

Property of

CLgA

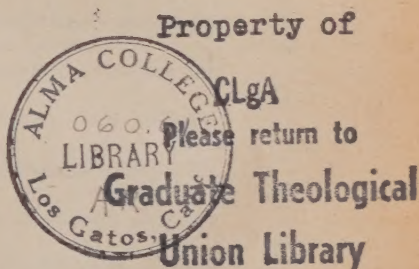
Please return to
**Graduate Theological
Union Library**

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XIII

FASCICULUS I — ANNO 1956

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

1957

BX

3704

A2

1906

v. 13

Property of

CLSA

Please return to

Graduate Theological

Union Library

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. - PRO SOCIETATE

	Pag.
1. - 10 octobris 1955 - Dispensatio ab inscriptione pro Ap. Or. (Summar.)	9
2. - 11 ianuarii 1956. - Facultas celebrandi diebus aliturgicis (Summar.)	9
3. - 2 februarii 1956. - Instructio S. Off. de « Ethica Situationis »	9
4. - 11 februarii 1956. - Aggregatio Societatis ad Opus Vocat. Religiosarum	11
5. - 22 februarii 1956. - Facultates liturgicae Anno Ignatiano	12
6. - 23 februarii 1956. - Facultas lintei loco petrae sacrae	13
7. - 24 februarii 1956. - Approbantur Intentiones Apost. Orat.	13
8. - 25 martii 1956. - Allocutio Pontificis ad Instructores Tertiae Probationis	15
9. - 16 aprilis 1956. - Missa et Officium pro BB. Mangin et Soc.	19
10. - 11 maii 1956. - Gratiae Pontificis pro obsequiis Societatis	22
11. - 14 maii 1956. - Prorogantur facultates pro Anno Ignatiano (Summar.)	23
12. - 18 maii 1956. - Lectiones contractae pro BB. Ogilvie, Spinola, Mangin et Soc.	23
13. - 24 maii 1956. - Kalendarium liturgicum perpetuum Societatis	25
14. - 25 maii 1956. - Facultas lintei loco petrae sacrae	29
15. - 26 maii 1956. - Extenditur facultas celebrandi Centenarium festi SS. Cordis Iesu	31
16. - 26 maii 1956. - Indulgentia plenaria pro Apost. Orat. in festo S. Ioseph Opificis	32
17. - 1 iunii 1956. - Indulgentiae perdurante Centenario festi SS. Cordis Iesu	33
18. - 6 iulii 1956. - Facultas Missae in vigiliis nocturnis tempore Missionum (Summar.)	34
19. - 27 septembris 1956. - Allocutio Pontificis ad Moderat. et Promot. nationales Apost. Orat.	34
20. - 7 novembris 1956. - Prorogantur Indulgentiae pro quadam prece R. P. Ledóchowski (Summar.)	37
21. - 8 novembris 1956. - Prorogatur facultas Missae votivae S. Ignatii in fine Exercitiorum (Summar.)	38
22. - 17 novembris 1956. - S. Pontifex approbat indictionem Congregationis Generalis	38
23. - Anno 1956. - Acta quaedam in Causis NN. BB. et SS. Dei	39

	<i>Pag.</i>
75. - 15 <i>octobris 1956.</i> - De seligendis et praeparandis viris Societatis pro apostolatu islamico	142
76. - 25 <i>octobris 1956.</i> - De centenario operum Societatis ad Resid. Groninganae (<i>Summar.</i>)	144
77. - 19 <i>novembris 1956.</i> - Quaedam tendentiae NN. iuvenum moderandae et regendae	144
78. - 30 <i>novembris 1956.</i> - De studiis et examinibus Universitatis deque operibus zeli in Scholasticatibus	146
79. - 12 <i>decembris 1956.</i> - De centenario Belgâensis Coll. (<i>Summar.</i>)	147

III. - PRO EXTERNIS

80. - 24 <i>februarii 1956.</i> - Pro introductione Causae S. D. A. Rovegio (<i>Summar.</i>)	148
81. - 10 <i>iulii 1956.</i> - Ad Archiep. Genuensem pro Anno Ignatiano (<i>Summar.</i>)	148
82. - 25 <i>iulii 1956.</i> - Nuntius P. Generalis ad Antiquos Alumnos S. I. Loyolae coadunatos	148
83. - 31 <i>iulii 1956.</i> - Principia et normae pro « Motione Internationali Antiquorum Alumnorum S. I. »	152

IV. - RESPONSA

84. - 23 <i>ianuarii 1956.</i> - De tempore conferendo ad orationem mentalem cum nostri Sacerdotes « binare » vel « trinare » debeant.	154
85. - 25 <i>ianuarii 1956.</i> - De tempore ponendo in Missae celebratione	154
86. - 30 <i>decembris 1956.</i> - De Exercitiis Spiritualibus annuis	155
87. - 15 <i>octobris 1956.</i> - De nostris Domibus Exercitiorum aliis commodandis necne	156

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

1. 10 octobris 1955

SACRA CONGREGATIO CONCILII *prorogat, in terminis et forma praecedentis rescripti, ad aliud triennium facultatem dispensandi a praescripto canonis 694 § 2 circa necessitatem inscriptionis in albo Piae Associationis « Apostolatus Orationis » (Cfr. AR. XII 180).*

2. 11 ianuarii 1956

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI, *per Rescriptum die 11 ianuarii, N. 703/48, renovat ad aliud triennium, facultatem pro sacerdotibus Societatis Iesu ritus orientalis celebrandi sacrum diebus « aliturgicis », cum eadem rationes perdurent quae primam concessionem obtinere (Cfr. AR. XII 9).*

3. 2 februarii 1956

Instructio S. S. C. Sancti Officii de « ethica situationis »¹.

INSTRUCTIO

Ad Ordinarios omnes necnon ad Magistros in Seminariis, in Athenaeis, vel in Studiorum Universitatibus Docentes et ad Lectores in Studiorum Domibus Religiosorum: de « Ethica Situationis ».

Contra doctrinam moralem eiusque applicationem in Ecclesia catholica traditam multis in regionibus etiam inter ca-

¹ AAS. XLVIII 144-145.

tholicos spargi coepit systema ethicum quod plerumque nomine cuiusdam « Ethicae Situationis » venit, quamque dicunt non dependere a principiis ethicae obiectivae (quae ultimam in « Esse » fundatur), sed cum ea non solum in eadem linea poni, sed eidem superordinari.

Auctores qui hoc systema sequuntur decisivam et ultimam agendi normam statuunt non esse ordinem obiectivum rectum, naturae lege determinatum et ex hac lege certo cognitum, sed intimum aliquod mentis uniuscuiusque individui iudicium ac lumen, quo ei in concreta situatione posito innotescit quid sibi agendum sit. Haec igitur hominis ultima decisio secundum eos non est, sicut ethica obiectiva apud auctores maioris momenti tradita docet, legis obiectivae ad particularem casum applicatio, attentis simul ac ponderatis, secundum regulas prudentiae, particularibus « situationis » adiunctis, sed immediatum illud internum lumen et iudicium. Hoc iudicium saltem multis in rebus ultimam nulla norma obiectiva, extra hominem posita atque ab eius persuasione subiectiva independente, quoad suam obiectivam rectitudinem ac veritatem est mensuratum, neque mensurandum neque mensurabile, sed sibi ipsi plene sufficit.

Secundum hos auctores « naturae humanae » conceptus traditionalis non sufficit, sed recurrendum est ad conceptum naturae humanae « existentis » qui quoad plurima non habet valorem obiectivum absolutum, sed relativum tantum ideoque mutabilem, exceptis fortasse illis paucis elementis atque principiis quae ad naturam humanam metaphysicam (absolutam et immutabilem) spectant. Eiusdem valoris tantum relativi est traditionalis conceptus « legis naturae ». Perplura autem quae hodie circumferuntur tamquam legis naturae postulata absoluta, nituntur secundum eorum opinionem et doctrinam in dicto conceptu naturae existentis, ideoque non sunt nisi relativa et mutabilia atque omni semper situationi adaptari queunt.

Acceptis atque ad rem deductis his principiis, dicunt atque docent homines in sua quisque conscientia non imprimis secundum leges obiectivas, sed mediante lumine illo interno individuali secundum intuitionem personalem iudicantes, quid ipsis in praesenti situatione agendum sit, a multis conflictibus ethicis aliter insolubilibus praeservari vel facile liberari.

Multa quae in huius «Ethicae Situationis» systemate statuuntur, rei veritati sanaeque rationis dictamini contraria sunt, relativismi et modernismi vestigia produnt, a doctrina catholica per saecula tradita longe aberrant. Variis systematibus Ethicae non catholicae in non paucis assertis affinia sunt.

Quibus perpensis, ad avertendum «Novae Moralis» periculum, de quo Summus Pontifex Pius Pp. XII in Allocutionibus diebus 23 Martii et 18 Aprilis 1952 habitis locutus est², et ad doctrinae catholicae puritatem et securitatem tuendam, haec Suprema Sacra Congregatio Sancti Officii interdicat et prohibeat hanc «Ethicae Situationis» doctrinam, quovis nomine designetur, in Universitatibus, Athenaeis, Seminariis et religiosorum formationis domibus tradi vel approbari, aut in libris, dissertationibus, acroasibus seu, ut aiunt, conferentiis, vel quocumque alio modo propagari atque defendi.

Datum Romae, ex Aedibus S. S. Congregationis S. Officii, die 2 Februarii a. 1956.

✠ I. Card. PIZZARDO, Ep. Albanensis, *Secretarius*

4.

11 februarii 1956

Diploma quo Societas Iesu aggregatur Pontificio Operi Primario Vocationum religiosarum (S. C. de Religiosis).

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

VOCATIONUM RELIGIOSARUM PONTIFICIUM OPUS PRIMARIUM

DIPLOMA AGGREGATIONIS

Precibus Rev.mi P. Ioan.-Bapt. Janssens, Praepositi Generalis libenti animo susceptis, Societatem Iesu PONTIFICIO OPERI PRIMARIO Vocationum RELIGIOSARUM aggregamus, commendantes eiusdem operis statutorum fidelem observantiam, concedentes communionem gratiarum spiritualium, quibus hoc Opus

² *Acta Apostolicae Sedis*, vol. XLIV (1952), p. 270 ss. et p. 413 ss.

gaudet, committentes aggregatos omnes potenti tutelae Sacrae Nazarethanae Familiae, huius Operis eximiae Patronae.

Datum Romae, ex aedibus S. Congregationis de Religiosis.
Die 11 februarii 1956.

Valerius Card. VALERI
Card. Praefectus

L. ✠ S.

P. Arcadius LARRAONA, C. M. F.
Secretarius

5.

22 februarii 1956

Facultates liturgicae perdurante anno iubilari Ignatiano (S. C. Rit.).

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

Prot. N. S. 20/956

SOCIETATIS IESU

Quarto recurrente saeculo ab obitu Sancti Ignatii de Loiola, ubique terrarum Societatis Iesu Sodales ea qua par est sollemnitate eventum celebrare cupiunt. Quare, ad humiles enixasque preces Rev.mi Procuratoris Generalis eiusdem Societatis Iesu, Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi a Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XII tributis, benigne indulsit ut anno iubilari perdurante in omnibus Domibus et Ecclesiis Societatis Iesu Triduana vel Octiduana sollemnia in honorem Sancti Ignatii celebrari valeant cum Missa propria iuxta Instructionem huic Rescripto adiectam, adamussim servandam. Indulsit etiam ut eadem Instructio servetur etsi sollemnitates una tantum die peragantur. Servatis de cetero Rubricis ceterisque de jure servandis.

Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Die 22 Februarii 1956.

C. Carolus CICOGNANI
S. R. C. Praefectus

† A. CARINCI, Archiep. Seleucien.

6.

23 februarii 1956

Facultas adhibendi quoddam linteum loco petrae sacrae, certis in adiunctis (S. C. de Religiosis).

S. C. DE RELIGIOSIS
Nº 11192/56

BEATISSIME PATER,

Praepositus Generalis Societatis Iesu, ad pedes S. V. pro-volutus, humiliter petit facultatem permittendi sacerdotibus missionariis sibi subditis in regionibus quae non subsunt iurisdictioni Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, ubi tamen viarum et curruum deest copia, ut loco Altaris portatilis vel petrae sacrae in Sacrosancto Missae Sacrificio celebrando substituaturs aliquod linteum ex lino vel cannabe confectum.

Et Deus etc. ...

Vigore facultatum a SS.mo Domino Nostro consessarum, Sacra Congregatio Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita, audito voto Rev.mi P. Procuratoris Generalis, Rev.mo P. Praeposito Generali benigne committit ut petitam gratiam iuxta preces, ad quinquennium, pro suo arbitrio et conscientia concedat, servatis ceteris de iure servandis.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, die 23 Februarii 1956.

P. Arcadius LARRAONA, *Secr.*

7.

24 februarii 1956

Approbantur intentiones Apostolatus Orationis in annum 1957.

INTENTIONES APOSTOLATUS ORATIONIS IN ANNUM 1957
QUIBUS APPROBATUS BENEDIXIT PIUS PP. XII

GENERALES

IANUARIO — Ut omnes Catholici oratione et exemplo vitae separatis reditum ad Ecclesiam Christi faciliorem reddant.

- FEBRUARIO — Ut Opera instituta ad promovendas vocationes sacerdotales a fidelibus adiuventur.
- MARTIO — Pro intentionibus generalibus et particularibus Summi Pontificis.
- APRILI — Ut salutare paenitentiae Sacramentum debite aestimetur et frequenter suscipiatur.
- MAIO — Ut sacrae liturgiae et artis sacrae instauratio ad vitam christianam renovandam efficaciter conferat.
- IUNIO — Ut homines per agnitionem misereantissimi amoris Christi ad veram paenitentiam adducantur.
- IULIO — Ut vires « atomicae » ad usus tantum pacificos adhibeantur.
- AUGUSTO — Ut progressus « technicae » ne minuat sensum responsabilitatis de propria et aliena vita.
- SEPTEMBRI — Ut populorum gubernatores de quaestionibus ad bonum commune spectantibus inter se agant in spiritu veritatis et iustitiae.
- OCTOBRI — Ut fideles ne cessent oratione ferventi implorare iis qui persecutionem propter fidem patiuntur donum perseverantiae.
- NOVEMBRI — Ut homines frequentius de morte cogitent et ad bonam mortem se praeparent.
- DECEMBRI — Ut dies dominicae et dies festi religiose et pie celebrentur.

MISSIONARIAE

- IANUARIO — Pro sacerdotibus et fidelibus qui in Sinis in carceribus vel in campis coacti laboris fidei causa durissima patiuntur.
- FEBRUARIO — Ut in Africa Septentrionali Ecclesia in pace laborare possit.
- MARTIO — Ut apud incolas Americae Latinae copiosiores vocationes sacerdotales et missionales excitentur.
- APRILI — Pro scholis Catholicis in Congo Belgico et in Ruanda-Urundi.
- MAIO — Ut in Pakistan Ecclesiae libertas plene stabiliatur.

- IUNIO — Ut Scandinavia et regiones vicinae ad unitatem Ecclesiae redeant.
- IULIO — Pro missionariis laborantibus in insulis Oceaniae.
- AUGUSTO — Pro Institutis Catholicis Australiae studiis superioribus destinatis.
- SEPTEMBRI — Pro alumniis Collegiorum Universitariorum in India.
- OCTOBRI — Ut Operibus Missionalibus Pontificiis Catholici totius mundi nomen et iuvamen dent.
- NOVEMBRI — Ut inter iuvenes insularum Philippinarum vocationes missionales crescant.
- DECEMBRI — Pro iis qui in Extremo Oriente a Communistarum dominatione aufugerunt.

8.

25 martii 1956

Allocutio Summi Pontificis ad Instructores Tertiae Probationis post Conventum in Curia habitum¹.

Dilectissimi Filii, qui coram Nobis nunc adstatis, vos religiosi sodales in Curiam Societatis Iesu adlecti, vosque praesertim Instructores a tertia probatione, studio sapientiae pleno a vestro, Nobis carissimo, Summo Praeposito Romam arcessiti, novimus vos tanta in petendo ratione et moderatione fuisse, ut satis vobis fuerit in publica admissione a Nobis Apostolicam Benedictionem excipere.

Nihilominus, quamquam in tanta occupationum et sollicitudinum turba hisce temporibus premimur, aliquantisper tamen vobiscum diversari voluimus, ut paternum animum Nostrum aperientes, singularem benevolentiam Nostram cum universo inclito Ordini vestro testemur, tum maxime vobis, Instructores, quibus munus magni consilii et prudentiae demandatum est.

Vos profecto lectissima Societatis Iesu portio estis, quippe cum delecti et cooptati sitis inter eos sodales vestres praecipua auctoritate pollentes: « qui auctoritate valeant » (cfr. *Epit.*

¹ AAS. XLVIII 269-272.

Instit. Soc. Iesu, pars V cap. II n. 430). Nam officii partes summi momenti expletis, cum ad rerum genera pertineant, quae Institutum vestrum utpote « substantialia secundi ordinis » (*ibid. Proem. tit. V n. 22*) existimet. Quod prorsus ita esse facile intelligitur. Operae enim et industriae, quae in formandis religione et pietate animis per diuturna temporis spatia extenditur, sic summa et ultima manus accedit. Hoc modo iterum, ut ita dicamus, telum, antequam in apostolico certamine usurpetur, ad ferrariam officinam redit. Est hoc velut intervallum, quo iuvenis in « schola affectus » ad percolendas animi sui dotes praeclaras exercetur; postremo denique ad perardua sectanda impellitur, scilicet ad « maiorem sui abnegationem et continuam in rebus omnibus, quoad poterit, mortificationem » (*Exam. cap. IV n. [103] pag. 59*), ut « cum in seipsis profecerint, melius ad profectum spiritus alios ad gloriam Dei et Domini nostri iuvent » (*Const. cum Declar. p. V cap. II n. I*).

II. - Hoc fuit Patriarchae vestri ingeniosum acutumque consilium, quod magno cum religiosae vitae profectu continenter est in rem deductum et postea ab aliis quoque Institutis magis magisque imitando receptum. Nihilominus, cum quattuor iam abhinc saeculis idem consilium primum menti affulserit et ad effectum delatum sit, contingere potest, ut nonnullis aetati nostrae id minus congruens esse videatur varias ob adductas causas. exempli gratia quia hodierni temporis homines magis ad prompte et expedite agere sunt proclives, vel quia apostolatus necessitates exacto tempore nunc acriores sunt. Nos prorsus contrarium arbitramur; nostra enim aetate id magnopere opus est, uti intima religiosa vita constantia, sanitate, vigore prae-polleat, eo vel maxime quod animorum utilitas et bonum paratiores apostolos poscit. Quapropter tertiae probationis tempus veluti sacrum quiddam ducendum est, divinitus suggestum atque plane et probe dignum, quod omni cum cura servetur. Hanc ob rem vos adhortamur, ut confecto studiorum curriculo, statim ab omnibus et singulis, ullo sine discrimine, integer hic annus traducatur, intentissimae meditationi deditus, in domibus huic proposito destinatis, atque in eo, quantum fieri possit, novitiatus experimenta et probationes iterum sumantur et ad-amussim praescripta et normae servantur.

II. - Attamen in universa tertiae probationis ascetica disciplina cupimus, ut singulares curas in rem praecipui momenti convertatis, nempe ut ad penitus cognoscendum Institutum vestrum et ad eos, quibus id imbuitor, spiritus hauriendos (*Epit. p. V c. III n. 435*), mente et opera incumbatis. Huiusmodi autem religionis forma admodum splendida patet in aureo Spirituum Exercitiorum libro, quem iterum iterumque commendatione Nostra exornavimus. Id facit, ut « tertiani » vestri magis magisque intelligant, rimentur, degustent, magni pendant, ament ea omnia, quae illae referunt paginae, notas, addita-menta, meditationes, contemplationes, praescriptiones. Singulis rebus quatenus subsit ratio, ac curam hoc vel in illo loco inveniantur, et quo tendant, sedulo cernant.

Vigiles conferte curas, ut ii, tertia probatione peracta, persuasissimum sibi habeant ignatianam viam ac rationem omnino servandam, neque aliquid unquam inde, quod ad eiusdem naturam prorsus pertineat, demendum esse. Ex qua observantia ac reverentia potissimum continget, ut providum huiusmodi praesidium efficax esse pergat ad mirabiles res peragendas quoadmodum exactis temporibus evenit, si nempe id mutabili arbitrio deformatum aut viribus destitutum non erit.

III. - Denique, dilectissimi Nobis Instructores, nulli labori, nulli parcite industriae, certatim enitimini, preces Deo fundite, ut quod hoc magni faciendo temporis spatio praesertim expetitur, felicissimo attingatur exitu. Etenim iuvenes religiosi sodales, postquam tot per annos studiis se asseruerunt, facile in periculum veniunt spirituales res aliquantulum parvi pendendi vel negligendi, cum antea concepti ignes deferveant. Quodsi iterum in solitudinem huius recessus se contulerint atque intensissimae pietatis cultui et voluntariae corporis castigationi se dederint, non tantum pristinas recolligent sibi vires, sed novas quoque adipiscentur, multas scilicet et firmas, quas subsequitur quoque aetatis suae temporibus sibi profuturas servabunt. Magno illis erunt incitamento sanctae preceationis studium, vitae asperitas et sensuum refrenatio, quae in vobis mirabundis oculis cernent. Eloquia vestra, quae luceant simulque et ardeant, eorum collustrabunt mentes, eorum animis divinae flammae igniculos indent. Eorum itineri tutas perficiendo per semitas vos ductores eritis, prudentia sane conspicui, quibus secure confidi

possit, eosque monendo hortandoque arcebitis ab iis sectandis doctrinis, ad catholicum dogma, ad mores, ad ascesim, ad socialia instituta pertinentibus, quae novitatum illecebris falsa quaedam vel insidiosa exhibent.

Industria qua eritis caritate amabilique studio id invenietis, quo a sodalibus. ex liberiore vita profectis, taedia, si haec oriantur, amoveatis, et in iis, qui iam experti sint in animorum curanda salute suavia supernae solacia gratiae, immoderatos forte apostolicos impetus coerceatis.

Haec pauca et pro temporis angustiis festina ad vos proloqui hac in admissione. Nobis visum est. Ex omnibus orbis terrarum partibus huc convenistis et brevi, sine congressioni vestrae imposito, alii alias vestras repetetis provincias. Ferte vobiscum singularem Apostolicam Benedictionem, quam vobis peramanter impertimus, fausto hoc volvente anno, quo saecularia sollemnia a glorioso Legiferi Patris vestri exitu publicis celebrantur laetitiis. Quorum hic esto eximius veluti fructus, ut magis magisque nitentiores et ardentiores afflent vobis spiritus, quibus ad religiosam capessendam vitam a Deo vocati estis. Haec autem optabilia et praeclara emolumenta praesertim a vobis, dilectissimi Instructores, et ab industria vestra providentissima incrementa suscipient. Benedicat denique largitor munerum Deus vobis universis et singillatim « tertianis » vestris; benedicat et copiosa caelestia solacia impertiat laude dignissimo Generali Praeposito vestro et in Curiam eius cooptatis sodalibus, itemque cunctae Societati Iesu, quacum usque suavioribus et artioribus paternae caritatis et bonae existimationis vinculis devincimur.

9.

16 aprilis 1956

*Approbantur Missa et Officium pro Martyribus Sinensibus:
Leone Ignatio Mangin et Sociis (Decretum S. R. C.).*

SACRA CONGREGATIO

RITUUM

Prot. N. S. 87/955

SOCIETATIS IESU

Beatorum caelitum honoribus Venerabilibus Servis Dei LEONI IGNATIO MANGIN et PAULO DENN, Sacerdotibus Societatis Iesu, et Sociis, Martyribus, die 17 mensis Aprilis anni 1955 in Patriarchali Basilica Petriana sollemniter decretis, unum adhuc supererat, ut scilicet eorumdem Beatorum annua memoria Officio et Missa propriis et approbatis celebraretur. Hinc Rev. mus P. Theodorus Toni, Societatis Iesu Postulator Generalis, schemata huiusmodi Officii, Missae et Elogii pro Martyrologio Romano redigenda curavit Sacraeque Rituum Congregationis iudicio pro opportuna approbatione humiliter subiecit. Sacra porro eadem Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi a Sanctissimo Domino nostro PIO PAPA XII specialiter tributarum, proposita schemata diligenter perpendit et emendavit atque, prout in adnexo exemplari prostant, probavit et in festo Beatorum Leonis Ignatii Mangin et Pauli Denn et Sociorum adhibenda concessit: servatis de cetero Rubricis et Decretis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 16 aprilis 1956.

C. Card. CICOGNANI
S. R. C. Praef.

L. ✠ S.

† A. CARINCI, Archiep. Seleucien.,
S. R. C. a secretis.

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

Prot. N. S. 87/956

Die 20 Iulii

In festo

BEATORUM LEONIS IGNATII MANGIN ET SOCIORUM

Martyrum

Duplex

MISSA « Intret », de Communi plurimorum Martyrum 1° loco
praeter sequentem Orationem:

ORATIO

Deus, qui Ecclesiam tuam copioso Martyrum sanguine fecundasti, concede, quaesumus; ut, beati Leonis Ignatii et Sociorum eius intercessione, christianorum seges uberius sobolescat atque eorundem gloriae nos participes efficiamur. Per Dominum nostrum.

IN II NOCTURNO

Lectio IV.

Anno millesimo nongentesimo, in Sinis, perfurente saeva in Christi fidem insectatione, quorundam perditorum hominum, qui Boxers vocabantur, manus templum pagi Tchou-kia-ho invadit, quo convenerant duo e Societate Iesu sacerdotes et supra mille christifideles. Protinus scelestissimi satellites Dei ministros impetunt, qui fideles ex altari ad constantiam hortabantur. At illico Maria Tchou-Ou-cheu, mulier fortis, dum proprio interiecto corpore alterum ex illis ab ictu defendere conatur, prior ipsa, plumbeis grandibus confossa, caritatis ac fidei Martyr occubuit. Mox Patres quoque ibidem interfecti sunt, qui cum ipsa, Christi Martyres agniti sunt: nempe Leo Ignatius Mangin, bonus illius gregis pastor, in Lotharingia ortus, et ferventissimi animi Paulus Denn, in Provincia Septentrionali Galliae natus, qui e sua statione illuc venerat, a Deo profecto ad martyrium ductus.

Grex tandem fidelium, alii igneis glandibus necati, alii totius templi incendii una consumpti sunt.

Lectio V.

Remigius Isoré, e Societate Iesu strenuus et acris ingenii sacerdos, in Provincia Septentrionali Galliae ortus, similiter ad pagum Ou-Y devertens, sodalem ibi degentem invenit, Modestum nempe Andlauer, alsatianum, virum modestia ac religiosa observantia eximium. Mox ex eadem secta persecutores domum circumdant atque insequenti die, decima nona Iunii, invadunt armati, conquirentes ad necem sacerdotes. In sacello ad altare, genibus nixi, reperiuntur et, ubi ambo mane Caelestem immolaverant Agnum, ibidem et ipsi gladiis lanceisque transfixi, pro Christo immolantur.

Lectio VI.

Ex illa prima clade evaserat adolescens quidam, aspectu ac probitate decorus, nomine Petrus Tchou; at statim captus, vespere illius diei ad militum ducem trahitur, cui minanti ac blandienti sic ille moriturus respondit: « Ut patrem tu, mi Dux, matremque tuam a quibus vitam accepisti eiurare nequis, sic ego Creatorem meum ». Anna Wang, candidissima virgo, pari fortitudine enituit, quae quattuordecim annos nata, adultiores se confirmabat, et die vigesima secunda Iulii, dum capite ex ordine omnes detruncantur, genibus nixa Deum, ad tabernaculum vicini pagi conversa, alta voce precabatur. Impendentem vero gladium excipiens rogabat: « Aperta est caeli ianua. Iesu! Iesu! ». Christi Martyres in illa persecutione numerantur e plebe quinquaginta duo, praeter quatuor e Societate Iesu sacerdotes: adulti viri septemdecim, pueri adolescentes octo, virgines undecim, viduae et coniugatae sedecim. Quos inter catechumeni tres, qui, Christi consociati passionibus, eius morti configurati sunt. Hos omnes Pius Papa duodecimus Beatorum agmini simul adscripsit¹.

¹ Postquam festa Beatorum Societatis per decretum S. Rituum Congregationis die 24 maii redacta sunt ad ritum simplicem, hae lectiones reservantur ad loca ubi festum Martyrum Sinensium *sub ritu duplici* celebratur. Cfr. *inferius die 24 maii*.

10.

11 maii 1956

*Summus Pontifex gratias agit de precibus et obsequiis sibi a
Societate oblatis (Epist. Secret. Status).*

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

Dal Vaticano, li 11 Maggio 1956

N. 365587

REVERENDISSIMO PADRE,

All'Augusto Pontefice è stata una eloquente prova dell'affettuosa devozione che Vostra Paternità Reverendissima e i Suoi Confratelli in ogni parte del mondo hanno per la Sua Persona, il ricchissimo serto di opere buone e di preghiere offerto a Sua Santità per le Sue fauste ricorrenze.

Le cifre che le indicano nel loro espressivo linguaggio manifestano una molteplice gara di pie intraprese e un singolare fervore di sentimenti, che hanno davvero commosso l'animo del venerato Capo della Chiesa.

Ciò che ancor più conta in tale nobile tributo di cuori è l'apporto prezioso dato al ministero universale del Santo Padre nell'ora che volge, così piena di difficoltà e di sollecitudini.

Il Vicario di Cristo rivolge a Lei e a quanti, Comunità e singoli, hanno preso parte all'atto di ossequio in parola il Suo vivo ringraziamento e a tutti imparte coi migliori voti di ogni desiderabile dono del Cielo la Benedizione Apostolica, che li accompagni e li sostenga nella loro dedizione alla Causa della Chiesa.

Profitto ben volentieri della circostanza per confermarmi con sensi di religiosa stima

della Paternità Vostra Rev.ma
dev.mo nel Signore

ANGELO DELL'ACQUA
Sostituto

Reverendissimo Padre

P. GIOVANNI BATTISTA JANSSENS

Preposito Generale della Compagnia di Gesù — ROMA.

11.

14 maii 1956

SACRA RITUM CONGREGATIO et SACRA PENITENTIARIA APOSTOLICA
duplici Rescripto (respective: N. 20, 856 et N. 3915-56) concesserunt prorogationem usque ad diem 30 septembris tum facultatis pro celebrandis Tridui vel Octidui occasione Anni Ignatiani concessae, (Cfr. 22 februarii 1956: N. 20-56), tum peculiare Indulgentias lucrandi, concessae die 9 septembris 1955.

12.

18 maii 1956

Novae lectiones contractae BB. Ogilvie, Caroli Spinola et Leonis Mangin et Soc.¹.

LECTIONES APPROBATAE PER RESCRIPTUM S. C. R.

die 18 Maii 1956 (Prot. N. S. 70/956)

Die 20 Februarii

B. JOANNIS OGILVIE

Martyris

Simplex

Lectio III.

Joannes Ogilvie, Scotus, cum in Calviniana haeresi adoleverit, catholicam fidem edoctus, eam amplexus est. In Societate Jesu sacerdotio auctus, cives innumeros ab haeresi ad fidem retraxit. Inde fraudulentè traditus est et saepe callide interrogatus, ac multifarie tentatus, Romanae Ecclesiae jura propugnare invictus. Glaucuae tandem, coram ingenti multitudine se pro sola fide moriturum professus, die decima Martii, anno millesimo sexcentesimo decimo quinto, aetatis suae trigesimo sexto, gloriosam mortem suspendio oppetiit.

¹ Posito Decreto simplificationis Calendarii liturgici S. I. necesse fuit pro his tribus festis lectiones contractas comparare.

Die 11 Septembris

Bb. CAROLI SPINOLA, SEBASTIANI KIMURA ET SOCIORUM

Martyrum

Simplex

Lectio III.

Ab anno millesimo sexcentesimo decimo septimo usque ad annum millesimum sexcentesium trigesimum secundum ferax Martyrum Japonia fuit, excitato dirissimae insectationis turbine adversus Christi religionem, quae feliciter illuc fuerat per Evangelii praecones invecta. Suorum etiam Martyrum palmis decorata est Societas Jesu, atque in eis praestant Carolus Spinola, Sebastianus Kimura, Franciscus Pacheco, Camillus Costanzo, Paulus Navarro, Hieronymus de Angelis et Michael de Carvalho. Sive autem religiosi homines sive saeculares, omnino ducenti et quinque, quorum e Societate Jesu triginta tres, ex eadem insectatione Martyres una venerantur.

[MISSA « Intret », ut in Appendice Missalis pro Societate Jesu hucusque habebatur die praecedenti, mutatis in Oratione et Secreta verbis « Caroli et Sociorum eius » in « Caroli, Sebastiani et Sociorum eorum »].

Die 21 Iulii

Bb. LEONIS IGNATII MANGIN ET SOCIORUM

Martyrum

Simplex

Lectio III

Anno millesimo nongentesimo, in Sinis, cum perditii homines, qui « Boxers » vocabantur, Christianam fidem insectarentur, eam sacerdotes quatuor e provincia Campaniae Societatis Jesu sanguine suo confirmarunt. Die enim vigesima Iulii, Leo Ignatius Mangin et Paulus Denn, dum fideles in templo ex altari ad constantiam hortantur, Martyres occumbunt. Similiter mense ante, Modestus Andlauer et Remigius Isoré, ab insectatoribus conquisiti, et in sacello

domestico, genibus nixi, ad altare reperti, ibi pro Christo immolantur. Una cum his coluntur praeterea, in illa persecutione passi, Christi Martyres e plebe quinquaginta duo, varii aetate, sexu, conditione. Quos inter catechumeni tres, qui Christi consociati passionibus, eius morti configurati sunt.

13.

24 maii 1956

Kalendarium Liturgicum perpetuum pro Societate Iesu retractatum approbatur et promulgatur (Rescr. S. R. C.).

KALENDARIUM PERPETUUM

in usum

SOCIETATIS IESU ⁽¹⁾

a S. R. C. approbatum

die 24 Maii 1956

N. S. 70/956

[Illi tantum dies hic recensentur qui proprii sunt Kalendarii particularis S. I., ceteris omnibus omissis Kalendarii universalis.]

IANUARIUS

- 1 **CIRCUMCISIO DOMINI** et **Octava Nativitatis**,
Titulus principalis Societatis Iesu, *duplex I classis*.
- 30 B. Iuliani Maunoir Conf., *simplex*.
Com. S. Martinae Virg. et Mart.

FEBRUARIUS

- 4 S. Ioannis de Britto Mart., *duplex*.
Com. S. Andreae Corsini Ep. et Conf. (duplex).
- 5 Ss. Pauli, Ioannis et Iacobi Mm., *duplex*.
Com. S. Agathae Virg. et Mart. (duplex).

- 13 Bb. Iacobi et Gulielmi Mm., *simplex*.
15 B. Claudii de la Colombière Conf., *simplex*.
Com. Ss. Faustini et Iovitae Mm.
20 B. Ioannis Ogilvie Mart., *simplex*.
21 Bb. Roberti Southwell et Soc. Mm., *simplex*.

MARTIUS

- 12 S. Gregorii I Papae, Conf. et Eccl. Doct., *duplex*.
— Missa pro gratiarum actione, ob anniversarium
canonizationis Ss. Ignatii et Francisci Xaverii Cc. (2)

APRILIS

- 6 B. Iulianae Cornelionensis Virg., *simplex*.
22 B. MARIAE VIRG. REGINAE SOCIETATIS IESU, *duplex maius*.
Com. Ss. Soteris et Caii Pp. et Mm.
27 S. Petri Canisii Conf. et Eccl. Doct., *duplex*.

MAIUS

- 12 S. Francisci de Hieronymo Conf., *duplex*.
Com. Ss. Nerei, Achillei et Domitillae Virg.
ac Pancratii Mm.
13 S. Roberti Bellarmino Ep., Conf. et Eccl. Doct., *duplex*.
16 S. IOANNIS NEPOMUCENI Mart.,
Patroni minus principalis Societatis Iesu, *duplex maius*.
Com. S. Ubaldi Ep. et Conf.
21 S. Andreae Bobola Mart., *duplex*.
24 B. MARIAE VIRG. A STRATA, *duplex maius*.

IUNIUS

- 16 S. Ioannis Francisci Regis Conf., *duplex*.
 21 S. Aloisii Gonzagae Conf., *duplex II classis*.

IULIUS

- 3 S. Bernardini Realino Conf., *duplex*.
 Com. S. Leonis II Papae et Conf.
 15 Bb. Ignatii de Azevedo et Soc. Mm., *simplex*.
 Com. S. Henrici Imperatoris Conf.
 21 Bb. Leonis Ignatii Mangin et Soc. Mm., *simplex*.
 Com. S. Praxedis Virg.
 27 Bb. Rodulfi Acquaviva et Soc. Mm., *simplex*.
 Com. S. Pantaleonis Mart.
 31 S. **IGNATII** Conf.,
 Fundatoris Societatis Iesu, *duplex I classis*.

AUGUSTUS

- 7 B. Petri Faber Conf., *duplex*.
 Com. S. Caietani Conf. (*duplex*),
 ac S. Donati Ep. et Mart.
 — Missa pro gratiarum actione, *ob anniversarium restitutionis Societatis Iesu*. (2)
 13 *Pro aliquibus locis* (3): S. Ioannis Berchmans Conf., *duplex*.
 Com. Ss. Hippolyti et Cassiani Mm.

SEPTEMBER

- 2 Bb. Iacobi, Gulielmi, Alexandri et Soc. Mm., *simplex*.
 Com. S. Stephani Regis, Conf.
 7 Bb. Marci, Stephani et Melchioris Mm., *simplex*.
 9 S. Petri Claver Conf., *duplex*.
 Com. S. Gorgonii Mart.
 11 Bb. Caroli Spinola, Sebastiani Kimura et Soc. Mm., *simplex*.
 Com. Ss. Proti et Hyacinthi Mm.

- 26 Ss. Ioannis, Isaaci et Soc. Mm., *duplex*.
Com. Ss. Cypriani et Iustinae Virg., Mm.
- 27 Ss. Cosmae et Damiani Mm., *simplex*.
 — Missa pro gratiarum actione, *ob anniversarium primae confirmationis Societatis Iesu*. (2)

OCTOBER

- 10 S. Francisci Borgiae Conf., *duplex*.
- 30 S. **Alfonsi Rodriguez** Conf., *duplex II classis*.

NOVEMBER

- 3 — Missa pro Defunctis Societatis Iesu. (4)
- 5 SACRARUM RELIQUIARUM quae in Ecclesiis Societatis Iesu asservantur, *duplex maius*.
- 6 **Omnium Sanctorum Societatis Iesu**, *duplex II classis*.
- 7 B. Antonii Baldinucci Conf., *simplex*.
- 13 S. Stanislai Kostka Conf., *duplex*. (5)
Com. S. Didaci Conf.
- 15 S. Iosephi Pignatelli Conf., *duplex*.
Com. S. Alberti Magni Ep., Conf. et Eccl. Doct. (*duplex*).
- 17 Bb. Rochi Gonzalez et Soc. Mm., *simplex*.
Com. S. Gregorii Thaumaturgi Ep. et Conf.
- 26 *Pro aliquibus locis* (3): S. Ioannis Berchmans Conf., *duplex*.
Com. S. Silvestri Abb. (*duplex*)
ac S. Petri Alexandrini Ep. et Mart.

DECEMBER

- 1 Bb. Edmundi Campion et Soc. Mm., *simplex*.
- 3 S. **Francisci Xaverii** Conf., *duplex II classis*. (6)

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

Prot. N. S. 70/956

SOCIETATIS IESU

Praesens Kalendarium, iuxta Rubricas et Decreta novissima redactum, Sacra Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XII tributarum, revisione rite peracta, recognovit ac probavit, illudque in usum Societatis Iesu adhiberi concessit: servatis de cetero Rubricis et Decretis, praesertim quoad festa Dedicationis et Titularis Ecclesiarum nec non Patronorum cuiusque loci. Quod vero spectat ad Sanctos, vel Beatos, qui neque in Romano Martyrologio descripti sunt, neque publico cultu a Sancta Sede certe decreto vel ab eadem confirmato potiuntur, viget Decretum Sacrae Congregationis diei 28 Aprilis 1914, iuxta quod Eos, si in locis particularibus ex immemorabili consuetudine publico ac religioso cultu honorentur, in Kalendario servare liceat, signo aliquo seu asterisco notatos; qua ex inscriptione eorum cultus neque approbatus neque ipsi aequipollenter beati habeantur. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 24 Maii 1956.

C. Card. CICOGNANI, S. R. C. Praef.

† A. CARINCI, Archiep. Seleucien. a secretis.

14.

25 maii 1956

Facultas adhibendi quoddam linteum loco petrae sacrae, certis in adiunctis (S. C. de Prop. Fide).

SACRA CONGREGATIO
DE PROPAGANDA FIDE

Prot. N. 2139/56

BEATISSIME PATER,

Praepositus Generalis Societatis Jesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter petit facultatem permittendi Sacerdotibus sibi subditis, qui in Missionibus ministeriis incumbunt, ut

loco altaris portatilis seu petrae sacrae in sacrosancto Missae sacrificio celebrando substituatur aliquod linteum ex lino vel cannabe confectum, servatis de jure servandis.

Et Deus, etc.

Sacra Congregatio de Propaganda Fide, vigore facultatum sibi a Sanctissimo Domino Nostro PIO Div. Prov. Pp. XII tributarum, benigne adnuit pro gratia juxta preces, dummodo, loco altaris portatilis et petrae sacrae, linteum, de quo in precibus, ab Episcopo secundum formulam hic adnexam benedictum sit, et in eo reconditae sint Reliquiae ab eodem Episcopo recognitae; super quod linteum sacerdotes missionarii sacrosanctum Missae sacrificium celebrare queant, iis tantum in casibus et onerata eorum conscientia, in quibus aut nulla ecclesia vel oratorium sive publicum sive privatum exstet, et valde incommodum sit lapideum altare secum in itinere transferre aut in promptu habere. Servatis de cetero servandis juxta Rubricas, praesertim quoad tabuleas et corporale. Praesentibus valituris ad decennium.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die XXV, mensis Maji, a. D. 1956.

✠ PETRUS SIGISMONDI
a Secr.

BENEDICTIO LINTEI

loco altaris portatilis a Missionalibus dumtaxat adhibendi
pro celebratione Missae

Pontifex, postquam aliquas authenticas Reliquias sanctorum Martyrum recognoverit, eas in parvo quodam lineo sacculo includit, qui in angulo dextero linteï benedicendi assuatur, deinde linteum benedicit, dicens:

- ℣. Adjutórium nostrum in nómine Dómini.
- ℟. Qui fecit caelum et terram.
- ℣. Dóminus vobíscum.
- ℟. Et cum spíritu tuo.

Oremus.

Majestátem tuam, Dómine, humiliter implorámus ut línteum hoc ad suscipiéndā pópuli tui múnera praeparátum, per nostrae humilitátis servítium bene✠dicere, sancti✠ficáre et conse✠cráre dignéris: ut super eo sanctum sacrificium Tibi offérre valeámus, ad honórem beatíssimae Vírginis Mariae, Sanctórum N. N., quorum reliquiae in eo reposuimus, et ómnium Sanctórum; et praesta, ut per haec sacrosácta mystéria víncula peccatórum nostrorum absolvántur, máculae deleántur, véniae impetréntur, grátiae acquirántur, quátenus una cum Sanctis et Eléctis tuis vitam percipere mereámur aetérnam. Per eundem Christum Dóminum nostrum.

R. Amen.

Et aspergit illud aqua benedicta.

15.

26 maii 1956

*Extenditur facultas celebrandi Annum Centenarium festi SS.
Cordis Iesu (Rescr. S. R. C.).*

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

Prot. N. S. 74/956

BEATISSIME PATER,

Director Generalis Delegatus Apostolatus Orationis, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter petit ut celebratio Anni Centenarii Sacratissimi Cordis Iesu, de quo in Litteris Encyclicis «Haurietis aquas», extendi possit ad totos menses Iunii, Iulii et Augusti huius tantum anni 1956; ita tamen, ut durante hoc tempore solemnes Functiones, sive triduanae sive octiduanae, in honorem eiusdem Ss.mi Cordis Iesu, in omnibus Paroeciis vel Ecclesiis vel Oratoriis, in quibus exstat Centrum Apostolatus Orationis, celebrari valeant cum privilegiis liturgicis quae pro huiusmodi occasionibus ab Apostolica Sede concedi solent.

SOCIETATIS IESU

SACRA RITUUM CONGREGATIO, utendo facultatibus sibi a Ss.mo Domino nostro Pio PAPA XII specialiter tributis, attentis expo-

sitis necnon Rev.mi Procuratoris Generalis Societatis Iesu commendationis officio, benigne annuit pro gratia iuxta preces: servata adnexa Instructione super privilegiis ab eadem S. Rituum Congregatione concedi solitis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 26 Maii 1956.

C. Card. CICOGNANI
S. R. C. Praefectus

† A. CARINCI, Archiep. Seleucien.,
S. R. C. a secretis.

16.

26 maii 1956

Indulgentia plenaria pro Apostolatu Orationis in festo S. Iosephi Opificis.

S. PAENITENTIARIA APOSTOLICA
Officium de Indulgentiis
N. 4327/56

BEATISSIME PATER,

Moderator Apostolatus Orationis, ad pedes Sanctitatis Tuae provolutus, humiliter petit ut Indulgentia plenaria a sodalibus praefatae Consociationis in Solemnitate S. Ioseph hucusque lucranda, in posterum lucriferi valeat ab iisdem sociis in festo nuper instituto S. Ioseph Opificis.

Et Deus, etc.

Die 26 Maii 1956.

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA, vi facultatum a SS. D. N. Pio PP. XII sibi tributarum, benigne annuit pro gratia iuxta preces. Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Pro Regente
I. ROSSI, a Secretis

L. ✠ S.

S. DE ANGELIS, Substit.

17.

1 iunii 1956

*Indulgentiae quaedam lucrandae perdurante Anno Centenario
festi SS. Cordis Iesu (S. Paenit. Apost.).*

S. PAENITENTIARIA APOSTOLICA

Officium de Indulgentiis

Prot. 4326/56

BEATISSIME PATER,

Moderator Generalis Apostolatus Orationis, ad pedes Sanctitatis Tuae provolutus, occasione sacrarum functionum sive supplicationum quae per menses junium, julium et augustum volventis anni, ob anniversarium centesimum ab instituto in Ecclesia universali festo liturgico SS. Cordis Iesu, in sacris aedibus ubi centrum Apostolatus Orationis exstat celebrabuntur, humiliter petit sequentes *Indulgentias*: I. *plenariam*, a christifidelibus confessis ac s. Communione refectis semel lucrandam qui, in ecclesiis aut oratoriis publicis vel, quoad legitime utentes, etiam semipublicis in quibus Orationis Apostolatus sodalitas constituta est, alicui ex sacris functionibus hac occasione celebrandis devote adstiterint et ad mentem Sanctitatis Tuae pie oraverint; II. *partialem*, saltem corde contrito acquirendam: 1. *septem annorum*, a fidelibus qui apud memoratas sacras aedes eodem tempore sacram pompam participaverint cum Imagine SS. Cordis Iesu celebrandam; 2. *quingentorum dierum*, ab iis lucrandam qui qualibet actione huiusmodi celebrationes jubilares promoverint; 3. *centum dierum*, pro quolibet actu cultus in honorem SS. Cordis Iesu hoc eodem tempore peragendo; 4. *trecentorum dierum*, pro recitatione invocationis « Semper in anima mea regnate, Iesu et Maria ».

Et Deus, etc.

Die 1 Junii 1956

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA, vi facultatum a SS. D. N. Pio Pp. XII sibi tributarum, benigne annuit pro gratia iuxta preces; ad II, 4. tamen respondet: Satis provisum per conces-

siones generales (Enchiridion Indulg., nn. 223 et sqq.). Contrariis quibuslibet non obstantibus.

N. Card. CANALI
Paenitentiarius Maior

I. ROSSI, *a Secretis*

18.

6 iulii 1956

SACRA CONGREGATIO DE SACRAMENTIS *rescripto* N. 2609/56 *pro-rogationem impertita est ad aliud septennium facultatis qua sacerdotes Societatis Iesu, tempore Missionum, possunt vel ipsi vel alius sacerdos, celebrare Missam in vigiliis nocturnis, de consensu tamen Ordinarii loci et servatis in reliquis forma ac tenore praecedentis rescripti* (Cfr. AR. XI 432).

19.

27 septembris 1956

*Allocutio Summi Pontificis ad moderatores et promotores nationales Apostolatus Orationis, occasione Conventus internationalis*¹.

ALLOCUTIO SUMMI PONTIFICIS

AD PATRES COADUNATOS

Gaudio afficimur, dilectissimi filii, cum vos circa Nos congregatos conspiciamus: moderatores et fautores adiutoresque piae illius Consociationis ab « Apostolatu Orationis » ex diversissimis regionibus mundi Romam convenistis, et primo quidem ut disquireretis, an Statutis Sodalitatis vestrae ante quinque annos renovatis et a Nobis approbatis, quatenus horum quinque annorum experientia docuit, vis insit qua actio vestra penitus arctiusque cum cura pastoralis coniungatur. Deinde quibus auxiliis et quo agendi modo finis, quem cura animarum persequitur, perfectius comparari possit. Tertio, qua ratione ipse

¹ AAS. XLVIII 674-677.

Cultus Sacratissimi Cordis Iesu incrementum habere possit, maxime postquam Nos ipsi per Encyclicas Litteras « Haurietis aquas » ad eum augendum omnes excitare studuimus.

Placet Nobis vehementer deliberationes vestras non paucos tulisse fructus. Nos ipsi pluries, praesertim Litteris die 28 octobris 1951 ad Moderatorem vestrum supremum datis opus et proposita vestra approbavimus et confirmavimus. Hodie nonnulla potius generalia, quae spiritum Apostolatus Orationis et eius rationes cum aliis consociationibus in Ecclesia respiciunt, attingere Nobis libet.

1) Exordiamur a peculiari ratione explicanda, quae inter « Apostolatum Orationis » et « apostolatum laicorum » generatim intercedit:

Certum Nobis videtur christifidelium animos ad exercendum apostolatum vix unquam tam propensos fuisse, sicut hodie sunt. Sunt imo non pauci, quos asseverare novimus christianos omnes huic apostolico operi nomen dare debere. Qua in re tamen moderatione et prudentia utamur oportet. Ad apostolatum nempe exercendum peculiare et intimae animi dotes, et etiam quaedam vitae conditio requiruntur, quibus non omnes fruuntur: non enim omnes boni catechistae vel oratores et propagatores doctrinae fidei catholicae sunt; non omnes animos illorum cum quibus una vivunt, attrahere et ad suam causam allicere valent; insuper plurimi cura familiae, ad quam sibi constituendam vocati sunt et quae semper primum locum habeat oportet, ita detinentur, ut pro operibus peculiaribus apostolatus tempus et vires non iam ipsis suppetant.

Attamen duo genera vel duas formas apostolatus omnes exercere valent: apostolatum scilicet boni exempli et apostolatum orationis. Haec enim genera apostolatus nec tempus nec vires peculiare requirunt. Hoc tantummodo requirunt, ut quisquis nempe se christianum sincerum praebeat et cum Christo coniunctissimus vivat. His vero praeceptis atque propositis christifideles instruere, in his eos exercere finis vestrae consociationis est. Industria vestra potest igitur eos omnes attingere, qui spiritu apostolico ferventes tamen apostolatus operibus peculiaribus im pares sunt.

2) Sed non solum illos: nam si apostolatus orationis et boni exempli ex se fructum fert et quasi sibi sufficit, hoc idem de ceteris generibus apostolatus non valet: haec enim in eo qui

eadem amplectitur, spiritum orationis et exemplum egregium vitae christianae jam esse requirunt, ut Constitutiones Religionis vestrae (P. X, n. 2 - *Epitome* n. 847 § 2) enuntiant: « Illa enim (sc. virtutes solidae et rerum spiritualium studium) interiora sunt, ex quibus efficaciam ad exteriora permanere ad finem nobis propositum oportet », et ut omnium dierum usus luculenter docet.

Haec est ratio, qua enixe optamus, ut ii omnes, qui in externa apostolatus opera incumbunt, apostolatus orationis adhaereant eiusque spiritu imbuantur: clerici et laici, viri et feminae, qui in « Actione Catholica » vel in aliis consociationibus apostolatum hierarchicum adiuvant.

3) Et quidem enixe optandum est, ut adhaereant apostolatus orationis secundum eam formam quam vestra pia Sodalitas praebet. Si enim, sicut in aliis piis Consociationibus praescribitur, proficuum et laudandum est, ut cotidie certae preces recitentur ad certas indulgentias lucrandas vel ad certa opera apostolica adiuvanda, vestra Sodalitas ne talia quidem pia opera a fidelibus iubendo postulat, et tamen eos ad formam perfectam apostolatus orationis educat, ut scilicet cotidie omnes suas et preces et actiones, ea quae faciunt et quae patiuntur, quae eis accidunt bona et mala, immo se ipsos Deo et Christo offerant, et ut Iesu Christi Sacrificio, cui quam saepissime possunt, assistant, se jungant, ad imitandum exemplum Beatissimae Virginis Mariae et ad mentem Summi Pontificis, pro bono et incremento totius Ecclesiae.

In libro « *De Imitatione Christi* » (l. IV, c. 8, 1-2) Dominus animam fidelem sic alloquitur: « Sicut ego meipsum, expansis in Cruce manibus et nudo corpore, pro peccatis tuis Deo Patri sponte obtuli, ita ut nihil in me remaneret, quin totum in sacrificium divinae placationis transiret; ita debes et tu temetipsum mihi voluntarie in oblationem puram et sanctam, cotidie in Missa, cum omnibus viribus et affectibus tuis, quanto intimius vales, offerre »; quibus verbis adiungamus: Pro salute mundi; en medulla et essentia Apostolatus Orationis! Ex quo pro iis qui eum exercent, fere necessario consequitur ut eorum vita semper purior et sanctior fiat, Christo conformentur, ita ut non possint non affici amore Iesu Christi in eoque crescere et eo ipso etiam in cultu Sacratissimi Cordis Redemptoris. Hic enim aliud non est ac devotio studiosissima erga amorem divino-

humanum Iesu secundum totam suam amplitudinem, ab amore increato et infinito usque ad palpitationes cordis sui humani creati, quae sunt veluti undae adspectabiles et patentes ex mari magno illius amoris ad nos translatae. Quo magis ultro illa devotio exsurgit et evolvitur, — et hoc, secundum naturalem cursum rerum, effectus Apostolatus Orationis erit —, eo sincerior censenda est esse, et eo altiores radices in animo aget.

4) Ex iis quae hucusque dicta sunt, facile patet Apostolatam Orationis non esse consociationem vel membrorum ordinationem compositionemque, quae cum aliis similibus piis sodalitatibus concertet; non cum eis concertat, sed eis ita se iungit, ut eas quasi penetret veluti aër purus et sanus, quo vita supernaturalis et actio apostolica semper et ubique renouentur et confirmentur.

Quapropter, quamquam Apostolatus Orationis, propagationis causa, certa membrorum ordinatione compositioneque carere nequit, tamen eius « organizatio technica » ut aiunt, si tandem ipse apostolatus vivus a singulis iam exerceatur, eo magis recedere poterit, quo fusius Apostolatus Orationis veluti res communis et exercitium commune omnium operum apostolicorum totius Ecclesiae effecta erit.

Quod ut Deo Uno et Trino favente et gratia Christi adiuvante fiat, ex animo optamus et in Apostolatus Orationis incrementi auspiciis, vobis, dilectissimi filii, et omnibus operis sociis et Consociationis vestrae sodalibus Apostolicam Benedictionem peramanter impertimus.

20.

7 novembris 1956

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA, *prorogat ad aliud septennium Rescriptum Apostolicum datum die 27 novembris 1942, quo, instante R. P. Włodimiro Ledóchowski, Nostris aliquas preces ab ipso compositas recitantibus, indulgentia quingentorum dierum tribuebatur* (Cfr. AR. X 375-376; XI 655).

21.

8 novembris 1956

SACRA RITUUM CONGREGATIO (N. 128/956) *concedit Societati Iesu rescriptum, quo prorogatur ad proximum quinquennium facultas celebrandi Missam votivam S. P. Ignatii, die quo Exercitiis spiritualibus finis imponitur, « firmis tamen clausulis et terminis praecedentis concessionis »* (Cf. AR. VI 636; XI 93).

22.

17 novembris 1956

Summus Pontifex approbat consilium Patris Nostri Generalis convocandi Congregationem Generalem (Epist. Secret. Status).

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

Dal Vaticano, li 17. Novembre 1956

N. 387380

REVERENDISSIMO PADRE,

Con la pregiata lettera, in data 11 corrente, la Paternità vostra Reverendissima mi pregava d'informare il Santo Padre, circa la sua intenzione di convocare, per l'autunno del prossimo anno, la Congregazione Generale della Compagnia di Gesù.

Il Sommo Pontefice, al Quale non ho mancato di riferirne, mi incarica di comunicare alla Paternità Vostra il Suo augusto gradimento per tale disegno.

In pari tempo Sua Santità è lieta di formulare fin d'ora i Suoi voti migliori per il felice esito dell'anzidetta Congregazione Generale, mentre imparte di cuore alla Paternità Vostra, agli altri Superiori e a tutti i membri della Compagnia, in auspicio di particolare celeste assistenza, l'implorata Apostolica Benedizione.

Profitto volentieri della circostanza per confermarmi con sensi di religioso ossequio

della Paternità Vostra Rev.ma

dev.mo nel Signore

ANGELO DELL'ACQUA

Sostituto

Reverendissimo Padre

P. GIOVANNI B. JANSSENS

Preposito Generale della Compagnia di Gesù — ROMA

23.

Anno 1956

ACTA QUAEDAM IN CAUSIS NN. BB. ET SS. DEI
SACRA RITUUM CONGREGATIO

IN CAUSA:

1. B. IULIANI MAUNOIR, *Conf.*

Discussum est de validitate Processuum Apost. super assertis miraculis in ordine ad canonizationem *die 21 febr. 1956.*

2. BB. MM. RIOPLATENSIIUM:

a) *Die 10 aprilis* habita est discussio super Reassumptione Causae. Commissio vero huius signata est *die 13 maii.*

b) Petitae et concessae fuere Litterae Remissoriales et Compulsoriales ad construendum Auctoritate Apostolica Processum super miro in ordine ad canonizationem.

3. S. D. V. P. FRANCISCI DEL CASTILLO, *Conf.*

Die 20 ian. traditae sunt a S. R. Congregatione Litterae et Instructio pro nova exuviarum Venerabilis collocatione in aptiore loco intra septa eiusdem Templi Societatis ubi hucusque servabantur. Nova autem translatio locum habuit *die 11 aprilis.*

4. S. D. P. ADULPHI PETIT, *Conf.*

Eius virtutes discussae sunt in Congregatione Praeparatoria, in Vaticano, *die 24 iulii.*

5. S. D. P. RUPERTI MAYER, *Conf.*

Editum est Decretum de approbatione scriptorum *die 19 febr.*

6. S. D. FR. FRANCISCI GARATE, *Conf.*

a) *Die 9 iunii* traditum est Postulationi Generali exemplar publicum Transumpti Proc. Apost. super virtutibus et miraculis in specie qui Flaviobrigae ab anno 1951 ad annum 1953 constructus est.

b) *Die 2 octobris* traditum est S. R. Congregationi Transumptum Processus Apostolici Pampilonensis super miro. Decretum vero pro huius Transumpti aperitione editum est *die 25 octobris.*

7. S. D. P. THOMAE ESTEBAN, *M.*

Summarium cum Informatione pro complenda Positione super Introductione Causae traditur S. R. Congregationi *die 30 aprilis.*

8. S. D. P. SATURNINI IBARGUREN, *Conf.*

Pro huius Causa *die 23 ianuarii* nominatur Ponens seu Relator Em.mus ac Rev.mus Cardinalis Cicognani, S. R. Congregationis Praefectus.

9. S. D. P. IOANNIS BAPT. REUS, *Conf.*

Die 10 aprilis initium habuit Romae Processus Informativus Rogatorialis de fama sanctitatis, etc. Hic vero Processus finem vidit *dies 20 decembris*.

10. S. D. P. RICCARDI FRIEDL, *Conf.*

Occasione restaurationis Templi Societatis Florentini, in quo conduntur exuviae Servi Dei, voluntas fuit eis locum aptiorem praebendi, ut fidelium privatae devotioni melius satisfaceret; quod obtentum est a S. R. Congregatione, per Decretum *diei 23 novembris*.

11. SS. D. MARTYRUM HISPANIAE:

a) Obtentum erat *die 25 nov. 1955* ut Ponens seu Relator omnium NN. Hisp. Mart. esset Em.mus ac Rev.mus Card. Clemens Micara: Decretum vero nominationis signatum est *die 4 aprilis 1956*.

b) *Pro Martyribus Universitatis Comillensis (Comillas)* nominatus est Cardinalis Ponens seu Relator, postquam Romam pervenerunt Processus Informativi de fama martyrii et S. R. Congregationi traditi sunt *die 26 maii*.

c) *Martyrum Valentiae* Processus Informativi de fama martyrii penes S. R. Congregationem a die 2 maii inveniuntur; die sequenti licentia eos aperiendi obtenta est.

d) *Martyrum Cluniensium* (Ciudad - Real) S. R. Congregatio Postulationi Generali tradidit *die 12 iunii* exemplar publicum Processuum super fama martyrii.

e) *Martyrum Almeriensium* Processuum Informativorum de fama martyrii aperitio concessa est *die 18 ianuarii*.

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

24.

5 ianuarii 1956

*Verba Summi Pontificis ad delegatos operum apostolicorum
Societatis in Italia occasione Anni Ignatiani.*

Da tutte le regioni d'Italia, e quasi come manifestazione integrante del Centenario Ignaziano che Noi stessi, in segno di particolare benevolenza, volemmo iniziare con una Nostra Lettera, siete venuti a Roma, diletti figli e figlie, rappresentanti delle diverse Opere dirette dalla Compagnia di Gesù, per visitare piamente quegli stessi luoghi che il grande Patriarca di Loyola santificò un dì con la sua presenza.

Oh, come il suo gran cuore avrebbe esultato nel Signore, vedendovi così numerosi, entusiasti e devoti, e soprattutto ravvisando come ha fruttificato nelle vostre anime quel germe, che egli, con visione geniale, animo grande e rettilissimo zelo, generosamente seminò ed ora amorosamente coltivano i suoi amanti figli!

Nei collegi della Compagnia voi avete plasmato i vostri spiriti nella virtù e nella scienza, ponendo i fondamenti irremovibili di quella formazione cristiana, che vi avrebbe poi sempre condotti per il giusto sentiero; voi che nell'aureo libro degli Esercizi, mai bastantemente lodato, trovate sempre la guida sicura e l'impulso invincibile per salire nel cammino della perfezione; voi, che nelle fonti inesauribili del Cuore divino attingete la ispirazione continua per la vostra orazione e il vostro apostolato; voi che nelle amatissime Congregazioni mariane avete adottato una regola di vita, che vi fa collaboratori assidui dell'apostolato gerarchico; voi che nelle diverse pubblicazioni, che la Compagnia di Gesù sostiene, nutrite le vostre cognizioni con un alimento solido, ben diretto e in perfetta armonia coi Nostri insegnamenti e desideri; voi che dallo zelo delle anime, che arde nei figli di Ignazio, avete desunto la fiamma che vi spinge a lavorare senza posa nel campo delle missioni; voi che dalla milizia ignaziana ricevete quotidiani benefici nel confessionale, dal pulpito e nelle innumerevoli Opere, — a vantaggio sia del Clero che del laicato —, in cui trova attuazione il suo instancabile anelito per la maggior gloria di Dio. E oltre a voi, quante anime in Italia, in Europa, nel mondo! Quante oggi e sempre!

Era quindi naturale che in questo anno centenario della nascita per il cielo del glorioso Patriarca voi desideraste di venire in questa Roma, che non solo ha il vanto di conservare i suoi mortali resti preziosi, ma che anche per molte ragioni si sente madre di così illustre figlio, inestimabile dono della Spagna cattolica al centro della Cristianità; era quasi un dovere per voi di ricordarlo in quei luoghi ove sembra ancora di vederlo piccolo di statura, di aspetto grave, modesto e degno, alquanto zoppicante, ma col volto acceso sempre dal fervore della carità, con gli occhi fiammeggianti di zelo per le anime, e in tutta la sua figura con qualche cosa che richiamava il cielo e parlava di Dio. Così avete visitato la modesta cappella della Storta, luogo di altissime comunicazioni divine; avete attraversato quelle strade strette e tortuose della Roma medievale e del Rinascimento, ai cui angoli egli spiegava il catechismo; sotto le semplici volte di S. Caterina dei Funari o di S. Maria di Monserrato vi è sembrato di udir risonare ancora la sua parola apostolica e convincente; vicino alla Trinità dei Monti e alla antica Torre del Melangolo avete calcato con venerazione e rispetto la terra ove furono le sue semplici dimore e il teatro della sua carità; a san Paolo fuori le mura avete veduto apparire ancora nelle tenui luci del mattino il piccolo gruppo, che dinnanzi all'antico mosaico della Madre di Dio emise la professione religiosa con molta devozione e con lagrime; a S. Maria Maggiore vi siete prostrati dinanzi al presepe del Bambino, che fu testimone di quella prima Messa celebrata da lui con indicibile gioia; nella chiesa del Gesù, pregando nella cappella dedicata alla soave immagine della Madonna della Strada, carissima al Santo, voi avete rievocato la modesta casa dei professi in via degli Astalli, da cui egli governò l'Ordine fino alla morte; nelle « camerette » vi è sembrato di vederlo ancora, pregando, lavorando, scrivendo, organizzando, soffrendo e morendo; dinanzi al suo splendido sepolcro avete sentito come se quella santa spoglia vibrasse di affetto paterno e da essa salisse una voce che vi dava grazie per la vostra devota presenza.

Sì, diletti figli, Noi come Vicario di quel Cristo che Ignazio tanto ardentemente amò; da questa Sede, al cui incondizionato servizio egli consacrò la sua vita e la sua opera; come depositari di quel cuore e quello spirito, che egli quaggiù pose interamente nelle mani del Successore di Pietro; vi diamo il più affettuoso benvenuto; vi lodiamo per il fervido amore che professate verso il santo Patriarca e i suoi degni figli; e interpretiamo la vostra presenza come una promessa di fedeltà all'autentico spirito ignaziano, tante volte dai Sommi Pontefici approvato e lodato; come un fermo proposito di avvantaggiarsi il più possibile delle grazie che il Signore vi elar-

gisce nelle Opere a cui appartenete; e come una manifestazione della vostra gratitudine verso coloro che le promuovono e le diriggono.

Pegno dei più abbondanti favori celesti sia infine la Benedizione Apostolica, che di gran cuore impartiamo a voi, alle vostre famiglie, a quanto avete nella mente e nel cuore, e principalmente alla insigne Compagnia di Gesù, del cui illuminato zelo è frutto e prova questo vostro piissimo pellegrinaggio.

25.

17 februarii 1956

Binae Facultates Eccles. copulantur: Lovaniens. et Eegenhovens.; Marianopolitana et Torontina (S. C. de Semin. et Stud. Univ.).

SACRA CONGREGATIO

DE SEMINARIIS

ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

Roma, 17 Febbraio 1956

Prot. Num. 321-322/56

REVERENDISSIMO PADRE,

ci affrettiamo a dare riscontro alla Sua gradita lettera in data 14 corrente, da cui risulta piena concordanza di vedute tra la P. V. Romana e questo Sacro Dicastero.

Volentieri aderiamo alla proposta della P. V. Rev.ma. Da oggi consideriamo pertanto le cattedre e gli studi ecclesiastici dei due Collegi Lovaniensi della Compagnia di Gesù come costituenti un unico Centro accademico di studi ecclesiastici con due Facoltà, una di S. Teologia, l'altra di Filosofia. Si potrebbe forse cercare un titolo unico da dare a questo Centro accademico di studi ecclesiastici. Pensiamo che non sia neppure necessario annettere le Facoltà ad uno dei Collegi, in modo da permettere possibilità di spostamenti o di avvicindamenti per il futuro. Le due Facoltà hanno una doppia sezione, e sarà cura dei regolamenti interni stabilire in quale sede si terranno le celebrazioni accademiche principali, le tornate più solenni, le sessioni per gli esami di laurea. Giudichiamo ottima, dal lato pratico, l'idea di unificare in una sola sede i corsi ed esercitazioni in preparazione del dottorato, lasciando due sezioni distinte (quando il numero di alunni e candidati lo comporti o lo esiga) per i corsi previ alla licenza.

Quanto alla proposta relativa all'allargamento della doppia Facoltà di scienze ecclesiastiche che ha sede nel Collegio dell'Immacolata Concezione di Montréal (Canadà), aggregandole il centro di studi ecclesiastici del Collegio di Cristo Re in Toronto, Le dichiariamo volentieri che l'approviamo senza difficoltà, ben conoscendo la serietà con cui la Compagnia di Gesù prepara i suoi studenti ai gradi accademici. Gli studi superiori di Teologia e di Filosofia del Collegio di Cristo Re in Toronto potranno pertanto condurre sino alla licenza, che verrà conferita sotto la guida, la responsabilità ed a nome della Facoltà Teologica o, rispettivamente, Filosofica, che la Compagnia di Gesù ha in Montréal. Autorizziamo pertanto la P. V. Rev.ma a disporre ed applicare gli opportuni Regolamenti perchè le due Facoltà S. J. di Montréal attuino in avvenire una doppia sezione nei corsi previ alla licenza, una nello stesso Collegio dell'Immacolata Concezione di Montréal, l'altra nel Collegio di Cristo Re di Toronto. Come la P. V. ben osserva, ne risulterà notevolmente arricchita e rafforzata la doppia Facoltà esistente, il che è vivissimo desiderio di questa Sacra Congregazione.

Quando la P. V. lo riterrà opportuno e nella forma che Le risulterà più gradita, emetteremo i solenni documenti relativi alla nuova organizzazione accademica di Lovanio e di Montréal.

Con sensi di profonda stima e di cordiale ossequio mi confermo

della P. V. Rev.ma
dev.mo in G. C.
G. Card. PIZZARDO

† C. CONFALONIERI, Segr.

Reverendissimo Padre
P. GIOVANNI BATTISTA JANSSENS
Preposito Generale S. J. — ROMA

26.

29 februarii 1956

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE *tribus decretis huius diei tres Vicariatus Apostolicos curis Societatis Iesu commissos erigit in singulas Dioeceses; eorumque Vicarii Apostolici ad gradum Episcopi residentialis evehuntur:*

1) *Vicariatus Apost. de Belize in Honduras Brit. erigitur in Dioecesim Belizensem (Prov. Missouri.); et Exc. P. D. DAVID F. HICKEY, S. I., hactenus Episcopus tit. Bonitzensis, nominatur ad cathedralem episcopalem ecclesiam Belizensem.*

2) *Vicariatus Apost. Guianensis Brit. (Prov. Angl.) fit DIOECESIS et cathedrali episcopali ecclesiae GEORGIOPOLITANAE nominatur* Exc. P. D. RICHARDUS LESTER GUILLY, S. I., *hactenus Episcopus tit. Adraenus. — Fines novae Dioecesis imminuti sunt, quia Insula Barbados apposita est Dioecesi Portus Hispaniae.*

3) *Vicariatus Apost. Jamaicensis (Prov. Novae Angl.) fit DIOECESIS et cathedrali episcopali ecclesiae KINGSTONENSI nominatur* Exc. R. D. IOANNES J. McELENey, S. I., *hactenus Episcopus tit. Zeugmatensis in Syria (Cfr. AAS. XLVIII 631).*

27.

18 maii 1956

Lectioes pro Officio duplici BB. MM. in Iaponia sub unico festo commemoratorum.

[PRO VICE-PROVINCIA JAPONIAE]

Lectioes approbatae per rescriptum S. C. R. die 18 Maii 1956
(Prot. N. S. 70/956)

Die 10 Septembris

Bb. CAROLI SPINOLA, SEBASTIANI KIMURA ET SOCIORUM
Martyrum

Duplex

Lectio IV.

Ab anno millesimo sexcentesimo decimo septimo usque ad annum millesimum sexcentesium trigesimum secundum ferax Martyrum Japonia fuit, excitato dirissimae insectationis turbine adversus Christi religionem, quae feliciter illuc fuerat per Evangelii praecones invecta. Aliis enim in crucem actis transverberatum latus fuit; alii inverso capite cruci affixi, plures foedissime dilaniati ac membratim caesi; plerique lento igne combusti; non pauci sulfuris vel gelidis demersi aquis, mortem obierunt poenarum diuturnitate acerbissimam; alii denique fame, siti, verberibus et squaloribus carceris afflicti, enecti, mortalem hanc vitam cum immortalis ac beata commutarunt.

Lectio V.

In hoc glorioso Martyrum agmine plures partim sacerdotes, partim laici spectant ad religiosum Ordinem Fratrum Praedicatorum sancti Dominici; non paucos suos esse gloriatur religiosus Ordo Fratrum Minorum Sancti Francisci; plerosque ad se pertinere gaudet religiosus Ordo Eremitarum sancti Augustini. Tandem suorum etiam Martyrum palmis decorata est Societas Jesu, atque in eis praestant Carolus Spinola, Sebastianus Kimura, Franciscus Pacheco, Camillus Costanzo, Paulus Navarro, Hieronymus de Angelis et Michael de Carvalho.

Lectio VI.

Sequuntur saeculares homines in martyrio Socii: Antonius Coray ejusque conjux Maria, Joannes adolescens annorum duodecim, et Petrus trium annorum puer illorum filii; Lucia Fleites octogenaria, et Dominicus Jorge cum uxore Elisabeth Fernandes et Ignatio filio, puerulo annorum quatuor, ad martyrii locum a lictoribus perducto. Quibus plerique alii adnumerantur. Namque sive religiosi sive saeculares, omnino ducenti et quinque, quorum e Societate Jesu triginta tres, ex eadem insectatione Martyres una venerantur.

[In III Nocturno Homilia in Evangelium « Cum audieritis », de Communi plurimorum Martyrum 1° loco.

MISSA « intret », ut in Appendice Missalis pro Societate Jesu hac die, mutatis in Oratione et Secreta verbis « *Caroli et Sociorum eius* » in « *Caroli, Sebastiani et Sociorum eorum* »].

28.

3 iulii 1956

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS
« cum compererit STATUTA INSTITUTI SCIENTIARUM SOCIALIUM, in Facultate Philosophica PONTIFICIAE UNIVERSITATIS GREGORIANAE canonice erecti, ad normam Constitutionis Apostolicae « *Deus scientiarum Dominus* » eidemque adnexarum « *Ordinationum* » fideliter digesta esse, pro munere eadem rata habet atque approbat, eisque ad quos pertinet ut ad effectum traducantur praecipit. Servatis ceteris de iure servandis. Contrariis quibuslibet minime obstantibus ».

29.

15 octobris 1956

SECRETARIA STATUS ET SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI
*sensus doloris Patri Generali exprimunt ob immaturam
mortem RR. DD. P. THEODORI MONNENS (Pr. Belg. Sept.),
Missi Particularis Sanctae Sedis in Aethiopia.*

30.

22 octobris 1956

*Litterae authographae Summi Pontificis in Centenario perio-
dici « Les Etudes ».*

DILECTIS FILIIS

MODERATORI ET SCRIPTORIBUS COMMENTARII « LES ETUDES »

LUTETIA PARISIORUM

PIUS PP. XII

DILECTI FILII,

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Cum iam centum anni elapsi sint, ex quo prima volumina Com-
mentariorum in lucem edita sunt, in quos conscribendo incumbi-
tis, memoriam praetermittere nolumus tot tantorumque Societatis
Iesu sodalium, qui vos in hac insigni apostolatus forma praeces-
serunt.

Nobilis vero huius incepti finis erat veram catholicamque fidem
adversus hodiernos errores exponere ac tutari, ita ut scientiae in-
vestigatione disquisitioneque refellerentur; nec parvi quidem me-
riti fuit, per diuturnum hoc temporis spatium, christianam doctri-
nam contra « rationalistarum » sententias fulcire. Laudabili etiam
moderatione, sed integra firmitate usi, collegii vestri scriptores
Sanctae Sedis iura et praecepta per elapsum saeculum illustrarunt
et propugnarunt. Neque iniquis insectationibus aut exilio impediti,
a generoso proposito destiterunt, sed mirabili constantia usque ad
hodiernos dies persecuti sunt opus, quod quidem inter praecipuos
magisque propagatos huius generis commentarios computandum est.

Qui ter fere centum volumina adhuc composita perlustrarit,
quot egregias tractationes et sagaces commentationes ad res reli-
giosas illustrandas inveniet! Nec mirum est catholicos lectores, ac
Praesules etiam non paucos, testatos esse magno sibi auxilio fuisse
prudentiam iudiciumque vestrum. Non tamen effici poterat quin

inter plurima argumenta minus quid iustum semel aut iterum irrepserit, sed non propterea labefactatur diuturna legitimaque auctoritas quam sibi praeclarus iste Societatis Iesu in Gallia Communitarius conciliavit.

Ob fidelitatem quam sancti Ignatii filii erga Ecclesiae magisterium semper professi sunt, ob exempla antiqua et recentia debitaе obedientiae, confidimus fore ut non tantum inoffenso pede laudabilem decessorum viam prosequamini, sed etiam ut, Deo iuvante, efficaciori semper et ampliori impulsu regnum Dei in animos et in universam civilem societatem promoveatis.

Quam ob rem vobis omnibus, dilecti filii, caelestium gratiarum auspicem, largam et paternam Nostram Apostolicam Benedictionem ex animo impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XXII mensis Octobris, anno MDCCCCLVI, Pontificatus Nostri duodevicesimo.

PIUS PP. XII

31.

4 novembris 1956

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS
decreto N. 1623/56/2 « cum ... uberrimos sacrae doctrinae fructus ab UNIVERSITATE SOPHIA, in urbe capite Iaponensium ditionis a Sacerdotibus Societatis Iesu instaurata atque ab Episcopis egregiae Nationis magno sane plauso excepta, iugiter allatos comperiat, ... FACULTATEM SACRAE THEOLOGIAE constituit, erigit, erectamque declarat in studiorum Universitate Tokyensi quae « SOPHIA » nuncupatur, ipsique iura tribuit muneraque praescribit Apostolica Constitutione « Deus scientiarum Dominus » ac peculiaribus a se probatis Statutis rata et definita, ceteris servatis de iure servandis ».

32.

10 decembris 1956

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS
per litteras diei 10 decembris (N. 1010/56/6) nuntiat erectionem canonicam FACULTATIS PHILOSOPHICAE APUD UNIVERSITATEM CATHOLICAM QUITENSEM, quae iam gaudet iure ab auctoritate civili conferendi gradus academicos.

33. Anno 1956

Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris:

- 10 ianuarii 1956. — P. NICOLAUS LUHMER (Vepr. Iapon.) nominatur Rector Seminarii Interdioecesani Tokyensis (*Decretum S. C. de Propaganda Fide*).
- 13 aprilis 1956. — P. GULIELMUS BERTRAMS (Pr. Germ. Inf.) nominatur Consultor Sacrae Congregationis de Religiosis (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).
- 27 aprilis 1956. — R. P. VINCENTIUS A. MCCORMICK, P. PAULUS DEZZA, P. LUDOVICUS BUIYS, nominantur Consultores Sacrae Congregationis de Propaganda Fide (*Biglietto d. Segreteria di Stato* - AAS. XLVIII 300).
- 29 aprilis 1956. — R. P. FRANCISCUS MARKALL (Pr. Angl.) nominatur Archiepiscopus tit. Cotiaeensis et Coadiutor cum iure futurae successionis Exc.mi DD. Astonis Chichester, Archiepiscopi Salisburiensis (AAS. XLVIII 632).
- 16 maii 1956. — P. IOSEPHUS FILOGRASSI (Pr. Rom.) nominatur Consultor Sacrae Congregationis de disciplina Sacramentorum (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).
- 31 iulii 1956. — P. ADULFUS BACHELET (Prov. Rom.) probatur Rector Pontificii Seminarii Regionalis Anagnini (*Rescr. S. Congr. de Sem. et Stud. Univers.*).
- 30 septembris 1956. — P. LAURENTIUS FERNANDES confirmatur Rector et Praeses Pontificii Athenaei Kandiensis, nunc Poonensis (*Decretum S. C. de Seminariis et Stud. Univ.*).
- 23 novembris 1956. — Exc. DD. ASTON CHICHESTER, haecenus Archiepiscopus Salisburiensis, nominatur ad sedem archiepiscopalem titularem Velebusdiensem, resignatione a munere instanter ab ipso expositulata (*Rescriptum S. C. de Prop. Fide*).
- 9 decembris 1956. — R. P. VINCENTIUS I. KENNALLY (Prov. Novae Angl.) nominatur Episcopus tit. Sassuren. et Vicarius Apostolicos Insularum Carolinarum et Marshall (*Decretum S. C. de Prop. Fide*).

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE

34.

1 ianuarii 1956

De Conventu PP. Instructorum Tertiae Probationis: normae et argumenta.

AD OMNES PATRES INSTRUCTORES TERTIAE PROBATIONIS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

RVam certiore facio Congressum Instructorum Tertiae Probationis, de quo ad omnes Patres Instructores die 22 novembris litteras misi, Romae in nostra Curia Generalitia initium habiturum proximo die 15 martii atque ante diem 25 martii, Dominicam palmarum, absolutum iri, id quod cum omnibus Superioribus Maioribus iam communicavi. Res igitur ita disponat RVa ut Romae adsit saltem vespere diei 14 martii atque P. Ministrum nostrae Curiae certiore faciat quo die et qua hora, si fieri poterit, ad Urbem pervenire intendat.

Simul RVae mitto elenchum argumentorum et nomina PP. Instructorum qui singula in Congressu tractabunt. Modus autem procedendi erit is quem in supradictis litteris iam indicavi: expositiones singulorum argumentorum typis multiplicatae cum singulis, qui coelui intererunt, in antecessum communicabuntur; in ipso autem Congressu, postquam singuli relatores brevi compendio relationem scriptam in memoriam revocaverint, eique ea viva voce addiderint quae ad eam illustrandam expedire videbuntur, maior temporis pars concedetur liberae inter omnes discussionis. Si quae, decurrente Congressu, proponuntur argumenta nova, de iis quoque, quantum tempus patietur, agi poterit.

Pergratum mihi erit RVam in nostram Curiam excipere. Interim felicem successum Congressus RVae precibus et SS. Sacrificiis iterum enixe commendo.

Romae, die 1 ianuarii 1956.

R^{ae} V^{ae}
 Servus in Xto
 IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

ARGUMENTA IN CONGRESSU INSTRUCTORUM TERTIAE PROBATIONIS TRACTANDA

15 - 25 martii 1956

1. Quo animo, qua mente ad Probationem accedere solent Tertiani huius temporis? quid a Probatione expectant, cupiunt? quae eorum maiores difficultates?
 P. GEORGIUS DIRKS, Wépion (*Belg. Mer.*)
2. De Exercitiis 30 dierum; de ratione ea tradendi et modo peragendi.
 P. ANTONIUS ENCINAS, Salamanca (*Legion.*)
3. De studio Exercitiorum post ea peracta (Reg. Instr. 8).
 P. FRANCISCUS CHARMOT, Paray-le-Monial (*Lugdun.*)
4. Quomodo intellegendae « solidae » illae « notiones Theologiae Asceticae et Mysticae » de quibus Reg. Instr. 5? Quomodo prae-
 parandi periti directores spirituales pro variis hominum coetibus,
 etiam pro Sacerdotibus et Religiosis?
 P. FRANCISCUS SEGARRA, Gandía (*Tarrac.*)
5. Quomodo concipiendum studium Instituti (Reg. Instr. 7) tum ex
 parte Instructoris tum ex parte Tertianorum?
 P. ANTONIUS DELCHARD, St-Martin d'Ablois (*Camp.*)
6. Quae experimenta potissimum commendantur, sive ex sex con-
 suetis, sive alia (Cfr. Const. 748)? Reg. Instr. 2, 3, 4.
 P. GULIELMUS MURPHY, Pomfret Center (*Novae Angl.*)
7. Num finibus Tertiae Probationis quales enumerantur Epit. 426,
 convenit addere formationem pastorem magis elaboratam? Cf.
 Reg. Instr. 9.
 P. OTTO PIES, Münster (*Germ. Infer.*)

8. De ministeriis, eorum natura et mensura; de utraque ratione ea dividendi qualis a P. Wernz proponebatur (AR. I, 1911, 25).
P. FRANCISCUS KEENAN, Auriesville (*Neo Ebor.*)
9. Quomodo aptius sustinetur zelus et animus Patrum praesertim in altera parte Probationis, ne taedio aliquo et inertia corripiantur?
P. LUDOVICUS SCHILLEBEECKX, Sitagarha (*Ranchiens.*)
10. De promovendo et instaurando, quatenus opus est, in Tertianis cultu religiosae observantiae; de ordine diurno Tertianis imponendo.
P. AEMILIUS PAPILLON, Mont-Laurier (*Can. Inf.*)
11. De directione privata Tertianorum ab Instructore; de mutua eorum habitudine.
P. HERVAEUS COATHALEM, Baguio City (*Miss. Sinen.*)
12. Quomodo praemuniendi Tertiani contra futura pericula, qualia: neglectum rerum spiritualium, distractionem rebus futilibus et mundanis, spiritum independentiae, insidias pro castitate, quibus impingent primis annis post absolutam Probationem?
P. ALBERTUS MORENO, S. Rosa de Viterbo (*Colomb.*)
13. Quid proponendum Superioribus pro meliore directione Patrum recens e Tertia Probatione egressorum, ne sibi ipsis relictis incauti fructum Probationis mox dissipent? Expedite offerre volentibus Exercitia annua communia in Domo Tertiae Probationis peragenda?
P. ALOISIUS KEMPER, Cleveland (*Detroitens.*)

35.

5 ianuarii 1956

E bibliothecis amovetur liber Patris P. Teilhard de Chardin.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Nuper in lucem editus est liber *Le phénomène humain*, conscriptus a P. Petro Teilhard de Chardin, anno praeterito vita defuncto. RVam certiorum facio hunc librum editum esse sine approbatione Societatis, immo Superioribus invitis, nec « imprimatur » Archidioeceseos Parisiensis obtinuisse. Curet igitur RVa ne hic liber introdu-

catur vel maneat in Bibliothecis ad quas nostri Scholastici Patresve, qui Tertiam Probationem nondum absolverunt, accedere possunt. Praeterea, ex iisdem Bibliothecis auferantur quaevis manuscripta (typis multiplicata) eiusdem Patris, quae sive approbationem Superiorum Societatis sive « imprimatur » alicuius dioeceseos non habent.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 5 ianuarii 1956.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

36.

1 februarii 1956

De obsequiis a Societate praestandis in duplici anniversario Pii Papae XII.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum Summus Pontifex proximo die 2 martii octogesimum aetatis atque decimum septimum Pontificatus annum feliciter expleturus sit itemque die 12 martii anniversarium suae Coronationis diem celebraturus, omnino expedit ut nostra Societas in communi Ecclesiae laetitia et simul cum reliquis Ordinibus, Congregationibus, et Institutis religiosis peculiare suae reverentiae ac devotionis sensus erga Christi in terris Vicarium et amantissimum Patrem significet. Nam praeter commune gaudium et obsequium, quorum ex corde participes sumus, vix umquam possimus satis exhibere regnanti Pontifici gratum animum nostrum propter tot et tanta beneficia atque saepe saepius demonstratam benevolentiam quibus nostram Societatem singulari modo afficere dignatus est.

Proinde, iuxta invitationem Sacrae Congregationis de Religiosis, statuo ut in omnibus Provinciis, Vceprovinciis et Missionibus haec, quae sequuntur, fiant:

1) Singulis diebus 29 februarii, 1 et 2 martii omnes Sacerdotes Sacrum faciant saltem secunda intentione et omnes qui Sacerdotes non sunt Missam, Communionem et Coronam offerant pro Summo Pontifice. Iisdem diebus in omnibus domibus ad Eius intentiones

Litaniae communes recitentur, atque in Novitiatibus et Domibus Tertiae Probationis meditatio vespertina fiat, coram SS. Sacramento exposito.

2) Die 11 martii (vel, si impediti fuerint, alio die) omnes Sacerdotes unam Missam prima intentione atque omnes qui Sacerdotes non sunt Missam, Communionem et Coronam pro Summo Pontifice offerant. Eodem die 11 martii (ad quem opportuniorem diem, cum dominica occurrat, hic Romae celebratio anniversarii Coronationis transfertur) in omnibus domibus socii uniantur in oratione pro intentionibus Summi Pontificis, et quidem, in quantum convenienter fieri poterit, illa hora quae in singulis Continentibus respondet horae qua ipse Sanctus Pater Romae Missae iubilari assistet; quae hora sine dubio in ephemeridibus diurnis singularum nationum publici iuris fiet.

3) Die 2 vel 11 vel 12 martii, prout videbitur, in omnibus domibus habeatur exhortatio domestica ad illustrandum laborem et operam, quae Sanctus Pater sine intermissione durante Suo Pontificatu impendit ad pacem in mundo stabiliendam et conservandam, ad diros belli effectus allevandos, et ad iis, qui miseri, derelicti, pauperes sunt, subveniendum.

4) Item eiusmodi exhortatio seu conferentia habeatur etiam pro alumnis nostrorum Collegiorum atque pro sociis Congregationum Marianarum aliorumque operum nostrorum.

5) Omnes, praesertim in Ecclesiis Residentiarum, in paroeiis et stationibus, Ordinarii loci praescriptis vel consiliis, si quae fuerint, quod ad sollemnia exteriora attinet, fideliter obsecundent.

Si vero Superiores Maiores alia quaedam excogitaverint, quae ad hanc commemorationem aptius celebrandam conferant, vel si normas supra dictas pro opportunitate loci et adiunctorum aliquomodo mutandas vel adaptandas iudicaverint (salva tamen obligatione singulorum praescriptas Missas celebrandi vel offerendi), libere statuunt quid sit agendum. Velint autem, ante diem Palmarum, 25 martii, mihi referre quae in domibus sibi subiectis facta fuerint, ita ut per Sacram Congregationem de Religiosis ipsi Summo Pontifici nota fieri possint.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 1 februarii 1956.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

37.

2 februarii 1956

Liber quidam Iacobi Leclercq amovendus à bibliothecis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Iuxta acta diurna *L'Osservatore Romano* diei 2 februarii, Auctoritates Ecclesiasticae decreverunt ut e commercio retraherentur liber *L'enseignement de la morale chrétienne* (Louvain, Les éditions du vitrail, 1949), a Iacobo Leclercq, theologo et sociologo, conscriptus, eiusque versiones in aliis linguis factae. Proinde statuo ut hic liber et eius versiones excludantur a Bibliothecis ad quas nostri Scholastici Patresve, qui Tertiam Probationem nondum absolverunt, accedere possunt. Curet RVa ut hoc praescriptum in executionem mandetur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 2 februarii 1956.

R^{ao} V^{ao}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

38.

4 februarii 1956

*Duae novae Provinciae et quinque Viceprovinciae indep. in India constituuntur*¹.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Temporibus rerumque adiunctis mutatis, magis in dies apparet opportunum ab hodierna ratione regendi Missiones exteras alicubi

¹ Decreta septem integra, singula pro singulis Provinciis et Viceprovinciis eodem die emissa sunt: brevitatis causa hic semel tantum initium et conclusio documentorum typis mandatur.

recedere atque, in nonnullis mundi regionibus, ad rationem redire qualem antiqua Societas in Asia et America fere ab initio usurpavit. Nam ex una parte necesse videtur non paucas nostras Missiones in independentes Societatis divisiones erigere, quae sub iurisdictione Superiorum exterorum non amplius retineantur. Ex altera autem parte eadem illae Missiones adiutorio tam hominum quam pecuniarum ex Provinciis Europae et Americae adhuc egent et in posterum egebunt.

Quae cum ita sint, re coram Domino undique perpensa, auditisque omnibus Superioribus, quorum interest, Superioribus scilicet Missionum et Viceprovinciarum dependentium necnon Praepositis Provinciarum a quibus dependent, censemus ulterius non esse differendam erectionem nostrarum in India Missionum in Provincias vel Viceprovincias independentes.

I

PROVINCIA BOMBAYENSIS

Quod ad Viceprovinciam Bombayensem attinet, divino implorato lumine adhibitisque in consilium Patribus Assistentibus, pro ea quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis nobis conferunt potestate, haec quae sequuntur in Domino decernimus ac statuimus:

1) Viceprovinciam Bombayensem in Provinciam sui iuris, Bombayensem etiam in posterum nuncupandam, erigimus, cum omnibus iuribus et officiis quae reliquis Provinciis Societatis secundum nostrum Institutum competunt. Nova Provincia ad Assistentiam Hispaniae pertinere interim perget.

2) Territorium novae Provinciae erit territorium hodiernae Viceprovinciae Bombayensis, exceptis tamen districtibus civilibus Surat, Broach, Baroda, et Panchmahals, qui erigendae Viceprovinciae Ahmedabadensi ceduntur; itemque Provinciae Bombayensi tribuuntur districtus civiles East Khandesh, West Khandesh, et Nasik, qui a Missione Poonensi separantur.

3) Novae Provinciae pleno iure adscribantur, etiamsi aliis Provinciis vel Missionibus sint impraesentiarum applicati, a) omnes socii qui civitatem Indianam habentes Viceprovinciae Bombayensi hucusque adscripti sunt tamquam socii Viceprovinciae; b) itemque omnes socii ex aliis nationibus eidem Viceprovinciae hucusque adscripti tamquam socii, qui vota ultima iam nuncupaverunt, quaecumque sit eorum Provincia originis. c) Ii vero socii ex alienis Provinciis vel Missionibus, qui Viceprovinciae Bombayensi hucusque applicati

sunt, novae Provinciae maneant applicati; d) eidem insuper applicati sint ii civitate non-Indiani qui, etsi Viceprovinciae Bombayensi hucusque adscripti, ultima vota nondum nuncupaverunt. Hi ultimi vero, cum in posterum ad gradum promoti fuerint, novae Provinciae adscripti eo ipso habeantur et sint, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit. Qui autem novae Provinciae applicati fuerint, ne in propriam Provinciam revocentur nisi ex mutuo consensu Provincialis, cuius interest, et Provincialis Bombayensis.

4) Domus omnes et bona mobilia et immobilia Societatis in territorio supra descripto existentia in novae Provinciae iurisdictionem transibunt, sicut et omnes fundationes et accessiones in eodem territorio in posterum faciendae.

5) Provincia Bombayensis, etsi iuridice independens et sui iuris, commissa manebit Provinciae Tarraconensi, quae eam hominibus et pecuniis, prout vires et adiuncta permittent, adiuvere perget, perinde ac hucusque fecit, eiusque Praepositus suos in Provincia Bombayensi degentes visitare poterit, non quidem tamquam auctoritatem in eos vel in ulla eorum negotia habens, sed ut et necessitates apostolicas in loco discat et suis e patria eo translatis solatium et animum afferat.

6) Ii socii Provinciae Tarraconensis, qui in posterum in Provinciam Bombayensem missi fuerint, eidem erunt adscripti, si vota ultima iam nuncupaverint; secus vero Provinciae Bombayensi manebunt applicati, donec ad gradum promoti fuerint, quo tempore eidem Provinciae eo ipso erunt adscripti, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit.

7) In mutui amoris grataeque memoriae testimonium Provinciae Bombayensis cum Provincia Tarraconensi piam conventionem de suffragiis pro defunctis etiam in posterum invicem peragendis ineat nobisque approbandam proponat.

8) Dubia, si quae occurrant de hoc decreto in executionem mandando, nobis proponantur solvenda.

Hoc nostrum decretum proximo die anniversario canonizationis Sanctorum Ignatii et Francisci Xaverii, 12 martii 1956, in omnibus domibus Provinciae Tarraconensis et Viceprovinciae Bombayensis secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim obtinebit.

II

PROVINCIA RANCHIENSIS

Quod ad Viceprovinciam Ranchiensem attinet, divino implorato lumine adhibitisque in consilium Patribus Assistantibus, pro ea quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis nobis conferunt potestate, haec quae sequuntur in Domino decernimus ac statuimus:

1) Viceprovinciam Ranchiensem in Provinciam sui iuris, Ranchiensem etiam in posterum nuncupandam, erigimus, cum omnibus iuribus et officiis quae reliquis Provinciis Societatis secundum nostrum Institutum competunt. Nova Provincia ad Assistantiam Angliae pertinere interim perget.

2) Territorium novae Provinciae erit territorium hodiernae Viceprovinciae Ranchiensis.

3) Novae Provinciae pleno iure adscribantur, etiamsi alii Provinciis vel Missionibus sint impraesentiarum applicati, *a*) omnes socii qui civitatem Indianam habentes Viceprovinciae Ranchiensi hucusque adscripti sunt tamquam socii Viceprovinciae; *b*) itemque omnes socii ex aliis nationibus eidem Viceprovinciae hucusque adscripti tamquam socii Viceprovinciae, qui vota ultima iam nuncupaverunt, quaecumque sit eorum Provinciae originis, *c*) Ii vero socii ex alienis Provinciis vel Missionibus, qui Viceprovinciae Ranchiensi hucusque applicati sunt, novae Provinciae maneant applicati; *d*) eidem insuper applicati sint ii civitate non-Indiani qui, etsi Viceprovinciae Ranchiensi hucusque adscripti, ultima vota nondum nuncupaverunt. Hi ultimi vero, cum in posterum ad gradum promoti fuerint, Provinciae Ranchiensi adscripti eo ipso habeantur et sint, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit. Qui autem novae Provinciae applicati fuerint, ne in propriam Provinciam revocentur nisi ex mutuo consensu Provincialis, cuius interest, et Provincialis Ranchiensis.

4) Regio Hazaribagh-Palamauensis, in posterum Hazaribaghensis nominanda, exclusa autem Hazaribaghensi Domo Probationis S. Stanislai Kostka, maneat Sociis e Provinciae Australiae commissa atque gubernetur a proprio Superiore cum potestate Superioris Maioris a Provinciali Ranchiensi deleganda secundum modum nobis probandum, salva tamen a Praeposito Provinciae Ranchiensis dependentia.

5) Domus omnes et bona mobilia et immobilia Societatis in territorio Viceprovinciae Ranchiensis existentia in novae Provin-

ciae iurisdictionem transibunt sicut et omnes foundationes et accessiones in eodem territorio in posterum faciendae.

6) Praepositus Provinciae Ranchiensis, sicut pleno iure administrabit bona Provinciae subsidiaque sine ulla certa et definita destinatione ad illam ex Provinciis missa, ita, secundum normas iustitiae et aequitatis, tenebitur in utilitatem Regionis Hazaribaghensis destinare eleemosynas e Provincia Australiae vel alia Provincia ad illam Regionem missas, earumque gestionem committet Superiori eiusdem Regionis.

7) Provincia Ranchiensis, etsi iuridice independens et sui iuris, commissa manebit Provinciae Belgicae Septentrionali, quae simul cum Provincia Australiae eam hominibus et pecuniis, prout vires et adiuncta permittent, adiuvere perget perinde ac hucusque fecit; Praepositi insuper Provinciarum Belgicae Septentrionalis et Australiae suos in Provincia Ranchiensi degentes visitare poterunt, non quidem tamquam auctoritatem in eos vel in ulla eorum negotia habentes, sed ut necessitates apostolicas in loco discant et suis e patria eo translatis solatium et animum afferant.

8) Ii vero socii Provinciarum Belgicae Septentrionalis et Australiae, qui in posterum in Provinciam Ranchiensem missi fuerint, eidem erunt adscripti, si vota ultima iam nuncupaverint; secus autem Provinciae Ranchiensi manebunt applicati, donec ad gradum promoti fuerint, quo tempore eidem Provinciae eo ipso erunt adscripti, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit.

9) In mutui amoris grataeque memoriae testimonium Provincia Ranchiensis cum Provinciis Belgica Septentrionali et Australiae pias conventiones de suffragiis pro defunctis etiam in posterum invicem peragendis ineat nobisque probandas proponat.

10) Dubia, si quae occurrant de hoc decreto in executionem mandando, nobis proponantur solvenda.

Hoc nostrum decretum proximo die anniversario canonizationis Sanctorum Ignatii et Francisci Xaverii, 12 martii 1956, in omnibus domibus Provinciarum Belgicae Septentrionalis et Australiae necnon Viceprovinciae Ranchiensis secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim obtinebit.

III

VICEPROVINCIA AHMEDABADENSIS

Quod ad Missionem Ahmedabadensem attinet, divino implorato lumine adhibitisque in consilium Patribus Assistantibus, pro ea quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis nobis con-

ferunt potestate, haec quae sequuntur in Domino decernimus ac statuimus:

1) Missionem Ahmedabadensem in Viceprovinciam independentem, Ahmedabadensem etiam in posterum nuncupandam, erigimus, quae ad Assistentiam Hispaniae pertinere interim perget.

2) Territorium novae Viceprovinciae erit territorium hodiernae Missionis Ahmedabadensis necnon districtuum civilium Surat, Broach, Baroda, et Panchmahals, qui a Viceprovincia Bombayensi separantur.

3) Novae Viceprovinciae pleno iure adscribantur, etiamsi aliis Provinciis vel Missionibus sint impraesentiarum applicati, a) omnes socii qui civitatem Indianam habentes Missioni Ahmedabadensi hucusque adscripti sunt tamquam socii Missionis; b) itemque omnes socii ex aliis nationibus eidem Missioni hucusque adscripti tamquam socii, qui vota ultima iam nuncupaverunt, quaecumque sit eorum Provincia originis. c) Ii vero socii ex alienis Provinciis vel Missionibus, qui Missioni Ahmedabadensi hucusque applicati sunt, novae Viceprovinciae maneant applicati; d) eidem insuper applicati sint ii civitate non-Indiani qui, etsi Missioni Ahmedabadensi hucusque adscripti, ultima vota nondum nuncupaverunt. Hi ultimi vero, cum in posterum ad gradum promoti fuerint, novae Viceprovinciae adscripti eo ipso habeantur et sint, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit. Qui autem novae Viceprovinciae applicati fuerint, ne in propriam Provinciam revocentur nisi ex mutuo consensu Provincialis, cuius interest, et Viceprovincialis Ahmedabadensis.

4) Domus omnes et bona mobilia et immobilia Societatis in territorio supra descripto existentia in novae Viceprovinciae iurisdictionem transibunt, sicut et omnes foundationes et accessiones in eodem territorio in posterum faciendae.

5) Viceprovincia Ahmedabadensis, etsi iuridice independens et sui iuris, commissa manebit Provinciae Castellanae Orientali, quae eam hominibus et pecuniis, prout vires et adiuncta permittent, adiuvare perget, perinde ac hucusque fecit, eiusque Praepositus suos in Viceprovincia Ahmedabadensi degentes visitare poterit, non quidem tamquam auctoritatem in eos vel in ulla eorum negotia habens, sed ut et necessitates apostolicas in loco discat et suis e patria eo translatis solatium et animum afferat.

6) Ii socii Provinciae Castellanae Orientalis, qui in posterum in Viceprovinciam Ahmedabadensem missi fuerint, eidem erunt adscripti, si vota ultima iam nuncupaverint; secus vero Viceprovinciae Ahmedabadensi manebunt applicati, donec ad gradum promoti fue-

rint, quo tempore eidem Viceprovinciae eo ipso erunt adscripti, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit.

7) In mutui amoris grataeque memoriae testimonium Viceprovincia Ahmedabadensis cum Provincia Castellana Orientali piam conventionem de suffragiis pro defunctis etiam in posterum invicem peragendis ineat nobisque approbandam proponat.

8) Dubia, si quae occurrant de hoc decreto in executionem mandando, nobis proponantur solvenda.

Hoc nostrum decretum proximo die anniversario canonizationis Sanctorum Ignatii et Francisci Xaverii, 12 martii 1956, in omnibus domibus Provinciae Castellanae Orientalis et Missionis Ahmedabadensis secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim obtinebit.

IV

VICEPROVINCIA BELGAUM - POONENSIS

Quod ad hodiernas Missiones Poonensem et Belgaensem attinet, divino implorato lumine adhibitisque in consilium Patribus Assistentibus, pro ea quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis nobis conferunt potestate, haec quae sequuntur in Domino decernimus ac statuimus:

1) Missionem Poonensem et Missionem Belgaensem unimus et in unam Viceprovinciam independentem, Belgaum-Poonensem nuncupandam, erigimus, quae ad Assistentiam Germaniae interim pertinebit.

2) Territorium novae Viceprovinciae erit territorium hodiernarum Missionum Poonensis et Belgaensis, exceptis tamen Missionis Poonensis districtibus civilibus East Khandesh, West Khandesh, et Nasik, qui erigendae Provinciae Bombayensi tribuuntur.

3) Novae Viceprovinciae pleno iure adscribantur, etiamsi aliis Provinciis vel Missionibus sint impraesentiarum applicati, a) omnes socii qui civitatem Indianam habentes Missioni Poonensi vel Belgaensi hucusque adscripti sunt tamquam socii Missionis; b) itemque omnes socii ex aliis nationibus alterutri Missioni hucusque adscripti tamquam socii, qui vota ultima iam nuncupaverunt, quaecumque sit eorum Provincia originis. c) Ii vero socii ex alienis Provinciis vel Missionibus, qui alterutri Missioni hucusque applicati sunt, novae Viceprovinciae maneant applicati; d) eidem insuper applicati sint ii civitate non-Indiani qui, etsi alterutri Missioni hucusque adscripti tamquam socii, ultima vota nondum nuncupaverunt. Hi ultimi vero, cum in posterum ad gradum promoti fue-

rint, novae Viceprovinciae adscripti eo ipso habeantur et sint, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit. Qui autem novae Viceprovinciae applicati fuerint, ne in propriam Provinciam revocentur nisi ex mutuo consensu Provincialis, cuius interest, et Viceprovincialis Belgaum-Poonensis.

4) Domus omnes et bona mobilia atque immobilia Societatis in territorio supra descripto existentia in novae Viceprovinciae iurisdictionem transibunt, sicut et omnes fundationes et accessiones in eodem territorio in posterum faciendae.

5) Nova Viceprovincia, etsi iuridice independens, commissa manebit Provinciae Germaniae Superioris et Viceprovinciae Helveticae quae eam hominibus et pecuniis, prout vires et adiuncta permittent, adjuvare pergent, perinde ac hucusque fecerunt; Praepositi insuper Provinciae Germaniae Superioris et Viceprovinciae Helveticae suos in Viceprovincia Belgaum-Poonensi degentes visitare poterunt, non quidem tamquam auctoritatem in eos vel in ulla eorum negotia habentes, sed ut et necessitates apostolicas in loco disceant et suis a patria eo translatis solatium et animum afferant.

6) Ii socii Provinciae Germaniae Superioris et Viceprovinciae Helveticae, qui in posterum in Viceprovinciam Belgaum-Poonensem missi fuerint, eidem erunt adscripti, si vota ultima iam nuncupaverint; secus vero Viceprovinciae Belgaum-Poonensi manebunt applicati, donec ad gradum promoti fuerint, quo tempore eidem Viceprovinciae eo ipso erunt adscripti, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit.

7) In mutui amoris grataeque memoriae testimonium Viceprovincia Belgaum-Poonensis cum Provincia Germaniae Superioris et Viceprovincia Helvetica pias conventiones de suffragiis pro defunctis etiam in posterum invicem peragendis ineat nobisque approbandas proponat.

8) Dubia, si quae occurrant de hoc decreto in executionem mandando, nobis proponantur solvenda.

Hoc nostrum decretum proximo die anniversario canonizationis Sanctorum Ignatii et Francisci Xaverii, 12 martii 1956, in omnibus domibus Provinciae Germaniae Superioris, Viceprovinciae Helveticae atque Missionum Poonensis et Belgaensis secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim obtinebit.

V

VICEPROVINCIA CALCUTTENSIS

Quod ad Missionem Calcuttensem attinet, divino implorato lumine adhibitisque in consilium Patribus Assistentibus, pro ea quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis nobis conferunt potestatem, haec quae sequuntur in Domino decernimus ac statuimus:

1) Missionem Calcuttensem in Viceprovinciam independentem, Calcuttensem etiam in posterum nuncupandam, erigimus, quae ad Assistentiam Angliae pertinere interim perget.

2) Territorium novae Viceprovinciae erit territorium hodiernae Missionis Calcuttensis.

3) Novae Viceprovinciae pleno iure adscribantur, etiamsi aliis Provinciis vel Missionibus sunt impraesentiarum applicati, *a*) omnes socii qui civitatem Indianam habentes Missioni Calcuttensi hucusque adscripti sunt tamquam socii Missionis; *b*) itemque omnes socii ex aliis nationibus eidem Missioni hucusque adscripti tamquam socii Missionis, qui vota ultima iam nuncupaverunt, quaecumque sit eorum Provincia originis. *c*) Ii vero socii ex alienis Provinciis vel Missionibus, qui Missioni Calcuttensi hucusque applicati sunt, novae Viceprovinciae maneant applicati; *d*) eidem insuper applicati sint ii civitate non-Indiani qui, etsi Missioni Calcuttensi hucusque adscripti, ultima vota nondum nuncupaverunt. Hi ultimi vero, cum in posterum ad gradum promoti fuerint, Viceprovinciae Calcuttensi adscripti eo ipso habeantur et sint, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit. Qui autem novae Viceprovinciae applicati fuerint, ne in propriam Provinciam revocentur nisi ex mutuo consensu Provincialis, cuius interest, et Viceprovincialis Calcuttensis.

4) Regio Darjeelingensis, excluso autem Kurseongensi Collegio Nostrorum Sanctae Mariae, maneat sociis e Provincia Canadae Superioris commissa atque gubernetur a proprio Superiore cum potestate Superioris Maioris a Viceprovinciali Calcuttensi deleganda secundum modum nobis probandum, salva tamen a Praeposito Viceprovinciae Calcuttensis dependentia.

5) Regio Santalensis, quae districtus civiles Purnea et Santal Parganas necnon sectionem Rampurhat in districtu Birbhum complectitur, sociis e Viceprovincia Melitensi maneat commissa atque gubernetur eodem modo ac Regio Darjeelingensis.

6) Si in posterum numerus sociorum e Viceprovincia Croatiae in Viceprovincia creverit eorumque opera sufficienter evoluta fue-

rint, talis Regio iuxta easdem normas gubernanda erigi et sociis Viceprovinciae Croatiae committi poterit, prout tunc videbitur.

7) Domus omnes et bona mobilia et immobilia Societatis in territorio Missionis Calcuttensis existentia in novae Viceprovinciae iurisdictionem transibunt sicut et omnes fundationes et accessiones in eodem territorio in posterum faciendae.

8) Praepositus Viceprovinciae Calcuttensis, sicut pleno iure administrabit bona Viceprovinciae subsidiaque sine ulla certa et definita destinatione ad illam ex Provinciis missa, ita, secundum normas iustitiae et aequitatis, tenebitur in utilitatem Regionum Darjeelingensis et Santalensis destinare eleemosynas e Provincia Canadae Superioris et Viceprovincia Melitensi vel aliis Provinciis ad illas Regiones missas, earumque gestionem committet Superioribus earundem Regionum.

9) Viceprovincia Calcuttensis, etsi iuridice independens et sui iuris, commissa manebit Provinciae Belgicae Meridionali, quae simul cum Provincia Canadae Superioris, et Viceprovinciis Melitensi et Croatiae eam hominibus et pecuniis, prout vires et adiuncta permittent, adjuvare perget perinde ac hucusque fecit; Praepositi insuper Provinciarum Belgicae Meridionalis et Canadae Superioris atque Viceprovinciarum Melitensis et Croatiae suos in Viceprovincia Calcuttensi degentes visitare poterunt, non quidem tamquam auctoritatem in eos vel in ulla eorum negotia habentes, sed ut necessitates apostolicas in loco discant et suis a patria eo translatis solatium et animum afferant.

10) Ii vero socii Provinciarum Belgicae Meridionalis et Canadae Superioris atque Viceprovinciarum Melitensis et Croatiae, qui in posterum in Viceprovinciam Calcuttensem missi fuerint, eidem erunt adscripti, si vota ultima iam nuncupaverint; secus autem Viceprovinciae Calcuttensi manebunt applicati, donec ad gradum promoti fuerint, quo tempore eidem Viceprovinciae eo ipso erunt adscripti, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit.

11) In mutui amoris grataeque memoriae testimonium Viceprovincia Calcuttensis cum Provinciis Belgica Meridionali et Canadae Superioris atque Viceprovincia Melitensi pias conventiones de suffragiis pro defunctis etiam in posterum invicem peragendis ineat nobisque probandas proponat.

12) Dubia, si quae occurrant de hoc decreto in executionem mandando, nobis proponantur solvenda.

Hoc nostrum decretum proximo die anniversario canonizationis Sanctorum Ignatii et Francisci Xaverii, 12 martii 1956, in omnibus domibus Provinciarum Belgicae Meridionalis et Canadae Superioris

atque Viceprovinciae Melitensis necnon Missionis Calcuttensis secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim obtinebit.

VI

VICEPROVINCIA JAMSHEDPURENSIS

Quod ad Missionem Jamshedpurensensem attinet, divino impetrato lumine adhibitisque in consilium Patribus Assistentibus, pro ea quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis nobis conferunt potestate, haec quae sequuntur in Domino decernimus ac statuimus:

1) Missionem Jamshedpurensensem in Viceprovinciam independentem, Jamshedpurensensem etiam in posterum nuncupandam, erigimus, quae ad Assistentiam Americae pertinere interim perget.

2) Territorium novae Viceprovinciae erit territorium hodiernae Missionis Jamshedpurensis.

3) Novae Viceprovinciae pleno iure adscribantur, etiamsi aliis Provinciis vel Missionibus sint impraesentiarum applicati, a) omnes socii qui civitatem Indianam habentes Missioni Jamshedpurensi hucusque adscripti sunt tamquam socii Missionis; b) itemque omnes socii ex aliis nationibus eidem Missioni hucusque adscripti tamquam socii, qui vota ultima iam nuncupaverunt, quaecumque sit eorum Provincia originis. c) Ii vero socii ex alienis Provinciis vel Missionibus, qui Missioni Jamshedpurensi hucusque applicati sunt, novae Viceprovinciae maneant applicati; d) eidem insuper applicati sint ii civitate non-Indiani qui etsi Missioni Jamshedpurensi hucusque adscripti, ultima vota nondum nuncupaverunt. Hi ultimi vero, cum in posterum ad gradum promoti fuerint, novae Viceprovinciae adscripti eo ipso habeantur et sint, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit. Qui autem novae Viceprovinciae applicati fuerint, ne in propriam Provinciam revocentur nisi ex mutuo consensu Provincialis, cuius interest, et Viceprovincialis Jamshedpurensis.

4) Domus omnes et bona mobilia et immobilia Societatis in territorio Missionis Jamshedpurensis existentia in novae Viceprovinciae iurisdictionem transibunt, sicut et omnes fundationes et accessiones in eodem territorio in posterum faciendae.

5) Viceprovincia Jamshedpurensis, etsi iuridice independens et sui iuris, commissa manebit Provinciae Marylandiae, quae eam hominibus et pecuniis, prout vires et adiuncta permittent, adjuvare perget, perinde ac hucusque fecit, eiusque Praepositus suos in Vice-

provincia Jamshedpurensi degentes visitare poterit, non quidem tamquam auctoritatem in eos vel in ulla eorum negotia habens, sed ut necessitates apostolicas in loco discat et suis e patria eo translatis solatium et animum afferat.

6) Ii vero socii Provinciae Marylandiae, qui in posterum in Viceprovinciam Jamshedpurensensem missi fuerint, eidem erunt adscripti, si vota ultima iam nuncupaverint; secus vero Viceprovinciae Jamshedpurensi manebunt applicati, donec ad gradum promoti fuerint, quo tempore eidem Viceprovinciae eo ipso erunt adscripti, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit.

7) In mutui amoris grataeque memoriae testimonium Viceprovincia Jamshedpurensis cum Provincia Marylandiae piam conventionem de suffragiis pro defunctis etiam in posterum invicem peragendis ineat nobisque approbandam proponat.

8) Dubia, si quae occurrant de hoc decreto in executionem mandando, nobis proponantur solvenda.

Hoc nostrum decretum proximo die anniversario canonizationis Sanctorum Ignatii et Francisci Xaverii, 12 martii 1956, in omnibus domibus Provinciae Marylandiae et Missionis Jamshedpurensis secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim obtinebit.

VII

VICEPROVINCIA PATNENSIS

Quod ad Missionem Patnensem attinet, divino implorato lumine adhibitisque in consilium Patribus Assistentibus, pro ea quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis nobis conferunt potestate, haec quae sequuntur in Domino decernimus ac statuimus:

1) Missionem Patnensem in Viceprovinciam independentem, Patnensem etiam in posterum nuncupandam, erigimus, quae ad Assistentiam Americae pertinere interim perget.

2) Territorium novae Viceprovinciae erit territorium hodiernae Missionis Patnensis.

3) Novae Viceprovinciae pleno iure adscribantur, etiamsi aliis Provinciis vel Missionibus sint impraesentiarum applicati, a) omnes socii qui civitatem Indianam habentes Missioni Patnensi hucusque adscripti sunt tamquam socii Missionis; b) itemque omnes socii ex aliis nationibus eidem Missioni hucusque adscripti tamquam socii, qui vota ultima iam nuncupaverunt, quaecumque sit eorum Provincia originis. c) Ii vero socii ex alienis Provinciis vel Missionibus, qui Missioni Patnensi hucusque applicati sunt, novae

Viceprovinciae maneant applicati; d) eidem insuper applicati sint ii civitate non-Indiani qui, etsi Missioni Patnensi hucusque adscripti, ultima vota nondum nuncupaverunt. Hi ultimi vero, cum in posterum ad gradum promoti fuerint, novae Viceprovinciae adscripti eo ipso habeantur et sint, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit. Qui autem novae Viceprovinciae applicati fuerint, ne in propriam Provinciam revocentur nisi ex mutuo consensu Provincialis, cuius interest, et Viceprovincialis Patnensis.

4) Domus omnes et bona mobilia et immobilia Societatis in territorio Missionis Patnensis existentia in novae Viceprovinciae iurisdictionem transibunt, sicut et omnes foundationes et accessiones in eodem territorio in posterum faciendae.

5) Viceprovincia Patnensis, etsi iuridice independens et sui iuris, commissa manebit Provinciis Chicagiensi et Detroitensi, quae eam hominibus et pecuniis, prout vires et adiuncta permittent, adiuvare pergent, perinde ac hucusque fecerunt, earumque Praepositi suos in Viceprovincia Patnensi degentes visitare poterunt, non quidem tamquam auctoritatem in eos vel in ulla eorum negotia habentes, sed ut necessitates apostolicas in loco discant et suis e patria eo translatis solatium et animum afferant.

6) Ii socii Provinciarum Chicagiensis et Detroitensis, qui in posterum in Viceprovinciam Patnensem missi fuerint, eidem erunt adscripti, si vota ultima iam nuncupaverint; secus vero Viceprovinciae Patnensi manebunt applicati, donec ad gradum promoti fuerint, quo tempore eidem Viceprovinciae eo ipso erunt adscripti, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit.

7) In mutui amoris grataeque memoriae testimonium Viceprovincia Patnensis cum Provinciis Chicagiensi et Detroitensi pias conventiones de suffragiis pro defunctis etiam in posterum invicem peragendis ineat nobisque approbandas proponat.

8) Dubia, si quae occurrant de hoc decreto in executionem mandando, nobis proponantur solvenda.

Hoc nostrum decretum proximo die anniversario canonizationis Sanctorum Ignatii et Francisci Xaverii, 12 martii 1956, in omnibus domibus Provinciarum Chicagiensis et Detroitensis atque Missionis Patnensis secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim obtinebit.

* * *

Divinam Maiestatem per Beatam Virginem Mariam, intercedentibus S. P. Ignatio, a cuius beata morte quater centenarium annum devote celebramus, atque S. Francisco Xaverio, egregio Indiae apo-

stolo, humiliter obsecramus ut hoc decretum e caelo ratum habere atque confirmare dignetur, Suisque gratiis pretiosissimis novam Viceprovinciam cumulet ut in ea uberrimi salutis fructus ad Suam maiorem gloriam percipiantur.

Datum Romae, 4 Februarii 1956,
in festo S. Ioannis de Britto.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

39.

4 februarii 1956

Erigitur Viceprovincia Indonesiana independens.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
PRAEPOSITUS GENERARLIS SOCIETATIS IESU

Labor missionalis Societatis in Archipelago, qui nunc Indonesianus dicitur, iam inde a primis Societatis initiis coeptus est. Et enim Patronus et exemplar omnium nostrorum Missionariorum, S. Franciscus Xaverius, iam in illa parte quae Moluccarum insularum nomine cognoscitur, in salutem animarum ardenti zelo operam dedit. Dein Nostri in variis Archipelagi partibus labori apostolico sese dederunt usque dum medio saeculo decimo septimo odium tunc gubernantium omni labori sacerdotali finem imposuit.

Peculiari autem Divinae Providentiae dispositione Provincia Neerlandica, recenter constituta, circa medium saeculum undevigesimum, sociorum parvo numero non obstante, huic Archipelago et clero saeculari ibi laboranti adesse potuit. Quae Provincia illo saeculo iam in finem vertente plenam curam de animarum huius immensi Archipelagi salute sibi a Sancta Sede commissam vidit cum et ipse Vicariatus Apostolicus Bataviensis, qui totam hodiernam Indonesiam complexus est, dividendus videbatur ut facilius alii pluresque operarii apostolici ex aliis Ordinibus et Congregationibus religiosi ad hanc vineam Domini colendam invitari possent. Ita factum est ut sat brevi tempore duo tantum territoria Insulae Iavae Nostris commissa manerent, dum in toto Archipelago numerus Missionariorum magnopere auctus est.

Deus ac Dominus Noster indefessos labores et sacrificia Missionariorum Provinciae Neerlandicae per hoc saeculum abundantibus benedictionibus et uberrimis fructibus cumulare dignatus est. Temporibus autem rerumque adiunctis mutatis, magis in dies apparet opportunum ab hodierna ratione regendi Missiones externas alicubi recedere atque, saltem in nonnullis mundi regionibus, ad rationem redire qualem antiqua Societas in Asia et America fere ab initio usurpavit. Nam ex una parte necesse videtur non paucas nostras Missiones, inter quas Missio Iavensis, in independentes Societatis divisiones erigere, quae sub iurisdictione Superiorum exteriorum non amplius retineantur. Ex altera autem parte eadem Missiones adiutorio tam hominum quam pecuniarum ex Provinciis Europae vel Americae adhuc egent et in posterum egebunt.

Itaque, divino implorato lumine adhibitisque in consilium Patribus Assistentibus atque auditis Praepositi Provinciae Neerlandicae et Superioris Missionis Iavensis eorumque Consultorum sententiis, censemus ulterius non esse differendam erectionem Missionis Iavensis in Viceprovinciam independentem. Propterea, pro ea quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis nobis conferunt potestate, haec quae sequuntur in Domino decernimus ac statuimus:

1) Missionem Iavensem in Viceprovinciam independentem, Indonesianam in posterum nuncupandam, erigimus, quae ad Assistentiam Germaniae pertinere interim perget.

2) Territorium novae Viceprovinciae erit territorium hodiernae Missionis Iavensis.

3) Novae Viceprovinciae pleno iure adscribantur, etiamsi aliis Provinciis sint impraesentiarum applicati, a) omnes socii qui civitatem Indonesianam habentes Missioni Iavensi hucusque adscripti sunt tamquam socii Missionis; b) itemque omnes socii ex aliis nationibus eidem Missioni hucusque adscripti tamquam socii, qui vota ūltima iam nuncupaverunt, quaecumque sit eorum Provincia originis. c) Ii vero socii ex alienis Provinciis vel Missionibus, qui Missioni Iavensi hucusque applicati sunt, novae Viceprovinciae maneant applicati; d) eidem insuper applicati sint ii civitate non-Indonesiani qui, etsi Missioni Iavensi hucusque adscripti, ultima vota nondum nuncupaverunt. Hi ultimi vero, cum in posterum ad gradum promoti fuerint, novae Viceprovinciae adscripti eo ipso habeantur et sint, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit. Qui autem novae Viceprovinciae applicati fuerint, ne in propriam Provinciam revocentur nisi ex mutuo consensu Provincialis, cuius interest, et Viceprovincialis Indonesiani.

4) Domus omnes et bona mobilia et immobilia Societatis in

territorio Missionis Iavensis existentia in novae Viceprovinciae iurisdictionem transibunt, sicut et omnes foundationes et accessiones Societatis in eodem territorio in posterum faciendae.

5) Viceprovincia Indonesiana, etsi iuridice independens et sui iuris, commissa manebit Provinciae Neerlandicae, quae eam hominibus et pecuniis, prout vires et adiuncta permittent, adjuvare perget, perinde ac hucusque fecit, eiusque Praepositus Provincialis suos in Viceprovincia Indonesiana degentes visitare poterit, non quidem tamquam auctoritatem in eos vel in ulla eorum negotia habens, sed ut necessitates apostolicas in loco discat et suis a patria eo translatis solatium et animum afferat.

6) Ii socii Provinciae Neerlandicae, qui in posterum in Viceprovinciam Indonesianam missi fuerit, eidem erunt adscripti, si vota ultima iam nuncupaverint; secus vero Viceprovinciae Indonesianae manebunt applicati, donec ad gradum promoti fuerint, quo tempore eidem Viceprovinciae eo ipso erunt adscripti, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit.

7) In mutui amoris grataeque memoriae testimonium Viceprovincia Indonesiana cum Provincia Neerlandica piam conventionem de suffragiis pro defunctis etiam in posterum invicem peragendis ineat nobisque approbandam proponat.

8) Dubia, si quae occurrant de hoc decreto in executionem mandando, nobis proponantur solvenda.

Hoc nostrum decretum proximo die anniversario canonizationis Sanctorum Ignatii et Francisci Xaverii, 12 martii 1956, in omnibus domibus Provinciae Neerlandicae et Missionis Iavensis secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim obtinebit.

Divinam Maiestatem per Beatam Virginem Mariam, intercedentibus S. P. Ignatio, a cuius beata morte quater centenarium annum devote celebramus, et S. Francisco Xaverio, eximio Indiarum apostolo, humiliter obsecramus ut hoc decretum a caelo ratum habere atque confirmare dignetur, Suisque gratiis pretiosissimis novam Viceprovinciam prosequatur ut in ea uberrima salutis messis ad Suam maiorem gloriam feliciter percipiat.

Datum Romae, die 4 februarii 1956,
in festo S. Ioannis de Britto

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

40.

11 februarii 1956

Mutationes inducendae posita nova ordinatione Hebdomadae Sanctae.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum decreto generali S. Rituum Congregationis « Maxima redemptionis nostrae mysteria », diei 16 novembris 1955, in locum Ordinis Hebdomadae Maioris, hucusque in Missali et in Breviario Romano inserti, Ordo Hebdomadae Sanctae Instauratus, pro omnibus qui ritum romanum sequuntur, substitutus sit, ideoque in posterum Missa vel Actio Liturgica Tridui Sacri horis postmeridianis vel vespertinis vel nocturnis celebranda sit atque Officium tenebrarum, quod dicitur, anticipari non possit, quaedam in nostra Hebdomadae Sanctae observatione mutantur oportet. Haec igitur, quae sequuntur, in omnibus nostris domibus in posterum serventur:

1) Ad normam d. 8 § 3 Collectionis Decretorum, statuo ut praescriptum Epit. Inst. n. 227 § 4, hunc sensum mutetur: « *Ab omni recreatione abstinence a mane feriae quintae Hebdomadae Sanctae usque ad vesperum sabbati inclusive* ».

2) Litaniae communes recitentur feria quarta Hebdomadae Sanctae, non autem feriis quinta et sexta nec sabbato.

3) Dominica Resurrectionis hora convenienti habeatur meditatio matutina atque pro Scholasticis et FF. Coadiutoribus solita Missa communis. Ubi tamen sollemnis paschalis Vigilia celebrata fuerit ea hora quae permittat Missam sollemnem eiusdem Vigiliae incipere circa mediam noctem, sufficit ut meditatio matutina Dominicae Resurrectionis per dimidium horae protrahatur. Si autem celebratio Vigiliae, de iudicio Ordinarii loci, ita anticipabitur ut non multo post solis occasum vel diei crepusculum inchoetur, meditatio matutina Dominicae Resurrectionis fiat per integram horam.

Curet RVa ut haec praescripta cum omnibus suis opportune communicentur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 11 februarii 1956.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

41.

2 martii 1956

*Communicatur rescriptum de festis celebrandis perdurante Anno Ignatiano*¹.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro, RVae mitto Rescriptum Sacrae Congregationis Rituum, die 22 februarii huius anni datum quo benigne conceditur ut perdurante hoc iubilari Anno Ignatiano in omnibus domibus et ecclesiis nostrae Societatis sollemnia Triduana vel Octiduana in honorem S. P. Ignatii celebrari valeant cum Missa propria iuxta Instructionem Rescripto adiectam, atque ut eadem Instructio servetur etsi sollemnitates una tantum die peragantur. Instructio autem, ut in Rescripto notatur, in eiusmodi sollemnitatibus servanda est adamussim.

Velit RVa curare ut haec cum omnibus nostris domibus communicentur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 2 martii 1956.

R^{ac} V^{ac}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

¹ Vide superius p. 12.

42.

5 martii 1956

*Communicatur rescriptum de facultate utendi linteo loco petrae sacrae*¹.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Generali, RVae mitto Rescriptum Sacrae Congregationis de Religiosis die 23 februarii huius anni datum, quo conceditur ad quinquennium ut Pater Generalis pro suo arbitrio et conscientia permittat nostris Patribus missionariis, in regionibus quae non subsunt iurisdictioni Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, ubi tamen viarum et curruum deest copia, ut loco Altaris portatilis vel petrae sacrae in Sacrosancto Missae Sacrificio celebrando substituaturs aliquod linteum ex lino vel cannabe confectum.

Si igitur RVa censet conditiones in Rescripto indicatas vigere in aliquo territorio iurisdictioni Sacrae Congregationis de Propaganda Fide non subiecto, ubi sui missionarii laborant, ideoque supradicta facultas iis concedenda videtur, eam a Patre Generali petere potest, diserte tamen exponendo difficultates in illo territorio itinera faciendi.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 5 martii 1956.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

¹ Vide superius p. 13.

43.

18 martii 1956

Nuntiatur obitus et praescribuntur suffragia pro P. P. Tacchi Venturi, olim Secretario Societatis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Hodie, die 18 martii, hora duodecima cum dimidio, Sanctis Sacramentis munitus, anno aetatis nonagesimo quinto, Societatis vero septuagesimo octavo, in aedibus nostrae Curiae Generalitiae post longam aegritudinem pie in Domino decessit Pater Petrus Tacchi Venturi, e Provincia Romana, qui munere Secretarii Societatis functus erat a die 1 maii 1914 ad diem 10 octobris 1921.

Pater Tacchi Venturi natus est die 12 augusti anni 1861 in Sanseverino Marche (Macerata); Societatem ingressus est die 12 novembris 1878 in loco Aux Alleux apud urbem Laval in Gallia, quo loco Noviciatus Provinciae Romanae tunc temporis sedem exsul posuerat. In patriam reversus et studiis et experimentis Societatis peractis, postquam Romae lauream apud Universitatem civilem est adeptus, a Superioribus munus habuit conscribendi historiam Societatis in Italia; huic muneri historici officialis, ut aiunt, sui Ordinis, fere ad finem usque suae vitae addictus fuit, si excipiat spatium temporis quo Secretarium Societatis egit, quo tempore insignia, ut verbis Patris Ledóchowski utamur (*AR.* III 331) Societati contulit officia. Adiutorem quoque egit, in re historica, Scriptorum nostri periodici « La Civiltà Cattolica » et per longos annos munus praeterea gessit « Rectoris » in templo Societatis principe, Sanctissimi Nominis Iesu, cuius varias partes ille, amantis filii more, sensim vel reficiendas vel exornandas curabat.

Mense martio anni 1947 e Residentia romana Sanctissimi Nominis translatus est ad Curiam Generalitiam, in qua perrexit in perficiendis suis laboribus historicis et in iuvandis, quantum per vires poterat, iis omnibus qui ad eum diversissimis de causis etiam tum confugiebant.

Alii forsán fusius merita huius Patris describent et exponent eius religiosam vitam exemplarem, eius praestantiam et auctoritatem in rebus historicis pertractandis, eius necessitudines cum viris sui temporis notioribus atque iuvamen ab eo in perquam variis proximorum indigentis collatum et, dici potest, usque ad ultimos vitae menses protractum. Sufficiat hic dicere Patrem Tacchi Venturi virum fuisse ex eminentioribus Societatis nostrae in prima huius saeculi medietate.

Ut historicus enim late notus fuit et magni habitus a cultoribus disciplinarum historicarum: iam famam non exiguam ei pepererat primum volumen seu introductio ad Historiam Societatis Iesu in Italia, quae agebat de vita religiosa in Italia in prima aetate nostrae Societatis. Cui volumini alia tria subsecuta sunt quae simul iuncta opus exhibent a viris peritis magna aestimatione habitum tum ob indagationis probitatem et iudicii, ut aiunt, impartialitatem, tum ob continuum recursum ad fontes. Tribuitur praeterea Patri Tacchi haec laus, quod nempe renovaverit in Italia, primis huius saeculi decenniis, historiographiam religiosam.

Complures aliae lucubrationes indolis historicae — libri et ephemeridum articuli — debentur Patri Tacchi Venturi nec omitti debet eum partes magni momenti tenuisse tum in confectione Encyclopaediae Italicae, editore D.no Treccani, pro materia religiosa, tum in collectione italica «Storia delle Religioni», quam direxit ipse et cuius quartam editionem recens curavit. Erat Consultor Sacrae Congregationis Rituum necnon membrum Pontificiae Academiae Archaeologicae et Socius Deputationis romanae historiae patriae aliarumque academiarum.

Ob eius latam personarum notitiam obque eius eximiam in agendo humanitatem, discretionem et prudentiam eius opera vocata est ut interesset in negotiis etiam ordinis publici, quae Ecclesiae plurimum intererant; dum eis collaborat, integram semper servavit dignitatem sacerdotis et religiosi et, cum oportuit, libere et sincere locutus est, abusus et pericula deferens.

Cor habuit generosum et tenerum, etsi externa hominis facies id non semper ostenderet, impulsuque caritatis ea omnia bona opera peregit quae in eius potestate erant, sive ageretur de temporali iuvamine ferendo sive de spirituali, absconditum apostolatam exercens et ignotum. Personae quae ab eo beneficia susceperunt sine numero dici possunt.

Omnium aestimatione circumdatus, Secretarius Societatis, ut diximus, tempore primi belli mundialis, et deputatus ad varias Congregationes Generales Societatis, vixit domi apud Nostros humilis religiosus, fidelis Regularum nostrarum observator et eo suae vocationi devinctior quo melius ipse Societatis historiam et spiritum noverat.

Haec ultima fere legebantur in quodam Societatis periodico anno 1951, cum Pater nonagesimum vitae annum inibat. Quae laudes in eius vitae occasu, nedum obscurarentur, vividius et amabilius eluxerunt, ut testari possunt ii qui ultimis hisce mensibus eum alloqui vel videre potuerunt.

De obitu igitur Patris Petri Tacchi Venturi RVa suos omnes

certiores facere velit ut debita suffragia pro eius anima persolvant: nempe ex Collectione Decretorum, decreto 290, 8° (Epit. n. 854, § 2, 8°), quivis Sacerdos Sacrum unum faciat; qui vero Sacerdotes non sunt, Coronam unam seu tertiam Rosarii partem recitent et Missam atque Communionem offerant pro anima carissimi in Xto defuncti.

Romae, die 18 martii 1956.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

44.

6 aprilis 1956

*Communicatur instructio Sancti Officii de « Ethica Situationis »*¹.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum his litteris RVae mitto Instructionem Supremae Sacrae Congregationis Sancti Officii, ad Ordinarios omnes necnon ad Magistros in Seminariis, in Athenaeis, vel in studiorum Universitatibus docentes et ad Lectores in studiorum domibus Religiosorum die 2 februarii 1956 datam, de « Ethica Situationis »².

Convenit ut haec Instructio non tantum cum Professoribus et Magistris sed etiam cum Confessoribus et Patribus spiritualibus nostrae Societatis communicetur; proinde velit RVa curare ut exemplar eius ad omnes nostras domos mittatur. Praeterea, quo melius intelligatur et in executionem mandetur, commendo ut in singulis domibus, data occasione, habeatur consueta collatio casus conscientiae, in qua peritus Pater Instructionem diligenter exponat atque disputationem de ea dirigat.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 6 aprilis 1956.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

¹ Vide superius pp. 9-11.

² AAS. XLVIII 144-145.

45.

9 aprilis 1956

De supplemento Catalogorum et de « Commentario in Regulas S. I. ».

AD OMNES PP. SOCIOS SUPERIORUM MAIORUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum ineunte aestate typis iterum mandandum sit *Supplementum Catalogorum Societatis Iesu* pro anno 1957, velit RVa, per annexam schedulam inscribendam et Romam ante finem mensis maii remittendam, me certiores facere quot exemplaria novi Supplementi sint necessaria pro sua Provincia, Viceprovincia vel Missione, et praeterea num Supplementum in ipsum Catalogum ad finem inserere et cum reliquis Catalogi paginis conglutinare, ut in aliquibus Provinciis factum est, an potius exemplaria Supplementi a Catalogo separata singulis distribuere intendat. Quodsi RVa malit Supplementa in ipsa Provincia typis mandare potius quam exemplaria Romana accipere, id mihi significet et curabo ut duo tantum exemplaria RVae mittantur.

Hanc nactus occasionem, RVam certiores facio *Commentarium in Regulas Societatis Iesu*, a P. AUGUSTO COEMANS anno 1938 editum, exhausta priore editione, nunc iterum typis mandatum esse. Quae editio fere eadem est atque prior, nisi quod addita sunt plerumque in notulis ad imam pagellam, puncta maioris momenti desumpta e documentis a P. Ledóchowski post annum 1938, vel ab A. R. P. Janssens recenter editis.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 9 aprilis 1956.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

46.

24 maii 1956

Nuntiatur obitus et praescribuntur suffragia pro P. H. Carvajal, olim Secretario Societatis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Die 17 maii huius anni, Salmanticae in Hispania, aetatis suae octogesimum quartum et Societatis sexagesimum sextum annum peragens, piissime in Domino obiit P. Henricus Carvajal Rodríguez (e Provincia Legionensi), qui a die 10 octobris 1921 ad diem 27 septembris 1926 Secretarii Societatis munere functus est.

Quamobrem RVa suos omnes reddere velit certiores de Patris Carvajal obitu curetque ut ex Collectionis Decretorum decreto 290, 8° (Epit. n. 854 § 2, 8°) omnes sacerdotes Sacrum unum faciant et omnes, qui sacerdotes non sunt, tertiam Rosarii partem recitent et Missam atque Communionem offerant pro anima carissimi in Xto defuncti.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 24 maii 1956.

R^{ac} V^{ac}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

47.

29 maii 1956

*De indulgentiis concessis perdurante Anno Ignatiano¹; de re-
novatione facultatum in usu dispensationis apostolicae.*

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Parte Nostro, RVae mitto rescripta Sacrae Paeniten-
tiae Apostolicae et Sacrae Congregationis Rituum, quibus ad diem

¹ Vide superius p. 23.

30 septembris 1956 prorogantur Indulgentiae plenariae pro Anno Ignatiano lucrandae, iuxta concessionem die 9 septembris 1955 factam (AR. XII 765), necnon facultas sollemnia Triduana vel Octiduana in honorem S. P. Ignatii celebrandi, die 22 februarii 1956 concessa. Eaedem servandae sunt conditiones quae in prioribus rescriptis statutae sunt.

Item Patris Nostri voluntati obsecundans, omnibus Praepositis Provinciarum et Viceprovinciarum independentium in mentem revocare velim necessitatem renovandi proximis mensibus currentibus facultates in usu dispensationis apostolicae de stipendiis Missarum, de stipendiis pro ministeriis, de minervalibus scholarum (cfr. AR. X 42-43; 142-150), si id nondum factum est. Hae enim facultates, quae singulis Praepositis petentibus a Patre Nostro conceduntur, anno 1953 renovatae sunt plerumque ad triennium (cfr. AR. XII 387). Singulorum igitur Praepositorum erit, prout iuxta tempus prioris concessionis in singulis casibus oportet, harum facultatum renovationem tempestive petere. Praeterea Pater Noster iterum rogat ut Praepositi, antequam dispensationem postulent, sedulo in Domino perpendant num usus talium facultatum deminui, vel etiam tolli, possit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 29 maii 1956.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iseu

48.

8 iunii 1956

De mutationibus inducendis in Kalendario liturgico Societatis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Postquam per decretum generale Sacrae Rituum Congregationis die 23 martii 1955 datum¹ Rubricae ritus romani in universa Ecclesia ad simpliciore formam redactae sunt, ne spiritus illius

¹ AAS. XLVII (1955) 218 ss.

decreti in nostro Calendario, iam plurimis festis et quidem altioris interdum ritus onerato, deficeret, ac praesertim ut nostri sacerdotes « divini officii recitationi ea qua oportet animi tranquillitate attendere possent »², et maior conformitas cum Calendario Ecclesiae universae haberetur, necnon ob sobrietatem quae cultum liturgicum decet, visum est etiam pro nostro Calendario particulari aliquam simplificationem a Sancta Sede expetere.

Quod ut rite fieret, Commissionem peritorum constitui ad schema praeivium systematicae simplificationis iuxta normas et mentem iuris liturgici vigentis parandum. Re itaque, etiam quoad opportunitatem, diu et accurate ponderata atque cum Patribus Assistentibus non semel collata, schema simplificationis Sacrae Rituum Congregationis examini et approbationi subieci, quae quidem illud sibi placuisse significavit et per Rescriptum die 24 maii huius anni datum (Prot. N. S. 70/956) approbare dignata est.

Ut ex inspecto Calendario, ita simplicitate et approbato, patebit, duae sunt notabiliores simplificationes: imprimis, *festi Beatorum* ad ritum simplicem reducuntur, solo festo *B. Petri Faber*, utpote socii S. Patris Ignatii in fundanda Societate, excepto, quod, cum impediatur ne die eius natali celebretur, in diem anniversarium Restitutionis Societatis atque olim Octavam S. P. Ignatii nunc reponitur. Deinde undecim *festi Beatorum Martyrum Iaponiae* ad unicum festum simplex rediguntur, die 11 septembris celebrandum sub titulo *BB. Caroli Spinola, Sebastiani Kimura et Soc. MM.* Ita enim iam fiebat in nostro Calendario pro ceteris omnibus casibus similibus, nempe cum Martyres, in eadem persecutione passi, simul Beati renuntiati sunt.

Aliae etiam simplificationes et variationes dantur. Festum *B. Mariae Virg. Reginae Societatis Iesu*, post institutum festum universale *B. Mariae Virg. Reginae*, sicut festi *S. Petri Canisii* et *S. Roberti Bellarmino*, inferioris gradus fiunt, qua ratione sive ordini Psalterii per hebdomadam sive praestantiae Proprii de Tempore seu Dominicarum post Pascha consulitur, ac simul frequentiorum translationum incommodum vitatur.

Quaedam *festi indulta*, et non stricte propria, in nostro Calendario particulari supprimuntur, ut festi *S. Mariae Annae a Iesu de Paredes* et *B. Ioannis de Avila*, quae relationem specialem non cum universa nostra Societate, sed tantum cum aliqua eius parte habent. Suppressio etiam festi *B. Mariae Virg. omnium gratiarum Mediatrix* nonnisi post peculiarem ponderationem petita est, eo magis quod decessor meus, ex mandato Congregationis Generalis XXVII, nomine

² Cfr. *ibid.*

totius Societatis a Summo Pontifice dogmaticam definitionem B. Mariae Virg. universalis Mediationis, sicut et eius in caelum Assumptionis, anno 1933 postulavit ³. Attamen post institutum novum festum universale B. Mariae Virg. Reginae ⁴ eo ipso die 31 maii celebrandum, quo in plurimis Calendariis particularibus festum B. Mariae Virg. omnium gratiarum Mediatrix habebatur, Ecclesiae menti magis conforme compertum est hoc suppressere. Etenim, auditis quoque auctoritatibus Sacrae Congregationis Rituum, constat obiectum huius festi includi et exprimi in novo festo B. Mariae Virg. Reginae, ut videre est in ipsis officii Lectionibus. Quam ob causam eadem Sacra Congregatio Rituum hanc suppressionem absque ulla difficultate petentibus concedit et iam concessit, atque de hac re consilium ab illa postulantibus hunc nostrum modum procedendi suadet.

Ratio autem adhuc retinendi festum *B. Iulianae Cornelionensis*, ad ritum tamen simplicem reductum, etsi haec Beata cum Societate specialem relationem non habet, ex documentis de eius in nostro Calendario receptione intelligi poterit ⁵.

Festum *Sacrarum Reliquiarum* erit duplex maius, vi decreti S. C. R. die 14 aprilis 1914 dati ⁶.

Festum *Beatorum Martyrum Parisiensium*, ut iam pro Provinciis Galliae indultum fuerat ⁷, e die 4 in diem 2 septembris reponitur, qui est dies natalis quattuordecim ex ipsis et in quo eorum officium non impeditur.

Novo festo *BB. Leonis Ignatii Mangin et Soc. MM.*, qui anno praeterito Beati renuntiati sunt, eodem Rescripto, dies 21 iulii assignatur.

His ita dispositis, tria tantum festa Beatorum in alium diem reponere necesse fuit, ut de iis officium et Missa haberi possent, nempe *B. Iuliani Maunoir* (30 ianuarii), *BB. Iacobi et Gulielmi* (13 februarii), ac *B. Ioannis Ogilvie* (20 februarii).

His ergo mutationibus per Rescriptum inductis in Calendario nostro particulari 40 festa remanent, diversis gradibus distincta:

2 *duplicia I classis*: Circumcisio Domini, Tit. S. I.
S. P. Ignatii Conf., Fund. S. I.

4 *duplicia II classis*: S. Francisci Xaverii Conf.
S. Aloisii Gonzagae Conf.
S. Alfonsi Rodríguez Conf.
Omnium Sanctorum S. I.

³ Cfr. AR. VII 534-538.

⁴ AAS. XLVI (1954) 626 ss.

⁵ Cfr. AR. VI 15.

⁶ AAS. VI (1914) 196.

⁷ AR. V 599.

4 <i>duplicia maiora</i> :	S. Ioannis Nepomuceni Mart., Patr. min. princ. S. I. Sacrarum Reliquiarum B. M. V. Reginae S. I. } festa secun- B. M. V. a Strata } daria
15 <i>duplicia minora</i> :	Ceterorum Sanctorum S. I. (14 festa) B. Petri Faber Conf.
15 <i>simplicia</i> :	Ceterorum Beatorum S. I. (14 festa) B. Iulianae Cornelionensis Virg.

Supradictae mutationes in Calendario postulabant tantum *novam Lectionem III historicam* de B. Ioanne Ogilvie, quae deerat, atque pro officio simplici BB. Caroli Spinola, Sebastiani Kimura et Soc. MM., die 11 septembris, de quibus remanet Missa quae in Appendice Missalis pro Societate Iesu hucusque habebatur die praecedenti, mutatis in Oratione et Secreta verbis « Caroli et Sociorum eius » in « Caroli, Sebastiani et Sociorum eorum ».

Hae Lectiones, Rescripto die 18 maii huius anni dato, approbatae sunt, simul cum Lectione III historica pro recentiore festo BB. Leonis Ignatii Mangin et Soc. MM., pro quibus iam alio Rescripto diei 16 aprilis huius anni (Prot. N. S. 87/955) Oratio propria, cum Missa de Communi plurimorum Martyrum primo loco, approbata fuerat.

Notandum est simplificationem factam esse in Calendario Societatis Iesu, integris tamen particularibus privilegiis pro Domibus, Provinciis vel locis interim remanentibus. Non enim opportunum visum est illa particularia in eodem schemate simplificationis generalis Sacrae Rituum Congregationi proposito indistincte comprehendere.

Iam autem ipsum ius liturgicum, in decreto S. C. R. diei 22 maii 1914 (n. 4317), « debitae uniformitati in Ordinibus et Congregationibus religiosis quoad rem liturgicam consulens », casus peculiare pro Domibus vel Provinciis praevidebat, in quibus ob rationes obiectivas festa Sanctorum vel Beatorum ritu superiore celebrari possunt, scilicet: cum Sancti vel Beati Ordinis in illis obierunt; cum eorum reliqua insignis⁸ in ipsis asservatur; cum in Dioecesi vel loco, eodem die, ritu superiore recoluntur.

Si ergo RVae, consultis de re peritis, visum fuerit, ad mentem Sanctae Sedis decretorum et etiam ne privilegiis potius oneremur quam iuvemur, magis expedire alicui ex illis privilegiis particulari-

⁸ Cfr. Can. 1281, § 2.

bus renuntiare, id mecum intra tres menses communicare velit, ut omnia simul Sacrae Rituum Congregationi proponere possim.

Mutationes supradictae in Calendario universae Societatis, per se, iam nunc vim habent, neque ex Rescripto expectandus erit « Ordo » Divini Officii recitandi Sacrique peragendi pro anno 1957, ut executioni mandentur.

Simul RVae mitto ipsum Kalendarium proprium Societatis Iesu simpliciatum et a Sacra Rituum Congregatione approbatum, quod iis praecipue necessarium erit, qui « Ordinem » Divini Officii recitandi Sacrique peragendi pro anno 1957 praeparabunt.

Mittuntur praeterea novae Lectiones III historicae supradictae, ab eadem Sacra Congregatione approbatae, pro festis simplicibus B. Ioannis Ogilvie atque etiam, cum Oratione et indicatione Missae, BB. Leonis Ignatii Mangin et Soc. MM. ac BB. Caroli Spinola, Sebastiani Kimura et Soc. MM. Insuper earundem Lectionum, cum respectivis Orationibus pro Breviario, quam primum exemplaria typis Romae mandata mittentur numero sufficientia pro singulis sacerdotibus RVae subditis.

Quod attinet ad Lectiones II Nocturni festorum BB. Leonis Ignatii Mangin et Soc. MM. ac BB. Caroli Spinola, Sebastiani Kimura et Soc. MM., pro illis locis, in quibus sub ritu *duplici* iuxta ius liturgicum⁹ celebranda sunt, unum tantum exemplar RVae mitto; Lectiones enim illae typis non mandabuntur Romae sed in illis locis providendae sunt.

Necessariae variationes in Martyrologium inducendae tempestive mittentur.

Hanc occasionem nactus, cum RVa communicare velim hoc statutum: A die 31 iulii huius anni, in omnibus nostris domibus pro communi Litaniarum recitatione et pro Benedictione Mensae, sicubi nondum fit, adhibeatur nova Psalmorum conversio ex primigeniis textibus facta, quae secundum litteras Apostolicas *Motu proprio* datas die 24 martii 1945 in cotidianis precibus sive horis canonicis adhiberi potest¹⁰. Convenit enim ut in universa Societate uniformitas in his precibus habeatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 8 iunii 1956,
in festo SS. Cordis Iesu.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

⁹ Cfr. supra.

¹⁰ AAS. XXXVII (1945) 65-67.

QUAEDAM NOTANDA IN KALENDARIUM SOCIETATIS IESU

EX RUBRICIS, DECRETIS ET INDULTIS

IN COMMODUM NOSTRORUM COLLECTA ¹

(1) De Kalendario perpetuo particulari Societatis Iesu.

« MENS S. R. C. est, ut, ... adhiberi valeat Kalendarium Ecclesiae universalis, additis tantummodo festis quae stricto sensu propria dici possunt » (*Decr. 4296 - 25 Iul. 1912: Instr. seu Resp. postulantibus Kal. proprii reformationem, vel expunctionem festorum aut reductionem ritus - AAS 4 (1912) 538*).

HUIUSMODI FESTA PROPRIA SUNT « *pro Ordinibus seu Congregationibus*:

- a) Dedicatio omnium ecclesiarum (si collective recolatur),
- b) Titulus principalis,
- c) Sancti fundatores,
- d) Sancti qui Ordinis, seu Congregationis, regulam professi sunt,
- e) Cetera festa quae cum instituto religioso specialem habent relationem » (*Decr. 4300 - 12 Dec. 1912: Instr. seu Declar. super Kal. propriis reformandis - AAS 5 (1913) 67-68*).

« Festa propria, nisi aliter per Apostolicas Litteras dispositum fuerit, celebranda erunt ipsa die natali, si agnoscatur; secus ponantur in aliqua die quae libera sit in Kalendario » (*Decr. 4308 - 28 Oct. 1913: V - De reformatione Kal. particularium, 2, b - AAS 5 (1913) 463*).

« DE FESTIS LOCALIBUS QUAE A RELIGIOSIS RECOLI DEBEANT:

... IV. Ordines, Congregationes et Instituta proprio Kalendario gaudentes, amodo celebrare tantummodo debent Officia localia [« sub ritu duplici I classis »] Dedicationis et Titularis Ecclesiae cathedralis, nec non Festa solemniora [« id est natalitia »] Patronorum principalium [« Oppidi vel Civitatis, Dioecesis, Provinciae et Nationis »] ...

V. Quoad festa localia, quae a Regularibus ut supra servanda sunt, ipsi uti debent Officio et Missa Clero saeculari concessis, nisi eadem Festa ab ipsis Regularibus iam habeantur cum Officio et Missa magis propriis » (*Decr. 4312 - 28 Febr. 1914 - AAS 6 (1914) 118; cfr. Decr. 3863; Breviarium Romanum, Add. et Var. in Rubr., IX ac tabell. ibid.*).

¹ Haec NOTANDA una cum Kalendario Perpetuo S. I. edita sunt (Cfr. superius p. 25) sed cum peculiarem S. Rituum Congregationis approbationem non habuerint ut ipsum Kalendarium, in hac secunda parte ponuntur.

« CIRCA FESTA PROPRIA QUAE IN ALIQUIBUS RELIGIOSORUM PROVINCIIS ... AUT DOMIBUS SPECIALI RATIONE RECOLUNTUR:

Ut debitae uniformitati in Ordinibus et Congregationibus religiosis quoad rem liturgicam consulatur et quaedam incommoda ... propulsentur, S. R. C. ... sequentia statuere censuit:

I. Festa Sanctorum Ordinis ... in ecclesiis ... domus, in quibus [scl. in qua] obierunt, vel eorum corpus aut insignis reliquia [Vid. Can. 1281, § 2] asservatur, sub ritu duplici secundae classis recolantur. Festis vero Beatorum ... ritus duplex maius, in casu exposito, tribuatur: ritu tamen duplici minori assignato Festis Beatorum huiusmodi pro reliquis eiusdem religiosae provinciae ... domibus ...

III... Si festa Sanctorum vel Beatorum Ordinis ... ritu superiori a clero saeculari alicuius dioecesis aut loci recolantur, ibidem etiam a Religiosis ... eiusdem Ordinis ... eodem ritu superiori celebrari poterunt, dummodo in dioecesi vel loco eadem die de huiusmodi Sanctis vel Beatis fiat Officium, qua fit in Ordine ...

IV. Festa Beatorum, etiam sicubi sub ritu altiori, quam apud Ordinem universum ..., celebrentur, in die quo apud Kalendarium generale Ordinis ... inscribuntur, inviolate recolenda sunt, et a Sociis minime separentur; attamen Beati proprii nomen et gesta, quae seiuncta sint, nomini et gestis Sociorum praeferantur » (Decr. 4317 - 22 Maii 1914 - AAS 6 (1914) 283).

DE ALIIS FESTIS PROPRIIS Ecclesiae vel Oratorii (consecrati aut saltem solemniter benedicti):

Ex iure, sunt Festa Dedicationis et Tituli, sub ritu duplici I classis (Can. 1167; 1168, § 2; *Breviarium Romanum, Add. et Var. in Rubr. II, 2, e, et IX ac tabell. ibid.*; Decr. 3863, 4205, 1. 5).

De Kalendario servando.

A) Quoad Officium:

RELIGIOSI proprio Kalendario gaudentes, choro non adstricti,

— cum *per aliquot dies* a sua domo absunt, debent, non « se conformare Officio Communitatis in qua ... ut mere transeuntes habitant » (Decr. 3436, 2; cfr. 2801, 1), sed servare Kalendarium domus a qua disceserunt (Decr. 3919, 13);

— cum autem *per notabile tempus*, v. g. « tempore Quadragesimae Divini Verbi praecones », absunt, « se conformare debent ad Provinciae Kalendarium » (Decr. 2801, 1. 2).

« PAROCHI REGULARES ... Divinum Officium recitare tenentur iuxta Kalendarium sui Ordinis », sed « recitare debent Officium Sanctorum Titularium Ecclesiarum quibus praesunt ut Parochi » (Decr. 3772, 1. 2).

TEMPORE EXERCITIUM SPIRITUALIUM: « Sacerdotes, aliive ecclesiastici viri, sive saeculares sint sive regulares, et etiam beneficiati, qui sub

directionem nostrorum Exercitia ubicumque peragunt, si simul, id est, in communi, horas canonicas recitant, possunt sequi officium loci in quo peraguntur Exercitia » (*Rescr. 7 Iul. 1864, Comp. privil., 321*). Iuxta quod, « Clerus qui Exercitia Spiritualia in ... domo [Societatis Iesu] peragit sub directione Sacerdotum Sodalium Societatis Iesu ... uti potest [scl. si in communi horas canonicas recitat] tantum Kalendario domus religiosae scl. ipsius Societatis Iesu » (*Decr. 3955*).

B) Quoad Missae celebrationem:

a) IN ECCLESIIS ET ORATORIIS PUBLICIS AC SEMIPUBLICIS PRINCIPALIBUS: « Omnes et singuli Sacerdotes, tam saeculares quam regulares, Missas, etsi Regularium proprias, omnino celebrent iuxta Kalendarium Ecclesiae, vel Oratorii publici in quo celebrant; exclusis tamen peculiaribus ritibus Ordinum et Ecclesiarum propriis. Idem servetur in Oratorio semipublico, sive in Capella principali Seminariorum, Collegiorum, piarum Communitatum, Hospitalium, Carcerum et similium [atque etiam in Oratoriis S. R. E. Cardinalium et Episcoporum - *Vid. Can. 1189*]. Si vero, iuxta Kalendarium Ecclesiae aut Oratorium praefatorum, Missae votivae vel aliae permittantur, easdem celebrare valeant, servatis tamen Rubricis et Decretis » (*Missale Romanum, Add. et Var. in Rubr. IV, 6; cfr. Decr. 3862*). De privilegio autem Cardinalium et Episcoporum quoad Kalendarium, *vid. Can. 239, § 1, n. 9; 349, § 1, n. 1*.

[Mens est: in loco publico uniformitas in divino Officio servetur - *Vid. Decr. 3910; 3919, 17.*]

b) IN ORATORIIS PRIVATIS ET SEMIPUBLICIS SECUNDARIIS: Sacerdos debet se conformare suo proprio Kalendario (*Vid. Decr. 3910; 3919, 17; 4248, 3 - AAS 2 (1910) 119*).

[Mens est: « quoad fieri potest, Missa cum Officio conveniat » - *Missale Romanum, Rubr. Gen. IV, 3.*]

c) IN ECCLESIIS RELIGIOSORUM CURAE COMMISSIS:

« Si Paroecia sit ... domui Religiosae incorporata, aut eiusdem ... domus curae in perpetuum vel indefinitum tempus concredita, vel Communitas apud ipsam parochialem Ecclesiam divina peragat Officia, in Missis Kalendarium Religiosum semper adhibeatur; secus item in Missis Kalendarium dioecesanum semper servetur » (*Decr. 4252, cfr. 4248 - AAS 2 (1910) 296, 119*).

« In Ecclesiis alicui Religiosae Familiae concreditis, Sacerdotes externi in illis celebrantes tenentur sequi Kalendarium eiusdem Familiae proprium, si habeatur ».

« Non idem est dicendum de Ecclesiis quae non Religiosae Familiae, sed tantum alicui personae privatae, etsi ad eandem Familiam pertinenti, commissae sunt » (*Decr. 4051, 2. 3*).

Ex privilegio tamen, « in Ecclesiis et Oratoriis dependentibus ab Ordinariis locorum, quorum Rector temporaneus est Sacerdos Societatis

Iesu, Patres eiusdem Societatis in Missae celebratione privilegio personali gaudent utendi Kalendarium Societatis ... Alii sacerdotes in Ecclesia celebrantes Kalendarium dioeceseos, ad normam legum liturgicarum, sequi debent » (*Rescr. 11 Ian. 1947* - AR XI 256-257).

N. B. - DE OBLIGATIONE SEQUENDI KALENDARIVM: « Sacerdos, qui probabilis iudicat errare Kalendarium, tenetur eidem Kalendario stare et non proprio inhaerere iudicio quoad Officium, Missam et colorem paramentorum » (*Decr. 4031, 5*).

(2) De Missa pro gratiarum actione: « Dicitur Missa [in casu, de festo, vel, si per Rubricas liceat] de SS.ma Trinitate, vel de Spiritu Sancto, vel de beata Maria Virgine, aut de aliquo Sancto canonizato, in Martyrologio Romano descripto, additis, *sub unica conclusione* etiam in Missis privatis, ... Orationibus » pro gratiarum actione (*Missale Romanum, Missae Vot. ad div., Rubr. specialis*).

« Collecta pro gratiarum actione, si Missa legatur non de festo [etc., ut supra], sed de occurrente Dominica, vel, die 12 Martii de Feria Quadragesimae, vel die 7 Augusti in prima VI feria mensis incidente, votiva de Sacratissimo Corde Iesu, ... [dici potest], et ponitur post Orationes a Rubricis praescriptas et ante Collectas imperatas si iuxta Rubricas locum habeant » (*Rescr. S. C. R. 20 Iunii 1931* - AR VI 713).

Quod tamen nunc intelligendum erit iuxta Decretum generale S. C. R. 23 Martii 1955 de Rubricis ad simpliciores formas redigendis, tit. III et V, n. 4 - AAS 47 (1955) 218 ss.

(3) Festum S. Ioannis Berchmans Conf. celebratur die eius natali, 13 Augusti, in America Meridionali et ubicumque non necesse fuerit illud in diem 26 Novembris reponere (*Rescr. S. C. R. 27 Iunii 1924* - AR V 61).

(4) De Missa pro Defunctis Societatis Iesu: « Singuli Societatis Sacerdotes die 3 Novembris, dummodo non impediatur a Dominica vel festo duplici I vel II classis occurrente, Missam celebrare valent pro omnibus suae Societatis defunctis » (*Rescr. S. C. R. 14 Maii 1926* - AR V 301).

« Si perpetuo impediatur, poterit Provincialis alium diem stabilem assignare » (*Resp. Praep. Generalis* - AR V 738).

« Dicitur prima Missa ex iis quae habentur in Commemoratione omnium Fidelium Defunctorum », ommissa in Orationibus voce « famularumque » (*Missale Romanum, In die obitus seu depos. def., Rubr. specialis*). « Sequentia *Dies irae* omitti potest » (*Decr. S. C. R. 23 Martii 1955, tit. V, n. 6* - AAS 47 (1955) 224).

Singulis Sacerdotibus nostris praescribitur, « pro omnibus Societatis defunctis, in Commemoratione omnium defunctorum Societatis una Missa eaque apparatu nigro si per Rubricas liceat » (*Epit. 854, § 2, n° 5*).

Quae in diem 12 Novembris est transferenda, si die 3 occurrat Commemoratio omnium Fidelium Defunctorum (*Resp. Praep. Generalis* - AR VI 400).

(5) *Festum S. Stanislai Kostka Conf.* « in Domibus Probationis seu Novitiatus » sub ritu duplici II classis recolendum est (*Rescr. S. C. R. 30 Nov. 1915 - AR II 10*).

(6) *Festum S. Francisci Xaverii Conf.* « in cunctis Missionum locis » sub ritu duplici I classis recolendum est (*Declar. S. C. R. 13 Mar. 1929 - AAS 21 (1929) 195; AR VI 166*).

49.

8 iunii 1956

De Litteris Encyclicis Summi Pontificis occasione centenarii festi SS. Cordis Iesu.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

RVa iam novit Summum Pontificem die 15 maii huius anni, quo volvente feliciter expletur primum saeculum ex quo festum Sacratissimi Cordis Iesu in universa Ecclesia celebratur, Litteras Encyclicas « Haurietis aquas in gaudio » edidisse de cultu et devotione erga Sacratissimum Cor Iesu. Vix editae erant cum nomine totius nostrae Societatis Beatissimo Patri per litteras retuli profundas nostras gratias pro illis, in quibus etiam pia foederatio Apostolatus Orationis diserte memoratur et laudatur; sunt enim nobis non tantum magno gaudio sed etiam novo et valenti stimulo ad impensius et ferventius implendum illud suavissimum munus, a Christo Domino, materno B. M. V. interventu, Societati nostrae mandatum, devotionis scilicet erga divinum Cor colendae, fovendae, propagandae.

Quo igitur Litterae Encyclicae apud NN. magis notae fiant maioremque nostrum zelum ad utilitatem et virtutem devotionis erga SS. Cor omnibus hominibus ostendendam excitent, RVam enixe commendo ut, postquam in singulis nationibus a nostris vel externis editoribus versio vernacula edita fuerit, exemplar cum singulis Patribus Tertianis atque singulis nostris Theologis communicetur, et nonnulla exemplaria inter reliquos Patres et Domos distribuantur, prout RVae videbitur.

Cum his litteris praeterea RVae mitto ¹ Rescripta Sacrae Congregationis Rituum diei 26 maii (Prot. N. S. 74/956) atque Sacrae Paenitentiariae Apostolicae diei 1 iunii (Prot. N. 4326/56) de cele-

¹ Vide superius pp. 31, 33.

bratione Anni Centenarii Sacratissimi Cordis Iesu extendenda ad totos menses iunii, iulii, augusti, necnon de sollemnibus Functionibus triduanis vel octiduanis quae celebrari atque Indulgentiis quae lucrari possunt durante hoc tempore in omnibus ecclesiis vel oratoriis in quibus exstat Centrum Apostolatus Orationis. Quod attinet ad Functiones sollemnes, servanda est solita Instructio Sacrorum Rituum Congregationis, quae omnibus Superioribus Maioribus missa est cum litteris Secretarii Societatis die 2 martii 1956, cum de sollemnitatibus pro iubilari Anno Ignatiano agebatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 8 iunij 1956,
in festo SS. Cordis Iesu

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

50.

21 iunii 1956

De facultate adhibendi linteum loco petrae sacrae.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

RVae mitto ¹ Rescriptum Sacrae Congregationis de Propaganda Fide die 25 maii huius anni datum (Prot. N. 2139/56), quo Praeposito Generali ad decennium conceditur facultas permittendi nostris Patribus missionariis, in regionibus quae iurisdictioni eiusdem Sacrae Congregationis subsunt, ubi tamen nulla est ecclesia vel oratorium sive publicum sive privatum et valde incommodum sit lapideum altare secum in itinere transferre aut in promptu habere, ut loco altaris portatilis seu petrae sacrae in sacrosancto Missae sacrificio celebrando substituat aliquod linteum ex lino vel cannabe confectum, dummodo illud linteum ab Episcopo secundum formulam Rescripto annexam benedictum sit et in eo reconditae sint reliquiae ab eodem Episcopo recognitae.

Vi igitur huius Rescripti necnon Rescripti Sacrae Congregationis de Religiosis diei 23 februarii 1956 (Prot. N. 11192/56), omnibus

¹ Vide superius p. 29.

Superioribus Maioribus die 5 martii 1956 missi, quo eadem facultas ad quinquennium concessa est pro regionibus Sacrae Congregationi de Propaganda Fide non subiectis, cum omnibus Superioribus Maioribus his litteris communico facultatem permittendi nostris Patribus missionariis sibi subditis ut loco altaris portatilis seu petrae sacrae in sacrosancto Missae sacrificio celebrando substituatur aliquod linteam ex lino vel cannabe confectum, dummodo, onerata eorum conscientia, conditiones et restrictiones in supradictis Rescriptis fideliter serventur. Quae facultas tamen a Superioribus Maioribus caute concedenda est, evitanda etiam offensione et miratione Ordinariorum locorum.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 21 iunii 1956,
in festo S. Aloysii Gonzaga.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

51.

16 iulii 1956

De Catalogis Provinciarum deque statisticis Romam mittendis.

AD OMNES PP. SOCIOS PROVINCIALIUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

RVam certiorum facio exemplaria « Supplementi Catalogorum Societatis Iesu, 1957 », iuxta numerum a singulis Provinciis iam expetitur, in Provincias mox missum iri; curet tamen RVa ne nominationes aliquorum novorum Superiorum Maiorum in Supplemento indicatae publici iuris fiant nisi post diem 15 augusti huius anni.

Quod ad Catalogos Provinciarum 1957 attinet, quinquaginta (50) exemplaria (potius quam quadraginta quinque hucusque praescripta) ad Secretarium Societatis mittenda sunt; ex quibus quinque (5) per ordinarios tabelliones praemittantur, quo citius ad nos perveniant; reliqua quadraginta quinque per fasciculos postales subsequantur. Praeter haec quinquaginta exemplaria, tria (3) alia, ad Provinciam Bohemiae et Viceprovincias Romaniae et Slovakiae destinatas, in nostram Curiam mitti possunt.

Hanc occasionem nactus RVae in mentem revoco novas normas de Catalogis Provinciarum edendis die 15 iulii 1955 statutas (AR. XII 800-803) esse servandas in Catalogo anni 1957 praeparando, nisi id hoc anno iam factum est.

Mox etiam in Provincias mittentur solita paradigmata ad annuas *Tabulas statisticas* atque *Elenchos dimissorum et gradus academicos promotorum* conficiendos. RVam enixe rogo ut omnia praevideat et tempestive praeparet, praesertim quod ad dependentes Viceprovincias et Missiones spectat, ita ut haec paradigmata, inscriptis inscribendis, tabellariis publicis vestrae civitatis committantur *ante finem ianuarii 1957*.

Schedae quoque mittentur ad referendas *Eleemosynas pro Operibus Pontificiis* tum *die Missionum* (Pro Opere Pontificio a Propagatione Fidei) tum *reliquo anno* (Pro Opere Pontificio a Propagatione Fidei, Pro Sancta Infantia, Pro Opere Pontificio S. Petri Apostoli seu Cleri Indigenae) in ecclesiis, Collegiis, Domibus, Associationibus etc., quae a Nostris dependent, collectas (cfr. AR. XI 137-140). In scheda Romam remittenda referenda est *summa totalis* (non summae singularum domorum) in tota Provincia pro his Pontificiis Societatibus collecta iisque iam data; non igitur adscribendae sunt eleemosynae pro *nostris* Missionibus acceptae.

Proximis denique decurrentibus mensibus RVa accipiet nonnulla exemplaria schedarum ad colligendas informationes de articulis et libris a Nostris conscriptis, ad usum editoris « Indicis Bibliographici Societatis Iesu » destinatas (cfr. AR. XII 820, 821). Curet RVa ut ineunte anno 1957 Romam remittantur schedae rite impletae de omnibus articulis et libris anno 1956 editis, qui digni videantur ut in illo « Indice » includantur. Schedae ex Viceprovinciis et Missionibus dependentibus directe Romam remittantur. Si opus erit pluribus schedis, eas RVa a nobis exquirere poterit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 16 iulii 1956.

R^{ss} V^{ss}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

52.

21 iulii 1956

De iurisdictione in Scholasticos extra Provinciam ratione studiorum versantes.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Cum quaedam incertitudo exorta sit circa iurisdictionem in Scholasticos extra Provinciam pro studiis versantes, visum est quaedam principia generalia, non semel a decessoribus meis de hac re statuta in memoriam revocare.

Et primo quidem, intelligendum est Scholasticos extra Provinciam degentes sequi debere in omnibus usus et consuetudines non suae Provinciae, sed Provinciae commorationis. Porro, omnes facultates, dispensationes, permissiones etc. a Provinciali loci, non a suo sunt petendae. Provincialis autem loci permissiones quae sumptus praeter ordinarios ex parte alius Provinciae secumferunt, ne concedat nisi audito prius Provinciali cui sumptus solvendi incumbent. Speciales vero licentiae, a suo Provinciali ante adventum in Provinciam alienam forte concessae, manent suspensae donec a Provinciali loci approbatae fuerint.

Speciali attentione dignae sunt eae permissiones quae itinera spectant. Pro his permissionibus, iurdictio pertinet exclusive ad Provincialem loci. Ad quem solum, igitur, et non ad proprium suum Provincialem pro talibus recurrant subditi. Caveant autem ipsi Provinciales ne ullo modo iurisdictionem vel auctoritatem in rebus huiusmodi extra suum territorium exercere videantur. Magni enim momenti est ut auctoritas unius Superioris maioris ne obscuretur vel praepediatur importunis intercessionibus alterius; evitanda quaelibet divisio iurisdictionis, quae radix confusionum et abusuum esse solet. Accidere potest, ut parentes cuiusdam Scholastici extra Provinciam degentis petant a Provinciali originis quasdam permissiones circa itinera vel alia quaelibet in Provincia commorationis exsequendas. In huiusmodi casu petentibus comiter declaretur talem permissionem pendere a Provinciali loci in quo degit Scholasticus.

Huiusmodi quaestiones haud raro occurrunt in Theologatu post susceptos ordines sacros. De hac re fuse tractavit decessor meus fel.

rec. P. Ledóchowski¹: ea autem quae his locis praescripta sunt vim suam retinent. Inter alia prohibitum est ne, occasione ordinationis sacrae cuique permittantur longiora itinera, sive cum parentibus vel amicis sive non, cum detrimento religiosae paupertatis. Vitandum praesertim est quidquid innuere potest largiorem libertatem concedi iis qui propinquos vel amicos ditiores habent, a quibus maiores expensae suppeditari possint.

Ad locum ordinationis quod attinet, praescribitur ut in ipso Scholasticatu nostro habeatur, ubi etiam primae Missae neosacerdotum celebrentur. Scholastici extra suam Provinciam studia peragentes ne revocentur in Provinciam ordinationis causa, praesertim si hoc longum iter involveret. Tunc enim et paupertas facile laeditur, et nimia distractio animi resultat. Integrae utique manent peculiares facultates quibusdam Provinciis iam concessae Ordinationes omnium simul suorum Scholasticorum in domo communi extra proprium territorium degentium, celebrandi in ipsa Provincia.

Omnino convenit ut consuetudines Societatis in hac materia Scholasticis tempestive et clare explicentur. Sic sperari licet fore ut in omnibus Provinciis praxis uniformis stabiliatur et conservetur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 21 iulii,

in festo BB. Leonis Ignatii Mangin et Soc.

R^{aa} V^{ee}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

¹ AR. VI, 403-4; AR. VII, 390.

53.

31 iulii 1956

Temporanea absentia Patris Generalis valetudinis causa.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ram Vam certiore facio me, suadentibus Patribus Assistentibus et medico, ad curandam recurrentem « bronchitem asthmaticam » aliquas hebdomadas extra Curiam generaliciam in montibus salubrioris aëris transacturum. Interim Patres Assistentes pro sua quisque Assistentia facultate gaudent ad omnia negotia ordinaria expedienda et litteras rescribendas. Si autem quis mihi omnino personaliter scribere velit, litteras sub duplici involucro, voce « soli » interiori involucro inscripta, mittat de more ad nostram Curiam, unde mihi transmittentur. Spero fore ut saltem ineunte mense septembri reversus omnia negotia mei officii resumam.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 iulii 1956,

IV recurrente S. P. Ignatii mortis Centenario.

R^{se} V^{se}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

54.

3 septembris 1956

De reditu Patris Generalis Romam ad consueta negotia.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

RVam certiore facere me iuvat Patrem Nostrum, post aliquas hebdomadas in montibus salubrioris aëris transactas, refectis viribus Romam esse reversurum proximo die 8 septembris, inde

autem a die 15 septembris omnia sui officii negotia modo solito sub-
iturum.

Velit igitur RVa haec cum omnibus suis communicare.
Commendo me ss. SS.

Romae, die 3 septembris 1956.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

55.

12 septembris 1956

In Prov. Madurensi constituitur Regio Malabarica.

AD R. P. DOUGLAS GORDON
PRAEPOSITUM PROVINCIAE MADURENSIS

REVERENDE IN XTO P. PROVINCIALIS,
P. XTI.

Cum anno elapso erecta est Viceprovincia independens Man-
galorensis, Provinciae Madurensi adiunctum est territorium Dioe-
cesis Calicutensis, ut difficultates ex diversitate linguarum in nova
Viceprovincia minuerentur et etiam Provincia Malabarica aliquando
erigenda remote praepararetur. Nunc autem, cum territorium Pro-
vinciae Madurensis adeo magnum sit, eiusque opera adeo multa
ut nonnisi difficulter ab uno Superiore Maiore recte gubernari pos-
sit, cumque problemata parti Malabaricae peculiaria, ut rite sol-
vantur, maiorem curam requirant quam quae a Provinciali, guber-
natione totius Provinciae onerato, praestari potest, opportunum vi-
detur administrationem territorii Malabarici Superiori Maiori com-
mittere, quo simul efficacior fiat ratio totius Provinciae gubernan-
dae et uno passu propius accedatur ad optandam Provinciae Mala-
baricae erectionem.

Divino igitur lumine suppliciter implorato, auditisque RVa
eiusque Consultoribus, et consiliis cum Patribus Assistentibus col-
latis, haec quae sequuntur in Domino decernenda esse duxi:

Una atque integra remanente Provincia Madurensi, erigitur
Regio Malabarica, a proprio Superiore Maiore administranda. Nova

Regio complectitur illud territorium hodiernae Provinciae Madurensis in quo lingua Malabarica communiter adhibetur, districtum scilicet civilem Malabar atque Travancore-Cochin (excepta illa parte quae ad statum civilem Madrasensem transferetur), necnon illam partem districtus South Kanara quae in novo statu « Kerala » includetur.

Ad novam Regionem pertinebunt omnia opera et domus Societatis intra territorium supra definitum nunc existentia vel in posterum ibi erigenda, excepta ad tempus Calicutensi Domo Probationis Christi Regis, quae interim Viceprovinciae Mangalorensi tributa est.

Ad Socios quod attinet, Superioris Regionis iurisdictioni subsumunt omnes Nostri quotquot sunt vel erunt applicati territorio supra definito; Provincialis autem applicatos ne avocet e territorio Regionis neve ei novos applicet nisi audito Superiore Regionis.

Superior Regionis gaudebit iis facultatibus iisque officiis quae Praepositis Viceprovinciarum dependentium tribui solent, suosque habebit Consultores a Praeposito Provinciae Madurensis nominandos, sed in exercenda sua auctoritate servabit illas normas quas Praepositus Generalis statuerit.

De epistolarum commercio in Regione, ex officio cum Praeposito Generali et cum Provinciali, servantur normae quae Superioribus et consultoribus Viceprovinciarum dependentium in Instituto praescribuntur (cfr. Epit. n. 860). In ratione autem annuntiandi defunctos in Societate et circa suffragia pro eis peragenda nihil immutetur.

Impraesentiarum nulla erit communium bonorum divisio inter Provinciam et Regionem; propterea ex Arcis Provinciae interim solventur sumptus communes Regionis.

Hae litterae in omnibus domibus Provinciae Madurensis in festo S. Francisci Borgiae, proximo die 10 octobris, ad mensam legantur, ab illoque die haec nova ratio Provinciae gubernandae valere incipiat.

Spero fore ut haec administrationis divisio ad meliorem tum Provinciae tum Regionis gubernationem multum conferat atque Regionis operum ordinatam evolutionem et incrementum efficaciter promoveat, ita, ut cum tempus opportunum pervenerit, Regio Malabarica omnibus operibus et domibus instructa sit quae necessaria sint ad Provinciam sui iuris erigendam. Deus ac Dominus Noster haec nostra vota, per intercessionem B. V. Mariae necnon S. P. Ignatii et omnium nostrorum Sanctorum, secundare atque

novam Regionem et totam Provinciam Madurensem suis gratiis pretiosissimis prosequi benigne dignetur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 12 septembris 1956,

in festo ss. Nominis B. V. M.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

56.

28 septembris 1956

De Conventu Moderatorum et Promotorum Apostolatus Orationis.

VERBA

QUIBUS A. R. P. GENERALIS CONVENTUI FINEM FECIT

Intimo mihi gaudio fuit hic noster Congressus Apostolatus Orationis. Ex eo enim patuit quo zelo ubique terrarum laborent Patres eidem operi addicti, ad promovendum Regnum caritatis Christi in animabus quamplurimis, idque ratione illa solida et probata quae propria est genuinae devotionis erga Sacratissimum Cor nostri Redemptoris.

Iuvat quaedam generaliora eruere ex nostris colloquiis, eaque in breve compendium reducere:

1. A quibusdam non sine aliqua aequivocatione quaesitum est sitne opus nostrum denique tandem apostolicum? Praeclare respondit ipse Summus Pontifex, in oratione benigne ad nos habita: ipsum enim nomen nostri operis sonat mentem eorum qui id instituerunt; fuit ab initio et manet « Apostolat de la Prière », quod latino sermone aptius redditur per « Apostolatus Oratione » seu « Apostolatus ope orationis, per orationem ». Quilibet enim apostolatus duplici elemento perficitur: exterius et in oculis hominum operatur solum instrumentum, re vera instrumentum efficacitatem mutuatur a manu operantis seu causae principalis; nos agimus, loquimur, zelamus; gratia vero Dei corda tangit et movet. In memoriam revocabat nobis Summus Pontifex verba quibus S. P. Ignatius in Constitutionibus nobis veritatem illam theologicam inculcat:

« Illa interiora sunt ex quibus efficaciam ad exteriora permanere ad finem nobis propositum oportet »¹.

Et hic est apostolatus noster essentialis: orando, offerendo in unione cum Christi Domini sacrificio, efficacitatem conferimus operibus externis apostolatus, sive a nobis, sive ab aliis in communione sanctorum exercitis; orando, offerendo, etiam miracula gratiae impetrabimus, qualia tam saepe sub oculis nostris fieri conspiciamus.

Apostolatus secundarius et accidentalis praeterea exercetur dum, sicut quilibet christianus fervens, nostri sodales exemplo, verbo, opere bonum spirituale proximi unusquisque pro sua parte procurant. Non sine aequivocatione aliquando dictum est apostolatatum exerceri posse tantum ex peculiari delegatione Hierarchiae, qualem accipiunt qui in Actione Catholica militant; aliquis enim apostolatus omnium christianorum communis est, nec ulla peculiaris delegatio requiritur ut materfamilias filiis in memoriam revocet recurrentem primam Feriam Vlam mensis, ut filius patrem moribundum et ab Ecclesia alienatum inducat ad arcessendum sacerdotem et peccata confitenda. Multiplicem talem apostolatatum exercebunt sodales nostri si bene formabuntur ad spiritum nostri operis. Atque patet zelatores Apostolatus Orationis ex professo, probante ipso Pontifice qui Statuta nostra confirmavit, ac proinde ex delegatione explicita Ecclesiae Hierarchicae, apostolatatum exercere (Art. 7).

2. Alterum problema gravissimum a Summo Pontifice quoque nitide solutum est: quae esse debeat habitudo Apostolatus Orationis ad reliqua opera in Ecclesia existentia, — ut puta Actionem Catholicam, Congregationes Mariales, Sodalitates SSmi Sacramenti, et ita porro. Apostolatus Orationis, quin se ulli operi substituat vel superstruat, quin ullum a proprio fine et spiritu avocet, omnibus convenire potest, dummodo recte intellegatur et promoveatur. Nonne et Socii Actionis Catholicae, et Sodales Mariani et quivis alii, sine ullo detrimento, immo cum emolumento proprii operis, mane seipsos et omnia sua Deo Patri offerre possunt in unione cum omnibus intentionibus Christi Domini sese in Cruce et in altari offerentis?

Bene proinde declaretur sacerdotibus, directoribus operum aliisve agi de spiritu illo unionis cum Sacrificio Domini inculcando et promovendo; si sine proportionato incommodo nomina eorum qui ita oratione animas lucrari intendunt albo nostri operis inscribi possint, inscribantur; si vero id sine serio incommodo fieri non potest, omittatur, dummodo spiritum et praxim illius piaebationis apostolicae hauriant et fideliter nutriant. Nullus utique sit

¹ Const. P. X n. 2 [813].

sodalis Marianus qui non doceatur vitam ita unire cum Domini intentione, nullus sit alumnus catholicus in nostris scholis, nullus seminarista, nullus Religiosus, immo quantum fieri potest, nullus fidelis in paroeciis si quem in pium parochum influxum exercere possumus.

3. Et certe mirum est quantum curae pastoralis non tam lectorum quam omnium fidelium prodesse potest ille spiritus quo tota eorum vita convertitur in orationem efficacem. Experientia non paucorum hic praesentium probat opifices, agricolas, matresfamilias, optime intellegere, si bene eis declaretur, sensum et praxim illius oblationis. Illi parum temporis orationi explicitae dare possunt; totum vero tempus orationi huic virtuali quae integram vitam nostrorum sociorum transfigurat. Utinam in omnibus fidelium domibus exponatur effigies Sacratissimi Cordis, cum textu, aptato si necesse erit uniuscuiusque condicioni, oblationis cotidianae!

4. Summopere certe dolendum est reperiri etiam inter nostros, in specie in collegiis, qui haec alumnis suis inculcare neglegunt. Id vix explicare possum nisi ex quodam tristi defectu verae pietatis. Periculum enim est in vita nostra ne, more laicorum docentes, de scientia tantum solliciti atque de ludis quibus corpora firmantur, obliviscamur ipsum finem vocationis nostrae qui est, etiam et praesertim in collegiis, « proximum ad Dei cognitionem atque amorem adducere »².

5. Iuvaretur certe opus nostrum nostraque actio si intimius collaborare possint inter se promotores variarum regionum, atque promotores regionales cum secretariatu centrali. Quot enim bona atque utilia quae alibi experti sunt nobis prodesse possint ad similia aptanda nostris regionibus? Numquam certe oblivisci possumus, et Secretariatus centralis certe non obliviscitur, regiones esse inter se diversas, non eadem ubique esse possibilia vel opportuna, omnia fere varianda esse pro locorum et temporum adiunctis. Qui tamen putaverit se nihil ab aliis discere posse, eo ipso prodit mentem arctam, ne dicam cor superbum.

6. Summopere iuvant Sectiones quas experientia creavit in sinu Apostolatus Orationis. Has autem, quamvis magis indolem induunt operis exteriori etiam ratione « organizati », ut dicimus, approbavit Sancta Sedes cum nova Statuta rata habuit. Et merito.

Nam, quantum valeant Foedera Sacratissimi Cordis ad creandos in paroeciis nucleos ferventiorum e quibus parochi deinde haurire possunt unde reliqua opera vivificent, audire potuistis ex iis regionibus in quibus talia vigent. Verum ut patet, haec Foedera cum

² Cfr. Const. P. IV c. 12 n. 1 [446]; Epit. 381, § 1.

externa quoque ratione ordinentur, non semper et ubique cum reliquis operibus in paroecia existentibus apte componi poterunt. Media sunt, non finis. Ubi proderunt bono animarum, promoveantur; ubi autem similia opera eundem finem prosequuntur, ne obtrudamus parochis novum hoc, quia « nostrum » esse nobis videtur. Numquam quaeramus gloriam nostram, sed tantum gloriam Dei.

7. Simile aliquid dici potest de Crucciata Eucharistica, quamquam haec facilius ubique proderit. In promovenda Crucciata autem, totum pondus nostri conatus ponatur in efficacitate eius eucharistica. Crucciata ad id instituta est ut promoveret inter pueros et iuvenes praesertim (et, nisi alia opera eam curam sibi assumant, etiam inter adultos) praxim frequentem atque dignam Sacramenti Eucharistiae. Et hic non possum non attentos vos facere ad detrimentum quod his ultimis temporibus in multis partibus, Europae praesertim, patitur praxis Sacramentorum imprimis a iuvenibus. Rarius confitentur; facilius omittunt communionem; et eam quam Concilium Tridentinum et hortationes sancti Pii X volebant etiam cotidianam, rariorem omnino percipiunt. Pueri ex quo peccare possunt, id est a prima rationis aetate (et non tantum, ut alicubi usque hodie abusus inoluit, a 10° vel 12° aetatis anno) cibo spirituali eoque abundanti indigent; pubescentes atque iuvenes sine usu frequenti Eucharistiae vix in statu gratiae perseverabunt.

Atqui ille « status gratiae » quem Scriptura vocat « caritatem », est ipsa essentia et consummatio vitae christianae. « Fides si non habeat opera, mortua est »; « daemones credunt et contremiscunt »³. Penuria vocationum quam non paucae regiones experiuntur, primo loco debetur debilitati spirituali plurimorum iuvenum; debiles autem sunt quia non manducant; solus enim « qui manducat hunc panem vivet » vita illa quae « in aeternum » durat⁴.

Vos valde attentos velim detrimento quod patitur Ecclesia Dei ex tepescente salutari illo usu communionis cotidianae iuvenum, a sancto Pio X tanto zelo tantoque fructu promoti.

Neve sibi blandiantur qui iuvenes instituunt posse caritatem aliquam mere naturalem locum sumere illius supernaturalis de qua Apostolus in celebri capite 13° Ep. 1 ad Cor.: « si habuero omnem fidem, ita ut montes transferam, caritatem autem non habuero, nihil sum. Et si distribuero in cibos pauperum omnes facultates meas, et si tradidero corpus meum ita ut ardeam, caritatem autem non habuero, nihil mihi prodest »⁵.

³ IAC. II 17; 19.

⁴ Cfr. IOAN. VI 59.

⁵ 1 Cor. XIII 2-3.

Renovato proinde zelo promoveatur ubicumque id opportunum erit Cruciata Eucharistica!

Neve omittamus quaeso de pueris et iuvenibus sollicitos esse qui scholas non catholicas vel quas « neutrales » vocant frequentant. Eos quoque, utpote magis indigentes, Cruciata Eucharistica excolere conetur.

8. Aliquid demum ordinis magis generalis maiorisque momenti attingere liceat.

Opus nostrum totusque apostolatus ille quem exercet oratione et sui ipsius oblatione, si foecundum et prosperum esse vult, atque hominibus huius temporis aptari, solido fundamento theologico nitatur oportet. Nisi ille qui operi praeest sit ipse in theologia apprime versatus, necesse erit peritos huius scientiae saepius adire ut clarificentur et illuminentur ea ipsa quae nos fidelibus proponenda habemus. Nam etsi non omnibus eadem profunditate declaranda sunt dogmata et veritates quibus vivit Apostolatus Orationis, bene multis, ut puta sacerdotibus, seminaristis, Religiosis, immo non paucis ex laicis cultioribus, penitus aperienda erunt.

Atque ut obiectionibus hodiernis, de quibus pluries actum est in hoc coetu, apte respondeamus, longe maior in nobis requiritur scientia quam cum aliis communicare debemus. Qui docet longe plura semper sciat oportet quam quod actu auditoribus proponitur.

Hodierni auditores culti, immo etiam mediocriter tantum culti, « problemata » habent, iisque torquentur. Id praesertim obtinet in regionibus continentis terrae Europaeae ultra Alpes. At alios, imprimis eos qui regiones Latinas incolunt, serio monere ausim ut parati et ipsi sint ad moderna « problemata » intellegenda et solvenda; magis enim quam nonnulli putant serpunt iam illae difficultates inter iuniores Italiae, Hispaniae, multarum partium Americae Latinae. Nec fines nec montes nec maria iam obstant ideis divulgandis.

Oportet omnino ut auditores nostri percipiant nos eorum « problematibus » attentos esse, ea perspicere, eis non utcumque sed plene respondere. Certe, non pauci coaetanei nimium propendunt ad « problemata » sibi creanda; eos tamen adire oportet quales sunt. Tunc tantum cum sentient nos rei nostrae plene peritos eorum « problemata » solide solvere, docibiles fient, et reduci poterunt ad saniores aliquam fidei simplicitatem.

9. Nos quidem hanc simplicitatem servemus oportet, qua credimus « propter auctoritatem Dei revelantis », qua Christi Vicario obsequentes opere, verbo et mente obedimus, qua in legitimo Superiore ecclesiastico Christum Dominum agnoscimus. Servemus hanc simplicitatem qua credimus nos quidquid orantes petimus

accepturos esse; servemus simplicem fiduciam in efficacitate mirabili devotionis erga SS. Cor Iesu, quam describunt illae theologicæ bene fundatæ « promissiones SS. Cordis », quamquam ratione auctoritatis referentis nonnisi humanam fiduciam sibi vindicant.

10. Demum, uti pluries in decursu nostri congressus patuit, cavendum nobis est ne uni tantum aspectui veritatis revelatæ insistentes, reliquos omittamus. Praedicemus oportet paenitentiam reparatricem, sed etiam gaudium quo « aquas haurimus ex fontibus Salvatoris »; colamus tres priores hebdomadas Exercitiorum Sancti Patris, sed quartam ne omittamus; adhaereamus Illi qui « se moriens in pretium » sed simul Ei qui « se nascens dedit socium, convescens in edulium, se regnans dat in praemium ». Nec eas veritates revelatas omittamus quas coetanei minus libenter audiunt, statum hominis lapsi, poenas aeternas peccati; sed neque eas obscuremus quae animos erigunt, consortium nempe divinae naturae per caritatem, pignus aeternae felicitatis. Certe in sacro Eucharistiae convivio « recolitur memoria passionis » Domini, sed simul « Christus sumitur, mens impletur gratia, et futurae gloriae nobis pignus datur ». Sapiens paterfamilias « profert de thesauro suo nova et vetera »⁶.

57.

15 novembris 1956

De nova editione libelli « Elenchi praecipuarum Facultatum... ».

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

His litteris RVam certiore facio novam editionem, quinta editione iam exhausta, libelli: *Elenchi Praecipuarum Facultatum Nostris ad Auxilium Animarum Concessarum* nunc paratam esse. Cum autem, praeter indicationes renovationum facultatum a Sancta Sede acceptarum, variationes in hac sexta editione perpaucae sint atque praecipua additio, scilicet facultas permittendi Nostris Sacerdotibus, qui in Missionum ministeriis incumbunt, ut sub quibusdam conditionibus loco petrae sacrae in Missa celebranda substituant

⁶ MATH. XIII 52.

aliquod linteum ex lino vel cannabe confectum (n. 70 a), ad ipsos Superiores Maiores magis quam ad alios spectet, non videtur necessarium ut cum non spernendo dispendio pecuniarum omnes Sacerdotes exemplar etiam novae editionis libelli acquirant.

Propterea curavi ut praecipua editioni 1952 addenda typis mandarentur in folio separato, cuius decem exemplaria RVae iam nunc mitto.

Si horum foliorum plura exemplaria videantur utilia iis qui veterem editionem habent, velit RVa curare ut intra mensem a me petantur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 novembris 1956.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

58.

8 decembris 1956

Indicitur Congregatio Generalis XXX et documenta consueta mittuntur.

AD OMNES PROVINCIARUM
AC VICEPROVINCIARUM PRAEPOSITOS
ET AD SUPERIORES REGULARES MISSIONUM MAIORUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum anno elapso, ex unanimi Patrum Assistantium sententia et obtenta Summi Pontificis approbatione, decrevi Congregationem Procuratorum « ob graves etsi temporaneas rationes » in annum 1956 non esse indicendam¹, ex illis rationibus praecipua erat intentio, quam iam tunc habebam, Congregationem Generalem mox convocandi. Verum utique est iuxta Constitutiones non convenire ut Congregatio Generalis crebro fiat²; sed in ipsis Constitutioni-

¹ AR. XII 806.

² Constitut. P. VIII, c. 2 n. 1 [677]; c. 4 n. 2 [689].

bus indicatur alia causa Congregationis Generalis convocandae, necessitas scilicet deliberandi de rebus magni momenti, « quales essent, verbi gratia, ... res admodum difficiles ad universam Societatem spectantes; vel rationem procedendi in illa pertractare ad maius divinum obsequium »³, id quod discernere et statuere est Praepositi Generalis⁴.

Re autem iterum atque iterum coram Domino perpensa et in Consultatione cum Patribus Assistentibus diligenter disceptata, mihi videntur nunc adesse eiusmodi difficultates ad universam Societatem spectantes, quae solutionem non nimis dilatam postulant.

Nostris enim diebus, pari passu cum multiplicatione vitae commoditatum ex progressibus scientificis proveniente, augetur periculum ne puritas nostrae paupertatis atque conveniens nostrae vitae communis severitas detrimentum patiatur. Restant praeterea nonnullae quaestiones de paupertate in nostro Instituto, quae Congregationi Generali iuridice solvendae sunt. Efficaciter quoque providendum est ne spiritus mundi et quidam laxismus, uti dicitur, in re morali, semper crescens, intra saepimentum nostrae vitae religiosae sensim sine sensu insinuentur ad grave detrimentum regularis observantiae, spiritus orationis et mortificationis, fidelitatis in exercitiis pietatis peragendis. Etiam gravia et crescentia pericula minantur perfectam castitatis observantiam. Perfectio insuper nostrae oboedientiae, ob spiritum infrenatae libertatis et contemptus auctoritatis, qui in mundo grassatur, necnon ob defectum spiritus supernaturalis, in discrimen vocatur. Etiam administratio bonorum temporalium in Societate videtur auctoritate Congregationis Generalis magis definienda et roboranda, ne patrimonium nostris curis commissum propter abusus et negligentias, quae nimis saepe occurrunt, graviter consumatur. Quaedam praeterea Congregationi Generali videntur statuenda ut, quod ad ordinariam universae Societatis gubernationem attinet, labores Praepositi Generalis, qui Societate crescente in dies ultra modum augentur, aliquomodo diminuantur et aliis committantur.

Hae praecipuae sunt causae ob quas mihi persuadeo Congregationem Generalem omnino esse optandam, ne dicam necessariam, ad bonum Societatis statum conservandum et promovendum.

Quapropter, de consensu unanimi Patrum Assistentium atque potissimum impetrata suprema illa approbatione et benedictione, quam Vicarius Domini Nostri Iesu Christi benevolenter concedere dignatus est, maiorem Dei gloriam maiusque Societatis bonum uni-

³ Ibid. c. 2 n. 2 [680].

⁴ Ibid. C [681].

ce intendens, hisce meis litteris decerno: Congregationem Generalem esse cogendam, in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.

Diem conveniendi, approbantibus Patribus Assistantibus, eligendum duxi quintum proximi mensis septembris, ut postero die, prima feria VI mensis, peculiari modo dicata SS. Cordi Iesu, Cuius tutelae et directioni, intercedente Eius Beatissima Virgine Matre Maria, haec nostra Comitia committimus, primus Congregationis Generalis XXX consessus haberi possit. Consilia igitur capiantur ut saltem vespere illius diei quinti septembris 1957 Ra Va cum duobus Electoribus suae Provinciae in Congregatione Provinciali mox deputandis, vel si agitur de Viceprovincia aut Missione, Procurator in Congregatione eiusdem Viceprovinciae aut Missionis eligendus, Romae in his nostris Curiae aedibus (Borgo Santo Spirito, 5) adsit. De die autem et hora, qua Romam pervenient, velit Ra Va in antecessum certiores facere Patrem Ministrum nostrae Curiae, quatenus fieri potest.

Rae Vae igitur nunc erit Congregationem suae Provinciae vel Viceprovinciae vel Missionis in tempus pro vestris rerum adiunctis opportunius indicare et parare, ad normam nn. 3, 4 et 92 Formulae Congregationis Provincialis. Provideat praeterea Ra Va ut, ad normam n. 27 eiusdem Formulae, in omnibus domibus ad mensam legatur ex Catalogo Censurarum et Praeceptorum integrum decretum 304 Collectionis decretorum⁵. Omnes insuper Nostri hortandi sunt ne de hac nostra Congregatione Generali cum externis sermonem facile misceant.

Simul cum his meis litteris Rae Vae mitto Elenchum Viceprovinciarum et Missionum, in quo, ad normam nn. 9 et 90 Formulae Congregationis Provincialis, clare definiuntur uniuscuiusque iura ad Congregationem Generalem atque ad Congregationes Provinciales. Mittitur etiam Elenchus Domorum Maiorum, Domorum et Operum a Praeposito Generali immediate dependentium, Domorum et Operum communium, ex quorum iuridica condicione pendet vox activa et passiva aliquorum e Nostri in Congregatione Provinciae. Exemplaria *Formulae Congregationis Provincialis*, cum mutationibus inductis a Congregationibus Generalibus XXVIII et XXIX, anno 1952 iterum editae, in Provincias eodem anno missa sunt. Provinciae autem vel Viceprovinciae vel Missiones interim erectae tam *Formulae Congregationis Provincialis* quam *Praxis Congregationis Provincialis* exemplaria, quae singulis Patribus congregatis distribuenda sunt, a Patre Secretario Societatis pro sua quaeque necessitate petere possunt.

⁵ Epit. Inst. nn. 901-904.

Rae Vae in mentem revoco Superiores tam maiores quam locales a Praeposito Generali nominatos, qui ratione muneris ius ad Congregationem Generalem vel Provincialem habent necdum triennium in officio expleverint, munere suo privari non posse a die indictae Congregationis Generalis usque ad Provincialem vel, si de Provincialibus agitur, ad Generalem Congregationem peractam, nisi ad normam n. 8 Formulae Congregationis Generalis⁶.

Quo igitur Dominus Noster laboribus huius Congregationis abundantius benedicat eosque, Spiritus Sancti operante gratia, in felicem successum perducatur, curet Ra Va ut orationibus et Sacrificiis necnon paenitentiis aliisque piis exercitiis omnium Nostrorum enixe commendentur. In eundem finem, a die primo proximi mensis martii usque ad exitum Congregationis Generalis, Litanii, quae cotidie recitantur, addatur hymnus: *Veni Creator Spiritus*, cum oratione: *Deus, qui corda fidelium*.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 8 decembris 1956,
in festo B. V. M. Immaculae Conceptionis.

Rae Vae
Servus in Xto,
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

⁶ Cfr. Form. C. Prov. n. 12.

ELENCHUS VICEPROVINCiarUM ET MISSIONUM

I. - AD CONGREGATIONEM GENERALEM:

A) Viceprovinciae independentes

quibus ius mittendi Procuratorem ad Congregationem Generalem
competit ex Instituto

(Form. C. Prov. n. 90 § 1)

1. — Viceprov. Aequatoriana
2. — » Ahmedabadensis
3. — » Antillensis
4. — » Belgaum-Poonensis
5. — » Brasiliae Septemtrionalis
6. — » Calcuttensis
7. — » Chilensis
8. — » Croatiae
9. — » Helvetica
10. — » Iamshedpurensis
11. — » Iaponica
12. — » Indonesiana
13. — » Kanarensis
14. — » Lituaniae *
15. — » Melitensis
16. — » Patnensis
17. — » Romenica
18. — » Slovakiae

B) Viceprovinciae et Missiones dependentes

quibus ius mittendi Procuratorem ad Congregationem Generalem
a Praeposito Generali concessum est

(Form. C. Prov. n. 90 § 1)

1. — Viceprov. Boliviano-Paraquariensis (Prov. Tarrac.)
2. — » Centro-Americana (Prov. Cast. Occ.)
3. — » Peruviana (Prov. Tolet.)
4. — » Philippina (Prov. Neo Ebor.)
5. — » Proximi Orientis (Prov. Lugdun.)
6. — » Venezuelana (Prov. Cast. Or.)

* Ex Viceprovincia Lituaniae dispersa, necnon ex Provincia Hungariae dispersa, aliquem Procuratorem ad Congregationem Generalem vocabit Praepositus Generalis, ad normam Form. C. Gen. n. 7, 5°.

7. — Missio Fianarantsoana (*Prov. Camp.*)
8. — » Kikwitensis (*Prov. Belg. Merid.*)
9. — » Kisantuensis (*Prov. Belg. Sept.*)
10. — » Salisburyensis (*Prov. Angl.*)
11. — » Tananarivensis (*Prov. Tolos.*)

C) Missiones independentes

e quibus nullus in praesens adibit Congregationem Generalem
(*Form. C. Prov. n. 90 § 1*)

1. — Missio Lettoniae et Estoniae.

II. - AD CONGREGATIONEM PROVINCIALEM:

Missiones dependentes

A) Quibus conceditur idem ius atque in Provincia a qua dependent
(*Form. C. Prov. n. 9 § 2*)

1. — Missio Adamantea (*Prov. Bras. Merid.*)
2. — » Barrancabermejensis (*Prov. Colomb.*)
3. — » Tarahumarensis (*Prov. Mex.*)

B) Quibus conceditur ius mittendi aliquem
ad Congregationem Provinciae a qua dependent

(*Form. C. Prov. n. 9 § 3*) **

1. — Viceprov. Bahiensis (*Prov. Ven.-Med.*)
2. — » Goiano-Minensis (*Prov. Legion.*)
3. — Missio Aethiopica (*Prov. Can. Infer.*)
4. — » Alaskae Borealis (*Prov. Oreg.*)
5. — » Belizensis (*Prov. Missouri.*)
6. — » Carolinensis et de Marshall (*Prov. Neo Ebor.*)
7. — » Gallensis (*Prov. Neap.*)
8. — » Guianensis Britann. (*Prov. Angl.*)
9. — » Hongkongensis (*Prov. Hibern.*)
10. — » Iamaicensis (*Prov. Nov. Angl.*)
11. — » Iraquensis (*Prov. Nov. Angl.*)

** Idem ius concessum est Missioni Chikunensi (*Prov. Hibern.*), post Congregationem Generalem indictam erectae (die 1 ianuarii 1957).

12. — Missio Lusakensis (*Prov. Polon. Min.*)
13. — » Tchadiensis (*Prov. Lugd.*)
14. — » Trincomaliensis (*Prov. Neo Aurel.*)
15. — » Zambesiana (*Prov. Lusit.*)

**C) E quibus nullus in praesens adibit Congregationem Provinciae
a qua dependent ***

(*Form. C. Prov. n. 9 § 1*)

1. — Missio Ankinensis (*Prov. Legion.*)
2. — » Coreana (*Prov. Wiscons.*)
3. — » Kinghsiensis (*Prov. Austriae*)
4. — » Marannonensis (*Prov. Tolet.*)
5. — » Pengpuensis (*Prov. Rom.*)
6. — » Shanghaiensis (*Prov. Franc.*)
7. — » Sienhsiensis (*Prov. Camp.*)
8. — » Suchowensis (*Prov. Can. Infer.*)
9. — » Tamingensis (*Prov. Hungar.*)
10. — » Wuhuensis (*Prov. Cast. Occid.*)
11. — » Yangchowensis (*Prov. Calif.*)

Territoria separata a reliqua Provincia

A) In quibus idem ius viget atque in reliqua Provincia

(*Form. C. Prov. n. 8 § 3*)

1. — Alaska Australis (*Prov. Oregon.*)
2. — Algeria (*Prov. Lugdun.*)
3. — Baleares Insulae (*Prov. Tarrac.*)
4. — Canariae Insulae (*Prov. Baet.*)
5. — Corsica Insula (*Prov. Lugdun.*)
6. — Dania (*Prov. Germ. Infer.*)
7. — Sardinia Insula (*Prov. Taur.*)
8. — Suecia (*Prov. Germ. Infer.*)

**B) In quibus permittitur ut unus vel alter
ad Congregationem Provinciam veniat**

(*Form. C. Prov. n. 8 § 3*)

1. — Bukavu in Congo Belgico (*Prov. Belg. Sept.*): Rector Collegii
2. — Goa (*Prov. Lusit.*): Delegatus Patris Provincialis et Rector Collegii Mapucensis

* Pro Missionibus Sinensibus Procurator ad Congregationem Generalem a Praeposito Generali vocabitur Visitator earundem Missionum, ad normam Form. C. Gen. n. 7, 5°.

3. — Graecia (*Prov. Lugdun.*): Rector Atheniensis Seminarii Interdioecesani
4. — Haiti (*Prov. Can. Infer.*): Superior Seminarii
5. — Léopoldville in Congo Belgico (*Prov. Belg. Merid.*): Rector Collegii
6. — Macau (*Prov. Lusit.*): Superior Residentiae
7. — Usumbura in Africa Belgica (*Prov. Belg. Merid.*): Rector Collegii.

C) E quibus nullus in praesens adibit Congregationem Provinciale

(*Form. C. Prov. n. 8 § 3*)

1. — Albania (*Prov. Ven.-Mediol.*)

ELENCHUS

DOMORUM MAIORUM, DOMORUM ET OPERUM A PRAEPOSITO GENERALI IMMEDIATE DEPENDENTIUM, DOMORUM ET OPERUM COMMUNIORUM PLURIBUS PROVINCIIS VEL VICEPROVINCIIS VEL MISSIONIBUS MAIORIBUS

occasione Congregationis Generalis XXX confectus

DOMUS MAIORES

Domus maiores ipso iure sunt eae omnes, quarum Superior, quocumque appellatur nomine, a Praeposito Generali, ternis propositis nominibus, constituitur (cfr. Epit. n. 733, 2º; A. R. V, 285; VI, 345; VII, 175; VIII, 812; XI, 122, 689; XII, 246).

Tales sunt:

- a) Omnes Domus professae.
- b) Omnia Seminaria Nostrorum (Domus probationis, sive primae et secundae, sive tertiae; Collegia Nostrorum).
- c) Omnia Collegia alumnorum, quocumque nomine vocantur, etiam tantum inchoata (cfr. Epit. n. 29 § 1, 3º).
- d) Seminaria minora Societatis (cfr. Epit. ibid.), quae scholas proprias habeant.
- e) Seminaria clericalia, quae Societatis curae stabili aliqua ratione concredita sint.
- f) Residentiae maiores.
- g) Domus Scriptorum maiores.

* * *

Ad Residentias maiores et Domus Scriptorum maiores quod attinet, earum elenchum completum hic exhibere visum est, inclusis etiam illis quae in Viceprovinciis et Missionibus habentur.

Si autem in hoc elencho quaedam referantur Residentiae vel Domus quae hucusque inter maiores non recensebantur, eo ipso maiores declarantur.

Assistentia Italiae

- PROV. ROMANA: Romanae Residentiae ad SS. Nom. Iesu et ad S. Rob. Bellarmino.
PROV. NEAPOLITANA: Neapolitana Resid. ad SS. Nom. Iesu.
PROV. SICULA: Panormitana Residentia.
PROV. TAURINENSIS: Calaritana, Genuensis, et Taurinensis Residentiae.
PROV. VENETO-MEDIOLANENSIS: Mediolanensis, Mutinensis et Veneta Residentiae.

Assistentia Germaniae

- PROV. AUSTRIAE: Klagenfurtensis Residentia.
PROV. GERMANIAE INFER.: Coloniensis, Essendiensis, Holmiensis Residentiae.
PROV. GERMANIAE SUPER.: Monacensis Resid. S. Ignatii; Monacensis Domus Scriptorum S. Petri Canisii.
VICEPROV. HELVETICA: Turicensis Residentia S. Roberti Bellarmini.
PROV. HUNGARIAE: Budapestinensis Resid. SS. Cordis.
VICEPROV. INDONESIA: Djakartensis Resid. ad B. M. V. Assumptae.
PROV. NEERLANDICA: Haga-Comitana Resid. ad B. M. V.

Assistentia Galliae

- PROV. CAMPANIAE: Argentinensis, Insulana Immac. Conc. B. M. V., Nanciensis Residentiae.
In M. Fianarantsoana: Fianarantsoana Residentia.
PROV. FRANCIAE: Parisiensis Residentia ad S. Germani; Parisiensis Domus ad Actionem Catholicam; Parisiensis Domus ad Institutiones Sociales; Parisiensis Domus Scriptorum.
PROV. LUGDUNENSIS: Gratianopolitana, Lugdunensis, Massiliensis et Stephanensis Residentiae.
In Viceprov. Prox. Orient.: Cairensis Resid. S. Athanasii.
PROV. MADURENSIS: Madurensis et Palamcottensis Residentiae.
PROV. TOLOSANA: Tolosana Residentia, Tolosana Domus Apostolatus Oratorionis.
In M. Tananarivensi: Tananarivensis Resid. S. Francisci Xaverii (Antanimena).

Assistentia Hispaniae

- PROV. BAETICA: Granatensis et Hispalensis Residentiae.
PROV. CASTELLANA OCCID.: Vallisoletana Residentia.
PROV. CASTELLANA ORIENT.: Caesaraugustana et Sebastianensis Residentiae.
PROV. LEGIONENSIS: Coruniensis et Santanderiensis Residentiae.
PROV. LUSITANA: Olysiponensis Domus Scriptorum.
PROV. TARRACONENSIS: Barcinonensis Resid. SS. Cordis.
PROV. TOLETANA: Matritensis Domus Scriptorum.
In Viceprov. Peruviana: Limensis Residentia.

Assistentia Angliae

- PROV. ANGLIAE: Londinensis et Mancuniensis Residentiae.
PROV. AUSTRALIAE: Melbournensis Resid. S. Ignatii et Sydneiensis Resid. SS. Cordis.
PROV. BELGICA SEPTEMTR.: Bruxellensis et Mechliniensis Residentiae.
In M. Kisantuensi: Kisantuensis Residentia.
PROV. CANADAE INFER.: Marianopolitana Domus Scriptorum; Quebecensis Residentia.
PROV. HIBERNIAE: Dublinensis Resid. S. Francisci Xaverii.

Assistentia Americae

- PROV. CHICAGIENSIS: Mundeleinensis Residentia.
PROV. NEO EBORACENSIS: Neo Eboracensis Domus Scriptorum.
PROV. NOVAE ANGLIAE: Bostoniensis Resid. S. Mariae.

Assistentia Slavica

- VICEPROV. CROATIAE: Zagrebiensis Residentia.
PROV. POLONIAE MAJ.: Varsaviensis Domus Scriptorum.
PROV. POLONIAE MIN.: Cracoviensis Resid. S. Barbarae.

Assistentia Americae Latinae

- VICEPROV. ANTILLENENSIS: Habanensis Residentia SS. Cordis Iesu.
PROV. ARGENTINENSIS: Bonäerensis et Cordubensis Residentiae.
PROV. MEXICANA: Guadalaiarensis Residentia et Mexicopolitana Resid. II, B. M. V. a Sacro Corde.

II

DOMUS ET OPERA

A PRAEPOSITO GENERALI IMMEDIATE DEPENDENTIA

(Form. C. Prov. n. 22, 1°)

IN URBE:

Pont. Universitas Gregoriana
 Collegium NN. S. Roberti Bellarmino
 Pont. Institutum Biblicum
 Pont. Institutum Orientale
 Domus Scriptorum « La Civiltà Cattolica »
 Domus Scriptorum S. Petri Canisii
 Pont. Collegium Pium Latinum Americanum
 Pont. Collegium Pium Brasiliense
 Institutum S. Ioannis Damasceni pro Orientalibus
 Pont. Collegium Germanicum et Hungaricum
 Pont. Collegium Polonorum
 Pont. Collegium Russicum
 Residentia ad Castrum Gandulfi

Qui his domibus vel operibus assignati sunt, etiam Rectores vel Superiores, in propria Provincia utramque vocem retinent, firmo tamen n. 17 Form. C. Prov.; atque adeo Rectores vel Superiores vocem activam in propria Provincia habent etiam vi muneris, at supra numerum, nisi iam eam habeant intra numerum ratione antiquitatis professionis.

III

DOMUS ET OPERA

COMMUNIA PLURIBUS PROVINCIIS VEL VICEPROVINCIIIS

VEL MISSIONIBUS MAIORIBUS

(Form. C. Prov. n. 22, 2°)

IN ASSISTENTIA ITALIAE:

Florentina Domus tertiae probationis

Communis omnibus Provinciis Italiae.

Cherienne Collegium NN. (Theol.)

Gallaratenne Collegium NN. (Phil.)

} *Communia Provinciis Taurinensi et Veneto-Mediolanensi.*
 }

IN ASSISTENTIA GERMANIAE:

Pullacense Collegium NN. (Phil.)	{	<i>Communia omnibus Provinciis Germaniae.</i>
Monacensis Domus Scriptorum		
Francofurtense Collegium NN. (Theol. et Phil.).		
Periodicum « Die Katholischen Missionen »	{	
Lavantina Domus tertiae probationis		<i>Communis Provinciis Austriae et Germaniae Super.</i>
Monasteriensis Domus tertiae probationis		<i>Communis Provinciis Germaniae Infer. et Germaniae Orient.</i>
Periodica « Bijdragen » et « Streven »	{	<i>Communia Provinciis Neerlandicae et Belgicae Septentrionali.</i>
Feldkirchensis Iunioratus		<i>Communis omnibus Provinciis Germaniae et Viceprovinciae Helveticae.</i>
Poonense Collegium NN. (Theol. et Phil.)	{	<i>Communia omnibus Provinciis, Viceprovinciis et Missionibus Indiae et Ceylon.</i>
Poonense Pontificium Seminarium		
Poonense Institutum Sociale		<i>Commune omnibus Provinciis et Viceprovinciis Indiae.</i>

IN ASSISTENTIA GALLIAE:

Parisiensis Domus ad Actionem Catholicam	{	<i>Communia omnibus Provinciis Galliae.</i>
Parisiensis Domus ad Institutiones Sociales		
Parisiensis Domus Scriptorum		
Lavalliensis Iunioratus		
Tolosana Domus Apostolatus Orationis		
Opus « Centre d'Etudes Pédagogiques »	{	
Parediensis Domus tertiae probationis	{	<i>Communia Provinciis Franciae et Lugdunensi.</i>
Lugdunense Collegium NN. (Theol.)		
Cantillacense Collegium NN. (Phil.)		
Sancti Martini de Auleis Domus tertiae probationis	{	<i>Communia Provinciis Campaniae et Tolosanae.</i>
Angiense Collegium NN. (Theol.)		
Valsense Collegium NN. (Phil.)		

Peipingense Collegium NN. S. Petri Canisii (Phil.) *	} Communia omnibus Missionibus Sinesibus.
Peipingense Collegium NN. S. Natalis Chabanel (Schol. ling.) **	
Zikaweiense Collegium NN. (Theol.) *	
Shembaganureense Collegium NN. (Phil.)	Commune Provinciae Madurensi et Viceprovinciae Kanarensi.
Tananarivense Seminarium Maius	Commune Missionibus Fianarantsoanae et Tananarivensi.

IN ASSISTENTIA HISPANIAE:

Matritensis Domus Scriptorum	} Communia omnibus Provinciis Hispaniae.
Opus « Fomento Social »	
Periodicum « El Siglo de las Misiones »	} Communis Provinciis Castellanae Orient. et Tarracoen-si.
Gandiensis Domus tertiae probationis	
Loyolaeum Collegium NN. (Phil.)	} Communia Provinciis Castellanae Occident. et Castellanae Orient.
Oniense Collegium NN. (Theol.)	
Salmanticensis Domus tertiae probationis	Communis Provinciis Castellanae Occident. et Legionensi.
Granatense Collegium NN. (Theol.)	} Communia Provinciis Baeticae et Toletanae.
Complutense Collegium NN. (Phil.)	
Murciensis Domus tertiae probationis	

IN ASSISTENTIA ANGLIAE:

Opus Hagiographicum Bollandistarum	} Communia utrique Provinciae Belgicae.
Opus « Lumen Vitae »	
Djumana Domus probationis	} Communia Missionibus Kikwitensi et Kisantuensi.
Kimwenzaense Collegium NN. (Phil.)	
Hazaribaghensis Domus probationis	} Communia Provinciae Ranchiensi et Viceprovinciae Calcuttensi, Jamshedpuren-si, Patnensi.
Kurseongense Collegium NN. (Theol.)	

* In praesens in Insulis Philippinis.

** In praesens in Insula Formosa.

IN ASSISTENTIA AMERICAE:

Neo Eboracensis Domus Scriptorum	}	<i>Communia omnibus Provinciis Assistentiae Americae.</i>
S. Ludovici Resid. Operis Reginae		
Periodicum « Jesuit Missions »		
Opus « Institute of Social Order »		
Auriesvillensis Domus tertiae probationis	}	<i>Communia Provinciis Marylandiae et Neo Eboracensi.</i>
Shrub Oak Collegium NN. (Phil.)		
Woodstockiense Collegium NN. (Theol.)		
Port Townsend Domus tertiae probationis	}	<i>Communia Provinciis Californiae et Oregoniensi.</i>
Almanum Collegium NN. (Theol.)		
Montis Sancti Michaëlis Collegium NN. (Phil.)		
Decaturensis Domus tertiae probationis	}	<i>Communia Provinciis Missouriana et Wisconsinensi.</i>
S. Mariae Collegium NN. (Theol.)		
S. Ludovici Collegium NN. (Phil.)		
Badense Occid. Collegium NN. (Phil. et Theol.)	}	<i>Communia Provinciis Chica-giensi et Detroitensi.</i>
Clevelandensis Domus tertiae probationis		

IN ASSISTENTIA SLAVICA:

Dziedzicensis Domus tertiae probationis	}	<i>Communia utrique Provinciae Poloniae.</i>
Cracoviense Collegium NN. (Phil.)		
Varsaviense Collegium NN. (Theol.)		

IN ASSISTENTIA AMERICAE LATINAE:

Periodicum « Latinoamérica »	}	<i>Commune omnibus Provinciis et Viceprovinciis Americae Latinae.</i>
Monsvideana Domus tertiae probationis		
S. Michaëlis Collegium NN. (Theol. et Phil.)		
Trespocensis Domus tertiae probationis	}	<i>Communia Provinciis Brasiliae Centralis et Brasiliae Meridionalis ac Viceprovinciis Brasiliae Septemtrionalis, Bahiensi et Goiano-Minensi.</i>
S. Leopoldi Collegium NN. (Theol.)		
Fluminensis Pont. Universitas		

Qui his domibus vel operibus assignantur, utramque vocem retinent in propria Provincia, dummodo ipsi pertineant ad unam ex Provinciis quibus domus vel opera sunt communia; si vero ad nullam ex his pertineant, servantur normae generales Form. C. Prov. nn. 7 et 17. - Recfor vel Superior harum domorum vocem quidem passivam in sua Provincia retinet, sed vocem activam habet in Congregatione illius Provinciae in qua domus sita est.

AD OMNES PROVINCIARUM AC VICEPROVINCIARUM
PRAEPOSITOS ET AD SUPERIORES REGULARES
MISSIONUM MAIORUM

Reverende in Xto Pater,
P. Xti

Approbante Patre Nostro, Rae Vae mitto *Notanda quaedam*, quae ad nonnulla capita Formulae Congregationis Provincialis illustranda aut singulariter in memoriam revocanda iuvare poterunt.

Eorum autem tria exemplaria mittuntur, ut Ra Va ea communicare possit cum iis quorum intersit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 8 decembris 1956.

Rae Vae
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secret. Soc. Iesu

NOTANDA QUAEDAM
OCCASIONE CONGREGATIONIS GENERALIS XXX

1. *De parandis duobus catalogis* eorum qui vocem activam et eorum qui vocem passivam habent (cf. Form. C. Prov. nn. 29, 44; Prax. C. Prov. n. 3):

a) *Ad Congregationem Provinciale*: Praeter normas generales (Form. C. Prov. nn. 6-14, 19), attente perpendatur etiam caput IV tituli II Formulae (nn. 20-26): « De aliquibus casibus peculiaribus quod ad vocem activam et passivam attinet ». Nominatim vero animadvertendum est: 1°, socios earum Viceprovinciarum ac Missionum dependentium, quibus ius concessum est mittendi Procuratorem ad Congregationem Generalem, non habere vocem passivam in Congregatione Provinciae a qua sua Viceprovincia vel Missio dependet, habere autem hanc vocem socios ceterarum Missionum, quibus eiusmodi ius non est concessum (Form. C. Prov. n. 19, 1°); 2°, Patres Curiae Generalitiae (infra Assistentes) vel Provinciae Romanae applicatos vocem passivam

in sua quisque Provincia eaque sola retinere, activam autem vocem in Provincia Romana habere (Form. C. Prov. n. 21); 3°, Patres Domui vel Operi a Generali immediate dependenti assignatos in propria Provincia vocem activam et passivam habere (Form. C. Prov. n. 22, 1°).

b) *Ad Congregationem Viceprovinciae vel Missionis*; Praeter ea quae in nn. 91 et 93 Formulae Congregationis Provincialis definiuntur, ante oculos ponatur etiam (ad normam praescripti eiusdem n. 91 § 2) caput IV tituli II (nn. 20-26). Nominatim vero animadvertendum est: 1°, vocem passivam in hac Congregatione habere omnes et solos Professos 4 vot., qui (secundum principia Formulae n. 7 § 2) sint de Viceprovincia vel Missione, Praeposito Viceprovinciae vel Superiore Regulari Missionis incluso si sit Professor 4 vot., excluso autem si Professor 4 vot. non sit (Form. C. Prov. n. 91 § 2); 2°, si quis socius Viceprovinciae vel Missionis applicatus sit Curiae Generaliciae vel Provinciae Romanae, eum habere vocem passivam in Congregatione suae Viceprovinciae vel Missionis, activam autem in Congregatione Provinciae Romanae; si assignatus sit Domui vel Operi a Generali immediate dependenti activam et passivam vocem habere in propria Viceprovincia vel Missione (Form. C. Prov. nn. 21-22).

2. *De dubiis*. Si qua dubia occurrant Praeposito Generali subicienda (Form. C. Prov. n. 14), ea tempestive proponantur folio ab aliis negotiis distincto.

3. *De ipsa Congregatione*. In Congregatione habenda fideliter servantur praescripta Formulae, prout explicantur in libello a. 1932 edito «Praxis Congregationis Provincialis» nn. 1-42, omissis, ut patet, iis quae propria sunt Congregationis Provincialis (aut Congregationis Viceprovinciae vel Missionis) quae praevia sit Congregationi Procuratorum. «Addenda et corrigenda» in hoc libello vi decretorum CC. GG. XXVIII et XXIX iam edita sunt et in Provinciis, Viceprovinciis, Missionibus Maiores missa. Singula autem exempla Formulae Congr. Prov., anno 1952 iterum editae, singulis Patribus convocandis distribuenda sunt.

4. *De Congregationis Actis*. In conscribendis Actis Congregationis sedulo observanda sunt ea quae commendantur in eadem «Praxi» nn. 43-57 et de ea re moneatur Secretarius Congregationis statim ac electus erit. Eum vero in suo munere facilius et rectius explendo haud parum forte iuvare poterit integrum quoddam Actorum *schema* ad normam illius libelli accurate confectum, quod simul cum his Notandis hinc mittitur. Peculiarem in modum commendatur id quod legitur n. 54 memorati libelli, ut scribantur *tribus distinctis fasciculis* Acta Congregationis, Postulata proposita Congregationi Generali, Postulata proposita Praeposito Generali.

5. *De documentis Romam mittendis*:

a) *Statim ac litterae de Congregationis Generalis indictione* istuc pervenerint, de earum receptione Secretarius Societatis certior fiat; itemque de tempore in quod Congregatio Provincialis (aut Congregatio Viceprovinciae vel Missionis) indicta est. Nomina quoque eorum qui in ea eligentur ad Congregationem Generalem mittendi, *quam primum* Patri Generali aut Secretario Societatis nuntientur.

b) *Post peractam Congregationem Provinciãlem* (aut Congregationem Viceprovinciae vel Missionis), *quam primum* Romam mittantur eius Acta et Postulata, tribus separatis fasciculis collecta, ut supra (n. 4) dictum est: hic enim a Patre Generali et PP. Assistentibus omnium Congregationum Acta diligenter examinari debent ante initium Congregationis Generalis, ea praesertim capita quae ad legitimam Congregationum constitutionem et electiones rite peractas dignoscendas pertinent. Romam autem mittatur documentorum exemplar directe impressum, non vero exemplar interposita charta carbonica factum.

6. *De Postulatis earum Viceprovinciarum et Missionum dependentium, quibus non conceditur ius mittendi Procuratorem ad Congregationem Generalem.* Cum omnes Viceprovinciae et Missiones possint postulata proponere (Form. C. Prov. n. 97 § 1), Praepositi vel Superiores earum Viceprovinciarum et Missionum in quibus non fiet Congregatio, ad se tempestive convocent suos Consultores et alios graviore Patres quos ad hoc arcessendos ipsi censuerint, eorumque sententiis auditis, ea postulata parare curent, quae nomine Viceprovinciae vel Missionis sive ad Congregationem Generalem sive ad Praepositum Generalem mittenda esse censuerint (Form. C. Prov. n. 97 § 3). Haec postulata, ad normam Formulae, si ad Congregationem Generalem destinantur, apta sint ad conservanda et promovenda substantialia Instituti, quae ut fundamenta poni debent; si autem ad Praepositum Generalem destinantur, talia sint ut ei utilem notitiam afferant de iis quae in Viceprovincia vel Missionem sive corrigenda sive promovenda sint, quod ad propriam perfectionem animarumve auxilium attinet, vel ut ei apta media proponant ad eundem finem procurandum (cfr. Form. C. Prov. n. 74 § 2).

In his postulatis conscribendis adhibeatur charta circiter 28 cm. longa et 22 cm. lata (mensuris anglicis 11 unc. et $8\frac{1}{2}$ unc.), et relinquatur a sinistris scribentis margo circiter 3 cm. ($1\frac{1}{4}$ unc.). Postulata Congregationi Generali proponenda scribantur in fasciculo separato ab eis quae ad Praepositum Generalem mittentur. Utriusque vero fasciculi fiant duo exemplaria, sigillo Viceprovinciae vel Missionis et subscriptione Praepositi vel Superioris obsignanda, quorum alterum servetur in Archivo Viceprovinciae vel Missionis, alterum Romam quam primum mittatur (cfr. Form. C. Prov. n. 86), et quidem exemplar directe impressum, non autem exemplar interposita charta carbonica factum.

N.B. Cum nomina omnium Nostrorum qui sollemnem quattuor votorum professionem emiserunt, in aula Congregationis Generalis prostant oporteat, ut certi plane simus eorum nullum fuisse praetermissum, curent Praepositi Provinciarum ac Viceprovinciarum *independentium* et Superiores Missionum *independentium*, ut elenchus accurate confectus ad nos *quantocius* mittatur, in quem Professi omnes quattuor votorum ad suam Provinciam vel Viceprovinciam vel Missionem pertinentes secundum antiquitatis professionis ordinem — ita referan-

tur, ut post singulorum nomina clare conspiciatur, quo quisque tempore sit ortus, Societatem ingressus, ad professionem promotus. In hoc elencho omnes et soli Professi recensendi sunt, qui ad eam Provinciam vel Viceprovinciam vel Missionem sunt ascripti, *ubicumque degunt, non omissis* sociis Provinciae vel Viceprovinciae vel Missionis qui alii Societatis independenti circumscriptioni sunt applicati, nec sociis Viceprovinciarum ac Missionum a Provincia dependentium, etiamsi his ius concessum sit Procuratorem ad Congregationem Generalem mittendi; *exclusis* vero iis qui ex alia Societatis independenti circumscriptione provenientes in ea Provincia vel Viceprovincia vel Missione degunt, etiamsi eidem sint applicati: hi enim in simili suae Provinciae vel Viceprovinciae vel Missionis catalogo locum invenient. Hinc patet: *a)* elenchum de quo hic agitur differre a catalogo eorum qui in electionibus mittendorum vocem passivam habent; *b)* hunc elenchum confici tantum debere in Provinciis et in Viceprovinciis ac Missionibus independentibus, non vero in Viceprovinciis vel Missionibus dependentibus, cum harum Professi iam recenseantur in elencho Provinciae a qua illae dependent; *c)* non esse expectandum donec Congregatio Provincialis (aut Congregatio Viceprovinciae vel Missionis) peracta sit, sed sine mora hunc elenchum esse conficiendum et Romam mittendum.

59.

8 decembris 1956

Divisa Missione Lusakensi, constituitur Missio Chikunensis, Prov. Hiberniae commissa.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Socii Provinciae tunc Galicianae, nunc Provinciarum Poloniae, inde ab anno 1912 in territorio Rhodesiae Septemtrionalis impigre laborantes, rem catholicam eo promoverunt ut iam anno 1927 Missio de Broken Hill, ab antiqua Missione Zambesiana, exinde Salisburiensi denominata, seiuncta esset atque Provinciae Poloniae Minoris commissa curanda et evolvenda, adiuvante fraterna cum caritate animoque generoso etiam Provincia Poloniae Maioris. Eandem Missionem, nunc Lusakensem, cuius territorium Sancta Sedes anno 1927 in Praefecturam Apostolicam atque anno 1950 in Vicariatum Apostolicum erexit, Socii Poloniae indefesse excolere pergebant; cum tamen immane secundum bellum mundiale atque circumstantiae id consequentes impediverint quominus e Polonia plures operarii in Missionem mitterentur, cumque ex altera parte co-

piosiores in dies fructus ibi iure sperari possent, Socios Provinciae Hiberniae rogavimus ut Missioni Lusakensi hominum penuria afflictae subvenirent, ea mente ut tandem aliquando, auctis paulatim operariis, pars territorii in propriam eorum Missionem erigeretur. Provincia autem Hiberniae magna cum alacritate neque sine sacrificio hos novos labores suscepit et operarios adeo numerosos eo misit ut die 1 iulii 1955, praeter Superiorem Regularem Sectionis Septemtrionalis Missionis, quae Patribus Polonis concredita manebat, Superior Regularis Sectionis Meridionalis, Patribus Hiberniae committendae, nominari posset, ideoque spes crescebat fore ut provinciae Missionis erectio non diu differretur.

Re autem diu multumque coram Domino his ultimis mensibus perpensa, Visitatore atque Superiore utriusque Sectionis Missionis atque Praeposito Provinciae Hiberniae eorumque Consultoribus auditis, et Patribus Assistentibus in consilium adhibitis, ad plenam Sectionum Missionis separationem exsequendam, quod ad iurisdictionem Societatis attinet non esse ulterius exspectandum censescentes, de ea potestate quam Litterae Apostolicae et Societatis Constitutiones Praeposito Generali tribuunt, haec quae sequuntur in nomine Domini decernimus atque statuimus:

1. Territorium Sectionis Meridionalis Missionis Lusakensis, cum omnibus Domibus et bonis Societatis ibi existentibus, ab illa Missionem ideoque a Provincia Poloniae Minoris et Assistentia Slavica seiungimus atque Provinciae Hiberniae simulque Assistentiae Angliae tribuimus.

2. Illud territorium ita seiunctum in unam veram Societatis nostrae Missionem, a Provincia Hiberniae dependentem, Chikunensem nuncupandam, erigimus et constituimus, eamque per nos legitime erectam et constitutam decernimus in Domino, cum omnibus iuribus et officiis quae Missionibus dependentibus Societatis iuxta Institutum competunt.

3. Quod ad fines utriusque Missionis attinet, Missio Lusakensis illud territorium hodiernae Missionis retinebit quod ad septemtriones fluminis Kufue iacet, quod autem ad meridiem eiusdem fluminis situm est, tribuitur Missioni Chikunensi. Ius tamen erit Missioni Chikunensi extra suum territorium in civitate Lusakensi Procuram habendi, a Superiore Regulari eiusdem Missionis Chikunensis dependentem; ministeria autem inter fideles Missionis Lusakensis, si stabilia erunt, approbationem Superioris Regularis Missionis Lusakensis, si vero transitoria, approbationem Superioris localis eiusdem Missionis requirunt.

4. Omnes Socii Provinciae Hiberniae qui in territorio hodiernae Missionis Lusakensis laborant, vel ad labores ibi praestandos

destinati sunt, novae Missioni Chikunensi adscribuntur; Socii vero Provinciae Poloniae Minoris, qui ad hodiernam Missionem Lusakensem pertinent, eidem manebunt adscripti; Socii autem Provinciae Poloniae Maioris et aliarum Provinciarum, qui in territorio alterutrius Missionis nunc laborant, et Socii hodiernae Missionis sive e Provincia Hiberniae sive e Provincia Poloniae Minoris, qui nunc stabili ratione versantur in territorio ad quod iuxta normas supradictas in posterum adscripti non erunt, eidem censeantur applicati, ita ut nonnisi de mutue Superiorum quorum interest consensu inde dimoveri possint.

5. Dubia, si quae oriantur, sive de Sociis sive de aliis huius nostri decreti capitibus, nobis proponantur dirimenda.

Hoc nostrum decretum proximo die festo Circumcisionis D.N.I.C., 1 ianuarii 1957, in omnibus domibus Provinciarum Poloniae et Hiberniae necnon hodiernae Missionis Lusakensis ad mensam de more legatur, atque exinde plenam suam vim secundum nostrum Institutum habere incipiat.

Quae vero per has nostras litteras decernimus, velit Sacratissimum Cor Iesu rata habere et confirmare; ut, opitulante Immaculata Virgine Maria et S. P. Ignatio omnibusque nostris Sanctis deprecantibus, tum Missio Lusakensis tum nova Missio Chikunensis ad maiorem Dei gloriam et in bonum animarum magis magisque crescant et floreant.

Datum Romae, die 8 decembris 1956,
in festo B. V. M. Immaculae Conceptionis.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

60.

4 februarii 1956

*Normae statuuntur de Superioribus trium novarum Regionum in India: Darjeelingensis, Hazaribaghensis, Santalensis*¹.

DE MUNERE SUPERIORIS REGIONIS DARJEELINGENSIS

1. Ut eius territorium distinguatur a « districtibus » in quos pristina Missio Calcuttensis dividitur, vocabitur « Regio »; ipse autem nomen geret « Superioris Regionis » et a Praeposito Generali nominabitur; eius vero Admonitorem et Consultores nominabit Viceprovincialis Calcuttensis.

2. Eius auctoritas illa est quam Regulae Societatis tribuunt Praeposito Viceprovinciae vel Missionis dependentis. Dependebit autem a Viceprovinciali Calcuttensi. Vinculum inter ipsum et Provincialem Canadae Superioris erit caritatis et mutui adiutorii, non autem dependentiae.

3. Proinde Superior Regionis Darjeelingensis, praeter ea quae Regulis 4 et 5 Viceprovincialis dependentis excipiuntur, in proprium territorium et in proprios subditos eam auctoritatem habebit quam habet quilibet Provincialis in propria Provincia. Inter alia igitur ipse proprios subditos mittit ad probationes et studia, officia inter eos distribuit, de bonis Regionis disponit in quantum id Provincialibus licet, ea administrat. Suos in domibus formationis vel studiorum Viceprovinciae Calcuttensis vel alius cuiusvis, quod ad eorum personas visitare potest eorumque rationem conscientiae accipere; ex alia parte, socios Viceprovinciae Calcuttensis vel alius cuiusvis in propria Regione applicatos, tamquam subditos habet dum applicati manent, eorum rationem conscientiae ipse accipit. Domos et personas suae Regionis ipse singulis annis visitat, nisi iudicio Praepositi Generalis extraordinaria visitatio a Viceprovinciali Calcuttensi sit instituenda aliquando. Pariter reliquam auctoritatem Provincialis ipse in propria Regione exercet.

¹ Textus pro una tantum Regione typis imprimitur; sed eadem instructio, mutatis mutandis, data est tribus Regionibus.

4. Omnes qui ex Provincia Canadae Superioris in Indiam mittuntur, pertinent ad Regionem Darjeelingensem. De communi consensu inter Superiorem Regionis et Superiorem maiorem ad quem, suos applicare potest extra Regionem. Conferet tamen ut tempus eiusmodi applicationis inter Superiorem a quo et Superiorem ad quem, si fieri potest, bene definiatur, ne postea dolorosa forte dissidia oriantur. Omnes quoque qui oriundi e Regione Societatem intrant, inter socios Regionis annumerantur. Plurimum commendatur Superiori Regionis cura vocationes indigenas suscitandi, cum sors futura Ecclesiae in India maxima ex parte ab eis pendeat.

5. Non-Canadenses qui nunc in Regione Darjeelingensi applicantur, ibidem applicati maneant quamdiu, communi iudicio Superioris Regionis et Superioris proprii, eorum presentia ibi requiritur pro bono animarum.

6. Et in genere, sicuti nemo alieno territorio applicatur sine mutuo Superiorum consensu, ita ne in proprium revocentur nisi de communi pariter consensu.

7. Viceprovinciali Calcuttensi tamen licet, audito Superiore Regionis, aliquem de Regione avocare in servitium domorum communium. Communes ibi censendae sunt: Hazaribaghensis Novitiatus, Hazaribaghensis et Ranchiensis Iunioratus (quamdiu Superior Regionis suos subditos in illos Novitiatum et Iunioratum habitualiter mittit); Hazaribaghensis Domus Tertiae Probationis; Kurseongensis Theologatus.

8. Pecuniae ex Canada missae totae quantae, ad mentem benefactorum, ad Regionem pertinent.

9. Quamquam theoretice Viceprovincialis Calcuttensis omnem auctoritatem habet in Regionem Darjeelingensem, bona tamen atque ordinata gubernatio postulat ut ea non utatur nisi ad mentem Regularum Praepositi Viceprovinciae dependentis. Ipse eo libentius hanc plenam libertatem tribuet Superiori Regionis, quo gravius est onus Viceprovinciae Calcuttensis visitandae et gubernandae. Ex altera parte, Superior Regionis in dubiis et difficultatibus, libenter petat sententiam Viceprovincialis Calcuttensis (Reg. Viceprov. depend. 5).

10. In universum loquendo, eo melius procedent res, quo plenior servabitur caritas et unio inter Viceprovincialem Calcuttensem et Superiorem Regionis Darjeelingensis. Quae rursus eo facilius servabitur quo plenius ambo persuasum habebunt nostrae vocationis esse, ad mentem S. P. Ignatii, non in bonum unius Viceprovinciae vel Regionis, sed in bonum totius Ecclesiae animarumque quas Christus Dominus proprio sanguine redemit, in quavis mundi plaga laborare.

11. Haec normae ad experimentum ad triennium promulgantur; post quod tempus, si locus erit, retractabuntur.

Romae, die 4 februarii 1956,
in festo S. Ioannis de Britto.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

61.

4 februarii 1956

De Arcis constituendis in Provinciis et Viceprovinciis Indiae et Indonesiae.

INSTRUCTIO

N. B.: Commoditatis gratia, in hac Instructione nomine « Provinciae » veniunt Provinciae vel Viceprovinciae in India et Indonesia; nomine autem « Provinciae matris », Provincia vel Viceprovincia a qua singulae Missiones hucusque dependebant.

In omnibus novis Provinciis, constituendae erunt vel plene evolvendae quattuor Arcae Provinciae, de quibus Instr. de Adm. temporali nn. 195-217.

1. Ubique constituenda est Arca sumptuum communium, eo modo qui in laudata Instructione de Adm. temp. (in posterum IAT nuncupata) describitur.

Regiones aliquatenus autonomae, quae intra limites Provinciarum Ranchiensis et Calcuttensis constituentur, praeterquam quod propriis sumptibus communibus ipsae providere debebunt, moderata aliqua contributione inter Provinciale et Superiorem Regionis convenienda, sumptibus communibus totius Provinciae ferendis iuvent oportet. Quod patet, relegenti n. 196 IAT. In ipsa autem Regione, Superioris Regionis erit determinare quae contributio Domibus vel Stationibus imponenda sit (IAT n. 198, b).

2. Pleraeque Missiones iam habent, sive in loco, sive in patria, aliquam Arcam Seminarii, qua sustententur earum iuvenes qui in formatione sunt. Quae nisi iam exsistat constituenda, si vero exsistat constanter augenda, firma atque bene determinata ratione erit. Quibus modis id fieri possit, lucide declaratur n. 204 IAT. Peculiarum in modum commendo id quod n. 204, a), describitur, ac in multis locis eheu negligitur, cum tamen nostris diebus haec ratio maxime efficax sit providendi sustentationi Nostrorum in formatione.

Si hucusque Arca Seminarii Missionis in toto vel in parte in Provincia matre servabatur et gerebatur, novarum Provinciarum erit determinare qui modus in futuro sit sequendus. Licet sane, uti iam nunc multae Provinciae Societatis faciunt, bona Arcae Seminarii extra territorium Provinciae collocare atque viro perito etiam ex alia Provincia, consentiente eius Provinciali, electo, gerenda committere.

Consulendum quoque est ut novi Provinciales, ex eleemosynis quae eorum arbitrio relinquuntur, et quarum sane maxima pars in necessitates operum Missionis fere statim erit impendenda, quotam aliquam partem, utputa 20, 10 vel etiam 5 %, secundum adiuncta, quotannis et constanter seponant ad Arcam Seminarii fundandam et firmandam. Mirum est quantum modicae pecuniae, constanter tamen sepositae, decurrentibus annis valeant ad foundationem requisitam constituendam.

Sicubi hucusque nulla existerat Arca Seminarii Missionis, sumptus autem educationis Nostrorum solvebantur a Provincia matre, aequum videtur ut hae novae Provinciae proportionatam aliquam partem propriae Arcae Seminarii tribuant. De qua re amice inter se conveniant Praepositi novarum Provinciarum et Provinciarum matrum.

In Regionibus autonomis Provinciarum Ranchiensis et Calcuttensis, Provincialis contributiones de quibus IAT n. 204 e), ne imponat; sed Regiones aequam solvant pensionem pro suis in Domibus formationis Provinciae versantibus, sicuti eam solvunt pro sociis qui extra Provinciam formationi incumbunt.

3. Quamquam in Missionum terris pecunias Arcae Causarum piarum saepe in eundem finem ac pecunias Arcae Foundationum impendere vel adhibere licet, expedit tamen ut instituaturs etiam proprie dicta Arca Foundationum Societatis. Etiam si talis Arca initio admodum modica sit, ne omittant tamen Provinciales eam constanter alere, fere sicut de Arca Seminarii dictum est. Seponatur in eam moderata aliquota pars eleemosynarum de quibus liber est usus (utputa 3 vel 5 %). Huius Arcae commodum inter alia erit, ut ubi novum aggrediendum est opus, integra pecunia requisita vel saltem aliqua eius pars, nisi dono concedi possit, saltem ab ipsa Societate mutua dari possit, ita ut et nonnisi moderatum fœnus exigatur, et ipsum lucrum ex fœnore nedum in manus extraneorum negotiatorum deveniat, in dominio ipsius Societatis maneat, et ad ulteriora bona opera praesto sit. Nec putetur talia utopica esse; dummodo ne desit patiens firmaque constantia, ad magna pervenitur. Verum necesse est ne singuli Superiores rationem gerendi res temporales a praedecessore feliciter coeptam, secundum proprium arbitrium mutant!

Immo quantum Societati prodest si Arca Foundationum unius

Provinciae operi alius Provinciae fratrum adiutorium pecuniae moderato foenere mutuandae praestare potest! Res prodest et creditori et debitori.

4. In terris Missionum maioris momenti quam in terris christianis est Arca Causarum piarum, quocumque demum nomine veniat (in nonnullis locis improprie vocatur Arca Missionis). Ea enim imprimis destinatur ad subveniendum inopiae Episcoporum, qui plerumque a Societate iuvandi sunt ut possint Missionem missionariosque in stationibus, scholis, variis operibus sustentare. Omnino licet (IAT, n. 212) huic Arcae applicare eleemosynas quarum dispositio Provinciali vel Societati relinquatur. Haec Arca, sicut et Arca Seminarii et Arca Foundationum redditus stabiles habere potest (Epit. Inst. n. 523; IAT, n. 211, desumptum quod ad sensum ex Ord. Patris Lud. Martín, 21 iun. 1894, n. 8; Ep. sel., ed. 1911, p. 293); licet proinde etiam ut foenus huius Arcae vel partis illius accrescat capitali.

5. Saepe praeterea existit aliqua Arca quae dici proprie solet Provinciae (vel Missionis), quae constat pecuniis ex eleemosynis aliisque similibus fontibus in bonum Provinciae (vel Missionis) oblati vel corrogati, interim tamen et donec tempus eas insumendi advenit, collocatis. Sic intellecta, haec Arca quoque legitima est (cf. P. Lud. Martín, l. c., p. 293), ut patet ex pluribus locis Constitutionum. Verum non licet Provinciae habere, praeter Arcas Seminarii, Foundationum et Causarum piarum, aliam hanc Arcam ut ex ea habitualiter redditus stabiles percipiat (Cf. Epit. Inst. 522).

Conventiones de bonis temporalibus novas Provincias inter et Provincias matres, antequam definitive ineuntur, Generali approbandae subiiciantur. Dissidia autem si quae exsurgant, amica atque fraterna compositione inter partes solvantur; quod si ad amicam compositionem non devenitur, res Praeposito Generali vel ab ipso designando arbitro committatur.

Certe ab initio curetur, si id alicubi nondum factum est, ut nitide atque in scriptis constet quae bona sint dioecesium, quae autem Societatis. Id praesertim attendatur si quae bona quae Societatis non sunt, ei tamen administranda relicta sunt.

In Provincia matre servetur oportet munus Procuratoris Missionum; cuius primum officium sit pecunias, quibus Missioni provideatur, corrogare. Hae pecuniae, si intuitu Missionis qua talis datae sunt, ad Dioecesim pertinent atque ad nutum Episcopi mittendae, servandae, administrandae sunt. Caveant quicumque eas ex delegatione administrant, ut statis temporibus, atque saltem semel singulis annis, earum plenam rationem in scriptis reddant Episcopo, ne quando dolorosa dictoria vel dissidia oriantur. Eae autem pecuniae quae intuitu Societatis vel eius operum accepta sunt, pertinent ad transmari-

nam Provinciam, ac proinde ad nutum Provincialis in terris missionum degentis gerendae sunt. Si Provincialis in Missione eas Procuratori in Provincia vel alii perito, etiam sub vigilantia Provincialis Provinciae matris administrandas commiserit, certe curet negotiorum gestor ut Provinciali in Missione, statis quoque temporibus, et saltem semel singulis annis plenam rationem suae gestionis in scriptis exhibeat.

Quamquam Provincia mater iam nullam iurisdictionem in filiam exerceat, non minore tamen sed potius maiore zelo, bono novae Provinciae in Missione procurando incumbet. Dum iurisdictionem habebat, aliquatenus proprium opus attendebat dum Missioni opitulabatur; nunc autem nullo modo proprium sed solius Dei opus attendendum accipit. Absit a nobis ut minore zelo in Dei res incumbamus quam in propria nostra aliquatenus negotia.

Romae, die 4 februarii 1956
in festo S. Ioannis de Britto.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

62. 9 februarii 1956

Missio Pengpuensis tribuitur Prov. Romanae.

Consuetis habitis informationibus et consultationibus, Pater Noster Generalis litteris ad Praepositum Prov. Romanae datis: « decerno — aiebat — ut in posterum Missio Pengpuensis a Provincia Romana dependeat, eique applicentur omnes Socii Provinciae Taurinensis, qui eidem Missioni addicti sunt atque in Asia Orientali sub Visitatore Missionum Sinensium versantur ... ».

« Spero hanc novam ordinationem magno emolumento Provinciae Romanae fore novasque vires eius Sociis infusuram ut alacriorum in vinea Domini adlaborent ».

Alia vero epistola eiusdem diei gratias Pater Noster agebat Provinciae Taurinensi, quae Missionem Pengpuensem uni Provinciae Romanae reliquit, ut « vires suas in posterum dirigat ad Missionem Tananarivensem, quam superioribus annis alacriter adiuvandam suscepit. Dum autem id his meis litteris decerno, meos grati animi sensus RVae ac Provinciae manifesto pro studio quo Missionem Pengpuensem tot annos prosecuta est speroque omnes Provinciae Socios pari amore ac studio novum laboris campum in Madagascarem prosecuturos et peculiares Dei gratias sibi ac Provinciae attracturos ».

63.

28 februarii 1956

Consilia quaedam Patris Nostri Generalis ad iuvenem Rectorem Collegii.

AD QUENDAM NOVUM RECTOREM

MON RÉVÉREND PÈRE,
P. C.

Mon âge et ma charge me permettent de vous donner quelques conseils.

Devant la critique, cher Père, prenez toujours cette position : humblement, sereinement, demandez-vous ce qu'elle peut contenir de fondé ou ce qui peut lui avoir donné légitimement occasion. Priez, réfléchissez, demandez conseil à votre Père Spirituel et à l'Admoniteur. Ce qu'il y a d'exact, tenez-en compte, même si cela ne cadre pas avec vos idées personnelles; ce qui est inexact, laissez-le calmement tomber: nous avons à plaire à Dieu et non aux hommes.

Vous avez dû entrer en charge sans grande expérience, surtout des collèges. Avez-vous demandé conseil *d'abord* aux anciens? — que leurs idées vous plaisent ou non, peu importe; — avez-vous pesé leur avis, inclinant, dans le doute, dans leur sens, jusqu'à ce vous y voyiez plus clair? Avez-vous demandé au P. Provincial ce qu'il pensait de leurs propositions? Si vous n'avez pas fait cela, vous avez manqué de psychologie et même de sagesse. Les vieux, avec tous leurs défauts, ont *l'expérience*, que les jeunes n'ont pas. Et l'expérience enseigne plus et mieux que les raisonnements ou même les études.

Avec plus d'expérience, cher Père, vous n'auriez pas si facilement laissé un peu la bride sur le cou à vos scolastiques, vous contentant presque d'être leur Père spirituel. Vous auriez su que des scolastiques, éduqués de cette façon, sont en danger de dévier plus tard. Les jeunes gens vraiment humbles, fortes personnalités et de grand jugement ne dévieront pas; les autres, il est à craindre que si. Agissez en confiance et en toute franchise avec vos scolastiques, mais traitez-les virilement, sévèrement: faites-leur comprendre à eux-mêmes qu'ils ont besoin, plus qu'ils ne le croient, de discipline.

.

64. 2 martii 1956

*Litterae ad Provincias et Viceprovincias Indiae et Indonesiae
nuper erectas.*

AD PATRES ET FRATRES NOVARUM PROVINCIARUM
ET VICEPROVINCIARUM IN INDIA ET INDONESIA
EARUMQUE PROVINCIARUM A QUIBUS ILLAE
ORTUM SUMPSEUNT

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI,
P. XTI.

Cum quis vel leviter historiam recolit Missionum quas modo in Provincias et Viceprovincias sui iuris ereximus, vias Divinae Providentiae admiratur, ad gratiarum actionem excitatur, in spem et inconcussam fiduciam erigitur. Inter aerumnas quippe et contradictiones natae sunt et adoleverunt vestrae Missiones: nec ullus qui earum modesta initia conspiciebat, ausus fuerit praesagire ea quae nunc contingunt. Modestissime, ante saeculum fere, coeperunt Societatis paucae Missiones in India et Indonesia: quae iterum iterumque sive inter varias Societatis Provincias, sive cum aliis Institutis religiosis divisae, ortum iam dederunt conspicuo numero Dioecesium, Vicariatuum, Praefectarum: nunc autem viam ineunt quam nostra Societas sequi solet in regionibus aliunde sui iuris effectis. Provinciae conduntur et Viceprovinciae quae, quamquam ulterius iuvandae sunt ut plene adolescent, et ipsae sui iuris effectae plenius efflorescent et, ut sperare a Divina Largitate licet, ocius citius sibi ipsis etiam sufficient.

Enixas gratias agimus imprimis Datori omnis boni, a quo sancta desideria, recta consilia et iusta sunt opera, quod initium olim dedit huic operi bono: gratias quod « incrementum dedit. Ille qui solus dare potest: gratias quod omnibus optimam voluntatem infuderit cooperandi huic novae, ab antiqua Societate fere mutuae, rationi regendi Missiones apud infideles

Provinciis quae tam arduo atque constanti conatu proprias Missiones eo adduxerunt ut iam ad emancipationis aetatem feliciter accreverint, aliquod certe imponitur sacrificium. Quis est pater, quae est mater quae filium et filiam adultam effectam sine aliquo cordis dolore e domo abire sinat ut proprias in posterum sequatur vitae vias? At simul quis est generosus pater, quae est pia mater quae non simul intime gloriatur et gaudeat quod propriam familiam dilataverit filiosque ad maiora exantlanda feliciter instituerit? Vobis, caris

Provinciis Europaeis et Americanis quae novas Provincias et Viceprovincias fundastis, congratulatur Societas, gratias refert, benedicit. Optimum quemque ex vestris filiis in exteris Missiones misistis; ad mentem S. Patris Ignatii more pauperum assidue ostiatim mendicastis in earum gratiam; promittitis idem vos liberaliter facturam donec illae vestro adiutorio indigebunt: plene siquidem intellexistis verbum Domini a Paulo Apostolo relatum: « Beatius est magis dare, quam accipere » (*Act. XX 35*). Pergite ut coepistis; fiant aliquando filiae vestrae foecundiores quam ipsae fuistis; sint in aeternum gemma omnium pretiosissima vestrae coronae.

Sed et novis Provinciis et Viceprovinciis prospera quaeque atque optima exoptat Societas. Floreant certe et crescant; imprimis autem meminerint se, sicuti Provincias a quibus conditae sunt et ulterius sustinentur, esse Provincias et Viceprovincias missionarias. Primum et praecipuum vestrum munus sit ad ovile Christi adducere oves adhuc errantes; id enim minime proprium est eorum qui ex longinquis oris ad vos accesserunt: vestrum imprimis est cives vestros, fratres eiusdem sanguinis et linguae, adducere ad Eum qui solus est Via, Veritas et Vita. Dum curatis fideles veram fidem iam adeptos, aequae vobis cordi sint innumeri illi qui adhuc foris manent. Immo fideles vestros institute ad apostolatam illum qui omnibus in Christo credentibus incumbit: intellegant ipsorum esse, laicorum dico, errantibus manum adiutricem praebere, eos caritate et sinceritate, ad Christum allicere et plenius instruendos ad vos adducere. Talis apostolatus proprius esse deberet omnium in Congregationes Marianas adscriptorum: nulla perfectior ratio adimplendi substantiale illud requisitum cuiuslibet Congregationis Marianae, ut operibus zeli sodales se dedant. Qui indigenae estis, intellegatis pari passu, caritatis in Christo vinculo uniti, vos procedere cum fratribus alienigenis ad oras vestras olim advectis, eiusdem Provinciae et Viceprovinciae nunc sociis effectis. Qui alienigenae, memineritis vos verbo Domini sicut olim Abraham ex Ur Chaldeorum avocatos esse « de terra vestra et de cognatione vestra et de domo patris vestri in terram » quam ipse Deus monstravit vobis (*cfr. Gen. XII 1*). Nova ad quam appulistis terra sit, in perpetuum, vestra patria; sit eius lingua vestra lingua; sint eius mores vestri mores; sit vobiscum communis eius fortuna, in prosperis et adversis: omnibus enim omnia facti estis, ut omnes faceretis salvos (*Cfr. 1 Cor. IX 22*). Sapiens ideo atque constans Societatis usus est et manet eos qui in Missiones exteris mittuntur non ad tempus, sed in perpetuum earum servitio addicere (*Reg. Sup. Miss. 17*) ne unquam, postquam miserunt manum ad aratrum, tententur ad respiciendum retro et incurrant Domini reprehensionem (*Luc. IX 62*). Quare semper laudavit Societas eos qui, in hodiernis

praesertim adiunctis, sponte non tantum in spiritualibus, sed in temporalibus quoque sese novae patriae addixerunt, civitatis iura in ea adipisci contententes.

Novis nostris Provinciis et Viceprovinciis non deerunt difficultates: numquam dormit « inimicus homo ». Cum in historia Ecclesiae legimus eam externis persecutionibus, internis dissidiis fuisse vexatam, non miramur; recordamur enim verbi Domini qui testibus Evangelistis, toties talia nobis praedixit. Cum audimus in aliis orbis partibus fratres nostros dira pati, miseremur certe at animo minime cadimus. Cum autem nos ipsos invadit res adversa, nonne miramur, nonne tristamur, nonne facilius obliviscimur sortis quam Dominus futuram esse praedixit omnibus secum militantibus? Dum navicula fluctibus iactatur, Dominus quidem dormit et videtur nos propriis viribus relinquere; adest tamen nobiscum in cymba, vigilat Cor Eius, securos nos ducit quo tendimus, immo plerumque meliora et pulchriora nobis parat quam quae ipsi sperabamus. Instat inimicus, fortius instat Dei gratia; et quod videbatur bono animarum adversum, forsitan e contra animos roborat, Ecclesiae famam diffundit, conversiones plures et meliores praeparat et excitat, « In mundo pressuram habebitis, sed confidite, Ego vici mundum » (IOAN. XVI 33).

Commendo me vestris ss. SS. et orationibus.

Romae, 2 martii 1956.

Vestrum in Xto

servus

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

65.

8 martii 1956

Iterum de colloquiis seu « interviste » cum scriptoribus ephemeridum.

AI RETTORI E SUPERIORI DELLE NOSTRE CASE DI ROMA

REVERENDO IN CTO. PADRE

P. CTI.

Credo necessario richiamare alla memoria di V. R. — e per mezzo di V. R. all'attenzione di tutti i Nostri di codesta Casa — le norme da me impartite il 13 febbraio 1950, (Cfr. AR. XI 903), con le quali si esigeva « da tutti i Nostri che non concedano interviste a giornali-

sti, qualunque sia l'affidamento che essi diano e l'assicurazione di mostrare il manoscritto prima della stampa ». Il buon nome della Compagnia e spesso anche l'onore della Santa Chiesa esigono da noi questa cautela.

Con la precedente proibizione non si intende però vietare ai Nostri di comunicare a buoni giornali, o meglio ancora ad Agenzie Cattoliche di Informazioni, a giudizio dei Superiori locali, notizie riguardanti la Compagnia e i suoi lavori apostolici.

Prego V. R. di fare leggere a tavola questa mia lettera, affinché tutti i Nostri abbiano notizia di questa disposizione.

In unione di preghiere e ss. SS., sono di V. R.

Roma, 8 marzo 1956

in Xto Servo
GIOVANNI B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

66.

9 aprilis 1956

Promulgatur Consuetudinarium Provinciarum Germaniae iterum retractatum.

AD OMNES SOCIOS PROVINCiarUM GERMANIAE

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO CARISSIMI,
P. XI

His litteris vobis sequendum trado denuo editum Consuetudinarium, quod Patres Provinciales vestri communi opera, studio accurato longaque deliberatione praeparatum mihi diiudicandum submiserunt. Recte censuerunt ab altera parte praesentibus necessitatibus vitae et ministeriorum nostrorum iam non respondere illam formam, quae anno 1913 pro unica tunc existente Provincia Germaniae promulgata est, ab altera autem parte diutius differendum non esse aptatum novum codicem illarum consuetudinum edendum, quae solae legitimum modum vitae secundum Institutum nostrum constituunt, postquam nec paucis nec parvis calamitatibus in maiore saltem parte patriae superatis, pax et ordo restaurata sunt.

Nemo mirabitur, quod forma vitae communis et morum externorum per superiora decennia eadem inter omnes aliquam mutationem passa est; quot enim et quanta mala inter tempora quae inde a praecedenti editione Consuetudinarii transierunt, expertae sunt Provinciae Germaniae, duobus bellis magnis conquassatae, perse-

cutionibus et calumniis impetitae, domibus spoliatae, cum complures socii libertate privarentur, ministeria sacra vetarentur, vita communis impediretur, denique rerum fere omnium condicio funditus converteretur! Dei benignitas et gratia vos sustentavit, et mira constantia turbationes et aerumnas pertulistis.

Scitis autem, reverendi Patres Fratresque in Xto carissimi, quantopere Sancto Patri Nostro Ignatio, sane magnanimitate nemini secundo, cordi fuerit claras et determinatas conficere ordinationes, ut filii sui « veluti unius coloris et similitudinis omnes » essent ¹; ita extendit quodammodo consuetudinibus probatis ipsas Constitutiones, in quibus « nostrae Societatis nervi, Religionis fundamenta, illa vincula continentur, quibus constrictum et compactum totum hoc corpus esse debet, ut in illo coelestis spiritus et divina gratia, quae vera est Religionis vita, permaneat » ².

Genus legum quae nobis in Societate proponuntur et quibus religiosae vitae nostrae ratio omnis perfectioque comprehenduntur, est duplex. In primo, quod S. Ignatius initio Constitutionum innuit, est « interna illa caritatis et amoris lex, quam Sanctus Spiritus scribere et in cordibus imprimere solet » ³; huiusmodi frequens et familiaris usus animum instituit et ad omnem virtutem fingit. Sed quia huius internae legis magisterium non semper clara voce in cordibus loquitur et instrumenta humana quoque adhibet, compleatur oportet adminiculis externis, ne dissipetur neve anima totius corporis dissolvatur; quia hanc legem vivere oportet non tantum in piis desideriis, sed praecipue in actione et moribus, alterum genus necessarium est, scil. legum et ordinationum scriptarum, quae mores nostros Religioso dignos perfecte componant atque ad scopum cuiusvis Ordinis religiosi assequendum sunt accommodandae.

Plus semel, maxime in Epistola ad universam Societatem « De vita interiore fovenda » ⁴ monui atque iterum moneo, reverendi Patres et Fratres in Xto carissimi, ut vos immunes servetis ab illo spiritu qui hac nostra aetate in mundo dominatur, qui omnem fere coactionem externam tamquam spiritui nocivam, noxiam personali libertati, vanam 'formaliter' abicere velit. Etiam nos haurimus et respiramus hanc auram independentiae, omnis subiectionis, quae rationi naturali non convenire videtur, impatientis. Utinam confirmare possem nullum defectum promptae et humilis obedientiae subesse isti modo qui etiam interdum inter Nostros notatur, diiudicandi omnia quae non ad ipsos tantum, sed etiam ad Provinciae vel univer-

¹ *Ex. Gen. c. 2 n. 6* [39].

² *Praef. prim. Constit. edit. praefixa.*

³ *Prooem. Constit. n. 1* [134].

⁴ AR. XI 160.

sae Societatis gubernationem pertinent, ita ut quisque magis modo suo, minus iuxta modum et spiritum nostri Instituti, ordinationes externas mensuret.

Quae nunc stabiliuntur consuetudines, sine dubio in diversis rebus maiorem quam antea libertatem nobis relinquunt, sed nihilominus vobis etiam praebebunt occasiones cotidianas exercendi virtutes nostrae Societatis maxime proprias, quae sine hoc exercitio nec servari nec augeri possunt; virtutes dico abnegationis propriae voluntatis et iudicii, humilitatis, paupertatis, in primis autem obedientiae, obedientia enim totum nostrum corpus continetur et omnium nostrum, non subditorum modo, verum etiam Superiorum quorumque, ipsiusque Praepositi Generalis vita omnis et actio consistit ac regitur, ut magis conformes reddamur Summo Duci Nostro Iesu Christo. Unusquisque persuasum sibi habeat optimum statum Provinciae non parum pendere a fidei observantia, etiam minimarum ordinationum, eo tamen spiritu caritatis de quo scriptum est: « non coerceri maximo, contineri tamen a minimo, divinum est »⁵.

Plene confido, reverendi Patres et Fratres in Xto carissimi, vos ex amore Societatis et vocationis generoso animo accepturos esse consuetudines quae a vestris Superioribus Maioribus in hunc solum finem compositae sunt ut, singulis pace, uniformitate atque bono fructu ordinis domestici gaudentibus, totum corpus augeat bonum commune, assequatur maiorem fructum apostolicum maiusque divinum servitium. Sine annuis nostris Exercitiis spiritualibus accurate institutis, sine exercitationibus pietatis cotidie peractis, sine disciplina religiosa, aliunde quidem tolerabili, pro continuatione autem sua satis severa, post breve tempus longe erimus ab illa acie ex-culta, cui confidit Sancta Ecclesia⁶. Provinciarum vestrarum spiritum communemque vim apostolicam eo magis paratis, quo intimius inter vos uniti Societatis legibus adhaeretis, idem sapientes idemque dicentes omnes⁷, demonstrantes verum et sincerum amorem vocationis spiritu illo sacrificii, quem Sanctus Pater Noster Ignatius in omnibus nobis tamquam fundamentum vitae nostrae religiosae requirit.

His igitur litteris promulgo hanc novam editionem Consuetudinarii Provinciarum Germaniae, quod ab hac die omnibus servandum est, abrogatis omnibus usibus qui his regulis non sunt conformes⁸. Ipsum enixe Superioribus accurate colendum atque exsequendum

⁵ *Imago primi saeculi*, p. 280.

⁶ *Allocutio Pii XII*, 17 sept. 1946: Cfr. AR. XI 56.

⁷ *Phil.* II 2; III, 16.

⁸ Pro iis qui in Republica Orientali vivunt Praep. Prov. Germ. Orient. Instructionem specialem edet.

commendo vosque omnes exhortor ut sponte et diligenter idem observetis. Superiores Maiores curabunt ut saltem unum eius exemplar ibi ponatur, ubi facile consuli potest ab omnibus, ut ipsum praeterea in singulis domibus secum habeant omnes Superiores, Ministri, Praefecti spiritus, Consultores, Praefecti lectoris ad mensam.

Per intercessionem Sancti Patris Nostri Ignatii, cuius quater centesimum anniversarium diei obitus hoc anno tanta devotione celebratis, oro, ut per hanc regulam vivendi « sint omnes quemadmodum unius labii animique, ita etiam unius formae in hoc exteriori vivendi modo. Habet enim haec unius formae restitutio, seu, ut dicam, uniformitas multa bona, atque illud vel maxime, quod fovet caritatem et simplicem obedientiam, quod omnibus est aedificatio- ni; denique quod benedictionem Dei, qui est auctor pacis et amator caritatis, promerebitur »⁹.

Commendo me sanctis Sacrificiis et precibus vestris.

Romae, die 9 aprilis 1956.

Vestrum omnium servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

67.

11 aprilis 1956

*Commemoratio Anni Ignatiani in Basilica S. Pauli e. m. cum PP. Benedictinis*¹.

AI RETTORI E SUPERIORI DELLE NOSTRE CASE DI ROMA

REVERENDO IN CTO. PADRE

P. XTI

Per gli antichissimi vincoli di carità che hanno fraternamente legato insieme l'Ordine di San Benedetto e la Compagnia di Gesù, a S. Ecc. Rev.ma l'Abbate Generale di San Paolo venne il geniale e delicato pensiero di organizzare una particolare funzione, per ricor-

⁹ Verba P. Beckx commemor. a P. Wernz AR. I (III) 56.

¹ Anni Ignatiani occasione Exc.mus Abbas Generalis Benedictinorum S. Pauli extra muros obtulit Patri Nostro Generali opus musivum egregie confectum, fideliter repraesentans antiquissimam Imaginem B. Mariae Virginis in illa Basilica veneratam, quam vocamus « Reginam Societatis Iesu ». Hoc musivum opus in Sacello maiore Curiae Generalis S. I. ad cultum et devotionem filiorum Societatis exponitur.

dare ai figli dei due Ordini l'Anno Ignaziano e la Festa della Madonna Regina Societatis Iesu.

Comunico pertanto a VR. il programma ideato, affinché lo voglia rendere noto ai Nostri di codesta Casa, esortando tutti a prendervi parte.

Domenica, 22 aprile, Festa di Maria SS. Regina Societatis Iesu, nella Basilica di San Paolo, alla Cappella della Vergine, alle ore undici a. m. inizierà la funzione S. Ecc. Rev.ma l'Abbate Generale, Mons. Cesario D'Amato, con alcune parole di occasione; seguirà la Santa Messa celebrata dal Padre Generale; al Vangelo un nostro Sacerdote terrà un breve fervorino. Terminata la Messa, seguirà un Inno alla Madonna e la Benedizione Eucaristica.

Alla funzione si compiaceranno di prendere parte anche i Monaci Benedettini di San Paolo con i fedeli della Parrocchia annessa alla Basilica.

Penso che riuscirà cosa gradita e devota per tutti i figli della Compagnia residenti a Roma, quasi in rappresentanza di tutti gli altri Gesuiti sparsi nel mondo, raccogliersi intorno alla nostra Regina e Madre, che già aveva accolto tanto maternamente il S. P. Ignazio e i suoi primi compagni. Spero quindi che nessuno, senza vero impedimento, vorrà esimersi da tale ossequio a Maria SS. e al S. P. Ignazio.

In unione di preghiere e ss. SS., sono di V. R.

Roma, 11 aprile 1956.

in Xto Servo
GIOVANNI B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

68.

13 aprilis 1956

Litterae gratulatoriae Patris Generalis ad P. Iulium Martin, Rectorem Hispalensis Collegii et Convictus Immaculati Cordis B. M. Virginis (Prov. Baet.), ab eodem Collegio fundato primo recurrente saeculo.

69.

29 maii 1956

Litterae gratulatoriae Patris Generalis ad P. Richardum T. Jones, Rectorem Scholae Altae Marquettensis Universitatis (Prov. Wiscons.), primo recurrente saeculo ab eadem Schola Alta fundata.

70. 17 iunii 1956

*Litterae Patris Nostri Generalis ad Patres Fratresque Bruxel-
lensis Residentiae SS. Nominis Iesu (Pr. Belg. Sept.), qui-
bus gratulatur centesimo recurrente anno ab ipsa Residen-
tia fundata.*

71. 29 iunii 1956

*Litterae Patris Generalis P. Francisco Xaverio Walker, Rectori
Feldkirchensis Collegii «Stella Matutina» (Viceprov. Hel-
vet.), centesimo recurrente anno ab eodem Collegio fundato.*

72. 30 septembris 1956

*Nomen Viceprovinciae Mangalorensis in posterum erit: Vice-
provincia Kanarensis.*

AD R. P. BONIFACIUM D'SOUZA
PRAEPOSITUM VICEPROV. MANGALORENSIS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Acceptis et perpensis RVae eiusque Consultorum sententiis de
nomine Viceprovinciae mutando, statuo ut in posterum Vicepro-
vincia Mangalorensis nuncupetur Viceprovincia Kanarensis (an-
glice «Karnataka»); totum enim Viceprovinciae territorium hoc
nomine indicatur, cui etiam plures memoriae historicae subiacent.

Commendo me ss. SS.

Romae, 30 septembris 1956.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

73. 2 octobris 1956

*Pater Generalis gratulationes transmittit P. Carolo Forster, Re-
ctori Collegii Kalksburgensis «B. M. V. Immaculae» (Prov.
Austriae), centesimo recurrente anno ab eodem Collegio fun-
dato.*

74.

5 octobris 1956

Litterae gratulationis Patris Nostri Generalis ad P. Franciscum Lyon, Vicectorem Iacobopolitani Collegii S. Ignatii in Chile, primum a fundatione saeculum commemorantis.

75.

15 octobris 1956

De seligendis et praeparandis viris Societatis pro apostolatu islamico¹.

AD QUOSDAM PRAEPOSITOS PROV. ET VICEPROV.

REVERENDE IN CHRISTO PATER,
P. XTI

Islamici apostolatus momentum haud semel iam a praedecessore meo, P. Ledóchowski, illustratum est, praesertim cum, anno 1937, ad omnes Provinciarum Praepositos enucleatam scripsit epistulam de Mahumetanorum conversione rite paranda et promovenda (AR. VIII 784-794), « quia, aiebat, pristinus Societatis zelus pro Mahumetanorum conversione in omnibus sancti Patris Ignatii filiis impensius nunc foveatur oportet. Nam, cum nostrae vocationis sit eo studiosius nos ferri ubi vehementior sit hostium impetus et maior Ecclesiae necessitas, nunc profecto frigidis oculis inspicere non possumus novum robur quod Islamismus in dies suscipit ubique: ... panislamismum quem vocant totis viribus foveant ... huc etiam vergit magnus ille et vastissimus motus panarabicus pro nationibus in quibus Arabes sunt numerosiores, ut in Aegypto, Palaestina, Syria etc. ... Accedit quod ampliori nunc proselytismo indulgent, nec frustra ... Si perpendimus Mahumetanos ad his millies sexcenties centena millia (260.000.000) eoque amplius nunc numerari, fieri sane non potest quin apostolico flagremus ardore cernentes tot animas Christi sanguine redemptas non modo antiquo errori tenaciter inhaerere et Christum Deum non agnoscere sed etiam ut plurimas alias animas maximo cum ipsarum aeternae damnationis periculo a Christo retrahant et in eundem suum errorem trahant adlaborare ... Ad id operis aggrediendum nos urgere debet ex altera parte ipsum quod tetigi Islamicum periculum, ex altera

¹ Haec epistola scripta est ad Praepositos Prov. Franciae, Lugdunensis, Novae Angliae, Viceprov. Proximi Orientis et communicata cum Praepositis Viceprov. Calcuttensis et Indonesianae.

feliciores quae (si bene perpenduntur) nunc apparent in Mahumeti asseclis dispositiones, quamvis prima fronte longe aliter res diiudicanda esse videatur. Nam illi ipsi quem dixi novo et ingenti Islamismi progressui subest inconscium forte at verum studium indemnem servandi debitam Deo reverentiam, quam Mahumetani alte in animis insitam habent, contra modernum atheismum ... Praeterea etiam inter Mahumetanos sincerum invalescit in dies desiderium et studium inquirendi veritatem, cum sentiant Coranum non sufficere ad ipsos contra indifferentismum et atheismum modernum defendendos ... Dicuntur quidem Mahumetani tam vehementer a Christianismo abhorrere ut frustra quis eos ad Christum adducere conetur. Quae opinio, quamvis late diffusa, factis contradicit, cum non pauci ex Mahumetanis ad fidem revera convertantur. Ceterum, cum constet Deum velle omnes homines salvos fieri divinamque Providentiam nulli hominum generi gratiam esse denegaturam, fide prohibemur quominus huic facili effato consensum praebeamus. Quare potius investigandum est num ex parte nostra quidpiam praetermissum fuerit quominus aptiores rationes adhiberentur; immo vero num forsitan defuerit in nobis firma voluntas divinae gratiae innixa, qua etiam Mahumetanos ad fidem adducere efficaciter studeremus .

Iam, anno 1925, post visitationem Missionum Aegypti, Armeniae, Syriae, idem praedecessor meus loquebatur de « imperiosa illa necessitate altae cognitionis linguae arabicae, morum, mahumetanae religionis acquirendae. Nonne, addebat, difficultas nectendi relationes cum Mahumetanis saepe oritur in Missionario ex insufficienti cognitione linguae et rerum islamicarum »? (AR. V 358).

Operae pretium est reflectere in causas istius defectus, ne iniuste condemnemus eos qui in rerum adiunctis sat diversis ante nos laboraverunt in vinea Domini.

Secretum optimi successus et magnae auctoritatis scholarum christianarum in Proximo Oriente in eo consistit quod usque ad tempus recens plene respondebant exigentiis populorum qui formam quamdam educationis quaerebant per quam disiceretur murus ille ab Islamismi imperio politico exstructus unde quam maxime separati fuerant a mundo occidentali et christiano vitae cultu. Idcirco occidentales missionarii europeanam formationem suis alumnis dederunt quia genitores illam, et illam tantum, filiis requirebant. Unde facile intelligitur quomodo linguam propriam, non autem arabicam, adhibuerint in docendo.

Patet autem tempora iam esse diversa et ad missionariam legem generalem esse revertendum, lingua scilicet indigena utendum esse ad evangelizandum. Evangelizatio autem in schola incipit.

Propterea haec Superioribus commendanda iterum et firmius habebam:

1. *Omnes* ad regiones Islamicas destinati — non exceptis futuris professoribus in collegiis et missionariis — linguam arabicam litterariam et communem discant quam optime.

Dixi « omnes » quia quaevis exceptio quae ad necessitates immediatas sublevandas fieret, gravi deminutione apostolica — et quidem incurabili — sanciretur postea.

2. Scholastici qui talentis requisitis et necessaria inclinatione praediti sunt, ad studia islamica specialia applicentur. Male enim caremus viris peritis in his disciplinis, cum ii praesertim apti sint ad efficacem impulsu exercendum in Mahumetanos excultos. Nec ad tantum onus homines quivis seligantur, sed religiosi bene librati, solida theologia muniti, qui constanter et impigre studio se dedant.

Commendo me ss. SS.

Romae, 15 octobris 1956

R^{ac} V^{ac}

Servus in Christo

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

76.

25 octobris 1956

Litterae Praepositi Generalis ad P. Hermannum Hagdorn, Superiorem Residentiae Groninganae (Prov. Neerl.), centesimo recurrente anno ab operibus Societatis in illa regione diasporyae susceptis.

77.

19 novembris 1956

Quaedam tendentiae Nostrorum iuvenum moderandae et regendae.

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIALEM

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTⁱ

... Studium vicens inter iuvenes prosequendi genuinum et primaeum Ecclesiae et Societatis spiritum laude dignum est. Attamen non sine addito probari potest ut velint simpliciter redire ad Ecclesiam et Societatem primitivam. Ecclesia inspirante Spiritu Sancto multum profecit; atque etiam in Societate quidam progressus facti

sunt. Norma proinde sit auctoritas legitima in Ecclesia et Societate hodierna. Diffidentia autem erga Societatem Iesu actualem — ac si haec a spiritu primitivo defecisset — non potest simpliciter probari; locus est distinctioni multiplici. Ipse Summus Pontifex et Dicasteria S. Sedis e contra plurimam fiduciam hodiernae Societati exhibent. Nemo sane negabit defectus quosdam: tales autem non defuerunt in primitiva Societate, ut constat ex historia.

.....

Aequivocus insuper perhibetur conceptus caritatis. « Caritas quae est vinculum perfectionis » est caritas supernaturalis, i. e. amor Dei super omnia et proximi propter Deum. « Si dederò in cibos pauperum omnes facultates meas, caritatem autem non habeam, nihil mihi prodest ». Non quaelibet proin bonitas vel amicitia est caritas. Neque caritas esse potest exhibitio bonitatis vel amicitiae contra voluntatem Dei. Deum sane non amat, qui non facit Dei voluntatem: « non qui dicit mihi, Domine, Domine ... sed qui facit voluntatem Patris ... ». Dei voluntas autem est ut subsimus auctoritati legitime constitutae, imprimis in Ecclesia: « Qui vos audit me audit, et qui vos spernit, me spernit ». Qui vero spernit voluntatem legitimi Superioris ecclesiastici (Regulae, Superioris localis, vel Provincialis, etc.), Domini voluntatem spernit. Qui Dominum spernit, Dominum non amat, caritatem non habet, etiamsi pro proximo per ignem transeat. (Cfr. 1 Cor. XIII). Iuvenes bene instruantur: illusio caritatis nondum est caritas.

Recte distinguunt iuvenes inter substantiam nostrae asceseos et res minimas. Vera autem caritas facit ea quae substantialia sunt, et addit etiam minima. Minima a Deo volita vel petita spernere, est signum tepidae caritatis. « Iota unum aut unus apex non praeteribit a Lege ... Qui ergo fecerit et docuerit, hic magnus vocabitur in Regno caelorum ».

Etiam recte abhorrent nostri iuvenes a vita, ut aiunt, « borghese - bourgeoise »; id edocti sumus in meditatione de Regno Christo. Verum abhorreant quaeso ab omnibus quae « imborghesimento - bourgeoisisme » quod vocant, sapiunt; fumare, invicem interpellare sine mutuo respectu, convenire in cubicula ad garrulandum, fumandum, hauriendum « thea »; neglegenter vestiri. Haec omnia commoda sunt; omnia autem commoda facile ducunt ad « imborghesimento ».

.....

Quid innovandum sit ex rebus antiquis, id suo tempore statuit Ecclesia, non fideles. Si enim Summus Pontifex minuit onus Breviarii, bene; ubicumque vero id augebit, aequè bene. Si P. Gene-

ralis tollit usum birreti in refectorio, bene; si servat Regulam loquendi latine, aequè bene.

.

Romae, 19 novembris 1956.

78.

30 novembris 1956

De studiis et examinibus Universitatis, deque operibus zeli in Scholasticatibus.

AD PRAEPOSITOS PROVINCiarUM ITALIAE

REVERENDI IN XTO PATRES,
P. XTI

Haud semel nec parvas querelas accepi de studiis universitariis tempore cursus theologici productis magno studiorum sacrorum detrimento, etsi de uno alterove examine ageretur; id autem nullo modo permittere possum; et extendere cogor, ad examina universitaria atque ad thesim laureae id quod Pater Ledóchowski de examine « status », quod post lauream exigitur, Praepositis Provincia- rum Italiae praescripserat die 23 maii 1940 (AR. IX 579 s.).

Vos igitur rogo ne quisquam in posterum permittatur vel examina parare vel thesim, durantibus studiis theologicis (aut philosophicis): si quae autem in casu particulari exceptio necessaria videatur, ea a Praeposito Generali petatur, descriptis omnibus adiunctis quae necessitatem ostendant. Vestrum igitur erit hoc ante oculos habere cum agendum sit de modo quo ordinanda sint studia universitaria Nostrorum et quod exigitur examen ut quis aptus ad docendum ab auctoritate scholastica agnoscatur: cum de re mag- ni momenti agatur, gratus postea accipiam a singulis Provincia- rum Praepositis quot et quinam hoc ultimum examen praestiterint ac necessarium titulum « *abilitazione* » ad docendum acceperint, quot et quinam ad illud praestandum praeparentur.

Liceat hic mihi, ex argumenti connexionem, aliam querelam exponere et vos attentos reddere ad nimia ministeria quae, decurren- te cursu philosophico et theologico, fieri dicuntur a Scholasticis iisque permitti. Ad damna autem praecavenda in formatione No- strorum haec in primis communis norma sit: numquam, nec pro ullo ministerio, permittantur Scholastici a schola abesse, ne ad ho- ram quidem, cum studia sint officium eorum proprium atque pri- marium. Ut ipsi scitis, minora quaedam zeli apostolici exercitia

permittuntur « quae studia potius iuvant quam impediunt et iuvenes ad futuros labores praeeparant » (Rat. Stud. 44 § 5): omnino igitur cavendum est ab iis ministeriis quae sollicitudinem quamdam Scholasticis ingerunt; studia enim totum requirunt hominem nec tantum considerandus est materialis numerus horarum quem ministeriis tribuunt, sed etiam et praesertim computandum est tempus praeparationis, tempus impensum in colloquiis cum iuvenibus, invisendis eorum parochis vel parentibus et his similibus, cum hoc tempus gravius studiorum impedimentum esse soleat quam illud. Theologis vero sacerdotibus ne permittatur contionem habere, quocumque demum nomine haec veniat (homilia, instructio catechetica, etc.) nisi ter quaterve in anno; nec sinantur confessiones audire plus quam semel aut ad summum bis in mense.

.
Romae, 30 novembris 1956.

79.

12 decembris 1956

Litterae Patris Generalis ad P. Ioannem A. de Miranda, Rectorem Belgaënsis Collegii S. Pauli (Vicepr. Belgaum-Poon.) quibus gratulationes et omnia offeruntur primo recurrente saeculo ab eodem Collegio fundato.

III. — PRO EXTERNIS

80.

24 februarii 1956

LITTERAE POSTULATORIAE *pro introductione Causae Beatificationis S. D. Antonii Roveggio, Episcopi tit. Amastrensis et Vicarii Apostolici in Africa Centr.*

81.

10 iulii 1956

Litterae Patris Generalis ad Em.mum Card. Iosephum Siri, Archiepiscopum Genuensem, qui a Summo Pontifice nominatus fuerat Missus Pontificius Loyolam ad festa iubilaria in quarto Centenario ab obitu Sancti P. Ignatii.

82.

25 iulii 1956

*Nuntius Patris Generalis ad Antiquos Alumnos Colleg. S. I., Loyolae coadunatos*¹.

Hubiera sido para mí una satisfacción bien comprensible y una legítima alegría el encontrarme en medio de vosotros que sois, en frase acomodada del Apóstol, « Nuestra gloria y nuestra corona », ahora que con una atención tan delicada tratáis de rendir un homenaje de gratitud a la Compañía de Jesús, y de un modo particular, a los Directores, Profesores y Auxiliares de los Centros en que recibisteis vuestra formación y donde para ello tan gustosamente, siguiendo la vocación divina, emplearon sus fuerzas y sus afanes.

Para mí, repito, hubiera sido un consuelo y un deber recibir personalmente las demostraciones de simpatía y la afectuosa manifestación de vuestro reconocimiento.

El Señor, no obstante, que todas las cosas las conduce paternalmente a su mayor gloria y a nuestro mayor provecho espiritual, ha querido mi obligada ausencia de vuestro homenaje. Con vosotros,

¹ R. P. Severianus Azcona, Assistens Hispaniae, Delegatus Patris Generalis et vices eius gerens in celebrationibus Loyolaeis pro IV Centenario obitus S. P. Ignatii, hunc Nuntium coram Delegatos AA. AA. legit.

sin embargo, me hallo espiritualmente en estos momentos y por medio de esta carta os hablo abriéndoos mi corazón agradecido.

Ciertamente son memorables para los hijos de la Compañía de Jesús y para sus amigos estos días en que os habéis reunido para celebrar vuestro Congreso. Habéis tenido, me parece, una feliz intuición al hacerlo coincidir con las inusitadas solemnidades que, por todas partes, pero singularmente en Loyola, a la sombra de la Santa Casa, se vienen celebrando con ocasión del IV Centenario de la muerte de San Ignacio, nuestro santo Padre y Fundador.

Esta feliz coincidencia me dice que podemos contar con vuestro afecto sincero y agradecido, pues conserváis el arraigo y la devoción que profesásteis un día a la Compañía de Jesús. Sabed que el mismo, sin disminución, conserva la Compañía hacia vosotros.

A los reunidos en este Congreso quisiera recordaros lo que en Roma dije a los congregados el año 1954 al tenerlos junto a mí reunidos en torno al santo altar. Pedí a los allí congregados, pero por su medio a todos los que participábais de su espíritu y de sus propósitos que no desmayárais porque fuéseis pocos, una minoría al principio; ya que una acción, por pequeña que fuere, alcanza resultados sorprendentes.

No podemos olvidar que la *acción* es la forma de actividad católica de los tiempos actuales.

Ya lo estáis viendo: la minoría del principio va creciendo y desarrollándose. Tangible prueba de ello es el Congreso, numerosísimo, al que ahora asistís.

Quiero por tanto que mi deseo continúe actuándose cada día con mayor aliento. Yo espero que *vuestra acción* alcanzará con el tiempo resultados magníficos e imprevisibles.

Porque el campo que a *vuestra acción* se abre es dilatadísimo y cada día ensanchará más sus fronteras.

Podréis vosotros ante todo conservar e incrementar el espíritu inculcado por los Padres de la Compañía de Jesús durante el período de vuestra escolaridad.

Cuál sea ese espíritu lo conocéis y lo recordáis bien. Como sucesor del Santo Fundador, puedo aseguraros que, según nuestras fuerzas, procuramos conservar aquel mismo espíritu, como se conserva el mejor de los tesoros.

San Ignacio en los Colegios y Universidades de la Compañía buscaba ante todo « ayudar a los escolares en letras y buenas costumbres ... mirando siempre al mayor servicio de Dios Nuestro Señor ». Quería que los alumnos de la Compañía « fueran bien instruidos en lo que toca a la Doctrina Cristiana ...; que se tuviera cuidado que con las letras tomaran también las costumbres dignas

de cristianos ... Siempre a gloria de Dios Nuestro Señor ». Porque, en último término, el fin de la Compañía, al crear y regir Colegios y Universidades, es el mismo que la guía en todas sus obras: « ayudar a las almas a conseguir el fin último para que han sido creadas ... ayudarlas a más conocer y servir a Dios Nuestro Señor ».

Como veis, aquí está el pensamiento de Nuestro Fundador. Son sus *Ejercicios Espirituales* que siempre y en todas partes viven en los hijos de la Compañía de Jesús, donde quiera que trabajan, en todas las vicisitudes históricas y en todos los ambientes humanos. Es precisamente lo que a sus trabajos variadísimos da un *espíritu común*, en el cual vienen a convenir también sus alumnos de todo el mundo y que vosotros ex-alumnos debéis procurar conservar en el correr vertiginoso de vuestra vida.

El campo pues que a vuestra UNION se abre os ofrece reservas sin límites *para la acción*. Podéis movilizar vuestras fuerzas morales e intelectuales para enaltecer y servir a Jesucristo y a su Iglesia, acatando las doctrinas de criterio católico y de actuación apostólica así en la vida privada y familiar como en la pública, cultural, económica, política.

Podéis especialmente servir a vuestras Patrias respectivas y al mundo universo, velando por la formación católica en todos los grados de la enseñanza y en cualquiera clase de Centros docentes, oficiales o privados.

Podéis igualmente fomentar por todos los medios las relaciones de fraternidad, de cooperación mutua entre los ex-alumnos de la Compañía de Jesús, prescindiendo de toda clase de fronteras políticas o raciales, ayudando en lo posible a los más débiles y necesitados.

Y así como éstos, se os pueden ofrecer mil otros afanes, que os inciten a obrar en bien de la sociedad.

Los ex-alumnos de la Compañía de Jesús debéis llevar con vosotros la madurez humana y cristiana, tal cual la concebía San Ignacio, nuestro Santo Fundador, esto es, debéis llevar fusionadas aquellas cualidades humanas y sobrenaturales que os hagan excelentes cristianos, y al mismo tiempo ciudadanos de valer, de suerte que podáis eventualmente ejercitar de manera eficaz una auténtica actividad apostólica.

Según la mente de San Ignacio, los cristianos de valer no han de ser únicamente personas cultas y buenas, sino que han de ser también, sobre todo, *hombres de acción cristiana* que lleven bien puesta la mirada en el augusto Señorío de Dios y en la honrosa servidumbre de la criatura racional.

La Compañía de Jesús vela sobre vosotros con amor. Quisiera contar con vosotros como con aguerridos soldados de Cristo, va-

lientes defensores de la Iglesia, decididos seguidores de las consignas del Papa.

Cuando el año 1954 le visitaron vuestros representantes, con ocasión del II Congreso, os dijo Su Santidad Pío XII: vuestra Institución « es una Institución magnífica porque gracias a ella y a los estudios que habéis hecho bajo la dirección de los Padres, tenéis una espléndida formación y ahora obtenéis los frutos de aquellos principios de vida cristiana en que fuisteis educados ».

« *Hacéis bien en uniros*, puesto que podéis formar una clase intelectual digna de aquellos que os educaron ... *hacéis bien en uniros* para asegurar y confirmar vuestra presencia no sólo en vuestros propios Países, sino también en Europa y en el mundo entero.

Vais a constituir en este Congreso seguramente, una UNION EUROPEA, pero no olvidéis que ya existe una Confederación análoga AMERICANA, de tal suerte que puede decirse que el movimiento es prácticamente mundial; y así conviene ...

Nós nos alegramos con vosotros por vuestra actuación y os bendecimos por el bien que ya habéis hecho y por el que haréis todavía en el futuro.

Es consolador comprobar y ver que gentes como vosotros se unen para luchar y trabajar juntos por el bien de la Iglesia ... ».

Esta palabras de su Santidad, al bendecir tan amorosamente vuestra Obra, no han caído ciertamente en tierra estéril. Bien lo sé. Por eso las mías tampoco pueden tender a otra cosa que a excitaros a esa misma unión.

Venga pues vuestra Unión a constituir cuanto antes una verdadera fuerza. La constituirá, si os unís a los antiguos alumnos de todos los Colegios Católicos.

Con estos deseos os saludo nuevamente; y, al agradecer os una vez más la idea y la ejecución espléndida de este homenaje, bendigo con la máxima efusión de mi corazón a todos cuantos, corporal o espiritualmente presentes, participan en él, pidiendo a San Ignacio, como indigno Sucesor suyo, que a todos nos alcance del Señor una mayor participación de aquel su gigantesco anhelo de la mayor gloria de Dios.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

83.

31 iulii 1956

*Principia et normae pro « Motione Internationali Antiquorum Alumnorum S. I. »*¹.

CHARTRE DE LOYOLA

« Aujourd'hui, 31 juillet 1956, à Loyola, le quatrième Centenaire de la mort de St. Ignace étant célébré, cette déclaration unanimement acclamée au cours de leur Congrès exprime solennellement toute la gratitude que les Anciens Elèves éprouvent pour les Pères Jésuites, leurs éducateurs.

Ce document consacre également les rapports de filial dévouement des adhérents au Mouvement International des Anciens Elèves envers la Compagnie de Jésus et aucune Fédération ne pourra appartenir à ce Mouvement sans avoir implicitement déclaré en accepter les Principes.

Le Mouvement International des Anciens Elèves demande au Très Révérend Père Général de bien vouloir, dans sa paternelle bonté, nommer un conseiller ecclésiastique, son délégué auprès du Mouvement, afin qu'il oriente ses vues et sa concrète activité et lui indique les nobles fins qui peuvent et doivent être atteintes de sorte qu'en aucun moment et sous aucun prétexte les Statuts et les activités du Mouvement soient tels qu'ils ne puissent être approuvés par la Compagnie ou bien qu'ils se trouvent en contradiction avec ses principes et ses normes d'action.

L'assistance d'un conseiller ecclésiastique délégué par le T. R. P. Général est essentielle à la vie du Mouvement International et en conséquence le retrait du Père Délégué comporte la dissolution de l'Union Internationale.

Par l'intermédiaire de ses légitimes représentants, le Mouvement s'engage à consacrer et à perpétuer parmi les Anciens Elèves un affectueux dévouement envers les Pères et un sincère attachement aux principes que ceux-ci leur ont inculqués. Le Mouvement, qui doit sa vie à cette flamme animatrice, s'astreindra à la plus filiale déférence toutes les fois que la Compagnie jugera sa responsabilité engagée, ne fût-ce que moralement, par le simple titre d'Ancien Elève de la Compagnie.

¹ In supra memorato Conventu Antiquorum Alumnorum Loyolae habito haec principia et normae ab ipsis Delegatis proposita et approbata sunt, non sine quadam Superiorum Societatis approbatione.

Le Mouvement considère comme un point d'honneur les démonstrations pratiques d'attachement filial des Anciens Elèves envers ceux qui ont été leurs éducateurs et collaborera à faire épauler les oeuvres de la Compagnie, à faciliter la création de celles qu'elle désire, il travaillera en particulier à la prospérité toujours plus grande des Collèges et des Instituts d'Education des Pères Jésuites.

Le Mouvement s'engage enfin envers les Révérends Pères à conserver dans les rapports internationaux entre les Anciens Elèves les liens les plus fraternels, ceci également en tant que moyen de rapprochement progressif entre les peuples, et à continuer dans l'Association l'oeuvre de formation et de culture reçue dans les écoles des Pères Jésuites, pour donner à la Société des hommes préparés à oeuvrer pour le bien commun ».

IV. — RESPONSA

A) Instituti declarationes Societati universae propositae

(Cfr. Epit. n. 18 § 1)

84.

23 ianuarii 1956

De tempore conferendo ad orationem mentalem cum nostri Sacerdotes « binare » vel « trinare » debeant (Epit. n. 182 § 1, 1°).

Dubio a RVa proposito quid temporis ponere in oratione mentali teneantur Sacerdotes nostri, quibus duae tresve Missae eodem die celebrandae sunt, respondeo: is quidem cui duae Missae sunt celebrandae, semihoram saltem in oratione mentali matutina consumere debet; is vero cui celebrandae sunt tres Missae, dispensari poterit ab integra meditationis hora, eo vel magis quod eiusmodi dies non saepius in anno repeti soleant nec in eis plerumque desint alii labores apostolici ut contiones et confessiones.

85.

25 ianuarii 1956

De tempore ponendo in Missae celebratione (Epit. n. 184 § 4).

Quaestio mota est num Regula V Sacerdotum de semihora in faciendo Sacro explenda, post S. Rituum Congregationis decretum de rubricis ad simpliciores formas redigendis¹ eodem modo valere pergat. Ad quod dubium respondeo: Affirmative, i. e. et tenorem et sensum illius Regulae retinendum esse. Mens enim Ecclesiae in memorato decreto ferendo non ea fuit ut brevior fieret celebratio Missae, sed ut maiore animi tranquillitate, pace, devotione peragi posset. Ceterum obliviscendum non est Missam, quo tempore haec norma in Societate statuta est (1567), brevior fuisse quam hodie.

¹ Cfr. AAS. XLVII (1955) 218 ss.

De Exercitiis Spiritualibus annuis (Epit. n. 190).

Ra Va me rogavit num liceat Provincialibus concedere ut illae quae dicuntur *Exercitationes pro Mundo meliore* quaeque, praeterquam Romae et in collibus Albanis prope Urbem, iam in variis regionibus fieri solent, pro Nostris locum teneant Exercitiorum annuorum, per 8 vel 10 continuos dies nobis praescriptorum (Epit. n. 190).

Respondeo sicuti iam pluries aliis respondi, negative. Utut salutaria et ad formationem praesertim pastoralement valde utilia, *Exercitationes pro Mundo meliore* tamen differunt ab Exercitiis S. P. Ignatii, nec eandem efficacitatem habent. Spiritus noster haustus est e libello Exercitiorum, ex eoque perpetuo renovetur et alatur oportet, nec sine gravi detrimento Societatis omitteretur vel remitteretur usus noster singulis annis recolendi Maiora Exercitia servando nempe « proportionem ac methodum quibus integra fieri solent » (Epit. n. 190, § 3).

Cum sive in nostris domibus sive extra illas, sacerdotibus tradimus Exercitia, omnino quoque nobis servanda est, ut alibi inculcavi, ratio ea tradendi qualem a S. P. Ignatio didicimus; id ceterum a nobis expectant Episcopi et ipsi sacerdotes. Uti patet, si praeter Exercitia S. P. Ignatii, et post ea absoluta, Exercitationes aliquas addere intendimus ad praxim pastoralement magis aptatas, id tempore opportuno magna utilitate fieri poterit. Alii aliter laudabiliter procedant; nos, pro obligatione nostrae vocationis, expectationi Ecclesiae non respondebimus nisi petentibus Exercitia, Ignatiana illa fideliter tradamus.

Idem sane, mutatis mutandis, valet de Exercitiis quae laici a nobis petunt vel apud nos peragunt.

B) Alia responsa

(Cfr. Epit. n. 18 § 2)

87.

15 octobris 1956

De nostris Domibus Exercitiorum aliis commodandis necne (Cfr. Epit. n. 669).

Petiit RVa quid respondendum sit aliis Religiosis vel Ecclesiasticis, qui aliquando rogant ut ipsis liceat in nostris Domibus Exercitiorum aliquos cursus Exercitiorum aliis tradere.

Norma generalis sit potius ut negative respondeatur. Domus Exercitiorum a Societate erectae inserviant ministeriis Societatis. Si tamen aliquando, spectatis adiunctis, maius animarum bonum requirere videtur ut exceptio fiat, concedatur, posita tamen conditione ut Exercitia Ignatiana tradantur.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XIII

FASCICULUS II — ANNO 1957

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1958

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. - PRO SOCIETATE

	<i>Pag.</i>
1 - 24 <i>ianuarii</i> 1957 - Facultas sequendi Memoriale Rituum Benedicti XIII in nostris Domibus Exercit.	165
2 - 2 <i>februarii</i> 1957 - Approbantur Intentiones Apostolatus Orationis in annum 1958	166
3 - 2 <i>martii</i> 1957 - De quibusdam Indulgentiis pro Congregatione Primaria Bonae Mortis	168
4 - 6 <i>martii</i> 1957 - Summus Pontifex gratias agit ob preces et obsequia a Societate praestita	169
5 - 10 <i>aprilis</i> 1957 - Variationes in Officiis Reginae S. I. et S. Io. de Britto	171
6 - 16 <i>mai</i> 1957 - Litterae Encyclicae tertio exacto saeculo a martyrio S. Andreae Bobolae	171
7 - 21 <i>mai</i> 1957 - Gratiae Pontificis de obsequiis Societatis 40mo anno Eius Episcopalis Consecrationis	180
8 - 30 <i>iulii</i> 1957 - Facultas in perpetuum admittendi ad Tonsuram post Philosophiam	181
9 - 13 <i>iulii</i> 1957 - Facultas conferendi Baccalaureatum in Theologia alumnis cursus minoris	182
10 - 24 <i>septembris</i> 1957 - Nuntius telegraphicus quo Pontifex gratulatur Patri Nostro 50um in Societate annum explenti	183
11 - 21 <i>octobris</i> 1957 - De aggregatione FF. CC. S. I. Unioni Missionali Cleri (<i>Summar.</i>)	183
12 - Anno 1957 - Acta quaedam in causis NN. BB. et SS. Dei	184

II. - PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

13 - 10 <i>aprilis</i> 1957 - Mutationes quaedam in quibusdam festis particularibus Provinciarum	185
14 - 19 <i>augusti</i> 1957 - Festum B. M. V. Mediatrix omnium gratiarum pro NN. in Brasilia conceditur	188
15 - Anno 1957 - Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris	189

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. - PRO SOCIETATE

	<i>Pag.</i>
16 - 9 <i>ianuarii</i> 1957 - De usu dispensationis apostolicae quod ad Missarum stipendia	193
17 - 16 <i>ianuarii</i> 1957 - Petuntur informationes de libris vel articulis editis	195
18 - 23 <i>ianuarii</i> 1957 - De <i>Formula Congregationis Generalis</i> iterum typis impressa (<i>Summar.</i>)	196
19 - 26 <i>ianuarii</i> 1957 - Congregatio Anteparaeparatoria in Causa S. D. Francisci Tarín (<i>Summar.</i>)	196
20 - 28 <i>ianuarii</i> 1957 - De vitandis longioribus itineribus occasione Congregationum Provincialium	196
21 - 11 <i>februarii</i> 1957 De proximo iubileo vitae religiosae A. R. Patris Nostri Generalis	197
22 - 7 <i>martii</i> 1957 - De obitu et suffragiis pro R. P. Iosepho Bolland, Assistente Angliae	199
23 - 16 <i>martii</i> 1957 - Communicatur Rescriptum de quibusdam indulgentiis pro Congregatione Bonae Mortis	201
24 - 25 <i>martii</i> 1957 - Missio Yorensis erigitur, separata a Miss. Beliziana et a Prov. Missouriiana dependens	202
25 - 4 <i>aprilis</i> 1957 - Electio Assistentis Angliae differtur ad Congregationem Generalem	204
26 - 17 <i>aprilis</i> 1957 - Obsequia paranda pro 40mo anno Consecrationis Episcopalis Summi Pontificis Pii PP. XII	205
27 - 18 <i>aprilis</i> 1957 - R. P. Severianus Azcona nominatur ad tempus Vicarius Generalis	206
28 - 30 <i>aprilis</i> 1957 - Communicatur Rescriptum circa officium Reginae S. I. et S. Ioan. de Britto	207
29 - 27 <i>mai</i> 1957 - R. P. Severianus Azcona cessat a munere Vicarii Generalis	208
30 - 31 <i>mai</i> 1957 - Monita quaedam de Tertia Probatione	208
31 - 31 <i>mai</i> 1957 - Instructio de Anno Institutionis Pastoralis	215
32 - 1 <i>iunii</i> 1957 - Normae quaedam ad conficiendum Catalogum Provinciae	219
33 - 28 <i>iunii</i> 1957 - Obsequia colligenda pro Em. Card. V. Valeri iubilaum sacerdotale explente	226
34 - 15 <i>iulii</i> 1957 - P. Alphonsus Smetsers nominatur Praeses Secretariatus Missionum	227
35 - 31 <i>iulii</i> 1957 - P. Paulus Molinari nominatur Postulator Generalis Causarum Societatis	228
36 - 27 <i>septembris</i> 1957 - A. R. Pater Noster gratias agit Societati de obsequiis in iubileo vitae religiosae sibi oblatis	229
37 - 2 <i>octobris</i> 1957 - De allocatione Pontificis ad Congregationem Generalem XXX in proximam fidem deducenda	230

Pag.

38 - 28	<i>octobris 1957</i> - Communicatur facultas in perpetuum promovendi ad tonsuram post Philosophiam et de Baccalureatu in cursu minore theologiae	231
39 - 6	<i>novembris 1957</i> - Erigitur Viceprov. independens Africae Centralis	232
40 - 6	<i>novembris 1957</i> - Erigitur Viceprov. independens Proximi Orientis	236
41 - 21	<i>novembris 1957</i> - De praecipuis laboribus Congregationis Generalis XXX	240
42 - 21	<i>decembris 1957</i> - Normae de usu tabaci	244
43 - 25	<i>decembris 1957</i> - Duae Provinciae veri nominis constituuntur Mexici Meridionalis et Mexici Septentrionalis	246
44 - 25	<i>decembris 1957</i> - Viceprovincia Philippina erigitur in Provinciam pleni iuris	249
45 - 25	<i>decembris 1957</i> - Provincia Extremi Orientis constituitur	251
46 - 25	<i>decembris 1957</i> - Erigitur Viceprovincia Madecassensis	255

II. - PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

47 - 13	<i>ianuarii 1957</i> - De Protestantismo in America Latina et de Confoederationibus Religiosorum	259
48 - 16	<i>februarii 1957</i> - Intentiones Missarum ad Oeconomum Generalem mittendae, non ad particulares	260
49 - 8	<i>martii 1957</i> - Fines inter Missiones Lusakensem et Chikunensem clarius statuuntur	261
50 - 19	<i>martii 1957</i> - De primo centenario Nostorum laborum in Guiana Britannica	262
51 - 18	<i>aprilis 1957</i> - De praesentia NN. ad spectacula cinematographica et theatralia in Italia ratione apostolatus	265
52 - 30	<i>aprilis 1957</i> - Variationes quaedam in Officiis particularebus communicantur	266
53 - 30	<i>aprilis 1957</i> - De centenario Collegii S. Ioseph Bangalorenensis (<i>Summar.</i>)	266
54 - 22	<i>iulii 1957</i> - De 75° anno Pacensis Collegii S. Callisti (<i>Summar.</i>)	266
55 - 22	<i>augusti 1957</i> - Centenario Provinciae Chicagiensis recurrente, litterae ad Socios	267
56 - 3	<i>septembris 1957</i> - De necessitudine inter Superiores et Moderatores Operum	269
57 - 10	<i>octobris 1957</i> - S. Franciscus Xavierius constituitur Patronus nuper erectae Assistentiae Indiae et Asiae Orientalis	271
58 - 23	<i>novembris 1957</i> - Initium Pontif. Seminarii Poonensis et consecratio ecclesiae (<i>Summar.</i>)	272
59 - 25	<i>decembris 1957</i> - Epistola ad Socios nuper erectae Provinciae Extremi Orientis	272
60 - 25	<i>decembris 1957</i> - De necessitate et ratione iuvandi nuper erectam Provinciam Extremi Orientis	274

	<i>Pag.</i>
61 - 25 <i>decembris</i> 1957 - Litterae in erectione Provinciae Philippinae	275
62 - 25 <i>decembris</i> 1957 - Litterae in erectione Viceprov. independentis Madecassensis	277

III. - PRO EXTERNIS

63 - 30 <i>ianuarii</i> 1957 - Litterae Postulatoriae in Causa Relig. Hospit. in Hispania occisorum (<i>Summar.</i>)	279
64 - 2 <i>februarii</i> 1957 - Litterae Postulatoriae in causa S. D. Mariae Micarelli (<i>Summar.</i>)	279
65 - 6 <i>martii</i> 1957 - Litterae Postulatoriae in causa S. D. Nazareni a M. Imm. (<i>Summar.</i>)	279
66 - 17 <i>novembris</i> 1957 - Litterae pro iubilaeo sacerdotali Card. V. Valeri (<i>Summar.</i>)	279

IV. - RESPONSA

67 - 2 <i>martii</i> 1957 - De Noviciis Coadiutoribus et de Aspirantibus ad FF. CC.	280
68 - 26 <i>iulii</i> 1957 - De itineribus vel excursionibus Scholasticorum	280
69 - 2 <i>augusti</i> 1957 - De institutione pastoralis aliis Religiosis tradenda necne una cum nostris Tertianis	281
70 - 27 <i>decembris</i> 1957 - Principia errata vitanda cum iudicatur de promovendis ad gradum	281

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

1.

24 ianuarii 1957

Facultas sequendi Memoriale Rituum Benedicti XIII ad quasdam functiones in nostris Domibus Exercitiorum (Rescr. S. R. C.)¹.

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

Prot. N. S. 5/57

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu ad pedes S. V. humillime provolutus implorat facultatem, qua in domibus Societatis Iesu ad spiritualia exercitia tradenda benedictio Candelarum in festo Purificationis B. M. V., et Cinerum die prima Quadragesimae, necnon sacrae functiones Dominicae Palmarum et Maioris Hebdomadae peragi queant iuxta Memoriale Rituum Benedicti Papae XIII.

Et Deus, etc.

SOCIETATIS IESU

Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro Pio PAPA XII tributis, preces remisit prudenti arbitrio R.mi Proc. Gen. Soc. Iesu; ut, nomine et auctoritate Sanctae Sedis, permittat ad proximum quinquennium sacras superscriptas Functiones in Oratoriis do-

¹ Cfr. AR. XII 737.

morum S. J. ad spiritualia exercitia tradenda peragi iuxta Memoriale Rituum sa. me. Benedicti Papae XIII iussu editum anno 1725 pro ecclesiis minoribus; dummodo certo constet in dictis Oratoriis decori ac reverentiae sacrorum Mysteriorum satis esse consultum. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 24 Ianuarii 1957.

† A. CARINCI, *Arch. Seleucien., S. R. C. a secr.*

L. ✠ S.

HENRICUS DANTE, *Subst.*

2.

2 februarii 1957

Approbantur Intentiones Apostolatus Orationis in annum 1958.

INTENTIONES APOSTOLATUS ORATIONIS IN ANNUM 1958

QUIBUS APPROBATUS BENEDIXIT PIUS PP. XII

GENERALES

- IANUARIO — Ut omnes unitatem christianorum in sola Ecclesia Catholica a Christo fundata quaerant.
- FEBRUARIO — Ut Beatissima Virgo e Sanctuario Lapurdensi omnibus pro Christo patientibus solamen et robur afferat.
- MARTIO — Pro intentionibus generalibus et particularibus Summi Pontificis.
- APRILI — Ut pueri per educationem eucharisticam copiosius ad sacerdotium adducantur.
- MAIO — Pro cura pastorali in magnis urbibus.
- IUNIO — Ut homines in perturbationibus nostrorum temporum in amore Cordis Iesu suam spem collocent.
- IULIO — Ne christifideles falsis opinionibus saeculi contra castitatem singulorum statui congruentem inficiantur.
- AUGUSTO — Ut perversitatem et pericula doctrinarum Marxismi omnes persentiant et abhorreant.

- SEPTEMBRI — Ut nomen et lex Dei in consiliis publicis nationum nominentur et magni habeantur.
- OCTOBRI — Pro salute spirituali eorum, qui in publicis diversoriis et tabernis inserviunt.
- NOVEMBRI — Pro solidiore in dies formatione spirituali laicorum ad apostolatam.
- DECEMBRI — Ut Instituta catholicorum de spectaculis cinematographicis debite iuventur.

MISSIONARIAE

- IANUARIO — Ut Iapones agnoscant valorem universalem doctrinae christianae.
- FEBRUARIO — Ut indoles religiosa Sinensium materialismo atheo ne corrumpatur.
- MARTIO — Ut fides in Deum maneat fundamentum constitutionis civitatis Indonesianae.
- APRILI — Ut Ecclesia in Ceylon in dies magis ab omnibus aestimetur.
- MAIO — Ut in India condiciones vitae spiritualis non minus promoveantur quam vitae materialis.
- IUNIO — Ut in nationibus arabicis iustitia et pax regnent.
- IULIO — Ut problema vitae et habitationis pauperum in urbibus maioribus Africae ratione vere christiana solvatur.
- AUGUSTO — Ut vera vita christiana in Nigeria floreat.
- SEPTEMBRI — Ut Universitatum alumni Asiatici et Africani Christum cognoscant et aestiment.
- OCTOBRI — Ut Pontificium Opus S. Petri Apostoli pro clero indigena ab omnibus fidelibus efficacius adiuvetur.
- NOVEMBRI — Ut in America Latina viri catholici efficaciter sese opponant periculo corruptionis fidei et morum.
- DECEMBRI — Pro Ecclesia in insula Formosa.

3.

2 martii 1957

De quibusdam Indulgentiis pro Congregatione Primaria Bonae Mortis (Rescr. S. Paenit. Apost.)

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

OFFICIUM DE INDULGENTIIS

1604/57

BEATISSIME PATER,

Moderator Congregationis Primariae Bonae Mortis, in ecclesia Societatis Iesu huius almae Urbis tit. SS. Nominis Iesu constitutae, ad pedes Sanctitatis Tuae provolutus, humiliter petit: 1. ut plenaria Indulgentia eidem Sodalitati die festo SS. Philippi et Iacobi App. concessa transferatur in diem 11 maii quo nunc memoratum festum celebratur; 2. ut praefatae Consociationi ulterius concedatur Indulgentia plenaria suetis conditionibus lucranda diebus festis SS. Cordis Iesu, eiusdem D. N. I. C. Regis, Immaculati Cordis B. M. V., necnon eiusdem Virginis Deiparae Reginae atque S. Ioseph Opificis, eaque in Summarium Indulgentiarum memoratae Societati die 20 martii 1911 concessum inseratur.

Et Deus, etc.

Die 2 Martii 1957

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA, vi facultatum a SS. D. N. Pio Pp. XII sibi tributarum, propositis precibus respondet: ad 1^m, provisum per can. 922; ad 2^m, pro gratia iuxta preces. Contrariis quibuslibet non obstantibus.

S. LUZIO, *Regens*

L. ✠ S.

S. DE ANGELIS, *Subst.*

4.

6 martii 1957

Summus Pontifex gratias agit ob preces et obsequia a Societate praestita (Epist. Secr. Status).

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ
N. 395805

Dal Vaticano, li 6 Marzo 1957

REV.MO PADRE,

E' sempre per Sua Santità omaggio dei più graditi, nelle fauste ricorrenze, quello della Compagnia di Gesù, che si stringe intorno al Padre Comune per rinnovarGli la devozione sincera, come di un esercito al suo Capo invitto. Questo, perchè Ella sia compresa a pieno dei grati sensi onde l'Augusto Pontefice ha accolto i voti augurali umiliatiGli a nome di tutta la grande famiglia ignaziana. Voti codesti, così saldamente appoggiati dalle opere, con le quali la Compagnia serve con fervida alacrità la causa di Gesù Cristo nella Chiesa.

Sua Santità ringrazia anche del prezioso omaggio delle numerose SS. Messe fatte celebrare per sentirsi più vicini al supremo Pastore. L'Augusto Pontefice, pertanto, invocando la perenne divina assistenza, invia di cuore alla P. V. Rev.ma, a tutti i suoi Confratelli e alle loro opere la confortatrice Apostolica Benedizione.

Profitto dell'occasione per confermarmi con religioso ossequio

di Vostra Paternità Rev.ma
dev.mo nel Signore
ANGELO DELL'ACQUA, *Sostituto*

Rev.mo Padre
P. GIOVANNI BATTISTA JANSSENS S. J.
Preposito Generale della Compagnia di Gesù - ROMA

5.

10 aprilis 1957

Variationes in Officiis Reginae S. I. et S. Io. de Britto (Rescr. S. R. C.).

SACRA CONGREGATIO

RITUUM

Prot. N. S. 61/957

BEATISSIME PATER,

Praepositus Generalis Societatis Iesu, ad pedes S. V. pro-volutus, humiliter petit:

1) Ut in futuris editionibus Officiorum propriorum Socie-tatis Iesu, in Officio de festo « B. M. V. Reginae Societatis Iesu » (22 aprilis) ponatur ad Matutinum hymnus « Signata Iesu no-mine », qui nunc dicitur in Vesperis; ad Laudes hymnus « Te, Virgo, prodit, auspice », qui nunc dicitur ad Matutinum; in Vesperis hymnus « Gratis profusum cordibus », qui nunc dici-tur ad Laudes.

2) Ut in futuris editionibus Officiorum et Missarum pro-priorum universae Societatis Iesu inserantur pro festo duplici S. Ioannis de Britto Mart. (4 febr.) Officium et Missa propria, quae S. R. C. pro Clero tum saeculari, tum regulari, Lusitanæ ditionis probavit (Rescr. 21 ian. 1952 - n. 224 - 15/948), ac deinde in omnibus domibus eiusdem Societatis Iesu in India et in Cey-lani insula adhiberi indulsit (Rescr. 26 maii 1953 - n. 60/953).

SOCIETATIS IESU

SACRA RITUUM CONGREGATIO, utendo facultatibus sibi a Sanc-tissimo Domino Nostro PIO PAPA XII, specialiter tributis, atten-tis expositis, omnibus mature perpensis, respondit: PRO GRATIA. Servatis de cetero servandis. Quibuscumque contrariis minime obstantibus. Die 10 aprilis 1957.

C. Card. CICOGNANI, S. R. C. *Praefectus*.

L. † S.

† A. CARINCI, *Archiep. Seleucien.*, S. R. C. *a secretis*.

6.

. 16 maii 1957

*Litterae Encyclicae tertio exacto saeculo a martyrio S. Andreae Bobola*¹.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

P I I

DIVINA PROVIDENTIA

P A P A E X I I

LITTERAE ENCYCLICAE

SAECULO EXACTO TERTIO

A GLORIOSO S. ANDREAE BOBOLAE MARTYRIO

PIUS PP. XII

VENERABILES FRATRES

SALUTEM

ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

INVICTI ATHLETAE CHRISTI, Andreae Bobolae, martyrium vitaeque sanctitatem, tertio exacto saeculo ab eius obitu, pia mente pioque animo recolant cupimus omnes, quotquot ubique terrarum catholico gloriantur nomine; imprimis vero carissimae Nobis Poloniae filii, quibus ipse est decus excelsumque christianae fortitudinis exemplar.

Nolumus igitur hanc praeterire faustitatem, quae in Ecclesiae annalibus aureis descripta est litteris, quin aliquid de eius vita eiusque virtute attingamus; atque vobis, Venerabiles Fratres, gregibusque curae vestrae commissis, pro suo cuiusque munere suaeque condicione eum per Encyclicas has Litteras ad imitandum proponamus.

Quod maxime videtur in Andreae Bobolae vita renidere, catholica fides est, cuius robur, divina gratia alitum, ita labentibus annis, confirmatum succrevit, ut eum peculiari nota decoraverit, eique ad martyrium fortiter faciendum animum adiderit.

¹ AAS. XLIX 321-331.

Quod Apostolus gentium asseverat: «Iustus autem meus ex fide vivit»² in eo luce singulari refulget. Quidquid enim credendum, quidquid agendum Catholica Ecclesia docet, ipse mente amplectebatur firmissima, volentique animo ad rem deducere conabatur. Quamobrem inordinatos motus omnes, qui naturam nostram post miserum Adae casum perturbant ac facile ad vetita trahunt, compescere, coercere et componere inde ab ineunte aetate sollemne habuit; itemque animum suum christianis virtutibus omni nisu omnique ope exornare.

I

Anno MDLXXXI in regione Sandomiriensi, ex parentibus nobilitate generis praeclaris, sed virtute catholicaeque fidei constantia praeclarioribus, ortum habuit. Bono ac prompto ingenio praeditus, postquam in ipso domestico convictu inde a tenella aetate recte educatus est christianisque moribus conformatus, ad Scholas Societatis Iesu missus est, ubi vitae innocentia ac singulari pietate enituit.

Quandoquidem autem saeculi pompas vanitatesque spernebat, et «charismata meliora»³ vehementissime aemulabatur, paulo post, cum iam adulescens xix annorum esset, ut expeditius per evangelicae perfectionis viam incederet, Societati Iesu libentissime nomen dedit, atque in noviciorum sodalium domum, quae Vilnae erat, exceptus est. Gravissimae illius adhortationis Iesu Christi memor: «Si quis vult post me venire abneget semet ipsum, et tollat crucem suam quotidie, et sequatur me»⁴, ad christianae humilitatis virtutem per sui ipsius contemptum assequendam alacrius in dies contendit. Sed cum esset animo natura elato, impatienti et aliquantulum pertinaci, acerrimum in se debuit certare certamen, et quasi cruce onustus Calvariae montem ascendere, ut ad huius virtutis verticem perveniret, ubi tandem posset, divina afflante iuvanteque gratia, quam adsiduis flagrantissimisque precibus impetrabat, christianae perfectionis ornamentis potiri, secundum sapientissimam illam S. Bernardi sententiam: «Nisi enim super humilitatis

² *Hebr.* 10, 38.

³ *I Cor.* 12, 31.

⁴ *Luc.* 9, 23.

stabile fundamentum, spirituale aedificium stare minime potest »⁵. Peculiari potissimum erga Deum, erga proximos caritate ardebat; quamobrem nihil habebat dulcius, quam ante divina tabernacula longas, quotiescumque poterat, traducere horas omneque genus miseris pro facultate subvenire. Deum super omnia ac magis quam semet ipsum adamabat, eiusque gloriam, secundum Legiferi Patris sui normam, quaerebat unice. De illo igitur eiusdem Sancti Doctoris hortatio, in usum deducta, asseverari potest: « Solus ille desideretur, qui solus desiderium replet »⁶.

Haud mirum igitur est si supernis hisce dotibus ornatus hic Iesu Christi athleta in apostolatus campo tantos progressus habuerit, ac tam uberes potuerit salutaesque colligere fructus. Ad catholicam praesertim fidem retinendam, provehendam tutandamque vehementer exardescebat; itaque, cum adhuc puerorum magistri munere Vilnae fungeretur, ac deinde cum in aliis commoraretur urbibus, christianae doctrinae elementa eos edocebat diligentissime, eosque ad Eucharistiae cultum pietatemque incensissimam erga Deiparam Virginem adhortabatur.

Postea vero, cum ad sacerdotalem evectus esset dignitatem — eodem anno eodemque die, quo Romae Ignatius et Franciscus Xaverius in Sanctorum Caelitum album relati sunt — nihil antiquius habuit quam ut, sacris expeditionibus sacrisque contionibus habitis, nullis laboribus parceret, ut catholica fides, quae non inanis esset, sed honorum operum effectrix, usquequaque propagaretur.

Cum autem in orientalibus praesertim regionibus catholica religio summo in discrimine esset ob dissidentium conatus, qui christifideles ab Ecclesiae unitate abstrahere ad suosque errores omni arte adducere eniterentur, Andreas ex suorum Moderatorum iussu ac mandato ad has regiones se contulit, et per earum urbes, oppida, pagos, qua publicis contionibus, qua praesertim praeclarae suae sanctitatis splendore et incensissimo apostolatus studio, multorum christifidelium labefactatam fidem a falsis commentis liberavit, ad sana principia reduxit, eosque omnes, quos potuit, ad unum Iesu Christi ovile feliciter revocavit. Neque tantummodo languescentem vel iacentem christia-

⁵ *In Cant.* serm. 36, n. 5; *P. L.* CLXXXII, 969 - D.

⁶ *In dedic. Eccl.* serm. IV, n. 4; *P. L.* CLXXXIII, 528 - D.

norum fidem erexit et confirmavit, sed eos etiam ad suam cuiusque deflenda peccata, ad discordias componendas, ad sananda discidia, ad rectosque instaurandos mores excitavit; ita quidem ut quasi ver novum videretur, quacumque ipse, ut Divinus Magister, benefaciendo pertransiret, caelestibus floribus salutaribusque fructibus splendere; quamobrem, ut memoriae traditum est, ab omnibus, a dissidentibus etiam, venator animarum significanter appellabatur.

Quemadmodum autem indefatigabilis Iesu Christi apostolus fide vixit, fidemque studiosissime propagavit ac tuitus est, ita pro avita fide mortem oppetere non dubitavit.

Celebris inter ceteras paene innumeras venit memoranda illa ac teterrima catholicae religionis insectatio, quae septimo decimo saeculo in regionibus ad orientem vergentibus exarsit, cum illic Cosacorum copiae, quae tunc temporis in terras illas invaserant, furoris sui impetum in catholicos in eorumque Pastores et in Evangelicae veritatis praecones fecerunt; quapropter cernere erat dirutas aedes divino cultui dicatas; incensa monachorum domicilia; sacerdotes eorumque greges passim trucidatos; vastata omnia; sacra omnia dispersa.

Andreas Bobola, qui sententiam illam sibi sumere poterat: « Nulla ... quae Dei esse constiterit, a me duco aliena »⁷, nihil mortem, nihil supplicia reformidans, ac Dei amore proximorumque caritate incensus, in medias res se contulit, ut quoscumque posset, ab eiuranda catholica fide, a dissidentium insidiis erroribusque omni ope abstraheret utque ad christianae doctrinae integritatem incolumem servandam strenuo animo adhortaretur. Sed die xvi mensis Maii, anno MDCLVII, in festo Iesu Christi caelos ascendentis, prope Ianoviam a catholici nominis inimicis comprehensus est; quod profecto putamus non illi timorem iniecis-
se, sed potius caeleste gaudium, quandoquidem novimus martyrium facere semper eum in votis habuisse, ac Divini Redemptoris meminisse dicta: « Beati estis, cum maledixerint vobis, et persecuti vos fuerint, et dixerint omne malum adversus vos, mentientes propter me. Gaudete et exultate, quoniam merces vestra copiosa est in caelis; sic enim persecuti sunt prophetas, qui fuerunt ante vos »⁸.

⁷ S. Bern., *Epist.* 20, ad Card. Haimericum; *P. L.* CLXXXII, 123 - B.

⁸ *Matth.* 5, 11-12.

Horrescit animus eos omnes recolens cruciatus, quos Iesu Christi athleta invicta fortitudine atque intacta firmissimaque fide perpeusus est. Etenim « fustibus percussus, alapis caesus, fune tractus ab equite praeunte laborioso et cruento itinere, Ianoviam ductus est extremo supplicio dandus. In quo certamine Martyr Polonus nobilissimos aequavit, quos celebrat Ecclesia, triumphos. Interrogatus an latinus sacerdos esset, Andreas « Sacerdos, inquit, catholicus sum; natus in catholica fide, in hac ipsa fide mori volo; fides mea verax; ad salutem ducit; vos potius poeniteat; poenitentiae indulgete, secus vestris in erroribus salutem assequi minime poteritis; fidem meam amplectentes, Deum verum cognoscetis, animasque vestras salvabitis »⁹.

Quibus verbis scelestissimi illi homines non humanitatis sensu permoti, sed immani potius ferocitate exacerbati, eo usque crudelitatis pervenerunt, ut atrociores poenas in Christi militem inferrent. Is enim iterum « flagris caesus est, aspera ad Iesu Christi modum redimitus corona, alapis graviter percussus, ac falcato ense vulneratus iacuit. Mox ei oculus evulsus dexter, pellis variis partibus detracta, atque atrociter subusta vulnera, hispidoque stramento defricata. Nec satis; nam aures ei, nares ac labia resecta sunt, lingua retrorsum ex occipitio abstracta, subula denique in cor defixa: ac tandem aliquando strenuus athleta, hora tertia post meridiem, mirandum sane praebens fortitudinis spectaculum, gladio confossus martyrii gloriam consecutus est »¹⁰.

Martyrem invictum, suo purpuratum sanguine, ut in caelum per triumphum exceptus est, ita in terris Ecclesia, cum fulgentem eius sanctitatem cerneret signis prorsus mirandis a Deo ipso testatam et confirmatam esse, universae christianorum communitatis cultui imitationique proposuit. Etenim anno MDCCCLIII Decessor Noster ven. mem. Pius IX in Beatorum Caelitum album, anno autem MDCCCXXXVIII Decessor Noster imm. rec. Pius XI in Sanctorum ordinem sollemni ritu eum adscripsit.

⁹ Litt. Decr. Pii XI « *Ex aperto Christi latere* »; A. A. S., vol. XXX, 1938, p. 359.

¹⁰ Homilia Pii XI in canoniz. S. Andreae B.; A. A. S., vol. XXX, 1938, p. 152-153.

II

Placuit Nobis quae praecipua essent Andreae Bobolae vitae sanctitatisque lineamenta per Encyclicas has Litteras presse breviterque scribendo attingere, ut omnes, quotquot sunt ubique terrarum Catholicae Ecclesiae filii, non modo in eum mirabundi intuerentur, sed ut eius etiam illum de religione doctrinam, fidem integerrimam, atque illius animi fortitudinem, qui ad martyrium usque pro Iesu Christi honore gloriaque certavit, fidelitate pari imitarentur. Meditentur omnes, vobis auctoribus ac suasoribus Venerabiles Fratres, per has potissimum saeculares celebrationes, excelsas eius virtutes; sibi quoque officii esse ducant eius sanctissima persequi vestigia.

Hodie, pro dolor, in nonnullis locis christiana fides vel enervata languescit, vel propemodum restinguitur. Evangelica doctrina a non paucis fere ignoratur; ab aliis autem - quod peius est - respuitur omnino, utpote quae a progredientis saeculi hominibus sit aliena, qui hac in terra omnia sine Deo, atque adeo per semet ipsos, hoc est suo ingenio, suis viribus, suaeque potentia habeant quibus vivant, quibus operentur, quibus rerum principia et elementa evincant et in suam servitutem, communium omnium civium utilitate ac prosperitate, redigant. Nec desunt praeterea, qui ab aliorum animis, eorum praesertim, qui vel indocti sunt ac simplices, vel errorum fallaciis iam infecti, christianam fidem — quae miserioribus praesertim unum est hac in mortali vita solacium — evellere atque eradicare funditus conentur, felicitatem pollicentes mirificam, quam plenam assequi hoc in terrestri exilio numquam possumus. Quocumque enim aspicit, quocumque contendit humana societas, si procul a Deo aberrat, potius quam quaesita fruitur rerum tranquillitate animorumque concordia et pace, perinde turbatur et angitur, ut qui febris aestu iactatur; terrenis divitiis, commodis, voluptatibus dum anxia studet, eisque unice fidit, fugientem sequitur, inhaeret labenti. Etenim sine Supremo Numine eiusque lege sanctissima nullus rectus ordo hominibus datur, nulla existit veri nominis felicitas, cum solidum desit fundamentum tum privatae agenda vitae, tum civili cuilibet regendae moderandaeque consortioni. Ac praeterea, quod probe nostis, Venerabiles Fratres, caelestia tantum atque aeterna possunt, non autem fluxa et caduca, animum omnino explere ac satiare nostrum.

Neque asseverare licet, quod non pauci temerario ausu effutiunt, christianam doctrinam humanae rationis luminibus obstruere, cum potius ad eam splendorem et vim adiungat, idcirco quod a fucata veri specie eam avertat, atque in amplius et excelsius rerum intellegendarum spatium admittat. Non aliquid igitur exsuperatum et expletum habendum est divinum Evangelium, hoc est doctrina Iesu Christi, quam Ecclesia Catholica ex accepto mandato legitime interpretatur, sed aliquid potius vivum ac viciens, quod unum potest certum et rectum hominibus ad veritatem, ad iustitiam ad omnesque assequendas virtutes indicare iter, eisdem fraternam concordiam et pacem conciliare, eorumque legibus, institutis, communitati valida et inconcussa praebere munimina.

Quae si cordati omnes animadvertant, facile intellegant cur Andreas Bobola tot labores, tot acumnas libenti strenuoque animo sustinuerit ut catholicam suorum civium fidem servaret incolumen, eorumque mores, tantis periculis tantisque illecebris circumventos, ab omne genus insidiis pro viribus arceret, christianisque virtutibus indefessa data opera conformaret.

Cum autem hodie quoque, ut diximus, Venerabiles Fratres, catholica religio multis locis grave in discrimen sit adducta, eam omni ope tueri, explanare, propagare necesse est. Vobis hac in tantae gravitatis causa auxilio sint non modo sacri administri, qui sollertem pro credito munere operam vobis navare debent, sed ii etiam ex laicorum ordine, qui generoso sunt animo, et ad pacifica certanda Dei certamina apertissimo. Quo audentius Dei osiores christianaeque doctrinae inimici Iesum Christum impugnant ab eoque conditam Ecclesiam, eo alacrius debent non modo sacerdotes, sed quotquot etiam catholico censentur nomine, qua contionibus, qua scriptis in vulgus editis, qua praeclaro potissimum praestantique exemplo suo adversus eos repugnare, personis semper parcentes, sed defendentes veritatem. Quodsi ad hoc exsequendum necessarium sit et multa superare adversa, et rerum temporisque iacturam facere, id numquam renuant, illius sententiae memores: agere et pati fortia christianae virtutis esse, quam Deus ipse amplissimo praemio, hoc est sempiterna beatitate, remuneraturus sit. Cui quidem virtuti, si reapse volumus ad christianae vitae perfectionem cotidie magis contendere, semper aliquid martyrii inest; quandoquidem non solum profuso sanguine fidei nostrae testi-

monium Deo praebetur, sed etiam vitiorum illecebris fortiter constanterque obsistendo, ac nos nostraque omnia generositate illa ac magnitudine animi ei penitus devovendo, qui et Creator et Redemptor noster est, et nostrum aliquando erit in caelo gaudium occiduum numquam.

Sancti igitur martyris Andreae Bobolae firmitudinem animi in exemplum omnes intueantur, eius invictam fidem ipsi quoque servant incolumem omnique ope defendant; eiusque apostolicum studium ita imitentur, ut Iesu Christi Regnum in terris, omni quo possunt modo, constabilire et usque quaque propagare, pro suae cuiusque vitae condicione, enitentur.

Quodsi haec paterna hortamenta ac vota Nostra ad omnes sacros Pastores eorumque greges adhibere volumus, ad eos tamen peculiari modo habenda esse existimamus, qui in Poloniae regionibus commorantur. Eorum enim praeclarum decus et gloria est Andreas Bobola, cum ex eorum gente duxerit ortum, cumque eam non modo tot virtutum splendoribus illustraverit, sed purpuraverit etiam facti martyrii sanguine. Eius igitur prae-lucentia exempla secuti, avitam fidem adversus insidias omnes amplecti pergant; christianorum mores recte conformare studiosissime contendant; atque intento animo perpendant hanc praecipuam suae ipsorum patriae gloriam esse: maiorum nempe aemulari inconcussam virtutis constantiam, idque efficere ut Polonia semper fidelis sit, sitque «antemurale christianitatis». Deus enim ipse videtur — ut docet «historia ... testis temporum, lux veritatis ... magistra vitae»¹¹ — hoc peculiare Polonorum genti concredidisse munus. Illud igitur actuoso constantique animo semper obire enitentur, pravas devitantes insidias, ac difficultates omneque genus angustias, divina favente gratia, evincentes superantesque. Ad praemium respectent, quod Deus iis omnibus pollicetur, qui fidelitate summa, alacritate impensa, flagrantique caritate vivunt, operantur, decertant pro observando dilatandoque in terris pacifico eius Regno.

Hac occasione data, temperare Nobis non possumus quin carissimos omnes Poloniae filios peculiari modo per Encyclicas has Litteras directe quoque appellemus, eos potissimum sacros Antistites, qui, pro Iesu Christi nomine, dolores et aerumnas perpassi sunt: Agite fortiter, sed christiana ea strenuitate ani-

¹¹ Cic., *De Or.* 2, 9, 36.

mi. quae cum prudentia, sagacia, sapientiaque coniungitur. Catholicam fidem unitatemque servate. Fides sit cinctorium renū vestrorum¹², annuntietur in universo mundo¹³, eaque sit pro vobis, pro omnibus « victoria, quae vincit mundum »¹⁴. Id autem efficite « aspicientes in auctorem fidei et consummatorem Iesum, qui proposito sibi gaudio sustinuit crucem, confusione contempta, atque in dextera sedis Dei sedet »¹⁵.

Hac vestra agendi ratione id etiam assequemini, ut Caelites omnes, ii praesertim qui ex gente vestra orti sunt, ex aeterna, qua in praesens fruuntur beatitate, una cum Deipara Virgine Maria Poloniae Regina, vos patriamque vestram dilectissimam benigni respiciant, protegant, tueantur.

Quod ut eveniat feliciter, vehementer cupimus, Venerabiles Fratres, ut vos omnes una cum singulis christifidelibus, qui in universo terrarum orbe commorantur, supplices Deo admoveatis preces per has praesertim saeculares celebrationes, ut iis potissimum qui graviore in discrimine sunt, asperioribusque praepediuntur difficultatibus, uberrima sua munera et caelestia solacia benignissime dilargiatur.

Quibus coniunctis precibus id etiam a misericordissimo Deo imploretur ut auspicata tandem concordia inter Nationes omnes reintegrata vigescat, utque sacrosancta Ecclesiae iura ac munera, quae ad verum etiam humanae societatis bonum summopere conferunt, ab omnibus, ut oportet, agnoscantur, ac legitime feliciterque in usum ubique deducantur.

Quae ut quam primum effecta dentur, flagrantissimas Nostras vestris precibus conserimus; atque caelestium gratiarum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, vobis singulis universis, Venerabiles Fratres, cunctoque christiano populo Apostolicam Benedictionem effusa caritate impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die 16 mensis Maii, — hoc est anniversario die, quo tria ante saecula S. Andreas Bobola martyrii palmam adeptus est — anno MDCCCLVII, Pontificatus Nostri undevicesimo.

PIUS PP. XII

¹² Cfr. *Is.* 11, 5.

¹³ Cfr. *Rom.* 1, 8.

¹⁴ *1 Io.* 5, 4.

¹⁵ *Hebr.* 12, 2.

7.

21 maii 1957

Gratiae Summi Pontificis de obsequiis Societatis 40mo recurrente anno Eiusdem Episcopalis Consecrationis (Epist. Secr. Status).

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ
N. 401593

Dal Vaticano, li 21 Maggio 1957

REVERENDISSIMO PADRE,

Con profondo compiacimento l'Augusto Pontefice ha accolto il devoto indirizzo a Lui umiliato dalla Paternità Vostra Reverendissima in occasione del quarantesimo Anniversario della Sua Consacrazione Episcopale, ed ha appreso della larga messe di preghiere che si sono elevate a Dio per Lui in tutta la Compagnia e tra le opere di apostolato e di educazione che ne sono vanto: preghiere senza dubbio assai gradite a Dio per lo spirito che le ha mosse e per la loro sostanziale efficacia, trattandosi di Messe celebrate o ascoltate, di Comunioni Eucaristiche ed essendosi avuto speciale riguardo alla spiccata caratteristica Mariana del Suo Pontificato.

Il Santo Padre sapeva bene che l'inclita Compagnia, che S. Ignazio fondava ed incitava a servizio più immediato e stretto di Santa Romana Chiesa, sarebbe stata fra le prime a prender parte alla celebrazione anniversaria del Vicario di Cristo, ma non poteva prevedere una così ampia offerta di opere spirituali da parte della Compagnia stessa.

E' pertanto con particolare gaudio che il Sommo Pontefice ringrazia ed invia a Lei, all'inclita Compagnia ed ai singoli suoi membri, a tutte le sue opere di qualsiasi genere ed in qualsiasi luogo, l'implorata Apostolica Benedizione, pegno dei celesti favori di santità, di grazia e di fecondo apostolato.

Profitto dell'occasione per confermarmi con sensi di religioso ossequio

della Paternità Vostra Rev.ma
dev.mo nel Signore
ANGELO DELL'ACQUA, *Sost.*

Reverendissimo Padre
P. GIOVANNI B. JANSSENS
Preposito Generale della C. d. G. - ROMA

8.

30 iulii 1957

Facultas in perpetuum admittendi ad Tonsuram post Philosophiam (Rescr. S. C. de Relig.).

S. C. DE RELIGIOSIS

Prot. N. 6527/57

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Jesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter petit prorogationem facultatis concessae ultima vice die 9 Junii 1947 ad decennium, qua Praeposito Generali Societatis Jesu potestas tribuebatur admittendi ad tonsuram et Ordines minores alumnos ejusdem Societatis post expletum cursum philosophiae, iisdem rationibus perdurantibus.

Et Deus, etc....

EX AUDIENTIA SANCTISSIMI DIEI 30 JULII 1957

Sanctissimus Dominus Noster Pius, Divina Providentia Pp. XII, referente Eminentissimo Domino Cardinali Praefecto Sacrae Congregationis Negotiis Religiosorum Sodalium praepositae, perpensis omnibus ad rem facientibus, benigne tribuit in perpetuum Reverendissimo Praeposito Generali Societatis Jesu facultatem admittendi ad tonsuram et Ordines minores alumnos Societatis post expletum cursum philosophiae, servatis cacteris de jure servandis.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, die, mense et anno ut supra.

P. ARC. LARRAONA, *Secr.*

L. ✠ S.

P. PALAZZINI, *Subsecr.*

9.

31 iulii 1957

*Facultas conferendi Baccalaureatum in Theologia alumni cur-
sus minoris (Rescr. S. C. de Sem.)*¹.

SACRA CONGREGATIO

DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

N. 845/47/6

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS rogantibus Superioribus Maioribus Societatis Jesu benigne obsecundans, cum compererit traditarum disciplinarum examinumque rationem eiusdem Sacrae Congregationis praescriptis de theologicis studiis Sacrae Theologiae Facultatibus affiliatis plane conformari ad sacram doctrinam uberius excolendam, Theologicis Facultatibus Societatis Jesu potestatem literis d. VII m. augusti a. D. MCXLVII Sacri eiusdem Dicasterii factam iterum concedit, ad decennium, academicum baccalaureatus gradum alumni qui, expleto theologico quadrienni curriculo ad normam can. 1365-1366 C. J. C. penes cursum « minorem » eiusdem Facultatis, peculiaria examina laudabiliter superaverint, conferendi, normis fideliter retentis Apostolicae Constitutionis « Deus scientiarum Dominus », praecipue ad art. 8 eiusdem Constitutionis atque ad professores methodumque docendi quod spectat; ceteris servatis de iure servandis; contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus S. Callisti, d. XXXI m. iulii, in festo S. Ignatii Conf. Societatis Jesu Patris et Conditoris, a. D. MCMLVII.

Praefectus: I. Card. PIZZARDO

A Secretis: † C. CONFALONIERI

¹ Cfr. AR. XI 228.

10.

24 septembris 1957

*Nuntius telegraphicus quo Summus Pontifex gratulatur Patri
Nostro quinquagesimum in Societate annum explenti.*

DILECTO FILIO

JOANNI B. JANSSENS

PRAEPOSITO GENERALI SOCIETATIS JESU

Tibi quinquagesimum Religiosae Professionis annum explenti paterno gratulamur animo, idque libentissime ominamur ut Deus, cui a iuvenili aetate te totum devovisti, sit tibi perenne auxilium, tutamentum, solacium, utque Societas Jesu, cui tu digne praees, animorum concordia, qua praestat, Ecclesiae fidelitate, qua excellit, studiosissima erga Romanum Pontificem observantia, qua semper per saeculorum decursum enituit, maiora in dies promerita ad Dei gloriam et Jesu Christi Regnum promovendum divina favente gratia assequatur. Ac tibi, dilecte fili, universisque religiosis sodalibus curis, tuis creditis Apostolicam Benedictionem effusa caritate impertimus.

Ex Aedibus Vaticanis, die XXIV Septembris a. MCMLVII.

11.

21 octobris 1957

Per litteras N. 456/57, Exc.mus DD. Sigismondi Petrus Praeses Pontificiae Consociationis Cleri Missionalis nuntiat Patri nostro Generali etiam Fratres Coadiutores Societatis Iesu aggregatos esse eidem Missionali Unioni cum omnibus iuribus et privilegiis eidem adnexis.

ACTA QUAEDAM IN CAUSIS NN. BB. ET SS. DEI
SACRA RITUUM CONGREGATIO

IN CAUSA:

1. S. D. FRANCISCI DE PAULA TARIN, *Conf.*

Habita est Congregatio praeparatoria super virtutibus *die 19 februarii*. Editum est Rescriptum de continuatione Causae, *die 3 martii*.

2. S. D. IOSEPHI PICCO, *Conf.*

Traditus est Sacrae Rituum Congregationi Processus ordinarius de fama sanctitatis, de non cultu et de scriptis, *die 13 iunii*.

3. S. D. IACOBI REM, *Conf.*

Conceditur decretum approbationis scriptorum, *die 21 iunii*.

4. BB. MM. RIOPLATENSIVM

Traditur Sacrae Rituum Congregationi processus apostolicus super miro, in Dioecesi Uruquayanensi instructus, *die 24 septembris*.

5. S. D. ADULPHI PETIT, *Conf.*

Editum est decretum de instituenda nova Congregatione praeparatoria *die 8 octobris*.

6. SS. DEI P. OLIVAIN PETRI ET SOC. MM.

Editum est decretum, ut in una eademque Sessione tractari possit de martyrio omnium persecutionis victimarum (concessa quoque dispensatione a Processu apostolico pro S. D. Archiepiscopo Darboy et aliis) *die 19 novembris*.

7. S. D. P. HYACINTHI ALEGRE

Concessa est aperiitio processuum ordinariorum, *die 2 decembris*.

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

13.

10 aprilis 1957

Mutationes quaedam in quibusdam festis particularibus Provinciarum (Rescr. S. R. C.).

SACRA CONGREGATIO

RITuum

N. S. 62/957

BEATISSIME PATER,

Praepositus Generalis Societatis Iesu, ad pedes S. V. provolutus, humiliter petit:

1. Ut renuntiatio acceptetur:

a) ritui « duplici II classis » festi « Sanctae Familiae », pro Ecclesia SS. Nominis Iesu de Urbe (Rescr. 26 maii 1915), in qua, sicut in Calendario Universali, ritus sit duplex maior.

b) ritui « duplici II classis » festi S. Francisci Borgiae, Conf. (10 oct.) « pro regionibus iurisdictioni Praepositorum Provincialium Hispaniae subiectis » (Rescr. 28 febr. 1947), pro quibus ritus, sicut in Calendario Societatis Iesu universae, sit duplex minor.

c) ritui « duplici II classis » festi S. Ioannis Berchmans, Conf. (26 nov.) « in domibus Studiorum Philosophiae et Iunioratus », « omnium Provinciarum Assistentiae Hispaniae, nempe Provinciae Baeticae, Legionensis, Lusitanae, Toletanae, Castellanae Occidentalis, Castellanae Orientalis, Tarraconensis » (Rescr. 18 nov. 1950), in quibus ritus, sicut in Calendario universae Societatis Iesu, sit duplex minor.

d) ritui « duplici maiori » festi B. Claudii de La Colombière, Conf. (15 febr.) « pro Lugdunensi Provincia Societatis Iesu » (15 ian. 1930), pro qua cum eius corpus asservet, ritus, vi S. R. C. Decreti n. 4317, erit duplex minor; in Ecclesia autem ubi asservatur, duplex maior, sicut etiam in iis locis in quibus a Clero saeculari huiusmodi ritus habeatur.

e) ritui « altiori », sicut pro Clero saeculari, festi S. Henrici Imperatoris, Conf. (15 iul.) et consequenter repositioni festi Bb. Ignatii de Azevedo et Soc. Mm. in diem 21 iulii, pro Provinciis Germaniae Inferioris et Germaniae Orientalis (Rescr. 7 iul. 1934), in quibus, sicut in Calendario universae Societatis Iesu, die 15 iulii festum sim-

plex recolatur Bb. Ignatii de Azevedo et Soc. Mm. cum commemoratione S. Henrici.

f) repositioni festi Bb. Ignatii de Azevedo et Soc. Mm. in diem 21 iulii, pariter pro Provincia Germaniae Superioris (Rescr. 7 iulii 1934), in qua, ritus altior festi S. Henrici (15 iul.), qui habetur sicut pro Clero saeculari (Id. Rescr. 7 iul. 1934), retineatur, eo quod S. Henricus specialem habeat relationem ad territorium istius Provinciae (Heinrich von Bamberg), cum commemoratione tamen festi simplicis Bb. Ignatii de Azevedo et Soc. Mm., iuxta rubricas.

RATIONES sunt:

1) Haec, illi quorum interest, exoptant, ad mentem S. R. C. Decreti diei 23 martii 1955 de Rubricis ad simpliciorum formam redigendis, necnon simplificationis Calendarii S. I. per rescriptum S. R. C. 24 martii 1956 indultae.

2) « Ut debitae uniformitati ... quoad rem liturgicam consulatur », ad mentem S. R. C. Decreti n. 4317, diei 22 maii 1914 - AAS 6 (1914) 283 - quod, « circa festa propria quae in aliquibus Religiosorum Provinciis vel domibus speciali ratione recoluntur », sufficienter iam providet quoad altiorem ritum habendum.

2. Ut renuntiatio pariter acceptetur:

a) festis Ss. Protomartyrum Romanorum (27 iun.) et Omnium Ss. Summorum Pontificum (4 iul.), particularibus Provinciae Romanae (Rescr. n. S. 111/933 et n. S. 162/952).

b) festo B. Mariae Virg. de Pontmain, particulari Provinciae Franciae, retento tamen huiusmodi festo pro solis domibus in eadem dioecesi sitis ac Pontmain.

RATIONES sunt:

1) Maior conformitas cum Calendario Ecclesiae Universalis.

2) Maior conformitas cum Rubricis, circa festa propria.

SOCIETATIS IESU

SACRA RITUUM CONGREGATIO, utendo facultatibus sibi a Sanctissimo Domino Nostro Pio PAPA XII, specialiter tributis, attentis expositis, omnibus mature perpensis, respondit: « PRO GRATIA iuxta preces, in omnibus ». Servatis de cetero servandis.

Die 10 aprilis 1957.

C. Card. CICOGNANI
S. R. C. Praefectus

L. ✠ S.

† A. CARINCI, Arch. Seleucien.,
S. R. C. a Secretis

RITUM
SACRA CONGREGATIO
N. S. 63/957

BEATISSIME PATĒR,

Praepositus Generalis Societatis Iesu, ad pedes S. V. provolutus, humiliter petit:

1) Ut iisdem diebus ut olim, cum eisdem Officiis et Missis approbatis, eodemque ritu restaurentur: pro domibus Societatis Iesu in archidioecesi Tokiensi, festum Bb. Hieronymi de Angelis et Simonis Jempo Mm., die 4 decembris; pro domibus autem eiusdem Societ. Iesu in dioec. Sendaiensi, festum B. Didaci Carvalho Mart., die 25 februarii.

2) Ut pro domibus Societatis Iesu in Hispania, restauretur festum duplex B. Ioannis de Avila Conf., eodem die 10 maii, cum eisdem Officio et Missa approbatis, nuper suppressum in Calendario universae eiusdem Societatis (Rescr. 24 maii 1956).

3) Ut pro domibus Societatis Iesu in Neerlandia festum duplex S. Petri Canisii Conf. et Eccl. Doct. (27 apr.) ad ritum duplicem II classis elevetur.

4) Ut ritus duplex II classis festi S. Liduinae Virg. (14 apr.) Provinciae Societatis Iesu Neerlandicae indulti (Rescr. 20 apr. 1933) ad duplicem minorem reducatur.

5) Ut pro domibus Societatis Iesu in ecclesiastica Provincia Neerlandicae, festum simplex B. Antonii Balducci Conf., e die 12 novembris in diem 8 eiusdem mensis reponatur.

6) Ut pro domibus Societatis in civili Provincia Guipuzcoae, in Hispania, festum duplex S. Petri Claver Conf., e die 11 in diem 13 septembris reponatur.

7) Ut in festo B. Iuliani Maunoir Conf., cui in Calendario Societatis Iesu sub ritu simplici, dies 30 ianuarii assignatur, pro Provincia Franciae in qua, vi S. R. C. Decreti, idem festum sub ritu duplici erit celebrandum, dies eius natalis 28 ianuarii assignetur.

8) Ut festum Dedicationis Ecclesiae Propriae, quod, in Provinciis Belgicis Societatis Iesu, die 21 octobris recolitur, pro unaquaque Ecclesia in diem ipsam anniversariam reponatur si agnoscat, vel si ea die anniversaria perpetuo occurrat festum duplex I vel II classis, vigilia privilegiata aut infra Octavam privilegiatam, in proximiorum sequentem diem liberam ab huiusmodi occurrentia, si autem non agnoscat, immutatum maneat.

9) Ut titulus « Bb. Caroli Spinola, Sebastiani Kimura et Soc. Mm. », festi simplicis, diei 11 septembris, proprii Societatis Iesu, pro Provincia Neapolitana eiusdem Societatis cedat titulo « Bb.

Pauli Navarro, Camilli Costanzo et Soc. Mm. », in orationibus quoque pariter mutatis nominibus.

10) Ut titulus « Bb. Caroli Spinola, Sebastiani Kimura et Soc. Mm. », festi simplicis, diei 11 septembris, proprii Societatis Iesu, pro Provincia Sicula eiusdem Societatis cedat titulo « Bb. Hieronymi de Angelis et Soc. Mm. », in orationibus pariter mutatis nominibus.

SOCIETATIS IESU

SACRA RITUUM CONGREGATIO, utendo facultatibus sibi a Sanctissimo Domino Nostro Pio PAPA XII, specialiter tributis, attentis expositis, omnibus mature perpensis, respondit: « PRO GRATIA iuxta preces, in omnibus ». Servatis de cetero servandis. Quibuscumque contrariis nihil obstantibus.

Die 10 aprilis 1957.

C. Card. CICOGNANI, S. R. C. Praefectus.

L. ✕ S.

† A. CARINCI, Archiep. Seleucien., S. R. C. a secretis.

14.

19 augusti 1957

Festum B. M. V. Mediatricis omnium gratiarum pro NN. in Brasilia conceditur.

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

Prot. N. S. 110/957

SOCIETATIS IESU

Ad maiorem cum Clero Dioecesano conformitatem in festis celebrandis habendam, hodierni Praepositi Provinciarum et Vice-Provinciarum Societatis Iesu in Brasilia a Sanctitate Sua enixe postularunt, ut in Calendario eiusdem Societatis Iesu in Brasilia inseribi possit festum Beatae Mariae Virginis, Omnium Gratiarum Mediatricis.

Sacra porro Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi ab Ipso Sanctissimo Domino nostro Pio PAPA XII tributarum, attentis expositis necnon Rev.mi Procuratoris Generalis Societatis Iesu commendationis officio, benigne annuit pro gratia iuxta preces, et festum BEATAE MARIAE VIRGINIS OMNIUM GRATIARUM MEDIATRICIS, ritu

duplici maiore, cum Officio et Missa propriis et approbatis, quotannis die 1 Octobris, ab alumni Societatis Iesu in Brasilia recolendum indulsit: servatis de cetero Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 19 Augusti 1957.

† A. CARINCI, S. R. C. a Secretis.

L. ✠ S.

T. CRISAN, a studiis.

15.

Anno 1957

Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris:

26 februarii 1957. — P. EMMANUEL GONZÁLEZ GIL (Vicepr. Iapon.): « nihil obstat » quominus nominetur Decanus Facultatis Theologicae nuper erectae in Catholica Universitate Tokyensi (*Decretum S. C. de Seminariis*).

5 aprilis 1957. — P. IOANNES WOOD (Prov. Hibern.) nominatur Rector Regionalis Seminarii Aberdeen (Hong Kong) (*Decretum S. C. de Prop. Fide*).

14 martii 1957. — P. PETRUS MOYANO (Prov. Argent.): « nihil obstat » quominus nominetur Praeses Facultatis Theologicae Bonäerensis (*Rescript. S. C. de Seminariis*).

2 iunii 1957. — P. PAULUS MUÑOZ VEGA (Vicepr. Aequat.) nominatur Rector Pontificiae Universitatis Gregorianae (*Decretum S. C. de Seminariis*).

7 iunii 1957. — P. PETRUS ABELLÁN M. (Prov. Tolet.) nominatur Consultor S. Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus (*Biglietto d. Segret. di Stato - AAS. XLIX, 432*).

27 iulii 1957. — P. PAULUS MOLINARI (Prov. Taurin.): « nihil obstat » quominus nominetur Postulator Generalis Causarum Societatis Iesu (*Rescript. S. Rituum Congr.*).

12 augusti 1957. — P. GUSTAVUS GALEOTA (Prov. Neapol.) confirmatur Praeses Facultatis Theologiae in Neapolitano Collegio a Sancto Aloisio (*Decretum S. C. de Seminariis*).

- 19 augusti 1957. — P. PETRUS ABELLÁN M. (Prov. Tolet.): nominatur Theologus Tribunalis Sacrae Paenitentiariae Apostolicae (*Biglietto d. Segret. di Stato*).
- 12 septembris 1957. — P. ALPHONSUS RAES (Prov. Belg. Sept.): nominatur Praeses Pontificii Instituti Orientalis in Urbe (*Decretum S. C. de Seminariis*).
- 20 septembris 1957. — P. NICOLAUS LUHMER (Vicepr. Japon.): nominatur Rector Tokyensis Seminarii Regionalis Interdioecesani (*Decretum S. C. de Prop. Fide*).

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE

16.

9 ianuarii 1957

De usu dispensationis apostolicae quod ad Missarum stipendia.

AD OMNES PROVINCIARUM ET VICEPROV. PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum labores Commissionis de Paupertate qui, ob varia adiuncta, diu suspensa manserunt, resumpti sint, Ram Vam interrogare velim de usu in ista Provincia dispensationis apostolicae quod ad Missarum stipendia accipienda.

Ram Vam minime latet quantum sancto Patri Ignatio cordi fuerit gratuitas illa ministeriorum et Missarum, de qua in Const. p. VI, c. 2, n. 7 et G [565, 566]. Numquam, ne in extrema quidem penuria domorum et sociorum, in ea dispensare voluit; atque pristina Societas eandem ut videtur severitatem in finem usque servavit, nisi quod testante Patre Roothaan, Missionarii Societatis variis in locis eleemosynas pro Missis et ministeriis accipiebant (Instit. S. I., ed. Florent., I, p. 361).

Congregatio Generalis XXVII¹ cum pressius definivit quaenam censenda sint substantialia in Instituto nostro, inter substantialia primi ordinis, de quibus immutandis ne in Congregatione Generali quidem agendum sit, recensuit gratuitatem ministeriorum Societatis propriorum, qualia in Formula Instituti enumerantur.²

Ex altera tamen parte, anno 1838, P. Roothaan s. m. a Pontifice Gregorio XVI petiit ut Missionariis Societatis, sive ut instantibus precibus fidelium satisfacerent, sive ut propriae inopiae subve-

¹ Coll. decr., 13.

² Formula Iulii III, n. 1.

nirent, concederetur facultas accipiendi stipendia Missarum et iura stolae. Anno autem 1858, P. Beckx a Pio IX ulterius impetravit ut in tota Societate permitteretur « iis qui necessitatem patientur, ut pro Missis et reliquis sacris ministeriis eleemosynas, ad normam aliorum sacerdotum, accipere possint »³, qua facultate, probantibus Praepositis Generalibus qui ex hoc tempore Societatem gubernarunt, adhuc utitur Societas. Monuit tamen Congregatio XXVII⁴ ut Praepositus Generalis eius usum ita moderaretur ne diuturnus usus dispensationis spiritui nostro noceret vel amorem paupertatis minueret.

Non ago nunc de gratuitate reliquorum ministeriorum quae extra paroecias satis facile in plerisque Provinciis observatur; de Missarum tantum stipendiis sermo est.

Sententiam Rae Vae exquirere velim, utrum necne, re in Domino considerata, in ista Provincia possibile sit, datis hodiernis adiunctis, usui dispensationis apostolicae quod ad Missarum stipendia renuntiare, vel saltem eum restringere?

Uti patet, tale negotium librandum est non secundum normas mere temporales, sed secundum sapientiam supernaturalem. Tota ratio paupertatis qualem eam sanctus Ignatius definivit, spiritu fidei nititur. Per se nempe convenit ut quae gratis accepimus, charismata offerendi Sacrificium et conficiendi Sacramenta, gratis demus⁵; ablegata quaevis species cupiditatis, fideles aedificat⁶; dum spem nostram totam quantam in Deum proicimus, minime vero eam in creaturis reponimus, purius Ei servimus pleniusque nos disponimus ad praemia aeterna.

Ex altera parte, consilia Divinae Providentiae revereri nos decet, quae vult ut spiritui fidei coniungatur humana prudentia. Cotidie miracula expectare, nisi forte Divina Sapientia nos ad id manifeste impellat vel constringat, non foret secundum ordinem consuetum Providentiae Dei.

Re proinde undequaque, divino lumine enixe implorato, una cum Consultoribus aliisque viris spiritualibus et sapientibus considerata, videat Ra Va et ad me referat:

1. possitne ista Provincia renuntiare stipendiis accipiendis pro Missarum celebratione; - quatenus negative:

2. possitne minuere numerum Missarum pro stipendio imponendarum; — In casu affirmativo vel ad 1um vel ad 2um:

³ Instit. S. I., ed. Florent., I, p. 394.

⁴ Coll. decr. 316; Epit. Inst. n. 927.

⁵ Const. [565].

⁶ Const. [565, 567].

3. Provincia redire poterit ad celebrandas prima intentione omnes Missas Instituto praescriptas, quas enumerat Epitome Instituti n. 853-855 (inter quas proinde binae Missae singulis hebdomadis, ternae vel quaternae singulis mensibus);

4. caritas et paupertas simul exerceri poterunt, si nempe ista Provincia, postquam resumpsit usum celebrandi prima intentione omnes Missas Instituto praescriptas, aliquas ex reliquis vel reliquas omnes celebret pro stipendiis elargiendis in sustentationem pauperiorum e Societate, sive in Missionibus exteris, sive in Provinciis persecutioni obnoxiiis et egestate pressis.

Si Rae Vae responsum ante elapsum proximum mensem februarium accipere potero, gratias enixas habebo.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 9 ianuarii 1957.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

17.

16 ianuarii 1957

Petuntur informationes de libris vel articulis editis.

AD OMNES PP. SOCIOS PROVINCIALIUM

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Ad normam instructionis RV^{ae} traditae anno 1955 (Cfr. Acta Romana XII 820-821) ad informationes Patri Nostro Generali tradendas *de libris vel articulis* a Nostris conscriptis, denuo mitto aliquot schedulas ad hoc confectas. Nihil aliud RVae nunc agendum erit nisi istas schedulas distribuat inter Nostros, qui libros vel articulos conscribere solent, eisdem tamen valide commendando:

1) Ut informationes tradant de scriptis toto anno civili 1956; sed ut notetur etiam quidquid anteriore tempore scriptum fuerit, sed in informationibus omissum.

2) Ut omnes faveant prius normas et notulas ipsius schedulae legere easque servare; praesertim ut clare et perspicue scribant: quoad fieri poterit machina dactylographica utendo, ne improbum onus reiciatur in infelicem Redactorem « Indicis Bibliographici S. I. ».

3) Ut omnibus et singulis interrogationibus schedulae fideliter respondeant, ita ut omnia elementa habeantur quae ad bibliographiam technice conficiendam requiruntur.

RVam insuper attentam reddo schedas istas a nobis mitti directe etiam ad Viceprovincias dependentes et ad Missiones; quarum Superiores rogantur ut recta quoque ad Curiam schedulas remittant.

Commendo me ss. SS.

Romae, 16 ianuarii 1957.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu.

18.

23 ianuarii 1957

P. Secretarius Societatis per litteras ad Socios Superiorum Maiorum nuntiat denuo in lucem editam fuisse Formulam Congregationis Generalis, retractatam a Congregationibus XXVIII et XXIX. Quamvis talis Formula destinetur potius ad Congregationem Generalem quam ad Provinciales peragendas, tamen aliqua exemplaria mittuntur ad Curias Provinciarum et Missionum, quibus etiam utilia esse poterunt.

19.

26 ianuarii 1957

Epistola Patris Nostri Generalis ad omnes Provinciarum Praepositos commendatur felix exitus Congregationis Antepreparatoriae ad diem 19 februarii indictae de virtutibus S. D. Francisci de Paula Tarín, in ordine ad eius Beatificationem.

20.

28 ianuarii 1957

De vitandis longioribus itineribus occasione Congregationum Provincialium.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Sicut mei decessores, sic ego non raro monui ut in itineribus suscipiendis ratio semper haberetur nostrae paupertatis neve lon-

giora itinera permitterentur nisi intercederent rationes necessitatis vel magnae atque proportionatae utilitatis. Quam monitionem omnibus Superioribus Maioribus in mentem opportunum duxi nunc revocare cum de convocandis ad Congregationes Provinciales ubique agitur. Iudicare de impedimentis eorum, qui vocem activam habent, est illius coetus praevisi de quo n. 16 Formulae Congregationis Provincialis. Iam vero ille coetus ius habet eos declarandi impeditos, etiamsi se ipsi non excusaverint, qui non nisi immoderatis sumptibus vel praeter communem morem Congregationem adire possint » (Form. n. 17 § 1. 2.). Curandum igitur est ut in iudicando de eiusmodi impedimentis coetus normas de paupertate atque communem Provinciae vel regionis morem prae oculis habeat, ne abusus irrepant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 28 ianuarii 1957.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

21.

11 februarii 1957

De proximo iubileo vitae religiosae A. R. Patris Nostri Generalis. (Epistola R. P. Iosephi Bolland, Assistentis Angliae, professione senioris).

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Ut Rae Vae et omnibus Nostris sine dubio notum est, die 23 septembris huius anni A. R. Pater Noster quinquagesimum annum in Societate peractum feliciter explebit. Rogatu igitur ac nomine omnium Patrum Assistentium, has litteras omnibus Superioribus Maioribus scribo ad quaedam proponenda quibus ex universa Societate commune amoris et devotionis testimonium, quod filiis erga Patrem tam amantem et tantopere providentem decet, hac felici occasione Patri Nostro praebeatur.

Cum igitur in singulis Societatis domibus, quatenus mos fert, dies ille anniversarius laetitia quadam etiam externa celebranda sit, pro certo habere possumus Patri Nostro gratum fore si nostrae

celebrationes sint modestae, normis nostrae paupertatis conformes atque intra domesticos nostros parietes contentae. Maxime autem ei nostrum filialem affectum exhibebimus, eique certo praeter omnia alia omina et vota cordi erit, si vertente hoc anno, omne id egerimus ut vitae spiritualis nostrae consequamur, Deo adiuvante, veram renovationem, qualem ipse, cum Annum Ignatianum indixit, tamquam dignum erga S. Patrem Nostrum obsequium, inculcavit: celebratio, tunc scripsit, « sit modesta et spiritualis ... In interno potius fervore renovando et intima cum Deo unione magis magisque fovenda insistendum est. Genuinus ille S. Ignatii spiritus, in eius Exercitiis Spiritualibus et Parte decima Constitutionum maxime enuntiatus, diligentius et profundius ab omnibus Nostris excolatur »¹. Dubitari non potest quin eiusmodi renovatio spiritus et fervoris futura sit quam optima et quam gratissima filialis nostri amoris expressio.

Quod ad commune nostrum obsequium attinet, feliciter accidit ut Nostri Patris in Societatem ingressus dies anniversaria hoc anno tum celebranda sit cum Romae versabuntur omnes Provinciales et reliqui Electores et Procuratores ad Congregationem Generalem XXX peragendam; ex universa igitur Societate, si excipias illas partes quae ob persecutiones et omnimodas restrictiones impediuntur, praesentes erunt qui Nostro Patri nomine suorum sociorum ubique terrarum laborantium coram gratulari possint.

Ex nostrorum maiorum instituto, praeterea nobis visum est precum operumque spiritualium ad eius intentiones Deo oblatores vel offerendorum copiam colligere, quae ex singulis Provinciis, Viceprovinciis, Regionibus et Missionibus in fasciculos spirituales redigantur et apte describantur, ita ut die 23 septembris commune omnium filiorum spirituale donum Patri Nostro praebeatur. Omnes vero hi fasciculi, etiam ex dependentibus Viceprovinciis, Regionibus et Missionibus, quae convenit ut non cum suis Provinciis sed separatim et directe suum cuiusque obsequium exhibeant, ad P. Secretarium Societatis tempestive mittantur, ut ante diem 15 iulii huius anni Romam perveniant. Cum enim proxima aestate ob imminentem Congregationem Generalem nostrae Curiae labores praevideantur plus solito urgentes, oportet ut sufficiens tempus suppetat ad fasciculos ordinandos et in unum alterumve volumen ante diem iubilarem compingendos.

Patres Assistentes etiam rogant ut illa die 23 septembris, nisi impedimentum aliquod grave interveniat, omnes Societatis Socii, qui sunt sacerdotes, Sacrum faciant, et omnes, qui non sunt sacer-

¹ A. R. XII 783.

dotes, SS. Communionem recipiant atque coronam B. M. V. recitent pro Nostro Patre eiusque intentionibus.

Sua Paternitas autem tres praecipuas intentiones sequentibus verbis nobis commendare dignata est:

1. Ut ex usu fideli Exercitiorum Sancti Patris Ignatii magis magisque discant omnes Nostri regi « interna caritatis et amoris illius lege quam Sanctus Spiritus scribere et in cordibus imprimere solet »; ut in specie Superiores paterno animo subditos regant, subditi filiali corde cum Superioribus agant.

2. Ut uberius participes fiamus fructus orationis Christi Domini. « Non rogo ut tollas eos de mundo, sed ut serves eos a malo », ne spiritus mundi, a quo iubemur « omnino et non ex parte abhorre-re » animos et mores nostros inficiat.

3. Ut fratres nostri qui sub Communistarum iugo retinentur, Christo dignos se constanter exhibeant; misericordiae autem divinae placeat Communismum, in Asiam et Africam praesertim progredientem, compescere.

Denique, cum nonnulli Superiores iam id postulaverint, non abs-sonum erit si Provinciae, Viceprovinciae, Regiones vel Missiones voluerint hanc occasionem arripere ut Patri Nostri offerant aliquas elemosynas extraordinarias, quibus operum totius Societatis com-munium necnon ipsorum Nostrorum ob persecutiones et exsilium valde indigentium necessitatibus efficacius occurrat.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 11 februarii 1957,
in festo B. M. V. Apparitionis.

R^{ss} V^{ss}
Servus in Xto
IOSEPHUS BOLLAND
Assistens Angliae

22.

7 martii 1957

De obitu et suffragiis pro R. P. Iosepho Bolland, Assistente Angliae.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Hodie, 7 martii, hora 12,54 postmeridiana, extremis morien-tium Sacramentis iam ante hebdomadam tempestive munitus, ac-

tatis anno 75, Societatis vero 57, postquam peculiarem Summi Pontificis benedictionem libentissime accepit, pie in Domino obiit R. P. Iosephus Bolland, e Provincia Angliae, munere Assistantis Angliae a die 8 decembris 1947 functus.

Carissimus Pater Bolland bona quidem valetudine pro aetate utebatur, nisi quod cruribus aliquantulum laborabat ita ut ambulando omnis difficultatis expers non esset. Die autem 26 februarii huius anni accidit ut, dum e publico curru transviario descendit, infelici quodam casu sub ferream currus rotam iactus sit. Crus eius sinistrum adeo laceratum est ut medici nosocomii, quo statim delatus erat, necessarium duxerint id supra genu sine mora amputare. Sequentibus diebus, quamvis in statu periculoso manebat, vires aliquantulum recuperare videbatur atque, etiam postquam dira notitia de amputatione facta cum eo communicata est, Nostris, qui diu noctuque ad eius lectulum vigiliam agebant, tranquillum et hilarem se praebuit. Die vero 4 martii, gravibus perturbationibus internis supervenientibus, eius status in deterius mutari apparebat et ipse in delirium saepe lapsus est. Denique hodie hora 12,54 postmeridiana animam suam Deo tranquille reddidit.

P. Iosephus Bolland ortus est Glasgae in Scotia die 10 aprilis 1882. Studiis classicis absolutis, die 7 septembris 1900 ingressus est Societatem, in qua, praeter consuetum probationum et studiorum curriculum, studia specialia perfecit, primum Oxoniae, ubi gradum « Magistri Artium » in Litteris Humanioribus obtinuit, postea Romae, ubi per annum Philosophiae scholasticae operam dedit. Sacerdotio in ecclesia Collegii Glasguensis die 23 septembris 1916 auctus, sollemnem quattuor votorum professionem emisit Romae die 2 februarii 1921. Deinde, per octo annos, docuit Nostros Philosophiam scholasticam in Collegio Stonyhurstensi et, post Facultatis transmigrationem, in Collegio Heythropensi. Ab anno 1930 ad annum 1934 fuit Instructor tertiae probationis ad S. Beunonis. Anno autem 1934 R. P. Ledóchowski, b. m., eum Provinciae Angliae Praepositum nominavit; quo durante munere, eiusdem Patris Generalis nomine visitavit Provinciam Neo Aurelianensem et Domos probationis ac Collegia Nostrorum aliarum quoque Provinciarum Assistantiae Americae, et Congregationi Generali XXVIII (1938) interfuit. Absoluto vero Provincialis munere, in Collegio Heythropensi historiam ecclesiasticam unum annum docuit et Instructorem Tertiae probationis S. Beunonis per annum iterum egit, ac denique ministeria inter fideles primum in Wimbledon, deinde in Leighensi Residentia S. Ioseph exercuit, donec die 8 decembris 1947 Assistens Angliae constitutus est.

In omnibus his muneribus obeundis Pater Bolland se exhibuit virum vere spirituales ac solidae virtutis, fidelissimum Societati,

Instituti bene peritum; alacri ingenio praeditus erat, in iudicando rationis et consilii plenus. Vir magnae simplicitatis et caritatis fraternae, gaudebat indole firma simul et amoena atque affabili.

Suffragia pro anima carissimi defuncti, prout Institutum nostrum praescribit ¹, haec erunt Nostris persolvenda: nimirum, praeter duas Missas in Provincia Romana (iuxta usum diu probatum) atque una in Provincia Angliae, cuius Praepositus olim fuit, singuli Sacerdotes in tota Assistentia Angliae tria Sacra faciant, in reliqua autem Societate unum; ii vero qui sacerdotes non sunt, totidem Missas, Communiones et Coronas offerant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 7 martii 1957.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

23.

16 martii 1957

Communicatur Rescriptum de quibusdam indulgentiis pro Congregatione Bonae Mortis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro, cum RVa communico Rescriptum Sacrae Paenitentiariae Apostolicae (Offic. de Indulg.) die 2 martii huius anni datum (Prot. N. 1604/57), quo Congregationibus Bonae Mortis conceditur Indulgentia plenaria suetis conditionibus lucranda diebus festis SS. Cordis Iesu, eiusdem D. N. I. C. Regis, Immaculati Cordis B. M. V., necnon eiusdem Virginis Deiparae Reginae atque S. Ioseph Opificis, praeter eas in ultimo Summario Indulgentiarum die 20 martii 1911 iam concessas ¹. Ex eodem Rescripto patet, iuxta C. I. C. can. 922, plenariam Indulgentiam iisdem Congregationibus die festo SS. Philippi et Iacobi App. lucrandam translata esse in diem 11 maii, quo nunc hoc festum celebratur.

¹ Coll. decr. d. 290; Epit. Inst. n. 854 § 2.

² A. R. I. (3) 17 et superius p. 168.

Velit RVa haec cum iis, quorum interest, rite communicare.
Commendo me ss. SS.

Romae, die 16 martii 1957.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu.

24.

25 martii 1957

Missio Yorensis erigitur, separata a Miss. Beliziana et a Prov. Missouriiana dependens.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Mense maio anni 1946, desiderii Nuntii Apostolici Hondurensis et Administratoris Apostolici Tegucigalpensis atque ipsius Sanctae Sedis libenter obsequens, Provincia Missouriiana assumpsit suaeque Missioni Belizensi addidit territorium Decaniae Yorensis in Republica Hondurensi, ut magnis necessitatibus spiritualibus circa 100.000 Catholicorum ibi in quattuor parocciis, Yorensi scilicet, Sulacensi, Progresensi, et Olanchitensi, degentium efficacius provideretur. Inde a prima nostra Residentia fundata in vico Minas de Oro, qui magis idoneus visus est quam Sulaco, longa itinera per territorium montuosum et viis carens facienda cum fortitudine sustinentes atque vitam duram sine commoditatibus degentes, nostri missionarii magna cum fidelitate laboraverunt pro illo populo, indolis vere religiosae et ad quasdam devotiones valde propenso, qui tamen magnas nostrae religionis veritates saepe vix novit et Sacramenta raro recipiebat. Dum omnibus auxilium spirituale afferre student, puerorum quoque educationi provehendae atque statui oeconomico populi meliori reddendo operam dabant. Quorum indefessis conatibus Deus feliciter benedicere dignatus est.

Cum autem ex una parte multum iam restet faciendum, quod hucusque ob difficultates ipsius ministerii et hominum penuriam fieri non potuit, ut Missio debito modo evolvatur et progrediatur, cumque ex altera parte Superior Missionis Belizensis, cura suae Missionis iam satis superque oneratus, nec sufficienter studere nec ideo aptas solutiones praeparare valeat quaestionibus Missionis Yo-

rensis, peculiaribus, quae non parum differant ab iis quae in Missione Belizensi, in diversa et longinqua natione constituta, solvendae sunt, visum est Missionem Yorensis a Missione Belizensi separare atque sub proprio Superiore Regulari in Missionem veri nominis erigere.

Quae cum ita sint, divino lumine suppliciter implorato, auditis Praeposito Provinciae Missourianae eiusque Consultoribus necnon Superiore iisque qui in utraque Missionem laborant, Patribus Assistentibus quoque in consilium adhibitis, pro ea quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis nobis conferunt potestate, territorium Decaniae Yorensis in Republica Hondurensi, quod ad Societatis gubernationem attinet, a Missionem Belizensi seiungimus atque in Missionem erigimus ac constituimus, cum omnibus iuribus et officiis quae Missionibus dependentibus iuxta nostrum Institutum competunt.

Missioni Yorensi adscripti, si e Provincia Missouriana, applicati vero, si ex aliis Provinciis proveniunt, erunt omnes Socii qui in territorio Decaniae Yorensis nunc laborant vel in posterum eorum rite destinati fuerint. Iurisdictioni novae Missionis suberunt omnia opera et domus Societatis intra idem territorium nunc existentia vel in posterum ibi erigenda.

Hoc nostrum decretum in omnibus domibus Provinciae Missourianae atque praecipuis saltem domibus Missionis Belizensis et Yorensis proximo die festo Resurrectionis D. N. I. C., 21 aprilis 1957, ad mensam legatur, ab illoque die valere incipiat.

Quae autem hoc decreto statuimus, ea rata habere de caelo dignetur Dux noster supremus Christus Dominus et, intercedente Beatissima Deipara Virgine, novam Missionem custodiat, foveat, protegat atque defendat eamque in dies roboret atque augeat ad maiorem Dei gloriam.

Datum Romae, die 25 martii 1957,
in festo Annuntiationis B. M. V.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

25.

4 aprilis 1957

Electio Assistantis Angliae differtur ad Congregationem Generalem.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum Deus praeter nostram expectationem ad se die 7 martii huius anni advocare voluerit P. Iosephum Bolland, b. m., munere Assistantis Angliae decimo anno fungentem, de eius successore eligendo statim esset cogitandum.

Cum autem accadat ut Congregatio Generalis iam appropinquet, attentis praesertim iis quae ad electionem Assistantis extra Congregationem requiruntur, auditisque Patribus Assistantibus, satius duxi electionem novi Assistantis Angliae differre atque Congregationi Generali relinquere faciendam. Per se enim Assistentes « eligi debent a Congregatione Generali secundum Formulam huius Congregationis » ¹ cum a Societate Praeposito Generali tamquam consiliarii dentur et cum eam providentiam exercent, quam Societas circa Praepositum Generalem habere debet ². Accedit quod vix iam restet tempus utile ut ante Congregationem Generalem novus Assistsens rite constituatur atque debitam propriae Assistentiae notitiam acquirere possit.

Velit igitur RVa suos quorum interest, certiores facere de electione Assistantis Angliae dilata, quae Congregationi Generali XXX erit facienda.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 4 aprilis 1957.

R^{ac} V^{ac}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

¹ *Epit. Inst.* 803 § 2.

² *Cfr. Epit. Inst.* 797.

26.

17 aprilis 1957

*Obsequia paranda pro 40mo anno Consecrationis Episcopalis
Summi Pontificis Pii PP. XII.*

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum die 13 proximi mensis maii, ut RVae iam notum est, quadragesimus expleatur annus, ex quo Summus Pontifex Pius XII episcopalem consecrationem e manibus sanctae memoriae Benedicti XV recepit, quo ipso die iuxta divinae Providentiae mirabilia consilia Fatimae occurrit prima apparitio SS. Virginis Mariae, nostrae Societati feliciter praebetur occasio erga nostrum Superiorem supremum et Patrem benevolentissimum peculiare reverentiae atque filialis devotionis sensus iterum exhibendi.

Curet igitur RVa ut proximo die 13 maii vel, si tunc impediti fuerint, proximo aliquo die libero, pro Summo Pontifice Eiusque augustis intentionibus omnes nostri Sacerdotes Missam prima intentione celebrent; itemque ii, qui Sacerdotes non sunt, Missam, Communionem, Coronam offerant; alias praeterea preces, mortificationes et pia opera omnes pro cuiusque devotione addant, quibus cum Patre Communi spiritu uniamur pro Eoque uberius in dies lumen ac virtutem a Deo imploremus.

Congregationes quoque Marianae et Apostolatus Orationis, necnon aliae consociationes nostrae curae commissae, sicut etiam alumni nostrorum Collegiorum et fideles in nostris ecclesiis de hoc faustissimo anniversario certiores fiant atque invitentur ut iubilaeum Sancti Patris in communi Ecclesiae laetitia celebrent suaque spiritualia obsequia pro Eo offerant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 17 aprilis 1957.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

27.

18 apriliis 1957

R. P. Severianus Azcona nominatur ad tempus Vicarius Generalis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum negotia ordinaria Praeposito Generali expedienda in praesens tot et tanta sint ut labores perficere nequeam qui ad Congregationem Generalem XXX debito modo praeparandam requiruntur, re coram Domino bene perpensa auditisque Patribus Assistentibus, censui oportere ut Curiam Generalitiam per aliquot hebdomadas relinquerem atque, ad normam Coll. Decr. d. 262 § 3, Vicarium Generalem constituerem qui ordinariam gubernationem Societatis in se susciperet.

Propterea Vicarium Generalem ad tempus hisce litteris constituo R. P. Severianum Azcona, Assistentem Hispaniae, qui munere Vicarii fungetur a proximo die 1 maii donec aliud statutum fuerit, et ad quem igitur omnes litterae ex officio vel de negotiis dirigendae erunt. Interim tamen, si quis ob rationes graves mihi omnino personaliter scribere velit, litteras inscribat « soli », ut mecum directe communicentur.

Velit RVa haec tempestive communicare cum omnibus Nostris, quorum ss. Sacrificiis et precibus me et appropinquantem Congregationem Generalem enixe commendo.

Romae, die 18 aprilis 1957.

R^{ac} V^{ac}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

28.

30 aprilis 1957

*Communicatur Rescriptum circa Officium Reginae S. I. et S.
Ioan. de Britto*¹.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro, RVae mitto Rescriptum Sacrae Rituum Congregationis die 10 aprilis datum (Prot. N. S. 61/957) quo conceditur ut in futuris editionibus Officiorum propriorum Societatis, in Officio de festo B. M. V. Reginae Societatis Iesu, ponatur ad Matutinum hymnus qui olim dicebatur in I Vesperis; ad Laudes hymnus qui nunc dicitur ad Matutinum; in II Vesperis hymnus qui nunc dicitur ad Laudes. Sic enim, cum festum I Vesperis iam non gaudeat, servatur ordo historicus et ideologicus illorum hymnorum.

Eodem Rescripto conceditur praeterea ut in futuris editionibus Officiorum et Missarum propriorum universae Societatis inserantur pro festo S. Ioannis de Britto Officium et Missa propria iam approbata pro Lusitana ditione ac omnibus domibus Societatis in India et in Ceylani insula.

Ut ex textu patet, hae mutationes non sunt obligatoriae nisi pro illis qui in posterum novas editiones Officiorum et Missarum propriorum Societatis adhibebunt. Romae autem typis mox mandabuntur Officium et Missa propria S. Ioannis de Britto. Si RVa exemplaria pro Patribus in toto suo territorio degentibus velit, annexa schedula, rite impleta, ante diem 31 maii mihi remittatur; singulae autem Domus exemplaria ne directe, sed per RVam, petant. Animadvertendum est etiam Officium proprium S. Ioannis de Britto mox editum iri in fasciculo *Lectionum Contractarum Nostrorum Beatorum*, qui nunc praeparatur et sine longa mora in illas Provincias mittetur quae exemplaria iam petiverint.

Quod attinet ad mutationes hymnorum, in festo B. M. V. Reginae Societatis, sufficere videtur ut in futuris editionibus « Ordinis Officii et Missae » a Kalendaristis notetur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 30 aprilis 1957.

R^{no} V^{no}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu.

¹ Vide superius p. 170.

29.

27 maii 1957

R. P. Severianus Azcona cessat a munere Vicarii Generalis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ram Vam certiozem facio Patrem Nostrum, cum speret fore ut ea, quae pro Congregatione Generali in praesens parari possunt, mox sint parata, ad Curiam Generaliciam redire atque omnia sui officii Praepositi Generalis negotia resumere intendit proximo die 10 iunii, quo die R. P. Severianus Azcona munus Vicarii Generalis deponet.

Velit igitur Ra Va haec cum suis rite communicare.

Romae, die 27 maii 1957.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu.

30.

31 maii 1957

Monita quaedam de Tertia Probatione et Instructio de Anno Institutionis Pastoralis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Feliciter absoluto Congressu Instructorum Tertiae Probationis, in hac Curia celebrato a die 15 ad 25 martii 1956, in mente habebam quaedam in eo agitata cum Ra Va communicare. Postquam tamen litterae in hunc sensum paratae erant, noveram S. Congregationem de Religiosis « Statuta » praeparare de tota institutione Religiosorum. Supersedi proinde mittendis meis litteris, donec satis constaret num aliqua in nostra formatione mutanda forent vel addenda, ut praescriptis Sanctae Sedis satisfieret.

Cum nonnisi mense septembri 1956 nobiscum communicata fuissent nova « Statuta », aliquo tempore opus fuit ad eis penitus

studendum. Nunc autem, re undequaque discussa, hisce litteris annecto Instructionem de applicanda ea parte « Statutorum » quae agit de anno Theologiae pastoralis peragendo post absoluta studia consueta Theologiae (art. 48).

Tam ea quae hisce litteris commendantur quam Instructio de Anno Theologiae pastoralis, ubique applicentur anno Tertiae Probationis proxime inchoando sive septembris vel octobri 1957, sive tempore in ista regione assignato.

Ante omnia, non possum quin Ram Vam participem faciam gaudii quo Patres Assistentes neque ipsum affectit ille congressus. Inter Patres Instructores ex toto tamque dissitis orbis partibus coactos, ex Australia et utraque America, ex Asia et omnibus Europae regionibus, qui antea numquam convenerant, nec inter se quidquam in antecessum concordarant, mira apparuit ab initio animorum consensio. De fine, natura, ratione seu methodo Tertiae Probationis, nullum discrimen, nulla haesitatio. Mentem S. P. Ignatii in Constitutionibus (P. V, c. 2, n. 1 [516]), quam interpretatae sunt Instructiones Praepositorum Generalium et Regulae Instructoris, eandem fovant omnes. Hanc Societatis unitatem, quam efficit atque tuetur gratia Dei et Domini nostri Iesu Christi ope praesertim Exercitiorum Spiritualium, in laudem eiusdem Domini nostri ex tollere iuvat et servare oportet.

Simul tamen convenimus aliqua, non ita parvi momenti, desiderari, ut institutum Tertiae Probationis, quod plures in dies imitatores nanciscitur in Religiosis Congregationibus actioni apostolicae deditis, plenum fructum ferat.

1. Primum quidem et maximi momenti hoc est. In non paucis Patribus qui ad Tertiam Probationem accedunt, desideratur plenior atque maturior institutio in spiritu seu « formatio spiritualis », labentibus praesertim annis scholasticatus impertiendae. Multis deest solidum fundamentum doctrinale seu dogmaticum vitae spiritualis; cum numquam bene perspexerint in quo nitatur necessitas observantiae religiosae, humilitatis, obedientiae, mortificationis ut quis perveniat ad germanam Dei et proximi caritatem, praeconi sunt parvi facere ea sine quibus tamen reliqua vix solide acquiruntur. Instructori autem Tertiae Probationis tempus non superest ad integram illam formationem instaurandam; atque minus dispositi sunt ad eam accipiendam qui inoleverunt in minore aestimatione sanae asceseos religiosae.

Accedit quod institutio spiritualis scholasticorum non raro inordinata fuit, procedens secundum libitum uniuscuiusque, atque ad varia nec semper solida coetaneorum placita sese inconsulte aptavit. Quo fit ut non pauci Tertiani ne classicos quidem auctores asceticos et mysticos, sive de Societate sive inter reliquos Ecclesiae

scriptores legerint nec noverint; ut doctrinas spirituales a sanis normis alienas, suas fecerint; ut parum dociles solidiori institutioni se praebeant.

Velim Ra Va, data opportunitate, et si fieri potest, quotannis, coetum pleniorem cogat eorum qui in ista Provincia vel ditione Nostris in spiritu formandis applicantur. Si saltem Magister Novitiorum, Praefectus spiritus Iuniorum, Philosophorum, Theologorum, Instructor Tertiae Probationis, praeside Ra Va convocentur ut inter se agant, salvis ut patet omnibus secretis sibi commissis, de fructu institutionis spiritualis nostrorum Scholasticorum, facilius patebit in quo forte deficiamus, quomodo ad meliora tendere possimus. Nec quidquam prohibet, ut patet, quominus eadem opportunitate, agatur quoque de dirigendis in spiritu Fratribus Coadiutoribus.

Uti dicebam, duae res potissimum desiderantur: ut formatio spiritualis sit profundior, utque melius ordinetur. Quia profundior desideratur, magisque dogmatico fundamento nitens, saepius iam vos hortatus sum ut ii qui destinantur ad munera Magistri Novitiorum vel Praefecti spiritus saltem in maioribus domibus, post absolutam consuetam Societatis formationem, plenius excolantur biennio Theologiae spiritualis. Necesse quoque est, ut, quamdiu eiusmodi muneribus applicantur, immo potius per totam vitam, studiis sacris incumbere pergant; homo enim qui legere et studiis se dare desinit, brevi, quin ipse id forte advertat, doctrina deficere incipiet auctoritatemque perdere in eos quos dirigere intendit.

Ex deficiente ut videtur directione spirituali, accidit ut non pauci, cum ad Tertiam Probationem accedunt, intime orare non consueverint, immo, ut hominibus boni iudicii videtur, vix orare didicerint. Ut alias dicebam¹, Praefecti spiritus est unumquemque manuducere ut rationem et modum orationis reperiat qui sibi magis congruit adiunctisque vitae in quibus versatur melius aptatur.

2. Ex iis quae experiuntur Patres Instructores, apparet etiam institutionem Theologiae Asceticae, qualis systematice persequenda est in Theologia² alicubi non eo ordine eaque soliditate curatam esse qua oportebat. Concordant autem fere ubique institutionem Liturgicam³ mancā esse; vix non omnino autem praetermitti formationem pastorem et catechetica⁴. Error foret exitiosus a priori assumere nostram formationem theologica antiquitus traditam in melius progredi non posse; formatio sacerdotis hac aetate quae-

¹ AR XI 170-171.

² Rat. Stud. 204-207.

³ l. c. 202-203, 267.

⁴ l. c. 271-276.

dam requirit de quibus olim vix sermo fiebat. Certe, partem longe praecipuam nostrae formationis efformat solida atque huic tempori apta Theologia speculativa; sed maius momentum quam olim acquisierunt imprimis Sacra Scriptura, dein variae disciplinae, inter quas etiam aliquae magis positivae, quarum momentum aequa lance ponderare conata est nostra recenter promulgata Ratio Studiorum. Hanc quaeso, ut alicubi cum laude factum est, in conferentiis professorum, in ordine ad executionem fideliter et assidue rimentur. Accedente praeterea ulteriore institutione pastoralis, qualis his litteris annexa Instructione describitur, melius, ut sperare licet, ad hodiernos labores apostolicos praeparabuntur nostri sacerdotes.

3. Orta est quaestio inter Instructores, num Nostri satis ex professo praeparentur ad sacerdotium. Certe, tota nostra formatio religiosa, ex mente sancti Ignatii, re vera nos eximie praeparat ad vitam sacerdotalem. Deesse tamen non paucis videtur sensus illius «responsabilitatis» altae et gravissimae quam sacerdotium secumfert. Quis enim, si eo sensu imbuitur, ea facilitate qua quidam id facere videntur, orationem neglegat, dum tamen «ex hominibus assumptus, pro hominibus constituitur in iis quae sunt ad Deum»⁵; tempus inutiliter teret, dum «adversarius vester diabolus tamquam leo rugiens circuit quaerens quem devoret»⁶; abusu rerum iucundarum proximum scandalizabit; nimia in agendo et loquendo familiaritate dignitatem prodet? Nonne expedit ut frequentius, inde a novitiatu, erga leves et pueriles, pigros et ignavos, Superiores et Patres spirituales sensum illum responsabilitatis sacerdotalis appellent? Quod praesertim valet de tempore magisterii, quo scholastici intimius participant apostolatam sacerdotum.

Est qui suggerat, et vere utile esse potest, ut antequam ad studia theologica mittantur nostri scholastici, Exercitia Spiritualia faciant duce Praefecto spiritus theologorum, vel eorundem Rectore, vel alio qui melius calleat praeparationem immediatam ad sacerdotium. Absolutis autem Exercitiis, per alteram hebdomadam, ducibus iisdem, praelectionibus, collationibus, colloquiis, magis ex professo disponantur ad studia mox aggredienda et instantem ordinationem sacerdotalem.

4. Alia sunt, minoris quidem momenti si cum his quae dicta sunt, comparentur, necessaria tamen si verum fructum ex Tertia Probatione exspectamus.

Saepius commendatum est ne Patres mittantur in alienae regionis Tertiatum, nisi huius linguam satis calleant. Experientia

⁵ Hebr. V 1.

⁶ I PETR. V 8.

duce, hoc praescriptum urgere et restringere cogor. Apparet enim non sufficere ut aliquis ab initio instructiones et puncta meditationum intellegere possit; exigendum est ut, antequam aliquis ad Tertiam Probationem in exteram regionem mittitur, lingua tantum calleat quantum requiritur ad conversandum cum sociis communitatis atque ad faciliores confessiones audiendas. Secus enim quaedam experimenta Tertiae Probationis omittenda sunt, vel, ut saepe factum est, iis substituitur aliquid quod minime respondet indoli huius Probationis.

Si in propria Provincia Tertiani admittuntur aliunde oriundi, curare debent Superiores Maiores ut in domo Tertiae Probationis praecipui libri adsint quibus indigent alienigenae ut ad vitam sacerdotalem in propria deinde patria agendam praeparentur, qui proinde scripti sint eorum lingua nativa.

5. Pluries quoque commendatum est ut Tertiani ad Probationem accedant validis expeditisque viribus, minime fessi, ne illud tempus, quod ab initio efficacem requirit intensionem mentis, frustra vel minus fructuose teratur. Ad quod omnino necesse est ut, durantibus feriis post Theologiam, homines nostri, assiduo studiorum labore saepe exhausti, vere quiescere sinantur. Ne iis proinde imponantur ministeria assiduarum confessionum, vel praedicationum; ne plures hebdomadas transigant in « castris aestivis » ubi non satis somni habere possunt et corpore fatigantur. Per tempus satis longum ante incipiendam Probationem, a quolibet labore vacent quietique plene indulgere sinantur.

6. Quaestio disceptata est expediatne in pleno vigore servare praescriptum ut Patres, statim ab absolutis studiis theologicis, in Probationem mittantur, an permittere ut aliqui nonnisi post aliquam vitae activae experientiam ad vitam Probationis redeant. Visum est in genere expedire ut servetur norma usu probata, Provincialibus tamen concedi posse aliquam latitudinem, ad bonum spirituale probandorum, ut, si qui videantur minus in spiritu maturi quam ut statim Tertiam Probationem cum fructu aggrediantur, iis concedatur per unum aut ad summum alterum annum Probationem postponere. Verum insto ne id fiat, uti saepius ex abusu accidit, propter « Provinciae necessitates ». Provinciarum necessitates indefinitae sunt; et Provinciis denique tandem magis proderit habere homines rite formatos.

Remaneat proinde norma ut, absoluto quadriennio Theologiae, statim incipiat Tertia Probatio, etiamsi ulteriora studia sive sacra sive profana peragenda praevideantur. Provincialibus autem fit facultas, propter bonum spirituale probandorum, non autem propter necessitates operum, aliquos differendi per unum vel summum duos annos.

7. In quibusdam Provinciis inoluit abusus ut, si quis aegrotet vel aliter a munere impediatur in Collegio vel Residentia, saltem ad tempus advocetur Tertianus. Bene noverint Superiores Tertiam Probationem esse ad instar novitiatus, ut nitide patet ex textu S. P. Ignatii. In posterum proinde non magis liceat Tertianos e Probatione, etiam ad tempus educere, quam licet novitios nostros; nec dispensationes concedentur, nisi in extraordinariis adiunctis, de quibus Patris Generalis erit in singulis casibus iudicare.

Si quando Praefecto Missionum committitur ut Tertianis assignet ministeria ad experimentum, id ne fiat nisi prius consulto Instructore, eoque plene consentiente de opportunitate talis ministerii pro determinato Patre. Quod etiam valeat si Tertiani extra Provinciam probationem agunt; eorum ministeria in Provincia durante Probatione iudicio praevio Instructoris subsint, cuius erit determinare convenientne annon.

8. De experimento ministerii in genere, id bene constet: destinandi sunt Tertiani ad ministeria animarum humilia, quae eos exerceant in sui abnegatione, secundum textum Constitutionum. Minime proinde aestimandi sunt vacare a Tertia Probatione decurrente mense ministeriorum in Quadragesima. Ne liceat in posterum Tertianos in Quadragesima mittere in Collegia, vel ad perficienda studia, ad conscribendam dissertationem ad Lauream, ad itinerandum per regionem ita ut noscere discant varia opera. Haec omnia bona sunt extra Tertiam Probationem, non tamen ad naturam et finem huius Probationis apta. Si qui alienigenae, propter adiuncta, ministeriis vacare non bene possunt, exerceantur illi, tempore Quadragesimae, aliis experimentis aptis, iudicio Instructoris.

Ceterum in iis regionibus ubi non solent peculiaria ministeria offerri tempore Quadragesimae, servetur norma olim a P. Wernz proposita, ut mensis ministeriorum dividatur per integrum annum Probationis, atque tempore Quadragesimali pergant de more consueta exercitia Tertii Anni.

9. Omnes Provinciales rogo ne hortentur Tertianos suos ad conscribenda, durante Probatione, Exercitia spiritualia postea tradenda vel alias eiusmodi contiones. Tempus Tertiae Probationis sit tempus formationis imprimis internae, non autem praeparationis immediatae ad ministeria futura. Instructoris erit iudicare quatenus conveniat ut Tertiani quaedam adnotent vel excerpant quae eis utilia futura praevidentur ad ministeria postea paranda.

10. Ideoque abstineant Provinciales vel Praefecti Ministeriorum in Provinciis a mittendis Tertianis ad ministeria difficiliora statim ab absoluto tempore probationis, quin eis linquatur otium requisitum ut possint se praeparare.

11. Sicuti novitiis vix e novitiatu egressis opus est vigilantī directione spirituali ne spiritum conceptum brevi amittant, ita, necesse est ut Patribus e Probatione egressis diligenter invigilent Superiores et opitulentur Praefecti spiritus. Secus enim non pauci brevi tempore, fere omnem fructum spirituales dissipabunt; nonne ipse Salvator nos monebat semen salutis, id est verbum Dei, facile suffocari sollicitudinibus huius saeculi? Reprimat proinde Ra Va praeposterum zelum Rectorum et Superiorum qui iuniores Patres in collegiis vel operibus ita onerant ut ne ipsum quidem tempus ad ordinate orandum et quiescendum eis relinquatur. Minuantur labores qui, quamvis boni, necessarii non sunt et de facto bonum maius impediunt.

12. Expedire potest, secundum morem plurium Provinciarum, ut Patribus etiam post Tertiam Probationem, offerantur quotannis vel saltem interdum, Exercitia spiritualia, a viro vere experto propo-
sita iis qui ea in communi peragere cupiunt. Nullo tamen modo cogantur in eis partem habere, sed unicuique liberum sit, si mavult, Exercitiis privatim et in pleniore solitudine vacare.

13. Demum, attenta necessitate spirituali huius temporis, visum est aliquid immutare in praescripto Epitomes Instituti, 428, § 1, quamquam agitur de antiquiore traditione Societatis. In posterum, id est ab anno scholastico proxime futuro, iam non licebit Tertianis committere munus Socii Magistri Novitiorum, sed Tertia Probatio ad omnibus, in domo ad hoc destinata et sub Instructore, in communi ex professo fiat antequam proponantur Patres ad ultima vota. Neque, ut patet, ullum aliud munus, uti Ministri Domus vel iuniorum Scholasticorum Tertianis committi potest ⁷.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 maii 1957,
in festo B. M. V. Reginae.

R^{ac} V^{ac}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

⁷ *Epit. Inst.*, 428, § 1.

31.

31 maii 1957

INSTRUCTIO DE ANNO INSTITUTIONIS PASTORALIS
SECUNDUM « STATUTA » S. CONGREGATIONIS DE RELIGIOSIS
DECRETO 7 IULII 1956 PROMULGATA

Articulus 48 inter « Statuta generalia » de Religiosorum institutione, Apostolicae Constitutioni « Sedes Sapientiae » diei 31 maii 1956 annexa, vult ut omnes Religiosi sacerdotes « statim post absolutum curriculum theologicum, ... saltem per annum in speciali tirocinio versentur, ... quo peritis magistris usi, dum sacerdotales virtutes impensius colunt et apostolatum sacerdotalem moderate exercent, ad studia et praxim theologiae pastoralis provehenda et perficienda incumbant ... ».

Legenti patet descriptionem anni institutionis pastoralis ex parte coincidere cum descriptione nostrae Tertiae Probationis, ut apparet (ne de aliis documentis sermonem faciam) ex perlectis Regulis Instructoris Patrum Tertiae Probationis, in specie Regulis 3, 5, 8, 9, 10. Collatis consiliis cum iis ad quos res spectat, mihi constat menti S. Congregationis de Religiosis conforme fore si apud nos « annus institutionis pastoralis » coniungatur cum anno Tertiae Probationis.

Superioribus maioribus utique liberum sit aliquos, quos peculiari modo excolendos crediderint, post absolutam Tertiam Probationem, ad ulteriora studia pastoralia, in aliqua Universitate vel apud aliquem professorem in hac re peritiorem peragenda, mittere. Nostris autem omnibus « Annus » a Sancta Sede praescriptus coniungatur cum Tertia Probatione, eo modo qui hac instructione describitur.

Primarius utique finis Tertiae Probationis ille remaneat qui Constitutionibus definitur: « ... in rebus spiritualibus et corporalibus quae ad profectum in humilitate et abnegatione universi amoris sensualis, voluntatis et iudicii proprii, et ad maiorem cognitionem et amorem Dei conferunt insistere; ut, cum in seipsis profecerint, melius ad profectum spiritus alios ad gloriam Dei et Domini nostri iuvent »^s. Regulae proinde et Instructiones de Tertia Probatione in Societate vigentes, vigere pergunt, nisi quod iis adduntur ea quae sequuntur, e quibus ceterum Tertia Probatio nondum onerosior, multis e contra levior efficietur.

Quae quinquies in hebdomada dari consuevit, conferentia de Instituto rebusque conexas (et haec in plerisque locis mane fit),

^s Const. p. V, c. 2, n. 1 [516].

detur de more, eidem continuo additis opportunis repetitionibus et casibus de Instituto. Post meridiem autem, vel alio tempore definiendo semel in hebdomada proponatur casus de re morali et liturgica⁹; ter vero in hebdomada, loco aliarum quae in diversis locis fiunt collationum vel lectionum, habeatur praelectio de re pastoralis. Hoc enim modo, additis instructionibus quas de ministeriis propriis nostri Instituti Instructor declarando Constitutiones proponere tenetur, bene impletur tempus « Statutis » praescriptum, 100 nempe dierum¹⁰. Ceterum opportunum plerumque erit ut praelectiones illae pastorales non semper ternae singulis hebdomadis habeantur, sed modo pauciores, modo plures in hebdomada, ita tamen ut numerus praescriptus impleatur: pauciores potius sint per primam partem anni probationis, plures autem per ultimam, ad prudens arbitrium Patris Instructoris.

De qua autem re agendum erit in praelectionibus pastoralibus, seu quale erit earum « programma »?

Curandum primum erit ut praeveniantur repetitiones rerum quas Patres iam antea, in decursu formationis, audiverunt vel didicerunt. Haec enim, si memoria nonnihil exciderint, per se privatim recolant. Dein cavendum est ut cursus pastoralis aptetur ad necessitatem regionis ubi ministerium exercebunt Patres. Proinde totum idem esse non poterit pro iis qui Missionibus exteris destinantur ac pro iis qui in patria laborabunt; idem non erit in America Latina ac in Europa Occidentali; ex parte saltem varietur oportet in variis mundi partibus. Hinc est quod nonnisi aliqua generaliora, quae ubique tradantur oportet, describi possunt:

1. Nosse discant campum futuri apostolatus, id est statum religiosum mundi hodierni eiusque ingentes necessitates. Quas, secundum Instructionem ad Patres Tertiae Probationis, ex experimento ministeriorum aliquatenus facto discant oportet, easdem longe plenius immo quantum fieri potest plene doceantur in praelectionibus. Initientur proinde recentioribus studiis de « sociologia religiosa » quam dicunt, quae opportunam omnino lucem proiciunt etiam in carentiam vel defectus nostrae actionis apostolicae.

2. Initientur variis formis apostolatus. Quod ad illas formas quas perpetuas vocare licet, quae usuveniunt omni tempore et in omni populo vel genere personarum, satis, praeter ea quae in decursu studiorum theologiae audierunt, eos docet Instructor dum Regulas Sacerdotum, Confessariorum, Operariorum variaeque de hac re sive in Instituto sive a nostris scriptoribus tradita, explicat,

⁹ Reg. Inst. 10.

¹⁰ Art. 42, § 3, 3.

dum agit de Constitutionum parte VII. Sed praeterea necesse est perficiantur et ampliuntur summariae illae notiones quas decurrentibus studiis Theologiae didicerunt, secundum Rat. Stud., n. 272, pleniusque initientur formis hodiernis apostolatus omnimodi. Quae in re, schema aliquod opportune complendum, studiorum pastoralium praebet decretum 29 Congregationis XXVIII. Accedit quod, duobus illis decenniis quae decurrerunt ex quo Congregatio XXVIII mentem suam aperuit, multum crevit commercium inter varias mundi partes, ita ut nunc apostolatus etiam « internationalis » respiciendus sit, ille imprimis qui exerceri potest in coetibus sive catholicis sive acatholicis sive « neutralibus » qui per totum orbem diffunduntur et agunt; ille quoque quo in rebus bonis, secundum normas a Summo Pontifice traditas, collaboratur cum incredulis vel non catholicis; ille qui exercetur ope instrumentorum olim ignotorum, qualia sunt novae formae diurnorum vel periodicorum foliorum, « cinema », « radio », « televisio ». Nosse discant etiam quae extra propriam patriam fiunt, quippe quae mox non propriam patriam tantum, sed remotissimas partes etiam « Missionum exterarum » quae adhuc vocamus, pervadent.

Ad cursum Pastoralem pertineat quoque intellegentia et praxis Sacrae Liturgiae. Nec tantum ea quae commendatur Regulis Instructoris 5 et 9; sed ea omnis quae ad bonum fidelium conducit ad mentem hodiernam Magisterii ecclesiastici. Non parum errant ii ex Nostris qui, cum Societas chorum non habeat nec reliquas sollemniores caerimonias ad usum suorum Religiosorum colat, putant se fere omnia in hac re ignorare et aliis relinquere posse. Tantum e contra nos doctrina et aliquo saltem usu cognoscere oportet, quantum opus est ut Seminaristas nobis commissos digne instituere, paroecias nobis concreditas cum decore regere, alumnos collegiorum ad futuram participationem vitae paroeciali formare, sacerdotes hortari et in spiritu dirigere cum auctoritate valeamus. Non parum in hac re multis in locis deficimus.

3. Peculiarem in modum instituendi sunt Patres ad illam formam apostolatus quae nomine « directionis spiritualis » venit. Cum undique tam ex ipsa Societate quam a sacerdotibus, Religiosis, fidelibus, querelae ad me deferantur de deficiente formatione Nostrorum in hac re, curandum erit ut haec pars institutionis pastoralis magna peritia et diligentia tractetur. Directio spiritualis enim est ex praecipuis ministeriis Societatis, et quod passim a nobis magis exquiritur.

4. Praeter ea quae omnibus communia sunt, peculiaris institutio pastoralis danda erit iis qui ad Missiones externas destinantur. Praeterquam quod nonnullis ex ipsis dare convenit formationem pleniorum et profundiorum, quam nonnisi ex studiis specialibus,

extra Tertiam Probationem peragendis adipisci poterunt, omnibus missionariis necessaria est notitia populi ad quem mittentur, eiusque spiritualis necessitatis; notitia pariter laboris paroecialis quem vix non omnes exercebunt, atque problematum paedagogicorum, culturalium, socialium et similium quibus regiones missionum hac praesertim aetate agitantur.

Praelectiones pastorales duce quidem et moderante Instructore dandae erunt, ita ut ipse sibi servet integram Tertianorum formationem. At non poterit Instructor plerasque earum ipse dare. Approbante proin Provinciali, deligat peritos magistros, de quibus art. 48 Statutorum, sive ex propria Provincia sive ex aliis partibus Societatis, sive aliquando ex peritioribus extra Societatem. Ipsius erit curare ut singuli lectores intra numerum horarum sibi assignatum, materiam integram quae sibi incumbit, absolvant. Quod supponit sane ut tempestive peritos adeat ut illi se parare possint seque ab aliis laboribus opportune expedire. Nec abs re erit si Instructores eiusdem Nationis consilia inter se conferant.

Quod ad missionarios, Provincialibus suggero ut, quidquid est de diversitate Provinciarum, Patres qui ad Missiones unius eiusdemque regionis destinantur, ad unam eandemque domum Tertiae Probationis mittantur, ubi peculiarem sibi que convenientem formationem accipiant. Multae quidem Missiones Societatis Tertiam Probationem in ipso Missionum territorio peragunt: ita Iaponia, India, Indonesia, dispersae Missiones Sinenses, Madagascar. Cum Provincialibus opportune agam ut, si fieri potest, ad alias Missiones Societatis extendatur hoc institutum, utilissimum sane pro aptiore formatione missionariorum. Ubi tamen hoc fieri non poterit, restat ut in Metropoli uniantur missionarii etiam variarum Provinciarum, quo aptior eis impertiatur institutio pastoralis.

Imposito iam in decursu Tertiae Probationis hoc complemento formationis, necesse est ut Superiores maiores, spretis sumptibus (pecuniae enim ante omnia finibus spiritualibus inserviant oportet), bibliothecam Tertianorum augeant selectis operibus de variis partibus theologiae et praxis pastoralis. Instructoris erit usum illorum librorum ita moderari, Patresque ita dirigere in eis legendis, ut fini primario Tertiae Probationis nullum afferatur detrimentum, nec in annum studii degeneret « schola affectus ».

Ad formationem autem « practicam » quod attinet, nihil mutandum occurrit in usibus nostrae Tertiae Probationis. Mensis enim qui experimento ministerii assignandus est, sive continuus ille sit sive interruptus, omnino respondet moderato exercitio apostolatus sacerdotalis quod requirunt Statuta, art. 48, § 1.

Quamquam iisdem Statutis, art. 48, § 2, ab obligatione anni pastoralis eximere licet eos qui ad studia ecclesiastica superiora

destinantur, cum tamen ii quoque indigeant illa formatione (Statuta, l. c.) nec in Societate ullo modo eximantur a Tertia Probatione, ad easdem ac reliqui Tertiani astringantur praelectiones et experimenta. Nam et ipsi postea ministeria sacerdotalia, in specie ministerium Exercitiorum et directionis spiritualis exercere tenebuntur, nec ulli ex iis promitti potest a Superioribus se per totam vitam scientiis ecclesiasticis colendis unice addictos fore.

Haec mea instructio ad experimentum ad triennium valeat. Quo labente, referent Provinciales et Instructores de fructu percepto et de opportunis forte inducendis mutationibus. Elapso autem triennio, ad perfectiorem rationem, duce experientia, expoliri poterit « programma » huius formationis pastoralis.

Restat ut omnes, Superiores aequae ac subditi, menti Ecclesiae plene respondentes, fideliter ea quae hic proposita sunt exsequantur; Superiores quidem ex consilio peritorum quam aptissimam inducendo rationem docendi, subditi autem toto corde et humili obedientia fructum quam maximum capiendi ex institutione quae eis dabitur.

Romae, die 31 maii 1957,
in festo B. M. V. Reginae.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

32.

1 iunii 1957

Normae quaedam ad conficiendum Catalogum Provinciae.

AD OMNES SUPERIORUM MAIORUM PATRES SOCIOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum post non longum tempus iterum praeparandi sint catalogi Provinciarum, visum est cum RVa communicare quasdam ultiores normas, a Patre Nostro approbatas, quae in posterum servandae sunt in Catalogis conficiendis. Momentum enim nostrorum Catalogorum magis crescit in dies, cum sive tabulas statisticas sive relationes annuas, triennales, etc. pro Sancta Sede vel pro aliis praeparare saepius debeamus. Normis igitur vigentibus magis definendis novisque, quatenus oportet, addendis, maiorem uniformitatem atque etiam magis accuratas informationes obtinere conamur.

Propterea velit RVa curare ut in Catalogo anni 1958 parando atque exinde singulis annis, nisi aliud statutum fuerit, haec servantur:

1. Cum in singulis Domibus, ad indicanda officia praecipua singularum personarum, verborum contractiones seu « abbreviationes », uti dicuntur, nominis alicuius operis, consociationis, periodici, etc., adhibendae sunt, ita scribantur ut facile etiam in exteris regionibus intelligi possint: secus nomen plenum, potius quam contractum, indicetur.

2. Interdum socii Domus, praesertim in parvis Residentiis vel Stationibus, ita referuntur ut distinguere non possit Scholasticus a Coadiutore temporali. Propterea aut elencho Scholasticorum praeponatur titulus « Scholastici », atque elencho Coadiutorum titulus « Coadiutores », aut, praesertim si perpauci sunt, nomini singulorum Scholasticorum praeponatur « Schol. » et nomini singulorum Coadiutorum « Coad. ».

3. Si qua Domus a Patre Generali declarata fuerit *communis* pluribus Provinciis (Viceprovinciis, Missionibus), post titulum latinum illius Domus, atque ante nomen vernaculum, indicetur quibusnam Provinciis sit communis: « Domus communis Provinciis N. N. . . . ». Item si non ipsa Domus, sed aliquod opus vel periodicum declaratum fuerit commune, post titulum latinum Domus in qua Patres illi operi vel periodico addicti degunt, notetur: « Opus (vel: Periodicum) N. . . . , commune Provinciis N., N. . . . » (cfr. A. R. XIII 116-119, ultimum elenchum Domorum et Operum communium).

4. In posterum (in *prima parte*, seu textu, Catalogi et etiam in *Indice alphabetico*) asteriscus (*) praeponatur nomini omnium sociorum ex alienis Provinciis qui *non sint applicati* Provinciae. Aliquo alio signo peculiari (e. g. ° vel +), non autem asterisco, (in *prima parte* Catalogi, in sectione « *Extra Provinciam degentes* », in sectione « *Ex aliis Provinciis in hac degentes* », atque in *Indice alphabetico*) distinguantur omnes socii qui *applicati sint* Provinciae a propria alienae. (Cfr. infra n. 10). Notandum est in prima parte Catalogi post nomen *omnium* sociorum ex alienis Provinciis, sive applicati sint sive non, adiungendum esse intra parentheses nomen contractum Provinciae ad quam pertinent, ut hucusque factum est (Pract. Quaed. n. 32, 3°, i).

5. Ut iam praescriptum est (Pract. Quaed. n. 32, 3°, e, et 4°), semper notetur quaenam Missiones et quaenam Residentiae a Patre Generali declaratae fuerint « maiores » (cfr. A. R. XIII 110, 113-115, ultimum elenchum maiorum Missionum et Residentiarum).

6. Si curis Nostrorum in aliqua Residentia *paroecia* commissa fuerit, in Catalogo titulus illius Residentiae ita scribatur: « Residentia et Paroecia N. ». Si praeterea schola paroecialis

Residentiae annectitur vel a Nostris administratur, post titulum Domus addatur « cum Schola Paroeciali »; deinde, post summas Sacerdotum, Scholasticorum, Coadiutorum addatur etiam numerus « alumnorum scholarum mediarum » vel « inferiorum » eiusmodi Scholae Paroecialis, ut iam praescriptum est (Pract. Quaed. n. 32. 3°, j), et iam fit pro Seminariis et Coëlegiis alumnorum.

7. In Missionibus, in quibus administratio Dioecesis vel Vicariatus vel Praefecturae etc. Societati commissa est, indicandae sunt etiam Residentiae vel Stationes ubi sacerdotes saeculares (vel Patres, Fratres aliarum Congregationum religiosarum) sive soli sive cum aliquot Nostris ministerium agunt. Notentur quoque numerus (non autem nomina) sacerdotum saecularium (Patrum, Fratrum aliarum Congregationum) ibi laborantium, necnon summae alumnorum Scholae Paroecialis (vel, si plures sunt, numerus Scholarum Paroecialium cum numero alumnorum in singulis) eiusmodi Residentiae vel Stationi annexae (ut fit e. g. in Catalogo 1957 Belg. Sept. pro Missione Kisantuensi).

Nihil tamen impedit quominus, si videbitur, in foliis *separatis* a Catalogo, imprimatur elenchus Residentiarum, Stationum, etc., ubi Nostri non degunt, necnon nomina sacerdotum saecularium (Patrum, Fratrum aliarum Congregationum) ibi degentium. In nostris autem Catalogis sola Nostrorum nomina recenseantur.

8. Cum nuper non paucae dependentes Missiones erectae sint in Provincias vel Viceprovincias independentes, quae tamen Provinciis, a quibus hucusque dependebant, adhuc commissae sunt tamquam « Missiones » hominibus et subsidiis adiuvandae, in Catalogis Provinciarum, post sectionem « In aliis Provinciis degentes », per decem saltem annos post diem transcriptionis addatur alia sectio « In alias Provincias transcripti », indicatis tum die, mense, anno transcriptionis tum nominibus omnium transcriptorum (non autem eorum Domibus vel officiis) tum nominibus Provinciarum vel Viceprovinciarum in quas transcripti sunt (prout fit e. g. in Catalogis 1957 Belg. Sept. p. 77, et Belg. Merid. p. 84). Hoc enim sociis transcriptis erit solatio, et etiam in mentem revocabit sociis ipsius Provinciae « Missionem » ipsis commissam; insuper legenti explicabit magnam et subitam deminutionem numeri sociorum Provinciae adscriptorum.

Propterea referatur etiam ad finem « Indicis Domorum ac Numeri Sociorum » numerus transcriptorum ab anno 1956 atque ad finem « Sociorum in Missionibus exteris degentium » numerus ab anno 1956 transcriptorum, et nomina « Missionum » in quas transcripti sunt (prout in annexo folio nn. VII, VIII notatur), hae summae igitur singulis annis saltem per decennium crescent. In indice

autem alphabetico sociorum totius Catalogi, opus non est ut nomina transcriptorum recenseantur.

9. Iam praescriptum est ut variis in locis per Catalogum « Summae » sive Nostrorum sive alumnorum vel professorum externorum indicentur. Cum igitur illae « Summae » maximi sint momenti ad numeros statisticos totius Societatis conficiendos, omnibus enixe commendatur ut accurate fiant neve umquam omittantur. Quo igitur maior conformitas ideoque maior utilitas in omnibus Societatis Catalogis obtineatur, his litteris annectitur folium « Summae afferendae in Catalogis Provinciarum ». RVa notabit in iis « Summis » distinctionem factam esse inter alicui Provinciae (Viceprovinciae, Missioni) « adscriptos » atque « applicatos »; nam experientia docet actum esse de accuratis numeris statisticis obtinendis, nisi clare patet quis sit alicui divisioni Societatis plene « adscriptus », quis « applicatus », et quis in ea tantum degat sine adscriptione vel applicatione. Curet igitur RVa ut in « Summis » conficiendis normae in annexo folio diligenter servantur.

10. Nemo est quin sciat quantopere necessarium sit ad uniformitatem obtinendam ut omnes eandem verborum significationem adhibeant: quare visum est statuere significationem (ex Instituto desumptam) « adscriptorum » et « applicatorum », adhibendam ab omnibus qui Catalogos Provinciarum praeparant:

Vox « socii Provinciae » (Viceprovinciae, Missionis) adhibeatur ad significandos non tantum Provinciae *adscriptos*, sed etiam *applicatos*, quamvis in summis afferendis distinctio facienda est inter haec duo sociorum genera.

Alicui Provinciae (Viceprovinciae, Missioni independenti) *adscripti* sunt ii socii qui pro illa Provincia admissi sint vel in eam a Generali definitive transcripti sint (Epit. 817 § 1).

Alicui Provinciae (Viceprovinciae, Missioni independenti) *applicati* sunt ii socii qui ex mutuo Provincialium consensu ex propria Provincia in alienam missi sint atque in hac, tamquam officio principali, munere stabili fungantur quod primario in utilitatem huius alienae Provinciae, non vero propriae, vergit, sive ad definitum sive ad indefinitum tempus (Epit. 817 §§ 2, 3).

In aliqua Provincia (Viceprovincia, Missione) *degentes*, nec huic sive *adscripti* sive *applicati*, sunt ii socii qui in illa aliena Provincia degunt ratione studiorum, probationum, valetudinis, vel negotiorum ad hanc Provinciam non pertinentium: aut qui assignantur domui vel operi a Generali immediate dependenti, aut quod a Generali declaratum sit pluribus Provinciis commune (dummodo tamen ipsi ad unam ex his Provinciis pertineant) (Epit. 817 § 3).

Eaedem significationes, mutatis mutandis, adhibendae sunt pro sociis *dependentis* Viceprovinciae vel Missionis:

Socii Viceprovinciae (Missionis) dependentis comprehendunt

a) *adscriptos*, qui admissi sunt pro illa Viceprovincia aut qui, adscripti Provinciae a qua dependet Viceprovincia, in hac, tamquam officio principali, munere stabili fungantur quod primario vergit in huius utilitatem;

b) *applicatos*, qui, etsi adscripti alicui Provinciae diversae a Provincia a qua dependet haec Viceprovincia (Missio) dependens, in hac, tamquam officio principali, munere stabili fungantur, quod primario vergit in huius utilitatem.

Praeter eos, in aliqua Viceprovincia (Missione) dependenti, adesse possunt etiam socii ex alienis Provinciis, qui illi nec adscripti nec applicati sint, sed in ea degant ratione studiorum, probationum, valetudinis, etc., ut de Provinciis supra dictum est.

Non me latet longum et taedii plenum esse laborem qui requiritur ut Patres Socii, iam omnimodis oneribus gravati, praescriptas normas in Catalogis conficiendis in executionem deducant, sed id postulare cogor propter necessitatem plenas et accuratas informationes de nostra Societate habendi. Spero normas statutas iam nunc esse sufficienter definitas nec novas in posterum esse addendas, ita ut post unum alterumve annum, cum experientia eas comprobaverit, omnes ex libello « Practica Quaedam » et ex diversis locis « Actorum Romanorum » in parvam quamdam instructionem simul colligi possint.

Propter necessitates crescentes in nostra Curia Generalicia, oportet ut in posterum ex singulis Provinciis et Viceprovinciis ad nos mittantur sexaginta (60) exemplaria Catalogi (potius quam quinquaginta anno praeterito praescripta); e quibus quinque (5) per ordinarios tabelliones praemittantur, quo citius ad nos perveniant; reliqua quinquaginta quinque per fasciculos postales subsequantur. Praeter haec sexaginta exemplaria, tria (3), ad Provinciam Bohemiae et Viceprovinciam Romaniae et Slovakiae destinata, in nostram Curiam mitti possunt.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 1 iunii 1957.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

SUMMAE AFFERENDAE
IN CATALOGIS PROVINCIARUM

- I. *Post singulas Domos* (vel series Stationum) (Pract. Quaed. n. 32, 3°, j):
 Sac. . . . ; Schol. . . . ; Coad. . . . ; Univ.
- II. *Post Universitates, Collegia alumnorum necnon Residentias atque Stationes cum Scholis Paroecialibus* (ibid.):
 Alumni externi . . . ; convictores . . . ; universi
 » scholarum super. . . . ; mediar. . . . ; infer.
 (vel, prout videbitur: Schol. technic.; secund.; element.;
 Professores (magistri) externi: Sacerdotes . . . ; Fratres . . . ;
 Laici . . . ; (Religiosae . . .); Universi
- III. *Post Seminaria maiora et minora, Societatis et dioecesis* (ibid.):
 Alumni externi . . . ; convictores . . . ; universi
 » scholarum super. . . . ; mediar. . . . ; infer.
 » theologi . . . ; philosophi
 Professores (magistri) externi: Sacerdotes . . . ; Fratres . . . ;
 Laici . . . ; Universi
- IV. *Ad finem sectionis in qua referuntur Domus et socii degentes in ipso territorio Provinciae* (ante sectionem pro dependenti Viceprovincia vel Missione) (A. R. XII 802 n. 7):
 Degunt in ipso territorio Provinciae:
 Sac. . . . ; Schol. . . . ; Coad. . . . ; Univ.
 E quibus socii Provinciae *adscripti*:
 Sac. . . . ; Schol. . . . ; Coad. . . . ; Univ. ;
 et socii Provinciae *applicati*:
 Sac. . . . ; Schol. . . . ; Coad. . . . ; Univ.
- V. *Post sectionem in qua referuntur Domus et socii degentes in ipso dependentis Viceprovinciae vel Missionis territorio* (ante sectionem « Extra Viceprovinciam vel Missionem degentes ») (ibid.):
 (Eaedem summae ac in n. IV pro Provincia)
- VI. *Ad finem sectionis pro dependenti Viceprovincia vel Missione* (item post sectionem « Extra Viceprovinciam vel Missionem degentes ») (Pract. Quaed. n. 32, 4°; A. R. XII 802 n. 8):

	Sac.	Schol.	Coad.	Univ.
In Vicepr. (Miss.) degentes:	75
Extra Vicepr. (Miss.) degentes:	45
Numerantur	120
Ex aliis Provinciis				
huic <i>applicati</i> :	5
huic <i>non applicati</i> :	30
Socii Viceprovinciae <i>adscripti</i> :	85
<i>Adscripti</i> ineunte (an. praec.):	82
Augmentum:	3

VII. *Index Domorum ac Numerus Sociorum* (Pract. Quaed. n. 32, 9°):

Pag.		Sac.	Schol.	Coad.	Univ.
5	R. P. Prov. cum Sociis:	3
..	(Singulae Domus, ord. alph.):	15
..	..	7
..	..	45
..	In Vicepr. N. (depend.):	120
..	In Missione N. (depend.):	35
..	Extra Provinciam degentes:	20
	Numerantur	245
	Ex aliis Provinciis				
	huic <i>applicati</i> :	20
	huic <i>non applicati</i> :	35
	Socii Provinciae <i>adscripti</i> :	190
	<i>Adscripti</i> ineunte (an. praec.):	185
	Augmentum	5
	Ab anno 1956 transcripti in alias Provv.:	

VIII. *Socii Provinciae N. in Missionibus exteris degentes* (etiam alienis Missionibus applicati. « Missiones » considerentur illae quas « Conspectus Missionum Societatis Iesu » in *Supplemento Catalogorum Societatis Iesu* singulis annis refert) (Pract. Quaed. n. 32, 10°):

<i>Missio</i>	<i>Provincia</i>	<i>Sac.</i>	<i>Schol.</i>	<i>Coad.</i>	<i>Univ.</i>
Calcutt. (Vicepr.)	—
Gallensis	Neapolitana
Ranchiens. (Prov.)	—
Iamaicensis	Novae Angliae

Numerantur in Missionibus
Numerabantur ineunte (an. praec.)

Augmentum
-----------	-----	-----	-----	-----

Ab anno 1956 transcripti in alienas « Missiones »:

Calcuttensem (Vicepr.)
Ranchiensem (Prov.)
Indonesianam (Vicepr.)

33.

28 iunii 1957

Obsequia colligenda pro Em. Card. V. Valeri iubilaеum sacerdotale explente.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Eminentissimus ac Reverendissimus Valerius Cardinalis Valeri, Praefectus Sacrae Congregationis de Religiosis, proximo die 21 decembris feliciter explebit quinquagesimum annum ex quo ordinationem sacerdotalem accepit. Quapropter, invitante R. P. Arcadio Larraona, Secretario eiusdem Sacrae Congregationis, socii omnium Ordinum, Congregationum et Institutorum Religiosorum hac occasione utentur ut expriment profundos suos grati animi sensus atque filialem venerationem erga eum qui, nomine Summi Pontificis, vitae et apostolatui omnium Religiosorum sollicite praesidet.

Ut igitur etiam nostra Societas congruum devotionis testimonium erga Eminentissimum Cardinalem exhibeat, curent Superiores Maiores ut ante diem 21 decembris huius anni pro eo celebrentur prima intentione

- a) in omnibus *Provinciis* 75 Missae,
- b) in omnibus *Vicprovinciis* independentibus et dependentibus, necnon in Regionibus Mexicana Septentrionali et Uruquariensi, 50 Missae.

Praeterea in singulis Provinciis, Viceprovinciis sive dependentibus sive independentibus, atque Missionibus ad easdem intentiones offerantur 50 Missae auscultatae, Communiones et Coronae. Ipsum autem anniversarium omnibus Nostris tempestive in mentem revocetur ita ut etiam alias preces, mortificationes et pia opera pro sua cuiusque devotione addant.

Tot deinde Missis ex thesauro spirituali Societatis additis quot requirentur ad numerum 5000 explendum, curabo ut spiritualia obsequia universae Societatis Eminentissimo Principi appropinquante ipso anniversario offerantur.

Si insuper in singulis nationibus Foederationes Superiorum Maiorum familiarum religiosarum communia consilia inierint ad hoc faustum anniversarium celebrandum vel obsequia Eminentissimo Cardinali conjunctim exhibenda, etiam nostri Superiores Maiores suam adiutricem operam libenter praestabunt.

Mihi denique notum est Cardinali Valeri, post promulgata Statuta Generalia Constitutioni Apostolicae « Sedes Sapientiae » annexa, valde cordi esse Pontificium Institutum Pastorale Romae inchoandum, ad quod tamen quaedam subsidia requirentur. Quapropter si aliqui e nostris Superioribus Maioribus hanc occasionem arripere voluerint ut eleemosynam, etiam minimam, pro hoc opere instituendo mittant, res certe Eminentissimo Cardinali valde grata erit. Eleemosynae autem mecum (vel cum P. Oecono Generali) ante diem 1 augusti communicentur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 28 iunii, 1957,
in festo ss. Cordis Iesu.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

34.

15 iulii 1957

P. Alphonsus Smetzers nominatur Praeses Secretariatus Missionum.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro, R.am V.am certiore facio novum Praesidem Secretariatus Missionum esse rehunatum P. Alphonsum

Smetsters, e Viceprovincia Indonesiana, hactenus Adiutorem eiusdem Praesidis.

P. Eduardus Goulet, qui anno 1923, e Missione Nankinensi vocatus, munus Praesidis recens instituti Secretariatus suscepit atque magna cum devotione et peritia exinde implevit, in nostra Curia remanebit suamque operam adiutricem laboribus pro nostris Missionibus dare perget.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 iulii 1957,
in festo BB. Ignatii de Azevedo et Soc. MM.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

35.

31 iulii 1957

P. Paulus Molinari nominatur Postulator Generalis Causarum Societatis.

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTII

Cum ex medicorum praescripto optime de Societate meritis Postulator Generalis Pater Theodorus Toni, Urbem relinquere coactus fuerit, per praesentes litteras significo RVae me hoc die 31 iulii 1957, re in Domino mature considerata auditoque Patrum Assistentium consilio, elegisse atque constituisse Postulatorem Generalem causarum Venerabilium et Beatorum nostrorum P. Paulum Molinari, e Provincia Taurinensi.

Quam notitiam RVa velit cum suis opportune communicare.
Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 iulii 1957
in festo S. Patris Ignatii.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

36.

27 septembris 1957

A. R. Pater Noster gratias agit Societati de obsequiis in iubilaeo vitae religiosae sibi oblatis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ram Vam rogo ut velit, meis verbis, enixas gratias dicere Nostriis omnibus, qui tanta caritate me circumdederunt occasione quinquagesimi anni in Societate peracti. Me altissime commovit liberalitas qua Societas tota me cumulavit, suffragiis Sacrificiorum, orationum, honorum operum mihi oblatis; quae omnia simul thesaurum efficiunt quali vix quivis alius in terris unquam donatus fuit! Ex toto corde omnia Domino obtuli pro incolumitate et progressu Societatis nostrae, atque in specie pro felici successu Congregationis Generalis quam nunc celebramus.

Nec minores gratias habeo pro pingui eleemosyna quam undique, etiam pauperiores Provinciae et Missiones mihi obtulerunt in gratiam eorum qui maiori etiam penuria premuntur. Novi non pauca mihi oblata fuisse quae sive ex domorum sive etiam singulorum sacrificiis cotidianis conflata sunt.

Dominum oro ut Ipse, qui « est merces nostra magna nimis », omnibus centuplum, pro suo liberali more, retribuere dignetur. Societati, quae se vere ostendit Societatem amoris et caritatis, benedicere dignetur in omnibus et singulis eius sociis per orbem terrarum in vinea Domini laborantibus vel sese ad laborem disponentibus in formatione.

Commendo me R^{ae} V^{ae} ss. SS.

Romae, 27 septembris 1957.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

37.

2 octobris 1957

*De allocutione Pontificis ad Congregationem Generalem XXX
in praxim fidelem deducenda.*

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Summus Pontifex, vix incoepata nostra Congregatione Generali, dignatus est eam totam accipere, eique simul ac Nostris omnibus aliquas dare normas, secundum quas vita nostra regatur oportet, si velimus spiritui nostri Patris Ignatii fideles esse et expectationi Ecclesiae et Sedis Apostolicae respondere.

Curet Ra Va ut pretiosum documentum, cuius una cum textu latino primigenio versionem in linguam aliquam vernaculam transmittito, ad omnium Nostrorum notitiam perveniat; immo, si commode fieri potest, ut singuli eius exemplar accipiant, quo facilius possint id considerare et meditari.

Pro ea enim quam Vicario Christi in terris obedientiam profitetur Societas, hae normae, quibus medulla nostrarum Constitutionum fere continentur, nobis omnibus « viam ad Deum » ostendunt quam sequamur oportet si ad finem quem Societati praefixit sanctus Ignatius pervenire ambimus. Si unquam, certe hic convenit ut obedientia nostra sit « omni ex parte perfecta », executione, voluntate atque iudicio.

Curabit Ra Va ne Nostri ullo modo commoveantur rebus insulsis, quas folia diaria nonnulla sive de Congregatione Generali sive de allocutione pontificia publici iuris fecerunt. Talia, a viris vitae religiosae plane ignaris scripta, quae sensum allocutionis pontificiae a vero detorquent, crastina die oblivione iam delebuntur, nec Societati detrimentum ullum afferent. E contra; humilis et perfecta nostra obedientia, non tantum nos Deo gratos efficiet (quod solum importat), sed etiam hominum aestimationem maiorem nobis conciliabit.

Ra Va in suo territorio disponat ut exhortationes domesticae anno proxime sequenti ubique fiant de rebus quae allocutione Summi Pontificis inculcantur. Varias eius partes amplam materiam praebent plurium ad Nostros exhortationum.

Commendo me R^{ae} V^{ae} ss. SS.

Romae, 2 octobris 1957.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

38.

28 octobris 1957

Communicatur facultas in perpetuum promovendi ad tonsuram post Philosophiam. — Duo libri: « S. P. Ignatii Ephemeris Spiritualis » et « De Religiosa Gubernatione »¹.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro, cum RVa communico Rescriptum S. Congregationis de Religiosis die 30 iulii huius anni datum (Prot. N. 6527/57), quo in perpetuum conceditur facultas promovendi nostros Scholasticos ad tonsuram et ordines minores post expletum cursum Philosophiae, atque Rescriptum S. Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus die 31 iulii huius anni datum (Prot. N. 845/47/6), quo ad aliud decennium prorogatur facultas conferendi iuxta normas statutas gradum Baccalaureatus in Sacra Theologia alumni cursus minoris.

Hanc nactus occasionem RVam certiore facio nuper editam esse *S. P. Ignatii Ephemeridis Spiritualis* (i. e. illius Ephemeridis fragmentorum, quae ad nos usque pervenerunt) versionem latinam ante amplius viginti annos confectam a P. Candido Iuliano Sautu atque a viris scriptorum S. P. Ignatii peritis deinde recognitam. Exemplaria, si RVa nonnulla, praesertim pro nostris Domibus probationis et formationis, obtinere velit, apud nostram Curiam Generaliciam prostant.

Item libellus *De Religiosa Gubernatione*, qui apud Provinciam Belgicam Septentrionalem hucusque prostabat, cum iam non resistent exemplaria, typis iterum mox mandabitur in nostra Curia Generalicia; non autem est « nova editio », nam textus manet idem, aliquibus tantum adnotationibus ad calcem paginae adaptatis, quo exactius aliis libellis vel documentis nostris hodiernis respondeant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 28 octobris 1957.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

¹ Vide superius p. 181, 182.

39.

6 novembris 1957

Erigitur Viceprov. independens Africae Centralis.

D E C R E T U M

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Inter opera apostolica quae, a Sociis pristinae Belgicae Provinciae suscepta, benedictionibus divinis maxime cumolata sunt, imprimis veniunt missiones in Congolensi regione, exeunte saeculo XIX inauguratae. A die enim 6 martii 1893 quo earum fundatores, P. Aemilius Van Henexthoven eiusque socii, navem Antverpiae conscenderunt ad hunc usque diem, mirum sane in modum Patres Fratresque nostri catholicam fidem in Missione tunc Kwangensi dicta annuntiaverunt et excoluerunt. Eorum gesta, labores graves difficultatesque fortiter superatas longius narrare non oportet cum pro celebratione quinquagesimi anniversarii Missionum Congolensium Decessor noster f. m. P. Alexius Magni, epistola data die 10 ianuarii 1943, ea egregie memoraverit.

Non possumus tamen non recordari opus coloniarum agrestium quod calumniis christiani nominis hostium impetitur: Missionariorum populorumque suorum crudelem peremptionem in illa famosa somni pestilentia, « hominum edaci »; stationum fundationem cum scholis et officinis ubi acriter adlaborabant tum Scholastici tum Fratres Coadiutores; viarum constructionem quae aditum aperirent ad remotos pagos ubi Nostri cum catechistarum auxilio religionis cultusque humani prima elementa deferre possent. Praesertim dicendum est de cura amanter sollicitaeque habita iuvenum eorum qui in Seminariis minoribus et maiore ad Sacerdotium parabantur. Nec spem fefellit eventus cum anno 1956, ut corona conaminis, e manipulo cleri Kisantuensis Vicariatus Apostolici, primus e territorio Congolensi Episcopus creatus est.

Sed ut ad ipsius Societatis incrementa veniamus, nondum decem anni elapsi sunt post fundatum primum Societatis Noviciatum in continente Africano et iam videmus ad octoginta numerari Patres, Scholasticos Fratresque Coadiutores qui oriundi ex ipso territorio Congolensi vel e vicinis regionibus Ruanda-Urundi et Cameroun nomen Societati dederunt. Adest autem nunc praeter Djumanum Noviciatum, Iunioratus ibidem recte institutus tam pro Scholasticis quam pro Fratribus Coadiutoribus atque recentioris fundationis Philosophicum Collegium S. Petri Canisii in Kimuenza.

Praeter domos in ipso Missionum Kisantuensis et Kikwitensis territorio constitutas, fundata sunt in Africa centrali tria alumnorum Collegia quae fama bene merita gaudent et iuvenes tam albos quam nigros accipiunt. Aegre dici possit quam rapide feliciterque se evolvat in tota regione Africae Belgicae tam profundior christiana fidelium institutio per Apostolatam Orationis, Congregationes Marianas, Exercitiorum spiritualium praxim aliaque multa opera, quam cultiorum hominum praeparatio in Collegiis et Scholis omnis generis et gradus et in operibus quae ad vitae familiaris et ad coetum socialium rectam ordinationem conferunt. Nemo est qui non videat opera adeo multiplicia atque diversa (qualia ceterum plura in dies a Nostriis in tota Africa centrali petuntur), vix apte regi posse a Superioribus qui vel longe absint, vel intra Missionum territorium animarum cura et necessitate strenuae evangelizationis assidue distineantur. Menti Ecclesiae praeterea conforme est ut populi illi quibus aditum ad Evangelium aperuerunt missionarii alienigenae, quamprimum proprium locum nanciscantur in Regno Dei, seque ipsos in re religiosa, sub propriis ducibus regant, dirigente Vicario Christi in terris. Atque eo vergit legitimum desiderium eorundem populorum. Traditionem proinde antiquae Societatis secuti, quam resumendam suadent hodierna adiuncta, ad maiorem Dei gloriam expedire censuimus ut opera Societatis in territorio Congolensi cum Ruanda-Urundi sub iurisdictione unius eiusque sui iuris Superioris constituentur. Qui, dum res pressius cognoscere et dirigere potest, totum tempus totasque vires impedit in promovendo bono animarum in illo territorio quod, omni exspectatione citius, properat ad plenam in Christo maturitatem. Minime tamen ipsarum Missionum Kikwitensis et Kisantuensis laborem retardare volumus neque ardorem compescere quo Nostri in Belgio ad missionarios adiuvandos et ad eorum opera constanter promovenda accenduntur: quin potius persuasum habeant ea onera apostolica non minus quam antea fore sua, suisque curis commendari. Confidimus etiam fore ut Nostri qui in territoriis Congolensi et Ruanda-Urundi operam dant, quamquam e diversis Belgicis Provinciis atque e diversis Africae partibus veniunt, tamen ad communem laborem unanimi conatu se applicant ea unice quaerentes quae ad Dei gloriam animarumque salutem spectant.

Divino igitur lumine instanter implorato, auditis Praepositis Provinciarum Belgicae Meridionalis et Septentrionalis necnon Superioribus Missionum Kikwitensis et Kisantuensis eorumque Consultoribus, Patribus quoque Assistentibus in consilium adhibitibus pro ea quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis nobis conferunt potestate, Missionem Kikwitensem cum Collegiis Leopold-

villensi et Usumburano a Provincia Belgica Meridionali atque Missionem Kisantuensem cum Collegio Bukavuensi a Provincia Belgica Septentrionali seiungimus easque unitas in unam Viceprovinciam independentem, Africae centralis nuncupandam et Provinciis ac Viceprovinciis Assistentiae Angliae annumerandam, erigimus, cum omnibus iuribus et officiis quae Viceprovinciis independentibus iuxta nostrum Institutum competunt.

Quod vero ad huius Viceprovinciae territorium, socios, regimen, subsidia attinet, haec praeterea decernimus:

1. Territorium novae Viceprovinciae complectitur territorium Congi Belgici et Ruanda-Urundi; domus igitur omnes et bona mobilia et immobilia Societatis in illo territorio existentia in novae Viceprovinciae independentis iurisdictionem transibunt, sicut et omnes foundationes et accessiones in eodem territorio, petentibus vel consentientibus Ordinariis loci, in posterum faciendae.

2. Quod ad socios spectat, nisi Praepositus Generalis in singulis casibus aliud statuerit:

a) Viceprovinciae pleno iure adscripti erunt, etiamsi aliis Provinciis vel Viceprovinciis vel Missionibus sunt in praesens applicati, omnes socii hodiernae Missionis Kikwitensis et Kisantuensis qui in Africa nati sunt vel tempore ingressus in Societatem domicilium ibi habuerunt; item omnes socii ex Provinciis Belgica Meridionali et Septentrionali, ad alterutram Missionem hucusque pertinentes, qui ultima vota iam nuncupaverunt; pariter socii civitate Congolenses vel Ruanda-Urundi qui ad alterutram Provinciam Belgicam nunc pertinent;

b) Ii vero socii ex Provinciis Belgica Meridionali et Septentrionali, ad alterutram Missionem hucusque pertinentes, qui ultima vota nondum nuncupaverunt, applicati sint Viceprovinciae Africae Centralis; cum autem in posterum ad gradum promoti fuerint, eidem Viceprovinciae eo ipso habeantur et sint adscripti.

c) Ad Viceprovinciam Africae Centralis adscribentur quoque socii, hucusque neutri Missioni adscripti sed ad Collegia Bukavuense, Leopoldvillense, Usumburanum nunc destinati, quos Praepositus Generalis Viceprovinciae adscribet; libenter autem adscribet eos qui, ipsi consentientes, a Provincialibus ad hoc proponentur. Secus vero novae Viceprovinciae manebunt applicati, nisi ex mutuo consensu Superiorum, quorum interest in Provinciam propriam remissi fuerint.

d) Ii denique socii ex alienis Provinciis, a Belgica Meridionali et Septentrionali diversis, hucusque ad alterutram Missionem destinati, novae quoque Viceprovinciae maneant applicati. Qui autem Viceprovinciae Africae Centralis applicati fuerint, ne in propriam

Provinciam revocentur nisi ex mutuo consensu Provincialis, cuius interest, et Viceprovincialis Africae Centralis.

3. Regio Kikwitensis, territorium hodiernae Missionis eiusdem nominis complectens, maneat sociis e Provincia Belgica Meridionali peculiari modo commissa atque gubernetur a proprio Superiore cum potestate Superioris Maioris a Viceprovinciali Africae Centralis deleganda secundum modum nobis probandum, salva tamen ab eodem Viceprovinciali plena dependentia.

4. Regio Kisantuens, quae territorium hodiernae Missionis eiusdem nominis complectitur, sociis e Provincia Belgica Septentrionali maneat pariter peculiari modo concredita atque gubernetur eodem modo ac Regio Kikwitensis.

5. Ab auctoritate tamen utriusque Superioris Regionis subtrahantur Domus et opera Societatis propria, nisi in singulis casibus aliud a Praeposito Generali statuatur.

6. Plerumque socii destinati mancant vel in posterum destinentur illi Regioni ex qua in Societatem admissi sint vel quae suae cuiusque Provinciae concredita sit, salva tamen libertate Viceprovincialis, cui omnes socii plene et sine exceptione subiecti erunt, eos in hanc vel illam Viceprovinciae partem mittendi, ab ea revocandi et alio destinandi, prout sibi ad maiorem Dei gloriam expedire videbitur.

7. Praepositus Viceprovinciae Africae Centralis Arcas Seminarii utriusque hodiernae Missionis in unam coniunctas administrabit, sicut etiam, salva semper donatorum intentione, reliqua Viceprovinciae bona subsidiaque sine ulla certa et definita destinatione ad illam ex Provinciis missa; secundum autem normas iustitiae et aequitatis, tenebitur ordinarie destinare in utilitatem Regionis Kikwitensis eleemosynas e Provincia Belgica Meridionali atque Regionis Kisantuens eleemosynas e Provincia Belgica Septentrionali missas, earumque gestionem committet Superioribus earum Regionum; liber autem semper manet ad subsidia alia ratione disponenda, salva donantium intentione, prout maior Dei gloria postulare videbitur.

8. Viceprovincia Africae Centralis, etsi iuridice independens et sui iuris, peculiari modo commissa manebit Provinciis Belgicae Meridionali et Septentrionali, quae eam hominibus et pecuniis, prout vires et adiuncta permittent, adiuvere pergunt perinde ac hucusque fecerunt; Praepositi insuper earum Provinciarum suos in Viceprovincia Africae Centralis degentes visitare poterunt, non quidem tamquam auctoritatem in eos vel in ulla eorum negotia habentes, sed ut necessitates apostolicas in loco discant.

9. II vero socii Provinciarum Belgicae Meridionalis et Septentrionalis, qui in posterum in Viceprovinciam Africae Centralis

destinati fuerint, eidem erunt pleno iure adscripti, si vota ultima iam nuncupaverint; secus autem Viceprovinciae Africae Centralis manebunt applicati, donec ad gradum promoti fuerint, quo tempore eidem Viceprovinciae eo ipso erunt adscripti, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit.

10. In mutui amoris grataeque memoriae testimonium Viceprovincia Africae Centralis cum Provinciis Belgica Meridionali et Septentrionali pias conventiones, ad fixum tamen tempus duraturas, de suffragiis pro defunctis etiam in posterum invicem peragendis ineat nobisque probandas proponat.

11. Dubia, si quae occurrant de hoc decreto in executionem mandando, nobis proponantur solvenda.

Hoc nostrum decretum proximo die festo S. Francisci Xaverii, die 3 decembris 1957, in omnibus domibus Provinciarum Belgicae Meridionalis et Septentrionalis, necnon in omnibus domibus in territorio novae Viceprovinciae sitis secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim obtinebit.

Quod reliquum est, Divinam Maiestatem per Beatam Virginem Mariam, intercedentibus S. Francisco Xaverio atque S. Petro Claver necnon omnibus nostris Sanctis, enixe precamur ut quae per has litteras decrevimus, e caelo rata habeat, novamque Viceprovinciam Africae Centralis gratiis pretiosissimis fovere et ad maiorem Eius gloriam animarumque salutem provehere dignetur.

Datum Romae, die 6 novembris 1957,
in festo Omnium Sanctorum Societatis Iesu.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

JACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

40.

6 novembris 1957

Erigitur Viceprov. independentis Proximi Orientis.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Instauratae Societatis Missio Syriaca, eatenus ipsi Praeposito Generali immediate subiecta, anno 1843 ad Provinciae Lugdunensis curas delata est. Ab anno autem 1879 in Aegyptum vocati sunt eius-

dem Provinciae operarii, qui seminarium copticum excitarent: anno autem 1881, ad Missionem Armeniae instaurandam.

Huius campi apostolici, cuius plures filii, locis et temporibus diversis, sanguinem pro Christo fuderunt, labores laudandi sunt et fructus, quibus Lugdunensis Provincia merito gloriari potest. Inter opera vero magis antiqua maiorisque momenti satis sit memorare arduas missiones per pagos Libani, Syriae et Superioris Aegypti, seminaria in Libano et Beritensem Universitatem cum praeclara orientali officina typographica, in Aegypto autem duo collegia Cairense et Alexandrinum. His et aliis institutis per plura decennia animorum culturae impigre provisum est, nec parum Ecclesiae catholicae bono contulit Nostrorum et religiosa et humana auctoritas. Quot enim antiqui alumni, in civili et ecclesiastico foro egregii nominis famam adepti, amplissimis muneribus in toto Proximi Orientis ambitu functi sunt aut adhuc funguntur ad maiorem Dei gloriam.

Illarum autem regionum, quibus arabica lingua communis est, ante multos annos desiderabatur rationalis ordinatio et unitas in apostolicis operibus moderandis, unde factum est ut anno 1936 sub unico Superiore Regulari iunctae sint Syriae, Aegypti et Armeniae Missiones, anno vero 1939 erecta sit Proximi Orientis Viceprovincia a Provincia Lugdunensi dependens.

Nunc autem, ratione habita condicionum quae in singulis nationibus peculiarem directionem requirunt, visum est et unitatem acquisitam servare et hodiernis necessitatibus aptius subvenire.

Propterea re diu multumque coram Domino perpensa, auditis Praepositis Viceprovinciae Proximi Orientis necnon Provinciarum Lugdunensis et Franciae eorumque Consultoribus, audita quoque Patrum Assistantium sententia, pro ea quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis nobis conferunt potestate, Viceprovinciam Proximi Orientis a Provincia Lugdunensi seiungimus atque in Viceprovinciam independentem a tota Societate iuvandam, etiam in posterum eodem nomine nuncupandam et Provinciis ac Viceprovinciis Assistentiae Galliae annumerandam, erigimus, cum omnibus iuribus et officiis quae Viceprovinciis independentibus iuxta nostrum Institutum competunt.

Quod vero ad huius Viceprovinciae territorium, socios, regimen, subsidia attinet, haec praeterea decernimus:

1. Territorium novae Viceprovinciae independentis erit territorium Aegypti, Libani, Syriae, Jordaniae: domus igitur omnes et bona mobilia et immobilia Societatis in illo territorio existentia in novae Viceprovinciae independentis iurisdictionem transibunt, sicut et omnes foundationes et accessiones in eodem territorio, petentibus vel consentientibus Ordinariis, in posterum faciendae.

2. Quod ad socios spectat, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit:

a) Viceprovinciae pleno iure adscripti erunt, etiamsi aliis Provinciis vel Viceprovinciis vel Missionibus sunt in praesens applicati, omnes socii hodiernae Viceprovinciae Proximi Orientis qui in praedicto territorio nati sunt vel tempore ingressus in Societatem domicilium ibi habuerunt; item omnes socii ex Provinciis Lugdunensi et Franciae, ad Viceprovinciam Proximi Orientis hucusque pertinentes, qui ultima vota iam nuncupaverunt.

b) Ii vero socii ex Provinciis Lugdunensi et Franciae, ad Viceprovinciam Proximi Orientis hucusque pertinentes, qui ultima vota nondum nuncupaverunt, applicati sint Viceprovinciae independenti; cum autem in posterum ad gradum promoti fuerint, eidem Viceprovinciae eo ipso habeantur et sint adscripti.

c) Ii vero socii aliarum Provinciarum, qui in posterum in Viceprovinciam Proximi Orientis missi fuerint, eidem erunt pleno iure adscripti, si vota ultima iam nuncupaverint; secus autem Viceprovinciae manebunt applicati, donec ad gradum promoti fuerint, quo tempore eidem Viceprovinciae eo ipso erunt adscripti.

d) Ii denique socii ex alienis Provinciis, a Lugdunensi et Franciae diversis, hucusque ad Viceprovinciam Proximi Orientis, destinati, independenti quoque Viceprovinciae maneant applicati. Qui autem Viceprovinciae applicati sunt, ne in propriam Provinciam revocentur nisi ex mutuo consensu Provincialis, cuius interest, et Praepositi Viceprovinciae Proximi Orientis.

3. Praepositi Viceprovinciae erit, cum approbatione Praepositi Generalis, pro quibusdam regionibus, Superiores constituere qui eas regant cum potestate Superioris Maioris ab ipso deleganda, secundum modum a Praeposito Generali approbandum, et salva dependentia a Praeposito Viceprovinciae.

4. Viceprovincia Proximi Orientis, etsi iuridice independens et sui iuris, hominibus et pecuniis adiuvanda erit a reliquis Societatis Provinciis prout Praeposito Generali videbitur. Speciali autem modo regio Aegyptiaca Provinciae Franciae, regiones vero Libanensis et Syriaca Provinciae Lugdunensi commendantur et illarum erit haec territoria peculiariter curare. Praepositi insuper earundem Provinciarum suos in Viceprovincia Proximi Orientis degentes visitare poterunt, non quidem tamquam auctoritatem in eos vel in ulla eorum negotia habentes, sed ut necessitates apostolicas in loco discant et suis e patria eo translatis solatium et animum afferant.

5. Per se socii destinati maneant vel in posterum destinentur illi Regioni quae suae cuiusque Provinciae commendata sit, salva tamen libertate Viceprovincialis Proximi Orientis, cui omnes socii plene et sine exceptione subiecti erunt, eos in hanc vel illam Regio-

nem mittendi, ab ea revocandi et alio destinandi, prout sibi ad maiorem Dei gloriam expedire videbitur.

6. Praepositus Viceprovinciae Proximi Orientis, salva semper donatorum intentione, sicut pleno iure administrabit bona Viceprovinciae subsidiaque sine ulla certa et definita destinatione ad illam ex Provinciis missa, ita, secundum normas iustitiae et aequitatis, tenebitur ordinarie destinare in utilitatem Regionis Aegyptiacae eleemosynas e Provincia Franciae atque Regionis Syriacae et Libanae eleemosynas e Provincia Lugdunensi missas; liber autem semper manet ad subsidia alia ratione disponenda, prout maior Dei gloria postulare videbitur.

7. In mutui amoris grataeque memoriae testimonium Viceprovincia Proximi Orientis cum Provinciis Lugdunensi et Franciae pias conventiones, ad fixum tempus duraturas, de suffragiis pro defunctis etiam in posterum invicem peragendis ineat nobisque probandas proponat.

8. Donec provisum aliter non fuerit, socii et opera quae in Turcarum republica inveniuntur directe a Praeposito Viceprovinciae Proximi Orientis pendebunt.

9. Dubia, si quae occurrant de hoc decreto in executionem mandando, nobis proponantur solvenda.

Hoc nostrum decretum proximo die 3° decembris, sancto Francisco Xaverio sacro, in omnibus domibus Provinciarum Lugdunensis et Franciae necnon Viceprovinciae Proximi Orientis secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim obtinebit.

Faxit Deus, per intercessionem sancti Patris Ignatii, sancti Francisci Xaverii et omnium Sanctorum Societatis, ut nova haec ordinatio operarios nostros adiuvet in commodum animarum et maius Ecclesiae catholicae bonum.

Datum Romae, die 6 novembris 1957
in festo Omnium Sanctorum S. I.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

41.

21 novembris 1957

De praeceptis laboribus Congregationis Generalis XXX.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO CARISSIMI,
P. XTI.

Feliciter absoluta die 11 novembris, post 67 sessiones, intenso labore repletas, trigesima Congregatione Generali a condita nostra Societate, iam parantur decreta eiusdem, post aliquot hebdomadas promulganda, indeque a die promulgationis vim suam exsertura. Interim tamen plerisque vestrum gratum erit aliqua saltem eaque fere praecepta nosse ex iis quae in bonum Societatis eiusque operum a Patribus legiferis statuta sunt.

Nemo sane vestrum, qui probe nostis quae sit vita religiosa vitaeque Ordinis nostri, quidquam exspectat ex miris istis et inauditis rebus quas folia diaria, rerum nostrarum fere ignara, futura praedixerunt. Congregatio trigesima, sicut Congregationes priores, Institutum a sancto Ignatio conditum voluit et in spiritu, secundum normas a Fundatore traditas denuoque a Summo Pontifice in sua ad Patres congregatos exhortatione inculcatas, sancte servatum, et in operibus plenius manifestatum.

Prima proinde ac praecepta cura Congregationis fuit illa promovere quae sanctus Ignatius vocat « media quae instrumentum cum Deo coniungunt »¹, utpote quae nostris diebus quandoque minoris fiant locumque interdum indebitum cedant mediis illis naturalibus « quae Dei ac Domini nostri instrumentum in proximorum utilitatem disponunt »². Retinendam proinde censuit horam integram orationis mentalis, cotidie apud nos peragi solitam, cuius opportunitas alicubi in dubium vocabatur; immo impensius fovendam censuit formationem et directionem spiritualem Nostrorum, aptiore ante omnia institutione eorum quibus munus Praefecti spiritus conceditur. Summam aliquam confici voluit totius doctrinae spiritualis Societatis, seu « Breviarium » aliquod ex fontibus authenticis conflandum, quod plenius quam ipsum nostrum « Summarium Constitutionum quae ad spiritualem Nostrorum institutionem pertinent » Nostros imprimis iuvenes instruat, iuvet, dirigat. Simul pauca quaedam ex Constitutionibus eaque praeclariora commisit Praeposito Generali « Summario » inserenda.

¹ *Const. P. X*, n. 2 [813].² *Const. I. c.*, n. 3 [814].

Voluit simul ut, in spiritu Ecclesiae, Nostris plenior procuretur, ab initio vitae religiosae et per eius decursum, intelligentia et devotio sacrae Liturgiae quo perfectius, in spiritu sancti Patris Ignatii, « Domino et Ecclesiae Ipsius sponsae »³ servire valeamus. Pauca quaedam nostris Litanis communibus decursu saeculorum superaddita supprimenda voluit, atque permisit ut eadem Litaniae, sicubi id opportunum iudicabit Generalis, alii interdum pio exercitio locum cedant, ac lingua vernacula recitari possint.

Quod virtutes specificae religiosas spectat, Congregatio imprimis rursum inculcavit supernaturalem illam, spiritu fidei nitentem, oboedientiam qua homo se « totum penitus immolare vult Deo »⁴, quam mundanus iste spiritus, fide orbatus, nostris diebus locum cedere velit alicui subordinationi mere humanae ad bonum commune unice ordinatae. Paupertatis autem praxim enixe promovendam voluit, pressius definiendo vitam illam communem honestorum sacerdotum quam sanctus Ignatius semper insignitam voluit notis humilitatis et paupertatis, quae nostris his diebus, si unquam alias, ad proximorum spiritualem aedificationem faciant⁵.

De gubernio Societatis nil alicuius momenti innovandum censuit Congregatio, nisi quod paulo pressius definivit causas ob quas Patres Assistentes impares muneri facti censendi sint, deficientibus nempe viribus vel alia causa gravi intercedente. Vobis iam innotuit creatio novae Assistentiae in India et Asia Orientali, simulque potestas facta Praeposito Generali tres ulterius erigendi, aliam in eadem Asia, aliam in America Latina, aliam denique in Africa, si quando id opportunum videbitur. Innotuit quoque electio Patris Ioannis Swain, e Provincia Canadae Superioris, in Assistentem Angliae, et Patris Hieronymi D'Souza, e Madurensi Provincia, in Assistentem Indiae et Asiae Orientalis.

Ob crescentem numerum atque momentum Viceprovinciarum independentium, Congregatio eis concessit ius partem habendi in triennialibus Congregationibus Procuratorum, pari passu cum Provinciis. Quo fiet ut in posterum non tantum Congregatio Generalis, sed etiam Congregatio Procuratorum ex toto orbe terrarum omnes omnino partes et opera Societatis repraesentet.

De formatione in litteris quoque sollicita, Congregatio voluit ut pressius definiretur scopus et ratio studiorum nostrorum Iunioratum. Commendavit ut plures, pro hodierna necessitate, excoherentur studiis specialibus tam sacris quam profanis. Petiit ut

³ *Formula Instituti a Iulio III approb.*, n. 1.

⁴ *Epist. de virt. oboed.*, n. 9.

⁵ *Cf. Const. P. VI c. 2*, n. 16 [580].

Regulae conficerentur in gratiam Scholasticorum qui magisterium agunt in collegiis; demum, ut tota formatio futurorum sacerdotum aptiore directione ordinaretur.

Ne disciplina religiosa damnnum pateretur ex divergente aliquatenus iure scripto et praxi legitima, Regulas Communes retractavit et in aptiorem ordinem redegit; Collectionem Decretorum aptavit ad recentem Rationem Studiorum Superiorum, eiusque nonnulla praescripta vel sustulit vel emendavit ad necessitates hodiernas minus accommodata. Consuetudinaria quoque, ut responderent usibus legitimis in variis locis vigentibus, retractanda, si opus sit, voluit.

Difficillima problemata de nostra paupertate in communi, qualis in Constitutionibus definitur, plurimum laboris paraverunt Congregationi. Quae, re undequaque librata, voluit ut profundiore et ulteriore studio via sternatur ad novam aliquam, si necesse erit, legislationem, qua Societas opera sua multiplicia promovere possit quin opus sit diuturna illa dispensatione apostolica quae, utpote vulnus nostri Instituti, de medio tollenda videtur. Auditis enim omnibus Superioribus maioribus Societatis, patuit opera nostra institutionis inventutis, missionum ad infideles, promotionis socialis leniuorum (ut praecipua quaedam tantum memorem), mutatis condicionibus oeconomicis, alia ratione sustinenda fore quam littera primaevae nostrae paupertatis praevidebatur. Quod fieri debet minime relaxata, sed ad strictiorem novamque formam ordinata eadem paupertate. Statuit autem ipsa Congregatio in posterum admittere posse Domus Scriptorum separatas, redditibus etiam stabilibus instructas, utpote genus domorum novum, Constitutionibus non definitum, et ob causae similitudinem Collegiis potius assimilandum.

Gressus premens praecedentis Congregationis, haec trigesima iterum praemonuit contra pericula quae rectae doctrinae his temporibus imminet, normasque constituit tum iis qui docent, tum iis qui inquisitioni scientificae sunt magis dediti.

Ad ministeria nostra sese convertens, Congregatio plurimum iis promovendis adlaboravit. Commendavit imprimis ut, tum in deligendis ministeriis, tum in modo ordinandi laborem Societatis, ratio imprimis haberetur indolis magis universalis seu « internationalis » ministerii hodierni. Maiorem nostrum tempus requirit collaborationem inter homines e variis Provinciis delectos, maiorem sollicitudinem de iis hominibus et locis quae « cum profecerint, in causa erunt ut bonum ad multos alios, qui eorum auctoritatem sequuntur vel per eos reguntur, perveniat »⁶. Tales sunt quae nunc vocantur « organizationes internationales »; tales sunt qui Cinematographum, Radiophonum, Televisionem moderantur; tales sunt

⁶ *Const. P. VII c. 2, D [622].*

docentes et studentes in Universitatibus; tales nunc opifices quorum massa sortem populorum regit. Denuo inculcat Congregatio luctam contra materialismum atheum, apostolatam islamicum, adaptationem variis locis et populis, doctrinam sociale Ecclesiae spargendam.

Consideravit quoque statum nostrorum Fratrum Coadiutorum, illumque aptatum voluit novis necessitatibus. Praeterquam quod eorum Regulas retractandas commendavit, eorum formationem qua spiritualem, qua culturalem atque technicam seu professionalem perficiendam esse statuit, per peculiarem periodum institutionis post prima vota, quae saltem per biennium producenda erit; per complementum quoque ante ultima vota, Tertiae Probationi Patrum simile, ad tres vel plures menses producendum, quod includet repetita Exercitia triginta dierum. Normas de punctis meditationis iis cotidie tradendis et de oratione in communi peragenda mitigavit et ad plurium vel singulorum necessitatem aptandas statuit.

Ne longus sim, mitto non pauca alia, vel minoris momenti, vel indolis magis iuridicae quibus aptius ordinantur quaedam ministeria, perficiuntur res secundariae nostri Instituti, in specie Formulae Congregationum. Quae omnia post tempus non ita longum legere poteritis inter Decreta edenda.

Imperiti rerum nostrarum, qui aliquam eversionem seu « revolutionem » auspicabantur, decepti abibunt, cum legent nostra Acta; qui autem noverunt Ordinem religiosum, sicut quodlibet institutum quod solidum atque duraturum fore intenditur, non « revolutione », sed « evolutione » progredi, Deum enixe orabunt ut quae modo absoluta Congregatio seminavit, haec segetem uberem ferant. Ad quod opus est (quae fuit praecipua Congregationis sollicitudo) exsecutione fideli, illuminata atque constanti.

Sicque Societas, legem secuta quam sibi indidit Fundator, non numero tantum, sed merito coram Deo et Domino nostro Iesu Christo ulterius crescens, Ecclesiae efficacius in dies serviet.

Commendo me ss. Sacrificiis precibusque vestris.

Romae, die 21 novembris 1957,
in festo B. M. V. Praesentatae.

Vestrum omnium in Xto servus
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

42.

21 decembris 1957

Normae de usu tabaci.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XT.

In exhortatione quam ad Patres XXXae Congregationis Generalis die 10 septembris proxime elapso apud Castrum Gandulfi habuit, Summus Pontifex, pro paterno suo erga Societatem affectu, dum laudat fidelitatem Ordinis spiritui Fundatoris eiusque Instituto, simul praemonet contra pericula quaedam, huius temporis magis propria in quae, nisi cauti erimus, impingere imminet. Veri siquidem patris est non tantum filios solari, sed etiam eos monere, immo si necesse foret, reprehendere et ab errore revocare.

Memorat inter alia Supremus noster Superior et Dux, vitam illam « cum Christo cruci fixam », quam Constitutiones adeo nobis inculcant ut earum « Summa et Scopus » dici iure potuerit. Vitam nostram vult vere pauperem quae, spectato quidem fine nostro apostolico, sine cunctatione adhibeat ea quae ad bonum animarum efficacius procurandum vere iuvant, simul autem aliena sit ab usu earum rerum quae necessariae non sunt, « delectant vero et naturae placent ». Immo, quae superflua sunt « illa ex amore paupertatis et studio continuae illius in rebus omnibus mortificationis, quae Instituti vestri est propria, simpliciter et forti animo resecae ».

Nemo nostrum sane non gaudebit talia audiendo, quae respondent intimo omnium desiderio, ne paupertas nostra magis sit in verbis et Regulis, quam in re et usu vitae cotidianae.

Sed Summus Pontifex practicam aliquam inde deducit conclusionem, vultque curemus ut usus tabaci « quo variis formis adhibito homines delectantur » de medio nostri tollatur, secundum spiritum Conditoris nostri.

Sanctus Pater Ignatius nobis inculcavit ut, prout filios nobilis propaginis decet, « licet nihil aliud nisi signum voluntatis Superioris sine ullo expresso praecepto videretur » perfecte obediamus, idque « imprimis Summo Pontifici »; immo « ad (Eius) vocem perinde ac si a Christo Domino egrederetur (quandoque Ipsius loco ac pro Ipsius amore et reverentia obedientiam praestamus) quam promptissimi simus¹.

¹ Const. P. VI, c. 1, n. [547].

Ut maiore cum ordine et aedificatione in obediendo procedamus, haec secundum mentem nostri Supremi Moderatoris in tota Societate servanda statuo:

1. Sciant candidati nostrae Societatis, sive Scholastici sive Coadiutores, sibi facultatem utendi tabaco apud nos concessum non iri. Si sibi animum ad hoc parvum sacrificium ferendum deesse sentiant, aliam viam serviendi Deo sibi eligant.

2. Regula generalis sit ut Nostri ab usu tabaci sub qualibet forma abstineant. Si autem cui conceditur exceptio ob causas proportionatas, ea ne utatur coram externis.

3. Exceptiones ab hac abstinendi norma, si quae in posterum, ob causas vere graves, concedendae alicui videantur, reservantur soli Generali, exclusis aliis Superioribus etiam maioribus.

4. Erga eos autem qui facultate legitima utendi tabaco nunc fruuntur, RVa sequenti modo procedat:

a) Senes quidem et senescentes proprio arbitrio, usum quem forte non sine detrimento valetudinis deponent, pro sua cuiusque prudentia servant, minuant, omittant, prout discreta mortificatio sibi dictaverit;

b) maturiores aetate, qui tamen senio nondum appropinquant, hortetur RVa ut sese conforment voto Pontificis; quodsi RVa, singulis auditis in visitatione domus, prudenti iudicio aestimet, id sine detrimento maioris boni fieri non posse, imponat saltem in usu tabaci summam moderationem, a qua non raro incauti et sibi nimis indulgentes recesserunt;

c) iuniores tandem maiori efficacitate urgeat ut usum contractum penitus deponant; eorum enim aetate difficultas in mutando hoc vitae more temporaria solet esse, facilius vincenda voluntate firma, quae non sinat se abripi imaginatione.

5. Omnibus quibus ob causam proportionatam conceditur ut ulterius utantur hoc adminiculo, inculcetur spiritus et praxis verae et assiduae mortificationis. Commendari proinde, immo si RVae videbitur, imponi poterit, ut ab iis formis tabaci abstineant quae et magis delectant et maioris pretii esse solent.

6. In tota hac re Superiores, pro suo officio, subditis praeibunt non tantum verbo, sed exemplo humilis et perfectae observantiae.

RVam non latet quantum aedificationis verae atque apostolicae nostra fortis et integra obedientia fidelibus allatura sit. Stimulum nobis addat et ad sanctam aemulationem provocet exemplum illorum Institutorum Religiosorum, ex florentissimis huius temporis, quae medias inter sollicitationes saeculi, intactum servarunt et servant vetitum utendi tabaco, idque sine ullo valetudinis vel laboris

apostolici detrimento, sub quolibet coelo et in adiunctis maxime diversis.

Ut optime dicebat bene meritum nostrum periodicum « America » (5 oct. 1957): « Multi (saeculares) ... et in specie iuniores ... sentiunt aliquid austeritatis in vita privata denique tandem non esse spernendum. Non tantum ii qui Militiae Marinae praesunt tirones instituunt asperiore ratione et in duriore militum obedientia. Plurimi ex nostris iunioribus ... libenter se offerent ad exactiorem religiosam institutionem, quae implicet sui abnegationem tam quod ad corpus quam quod ad animam. - Summus Pontifex non ponderat commoda vel incommoda tabaci pro valetudine vel vita sociali. Denique tandem tabacus suo modo est donum Dei ... Alloquebatur homines qui Regulis suis dedicantur vitae quae voluntarie renuntiat nonnullis ex bonis donis Dei. In memoriam revocavit in abstinendo a tabaco, rationem reperiri innocuam exercendi modicam aliquam mortificationem ... Summus Pontifex locutus est ad Iesuitas, verbis gravibus et ardentibus, tamquam ad homines qui omnia reliquerunt ut Salvatoris gressus premerent modo quodam peculiari et quam fidelissime. « Ita », aiebat, « Pater vester Ignatius vos adhortatur 'admittere et concupiscere totis viribus quidquid Christus Dominus noster amavit et amplexus est' ».

Commendo me ss. Sacrificiis

Romae, die 21 decembris 1957.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

43.

25 decembris 1957

Duae Provinciae veri nominis constituuntur Mexici Meridionalis et Mexici Septentrionalis.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Quo magis, divina gratia adiuvante, opera ac ministeria ad animarum salutem in Provincia Mexicana suscepta amplificabantur, eo manifestius apparebat eius territorium, adeo immensum, haud sine difficultate ab uno Provinciae Praeposito administrari prove-

hique potuisset: augetur enim in dies, Deo dante, numerus Nostrorum, atque miro in modo res omnes in ordine religioso, sociali, civili procedunt. Cum autem nonnullae quaestiones in decisionem facilius deduci possent ope administrationis de conditionibus localibus magis accurate instructae, anno 1952, experientia freti, divisionem Provinciae Mexicanae quoad totam fere administrationem, cum Praeposito Viceprovinciali in Regione Septentrionali, opportunam duximus, ea expressa intentione ut, post aliquos annos, ad definitivam divisionem Provinciae deveniretur. Cuius experimenti spem nostram apprime explevit eventus, omnesque Socii illius Provinciae strenue contenderunt iuxta vota nostra « ut, cum tempus definitivae separationis advenerit, utraque Provinciae pars iis domibus et operibus sit praedita, e quibus necessariae ad futurum incrementum vocationes prudenter praevideantur et in quibus omnes utriusque Provinciae Socii, pro personarum et talentorum varietate, locum suum invenire possint et fructuosa ministeria exercere ».

His omnibus attente diuque pro rei gravitate consideratis, et perpensis votis Congregationis Provincialis divisionem Provinciae a Nobis filiali reverentia exposcentis, auditisque iudiciis cum Patris Provincialis et Patris Viceprovincialis Regionis eorumque Consultorum tum Patrum Assistentium, qui uno ore pronuntiarunt omnia ad optatam divisionem iam esse matura: Nos, tam concordi suffragio confirmati, postquam divinam opem enixe imploravimus, pro ea potestate quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Nobis conferunt, decernimus et declaramus Provinciam Mexicanam in duas partes, quae suo utraque iure regantur, esse dispartendam, quarum una Provincia Mexici Meridionalis, altera Provincia Mexici Septentrionalis sit et nuncupetur; easque a Nobis rite dispartitas hisce litteris testificamus, et legitime constitutas cum omnibus iuribus et facultatibus quae Societatis Provinciis independentibus ex Instituti nostri praescriptis conceduntur.

Iamvero quod ad territorium et personas utriusque Provinciae attinet, haec praeterea decrevimus:

1. Territorium Provinciae Mexici Meridionalis constituitur ex eo quod a die 2 iulii anni 1952 directe administrabatur a Praeposito Provinciae antiquae Mexicanae, nempe, Status Michoacán, Guanajuato, Querétaro, Hidalgo, Veracruz, ceteri Status confoederati ad eorum meridiem siti ac Districtus Foederalis. Nova vero Provincia Mexici Septentrionalis complectetur omnia quae prius intra Regionem Septentrionalem sunt administrata — secundum litteras nostras die 20 iunii 1952 Praeposito Provinciae Mexicanae datas — necnon Missionem Tarahumarensis et missionem inchoatam ad Islas Marías.

2. Socii pristinae Provinciae Mexicanae inter duas novas Provincias describantur secundum normas expositas in litteris anni 1952 modo citatas. Ii, tamen, qui nunc laborant in illa Provincia ad quam iuxta illas normas in posterum adscripti non erunt, eidem applicati censeantur quamdiu bonum animarum et progressus operum apostolicorum id requirent, neve in propriam Provinciam revocentur nisi de mutuo Provincialium consensu. Dubia vero, si qua supersint hac in re, de quibus Provinciales facile inter se convenire nequeunt, Nobis solvenda proponantur.

3. Intra fines supra descriptos unaquaeque Provincia obtinebit domicilia omnia cum ipsorum bonis et iuribus et obligationibus sive iam condita sive posthac condenda, salva tamen divisione bonorum temporalium et rationum oeconomicarum quae inter ipsas Provincias iam amice composita est; quam divisionem interim ratam habemus et confirmamus.

4. Domus quae his ultimis annis et Provinciae et Regioni Septentrionali communes fuerunt, nempe, in urbe Mexicopolitana Universitas Iberoamericana, opus « Buena Prensa », Collegium Maximum Christi Regis D. N., et Montezumense Pontificium Seminarium Nationale, sic maneant nisi Praepositus Generalis, auditis rationibus et sententiis Patrum Provincialium utriusque Provinciae, in futuro aliter decernet.

5. In mutui vero amoris testimonium Socii omnes, qui die 3 februarii anno 1958 ad universam Provinciam pristinam Mexicanam (inclusa Regione) pertinebunt, etiam post peractam divisionem, per decennium consueta pro defunctis suffragia inter se persolvant.

Dubia si qua occurrant de hoc decreto in executionem mandando ad Nos solvenda deferantur.

Postremo mandamus ut ea quae hoc decreto continentur ab ipso die 3 februarii anno 1958, Purificationi Beatae Mariae Virginis sacro, quo de more usitato in praecipuis saltem utriusque Provinciae domibus ad mensam legentur et promulgabuntur, vim omnem secundum nostras leges obtineant.

Divinum Infantem, Cuius sacra sollemnia his diebus celebramus, per Sanctissimam Eius Matrem, intercedente S. Patre Ignatio, humiliter obsecramus ut quae hoc decreto statuimus, rata habere et confirmare dignetur; ambas autem Provincias hodie discedentes adeo mutuae divinaeque caritatis vinculo coniunctas retineat et genuino Societatis spiritu continenter augeat. Omnes Socii utriusque Provinciae, huius quasi novi initii occasionem amplexi, ita denuo se devoveant ut — secundum orationem nostri S. Petri Canisii — « vita eorum concordet cum nomine et professionem suam re ipsa testentur »; sic enim, exemplo maiorum inspirati praecibusque illo-

rum qui etiam suo sanguine terram Mexicanam fecundarunt, uberriores in dies fructus ex ea colligent ad maiorem Dei gloriam.

Datum Romae, die 25 decembris 1957,
in festo Nativitatis D. N. I. C.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu.

44.

25 decembris 1957

Viceprovincia Philippina erigitur in Provinciam pleni iuris.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Iam ante sex annos, cum decretum de Missione Philippina erigenda in Viceprovinciam dependentem edidimus, spem nostram diserte significavimus fore ut Viceprovincia eo tempore erecta « ad plenam Provinciae dignitatem, ad quam in antiqua Societate pervenerat », denuo mox perveniret. Quae spes nos non fefellit.

Namque Viceprovincia, quam Societas Missionem anno 1859 instituit, adeo decurrente saeculo est evoluta, ut nihil nunc impedire nobis videatur, quominus in Provinciam sui iuris erigatur, adiuvanda autem etiam in posterum Provinciae Neo Eboracensis fraterno auxilio et generositate. Re quidem vera in hac hora beatissima, dum singuli suos ad Deum animos gratos convertunt ob tantam Suam bonitatem, immemores certo non erimus eorum Patrum Fratrumque ex Provinciis Hispanis primum, dein Americanis, quorum zelo impenso atque indefesso labore Ille usus est ad regnum Suum in Insulis Philippinis stabiliendum ac roborandum.

Itaque, re diu et diligenter coram Domino perpensa, auditis cum Neo Eboracensis Provinciae Praeposito tum Praeposito ipsius Viceprovinciae Philippinae, et Patribus Assistantibus in consilium adhibitis, pro potestate nobis ex munere nostro Litteris Apostolicis et Societatis Constitutionibus collata, Viceprovinciam Philippinam a Provincia Neo Eboracensi seiungimus atque in veri nominis Provinciam erigimus, eodem nomine etiam in posterum nuncupandam atque Provinciis Assistentiae Indiae et Asiae Orientalis annume-

randam, cum omnibus iuribus et officiis quae reliquis Societatis Provinciis secundum nostrum Institutum competunt.

1. Territorium novae Provinciae erit idem atque hucusque Viceprovinciae erat.

2. Quod ad socios spectat, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit:

a) Provinciae Philippinae pleno iure adscripti erunt, etiamsi aliis Provinciis vel Viceprovinciis vel Missionibus sunt in praesens applicati, omnes socii hodiernae Viceprovinciae Philippinae qui in praedicto territorio nati sunt vel tempore ingressus in Societatem domicilium ibi habuerunt; item omnes socii ex Provinciis Assistentiae Americae, ad Viceprovinciam Philippinam hucusque pertinentes, qui ultima vota iam nuncupaverunt.

b) Ii vero socii ex Provinciis Assistentiae Americae, ad Viceprovinciam Philippinam hucusque pertinentes, qui ultima vota nondum nuncupaverunt, applicati sint novae Provinciae; cum autem in posterum ad gradum promoti fuerint, eidem Provinciae eo ipso habeantur et sint adscripti.

c) Ii autem socii Provinciae Neo Eboracensis vel aliarum Provinciarum Assistentiae Americae, qui in posterum ad Provinciam Philippinam destinati fuerint, eidem erunt pleno iure adscripti, si vota ultima iam nuncupaverint; secus autem Provinciae Philippinae manebunt applicati donec ad gradum promoti fuerint, quo tempore eidem Provinciae eo ipso erunt adscripti.

d) Ii denique socii ex alienis Provinciis, a Provinciis Assistentiae Americae diversis hucusque ad Viceprovinciam Philippinam pertinentes, novae Provinciae quoque maneant applicati. Qui autem Provinciae applicati sunt, ne in propriam Provinciam revocentur nisi ex mutuo consensu Provincialis, cuius interest, et Praepositi Provinciae Philippinae.

3. Domus omnes et bona mobilia et immobilia Societatis in territorio Viceprovinciae Philippinae existentia, exceptis tamen iis quae ad Missiones Sinenses in dispersione commissa sunt, in novae Provinciae iurisdictionem transibunt, sicut et omnes fundationes et accessiones in eodem territorio in posterum faciendae.

4. Provincia Philippina, etsi iuridice independens et sui iuris, peculiari modo commissa manebit Provinciae Neo Eboracensi, quae eam hominibus et pecuniis, prout vires et adiuncta id permittent et requirent, adjuvare perget perinde ac hucusque fecit; Praepositus insuper Provinciae Neo Eboracensis suos in Provincia Philippina degentes visitare poterit, approbante Praeposito Generali, non quidem tamquam auctoritatem in eos vel in ulla eorum negotia habens, sed ut necessitates apostolicas in loco discat.

5. In mutui amoris grataeque memoriae testimonium Provincia Philippina cum Provincia Neo Eboracensi piam conventionem, ad fixum tamen tempus duraturam, de suffragiis pro defunctis etiam in posterum invicem peragendis ineat nobisque probandam proponat.

6. Dubia, si quae occurrant de hoc decreto in executionem mandando, Praeposito Generali proponantur solvenda.

Hoc nostrum decretum proximo die festo B. M. V. Purificatae, 3 februarii 1958, in omnibus domibus Provinciae Neo Eboracensis et Viceprovinciae Philippinae secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim obtinebit.

Quae vero pro nostro munere decernenda censuimus, ea Dominus Noster Iesus Christus rata de caelo habere dignetur et, Immaculata Deipara Virgine intercedente, tam novam Provinciam Philippinam quam Provinciam Neo Eboracensem etiam in posterum benedictionibus cumulet, foveat ac promoveat ad maiorem Dei gloriam.

Datum Romae, die 25 decembris 1957,
in festo Nativitatis D. N. I. C.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu.

45.

25 decembris 1957

Provincia Extremi Orientis constituitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Divina Providentia sic permittente et disponente, Missiones nostrae Sinenses, quae, diuturno et assiduo labore apostolico immo et sacrificiis nonnumquam etiam cruentis, — quae etiam quattuor nostris Patribus e Provincia Campaniae, Leoni Mangin scilicet et sociis eius, Beatorum honores ante tres annos meruerunt, — cum Dei uberrimis gratiis efficaciter foecundatae, iterum post alterum bellum universale miro modo florere coeperant, nunc e manibus persecutorum magnam perturbationem tristemque ruinam patiuntur. Omnes Nostri alienigenae, postquam plerumque per tempus ali-

quando longissimum carcere detenti erant, vi expulsi sunt; multi ex Nostris, validioribus praesertim, indigenis impediuntur duris vinculis aliisque omnimodis vexationibus ne laborem apostolicum necessaria libertate prosequantur.

Cum his nostris fidei confessoribus corde et spiritu intime coniunctos nos sentimus, et cum ipsis alterna spe et timore rerum evolutionem secuti sumus et omni attentione sequi pergimus. Initio difficultatum sincero legitimoque desiderio expulsorum obsecundantes, res Missionum Sinensium dispersarum inchoavimus ordinare potius spe efficaciter praeparandi, quantum ex adiunctis fieri potuit, futuri redditus in Sinas. Labentibus autem annis spes huius mox futuri redditus valde diminuta est. Nemo iam est qui dubitat quin redditus Nostrorum in Sinas admodum diversus futurus sit a simplici quadam restitutione in pristina. Apparet igitur necessitas ordinandi nunc res Missionum Sinensium magis independentes a rebus praeteritis magisque aptatas ad praesentes, quin etiam quantum fieri poterit, ad res futuras. Cum anno 1948 in finem vertente difficultates in Sinis graviores generalioresque factae essent, Dei lumine implorato censuimus gubernium Missionum Sinensium, pro tempore saltem, ad simpliciorum formam esse redigendum. Illo enim tempore gubernium Societatis in Sinis multiplex valde erat; undecim enim Superiores Missionum inter se independentes sed dependentes ab aliis undecim Praepositis Provinciarum ad sex Assistentias pertinentibus et in toto fere orbe catholico sparsis Societatem ibi gubernabant. Illa divisio auctoritatis olim certo multum contulit ad dividendum onus apostolatus in Sinis, cum stimularet totidem Provincias ad multiplicandos, generoso inter se concursu, viros et opes Missionibus Sinensibus destinandos. Recentibus autem adiunctis adversis talis auctoritatis multiplicitas non potuit non obstare necessariae unitati actionum et decisionum. Quare, ut tam necessariae unitati consuleretur, die 1 ianuarii 1949 Visitatorem nominavimus, cui plena auctoritas, tamquam Viceprovinciali independenti, tributa est in omnes Missiones Sinenses earumque socios etiam expulsos vel expellendos.

Magno emolumento fuit haec unitas auctoritatis tum ipsis in Sinis Missionibus, tum numerosis sociis expulsis. Verum est, aucta persecutione, Visitatorem in ipsis Sinis iam vix et ne vix quidem agere posse. Extra autem Sinas exsules, Visitatore duce et fulti abundantibus Dei gratiis et generoso auxilio Provinciarum a quibus antea dependebant, completae Nostrorum formationi providere potuerunt. Ita Missiones Sinenses dispersae proprias habent domos ex Sinis translatae vel renovatae: Noviciatum, Iunioratum, Scholam linguarum, Philosophatum, Theologatum; insuper bis iam propriam formaverunt Tertiam probationem. Numerus universus sociorum

Missionum Sinensium exeunte anno 1957 est 898, quorum 136 in ipsis Sinis etiamnunc degunt, 762 autem extra Sinas studiis vel laboribus apostolicis operam dant. Revera exsules illi missionarii plura variaque opera et ministeria aggressi sunt imprimis, sed non unice, in favorem Sinensium extorrium, et iterum iterumque nova opera suscipienda variis in regionibus illis offeruntur, ita ut, ipsa Divina Providentia auctore, quae sic suaviter disposuit adiuncta, nostrae Missiones Sinenses dispersae iamiam vivere et agere inciperent, tamquam vera Provincia omnibus fere ex punctis perfecta.

Res cum ita sint, ad maiorem Dei gloriam et salutem animarum nobis visum est opportunum omnes nostras Missiones Sinenses, tam prout in ipsis Sinis continentalibus existunt quam prout extra eas existere pergunt vel in dispersione sunt, in novam independentem Provinciam erigere.

Quapropter divino Spiritu suppliciter invocato, auditis Visitatore Missionum Sinensium atque Provincialibus omnium quondam Missionum Sinensium, occasione Congregationis Generalis XXX in unum adunatis, sententia quoque Patrum Assistentium audita, pro ea quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis nobis conferunt auctoritate, Provinciam Extremi Orientis, reliquis Provinciis et Viceprovinciis novae Assistentiae Indiae et Asiae Orientalis annumerandam, erigimus atque erectam declaramus, cum omnibus iuribus et officiis quae Provinciis secundum nostrum Institutum competunt.

Quod vero ad huius novae Provinciae territorium, socios, regimen, subsidia attinet, haec praeterea decernimus:

1. Missionibus Sinensibus a Provinciis, a quibus hucusque dependebant, seiunctis et suppressis, proprium territorium novae Provinciae complectetur territoria Sinensis terrae continentis, Hongkongensi et Macaonensi excluso, Insulae Formosae, Thailandense, Vietnamense; domus igitur omnes atque bona mobilia et immobilia Societatis in illis territoriis existentia in novae Provinciae iurisdictionem transibunt, sicut et omnes foundationes et accessiones in iisdem territoriis, petentibus vel consentientibus Ordinariis loci, in posterum faciendae. Eiusdem praeterea Provinciae erunt in dispersione domus et opera, quae pro Sinensibus, permittente Praeposito Generali, in Viceprovincia Philippina, atque in territorio Hongkongensi et Macaonensi iam fundata sint vel in aliis Provinciis in posterum inchoata fuerint.

2. Quod ad socios attinet:

a) Provinciae Extremi Orientis pleno iure adscripti erunt, etiamsi aliis Provinciis vel Viceprovinciis vel Missionibus sint in praesens applicati, dummodo tamen ne in proprias Provincias vel alias Societatis divisiones definitive transcripti sint, omnes socii

Missionum Sinensium qui in proprio novae Provinciae territorio nati sunt vel tempore ingressus in Societatem domicilium ibi habuerunt; necnon omnes socii ex alienis territoriis oriundi, hucusque ad Missiones Sinenses pertinentes, qui ultima vota iam nuncupaverunt.

b) Ii vero socii, extra territorium proprium supradictum oriundi et ad Missiones Sinenses hucusque pertinentes, qui ultima vota nondum nuncupaverunt, applicati sint novae Provinciae Extremi Orientis; cum autem in posterum ad gradum promoti fuerint, eidem Provinciae eo ipso habeantur et sint adscripti, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit.

3. Praepositus novae Provinciae singula opera vel territoria curis sociorum ex una eademque Provincia aliena oriundorum relinquere vel in posterum committere poterit, quatenus necessitates et adiuncta postulaverint; omnes autem socii plene et sine exceptione subiecti erunt Provinciali Extremi Orientis, cui igitur ius erit eos libere in hoc vel illud territorium mittere, ab eo revocare et alio destinare, prout ad maiorem Dei gloriam et animarum salutem videbitur.

4. Provincia Extremi Orientis, etsi iuridice independens et sui iuris, etiam in posterum hominibus et subsidiis adjuvanda est ab illis Provinciis, a quibus Missiones Sinenses hucusque dependebant, nisi interim aliud a Praeposito Generali statutum fuerit, et praeterea a reliquis Societatis Provinciis prout Praeposito Generali videbitur. Praepositi insuper Provinciarum, quibus nova Provincia hoc modo adjuvanda committitur, suos in Provincia Extremi Orientis degentes, consentiente Praeposito Generali, visitare poterunt, non quidem tamquam auctoritatem in eos vel in ulla eorum negotia habentes, sed ut necessitates apostolicas in loco discant et suis e patria eo translatis solatium et animum afferant.

5. Ii vero socii ex alienis Provinciis, qui in posterum in Provinciam Extremi Orientis missi fuerint, eidem erunt pleno iure adscripti, si vota ultima iam nuncupaverint; secus autem Provinciae Extremi Orientis manebunt applicati, donec ad gradum promoti fuerint, quo tempore eidem Provinciae eo ipso erunt adscripti, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit.

6. Praepositus Provinciae Extremi Orientis, salva semper donatorum intentione, pleno iure administrabit omnia bona Provinciae subsidiaque sine ulla certa et definita destinatione ad illam missa; bona autem et subsidia, quae ad singularum Missionum Sinensium iurisdictionem hucusque pertinebant, sicut et eleemosynas quas Procurae Missionum Sinensium in singulis Provinciis etiam in posterum collegerint, iuxta normas iustitiae et aequitatis tenebitur ordinarie destinare in utilitatem illorum operum vel territoriorum pro quibus Procurae eas miserint; salva autem donatorum

diversa voluntate, liber semper manebit ad subsidia alia ratione disponenda, prout sibi ad maiorem Dei gloriam expedire videbitur.

7. In mutui amoris gratiaeque memoriae testimonium Provincia Extremi Orientis cum Provinciis, a quibus hucusque Missiones Sinenses dependebant, pias conventiones, ad fixum tamen tempus duraturas, de suffragiis pro defunctis etiam in posterum invicem peragendis ineat, dummodo tamen Superioribus, quorum interest, ineundae videantur, nobisque probandas proponat.

8. Dubia omnia, si quae occurrant, de hoc decreto in executionem mandando nobis proponantur solvenda.

Hoc nostrum decretum proximo die 3 februarii, festo B. M. V. Purificatae, in omnibus domibus novae Provinciae Extremi Orientis atque in praecipuis saltem domibus illarum Provinciarum, a quibus Missiones Sinenses hucusque dependebant, secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim obtineat.

Quod reliquum est, intercedente Beata Deipara Virgine, qua auspice nova Provincia initium capiet, supremum Ducem nostrum ac Dominum Iesum Christum humillime exoramus ut de caelo quod decreto statuimus ratum habere huicque negotio ad optatum finem perducto abundanter benedicere dignetur, ita ut in hac dominici agri parte excolenda copiosiores melioresque in dies fructus ad maiorem Dei gloriam percipiantur.

Datum Romae, die 25. decembris 1957,
in festo Nativitatis D. N. I. C.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu.

46.

25 decembris 1957

Erigitur Viceprovincia independens Madecassensis.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Florentium Missionum Tananarivensis et Fianarantsoanae dum laeti fructus uberes conspiciamus, gratiae primum Deo agenda sunt, qui validorum operariorum laboribus tam magnum incrementum de-

dit. En fere ter centum hodie Societatis filii ibi numerantur, quorum fere centum ex ipsis Insulis oriuntur.

Unde ante aliquot iam annos de quadam Viceprovincia independenti erigenda cogitari potuit. Multae quidem rationes utriusque Missionis unionem suadent, quas praedecessor meus, p. m., Pater Ledóchowski, haud semel indicaverat, quaeque magis nunc urgent cum tota Madecassensis civitas ad maiorem unionem undique tendat, nec obstat, ut alibi, varietas linguarum.

Laudanda certe cooperatio numquam defuit inter missionarios Provinciarum Campaniae et Tolosanae, quibus nuper generosum et efficax auxilium tulerunt Siculae et Taurinensis socii. Cum autem et iure et facto patuerit unum omnino omnes esse, nec nationem nec genus quidquam intercedere in servitio animarum et gloria Dei procuranda, tunc ipsa mater Ecclesia, in quantum a nobis pendet, catholicam suam caritatem clarius etiam manifestabit.

Re igitur diu multumque coram Domino considerata, auditis Superioribus Fianarantsoanae et Tananarivensis Missionum necnon Praepositis Provinciarum Campaniae, Tolosanae, Siculae et Taurinensis, atque Patribus Assistentibus in consilium adhibitis, pro ea quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis nobis conferunt potestate, Missionem Fianarantsoanam a Provincia Campaniae atque Missionem Tananarivensem a Provincia Tolosana seiungimus easque unitas in unam Viceprovinciam independentem, Madecassensem nuncupandam, erigimus, quae ad Assistentiam Galliae pertinebit.

Quod vero ad huius Viceprovinciae territorium, socios, regimen, subsidia attinet, haec praeterea decernimus:

1. Territorium novae Viceprovinciae pro tempore erit territorium hodiernae Missionis Fianarantsoanae et Tananarivensis in Insula Madecassensi necnon in Insulis Mauritiana et Borbonica; domus igitur omnes et bona mobilia et immobilia Societatis in illo territorio existentia in novae Viceprovinciae iurisdictionem transibunt sicut et omnes fundationes et accessiones in insula Madecassensi vel in insulis adiacentibus, petentibus vel consentientibus Ordinariis loci, in posterum faciendae.

2. Quod ad socios Madecassensis Viceprovinciae attinet, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit:

a) Viceprovinciae pleno iure adscripti erunt, etiamsi aliis Provinciis vel Viceprovinciis vel Missionibus sunt in praesens applicati, omnes socii hodiernae Missionis Fianarantsoanae vel Tananarivensis qui in praedicto territorio nati sunt vel tempore ingressus in Societatem domicilium ibi habuerunt; item omnes socii ex Provinciis Campaniae, Tolosana, Sicula et Taurinensi, alterutri Missioni hucusque destinati, qui ultima vota iam nuncupaverunt.

b) Ii vero socii ex iisdem quattuor Provinciis, ad alterutram Missionem vel insulas adiacentes hucusque pertinentes, qui ultima vota nondum nuncupaverunt, applicati sint Viceprovinciae Madecassensi; cum autem in posterum ad gradum promoti fuerint, eidem Viceprovinciae eo ipso habeantur et sint adscripti.

c) Ii denique socii ex alienis Provinciis, diversis a quattuor supradictis, hucusque alterutri Missioni applicati, novae quoque Viceprovinciae maneat applicati. Qui autem Viceprovinciae Madecassensi applicati fuerint, ne in propriam Provinciam revocentur nisi ex mutuo consensu Provincialis, cuius interest, et Viceprovincialis Madecassensis.

3. Regio Septentrionalis, territorium hodiernae Missionis Tananarivensis complectens, maneat sociis e Provinciis Tolosana et Taurinensi peculiari modo commissa atque gubernetur a proprio Superiore cum potestate Superioris Maioris a Viceprovinciali Madecassensi deleganda secundum modum nobis probandum, salva tamen ab eodem Viceprovinciali Madecassensi dependentia.

4. Regio autem Meridionalis, quae territorium hodiernae Missionis Fianarantsoanae complectitur, sociis e Provinciis Campaniae et Sicula maneat pariter peculiari modo commissa atque gubernetur eodem modo ac Regio Septentrionalis.

5. Plerumque socii destinati maneat vel in posterum destinentur illi Regioni quae suae cuiusque Provinciae concredita sit, salva tamen libertate Viceprovincialis Madecassensis, cui omnes socii plene ac sine exceptione subiecti erunt, eos in hanc vel illam Regionem mittendi, ab ea revocandi et alio destinandi, prout sibi ad maiorem Dei gloriam expedire videbitur.

6. Praepositus Viceprovinciae Madecassensis, salva semper donatorum intentione, sicut pleno iure administrabit bona Viceprovinciae subsidiaque sine ulla certa et definita destinatione ad illam ex Provinciis missa, ita, secundum normas iustitiae et aequitatis, tenebitur ordinarie destinare in utilitatem Regionis Septentrionalis eleemosynas e Provinciis Tolosana et Taurinensi atque Regionis Meridionalis eleemosynas e Provinciis Campaniae et Sicula missas, earumque gestionem committet Superioribus earum Regionum; liber autem semper manet ad subsidia alia ratione disponenda, prout maior Dei gloria postulare videbitur.

7. Viceprovincia Madecassensis, etsi iuridice independens et sui iuris, peculiari modo commissa manebit Provinciis Campaniae, Tolosanae, Siculae et Taurinensi, quae eam hominibus et pecuniis, prout vires et adiuncta permittent, adiuvere pergent perinde ac hucusque fecerunt; Praepositi insuper earundem Provinciarum suos in Viceprovincia Madecassensi degentes visitare poterunt, non qui-

dem tamquam auctoritatem in eos vel in ulla eorum negotia habentes, sed ut necessitates apostolicas in loco discant.

8. Ii vero socii Provinciarum Campaniae, Tolosanae, Siculae et Taurinensis, qui in posterum in Viceprovinciam Madecassensem destinati fuerint, eidem erunt pleno iure adscripti, si vota ultima iam nuncupaverint; secus autem Viceprovinciae Madecassensi manebunt applicati, donec ad gradum promoti fuerint, quo tempore eidem Viceprovinciae eo ipso erunt adscripti, nisi Praepositus Generalis aliud in singulis casibus statuerit.

9. In mutui amoris grataeque memoriae testimonium Viceprovincia Madecassensis cum Provinciis Campaniae, Tolosana, Sicula et Taurinensi pias conventiones, ad fixum tamen tempus duraturas, de suffragiis pro defunctis etiam in posterum invicem peragendis ineat nobisque probandas proponat.

10. Dubia, si quae occurrant de hoc decreto in executionem mandando, nobis proponantur solvenda.

Hoc nostrum decretum proximo die festo B. M. V. Purificatae, 3 februarii 1958, in omnibus domibus Provinciarum Campaniae, Tolosanae, Siculae et Taurinensis necnon hodiernae Missionis Fianarantsoanae et Tananarivensis secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim obtinebit.

Quae vero per has nostras litteras decernimus, Rex noster et Dominus rata habere dignetur, eaque maternis curis Beatae Virginis Mariae commendamus ut hanc novam Viceprovinciam foveat, defendat et ad maius bonum animarum et Ecclesiae servitium dilectissimi Filii sui gratiis cumulet et augeat.

Datum Romae, die 25 decembris 1957,
in festo Nativitatis D. N. I. C.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

JACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

47.

13 ianuarii 1957

De Protestantismo in America Latina et de Confoederationibus Religiosorum.

AD SUPERIORES MAIORES IN AMERICA LATINA

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI.

Ut apte obsistatur diffusioni Protestantismi, condenda erunt centra formationis religiosae et maxime conferet inductio sectionis specialis in periodico « Latinoamerica », quin immo Secretariatus formationis religiosae apud sedem eiusdem periodici.

Monere velim Praepositos ut abstineamus a fundandis secretariatibus *antiprotestanticis*, a fovenda propaganda *antiprotestantica* et similibus. Iste enim modus concipiendi res, meo humili iudicio, plus nocet Ecclesiae quam prodest. Polemica *antiprotestantica*, si eo fere modo agitur quo fiebat saeculo XVI, odia suscitatur contra Ecclesiam catholicam in omnibus regionibus mixtis quae equidem multae sunt, et in quibus vivunt tot millia millium catholicorum quot in partibus catholicis. Hodiedum, quod in una mundi parte contingit, in universo mundo notum fit.

Contra protestantismum agere debemus modo positivo, potius quam negativo. Si populum solide instruimus in religione catholica, — iuxta reg. 21 Sacerdotum per catechismum praesertim adultis — frustranea erit omnis propaganda protestantium, uti factis in certis regionibus comprobare possumus. Populum instruendo, poterimus eum modo sereno, minime polemico, instruere quoque de erroribus protestantium. Totum proinde problema est in pleniori instructione: quae deficientibus sacerdotibus, aliis omnibus mediis quoque procuranda est (v. gr. Scholis radiophonicis ut in Sulatenza, Colombia; per catechistas Apostolatus Orationis ut in Marajo; vel CC. Marianarum ut in Mexico). E somno excitemus nostram imaginationem apostolicam!

Apostolatus Orationis et Congregationes Marianae promovenda sunt non quod sint opera nostra sed ut obsequamur instanti voluntati Summi Pontificis, et quidem iuxta genuinum eorum spiritum in respectivis congressibus Romae habitis. In hunc finem frequens commercium litterarum cum respectivis Secretariatibus huius Curiae maxime iuvabit.

Conclusiones de collaboratione cum Hierarchia et aliis Religiosis omnino probo. Difficultates cum Clero Dioecesano ab aliquibus Praepositis indicatae, superandae erunt in spiritu Decr. 29 n. 16 Congr. Gen. 28 et iuxta ea quae cum Praepositis Americae Latinae data opera communicabam. (A. R. XI, 267). Haec identidem pro hora considerationis perlegenda et perpendenda erunt.

Quoad Confoederationes Religiosorum: quidquid prima fronte videtur, haec commoda magna habere possunt. Nimis saepe laborant singula Instituta perinde ac si sola forent in Ecclesia; ab hoc defectu minime immunis est Societas. (Quoties a me petunt ut possit Societas Collegium fundare in aliqua civitate, « quia *Societas* ibi nihil habet », ubi iam abundant Collegia catholica; dum in aliis locis difficilioribus, iuventus simpliciter derelinquitur!). Certe omnes nostri Superiores sincere collaborent cum Foederatione Religiosorum a S. Sede commendata. Talis Foederatio ceterum nullam habet auctoritatem; in ea tantum conferuntur consilia, studetur quaestionibus, mutuum adiutorium praebetur, quandoque determinatur quid et a quo agendum cum Episcopis, cum Gubernio.

48.

16 februarii 1957

Intentiones Missarum ad Oeconomum Generalem mittendae, non ad particulares.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS ASSISTENTIAE AMERICAЕ

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

RVae iam notum est a pluribus annis praescriptum esse ut ex Provinciis Americae stipendia Missarum, non ad alienas Provincias, Viceprovincias vel Missiones (nisi intercedat licentia Generalis), sed omnia in Curiam nostram Generaliciam, ad Oeconomum Generalem, directe mittantur; id quod statutum est, sicut etiam pro elemosynis ex Americanis Provinciis mittendis (A. R. XI 355,

356), ut cum aequitate distribui possint iis qui auxilio magis indigent.

Iam vero Procuratores Provinciarum Americanarum hoc praescriptum fideliter impleverunt et implent, et hanc occasionem nactus illis Provinciis iterum, etiam nomine omnium qui ab iis adiuti sunt, gratias sincere agere velim. Sed, ut videtur, adhuc multi ex alienis Provinciis stipendia Missarum ab America petunt atque a Superioribus localibus vel aliis ex America directe accipiunt. Ita factum est ut numerus stipendiorum Romam a Procuratoribus mittendorum nuper adeo diminutus sit ut iam non suppetant stipendia quibus pauperum Provinciarum vel Missionum necessitatibus a nobis occurratur.

Curet igitur RVa ut Superioribus localibus et omnibus suis in mentem iterum revocetur omnia Missarum stipendia, quae in ipsa Provincia vel suis Missionibus adhiberi non possint, esse mittenda per Procuratorem Provinciae ad Oeconomum Generalem, unde pro portione necessitatum aliis distribuentur.

Commendo me ss. SS.

Romae, 16 februarii 1957

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

49.

8 martii 1957

Fines inter Missiones Lusakensem et Chikunensem clarius statuuntur.

AD R. P. MAURITIUM SCHURMANS
VISITATOREM MISS. LUSAK.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTII

His diebus ad nos pervenit tabula geographica nova 1955 a RVa missa, quae regionem Rhodesiae Septentrionalis clarius illustrat ita ut fines Missionum Lusakensis et Chikunensis magis accurate definiri possint. Animadversiones RVae litteris diei 17 decembris 1956 datis iterum consideravi, atque, ad administrationem efficaciorum utriusque Missionis promovendam relationesque cum officialibus gubernii civilis facilius reddendas, statui ut fines inter

Missiones Lusakensem et Chikunensem sint secundum limites provinciarum civilium, nempe, in territorio sibi assignato, Patres Lusakensis Missionis agent intra provinciam civilem *Centralem*; itemque Patres Chikunensis Missionis intra provinciam civilem *Meridionalem*. Quo igitur sensu intelligi debent verba (de finibus utriusque Missionis sub n. 3) decreti die 8 decembris 1956 subsignati, quo divisa est prior Missio Lusakensis.

Commendo me ss. SS.

Romae, 8 martii 1957

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

50.

19 martii 1957

De primo centenario Nostrorum laborum in Guiana Britannica.

TO THE FATHERS OF THE ENGLISH PROVINCE WORKING IN THE MISSION OF BRITISH GUIANA

REVEREND AND DEAR FATHERS,
P. C.

On March 24th in this year 1957, there is completed the first hundred years since the day when Fr. James Etheridge, later to be Vicar Apostolic, began the unbroken connection of the English Province of the Society of Jesus with British Guiana. This day, then, affords an opportunity of looking back on the struggle and the achievement of those hundred years, and of looking forward to the work which now confronts the members of the Society in that region.

The history of that country is vividly reflected in the variety of the population for whose conversion and spiritual progress our Fathers accepted responsibility: the relics of the days of slavery among those of African origin; the movement of great groups of persons seeking employment — from Madeira (of Portuguese stock), and particularly the great number from India, with the traditions of the Muslim or the Hindu people. All had to be met, understood, confirmed in or won over to the Faith. And when one considers the nature of the country in which the work had to be done, the words of St. Paul take on a very real meaning: « in danger from rivers, in danger from Gentiles; danger in the wilderness, ... so often sleepless, hungry, thirsty ». But the aim and the prize to be

won, also, remain the same, — the souls of those for whom Christ died. If we can boast of achievements during the past hundred years, let it be boasting in the Lord, and let due thanks be made to God Who « giveth the increase ».

In the work of this Mission in British Guiana, it can fairly be said that our Fathers, within the limits set by man-power and material resources, have worked whole-heartedly to bring Christ to men. The pioneer work of Fr Cary-Elwes and Fr Keary among the tribes in the North-West district of the interior, which involved physical privation as well as the arduous task of mastering difficult languages, is being no less devotedly carried on by their successors today. At the same time, there go forward other forms of apostolate in the Coastal Region with which the Society has always been associated: education and the extension of true social justice according to the Church's teaching. In the former, we can salute with sincere appreciation the progress and success of the College in Georgetown, while not forgetting the steady work of those members of the Society who, as Vicars Apostolic, were keenly aware of the need and value of elementary schools in the different Catholic centres which had been established by our Fathers in British Guiana. The Press and the Radio have not been neglected, to inform and to organize the layfolk into active members of the Church, ready to show forth in word and work the Faith that is in them. The Sword of the Spirit group and the Catholic Hospital bear notable testimony to those works which Fr Fenn and those closely associated with him have forged into effective means for proclaiming the meaning of Christ's Commandment of love of our neighbour.

But in any review of the work and achievement of this Mission over the past century, it would be unjust to omit a tribute to the loyal cooperation of the Sisters — of the Order of St Ursula and the Sisters of Mercy — whose labours alongside our Fathers, in education and works of charity, will surely receive abundant reward from the Divine Master they serve so well.

Even so summary a review of the scope of your work, Reverend and Dear Fathers, makes us conscious of the debt of gratitude we owe to the Divine Goodness; and having experienced this favour and help, we can go forward with still greater confidence in that Providence which disposes all things sweetly, and is ever watching over the Church and those dedicated to its extension — even when they appear to be facing almost insuperable difficulties. It is this confidence, shown in your work and in your prayer, which will most readily win from God vocations for generous souls who will offer themselves to continue and further the work which you, « with a great heart and a willing mind », are now carrying out. The fruits

may not be yours to harvest, but they will be there when others enter into your labours; and, in the end, both you and they will rejoice together. It is possible that you may sometimes feel that your Mission of British Guiana is held of little account. The work, indeed, brings to most of you a hidden life, involving much solitude, much sacrifice; but you have there a particular opportunity to realise that « unless a man give up all that he possess, he cannot be My disciple », and « unless the grain of wheat, falling into the ground, die, itself remaineth alone; but if it die, it bringeth forth much fruit ».

You will, then, Reverend and dear Fathers, face the future with that inspiration and confidence which comes from a firm trust in the Most Sacred Heart of Jesus, and in a firm reliance on His Holy Mother, to Whom the great message of the world's redemption came in that announcement which we commemorate also at this period of the year. She will surely assist you to proclaim the meaning of that message to those, as yet deaf to it, in your Mission territory.

There are dangers and difficulties to be faced — political, economic, social; but you have to go forward as true soldiers of Christ, prepared to preach His word « in season, out of season ... in all patience and doctrine ». Draw your strength from the example of the missionaries of the past, from the prayers and help given by those, both within and without the Society, in the present; while in your own lives « neglecting nothing of the perfection which by God's grace we can attain, by the perfect observance of the Constitutions » (Const. P. VI, 1, 1), and by reading and meditation on these, « let all take care to know, esteem and love ever more our Constitutions and our Rules, which we ought to observe no less today than in the past, and which remain for each and all the only true and sure path to arrive at the perfection to which Our Lord calls and invites, not some only, but all the sons of the Society » (Epit. n. 171).

May all the Fathers on your Mission go forward in that spirit to ensure that the Kingdom of God, in the new century of its history, will come even more effectively into the hearts and minds and souls of all in the British Guiana Mission.

I commend myself most earnestly to the Holy Sacrifices and prayers of all.

Rome, 19th March, 1957,
the feast of St Joseph.

The servant of all in Jesus Christ,
J. B. JANSSENS S. J.
General of the Society of Jesus

51.

18 aprilis 1957

*De praesentia Nostrorum ad spectacula cinematographica et
theatralia in Italia ratione apostolatus.*

AD QUEMDAM SUPERIOREM RESIDENTIAE

REVERENDE IN XTO PATER,
P. Xti

Certior factus sum aliquot e Nostris istius Residentiae petiisse ut possent adsistere spectaculis cinematographicis et theatralibus in aulis publicis.

Equidem attentis adiunctis praesentibus in Italia et attenta quoque praxi Curiae Romanae nullo pacto opportunam censeo petitionem sub forma tam ampla.

In primis vigere debet apud nos tanquam principium Nostros circa disciplinam exterioris vitae stare debere dispositionibus localis Auctoritatis Ecclesiasticae et quidem cum fidelitate quae exemplo sit aliis Sacerdotibus, non urgendo ut exceptiones generaliores nobis concedantur nec interpretationibus legis extensivis indulgendo.

Ratio habeatur gravis scandali quod laicis obvenit, cum agnoscuntur sacerdotes (qui semper agnoscuntur, quidquid putant, ab uno alterove) veste laica vel laicae simili interesse spectaculis minus decentibus; immo, in hac regione, interesse spectaculo in aulis publicis, non parochialibus vel aliter reservatis.

Quod si in aliquo casu particulari labor noster apostolicus revera exigit petitionem alicuius exceptionis, tunc ad summum res ipsa supponi potuerit examini competentis Auctoritatis Ecclesiasticae, scilicet in casu nostro, num, debitis cum cautelis, aliqui Nostri possint assistere alicui visioni cinematographicae technico-privatae vel alicui experimento generali (prove generali) in re theatrali, ut fieri solet in quibusdam aliis regionibus, non autem spectaculo publico.

.

52.

30 aprilis 1957

*Variationes quaedam in Officiis particularibus communicantur*¹.

AD QUOSDAM PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro, RVae mitto duo Rescripta Sacrae Rituum Congregationis die 10 aprilis data (Prot. NN. S. 62/957; S. 63/957), quibus iuxta petitiones a nonnullis Provinciis factas conceduntur renuntiationes atque aliae mutationes in festis particularibus. Inter eas RVa inveniet concessas esse mutationes, quas pro sua Provincia ante aliquod tempus petivit; quae igitur cum Kalendaristis et aliis, quorum interest, tempestive communicandae sunt ut in executionem mandentur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 30 aprilis 1957.

R^{re} V^{re}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

53.

30 aprilis 1957

Litterae gratulatoriae Patris Generalis ad P. Marianum Biscaro Rectorem Bangalorensis Collegii S. Iosephi (High School), primo recurrente saeculo ab eodem Collegio condito.

54.

22 iulii 1957

Litterae gratulatoriae Patris Generalis ad R. P. Alexandrum Mestre, Rectorem Pacensis Collegii S. Callisti, septuagesimo quinto recurrente anno ab eodem Collegio condito (La Paz; Bolivia).

¹ Vide superius p. 185-188.

55.

22 augusti 1957

*Centenario Provinciae Chicagiensis recurrente, litterae ad
Socios.*

REVEREND FATHERS AND DEAR BROTHERS IN CHRIST,
P. C.

Reverend Father Provincial has reminded me that you are keeping joyful jubilee in Chicago these days, because the Holy Family Parish is one hundred years old. A venerable age indeed, especially, I may say, in the new world, and deserving the solemn commemoration you have prepared even beyond any parochial limits. For the year 1857 marked the first permanent establishment of the Society in the City of Chicago. It is interesting to read the letter of the Most Reverend Bishop O'Regan written to Father Arnold Damen under the date, September 15, 1856. He was writing to urge his request for a house of the Society in Chicago, and he adds: « you know its necessity and the prospects before it ... You could not cooperate in a holier work. You would be a most efficient instrument to build up religion in this city and diocese ».

The necessity of such a house was present to the Bishop day after day as he struggled to meet the demands of a fast growing Catholic population. It was tangible, it was urgent, at times it was tragic. But « the prospects before it », could the devout, scholarly Bishop have even dreamed what they might be? Within three years was erected the vast and magnificent church, long to be the pride of the diocese and a dynamic centre of Catholic activity; then came the first complete Parochial School in the city; then a High School, then a College, a University with its Press and its multiple Faculties providing leaders for the Church and for the legal, medical and business life of what has now become a powerful metropolis and the largest Catholic centre in the country. One out of every four physicians practising in Chicago, I am told, and over 1200 lawyers are alumni of the schools, that grew out of the seed planted a century ago by the intrepid Father Damen with the encouragement of Bishop O'Regan, « You could not co-operate in a holier work. You would be a most efficient instrument to build up religion in this city and diocese », he had written.

Reverend Fathers and dear Brothers in Christ, we shall leave it to others to evaluate the whole-hearted, enterprising co-operation we have given in this holy work of defending, strengthening, and spreading the true faith among the people of Chicago; above all we shall leave it to Him, for whose greater glory alone our Society

has labored. To Him be all praise; to Him we lift up our hearts filled with humble gratitude. « Remember why we go to Chicago », the Provincial wrote in May 1857, « it is for the good of religion, the good of souls ». Those words ring as true today as they did one hundred years ago and I am happy to make them my own. Whether obedience places us in the parish or the school, in the pulpit or administration, we are there only as instruments; and we owe it to the sublime character of our cause to be « efficient instruments to build up religion in this city and diocese ». Instruments of Good we are and wish to be; and Saint Ignatius with unequivocal simplicity has told us, that in such an undertaking as ours, « those are the more efficacious means to our end that unite the instrument with God and so adjust it that it may be easily guided by the divine hand » (Const. P. X, 2).

I cannot close this letter, Reverend Fathers and dear Brothers in Christ, without expressing the deep sense of gratitude the Society holds towards the most Reverend Ordinaries of the Archdiocese of Chicago, without whose encouragement and paternal counsel we could have accomplished little or nothing. Obviously your thoughts go especially to those whom you have known. Without minimizing our debt to their predecessors, we are keenly conscious of all we owe to His Eminence Cardinal Mundelein and to his successor, His Eminence Cardinal Stritch, whose extraordinary gifts of heart and mind are now guiding the continued and consoling growth of the Church in your city. The holiness of our lives according to the spirit of our Institute and our devoted, efficient labors will be a measure of our gratitude. Nor shall we ever be unmindful of the counsel given to us by Saint Ignatius to commend our ecclesiastical Superiors together with our other benefactors to God in our holy Sacrifices and prayers, that out of His infinite liberality He may repay them with an eternal reward for the generous kindness they have shown to us. (P. VII, 4, 4).

While this brief letter will be a token of my paternal participation in your joy today, Reverend Fathers and dear Brothers, I commend myself to the Holy Sacrifices and prayers of all.

Rome, 22th August, 1957.

Your servant in Christ
JOHN B. JANSSENS, S. J.
General of the Society of Jesus

56.

3 septembris 1957

De necessitudine inter Superiores et Moderatores Operum.

AD PRAEPOSITOS PROVINCiarUM ITALIAE

NORMAE AD EXPERIMENTUM TRIENNALE DE NECESSITUDINE QUAE INTERCEDAT OPORTET INTER SUPERIORES DOMORUM ET MODERATORES OPERUM.

I. Haec praeiacienda videntur:

a) Distinguenda est *competentia iurisdictionalis*, quae tota, quatenus non delegetur, penes Superiorem est

a *competentia technica*, quae invenitur penes eum qui sibi eam comparavit scientia, usu, experientia

b) Superior, ut *prudenter* exerceat competentiam qua pollet iurisdictionalem, eget competentia technica sibi propria vel aliorum.

Qui competentia technica gaudet, ut *validos actus* ponat, eget facultate ex iurisdictione quam, nisi ipse habeat, a Superiore recipere debet.

c) Dependencia a Superiore, in eo qui competentia technica fruitur, necessaria est:

1) sive ex parte *voti oboedientiae*, quatenus disponit de se vel de aliis

sive ex parte *voti paupertatis*, quatenus disponit de rebus in quibus nullum ius habet.

2) atque utrumque: sive quoad *habilitationem* moralem ad actus ponendos

sive quod ad *vigilantiam et trutinam* actuum qui iam positi sunt.

II. Superior autem competentia iurisdictionali constituitur; nec necesse est competentia technica per se ipse gaudeat, praesertim cum plerumque fieri nequeat ut per se ipse omnia sciat quae multa regere debet.

Moderator vero operum propter eius competentiam technicam eligitur: ergo instrumentum sit oportet Superioris ad opera quam perfectissime dirigenda et exsequenda.

III. Consequuntur igitur:

a) Moderatorem, qua talem, teneri ex votis oboedientiae et paupertatis subicere Superiori approbanda ea quae ipse normas technicas diligenter paraverit exsequenda, eaque perfecta examini et vigilantiae Superioris referre.

b) Superioris esse ius et officium quidlibet executioni mandare, quidlibet ad trutinam revocare.

IV. Unde in praxi:

a) Omnis moderator suum Superiorem habeat:

1) localem si in eius et sub eius tantum iurisdictione operetur

2) quemlibet, eumque tamen definitum, a quo in omnibus sicut ceteri pendeat, et a Provinciali statutum, si in plurium iurisdictionibus operandum sit.

b) Normae generales operandi, iuxta technicas exigentias, a Provinciali Superioribus communicantur.

c) Moderator, singulis mensibus vel ea saltem frequentia quam Superior statuet, quae et quomodo proxime facturus sit cum Superiore concordet ab eoque facultates accipiat; cum eodem conferat quae proxime fecerit et laudes vel animadversiones aequo animo recipiat.

d) Ad ordinarias expensas, quae ex praevio conspectu examinandae et probandae constare debent, ordinariam facultatem habeat.

e) Ad expensas extraordinarias singulis vicibus facultatem petere tenetur.

f) De *omnibus* expensis rationem reddere tenetur Superiori singulis mensibus vel saltem frequentia ab eo statuta.

g) Moderator *nihil* sibi procurare potest, quod non operi inserviat iuxta normas superiores; sed quoad victum, vestitum, etc. omnia sicut ceteri a domo tantum recipere potest, nisi velit secus contra paupertatem delinquere.

h) Quatenus ad aequitatem domus quidpiam ex opere exigere possit, a Provinciali statuendum est.

i) Pecuniam deponat apud Procuratorem Domus, nec plus servet ipse quam id quò habitualiter, Superioris iudicio, indiget. Si quae pecunia collocanda videatur, servetur praescriptum Instructionis de Administratione temporali n. 181 b).

57.

10 octobris 1957

S. Franciscus Xaverius constituitur Patronus nuper erectae Assistentiae Indiae et Asiae Orientalis.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM ET VICEPROVINCiarUM
ASSISTENTIAE INDIAE ET ASIAE ORIENTALIS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Feliciter constitutae Assistentiae Indiae et Asiae Orientalis caelestis Patronus, iuxta nostrum morem, e nostris Sanctis vel Beatis ob peculiarem quamdam cum Assistentia necessitudinem est seligendus. Iam vero ii Patres ex Provinciis et Viceprovinciis novae Assistentiae, qui Congregationi Generali XXX nunc adsunt, unanimi petiverunt ut Patronus designaretur Sanctus Franciscus Xaverius, qui Evangelium in regiones novae Assistentiae primus e Nostris invexit ibique cum suis sociis tot tantisque laboribus ad semina evangelicae veritatis largiter spargenda perfunctus est.

Re igitur attente perpensa auditisque Patribus Assistentibus, petitioni libenter annuo atque Assistentiae Indiae et Asiae Orientalis Patronum caelestem declaro Sanctum Franciscum Xaverium eiusque benevolae tutelae istam Assistentiam humiliter committo. Propterea omnium novae Assistentiae sodalium erit non tantum Sanctum Franciscum ut peculiarem Protectorem assidue invocare, sed etiam eius virtutes imitari eiusque praeclare gesta pro viribus prosequi, ita ut, Deo favente, per eius auxilium et intercessionem eorum ministeria et cura animarum in istis regionibus ei tam caris magis magisque in dies salutarium fructuum percipiant incrementum.

Romae, die 10 octobris 1957,
in festo S. Francisci Borgiae.

R^{ac} V^{ac}

Servus in Xto,
JOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

58.

23 novembris 1957

Litterae Patris Generalis ad R. P. Laurentium C. Fernandes, Rectorem Poonensis Seminarii Pontificii, quibus vota fausta proferuntur ob sollemne initium novi Seminarii et Consecrationem Ecclesiae.

59.

25 decembris 1957

Epistola ad Socios nuper erectae Provinciae Extremi Orientis.

AD PATRES ET FRATRES NOVAE PROVINCIAE EXTREMI ORIENTIS

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI
P. XTI

Communicaturus vobiscum nuntium de nova Provincia Extremi Orientis, meum antiquum propositum vestrumque commune optatum perfecisse mihi dicendum est. Sint imprimis gratiae dandae Optimo omnium gratiarum Datori. Humanis autem oculis eventum hunc consideranti negotium videbitur quod ordinariae hominum providentiae adversatur; sed vobis qui cursum rerum supernaturali lumine secuti estis, explicatio apparebit plana et divinae ordinationi consentanea: « Non enim cogitationes meae, cogitationes vestrae, neque viae vestrae viae meae, dicit Dominus » (Isaias 55, 8).

Mirum sane, quod illae vestrae Missiones, operum copia excellentes, optimarum vocationum spe florentes, necnon Provinciarum generoso concursu hominum et subsidiorum sustentatae, diem hunc iuridicae maturitatis non viderint. Prima fronte etiam mirum prorsus quod Missiones partim persecutione graviter oppressae, partim dispersae et nova molientes, necdum de sorte futura securae, in Provinciam sui iuris eriguntur. Ad hoc autem decernendum praee oculis habui vestras varias domus formationis, in quibus spes est huius novae Provinciae, tot recens fundatas missiones, residentias pariter tam pro ministeriis quam pro institutione in Universitatibus tradenda, domum Scriptorum et Collegia denique pro sinensi iuventute instituenda. Etiam inter insueta et incerta adiuncta, dilatando efficaciori quo possumus modo, Regno Christi et procurando bono animarum nobis allaborandum est.

Hac occasione me iuvat praedecessoribus vestris gratulari et vobis etiam omnibus qui eorum vestigia secuti, fructum, cuius se-

men illi in terram collocarunt et tantorum laborum sudore irrigarunt, vestris oculis conspicere valetis.

Vos celare non possum quanta cum laetitia postulatum vestrum exceperim novae Provinciae erigendae. Coetus vester ante Congregationem Generalem Manilae coadunatus votum prae se ferebat omnium vestrum, siquidem qui convenerant Missiones antiquas omnes et novae Provinciae regiones etiam omnes repraesentabant. Unanime delegatorum votum communem omnium voluntatem satis superque manifestam fecit.

Paterno animo velim vobis etiam manifestare me abstinuisse a dando vestro proprio nomine novae erectae Provinciae, idque feci ductus utique observantia erga alios populos, qui praeter vestrum partem nunc constituunt novae Provinciae; sed praesertim sic feci prudenti caritate compulsus erga dilectissimos nostros filios vestrosque fratres, qui testes sunt Christi in vestra desideratissima Patria.

Censui etiam Missionem Hongkongensem adiungendam non esse huic Provinciae. Specialia adiuncta territorii Hongkongensis et Malayensis suadent ut opera ibi tanto labore incepta et secundo successu evoluta ab eisdem operariis colantur qui fundamenta iecerunt. Particulares quoque circumstantiae postulare videntur ut saltem in praesens e iurisdictione novae Provinciae excludatur territorium Macaonense, in quo tamen domus dispersae legitime haberi possunt.

Nec finem his litteris imponam quin vobis exsultanti animo dicam grato fore omnibus spectaculo, tot scilicet diversarum nationum socios uno spiritu unoque animo et proposito adunari ut novas istas vobis carissimas desideratissimasque gentes ad Christum adducatis, qui lux est omnibus atque vobis erit merces magna nimis.

Omnibus vobis vestrisque operibus et propositis intimo ex corde benedictionem impertior meque vestris ss. SS. et orationibus commendo.

Romae, die 25 decembris 1957,
in festo Nativitatis D. N. I. C.

R^{ac} V^{ac}
Servus in Xto,
JOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

60.

25 decembris 1957

*De necessitate et ratione iuvandi nuper erectam Provinciam
Extremi Orientis.*

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM QUIBUS HUCUSQUE
COMMISSAE SUNT MISSIONES SINENSES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Me iuvat cum RVa communicare exemplar decreti quo erigitur nova Provincia Extremi Orientis, quae maxima ex parte complectitur Socios antiquarum Missionum Sinensium. Adiungo etiam aliquot normas « De Arcis constituendis in Provinciis et Viceprovinciis independentibus in terris 'Missionum' erectis ».

Ut RVae iam notum est, haec nova ratio ordinandi nostras Missiones, qua scilicet in circumscriptiones independentes iuridice eriguntur, eadem est ac ratio quam antiqua Societas in Asia et America fere ab initio usurpavit; propter mutata tempora et adiuncta hodie iterum requiri videtur. Hae autem novae divisiones independentes Societatis auxilio Provinciarum Europae et Americae etiam in posterum indigebunt. Experientia horum ultimorum annorum docet hanc novam rationem procedendi esse validam ad scopum intentum nostroque labori missionario, a qualibet specie « colonialismi » alieno, maiorem efficacitatem conferre magisque vocationes stimulare ex indigenis, in quibus tota nostra spes pro sorte futura Ecclesiae fundatur.

Quae cum ita sint, RVae eiusque Provinciae collaborationem et auxilium appello pro nova Provincia Extremi Orientis. Pergat RVa, sicut ante dispersionem Missionum Sinensium fiebat, homines in novam Provinciam mittere, et quidem praesertim Scholasticos, statim ab absoluta Philosophia, et iuvenes Fratres Coadiutores. Nova enim opera, magnae spei, incoepa praesertim in gratiam Sinensium extorrium, quorum multa millia millium Domini evangelium expectant, numerum missionariorum magis in dies crescentem, quatenus fieri potest, requirunt. Labores insuper horum missionariorum erunt sola defensio efficax contra Communismum qui in Asia Orientali magno cum periculo diffunditur.

Pergat etiam RVa curare ut eleemosynae conquirantur et in novam Provinciam mittantur, quibus opera iam existentia roborentur et evolvantur atque nova inchoentur. Consulo autem ut partem saltem eiusmodi eleemosynarum ad liberam dispositionem Provincialis Extremi Orientis RVa linquat, qui aequam distributionem in-

ter omnes Provinciae partes providere potest et curare ne alia esuriat dum alia abundat.

Vero igitur quodam sensu nova Provincia remanet « Missio » earum Provinciarum quibus adiuvanda peculiari modo commissae est, atque nihil impedit quominus in agendo cum externis, in elemosynis colligendis, in notitiis diffundendis nomine missionariorum vocari pergant qui ibi insudant. Haec est ceterum ratio quae non pauca Instituta missionaria res componunt: quamquam ultra mare Provincias constituunt, eas tamen in patria « Missiones » suas vocant et aestimant.

Dominum enixe precor ut laboribus Nostrorum in nova Provincia ad suam maiorem gloriam et bonum animarum abundanter benedicat atque liberalitatem Provinciarum, quae suo auxilio hominum et pecuniarum illos labores reddunt possibiles et efficaces, copiosis praesertim vocationibus necnon aliis favoribus remuneretur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 25 decembris 1957.

R^{ss} V^{ss}

Servus in Xto,

JOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

61.

25 decembris 1957

Litterae in erectione Provinciae Philippinae.

AD SOCIOS PROVINCIARUM PHILIPPINAE ET NEO EBORACENSIS

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

In his festis natalitiis, dum universus orbis terrarum nuntio Angelico recreatur et mens nostra memoriae impletur illius gratiae Dei Salvatoris quae omnibus hominibus apparuit, propria nobis accedit laetitia, quod ad executionem feliciter sit perductum ardens nostrum et diuturnum desiderium. Promulgato itaque decreto, quo Provincia Philippina denuo in Societate pleni sui iuris est erecta, iucundum mihi est vos, Reverendi Patres Fratresque carissimi, breviter ex corde alloqui.

Prospiciens quam magnis incrementis dilectissima vestra Missio, dein Viceprovincia his ultimis praesertim decenniis aucta sit, quis non agnosceret et cum gaudio confitebitur haud ultimum in gratia Dei Salvatoris illam obtinuisse locum. Ut de novis collegiis si leam, quae haud secus ac vetera maiori in dies alumnorum numero frequentantur, summo me afficit solatio auctus numerus optimorum iuvenum, qui sub Crucis vexillo Deo militare cupidi in nostram Societatem ingressi sunt. Pauci quidem dicendi sunt, si immensum campum laboris respicimus et sacerdotum penuriam, qui necessitatibus tot fidelium in diversis insulis degentium occurrere possint. Praeclarum autem factum est initium, Spiritu Sancto viam sic amanter sternendo ad pleniorum Provinciae maturitatem; et hoc vobis, carissimi Provinciae socii, nunc restat grave officium et filiale plures et bonas vocationes suscitare.

« Utinam permulti a Deo in hanc vineam Suam mittantur », scripsit Sanctus Franciscus Borgia Societatem in mente habens. Sedulo autem perpendat unusquisque, adnotavit idem Sanctus, quid exposcat vocatio ad Societatem: « ut in locutione sit modestus, honestus in conversatione, assiduus in aedificatione proximi, prudens et sanctus in operationibus suis, potens in revocandis hominibus a peccato, ardens in tolerandis pro Christo et Eius Ecclesia laboribus ». (De mediis conservandi spiritum, 1619). Pressius et verbis acutis id exprimit St. Paulus: « ut abnegantes omnem impietatem et saecularia desideria sobrie, iuste et pie vivamus in hoc saeculo, expectantes beatam spem et adventum gloriae magni Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi ». (Tit. 2, 12-13).

Neminem quidem fugit novae Provinciae in praesens integrum non esse, ut multiplicatis ministeriis apostolicis per se ipsa par existat. Quemadmodum autem ad statum hodiernum florentem non pervenit nisi auxilium praebentibus Missionariis advenis, ita in posterum auxilium praesto erit ex Provincia Neo Eboracensi, cui valde cordi erat semper et manebit Societatis socios et opera in Provincia Philippina adiuvare.

Nec praetermittere possum, hanc nactus occasionem, animi mei grati sensus impensos exprimere, — quod eosdem, certus sum, intime sentiunt omnes socii Philippini, — primum erga Provinciam quae fuit Marylandiae-Neo Eboracensis, quae a Patribus nostris Hispanis vineam Domini sudore per saecula excultam atque amore accepit eamque hominibus et rebus necessariis magno animo opitulata est; dein erga Provinciam Neo Eboracensem quae anno 1943 erecta suam posthac fecit propriam hanc vineam dilectam, in eam singulis annis operarios validos mittit, quam magna liberalitate media suppeditat ad scholasticos sustentandos tempore formationis et studiorum etiam in Facultatibus Superioribus, quaeque prompta

erit adhuc offerre, etiam separatione hodie facta, donec gravissima maturescentis novae Provinciae adiuncta id expostulent. Deus omnibus opes et auxilium ferentibus abundanter retribuat.

Has litteras ut ad finem perducam, Revdi Patres Fratresque in Christo carissimi, mea facio verba magni gentium Apostoli, cuius cor numquam non inflammatum erat Divini sui Magistri amore: « Deus autem patientiae et solatii det vobis idipsum sapere in alterutrum secundum Iesum Christum, ut unanimes uno ore honorificetis Deum et Patrem Domini nostri Jesu Christi ». (Rom. 15, 5-6). Sic vota mea paterna confirmabitis, ut Christus dilectissimos nostros filios Philippinos semper « inveniat populum acceptabilem, sectatorem bonorum operum » (Tit. 2, 14).

Commendo me ss. vestris orationibus et sacrificiis.

Romae, die 25 decembris 1957.

R^{ao} V^{ao}

Servus in Xto,

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

62.

25 decembris 1957

Litterae in erectione Viceprov. independentis Madecassensis.

AUX PÈRES ET FRÈRES DE LA VICE-PROVINCE INDÉPENDANTE DE MADAGASCAR

MES RÉVÉRENDIS PÈRES ET MES TRÈS CHERS FRÈRES,
P. XTI

L'érection de la Vice-Province indépendante de Madagascar m'offre l'occasion de vous manifester l'affection avec laquelle je prends part à votre joie fraternelle et je forme avec vous des vœux fervents pour le progrès de l'Eglise et de la Compagnie dans tout le territoire de la Grande île et des chrétientés de La Réunion et de l'île Maurice.

Avec l'institution récente de la hiérarchie épiscopale, l'Eglise a franchi une étape qui l'achemine vers l'état de chrétienté parfaite. Avec l'indépendance de la nouvelle Vice-Province la Compagnie couronne le progrès des vocations et des institutions de ses deux Missions de Tananarive et de Fianarantsoa.

Le noviciat commun fête en effet cette année son 30e anniversaire et près d'une centaine de membres actuels de la Vice-Provin-

ce y ont reçu leur première formation religieuse. Le cycle complet des études de la Compagnie est aujourd'hui assuré sur place, et le scolasticat vient d'inaugurer ses propres locaux. Le 3e An a déjà eu lieu plusieurs fois à Madagascar. Rien ne manque donc pour que soit constituée une unité territoriale autonome de tous les Pères et Frères de la Compagnie qui travaillent ensemble dans les îles au service de l'Eglise. Les Provinces européennes continueront, du reste, à vous aider comme dans le passé, jusqu'au jour où la nouvelle Vice-Province pourra se suffire pleinement.

La séparation matérielle des territoires et la diversité des nationalités et des races présentent assurément des difficultés, que chacun ressent à sa manière; mais elles ne sont pas différentes de celles qui existent ailleurs et ne doivent pas inquiéter des chrétiens, ni surtout des fils de saint Ignace. Tous font allégrement, je le sais, les efforts d'obéissance et de charité nécessaires pour que non seulement l'union des esprits et des coeurs demeure toujours fondée sur l'amour de Dieu et le zèle des âmes, mais aussi pour que l'exemple d'une collaboration fraternelle à tous les degrés devienne contagieux dans le clergé et parmi les fidèles, pour qu'en un mot l'Eglise de Jésus-Christ rayonne d'une sainteté véritable dans la concorde et la paix.

N'avez-vous pas dans le souvenir de vos prédécesseurs et de vos maîtres un réconfort et un stimulant? Missionnaires et chrétiens de grande vertu ont fondé une Eglise florissante qui demande à s'enraciner toujours davantage et à porter des fruits toujours plus abondants. Que les mérites d'une Victoire Resoamanarivo, d'un Père Jacques Berthieu, et de tant d'autres, vous obtiennent de Dieu la grâce d'un nouvel élan et de la persévérance dans l'effort. Tel est le vœu que je forme du fond du coeur et que je dépose pour vous avec amour aux pieds du Sauveur Nouveau-Né.

Je me recommande instamment aux Saints Sacrifices et aux prières de tous.

Rome, le 25 décembre 1957,
en la fête de la Nativité de Notre Seigneur.

Votre serviteur en Notre Seigneur.
JEAN-BAPTISTE JANSSENS
Général de la Compagnie de Jésus

III. — PRO EXTERNIS

63.

30 ianuarii 1957

Litterae Postulatoriae pro Causa Beatificationis viginti duorum Religiosorum S. Ordinis Hospitalarii S. Ioannis de Deo in Hispania occisorum.

64.

2 februarii 1957

Litterae Postulatoriae pro Causa Beatificationis Servae Dei Maria J. Micarelli, Fundatricis Sororum Franciscanarum Iesu Infantis.

65.

6 martii 1957

Litterae Postulatoriae pro introductione Causae Beatificationis P. Nazareni a Maria Immaculata C. P. (in saeculo Santolini).

66.

17 novembris 1957

Litterae gratulatoriae Emmo Card. Valerio Valeri, Praefecto S. Congregationis de Religiosis quinquagesimum annum agenti ab ordinatione Sacerdotali; quaedam eleemosynae e nostris domibus collectis una cum flosculo spirituali 5000 Missarum in prima intentione celebratarum et 5000 Communiorum et Rosariorum offeruntur nomine totius Societatis.

IV. — RESPONSA

A) Instituti declarationes Societati universae propositae

(Cfr. Epit. n. 18 § 1)

Hoc anno nihil

B) Alia Responsa

(Cfr. Epit. n. 18 § 2)

67.

2 martii 1957

De Noviciis Coadiutoribus et de Aspirantibus ad FF. CC. (Cfr. Epit. 154).

Aspirantes Coadiutores antequam maturitatem consecuti sint, in Noviciatum ne admittantur: interim studeant, v. g. artibus manualibus. In ipsa Schola Aspirantium minime quasi Novicii tractari possunt, sed qua boni adolescentes saeculares, qui utuntur ordine exercitiorum pietatis in Congregationibus Marianis consueto. Cum vero in ipsum Noviciatum intrant, ne mitius quam ceteri Novicii aliunde venientes tractentur.

Neque Rectori domus probationis neque Ministro liceat propria auctoritate Noviciis Coadiutoribus uti; hi enim omnino pendeanť a Magistro Noviciorum, qui eorum adiutorium domui ne concedat nisi exercitiis Noviciatus plene satisfactum fuerit. Adsunt enim ut formentur; non ut domus ab eis adiuvetur.

68.

26 iulii 1957

De itineribus vel excursionibus Scholasticorum (Cfr. Epit. n. 244-245).

Quoad illa itinera Scholasticorum sic respondeo: si Scholastici in regiones externas mittuntur ad linguas addiscendas, degant in aliqua domo Nostrorum, et in eadem per totum tempus maneant. Linquntur iudicio Superioris apud quem resident num Scholasticis concedantur aliquae moderatae excursionēs *prope* locum ubi comorantur; quae quidem ne excedant id quod Scholasticis ipsius Provinciae in qua degunt concedi solet. Si illiusmodi subsidia

(« scholarships ») secum ferunt ut itinerentur per varia loca, talia ne acceptentur.

Sed nullo modo probare possum ut talia extraordinaria itinera concedantur ad quietem vel relaxationem, quamvis necessariam et bene meritam. Quies nostra sit religiosae professioni conformis, proinde aliena a « tourisme ».

69. 2 augusti 1957

De institutione pastorali aliis Religiosis tradenda necne una cum nostris Tertianis (Cfr. Epit. n. 435).

RVae interroganti num liceat quosdam sacerdotes ex aliis religiosis Congregationibus admittere una cum nostris Tertianis ut praelectionibus de re pastoralis intersint, respondeo:

Ratio habenda est indolis ipsius cursus de re pastoralis et Tertiae nostrae Probationis. Equidem vix convenit ut alii non e Societate intersint cum explicantur quae sunt propria Societatis, v. g. Pars VII Constitutionum et quae in Epitome ei respondent. De reliquis vero nihil ob stare videtur. Attamen cum P. Instructore res opportune componenda erit.

70. 27 decembris 1957

Principia errata vitanda cum iudicatur de promovendis ad gradum. (Cfr. Epit. n. 450).

In informationibus ad ultima vota fere quotannis redeunt iudicia ac normae errata: defectus non oriuntur a mala voluntate; non deest virtus; ideo promovendus, etiam ad Professionem 4 votorum.

Iamvero ad Professionem 4 votorum requiritur ex Instituto (Epit. 442): 1) praestantia virtutis ...; 2) *Rectum iudicium et prudentia et aptitudo supra mediocritatem ad nostra ministeria*. Proinde, vir qui excellit virtute, sed cui desunt dona naturalia innata vel acquisita, non est aptus qui promoveatur ad Professionem 4 votorum.

E contrario satis non est alicui inesse optimas dotes humanas, immo et sacerdotales; requiritur praeterea ut futurus sit bonus religiosus. Si quis magno cum zelo operibus apostolicis incumbit, sed

pro suo libitu tantum, nec oboedit nec ullam servat regularitatem, ei consilium dandum est ut, bona pace sua et Societatis, transeat ad clerum saecularem, ubi magna ex parte sui dominus erit. In Religione enim nocebit aliis, idque eo magis quo excellentius fuerit eius talentum naturale: multos, qui firmo iudicio minus eminent, ad vitam liberio rem et irregularem attrahet.

Similiter, sed minore severitate, in promovendo ad gradum Coadiutoris Spiritualis, requiritur ut praeter virtutem, promovendus *Societati talento ad eam iuvandam in spiritualibus satisfecerit* (Epit. 449). Proinde etiamsi optima voluntate praeditus sit, vir incapax, promoveri non potest.

Mutatis mutandis, idem dicendum est de promovendis Coadiutoribus temporalibus (Epit. 449 § 2).

Proinde, praeter elementa *subiectiva*, meriti et voluntatis, pensanda sunt elementa *obiectiva*, aptitudinis etiam, quamvis nullo modo pendeat a voluntate.

Nec considerari possunt res *relative*: « talis et talis promoti fuerunt cum similibus defectibus ». Si in aliis erratum est, non est cur iterum erremus.

Nec valet: « *Societas eum hucusque servavit* ». Si tempore elapso erraverunt Superiores, non est cur iterum erremus. Sane illius erroris ratio habenda erit, maioreque benignitate tractandus qui culpa (*obiectiva*) Superiorum, quamvis ineptus, in Societate servatus est.

Haec cum Consultoribus etiam communicentur, ita ut in posterum cum iudicatur de admittendis ad ultima vota, rectae normae servantur.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XIII — FASCICULUS III

CONGREGATIO GENERALIS

ANNO 1957

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

1958

INDEX

	<i>Pag.</i>
<i>Epistola A. R. P. Generalis ad universam Societatem</i>	289
ALLOCUTIO SUMMI PONTIFICIS AD PATRES CONGREGATOS	291
DECRETA CONGREGATIONIS GENERALIS XXX	299
 I. — Decreta historica	 301
Prooemium	301
1. — Initium Congregationis	301
2. — Audientia Summi Pontificis	302
3. — Eliguntur Deputati ad detrimenta et ad secernenda postulata	303
4. — Constituuntur Commissiones ad negotia tractanda	304
5. — Modus procedendi in negotiorum tractatione	304
6. — De impedimentis admissionis	305
7. — De liberatione a votis in dimissione extraordinaria	305
8. — De exsecutione	306
9. — De doctrina spirituali S. P. Ignatii melius cognoscenda	307
10. — De vita spirituali Nostorum	307
11. — De publica defectuum reprehensione in renovatione votorum	309
12. — De récreatione in Hebdomada Sancta	309
13. — De Fratribus Coadiutoribus	309
14. — De spirituali nostrorum iuvenum cura	311
15. — De Scholasticorum institutione in litteris humanioribus	311
16. — De superioribus Nostorum studiis	312
17. — De Collegiis externorum	314
18. — De Universitate Gregoriana	314
19. — De admittendis ad ultima vota	315
20. — De praesidiis castitatis	315
21. — De oboedientia	316
22. — De paupertate	316
23. — De administratione temporali	319
24. — De apostolatu universali	320
25. — De subsidiis apostolatus	321
26. — De Congregatione Generali	322
27. — De Congregatione Provinciali	323
28. — De Congregatione Procuratorum	324
29. — De gubernatione generatim	324
30. — De gubernatione Societatis universae	325
31. — De gubernatione Provinciarum et domorum	326
32. — De cultu Sacratissimi Cordis Iesu	327
33. — De Societatis filiis qui persecutionem patiuntur	327
34. — Eliguntur Assistentes Angliae atque Indiae et Asiae Orient.	328
35. — Facultas discedendi quibusdam Patribus data	328
36. — Definitur tempus proponendi postulata	329
37. — Facultates Patri Nostro concessae	329
38. — Congregatio solvitur	330

	<i>Pag.</i>
II. — Decreta dispositiva	331
39. — De vita interiore fovenda	331
40. — De Praefectis rerum spiritualium seligendis et praeparandis	331
41. — De Fratribus Coadiutoribus post noviciatum accuratius instituendis	332
42. — De Fratrum Coadiutorum institutione complenda ante ultima vota	333
43. — De nostrorum iuvenum institutione	333
44. — De doctrina tenenda	335
45. — De periculis in quibus versatur oboedientia	337
46. — De externa vivendi ratione in Societate	338
47. — De vita communi eorum qui operibus praeficiuntur	340
48. — De assecurationibus	340
49. — De spiritu universali fovendo	341
50. — De ministeriorum delectu	341
51. — De apostolatu universitario	342
52. — De spirituali opificum cura	342
53. — De sociali Ecclesiae doctrina cognoscenda et in usum adducenda	342
54. — De adaptatione missionali	343
55. — Erigitur Assistentia Indiae et Asiae Orientalis	343
56. — De dividenda Assistentia Indiae et Asiae Orientalis	344
57. — De altera Assistentia erigenda in America Latina	344
58. — De erigenda Assistentia Africae	345
59. — De nomine Procuratoris mutando	345
<i>Mutationes inducendae in Collectionem Decretorum</i>	346
60. — De quinto impedimento essentiali	346
61. — De impedimento secundario admissionis	346
62. — De Fratrum Coadiutorum institutione	346
63. — De Fratrum Coadiutorum meditatione	346
64. — De visitatione meditationis et examinis ac de oratione in loco communi peragenda	347
65. — De recreatione in Hebdomada Sancta	347
66. — De Nostrorum institutione in studiis aliisque mediis iuvandi proximum	347
67. — De potestate admittendi ad ultima vota	357
68. — De admittendis ad professionem sine examine ad gradum	357
69. — De nomine Oeconomi	357
70. — De paupertate Domorum Scriptorum	357
71. — De causis designandi Vicarium Generalem	358
72. — De causis ob quas Assistentes in munere cessare possunt	358
73. — De suffragiis pro defunctis Societatis	358
<i>Mutationes inducendae in Formulas Congregationum</i>	359
74. — Mutationes Formulae Congregationis Generalis	359
75. — Mutationes Formulae Congregationis Provincialis	362
76. — Mutationes Formulae Congregationis Procuratorum	366
<i>Mutationes inducendae in Regulas</i>	367
77. — Mutationes Regularum Communium	367
APPENDIX	369
<i>Patres Congregationis Generalis XXX</i>	369

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Postquam decreta Congregationis Generalis XXX in ordinem redacta et diligenter ab iis ad quos spectat recognita, typis excudi potuerunt, ea cum Ra Va et tota Societate communico atque, secundum praescriptum Instituti (Form. Congr. Gen., 144, § 2) promulgo. Vim suam exserunt a die quae huic epistolae circulari apponitur (l. c., § 2, 3°).

Congregatio XXX se maxime sollicitam praebuit de executione, tum horum decretorum, tum reliquorum praescriptorum nostri Instituti, Praepositoque Generali urgenti hortatione commendavit ut eidem invigilaret eamque promoveret (Congr. XXX, d. 8, 1.). Superiores omnes, tam Provinciales quam locales iam nunc rogo ut sibi assidua lectione et meditatione in « consideratione » cotidie vel alternis diebus ex praescripto facienda (Reg. Prov. 14; Reg. Sup. loc. 19, 20) etiam huius Congregationis statuta sibi familiaria reddant quo ad ea in opus deducenda stimulentur et iuventur.

Uti necessario contingit in rebus humanis, non potuit haec Congregatio omnia difficiliora negotia quae sibi occurrebant ex tempore solvere; non pauca quidem solvit, nonnulla tamen ad ulterius studium prudenter remittere coacta est. Inter ea venit vexatum negotium de usu dispensationis apostolicae quod ad gratuitatem Missarum et ministeriorum. Aliqua quidem ordinavit in hac re ut paulatin possit Societas spiritum sui Instituti fidelius assequi; ulteriora tamen praeparanda Praeposito Generali commisit (decr. 22, 2; 7).

Caput autem est Congregationem non pauca principia et normas sanxisse quae, si docili et nava diligentia in mores et actus traducantur, nata sunt spiritui caritatis et zeli, fructuique nostrorum ministeriorum plurimum emolumentum afferre. Pleraque iam summa auctoritate qua pollet perstrinxerat supremus noster Superior in terris, Vicarius Christi, in hortatione ad Patres Congregatos habita apud Castrum Gandulfi, die 10 septembris 1957, quam quidem Congregatio praeterquam quod in decretis ferendis semper prae oculis habuit, iussit Actis inseri et una cum decretis pu-

blici iuris fieri (decr. 2). Inter illa principia maioris momenti eminent ea quae tractant de spiritu Constitutionum et totius asceseos Ignatianae profundius et efficacius in lucem ponendo; de aptiore directione spirituali praeparanda; de paupertate et oboedientia nostris temporibus accommodanda; de formatione imprimis nostrorum Fratrum Coadiutorum perficienda; de ministeriis maioris momenti, praecipue de iis quae collaborationem vel aliquarum Provinciarum vel totius per orbem Societatis requirunt promovendis; de nova ratione ordinandi eas quae hucusque dici solebant « Missiones exterae » quarumque nunc plurimae in Provincias Societatis eriguntur pari passu incessurae cum antiquioribus Provinciis in partibus iamdiu christianis constitutis.

Haud pauca mitto quae omnes, dum ea attente rimantur, decretis huius Congregationis implicita invenient. Restat ut Dominum nostrum et Regem Christum Iesum humiliter rogem ut eadem illa qua eminuit caritate Dei haec Congregatio XXX, eodem desiderio profectus Societatis eiusque efficacitatis in servitio Ecclesiae, accipiantur et ad effectum deducantur ea quae hodie promulgantur decreta.

Romae, die 11 februarii 1958.

Vestrum omnium servus in Xto,
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

ALLOCUTIO SUMMI PONTIFICIS

PII PP. XII

AD PATRES CONGREGATOS

10 Septembris 1957

Vos omnes, dilecti filii, qui Nobis Societatem Iesu universam repraesentatis, in Nostram Urbem congregatos, paterno et laeto animo accipimus, vestrisque laboribus optima quaeque a Datore omnium bonorum Eiusque caritatis Spiritu ominamur.

Vestra Societas, cuius « Formula » seu Regulae summarium Pater vester Legifer Ignatius decessoribus Nostris Paulo III et Iulio III approbandam obtulit, ad hoc est instituta ut « sub Crucis vexillo Deo » militet « et soli Domino ac Ecclesiae ipsius sponsae, sub Romano Pontifice, Christi in terris Vicario » serviat ¹. Immo, Conditor vester vos astrictos voluit peculiari quodam voto, praeter tria in Religionibus consueta, oboedientiae Summo Pontifici ²; atque in notissimis illis « *Regulis ad sentiendum cum Ecclesia* », libello Exercitiorum Spiritualium annexis, haec vobis praeprimis commendat: « Sublato proprio omni iudicio, tenendus est semper paratus promptusque animus, ad obediendum verae Christi sponsae, ac sanctae Matri nostrae quae est orthodoxa, catholica et hierarchica Ecclesia »; atque antiqua versio, qua ipse vester Pater Ignatius utebatur, addit « quae Romana est » ³.

Sane inter praeclara facinora maiorum vestrorum, quibus iure gloriamini quaeque aemulari contenditis, illud ceteris praestat, vestram nempe Societatem, Cathedrae Petri quam intime adhaerentem, doctrinam a Pontifice illius Sedis, ad quam « propter potentio- rem principalitatem necesse est omnem convenire

¹ *Formula Instituti Societatis Iesu*, n. 1, in Litt. Apost. Iulii III « *Exposcit debitum* », 21 iulii 1550; Institutum S. I., Florentiae 1892, vol. I, p. 23.

² *I. c.* p. 24.

³ *Reg. ad sent. cum Ecclesia, Reg. I.*

Ecclesiam, hoc est eos qui sunt undique fideles »⁴ propositam, semper intactam custodire, docere, defendere, promovere conatam esse; nec quidquam quod periculosam vel non satis probatam novitatem sapiat tolerare⁵.

Nec minori laudi vobis vertitur quod in rebus ad disciplinam ecclesiasticam pertinentibus, perfectam illam oboedientiam executionis, voluntatis atque iudicii erga Sedem Apostolicam colere nitimini, quae adeo confert « ad ... certiore Sancti Spiritus directionem »⁶.

Hanc autem laudem rectitudinis doctrinae et fidelitatis in oboedientia Christi Vicario debita, nemo a vobis tollat; nec locus sit inter vos cuidam superbiae « liberi examinis », heterodoxae potius quam catholicae mentis propriae, qua unusquisque ea etiam quae a Sede Apostolica emanant, ad trutinam proprii iudicii revocare non refugit; nec toleretur coniventia cum quibusdam autumantibus magis ex iis quae fiunt quam ex iis quae fieri debent normas agendi atque ad aeternam salutem contendendi esse desumendas; nec sinantur pro libitu sentire et agere ii quibus disciplina ecclesiastica videatur res antiquata, vanus, ut aiunt, « formalismus », quo quis, ut veritati serviat, se facile eximat oportet. Si enim eiusmodi mens, ab incredulorum coetibus mutuata, in agmine vestro libere serperet, nonne brevi inter vos reperirentur indigni et infidi filii vestri Patris Ignatii, quamprimum e corpore vestrae Societatis resecandi?

Oboedientia undequaque perfecta inde ab initio tessera fuit eorum, qui in vestra Societate Deo militant. Ipse Conditor vester eoque processit ut dicere ausus sit: « Ab aliis religiosis Ordinibus facilius patiamur superari nos ieiuniis, vigiliis et cetera victus cultusque asperitate, quam suo quisque ritu ac disciplina sancte suscipiunt; vera quidem ac perfecta obedientia, abdicationeque voluntatis atque iudicii maxime velim ... esse conspicuos quicumque in hac Societate Deo Domino nostro deserviunt ... »⁷. Quam grata semper fuit Ecclesiae integra et prompta illa oboedientia Superioribus Religiosis exhibita, fidelis disciplinae regularis observantia, humilis submissio etiam iudicii sub

⁴ *S. Irenaeus, Adv. Haer.* 1. 3, c. 3; *MG* 7, 849 A.

⁵ *Coll. Decr.*, *Decr.* 102; *Epit. Inst.*, n. 319.

⁶ *Formula Instituti*, in *Litt. Apost.* « *Exposcit debitum* »; *Inst. S. I.*, l. c., p. 24.

⁷ *Epist. de virtute Obedientiae* n. 3.

iis, quos Christi Vicarius vobis praeesse voluit, secundum Institutum vestrum ab Ipso Eiusque Decessoribus tam saepe sollemniterque probatum! Sensui enim catholico conformis est illa virtus, perpetua traditione antiquarum et venerabilium Religionum, probante Sede Apostolica, sancita, quam vobis descriptam reliquit sanctus Ignatius in celebri « *Epistola de virtute Obedientiae* ». A vero autem prorsus aberrant qui sentiunt doctrinam illius Epistolae iam esse derelinquendam, et oboedientiae hierarchicae et religiosae subrogandam esse « democraticam » aliquam aequalitatem, qua subditus cum Superiore de agendis contendat, donec uterque in idem placitum consentiat.

Contra spiritum superbiae et independentiae, qui bene multos hac aetate inficit, servetis oportet intemeratam virtutem verae humilitatis, quae vos Deo et hominibus amabiles efficiat⁸; virtutem omnimodae abnegationis, qua Illius discipulos vos exhibeatis qui « factus est oboediens usque ad mortem »⁹. Num Christo Capite dignus foret qui, ab austeritate disciplinae religiosae refugiens, in Religione vivere contenderet, perinde ac si vir esset saecularis, qui ad libitum quae sibi prodesse videntur, quae sibi placent et arrident, prosequitur? Qui religiosam disciplinam vano eoque iam trito nomine « formalismi » evacuare praetendunt, contra Sedis huius Apostolicae vota et placita se offendere sciant, sibi que ipsis illudere, si quando legem caritatis appellent ad falsam libertatem a iugo oboedientiae expeditam cohonestandam: quae foret enim ista caritas, quae Dei et Domini nostri beneplacitum, per vitam religiosam quam voverunt adimplendum, praetermitteret?

Quae vestri Ordinis fuit decus et vigor, severa disciplina, haec etiam nostra aetate vos servabit ad praelia Domini et « modernum », quem dicunt, apostolatum aptos et expeditos.

Grave hac de re incumbit officium omnibus vestri Ordinis Superioribus, sive de Generali agitur, sive de Provinciali vel locali. Noverint illi « modeste atque circumspecte praecipere »¹⁰; circumspecte quidem et modeste, prout decet animarum pastores, Christi Domini benignitatem, mansuetudinem, caritatem induentes¹¹, « praecipere » tamen sciant, et si opus sit, firmiter,

⁸ Cfr. *Const. S. I.*, p. IX, c. 2, n. 2.

⁹ *Phil.* 2, 8.

¹⁰ Cfr. *Reg. Provincialis* 4.

¹¹ Cfr. *Reg. Provincialis* 3.

«severitatem suo tempore et loco cum benignitate miscentes » utpote Deo de animabus subditorum eorumque in perfectione acquirenda profectu rationem reddituri. Quamquam Regulae vestrae, ex sapienti praescripto Fundatoris subditos non obligant sub peccato ¹², obligantur tamen Superiores earum observantiam promovere, nec insontes abeunt, si sinant passim neglegi disciplinam regularem. Boni patris instar eam fiduciam exhibeant subditis, quae erga filios solet et decet; simul tamen filiis, prout bonus pater facere tenetur, invigilent assidue, nec sinant eos paulatim a recto tramite fidelitatis discedere.

Vestrum Institutum sapienter describit hoc officium Superiorum, praesertim localium, quoad egressum subditorum e claustris eorumque commercium cum externis, quoad litteras dandas et accipiendas, quoad itinera facienda, ad pecuniam expendendam vel gerendam, immo etiam quoad curam habendam, ut omnes exercitia illa pietatis fideliter expleant, quae veluti anima sunt religiosae observantiae simul et apostolatus. Nil autem prosunt optimae Regulae, nisi ii quibus incumbit earum obtemperationem urgere, fortiter et constanter proprio munere fungantur.

« Vos estis sal terrae » ¹³; puritas doctrinae, vigor disciplinae, quibus accedet austeritas vitae, vos immunes a mundi contagio servant et dignos efficiant discipulos Illius, qui nos per crucem redemit.

Ipse vos monuit: « Qui non baiulat crucem suam, et venit post me, non potest meus esse discipulus » ¹⁴. Hinc est quod Pater vester Ignatius vos adhortatur « admittere et concupiscere totis viribus quidquid Christus Dominus noster amavit et amplexus est » ¹⁵; atque « ut melius ad hunc perfectionis gradum in spiritali vita tam pretiosum perveniatur, maius ac impensius studium cuiusque sit quaerere in Domino maiorem sui abnegationem et continuam in rebus omnibus, quoad poterit, mortificationem » ¹⁶. Inter studium autem rerum novarum, quod hodie tot hominum mentes occupat, timendum est, ne illud primum praeceptum cuiusvis vitae religiosae atque apostolicae, coniunctionis

¹² *Const.* p. VI, c. 5.

¹³ *MATTH.* 5, 13.

¹⁴ *LUC.* 14, 27.

¹⁵ *Examen generale*, c. 4, n. 44; *Summ. Const.*, n. 11.

¹⁶ *Examen gen.*, c. 4, n. 46; *Summ. Const.*, n. 12.

instrumenti cum Deo ¹⁷, obscuretur, et « fiducia nostra innitatur » potius « mediis illis naturalibus quae ... instrumentum in proximorum utilitatem disponunt » ¹⁸, contra oeconomiam gratiae in qua vivimus.

Ad illam vitam cum Christo cruci fixam degendam, conferre debet imprimis fidelis observatio paupertatis, quae tantopere cordi fuit Conditori vestro; atque non tantum illius paupertatis, quae usum independentem rerum temporalium excludit, sed illius praesertim ad quam ipsa haec dependentia simul ordinatur, quae est in usu valde moderato rerum temporalium, una cum privatione non paucorum ex illis commodis, quae homines in saeculo viventes sibi legitime vindicare possunt. Certe, ea quae laborem vestrum apostolicum efficaciorum efficiunt, probantibus vestris Superioribus, adhibebitis ad maiorem Dei gloriam; sed simul multis rebus quae ad finem vestrum minime necessariae sunt, delectant vero et naturae placent, ultro privabitis vos ipsos, ut et fideles in vobis intueantur Christi pauperis discipulos, et abundantiores forte pecuniae in res ad animarum salutem utiles reserventur, nedum in molliora delectamenta profundantur. Religiosorum non est indulgere feriis extra Ordinis domos, nisi ex causa extraordinaria, itinera iucunda quidem at magni sumptus ad animum reficiendum aggredi, quaevis laboris instrumenta in proprium atque privatum tantummodo usum, potius quam in usum commodumque commune, ut vult natura status religiosi, possidere. Quae autem superflua sunt, illa ex amore paupertatis et studio continuae illius in rebus omnibus mortificationis, quae Instituti vestri est propria, simpliciter et forti animo resecae. Inter ea annumerandus est usus, qui hac nostra aetate tantopere diffunditur, tabaci, quo variis formis adhibito homines delectantur. Religiosi cum sitis, curate ut usus iste de medio vestri tollatur secundum spiritum Conditoris vestri. Religiosi non verbis tantum, sed exemplo praedicent paenitentiae studium, sine qua non est spes fundata salutis aeternae.

Ea omnia quae vobis commendamus, cum non sint « secundum hominem », naturae autem ardua et nimia videantur, non tantum possibilia, sed facilia et in Domino suavia fient, si fideles eritis vitae illi orationi deditae, quam a vobis exspectat Legifer

¹⁷ Cfr. *Const.*, p. X, n. 2.

¹⁸ Cfr. *Const.*, p. X, n. 3.

Pater¹⁹. Vestra autem pietatis exercitia tunc fervore intimo caritatis animabuntur, si orationi mentali eique diuturniori, qualem probatae Regulae vestri Ordinis cotidie praescribunt, fideles critis. Sacerdotum labori apostolico deditorum imprimis est totam actionem vivificare profundiore illa consideratione rerum divinarum, et ardentiore affectu caritatis erga Deum et Dominum nostrum Iesum Christum, quem e Sanctorum praeceptis novimus oratione mentali potissimum ali. Ordo vester certissime deflecteret a spiritu quem intendebat Legifer Pater vester, si institutioni in Exercitiis Spiritualibus acceptae fidelis non maneret.

Nemo est inter vos qui res quaslibet novas, ad salutem tamen et perfectionem animarum tam propriarum quam proximorum²⁰, quae est finis vestrae Societatis, conducentes, ideo improbet vel reiciat quia novae sunt; sed contra, Instituto sancti Ignatii quam maxime conforme est et inter vos perpetuo traditum, rebus quibusque novis, quas postulat Ecclesiae bonum et commendat Sancta Sedes, toto animo incumbere nullumque laborem « adaptationis », quam dicunt, refugere. Ast simul quae sapienter ideo tradita sunt quia ex Evangelio vel ex ipsa natura humana eaque lapsa postulantur (quae est ascesis religiosa qualem ab antiquis Ordinibus didicit et mutuatus est Conditor vester), illa sarta tecta contra omnia mundi daemonisque molimina firmiter custodiat.

Inter substantialia primi ordinis vestri Instituti²¹, quae ne a Congregatione quidem Generali²² immutari possunt, sed a sola Sede Apostolica, utpote « in forma specifica » approbata iam inde a Litteris Apostolicis « *Regimini militantis Ecclesiae* », die vicesima septima mensis Septembris, anno millesimo quingentesimo quadagesimo, a Decessore Nostro Paulo III datis²³, illud habetur: « Formam gubernandi in Societate esse monarchicam, in definitionibus unius Superioris contentam »²⁴. Haec autem Sedes Apostolica, probe noscens auctoritatem Praepositi Generalis cardinem veluti esse, in quo nititur vestri Ordinis vigor et sanitas, nedum in hac re quidquam spiritui huius actatis

¹⁹ *Const.*, p. VI, c. 3, n. 1.

²⁰ Cfr. *Exam. gen.*, c. 1, n. 2; *Summ. Const.*, n. 2.

²¹ *Epit. Inst.*, n. 22.

²² *l. c.* 23, § 1.

²³ *Institutum S. I.*, Florentiae 1892, vol. I, p. 6.

²⁴ *Epit. Inst.*, n. 22, § 3, 4°.

conivendum fore censeat, id ex contrario intendit, ut nempe plena atque monarchica illa auctoritas, quae subsit tantum superiori auctoritati Congregationis Generalis, atque supremac huius Sanctae Sedis, inconcussa servetur, etsi opportuno modo, salva omni ex parte forma gubernandi monarchica, huius onus levetur.

Brevi, « omnes constanti animo incumbatis, ut nihil perfectionis, quod divina gratia consequi possitis in absoluta omnium Constitutionum observatione vestrique Instituti peculiari ratione adimplenda, praetermittatis »²⁵. Decessori Nostro p. m. Clementi XIII tribuitur dictum illud, quod, sin minus ad verbum, ad sensum certe eius mentem refert, cum ab eo petebatur ut vestrum Ordinem ab Instituto a sancto Ignatio condito recedere sineret: « Aut sint ut sunt aut non sint »²⁶. Quae est et manet etiam Nostra mens: sint Iesuitae quales eos formarunt Exercitia Spiritualia, quales eos volunt eorum Constitutiones. Alii in Ecclesia laudabiliter, duce Hierarchia, via in quibusdam rebus diversa, ad Deum tendunt; vobis vestrum Institutum « via est ad Deum »²⁷. Rationem vitae a Sede Apostolica toties probatam, opera apostolatus vobis tamquam peculiaria ab eadem Sede commendata, haec aemulamini in devota adiutrice opera cum ceteris vineae Domini cultoribus, qui omnes, hac Apostolica Sede et Episcopis moderantibus, Regnum Dei ut adveniat procurant.

Auspiciem luminis Spiritus Sancti in labores vestrae Congregationis, simulque effusae gratiae divinae in omnes et singulos socios vestrae Societatis, paterno caritatis affectu Apostolicam vobis Benedictionem impertimur.

²⁵ *Const.*, p. VI, c. 1, n. 1; *Summ. Const.*, n. 15.

²⁶ PASTOR, *Geschichte der Paepste*, Bd. XVI, 1, 1931, S. 651, Ann. 7.

²⁷ Cfr. *Formula Instituti*, in *Litt. Apost. Pauli III*, « *Regimini militantis Ecclesiae* », 27 septembris 1540, n. 1; *Institutum S. I.*, Florentiae 1892, vol. I, p. 4.

DECRETA
CONGREGATIONIS GENERALIS XXX
A RESTITUTA SOCIETATE XI

I. - DECRETA HISTORICA

Prooemium.

1. — A. R. P. N. Generalis Ioannes B. Janssens, ad mentem Constitutionum¹, auditis PP. Assistentibus, Congregationem Generalem cogere statuerat, eamque litteris die 8 decembris 1956 ad universam Societatem datis in diem 5 septembris 1957 indixerat, ut postridie huius diei primus Congregationis consessus haberi posset.

2. — Temporum quidem calamitas prohibuit quominus quisquam in Congregationem veniret ex Provinciis Bohemiae et Hungariae, ex Viceprovinciis Croatiae, Lituaniae, Romaniae et Slovakiae, atque ex Missionibus Sinensibus. Sed Praepositus Viceprovinciae Croatiae alium Professum suo loco designavit, et Pater Noster, ut aliorum absentiam aliquomodo suppleret, usus facultate sibi ab Instituto concessa, Procuratores ad negotia vocavit ex sociis Provinciae Hungaricae P. Andream Varga, ex sociis Viceprovinciae Lituaniae P. Ioannem B. Kidykas, ex Missionibus Sinensibus P. Iosephum Oñate earundem Missionum Visitatorem. Praeterea, eadem facultate nixus, ad maiorem rerum cognitionem habendam, arcessit etiam Pater Noster P. Emmanuelem Foyaca Visitatorem Americae Latinae in re sociali. Itaque factum est ut Congregatio numerum 185 attingeret.

1. - Initium Congregationis.

In Ms. act. 1.

1. — Praestituto die 6 septembris, prima feria sexta mensis, mane, nona semis hora, omnes qui aderant, a P. Iacobo W. Naughton Secretario Societatis ex ordine nominati, in aulam Congregationis sunt ingressi, et locum singulis assignatum occuparunt.

2. — Hymno Spiritus Sancti cum precibus dicto, Pater Noster quaesivit num exspectandi essent Praepositus et Electores Provinciae Madurensis PP. Douglas M. Gordon, Iosephus Thomas et Hieronymus D'Souza, Praepositus et unus Elector Provinciae Argen-

¹ *Const. P. VIII c. 2 n. 2 et litt. C. [680, 681].*

tinensis PP. Franciscus Zaragozí et Carolus Mullin, atque unus Elector Provinciae Poloniae Minoris P. Antonius Kuśmierz, qui difficultatibus itinerum impediti, tempestive pervenire non poterant; necnon Praepositus Provinciae Brasiliae Meridionalis P. Georgius Steiger, qui, cum paucis ante diebus brachium casu fregisset, prudentiae causa a primis actionibus abesse cogeatur. Omnes vero Patres responderunt eos non esse exspectandos. Madurenses quidem affuerunt ab actione secunda, PP. Zaragozí, Mullin et Kuśmierz ab actione tertia, P. Steiger ab actione quinta. — Ceterum, praeter eos quos supra memoravimus, varias ob causas deerant etiam quinque alii Electores, quorum vero vice fungebantur Substituti legitime designati.

3. — Deinde, ad normam Formulae n. 106, unanimi suffragio declaratum est hanc trigesimam Congregationem Generalem, a restituta Societate undecimam, esse plenam et legitimam.

4. — Cum de nullius iure suffragii dubitatum esset, eodem vocum consensu declaravit Congregatio supplendos esse defectus, qui forte quomodolibet irrepissent.

5. — His praemissis, Pater Noster praescriptam orationem habuit, in qua de statu Societatis ab inito suo munere rettulit: de augmento sociorum, Provinciarum, domorum, de persecutionibus, de condicionibus vitae religiosae, de nonnullis difficultatibus quibus remedium afferre oporteret.

6. — Omnibus Formulae praescriptis rite servatis, electi sunt, ad plura suffragia secreta, primo Secretarius Congregationis P. Petrus M. Abellán Elector Provinciae Toletanae, deinde unico scrutinio duo eius Socii PP. Franciscus Menochio Elector Provinciae Taurinensis et Petrus Huizing Elector Provinciae Neerlandicae.

7. — Cum Summus Pontifex optasset Patres Congregatos primis potius quam ultimis Congregationis diebus recipere, proposita non sunt nomina eorum qui, ad normam Formulae n. 111, benedictionem ab illo essent impetraturi.

2. - Audientia Summi Pontificis.

In Ms. act. 65, 66.

Die 10 septembris Summus Pontifex Pius XII ad Castrum Gandulphi totam Congregationem admittere dignatus est, et, postquam normas aliquas edixit, ad quas his temporibus vita Societatis dirigatur oporteret, cum singulis Patribus benignissime est collocutus.

Congregatio Generalis, pro suo erga Sanctam Sedem amore et reverentia, cum filiali devotione allocutionem pontificiam accepit,

eam ante oculos semper habuit in suis deliberationibus, ad eius mentem opportuna decreta tulit, eamque simul cum Actibus asseruari et cum his Decretis edi praescipit².

3. - Eliguntur Deputati ad detrimenta et ad secernenda postulata *In Ms. act. 2, 3, 4.*

1. — Ad normam Formulae n. 112, unico scrutinio electi sunt Deputati ad detrimenta: ex Assistentia Italiae, P. Godefridus Giordano, Substitutus Provinciae Neapolitanae; ex Assistentia Germaniae, P. Carolus Wehner, Praepositus Provinciae Germaniae Orientalis; ex Assistentia Galliae, P. Antonius Delchard, Elector Provinciae Campaniae; ex Assistentia Hispaniae, P. Franciscus Cuenca, Praepositus Provinciae Baeticae; ex Assistentia Angliae, P. Ioannes MacMahon, Elector Provinciae Hiberniae; ex Assistentia Americae, P. Iosephus M. Egan, Substitutus Provinciae Chicagiensis; ex Assistentia Slavica, P. Stanislaus Wawryn, Praepositus Provinciae Poloniae Maioris et Mazoviae; ex Assistentia Americae Latinae, P. Henricus del Valle, Praepositus Provinciae Mexicanae.

2. — Pariter unico scrutinio, ad normam Formulae n. 101 § 1, electi sunt Deputati ad secernenda postulata. Cum vero tempus in priore suffragatione positum omnem opinionem vicisset, in hac, approbante Congregatione, suffragia non sunt lecta coram omnibus, sed tantum coram Praeside, Secretario et duobus huius Sociis, necnon iis Patribus Congregatis qui lectioni sponte adesse voluerunt; quibus reliqui hanc curam delegarunt. — Electi autem sunt: ex Assistentia Italiae, P. Paulus Dezza, Elector Provinciae Veneto-Mediolanensis; ex Assistentia Germaniae, P. Augustinus Bea, Elector Provinciae Germaniae Superioris; ex Assistentia Galliae, P. Stephanus Pillain, Elector Provinciae Campaniae; ex Assistentia Hispaniae, P. Severianus Azcona, Assistens; ex Assistentia Angliae, P. Desmondus Boyle, Praepositus Provinciae Angliae; ex Assistentia Americae, P. Vincentius A. McCormick, Assistens; ex Assistentia Slavica, P. Ladislaus Lohn, Elector Provinciae Poloniae Minoris; ex Assistentia Americae Latinae, P. Thomas I. Travi, Assistens.

² V. sup. pag. 9-15.

4. - Constituuntur Commissiones ad negotia tractanda

In Ms. act. 4, 5, 37.

1. — Ad meliorem negotiorum expeditionem, proponente Patre Nostro, hae Commissiones constitutae sunt:

- I. De Instituto.
- II. De Formulis Congregationum.
- III. De gubernatione.
- IV. De spiritu (i. e. de spirituali Notrorum vita, institutione, directione).
- V. De observantia votorum (excepta paupertate) et de disciplina religiosa.
- VI. De paupertate.
- VII. De Fratribus Coadiutoribus.
- VIII. De studiis Nostrorum.
- IX. De Collegiis externorum.
- X. De missionibus ad infideles.
- XI. De reliquis ministeriis eorumque delectu.
- XII. De administratione temporali.

2. — Deinceps his adiunctae sunt tres Subcommissiones, quae laborem Commissionum I, VI et VIII sublevarent.

3. — Ad normam n. 103 Formulae Congregatio demandavit Patri Nostro ut, simul cum Deputatis ad secernenda postulata, harum Commissionum et Subcommissionum socios designaret. Designatio vero ita facta est, ut, quoad fieri posset, Commissiones ex Patribus omnium Assistantiarum constarent.

5. - Modus procedendi in negotiorum tractatione

In Ms. act. 4-9, 24.

Ut tempori in tam frequenti Congregatione parceretur, quidam procedendi modus a Patribus Congregatis approbatus est, qui in his praecipue aliquid addebat normis Formulae vel ab eis differebat:

a) Singulis Patribus facultas loquendi tribuebatur semel tantum in eadem actione de eodem negotio.

b) Suffragationes publicae fiebant, non voce, sed luminibus electricis simul accensis.

c) Acta, non a Secretario, qui ad alia plura Congregationis negotia attendere debet, sed ab uno ex eius Sociis scribebantur.

d) In actione 24 statutum est Acta non esse deinceps ad totam Congregationem legenda, sed multiplicanda et singulis Patribus Congregatis distribuenda, qui intra biduum scripto animadvertere possent quae sibi corrigenda viderentur; post quae Acta censerentur approbata.

6. - De impedimentis admissionis

In Ms. act. 42, 43, 57.

1. — Cum ex *quinti impedimenti essentialis* interpretatione, partim extensiva, a Congregatione XXIX decreto 30 facta, non pauca incommoda atque angores animi secuta essent, Congregatio XXX satius duxit illud decretum 30 abrogare, et ad verba Constitutionum in impedimento exponendo redire; declarans tamen infirmitatem capitis, ut impedimentum essenziale constituat, debere esse manifestam (Decr. 60). Commisit vero Praeposito Generali ut instructionem ederet, quae de principiis, normis, cautelis in usu adhibendis Provinciales et Magistros Noviciorum edoceret.

2. — Congregatio, animadvertens easdem fere causas, ob quas a Congregatione XXVII inductum est impedimentum secundarium in eorum admissione qui ad societates in communi viventes ac vitam religiosam sine votis imitantes pertinuerunt, in praecipuos socios *Institutorum Saecularium* cadere, ad hos illud impedimentum extendere decrevit (Decr. 61).

7. - De liberatione a votis in dimissione extraordinaria

In Ms. act. 53, 54, 55.

Postulatum erat ut authentice definiretur num dimissio, quae, vi canonis 646 Codicis Iuris Canonici, ipso facto infligitur religiosis certa quaedam delicta patrantibus, secum ferret liberationem a votis in religioso votorum simplicium, qui a Societate dimittitur. Cum autem, ex una parte, in hac re non una esset opinio canonistarum, ex altera vero, illa vota simplicia in Societate sint condicionata, ac propterea certo solvantur, si Praepositus Generalis semel declaret dimissionem ordinariam adiungi extraordinariae, quae quidem declaratio iam publice facta est in Epitome Instituti n. 95 § 1, Congregatio iudicavit ab omni interpretatione authentica abstinendum sibi esse.

8. - De exsecutione.

In Ms. act. 36, 37, 39, 40, 46, 49, 50, 59, 60.

1. — Congregatio sollicita fuit de observatione Instituti. Nolu it tamen novam legem de hac re condere; sed omnibus Superioribus in memoriam revocari voluit decretum 24 Congregationis XXIX, et Praeposito Generali commisit curam inquirendi in defectus exsecutionis eorumque causas, et opportuna remedia adhibendi.

2. — Ut Institutum, immutatum manens in substantialibus, in ceteris accommodaretur condicionibus nostri temporis, atque ita vitaretur quaecumque discrepantia inter ius et vitam, quae legumstrarum aestimationem minuere posset, Congregatio recognovit *Regulas Communes*, easque in aptiorem ordinem redegit; curans tamen ne sine vera necessitate tam veneranda statuta a maioribus accepta suam amitterent formam Nostris omnibus notissimam (Decr. 77).

3. — *Summarium Constitutionum* noluit Congregatio ut ex integro retractaretur. Fav it tamen recognitioni ex parte faciendae, qua, servato hodierno numero et ordine Regularum, argumentum aliarum non solum ex Examine et tertia Parte Constitutionum sumatur, ubi de solis candidatis et noviciis proxime agitur, sed compleatur aliis Constitutionum locis, in quibus de Professis aliisque religiosis formatis perpulchra atque aptioribus fortasse verbis expressa continentur. Curam vero huius recognitionis commisit Praeposito Generali, eique potestatem fecit novum Summarium promulgandi.

4. — Item noluit Congregatio *Regulam 53 Summarii* suppressi aut mutari. Commendavit tamen Praeposito Generali ut opportuno tempore ordinationem generalem relatam in Epitome Instituti n. 172 § 2 mutet, atque, non secus ac de Regulis Communibus ipsa statuit (Decr. 77 R. 43), Summarium Constitutionum ad mensam, non singulis mensibus, sed aliquoties in anno legatur.

5. — Ceterum, cum Congregatio XXVII totum ius Societatis recognovisset, et Congregationes XXVIII et XXIX atque adeo nostra Congregatio XXX non pauca ad hodiernas necessitates accommodassent, et de aliis Praepositus Generalis ipse ad normam Collectionis Decretorum decr. 15 providere posset, non censuit Congregatio ferendum esse decretum dispositivum generale de iure ad usum componendo.

9. - De doctrina spirituali S. P. Ignatii melius cognoscenda

In Ms. act. 33, 34.

1. — Cum in multorum votis sit et his temporibus maxime necessarium appareat ut Nostri doctrinam spirituales S. P. Ignatii melius cognoscant, ac spiritu supernaturali alantur quo ille Societatem condidit et Constitutiones scripsit, optavit Congregatio:

a) Ut paretur *Commentarius doctrinalis et spiritualis Constitutionum*, quo theologia in eis implicita dilucide declaratur, interna Sancti Parentis primorumque Patrum experientia fulciatur, et traditionis actis ac dictis illustretur.

b) Ut componatur *breviarium seu enchiridion quoddam spirituale*, complectens praecipuos locos Constitutionum, in capita ita apte dispositos, ut totam spiritualitatis nostrae structuram ante oculos ponant, additis quoque Regulis Communibus eodem modo ordinatis, ad exhibendum compendium nostrarum praxium, et optimis quibusque excerptis ex aliis scriptis S. P. Ignatii.

2. — Rem vero totam Congregatio commisit Patri Nostro, qui, pro sua prudentia et hominum Societatis cognitione, haec duo opera binis vel pluribus Patribus peritis sub sua vigilantia perficienda mandare poterit, et postea, a se probata, ad experimentum toti Societati mittere.

10. - De vita spirituali Nostrorum

*In Ms. act. 9, 11, 13, 17, 18, 21, 22,**24-29, 33, 45-48, 52-54, 57, 59, 61-63.*

1. — Cum hodie non pauca nec levia pericula immineant spirituali Nostrorum vitae, Congregatio decretis dispositivis providit:

a) Ut Superiores et subditi de illis periculis commonefierent ac de remediis adhibendis docerentur (Decr. 39).

b) Ut Praefecti rerum spiritualium accurate seligerentur atque instituerentur (Decr. 40).

2. — Praeterea denuo confirmavit usum, a pluribus saeculis receptum et ab aliis Congregationibus sancitum, quo omnes *horam integram orationi mentali cotidianae tribuere* debent. Quo vero uberiores fructus ex hac orationis hora Nostri perciperent, haec animadvertenda censuit:

a) Generatim quidem expedire ut oratio mane fiat; sed, si rerum locorumve condiciones aliud suadere videantur, Superiorem concedere posse ut, sive tota vespere, sive partim mane partim alio tempore commodiore peragatur.

b) Etsi Nostri cogendi non sint ut omnes simul orationis causa in eundem locum convenient; at, non solum posse, approbante Generali, usum contrarium servari (Decr. 64 § 3), verum etiam nihil obstande quominus, consentiente Superiore, quicumque sponte velint, meditationem et examina conscientiae in sacello coram Sanctissimo Sacramento perficiant.

c) Denique de orationis modo Congregatio iterum confirmavit libertatem in documentis authenticis concessam, iudicans non paucas difficultates ex modo animum ad orationem applicandi potius quam ex ipsa oratione oriri. De quadam autem singulari methodo obtinendi tranquillitatem animi ad orationem, quae ab aliquibus proposita erat, censuit agendum sibi non esse, sed rem totam Praeposito Generali committendam, qui, pro suo arbitrio, ulteriori peritorum investigationi eam supponat.

3. — Attentis veris difficultatibus, quae in aliquibus domibus obstant quominus *lex visitandi Nostros in oratione et examine* accurate in usum adducatur, Congregatio decretum dispositivum tulit, quo legem illam ita temperavit, ut et vigilantia Superiorum urgere-tur atque efficacibus executionis remediis instrueretur, et variis domorum condicionibus provideretur (Decr. 64 § 2).

4 — *Litaniae communes*, quae ex pia consuetudine pro Ecclesiae necessitatibus cotidie recitantur, Congregatio censuit servandas esse. Commisit vero Patri Nostro ut novam Ordinationem secundum has normas ederet:

a) Litaniae eo modo recitentur, qui in Rituali Romano describitur; praepositis tamen Litiis Lauretanis et interiectis invocationibus Sanctorum Societatis. Omittantur ergo ultimae antiphonae et preces in honorem SS. Cordis Iesu, B. V. Mariae, S. Ioseph et SS. Ignatii ac Francisci Xaverii.

b) Generali probante dici possint sermone patrio.

c) Servatis actibus consecrationis SS. Cordi Iesu, Cordi Immaculato Mariae et Sancto Ioseph factae, qui pro cuiusque Provinciae consuetudine statis diebus recitentur, nihil Litiis addatur, nisi gravi de causa et ad breve tempus, quod mensem non excedat.

d) Facultas fiat alias preces pro Litiis interdum substituendi, secundum cuiusque Provinciae vel Assistentiae usum a Praeposito Generali approbatum.

e) Ita devote recitentur Litaniae, ut et Nostrorum pietati et externorum, si adsint, aedificationi conferant.

De alio exercitio communi pro Litiis habendo in iis regionibus, in quibus, etsi maior Nostrorum pars ritu latino utantur, at mores, cultura, devotio ab ingenio latinorum multum differt, Con-

gregatio credidit nihil sibi esse statuendum; sed totum negotium remisit Patri Nostro, qui pro sua prudentia videret num aliquid esset concedendum.

11. - De publica defectuum reprehensione in renovatione votorum

In Ms. act. 33, 34.

Publicam defectuum reprehensionem, quae in pervigilio renovationis votorum institui solet, non censuit Congregatio esse abolendam. Commendavit vero Superioribus ut renovantes edocerent de spiritu sinceritatis et veritatis quo hic modus paenitentiae suscipiendus sit, eosque, si res ferat, de defectibus ab aliis notatis paterne reprehendere non vererentur.

12. - De recreatione in Hebdomada Sancta

In Ms. act. 55.

Mutata disciplina liturgica Hebdomadae Sanctae, oportebat legem quoque mutare, qua Congregatio VI decreverat et Congregatio XXVII sanciverat ut per Triduum Sacrum, « in honorem et reverentiam dominicae Passionis », Nostri a recreatione abstinerent. Id praestitit Congregatio nostra decreto 65.

13. - De Fratribus Coadiutoribus

In Ms. act. 30, 31, 33, 43-46, 51, 52.

1. — De nostris Fratribus Coadiutoribus Congregatio Generalis singulariter sollicita fuit; atque adeo Commissionem propriam ad eorum quaestiones melius considerandas constituit.

2. — Permulta postulata Congregationem rogabant ut *Regulae Coadiutorum temporalium* recognoscerentur, et nominatim auferretur prohibitio, in Regula 15 Fratribus facta, plus litterarum addiscendi quam sciebant in ingressu.

Congregatio aliquam Regularum recognitionem faciendam esse existimavit, probans ut in Regula 15 prohibitio memorata omitteretur. Eam vero recognitionem, cum in potestate Praepositi Generalis sit, Patri Nostro mandavit; cui facultatem fecit suspendendi, quatenus opus esset, decreta Congregationum Generalium quae obstarent.

Ad locum Examinis cap. 6 n. 6 [117]: « nec ... plus litterarum addiscere, quam sciebat cum est ingressus, curet », Congregatio sua auctoritate confirmavit verba Patris Nostri in epistola die 30 octobris 1948 ad Superiores Societatis scripta: « Minime intendit Institutum ut Fratres sint homines illitterati atque rudiores; id tantum praevidet, quo plenius via praecludatur humanae ambitioni, nostros Coadiutores ex parte sua contentos esse debere ea scientia quam in ingressu habuerint, atque ad solos Superiores, in casu ad Provinciale, spectare num aliquid ulterius eos addiscere conveniat »³.

3. — Praeterea decretis dispositivis Congregatio providit ut *Fratrum Coadiutorum institutio*, sive spiritualis sive humana sive professionalis in artibus, post noviciatum continuaretur et ante ultima vota compleretur (Decr. 41 et 42). Non vero probavit ut, novorum temporum praetextu, ea institutione formarentur in eisque laboribus versarentur, quae cum vera indole gradus Coadiutorum temporalium ad mentem S. P. Ignatii non congruerent. Neque iudicavit tempus ultimum votorum ad duodecim annos post ingressum esse differendum.

De propria *Fratrum missionariorum* institutione Congregatio censuit nihil sibi esse statuendum. Rem totam commendavit Provincialibus et Superioribus Missionum, qui iudicare possent num aliquid ulterius in suis Provinciis vel Missionibus fieri deberet ad melius exsequenda praescripta Epitomes Instituti n. 632.

4. — Cum his temporibus Fratres Coadiutores non solum *punctis traditis*, sed aliquando aptioribus quoque modis iuvari possint ad cotidianam meditationem fructuose peragendam, ut per praeparationem punctorum ab ipsis singulis duce Patre Spirituali factam, Congregatio decretum 46 Collectionis Decretorum mutavit, quo facilius possent Superiores pro condicionum varietate providere (Decr. 63).

5. — Denique Congregatio, in signum caritatis erga nostros Fratres adiutores, expedire duxit ut Praepositus Generalis:

a) Superioribus commendaret ut certis quibusdam occasionibus Missae dicantur ad intentiones Fratrum Coadiutorum, ac praesertim cum pater vel mater alicuius Fratris Coadiutoris moriatur, aliquot Missae pro anima defuncti celebrentur in domo ad quam Frater pertineat.

b) Eosdem Superiores attentos redderet ad instructiones iam editas de debita animi et corporis relaxatione Fratribus concedenda.

³ Cf. *Act. Rom.* XI (1948) 522.

14. - De spirituali nostrorum iuvenum cura.

In Ms. act. 27, 28, 57.

1. — Cum in dies maiores difficultates inveniantur in recta *nostrorum iuvenum institutione*, et nova atque graviora pericula exsurgant, neque una semper fuerit in Superioribus norma iudicandi, Congregationi visum est de hac re separatim decretum ferre (Decr. 43).

2. — Praeterea, cum *magisterium atque studia universitaria* magni momenti sint et peculiaribus difficultatibus obnoxia, Congregatio Patri Nostro commisit ut, ad usum Scholasticorum qui post curriculum philosophicum in illis versantur, exciperet et in compendium redigeret quae in pluribus Societatis documentis iam sunt commendata, eaque compleret atque ad temporum necessitates accommodaret; quo fieret ut et Scholastici memoriam eorum renovare possent et Superiores eorum executionem urgere.

15. - De Scholasticorum institutione in litteris humanioribus.

In Ms. act. 49-51, 62.

1. — Cum in variis Provinciis variae sint rerum condiciones et singillatim varia studia ante ingressum a nostris candidatis peracta, Congregatio non censuit de hac re posse Ordinationem generalem ad totam Societatem condi. Haec vero providit:

a) *Instructio a Praeposito Generali fiat*, quae, innixa in principiis Constitutionum et decretis Congregationum Generalium, clare definiat finem horum studiorum, et indicet viam perveniendi ad hunc finem; declaret quales sint oporteat Professores: sacerdotes, apti, vere lateque exulti, titulo academico — quoad fieri potest — insigniti, numero sufficientes, stabiles; qualis etiam Praefectus Studiorum.

b) Hac Instructione generali habita, Provinciae vel regiones *propriam Ordinationem* studiorum classicorum viris peritis conficiendam committant; quam, a Provincialibus recognitam et a Praeposito Generali approbatam, sine huius consensu mutare postea non liceat. In hac Provinciae vel regionis Ordinatione poterit accuratius definiri quamdiu protrahenda sint studia classica, quomodo perficienda sint studia scientifica ad philosophiam requisita, alia id genus.

c) Quae in *Epitome Instituti* de litterarum humaniorum institutione traduntur, compleri poterunt, addito fine horum studiorum aliisque ex iis quae in Instructione generali Praeposito Generali videantur toti Societati praescribenda.

2. Congregatio Generalis, voluntati Sanctae Sedis obtemperare volens, quae etiam in recenti constitutione apostolica « Sedes Sapientiae » et annexis « Statutis Generalibus » diligens studium *linguae latinae* eiusque usum in tradenda philosophia scholastica et sacra theologia praecepit; agnoscens huius linguae momentum ad fontes doctrinae christianae investigandos et ad notiones mentis enucleate percipiendas; considerans etiam linguam latinam esse vinculum Ecclesiae et communem Societatis linguam; et ex alia parte animadvertens, ex nonnullis difficultatibus post ultimum bellum obortis, cognitionem huius linguae non parum in Societate decrevisse, quapropter aliqua postulata praesens remedium rogabant: per litteras Praepositi Generalis Provincialibus commendandum duxit ut investigarent quam cognitionem linguae latinae haberent Novicii et Scholastici suae Provinciae, quae subsidia adhibenda essent ad hanc cognitionem promovendam, qui usus latini sermonis esset praescribendus in Seminariis Nostrorum; et, ubi defectus invenirent, consultis peritis, indicem remediorum vere idoneorum conficerent, quem intra sex menses ad Praepositum Generalem approbandum mitterent, et postea in usum diligenter adducerent.

16. - De superioribus Nostrorum studiis.

In Ms. act. 15, 16, 18, 20-22, 28, 29, 35, 37, 39, 43, 47-53, 57, 59, 60, 63-65.

1. — Cum *securitati doctrinae* non levia pericula his temporibus impendant, Congregatio necessarium duxit ea per decretum separatum praecavere (Decr. 44).

2. — *Decreta 79-130 Collectionis Decretorum*, quae Congregatio XXVIII et Congregatio XXIX suspenderant, donec post novam Rationem Studiorum Superiorum proxima Congregatio Generalis definitivam sententiam ferret, Congregatio XXX diligenter retraxit, ut cum normis earundem Congregationum XXVIII et XXIX et cum Ratione Studiorum cohaerent, insertis etiam harum Congregationum decretis, et decreto 97 de studiis specialibus singulariter recognito et aucto (Decr. 66).

3. — De Nostrorum institutione in *oeconomia politica* nullum novum decretum ferendum duxit Congregatio. Haec tamen commendavit:

a) Ut Rectores, Praefecti studiorum, Professores ethicae curarent de fundamentali ac vere sufficienti eruditione in *oeconomia politica* Scholasticis nostris providenda.

b) Ut interdum viri huius disciplinae periti vocarentur, qui conferentiis, colloquiis, sermonibus in circulis tempore feriarum

habitis Scholasticos edocerent de condicionibus ac necessitatibus in quibus versantur variae divisiones vitae socialis et oeconomicae, eisque Scholasticis qui inclinationem animi ad eiusmodi studia ostenderent, consilium et auxilium praeberent, salvis semper studiis principalibus.

c) Ut futuris Professoribus ethicae et theologiae moralis, dum biennium ad Lauream consequendam peragerent, suppeditarentur cursus oeconomiae politicae.

d) Ut Provinciales huic scientiae proprie colendae aliquot Scholasticos applicare non omitterent.

Praeterea Congregatio vota fecit ut, cum opportunum videretur, a S. Congregatione de Seminariis impetraretur maior libertas substituendi oeconomiam politicam vel etiam alias scientias sociales pro disciplinis auxiliaribus nunc praescriptis.

4. — Congregatio commisit Patri Nostro ut videret quomodo et quibus limitibus ad mentem S. P. Ignatii fovenda esset, inde a noviciatu, *liturgica Nostrorum institutio*.

5. — Re attente examinata et discussa, noluit Congregatio quidquam innovare in decreto olim 100, nunc vero 101, Collectionis Decretorum, quo a quaestionibus in Societate liberis excipitur quae *de divinis auxiliis et scientia media* dicitur.

6. — Non pauca postulata ad Congregationem allata agebant *de fructu studiorum* Philosophiae et Theologiae; cum eorum auctores persuasum haberent nostros Scholasticos in eis studiis non satis proficere. Congregatio desiderium ostendit ut Pater Noster stabili Studiorum Superiorum Commissioni committeret diligentem totius huius quaestionis indagationem, et cum Ratio Studiorum denuo recognosceretur, rationem haberet commendationum quae in Congregatione ipsa prolatae sunt, immo iam nunc Professoribus et Scholasticis praeberet remedia idonea, quibus votis postulatores satisficeret ac maior fructus e studiis illis perciperetur.

7. — Opportunum non iudicavit Congregatio ut in *examine de universa Philosophia* et in *examine ad Gradum*, praeter experimentum scriptum et examen scriptum ad Licentiam consequendam requisita, alia scripta dissertatio adhiberetur, cuius possent examinatores rationem habere in suffragio finali ferendo.

9. — Item non placuit Congregationi ut a Sancta Sede impetraretur mutatio n. 60 Statutorum, quo Scholasticis nostris negatur *ius repetendi examina* de universa Philosophia scholastica et de sacra universa Theologia, nisi ex facultate Generalis.

10. — Egit denique Congregatio *de opportunitate consociandi nostras Facultates Philosophiae et Theologiae*. Valde quidem laudavit spiritum collaborationis, sive plures Facultates in unam coegerentur, sive — separatae permanentes — communes Professorum

conventus promoverent, vel vires coniungerent ad communem inquisitionem scientificam perficiendam aut communem libellum periodicum conscribendum, vel alias vias sequerentur. Quando vero exiguus Scholasticorum numerus aliaeve rerum condiciones exigant coniunctionem duarum aut plurium Facultatum, et quomodo sarienda sint incommoda quae inde sequi possint, Congregatio declaravit ad ordinariam Praepositi Generalis curam pertinere.

17. - De collegiis externorum

In Ms. act. 7, 8, 21, 22, 24-26, 63.

1. — Normas a Summo Pontifice Pio XI in litteris encyclicis « Divini illius Magistri » traditas fideliter sequi cupiens, Congregatio statuit *coeducationem in nostris scholis mediis* non esse admitendam.

2. — *De scholis elementaribus* iudicavit Congregatio nullum novum decretum ferendum esse, cum ad mentem Constitutionum satis provisum sit in Collectione Decretorum decr. 132.

3. — Pariter *de obligatione Missae cotidianae* in nostris convictibus scholarum mediarum imponenda vel auferenda, censuit Congregatio nihil a se statuendum esse. Si quae difficultates exurgerent, Provincialium esse providere, duce Praeposito Generali, pro variis locorum atque hominum condicionibus.

18. - De Universitate Gregoriana

In Ms. act. 48, 49, 51, 57-59.

1. — Congregatio Generalis iterum universae Societati commendavit ut, officii sui erga Ecclesiam conscia, et praescripta Congregationis XXIX ac normas Praepositorum Generalium secuta, cum subsidiis mittendis vel benefactoribus quaerendis, tum vel maxime optimis Professoribus concedendis, Universitatem Gregorianam, commune opus gravissimum et carissimum, diligenter adiuveret.

2. — Commendavit etiam Congregatio Provincialibus et Superioribus Missionum, praesertim maiorum, ut in Facultatem Missiologicam eiusdem Universitatis Gregorianaе mittere vellent instituendos:

a) Futuros Professores missiologiae in nostris Facultatibus theologicis;

b) Eos qui de missionibus infidelium scite scribere deberent, ut destinati ad periodica scientifica missionaria edenda;

c) Alios quoque, quibus id profuturum praevideretur, praesertim ex destinatis ad missiones.

19. - De admittendis ad ultima vota.

In Ms. act. 36, 37, 45-47.

1. — Cum S. Congregatio de Seminariis die 23 maii 1948 declaraverit Licentiam, post constitutionem apostolicam « Deus scientiarum », eosdem sortiri iuridicos effectus atque Lauream ante eandem constitutionem adeptam; et Societas, non quinque, sed quattuor tantum annos, ad Licentiam requisitos, exigit ut cum examine ad Gradum aliquis ad professionem quattuor votorum promoveatur, Congregatio duxit decretum 161 Collectionis Decretorum ita esse retractandum, ut, dummodo quattuor viri idonei iureiurando testarentur necessariam doctrinae praestantiam esse in candidato, non solum Laureati, sed etiam *Licentiati in Theologia* sine examine ad Gradum ad eandem professionem admitti possent (Decr. 68).

2. — Rogata fuerat Congregatio ut remedium adhiberet ne *examen ad Gradum* feliciter superatum consideraretur unica condicio ad professionem quattuor votorum. Sed cum res ita non se habeant, nec desint qui, superato examine ad Gradum, nihilominus ad professionem non admittantur propter defectum virtutis vel prudentiae vel aptitudinis ad ministeria, Congregatio nihil a se esse statuendum iudicavit.

3. — Item Congregatio reiecit postulatum, quo petebatur ut statis temporibus, et iam simul cum informationibus ad ultima vota, inquireretur de admittendis ad professionem quattuor votorum iis qui, examina quidem requisita non superassent, *gubernandi autem talento vel aliis naturae donis* eminerent; cum re vera satis provisum esset per Catalogum triennalem aptorum ad gubernandum.

4. — Denique non duxit Congregatio ullum decretum ferendum esse de non admittendis ad ultima vota nisi iis quorum vita *diuturnis ac diligentibus probationibus* esset a Superioribus perspecta et approbata; cum provisum etiam esset in Constitutionibus et in administratione ordinaria Societatis.

20. - De praesidiis castitatis.

In Ms. act. 21-23, 25, 31, 32, 34, 58.

1. — Congregatio etiam atque etiam hortata est Provinciales et Superiores domorum ut, pro eorum officio erga subditos et Societatem, praescripta et normas Ecclesiae et Societatis de praesidiis castitatis fideliter exsequi curarent; nominatim vero Instructionem Patris Nostri « De usu instrumentorum ad nuntios aliave diffundenda », die 27 decembris 1955 datam, sua auctoritate commendavit.

2. — *De servitio mulierum* haec iudicavit Congregatio:

a) Urgente necessitate, maxime propter penuriam Coadiutorum temporalium et difficultatem comparandi operam famulorum aptorum, admissio sororum aliarumve feminarum ad servitia domestica in nostris domibus et ad secretariatus operum tolerari potest, dummodo honestas ac decencia non laedantur, debitaе cautelaе adhibeantur, et expressa licentia Praepositi Generalis impetrata fuerit.

b) Cum graviora etiam incommoda obsint quominus mulier alicui e Nostris sit a secretis, hoc admittendum non est nisi in casibus peculiaribus a Praeposito Generali approbatis.

3. — Cum abusus adeundi *publica spectacula scaenica et cinematographica*, si qui sint, non late pateant, Congregatio noluit decretum de hoc ferre. Sed Superioribus commendavit ut vigilanter praecaverent pericula quae ad castitatem, paupertatem, religiosam recollectionem exinde oriri possunt.

21. - *De oboedientia.*

In Ms. act. 50, 51, 56, 57, 63.

1. — Virtutem oboedientiae religiosae in non paucis nec levioribus difficultatibus ac periculis nunc versari animadvertens, voluit Congregatio eam separato decreto iterum urgere (Decr. 45).

2. — Cum aliquando in universitatibus nostris constituti sint officiales laici et etiam acatholici, qui, spiritum et usus Societatis ignorantes vel parvi pendentes, nonnulla Nostros exsequi iusserint, quae cum illo spiritu et usibus non congruebant, Congregatio Superioribus commendavit ne, quoad fieri posset, laicos acatholicos praeficerent eiusmodi muneribus universitariis; quodsi peculiare rerum condiciones id aliquando exigere, cautelas simul adhiberent ad memorata incommoda praecavenda, et in primis Nostros edocerent de iure recurrendi ad Superiores cum immediatos tum etiam mediatos, ut damna quae forsitan obvenissent, sarcirentur.

22. - *De paupertate.*

In Ms. act. 10, 12, 14, 17, 19, 23, 25, 33-38, 47-49, 52-56, 58-62, 64-67.

1. — Cum in causis indicendae Congregationis Generalis memoraverit Pater Noster « periculum ne puritas nostrae paupertatis atque conveniens nostrae vitae communis severitas detrimentum patiatur »; cumque ipse Romanus Pontifex in allocutione ad Patres Congregatos habita Societatem hortatus sit « ad vitam cum Christo crucifixam degendam » per fidelem observationem paupertatis, et

quidem « non tantum illius paupertatis, quae usum independentem rerum temporalium excludit, sed illius praesertim ad quam ipsa haec dependentia simul ordinatur, quae est in usu valde moderato rerum temporalium, una cum privatione non paucorum ex illis commodis, quae homines in saeculo viventes sibi legitime vindicare possunt »: Congregatio, non contenta decreto dispositivo *de externa ratione vivendi in Societate* (Deer. 46), omnibus Nostris commendavit assiduam considerationem et fidelem executionem eorum quae de mente et scriptis S. P. Ignatii hic in memoriam revocantur:

a) Paupertatem ignatianam omnes prosequantur ut fundamentum totalis suae demissionis et abnegationis coram Deo, fontem rectissimae intentionis, zeli diligentis, purae caritatis et aedificationis in iuvandis animis, ac nutrimentum fiduciae in solo Deo collocandae.

b) Sentiant hanc paupertatis rationem hodie quoque totam suam vim apostolicam atque convenientiam cum necessitatibus temporum retinere: ac propterea hodiernam paupertatis socialis formam non eam rerum mutationem exigere, quae prohibeat quominus operantes in vinea Domini vivant ex eleemosynis, ac si id esset aliquid ab huius aetatis moribus abhorrens et ad aedificationem non conferens, pro quo stipendium laboris in posterum sit substituendum.

c) Praeterea meminerint eam vim religiosam et apostolicam recte aestimari non posse, nisi ab iis qui sincere sub crucis vexillo militare statuunt, « sponte pauperes Christi sacerdotes »⁴ effecti, ad exemplum primorum Societatis Patrum.

d) Induant igitur Christum crucifixum in spiritu Exercitiorum Spiritualium, et, contra sensualitatem agentes, summam paupertatem, cum spiritualem tum etiam actualem, deliberate cupiant in laboribus, in fame et siti, in frigore et aestu, eandemque praeférant, etiam si par fuerit laus et gloria divinae Maiestatis, ad maiorem imitationem Christi.

e) Ad spiritum paupertatis fovendum magnopere iuvabit imitari exempla S. P. Ignatii ac primorum Patrum, qui, ubicumque commorarentur, non omittebant ministerio spirituali et piis caritatis operibus subvenire aegrotis in nosocomiis et inclusis in carceribus; atque adeo singulari benevolentia ac dilectione prosequantur indigentes, eos — quoad cetera ministeria permittant — adiuvaré curent, eorumque profectui atque auxilio privatim et publice pro viribus consulant.

2. - Congregatio dolorem significavit quod Societas fere nulli ab omni usu dispensationis apostolicae de stipendiis abstinere

⁴ Cf. MHSI *Mon. Ign. Const.* I, 15.

adhuc posset et ad plenam *gratuitatem ministeriorum* redire. Hac de causa Congregatio:

a) Enixe rogavit omnes qui dispensatione illa uti cogerentur, ne tamen praetermitterent fiduciam suam totam in Deo collocare, « sinceritatem nostri in procedendo modi, qui est dare gratis quae gratis accepimus », prosequentes ⁵, libertatem ac proximorum aedificationem in divino servitio incolumem servantes ⁶, et omnem avaritiae speciem procul admodum ablegantes ⁷.

b) Provincias, quae imminuere possent numerum Missarum pro stipendio celebratarum, hortata est ut quam plurimas ex Missis Instituto praescriptis prima intentione celebrarent.

c) Approbavit vias perveniendi ad puritatem nostrae paupertatis: sive Missae gratis omnino dicantur, vel — ubi per Episcopos liceat — pro quacumque elemosyna celebrentur, sive omnia stipendia in domibus pro Missis accepta ad arcas Provinciae mittantur, sive alia consilia capiantur.

d) Inter alia quae de usu dispensationis apostolicae in Epitome Instituti nn. 927-935 praescribuntur, hoc caritatis exercitium in primis commendavit: ut « si, Deo donante, aliquae domus aut Provinciae condicione temporali meliore fruuntur, ceteras domos ac Provincias subsidio caritativo sublevare cordi habeant, quo adiutae, apostolica dispensatione uti aut non iam cogantur aut saltem parcius possint » ⁸.

e) In ceteris ministeriis spiritualibus, praeter Missam, voluit ut omnes ad normas Collectionis Decretorum decr. 199 § 3 sese accommodare conarentur; exceptis tamen paroeciis et quasiparoeciis, quae, propter suam peculiarem indolem, iura stolae aliasque taxas dioecesanarum recusare vix possent.

3. — Cum de *paupertate Domorum Scriptorum* Congregatio Generalis XXVII ab omni definitione doctrinali abstinuisset, donec tota res melius examinaretur, Congregationi XXX in eam quaestionem inquirendum fuit; qua tandem soluta, decretum 196 Collectionis Decretorum congruenter mutavit (Decr. 70). Voluit tamen ut huius suae solutionis confirmatio a Summo Pontifice peteretur.

4. — Tulit etiam Congregatio decreta, quibus declararet *vilam communem eorum qui operibus praeficiuntur* (Decr. 47) et *licitatem assecurationum* (Decr. 48).

5. — Interrogata de usu *minervalium* quae in Collegiis externorum accipiuntur et de *administratione ac proventibus librorum*

⁵ Cf. *Const.* P. IV c. 7 n. 3 [398].

⁶ Cf. *Const.* P. VI c. 2 n. 7 [565].

⁷ Cf. *Const.* P. X n. 5 [816].

⁸ *Epit.* n. 935.

nostris sumptibus editorum, Congregatio nullum decretum ferre voluit, cum iam satis constaret sive ex communi sive ex nostro iure.

6. — Pariter noluit Congregatio mutare decretum 213 Collectionis Decretorum, sive ut *alius modus sublevandi sumptus communes* adiungeretur, sive *ne his sumptibus alerentur Superiores maiores* eorumque adiutores.

7. — His paupertatis nostrae capitibus decisis, aliae quoque restabant quaestiones, ut vis voti non relaxandae paupertatis, acceptatio minervalium in Collegiis externorum, paupertas Domorum Exercitiorum, paupertas domorum ad opera socialia, opera iuventutis ac similia erectarum, atque in primis quaestio fundamentalis: quae principia statuenda sint ad paupertatem ignatianam mutatis condicionibus nostrae aetatis adhibendam. Ad quas difficillimas ac gravissimas quaestiones recte examinandas et solvendas sensit Congregatio diuturnius studium requiri, quam quo ipsa uti posset. Quare satius duxit Patri Nostro committere ut *novam Commissionem peritorum* constitueret, cuius esset in omnia problemata paupertatis funditus inquirere et fructum sui laboris proximae Congregationi Generali subicere. Quo vero facilior redderetur labor huius Commissionis, Congregatio Patri Nostro facultatem fecit recurrendi, pro sua prudentia, ad Summum Pontificem, qui, de obiectivo rei statu certior factus, aut declaret nostrum non relaxandae paupertatis votum huic investigationi aggrediendae non obstare, aut, si maluerit, illud votum Patribus Commissionis saltem ad cautelam suspendat, ut animo tranquillo de optimis solutionibus deliberare possint.

23. - De administratione temporali.

In Ms. act. 26, 28, 36.

1. — Postulatum fuerat ut commendaretur observatio Regularum et Instructionis de administratione temporali. Congregatio vero etsi agnosceret momentum rei et gravia incommoda quae ex eius neglectu sequuntur, cum tamen legibus de re temporali in Societate iam latis nihil deesse sibi videretur, ac propterea earum executio tantum esset urgenda, totum negotium ad Patrem Nostrum committendum esse censuit.

2. — Commendavit etiam Congregatio Patri Nostro ut in Instructione de administratione temporali normas includeret ad instituendos oeconomos Provinciarum et domorum maiorum atque administratores operum et generatim eos ex Nostris qui administrationi temporali sint addicendi.

24. - De apostolatu universali.

*In Ms. act. 11, 13, 15, 21, 27, 29-31, 33,
35, 36, 47, 48, 51, 58-64, 67.*

1. — Congregatio, persuasum habens magni interesse ut in Societate foveatur *spiritus universalis*, non solum decretum dispositivum de hac re tulit (Decr. 49), sed etiam Praeposito Generali commisit opportunas et determinatas normas gradatim condere, cum de domorum operumque interprovincialium atque internationalium regimine, tum de sociorum delectu et applicatione; ut his operibus, quae magni sunt momenti, congrue provideretur, nec Provinciae, quae etiam necessaria Societatis seminaria sunt, detrimentum exinde paterentur, immo ex eorundem operum incremento ipsae quoque emolumentum caperent.

2. — Cum non raro Patres nostri *immoderato ministeriorum numero* obruantur, Congregatio per proprium decretum remedium afferre curavit (Decr. 50). Praeterea Patri Nostro commendavit ut invigilaret ne praeferantur ea ministeria, quorum occasione lautiores eleemosynae sperentur.

3. — Singillatim vero de his operibus apostolicis egit Congregatio:

a) Patri Nostro commisit ut, pro suo officio, coniunctis totius Societatis viribus provideret urgenti necessitati succurrendi *populis Islamismo obnoxiiis*.

b) Eidem Patri Nostro demandavit ut condi curaret collegia et coetus virorum *studio rerum africanarum* destinatorum, et, ad normas litterarum encyclicarum « Fidei donum », totam Societatem hortaretur ad instantes magnasque necessitates Ecclesiae africanae ardenti zelo considerandas et pro viribus sublevandas.

c) Universae Societati commendavit *missiones infidelium in America Latina*, quae in maxima inopia versantur et a Provinciis suis satis curari nequeunt; ut, quoad fieri posset, ab aliis Provinciis iuvarentur, saltem permutatione sociorum, maxime Scholasticorum.

d) *Viceprovinciam Iaponicam* etiam posthac adiuvandam esse censuit; ita tamen ut aliae missiones detrimentum exinde non caperent, et iura colligendi ac distribuendi eleemosynas tuta manerent.

e) Singularem modo, propter rei momentum, per proprium decretum commendavit *apostolatum universitarium* (Decr. 51).

f) Ad *apostolatum socialem* quod attinet, decreta dispositiva condidit de spirituali opificum cura (Decr. 52) et de sociali doctrina Ecclesiae cognoscenda et in usum adducenda (Decr. 53); et ursit executionem eorum quae praescripta erant a Congregatio-

nibus XXVIII et XXIX de societate moderna ad Christum reducenda, de comunismo atheo, de apostolatu sociali.

g) Denique probavit ut Societas conaretur vim apostolicam afferre ad *coetus internationales*, et nominatim auxilium spirituale praestaret iis viris et coetibus, qui unionem Europae promovent: ad quae necessarii sunt homines optime instituti.

25. - De subsidiis apostolatus.

In Ms. act. 22, 23, 27, 28, 32, 33, 35, 49, 55, 56, 65.

1. — Omnibus Nostris Congregatio in memoriam revocavit praescriptum iuris communis *de studiis praesertim sacris post Theologiae cursum confectum non intermittendis*⁹. Et commendavit ut mentem apertam omnes servarent, qua possent problemata hodierna bene cognoscere, et ex principiis philosophicis ac theologicis vera responsa haurire; qui vero in aliquo ministerio egregii evasissent, scientiam ex studio et ex usu acquisitam cum ceteris libenter communicarent.

2. — Probavit et laudavit Congregatio *conventus Patrum* in multis Provinciis et regionibus habitos; in quibus actum est de necessitatibus apostolicis huius temporis; de modis adhibendis in auxilio animarum; de singularibus quibusdam ministeriis, maxime de Exercitiis spiritualibus et missionibus popularibus, necnon de spiritu quo secundum Institutum ministeria obeunda sint; de quaestionibus dogmaticis, moralibus, biblicis, aliisque hodie magis agitatae. Atque exoptavit ut eiusmodi conventus ubique in Societate haberentur.

3. De recentioribus artibus *radiophoniae, cinematographiae, televisionis*, post litteras encyclicas « Miranda prorsus », quarum normas fideliter observare omnes Nostros hortata est, haec voluit Congregatio commendare:

a) Provinciales curent ad ministeria cum his artibus conexa nonnullos Patres praeparare, qui sint viri spirituales et prudentia commendati.

b) Contionatores, missionarii, moderatores sodalitatum edoceant fideles de recto et christiano modo utendi his artibus et de scandalo vitando in frequentatione quorundam spectaculorum.

c) Rectores Collegiorum et directores operum iuventutis sedulo inculcent animis iuvenum discretionem christianam in usu harum artium, eosque paulatim informant ad non solam oblectationem in eis quaerendam, sed potius culturam humanam et religiosam.

⁹ Cf. CIC can. 129 et 592.

4. — Cum spiritus universalis, non solum in missionibus infidelium, sed in quavis parte vineae Domini, exposcat ut apostolus condicionibus regionis accommodetur, Congregatio decretum tulit, in quo principia et normas *adaptationis missionalis* collegit, ad Superiores ac subditos in ea confirmandos et dirigendos (Decr. 54).

5. — Postulatum fuerat ut *paroeciae inter ministeria Societatis* admitterentur. Sed cum id adversaretur Constitutionibus, interrogata Congregatio, ad normam Formulae n. 142 § 2, noluit agere de eiusmodi consilio.

6. — Reiecit pariter Congregatio propositum *consociandi cum Societate aliquod Institutum Saeculare*, cum id, praeter quam quod minus consentaneum esset Constitutionibus¹⁰ et traditioni nostrae, onus grave Societati adderet.

7. — De damnis quae *ex verbis incaute a Nostris dictis vel scriptis* sequi possunt, Congregatio non iudicavit necessarium novum decretum; sed urgeri voluit executionem eorum quae praescripta sunt in Instituto¹¹.

26. - De Congregatione Generali.

In Ms. act. 7, 8, 20, 22, 28, 30, 32-37, 43, 45-53, 61.

1. — Propositum erat ut, ad *imminuendum numerum Congregandorum*, non duo Electores, sed unus tantum simul cum Provinciali a singulis Provinciis ad Congregationem Generalem mitterentur. Cum vero id tangeret Constitutiones¹², instituta praevia suffragatione ad normam Formulae n. 124 § 2, Congregationi non placuit de ea re agere.

2. — Reiecit etiam Congregatio postulata, quibus petebatur sive ut Praepositis Viceprovinciarum et Superioribus Missionum concederetur *ius adeundi Congregationem Generalem* vi muneris, sive ut Viceprovinciae saltem maiores, non unum, sed duos Electores mitterent.

3. — Praevia suffragatione in Formula praescripta, actum est num statuere oporteret ut die electionis Praepositi Generalis omnibus Electoribus, contra praescriptum Constitutionum¹³, concederetur *facultas celebrandi Missam*. Sed propositum hoc non obtinuit duas tertias partes suffragiorum, quae ad immutandas Constitutiones, ex praescripto eiusdem Formulae n. 124 § 2, requiruntur.

¹⁰ Cf. *Const. P. VII c. 4 litt. G.* [651].

¹¹ Cf. *Epit. nn.* 684, 685, 879 ss.

¹² Cf. *Const. P. VIII c. 3 n. 1* [682].

¹³ Cf. *Const. P. VIII c. 6 n. 3* [697].

4. — Pariter nihil innovandum censuit Congregatio in *modo eligendi Assistentes* Formula praescripto, ut neque candidati a singulis Assistentiis ad Congregationem prius deferantur, neque ante quadriduum informationum ea de re libere agere liceret.

5. — E contrario, in Formula Congregationis Generalis mutata est *ratio eligendi Deputatos ad detrimenta et ad discernenda postulata*, ut auctus numerus Congregatorum suadebat (Decr. 74 n. 36).

6. — Aliae quoque minores correctiones factae sunt in Formula quae ad meliorem procedendi modum opportuna videbantur (Decr. 74).

27. - De Congregatione Provinciali.

In Ms. act. 8, 9, 21, 24-26, 28-30, 32, 34-36, 42-44, 54, 55, 61.

1. — *De vocandis ad Congregationem Provinciale* nonnulla fuerunt proposita: ut admitterentur ratione muneris Socius Provincialis, Instructor tertiae probationis, Magister Noviciorum; ut in maioribus Provinciis ingrederentur supra numerum plures Professores iuniores; ut arcerentur qui certum professionis tempus non attigissent. Sed Congregatio primo noluit de eiusmodi postulatis agere quatenus tangerent Constitutiones; deinde, etiam in reliquis, ea esse reiicienda iudicavit.

2. — Cum, postquam Congregatio XXVIII ordinavit iura Patrum domibus a Praeposito Generali immediate dependentibus assignatorum, nihil esset cur a normis generalibus exciperentur *Patres Provinciae Romanae applicati et Patres Curiae Generali addicti*, Congregatio has exceptiones abstulit, et simul decrevit ut tam Curiae quam domorum independentium socios ab adeunda Congregatione Provinciali Praepositus Generalis dispensare posset (Decr. 75 nn. 21).

3. — *De modo in Congregatione Provinciali procedendi* haec statuit Congregatio:

a) Qui vocandi essent ad coetum praeivium clarius significavit, eisque numerum maximum definivit (Decr. 75 n. 16).

b) Concessit ut in tractandis negotiis lingua vernacula permitti posset (Decr. 75 n. 39).

c) Noluit mutari ordinem agendi, sive ut iam primo Congregationis die fierent electiones mittendorum, sive ut electiones hae tractationi postulatum postponerentur. Neque probavit ut postulata ante sessiones cum Congregatione communicarentur.

d) Improbavit pariter quominus suffragatio de cogenda vel non cogenda Congregatione Generali et suffragatione de negotiis secreto fieri possent.

e) Decrevit denique ut mittendorum nomina in domibus Provinciae authentice promulgarentur (Decr. 75 n. 70 § 7).

4. — Aliae minores mutationes in Formulam Congregationis Provincialis inductae sunt, ut eius praescripta ad alia decreta accommodarentur, et, si quae essent obscura vel dubia, clarius exprimerentur (Decr. 75).

28. - De Congregatione Procuratorum.

In Ms. act. 7, 8, 9, 50, 61.

Cum in Congregationibus Procuratorum non essent qui personam Viceprovinciarum independentium gererent, Congregationi aequum visum est ut his Viceprovinciis idem ius mittendi Procuratorem concederetur, quod habent Provinciae (Decr. 76). Noluit tamen discrimen fieri in suffragationibus — quemadmodum propositum fuerat —, ut Provinciarum quidem Procuratores duo suffragia haberent, Viceprovinciarum vero unum.

29. - De gubernatione generatim.

In Ms. act. 23, 25, 28, 30, 33.

1. — Cum auctus numerus sociorum auctaque varietas et implicatio negotiorum possint hac nostra aetate in discrimen adducere *paternam rationem gubernandi*:

a) Congregatio voluit iterum Superiores omnes suae obligationis admonere, ut, semper memores « benignitatis, mansuetudinis caritatisque Christi », pergant affectu paterno subditos amplecti; illos oneribus, quae sive corporalis sive spiritualis infirmitatis causa portare nequeant, non gravare; de iis quibus illorum quisque, non modo ad vitam temporalem, sed maxime ad spiritualem egeat, solliciti esse; illorum querelas benigne accipere, nec statim tamquam inobedientiae indicia vix auditas reicere.

b) Subditos quoque hortata est Congregatio ut pro sua parte ad hanc paternam gubernationem conferant; Superiorem loco Christi Domini agnoscentes, ex animo ut patrem diligant ac filiali reverentia prosequantur; eius famam more filiorum zelare non omittant; conscientiam suam ei sincere aperiant, et sui suarumque rerum liberam dispositionem ei relinquunt; persuasi se, ab oboedientia quomodolibet discedentes, non fore instrumentum in auxilium animarum a divina manu gubernatum.

c) Horum praescriptorum executionem Congregatio Patri Nostro commendavit.

2. — Necessarium non duxit Congregatio ut Commissio institueretur ad examinandum *num restringi posset ratio administrationis* sive in domibus, sive in Provinciis, sive in Societate universa.

3. — Ut modus loquendi usui recepto magis accommodaretur, et varietas munerum clarius verbis exprimeretur, decrevit Congregatio ut nomine « procuratoris » reservato ei qui negotia Societatis apud Sanctam Sedem pertractat, eis qui tertio quoque anno ex Provinciis et Viceprovinciis independentibus Romam in Congregationem mittuntur, et eis qui a Praeposito Generali ad Congregationem Generalem vocari possunt deinceps qui in Viceprovinciis et Missionibus ad Congregationem Generalem eliguntur, non dicantur « Procuratores » sed « *Electores* », cum ius idem habeant ac reliqui Electores, qui vero bona temporalia administrant, non appellentur « Procuratores », sed « *Oeconomi* » sive Provinciae sive domus (Decr. 59).

30. - De gubernatione Societatis universae.

In Ms. act. 5-7, 15, 16, 18, 19, 23, 32, 38-42, 44, 45, 53, 54.

1. — Societate in dies crescente, Congregationi necessarium visum est quaedam providere *ad sublevandum onus quo Pater Noster magis magisque gravatur*:

a) Declaravit Praepositum Generalem, extraordinarii negotii pertractandi causa, Vicarium ad tempus sibi substituere posse (Decr. 71).

b) Novam Assistantiam Indiae et Asiae Orientalis erexit, et potestatem fecit Patri Nostro eandem Assistantiam dividendi atque alias constituendi in America Latina et in Africa (Decr. 55-58).

c) Probavit Patris Nostri consilium utendi liberius opera Secretarii Societatis in omnibus negotiis quae eidem committenda viderentur, ad mentem Constitutionum¹⁴ atque ad modum agendi ipsius S. P. Ignatii; et, ne officium Secretarii nimis aggravaretur, aptum socium ei adiungendi. Quod quidem, licet in potestate Praepositi Generalis iam esset, cum usum hodiernum novaret, Pater Noster inconsulta Congregatione inducere noluerat.

d) Patri Nostro suasit ne vereretur viros peritissimos ex tota Societate exquirere ad creandos vel roborandos Secretariatuum seu Commissiones, etiam stabiles, quorum consilio technico in gravioribus negotiis iuvaretur.

e) Retractavit decretum 149 Collectionis Decretorum, ut Pater Noster posset delegare potestatem admittendi ad vota Coadiuv-

¹⁴ Cf. *Const. P. IX c. 6 nn. 8, 9 et litt. E* [800-802].

torum formatorum (Deer. 67); cum in aliis negotiis Praepositus Generalis Instituto nostro non prohiberetur uti facultate delegandi a iure communi sibi concessa ¹⁵.

2. — *Auctoritatem PP. Assistantium* non censuit Congregatio esse amplificandam, ut vi officii alia munia eis mandarentur quam quae in Constitutionibus assignantur. Ut autem in suo munere fungendo illi iuvarentur, Congregatio declaravit non repugnare contra praescripta Constitutionum quominus Assistentes aliquando iter facerent in Provincias sibi commissas; cum, aucto eorum numero, plures semper apud Praepositum Generalem manerent, et ita propositum Constitutionum plene servaretur. Immo optavit Congregatio ut PP. Assistentes suas Provincias interdum adirent, non quidem ut iurisdictionem in eis exercerent, sed ut maiorem de rebus gravioribus cognitionem acquirerent et cum Patribus et Fratribus praesentes colloquerentur. Denique retractavit decretum 269 Collectionis Decretorum, ut pressius definirentur causae ob quas Assistentes in munere cessare possint (Deer. 72).

3. — Disceptatum est de *regimine domorum romanarum* a Praeposito Generali immediate dependentium. Sed cum varia sit earum indoles, et varia inter eas et Sanctam Sedem intercedat ratio, Congregatio putavit nihil sibi decidendum esse, sed Patris Nostri curis committendum ut, consideratis incommodis quae in hodierna ordinatione notantur, pro suo arbitrio et prudentia, remedium opportunum afferre vellet.

31. - De gubernatione Provinciarum et domorum.

In Ms. act. 5, 6, 26-28, 60-63.

1. — Pater Noster iudicio Congregationis subicere voluit consilium erigendi unam Provinciam in Asia orientali meridionali et tres Viceprovincias independentes in Proximo Oriente, Africa centrali et insula Madecassa. Quod consilium, re diligenter examinata, Congregatio libenter probavit.

2. — Propositum erat ut, ad expediendam Societatis administrationem, nomine « missionis » ad ministerium expeditionis apostolicae reservato, decretum 19 Collectionis Decretorum ita retractaretur. ut *Societas in Provincias et Viceprovincias tantum divideretur*. Sed Congregationi id non visum est necessarium.

3. — Pariter Congregatio non censuit opportunum quidquam immutare in decreto 275 Collectionis Decretorum, ut expressis verbis declararetur non prohiberi quominus *Provinciae et domus di-*

¹⁵ Cf. CIC can. 199 § 1.

versi ritus in eodem territorio constitui possent; cum in iure hodierno Praepositus Generalis variis regionum necessitatibus providere posset et soleret.

4. — Convenire iudicavit Congregatio ut, ubi fieri posset, *Domus Professae a Praeposito Generali erigerentur*; ne tamen cogerentur Provinciae ad unam saltem Domum Professam in suo territorio habendam.

5. — Patri Nostro commendavit Congregatio ut, quodcumque *Consuetudinaria Provinciarum* essent recognoscenda, in eis, quoad fieri posset, referrentur consuetudines in singulis Provinciis vel regionibus iam dudum usu receptae.

6. — Cum nostris temporibus socii crebrius applicentur aliis Provinciis, opportunum duxit Congregatio retractare decretum 290 Collectionis Decretorum, ut applicati alienae Provinciae et socii Provinciae originis, in casu mortis, unam Missam alii pro aliis celebrarent (Deer. 73).

32. - De cultu Sacratissimi Cordis Iesu.

In Ms. act. 55, 56.

1. — Congregatio, gratam se praebens erga Summum Pontificem pro litteris encyclicis « Haurietis aquas », quibus novam viam stravit ad melius intellegendum cultum Sacratissimi Cordis Iesu, et fontem indicavit unde haurire debeamus spiritum supernaturalem, Patri Nostro commendavit ut in n. 851 Epitomes Instituti nonnulla verba addi curaret, quibus significaretur Summos Pontifices magis ac magis hunc cultum habere pro medulla totius vitae christianae, et omnes Nostri incitarentur ad melius cognoscenda fundamenta scripturistica et dogmatica doctrinae in qua idem cultus innititur.

2. — Praeterea Congregatio in memoriam revocavit aptissimam viam fovendi et propagandi cultum SS. Cordis Iesu esse piam unionem Apostolatus Orationis.

33. - De Societatis filiis qui persecutionem patiuntur.

In Ms. act. 54, 55.

Congregatio Generalis, contemplata multos magnosque animi et corporis cruciatus, quos Societatis filii, insectationi communismi athei in Europa et Asia subiecti, pro Fide pertulerunt et adhuc perferunt, Deo gratias ex corde egit pro donis perseverantiae ac fidelitatis ab eius Bonitate concessis, et illis fratribus nostris, qui in

vivis sunt et qui ad Dominum pervenerunt, in arctissimo caritatis vinculo animum suum gratum et condolescentem ostendit. Praeterea, eos eorumque ministeria, et regiones quas, Sacratissimo Corde Iesu et Corde Immaculato Mariae miserentibus, assidue colebant et etiam nunc in gravibus difficultatibus constituti pro viribus colunt, sanctis Sacrificiis et precibus totius Societatis enixe commendavit; ut impedimenta apostolatus quantocius cessent et fructus patientiae copiose percipi ab illis possint.

34. - Eliguntur Assistentes Angliae atque Indiae et Asiae Orientalis.

In Ms. act. 48, 56.

1. — Cum ex norma Formulae Congregationis Generalis n. 131 § 3 definiendum esset tempus in quo informationes ad electionem duorum Assistentium peti possent, placuit Congregationi, in magno numero Patrum, quinque dies statuere.

2. - - Die praestituto 2 novembris, abinentibus a conventu PP. Secretario Societatis, Procuratore Generali, Oecono Generali et quattuor Procuratoribus a Praeposito Generali vocatis, quippe qui iure Electorum carerent, omnibus Formulae praescriptis diligenter servatis, electi sunt, ad plura medietate suffragia et uterque unico scrutinio, in Assistentem Angliae P. Ioannes L. Swain e Provincia Canadae Superioris, et in primum Assistentem Indiae et Asiae Orientalis P. Hieronymus D'Souza Elector Provinciae Madurensis.

3. — Cum non tantum P. Swain abesset, sed etiam P. D'Souza (cf. Decr. 35), neuter iusiurandum praescriptum iurare statim potuit. Quare decidit Congregatio ut id postea darent coram Patribus Curiae Generalis qui ratione muneris ad Generalem Congregationem ius habent.

35. - Facultas discedendi quibusdam Patribus data.

In Ms. act. 2, 23, 25, 26, 34, 36, 46, 49, 57, 59, 62.

1. — Facultatem citius abeundi varias ob causas concessit Congregatio:

a) Ob gravia negotia, quae moram non patiebantur: P. Hieronymo D'Souza Electori Provinciae Madurensis (ab actione 23), PP. Antonio Encinas Electori Provinciae Legionensis et Francisco Segarra Electori Provinciae Tarraconensis (act. 37), P. Carolo Mullin Electori Provinciae Argentinensis (act. 50), P. Boguslao Waczyń-

ski Electori Provinciae Poloniae Maioris et Mazoviae (act. 52), P. Gulielmo F. Maloney Praeposito Provinciae Marylandiae (act. 62), PP. Eugenio Tesson Electori Provinciae Franciae et Antonio Delchard Electori Provinciae Campaniae (act. 67).

b) Ob adversam valetudinem: P. Aemilio Herman Electori Provinciae Germaniae Inferioris (act. 34) et P. Ladislao Lohn Electori Provinciae Poloniae Minoris (act. 46).

2. — Licentia quoque data est aliis Patribus ut ab una alterave actione abessent sive ratione infirmiae valetudinis sive alia iusta de causa.

36. - Definitur tempus proponendi postulata.

In Ms. act. 31, 34, 36, 37, 57.

Cum, peracto iam mense ab inita Congregatione, multum laboris expediendum superesset, die 7 octobris statutus est dies 10 eiusdem mensis, ultra quem plura postulata proponi non possent. Sed facta intercessione, decisum est postea id non attingere quaestiones graviores, quae de Instituto, Formulis Congregationum, Gubernatione et Paupertate agerent. Denique, appropinquante fine laborum, in actione 57 placuit diem 6 novembris ultimum terminum ad postulata quaecumque afferenda constituere.

37. - Facultates Patri Nostro concessae.

In Ms. act. 67.

Antequam Congregatio solveretur, Patri Nostro roganti Congregatio, exemplum aliarum Congregationum secuta, has facultates libenter concessit:

1°. Ut Collegia et Domus Professas, necessitate cogente, ipse dissolvere possit, cum suffragiis tamen deliberativis eorum Patrum Curiae Generalis quibus ex officio ius est ad Congregationem Generalem, et Praepositi illius Provinciae in qua domus dissolvenda sita sit.

2°. Ut Acta quarundam sessionum, quae Patribus Congregatis tradi non potuerunt, tradantur Praeposito Generali et Assistantibus, ab iisque approbentur.

3°. Ut quod ad statuta huius Congregationis attinet, ipsi liceat:

a) correctiones inducere, quae evidenter necessariae forent;

b) aliquam contradictionem, si qua deprehenderetur, ad mentem Congregationis componere, auditis tamen cum voto deliberativo

iis Curiae Generalis Patribus, qui ratione muneris ius habent ad Congregationem Generalem;

c) decretorum stilum perpolire, eorumque ordinem, si expediret, immutare.

38. - Congregatio solvitur.

In Ms. act. 67.

1. — Die 11 novembris, cum omnia postulata a Deputatione admissa essent expedita, quaesivit Pater Noster num quis vellet proponere aliquod ex postulatis a Deputatione reiectis vel ad Praepositum Generalem remissis. Nemo tamen ullum proposuit.

2. — Tunc P. Ioannes Fahy, Elector Provinciae Australiae et omnium Patrum Congregatorum sollemni professione antiquissimus, Patres invitavit ad gratias in primis Deo agendas, qui eos ex universa Societate convocaverat atque in pace et concordia servaverat; deinde Patri Nostro, cui nomine totius Societatis confirmavit omnes eius filios, in hac magna familia coniunctos, eum patrem et ducem revereri; denique Secretario Congregationis eiusque Sociis atque adiutoribus, omnibusque qui impigram operam dederant ad felicem Congregationis exitum.

3. — Cui Pater Noster respondens, gratias omnibus Patribus rettulit pro magna animi aequitate, caritate, industria qua laboraverant. Sperare se dixit eos inde elicituros maiorem Societatis cognitionem, aestimationem, amorem. Distribui quidem curaverat imaginem S. P. Ignatii in qua typis descripta erat oratio S. Petri Canisii pro Societate. Denique se ipsum precibus omnium commendavit, et vota pro Societate fecit, ut progredereetur quidem et extenderetur, semper tamen manens gens illa electa, quae et qualis a Domino est instituta.

4. — Rogati a Praeside Patres num vellent Congregationem solutam decernere, omnes uno ore affirmative responderunt. Quare, recitato alternatim hymno « Te Deum », et benedictione a Patre Nostro accepta, omnes discesserunt.

Itaque, absoluta actione 67, die ab initis consessibus etiam 67, paulo post horam undecimam antemeridianam diei 11 novembris, finis impositus est Congregationi Generali trigesimae, a Societate restituta undecimae, cuius laboribus velit Deus ad maiorem suam gloriam abunde benedicere.

II. - DECRETA DISPOSITIVA

39. - De vita interiore fovenda.

In Ms. act. 57, 59.

§ 1. Superiores, quorum officium primum est vitam interiorem subditorum promovere, onerata conscientia curare debent ut:

1°. Omnia impedimenta removeant, quae ex nimio labore vel ex minus idoneo ordine diurno oriuntur, ut omnes et singuli aptum tempus ad pietatis exercitia atque in primis ad praescriptam orationem mentalem cotidianam habeant.

2°. Subditos exemplo et verbo, praesertim privatis colloquiis, stimulent et adiuvent, ut, de orationis necessitate sibi penitus persuadentes, et varios modos, quibus fieri potest, cognitos habentes, in eam assidue et fructuose incumbant.

3°. Observationi legum quae pertinent ad cotidiaa pietatis exercitia, sedulo invigilent, ac negligentes paterne simul et fortiter corrigere non omittant.

4°. Singulorum necessitatibus et difficultatibus opportune provideant, et libros aliaque adjuvamenta, ad res spirituales perfectius cognoscendas apta, liberaliter suppeditent.

§ 2. Subditi, praesertim qui aetate, munere, ingenio excellunt, intime sentiant id vere sui officii esse, ut vita spiritualis in communitate floreat, et in dies augeatur; quod praecipue praestare debent exemplo suae fidelitatis in exercitiis pietatis peragendis.

§ 3. In consultationibus Provinciae et domorum, saltem bis in anno, separatim agatur de hac Provinciae vel communitatis fidelitate in exercitiis pietatis, ut magis magisque ea promoveatur, et si qui defectus deprehendantur, congrua et tempestiva remedia adhibeantur.

40. - De Praefectis rerum spiritualium seligendis ac praeparandis.

In Ms. act. 18, 21, 22, 28, 47, 48.

Cum apta institutio Praefectorum rerum spiritualium magni intersit ad spiritum futurae Societatis; cumque condiciones temporum directionem spiritualem difficiliorem hodie quam antiquitus reddant, ac frequentiore postulent usum normarum iudicandi

quae nostro Instituto sint consentaneae; cumque praeter institutionem remotam, — quae melior in dies fieri debet per lectionem spiritualem Scholasticorum duce Patre Spirituali peragendam, ordinarium theologiae asceticae cursum in quadriennio theologico absolvendum, studia theologiae pastoralis in tertiae probationis anno ad normam constitutionis apostolicae « Sedes Sapientiae » perficienda —, multum prosit propria institutio proxima: Superiores omni opere curent ut qui futuri sint Praefecti rerum spiritualium, praesertim in Seminariis Nostrorum, maxime vero Magistri Noviciorum:

1°. Bene et tempestive eligantur ex viris spiritualitate Societatis vere imbutis, familiaritate cum Deo ac spirituum discretione praeditis, necnon ornatis ea prudentia et dexteritate agendi cum hominibus, ut Nostrorum fiduciam sibi facile concilient.

2°. Aptè praeparentur, quoad fieri potest etiam studiis specialibus, sive in schola Romae vel alibi ad hoc destinata, sive privatim duce Patre perito, sive alia opportuna ratione, ut peculiaribus cursibus feriarum tempore hoc consilio institutis. Incumbant praesertim in studia theologiae asceticae atque historiae spiritualitatis praecipue Societatis, et in lectionem scriptorum spiritualium potissimum classicorum. Operam etiam dent auxiliariis disciplinis, nominatim paedagogiae et psychologiae applicatae. Rationem quoque habeant eorum quae hodie ex psychiatria pastoralis a probatis ac solidis scriptoribus catholicis admittuntur et cum principiis supernaturalibus componi possunt; non tamen ut ipsi psychiatriam agant, neque ullo modo de praestantia gratiae aliquid detrahant.

3°. Antequam officium Praefecti rerum spiritualium in Collegiis Nostrorum ineant, communiter per aliquot annos aptis muneribus, velut Patris Spiritualis in Collegio externorum vel Seminario, exerceantur, ut congruum usum dirigendi animas consequantur.

41. - De Fratribus Coadiutoribus post noviciatum accuratius instituendis.

In Ms. act. 30, 31, 33.

§ 1. Fratres Coadiutores, post absolutum noviciatus biennium, per alterum saltem biennium in Domo probationis retineantur, vel in alia domo apta a Provinciali designanda collocentur, ut — quoad fieri possit, — duce proprio Ministro ac perito rerum spiritualium Praefecto, et temporalibus domus necessitatibus etiam posthabitis, amplius informentur.

§ 2. In primis spiritu solide firmentur per opportuna exercitia humilitatis, oboedientiae, indifferentiae et caritatis in proximos: discant Deum in omnibus quaerere, et principia quae in noviciatu edocti sunt, in usum adducere. Iuventur praeterea crebris atque accommodatis exhortationibus et crebrioribus etiam Praefecti rerum spiritualium colloquiis.

§ 3. Eo cultu atque humanitate imbuantur, quae his temporibus eorum statum decent. Praesertim vero doctrina christiana ita plene et ordinate erudiantur, ut cum aequalibus sermonem miscere possint et leviores eorum difficultates dissolvere. Ampliorem praeterea accipiant notitiam rerum atque historiae Societatis.

§ 4. Qui peculiaribus ingenii dotibus sint praediti, ad artes diligenter instituantur; et omnes perfectionem cognitionem et usum eorum officiorum domesticorum acquirant, quae S. P. Ignatius admonet honestius domi quam foris fieri¹⁰.

§ 5. Si in aliqua Provincia, pro rerum temporumque condicionibus, haec fieri commode nequeant, Fratres duarum vel plurium Provinciarum simul congregentur.

42. - De Fratrum Coadiutorum institutione complenda ante ultima vota.

In Ms. act. 31, 33.

Antequam Fratres Coadiutores ultima vota nuncupent, in domum iudicio Superiorum idoneam mittantur, ubi sub perito spiritus Magistro Exercitia spiritualia per mensem peragant, et per alios duos menses spiritualem ac religiosam suam institutionem compleant. De licentia Praepositi Generalis longius temporis spatium stabiliri poterit.

43. - De nostrorum iuvenum institutione.

In Ms. act. 57.

Cum Societas nostra iure ac merito sollicita semper de nostrorum iuvenum institutione quam maxime fuerit, camque pro viribus promoverit; cumque Ecclesiae animarumque necessitates urgentiores in dies, nova ac varia apostolatus subsidia saepius inducta, exspectatio Ecclesiae de Societate nostra in his subsidiis ad recentes necessitates adhibendis, atque etiam maiores et ex arte parati inimicorum Ecclesiae incursus, si quidem eiusdem Sponsae Christi atque ipsius Christi optatis respondere velimus, requirant

¹⁰ Cf. *Const.* P. III c. 2 n. 7 [305].

ut haec Nostrorum institutio, non remissior, quin immo firmior et magis spiritualis reddatur:

1°. Congregatio Generalis, ad plura nostri Instituti praecepta attendens, et mentem etiam secuta recentium praescriptionum Sanctae Sedis in constitutione apostolica « Sedes Sapientiae »:

a) Urget Superiores, Praefectos rerum spiritualium, Professores ac quotquot in nostrorum iuvenum institutione partem habent, primum ut ipsi, « forma facti gregis ex animo »¹⁷, eam sui deditionem in Deum, Christum, Ecclesiam, eam sanctitatem et virtutes nostri Instituti proprias prae se ferant, quas iuvenibus inculcare ab eisque exigere debent; deinde ut, conscii se Christi vices gerere, maxime inter se concordēs eodemque sincero caritatis Christi affectu incensi, omnes, ex suo quisque loco, in unum conspirent ad iuvenum animos accurate conformandos, neque ullo quantumvis gravi negotio ab hac obligatione exsequenda impediri patiantur.

b) Hac caritate ducti, foveant ante omnia in iuvenibus nostris intimam cognitionem et amorem personalem nostri Ducis ac Regis Christi Iesu — « qui est vita nostra » —, quo iuvenes ipsi cupiunt accendi, et quo deduci debent ad fidelitatem in magnis et in minimis servandam; sciant agnoscere reliqua dona naturalia et supernaturalia quae Deus in singulis posuit, ac fiduciam iuvenum ita sibi concilient, ut hi filiorum demissione totam conscientiam suam eis illuminandam aperiant, unde plane cogniti, pro motionibus et mensura gratiae, pro indole et ingenio dirigantur.

c) Singillatim excolant Superiores iuvenum sinceritatem, magnanimitatem, capacitatem sacrificii, desiderium collaborationis, zelum sincerum et conscientiam officii sui in mundo hodierno; ut errandi periculo et illusionibus variis, quae cum his saepe miscentur, tempestive seclusis, plene illi evolvantur et debitum scopum maioris servitii divini attingant.

d) Cum vero peculiare difficultates accidunt tempore magisterii, quo Scholastici primum educuntur e studiorum domibus, tunc vel maxime opus est ne destituantur directione assidua et sollicita tam Praefecti rerum spiritualium quam Superiorum omnium; qui ante oculos habeant et sancte urgendas curent cautelas, quas constitutio apostolica « Sedes Sapientiae » statuit ad illius temporis pericula praecavenda.

2°. Iuvenes autem ipsos non minore sollicitudine et amore hortatur Congregatio ut:

a) Propositi memores, quo magna cum liberalitate et ardore Deo in hanc dilecti Filii sui Societatem vocanti responderunt, curent nunc assidua lectione et meditatione Exercitiorum, Consti-

¹⁷ 1 Pet. 5, 3.

tutionum, Regularum et Historiae Societatis, magis magisque crescere in cognitione, aestimatione, amore nostri Instituti, atque adeo eiusdem Capituli Christi Iesu, cui uni servire et militare intendimus.

b) Hoc autem sibi semper ob oculos versetur: se, cum Christum ad Societatem invitantem libere secuti sunt, non ad quamlibet perfectionem assequendam esse vocatos ac se ipsos obligasse, sed ad eam quae nostri Instituti est propria. Secum ergo reputent se illi excelsae vocationi et suo proposito defuturos, nisi ex amore incumbant in absolutam omnium nostri Instituti Constitutionum ac Regularum observationem, « quae hodie non minus quam antea sunt servandae, quaeque pro omnibus et singulis unica, vera et tuta exstant via, qua ad illam perfectionem certo perveniant »¹⁸.

c) Sic Christum contemplantes, curent sedulo spiritum fidei in se ipsis renovare et mentis oculos ad superna indesinenter intendere, ne visibilibus decipiantur; Christum ipsum unicum scopum suae intentionis atque actionis habeant, eiusque virtutes imitentur; praesertim vero, nimiam sui aestimationem deponentes, nitantur in Superiore quicumque is est — Christum intueri et amore prosequi, in Superiore Christo fidere, Superiori in spiritu plenae humilitatis se ipsos tradere, ut ille eos vice Christi doceat, dirigat, gubernet.

d) Potissimum in memoriam revocent obligationem suam omnes vires impendendi studiis ad mentem et directionem Societatis per legitimos Superiores et Constitutiones declaratam; huic labori saepe quidem difficili et diuturno, non aliis occupationibus arbitrato suo susceptis, annexam esse illam Christi gratiam, qua, et nunc plures virtutes obscuras sed pretiosas exercendo conformes fiunt Christo, et postea in eiusdem Christi regno propagando cum fructu uberrimo laborabunt.

44. - De doctrina tenenda.

In Ms. act. 37, 39, 43.

Congregatio Generalis XXX, attentis specialibus periculis, quae multis e Nostris, praesertim Professoribus et Scriptoribus, nunc imminet, post denuo confirmata decreta 98-107 et 110 Collectionis Decretorum, necnon decretum 27 Congregationis Generalis XXIX, haec quae sequuntur, sibi decernenda iudicavit:

1°. Omnes nostri ecclesiasticarum scientiarum cultores memores sint se non iure proprio docere, sed ex missione ab Ecclesia accepta; quae igitur eiusdem Ecclesiae voluntate et sensu, quasi necessariis limitibus, continetur. Propterea erga ecclesiastici Ma-

¹⁸ *Congr. Gen. XXVIII d. 22, 3°.*

gisterii doctrinam, etsi definitivo modo non propositam, debitam reverentiam et obtemperationem semper profiteantur, eamque eo gradu eaque ratione opportune tueantur, quibus ab ipso Magisterio illa intellegitur et a solidis doctoribus, potissimum e Nostreis, explicatur.

2°. Nominatim ea omnes Nostri commendata sibi habeant, quae sive in encyclicis litteris « Humani generis » sive in recentioribus Sanctae Sedis documentis de vitandis laxis opinionibus in doctrina morali et sociali atque de « ethica situationis » praescribuntur¹⁹.

3°. Professores nostri meminerint etiam illam sibi doctrinae securitatem et soliditatem esse servandam, quam Sanctus Ignatius in Constitutionibus praecipit²⁰.

4°. In investigationibus scientificis nova nostri temporis problemata, etiam difficilia, magno animo aggredi ne vereantur. Quae sane, dum secundum legitimam investigandi methodum ad verum scientiae progressum sincere tractant, ea tamen prudentia et cautela procedant, qua et analogiam Fidei sectantes a recto Ecclesiae sensu numquam deflectant, et solutionem ex perenni ecclesiasticae doctrinae thesauro praecipue hauriant, ea tantum ex hodiernis philosophiae formis adhibentes, quae cum illius iusta veraque ratione et indole plene convenient. Harum vero investigationum conclusiones, nondum mature atque ex omni parte elaboratas, nonnisi magna cum prudentia, verbo vel scripto, extra peritorum ambitum proponant.

5°. Sinceri sint et aperti Professores et Scriptores nostri, nihil in occulto tradentes quod in publicum dari nolint, nihilque a legitima vigilantia Magisterii ecclesiastici ac Superiorum Societatis subtrahentes. In opiniones vero novas non satis probatas ne inclinent, quasi veriti ne earum rerum, quas progredientis aetatis scientia invexerit, ignari habeantur; quin potius prudenter ac solide has res investigare conentur, ut plenam veritatem catholicam efficaciter tueri valeant.

6°. Censores scriptorum cuiuscumque generis a Nostreis edendorum meminerint iudicium sibi ferendum esse non solum de catholica rectitudine doctrinae, verum etiam de eius convenientia cum normis nostri iuris, quae doctrinam certo securam et approbatam sequi praescribunt; nec de doctrina tantum, sed de opportunitate quoque divulgationis et modi quo illa proponitur; quam opportunitatem ex omnibus rerum condicionibus prudenter diiudicare debent. Caveant tamen diligenter ne, sive suam unicam veram

¹⁹ Cf. A. A. S. 44 (1952) 270-278, 413-419; 48 (1956) 144-145.

²⁰ Cf. *Const. P.* IV c. 5 n. 4 [358]; c. 14 n. 1 [464].

sententiam habeant, sive aequam in rebus dubiis libertatem iniuste cohibeant.

7°. Praepositi Provinciales securitati doctrinae, quae a Nostri in sua Provincia docendo vel quomodocumque scribendo traditur, sedulo invigilent. Quod in Collegiis Nostrorum Rectores quoque et Praefecti studiorum et Decani Facultatum, pro munere sibi concredito, diligenter exsequi tenentur; qui omnes de statu doctrinae in suis Collegiis et Facultatibus rationem Superioribus maioribus reddant. Superiores vero, si quos invenerint Professores vel Scriptores erga Magisterium Ecclesiae minus bene affectos, eos, opportune monitos, nisi corrigantur, a docendi vel scribendi munere tempestive removeant.

8°. Omnes denique Nostri, sicut doctrinae securitatem omni cura servare debent, ita etiam in iudicando labore scientifico eorum qui, ut strenui operarii in vinea Domini, difficilia problemata agitant, non solum aequo iustoque animo, sed etiam summa cum caritate eorum conatus accipiant, ab illo semper studio abhorrentes, quo, quidquid novum est, ob hoc ipsum censetur esse impugnandum aut in suspicionem adducendum²¹.

45. - De periculis in quibus versatur oboedientia.

In Ms. act. 56, 57, 63.

Cum vera oboedientia, qualem Dominus noster Iesus Christus nos docet et S. P. N. Ignatius ut notam Societatis propriam nobis inculcat, sit essentialiter supernaturalis, qua oblationem nostrae voluntatis et intellectus facientes, nosmetipsos Deo per Superiorem, quantumvis fallibilem, praecipienti in spiritu fidei, caritatis, humilitatis subicimus, ut Christo eiusque Ecclesiae sub Romano Pontifice serviamus; cumque pericula ex hodierno cogitandi modo exorta, — qualia praeter cetera sunt studium infrenatae libertatis in iudicando et agendo, diffidentia auctoritatis quae in mundo grassatur, defectus spiritus supernaturalis, mos incumbendi in proprios Superioris defectus eiusque obiectivos errores in praecipiendo, et opinio oboedientiae cuiusdam mere disciplinaris —, laedere possint, non solum exercitium, sed etiam veram oboedientiae christianae notionem:

1°. Superiores, Instructores tertiae probationis, Magistri Noviciorum, Praefecti rerum spiritualium, Scriptores quoque studiose foveant in Nostri eam oboedientiam, quae nobis in Constitutionibus praescribitur. Quare inde a noviciatu et per totum institutionis tem-

²¹ Cf. A. A. S. 35 (1943) 319.

pus tradatur Nostris clara et completa doctrina oboedientiae, eius fundamenta theologica accurate proponantur, simulque ostendatur eius maximum momentum asceticum et apostolicum nostris quoque temporibus totam suam vim retinere.

2°. Quo firmior acquiratur habitus virtutis, sedulo promoveatur exercitium oboedientiae ex rationibus supernaturalibus, etiam in rebus vitae cotidianae; defectus vero ne impune praetermittantur.

3°. Patres et Fratres ad gradum promoti, persuasum habentes se officio teneri aedificationis praebendae iunioribus, exemplo dependentiae a Superiore in vita et in laboribus apostolicis eis prae-luceant.

4°. Superiores memores sint paternitatem divinam, quae in Christo revelatur, a se suis subditis manifestam faciendam esse. Sint ergo in sua ratione gubernandi cum Deo familiares, ut ab eo inspirentur et regantur; sint probi et sinceri, firmi ac benevoli, humiles ac suo muneri dediti; doceant suo exemplo subditos oboedientiam; et ita cum subditis agant, ut, libenter eos audientes et eis animum addentes, eorum fiduciam sibi concilient, et cum eis vere unum corpus et unam animam efficiant.

46. - De externa vivendi ratione in Societate.

In Ms. act. 61, 62.

Congregatio Generalis XXX, sollicita ne paupertas, quae est murus religionis nostrae²², labefactetur, et agnoscens nostris temporibus non pauca pericula insidiari strictioris illius paupertatis usui qui cum Formulis Instituti, Constitutionibus et exemplis primorum Patrum congruit, haec quae sequuntur statuit et declarat:

1°. Quae Congregatio XXVIII decreto 25 de spiritu paupertatis praescipsit, accurate ab omnibus observentur. Epistola quoque A. R. P. Janssens de paupertate nostra²³ omnium meditationi et fideli observationi enixe commendatur.

2°. Quod in Instituto nostro ratio vivendi in Societate « communis » dicatur nec dissimilis a vita « honestorum eiusdem loci sacerdotum »²⁴, ita est intellegendum: Societatem peculiares austeritates in externa ratione vivendi ex obligatione non assumere, ut aliae religiones consueverunt; vita autem honestorum sacerdo-

²² Cf. *Const. P. VI* c. 2 n. 1 [553].

²³ Cf. *Act. Rom. XII* (1951) 108-124.

²⁴ Cf. *Form. Inst. Iulii III* n. 8; *Exam. c. 1* n. 6 [8]; *Const. P. VI* c. 2 n. 16 [580].

tum intellegenda est vita sacerdotum spectatae virtutis, nullatenus vero eorum sacerdotum, qui amplitudine vel commoditate vitae fruuntur, cum secundum idem Institutum ratio vivendi Nostrorum debeat esse ut pauperibus accommodata, et exempla aemulari primorum nostrorum Patrum, qui per indigentiam ac penuriam maiorem rerum corpori necessariarum probati sunt ²⁵.

3°. In his Instituti locis, sicut generatim in Constitutionibus, exhibentur non merae normae iuridicae, sed regulae religiosae perfectionis ²⁶; quamobrem recte intellegi nequeunt, nisi ante oculos ponantur sanctissima Constitutionum principia, cum de spiritu humilitatis ²⁷, paupertatis ²⁸, fiducia in Providentia ²⁹ ac spiritualis aedificationis ³⁰, tum de ratione supernaturali aspiciendi Superiores, quibus debetur subiectio sincera et spiritualis, filialis et non mere iuridica ³¹.

4°. Nostra igitur victus, vestitus, habitationis et iterum ratio ita sit pauperibus accommodata, ut vere deceat « Christi pauperis discipulos » ³², et id non excedat, quod homines modicae conditionis sibi concedere possunt. Si quando, in itineribus praesertim et instrumentis laboris, necessitas apostolatus hos limites transcendere suadeat, provideat Superior ad mentem Constitutionum, prout Sancti Spiritus unctio eum docuerit. Subditi vero, Christum pauperem induere cupientes ³³, quidquid a Superiore statuatur, tamquam de manu Dei accipiant.

5°. De singulorum paupertate, omnes probe noverint nihil obstare quominus quisque ex devotione tantum de convenientibus subtrahat ³⁴, quantum sancta discretio ³⁵ secundum motionem interiorum Spiritus cum Superiorum benedictione permittat. Sed magis insistendum est in exuendo omnium rerum terrenarum affectu et in superfluis quibuslibet resecandis, quam in ipsa convenientium privatione, quam necessitatibus apostolatus oportet semper moderari ad maius Dei obsequium et animarum bonum.

²⁵ Cf. *Exam.* c. 4 n. 26 [81].

²⁶ Cf. *Const.* P. III c. 1 n. 9 [258].

²⁷ Cf. *Exam.* c. 4 n. 27 [82]; *Const.* P. VI c. 2 nn. 15, 16 [577, 580].

²⁸ Cf. *ibid.*

²⁹ Cf. *Form Inst.* n. 7; *Exam.* c. 1 n. 3 [4]; c. 4 n. 12 [67]; *Const.* P. VI c. 2 n. 2 [555].

³⁰ Cf. *Const.* P. VI c. 2 nn. 6, 7, 16 [564, 565, 580].

³¹ Cf. *Const.* P. III c. 1 n. 23 [284]; P. IV c. 10 n. 5 [424]; P. VI c. 1 nn. 1, 2 [547, 551].

³² Cf. *Alloc. Summ. Pont. ad Patres Congr.*: sup. pag. 13.

³³ Cf. *Rom.* 13, 14; *Exam.* c. 4 n. 44 [101].

³⁴ Cf. *Form. Inst.* n. 8; *Const.* P. III c. 2 n. 16 [580].

³⁵ Cf. *Const.* P. III c. 1 n. 25 [287].

47. - De vita communi eorum qui operibus praefficiuntur.

In Ms. act. 37, 38, 55, 56.

§ 1. Qui addicti sunt regendis vel administrandis certis operibus domui in qua resident propriis aut commissis:

1°. Nequeunt haberi pro meris hospitibus, qui, in suo ministerio obeundo, Superioris localis consilio tantum ac directione utantur, atque ab ipso Provinciali pendeant; sed ex norma Superiori domus in omnibus subiciuntur.

2°. Servare debent vitam cum ceteris domus sociis communem, sub cura et sollicitudine communis omnium Superioris et Oeconomi localis, nihil sibi suo arbitrio comparantes.

3°. Superiorum iudicio committant quomodo ferendae sint suae sustentationis impensae et ad quid designandae eleemosynae sibi traditae, salva semper offerentium voluntate.

4°. Opus sibi commendatum administrare semper debent ad nutum Superioris localis, vel, si Societas liberam operis directionem non habeat, sub Superioris localis vigilantia, ad normam Instructionis de administratione temporali.

§ 2. Qui addicti sunt operi dirigendo vel administrando, quod limites ministeriorum unius domus transgrediatur:

1°. In disciplina religiosa subiciuntur gubernationi Superioris localis.

2°. In ministeriis autem obeundis, in impensis pro eis in domo ubi commorantur faciendis, in aliis quibus ad sua ministeria indigent, Provincialis est statuere a quo debeant, unde sit accipienda pecunia necessaria, et a quo haec pecunia sit proxime administranda.

48. - De assecurationibus.

In Ms. act. 47, 48, 49.

Domus professae ceteraeque Societatis domus quae in paupertate Domibus professis aequiparantur, nequeunt acquirere id assecurationis pretium quod per pensiones statis temporibus ex contractu solvatur; possunt vero percipere pretium assecurationis quod in summa semel solvenda consistat. Reliquis domibus, quae normis paupertatis Collegiorum reguntur, quodcumque assecurationis pretium acquirere licet.

49. - De spiritu universali.*In Ms. act. 13, 21, 51, 58, 59.*

Cum Societas nostra, ad mentem S. P. Ignatii, ea mobilitate gaudere debeat, qua vires suas semper applicare possit ubi maius Dei obsequium speratur, et ipsa hodierna rerum progressio magis in dies exigit ut quaedam domus et opera atque adeo integrae missiones, non unius Provinciae sint propria, sed plurium communia, immo interprovincialia et internationalia fiant, Congregatio Generalis haec enixe commendat:

1°. Omnes in se foveant animum supraprovincialem ac supranationalem, qui et spiritui Ecclesiae catholicae et universalitati nostrae vocationis apprime respondet; apostolicos aliarum Provinciarum labores atque in primis opera interprovincialia et internationalia cordi habeant, cognoscere studeant, crebris precibus ac sanctis desideriis constanter adiuvent, semper parati ad vitam agendam in quavis mundi plaga, ubi maior Dei gloria, Ecclesiae necessitas animarumque bonum postulet.

2°. Provinciales ad necessitates universae Societatis animum advertant; domus et opera interprovincialia atque internationalia partem sui officii ac suae responsabilitatis considerent, eisque, pro mensura ac ratione singulis Provinciis a Praeposito Generali aecommodata, auxilium liberaliter suppeditent; si quos subditos, propter proprias dotes et gratiae motiones in alia Provincia peculiari modo ad animarum bonum utiles fore existiment, parati sint, ubi res ferat, ad eos secundum ordinatam caritatem concedendos; immo, normas de ministeriorum delectu spiritu supernaturali adhibentes, ne vereantur seponere quaedam opera iam stabilita, quae parum utilia inveniantur, ut fructuosiora ministeria alibi suscipiantur.

50. - De ministeriorum delectu.*In Ms. act. 11, 13, 31.*

§ 1. Ne vires nostrae dispergantur, sed apte dispositae in unum conspirent, meminerint Superiores se non tantum subditis ipsis sed etiam eorum operibus praefici; quare ne vereantur ab illis exigere ut in ministeriorum delectu sibi pareant. Subditi vero si qua ministeria sibi offerantur, illa sponte ad Superiorem deferant, ut ex eius consilio ordinentur. Propensi etiam sint ad operam suam cum aliis sociandam et prompti ad se subiciendum, ut bonum magis universale obtineatur.

§ 2. Semel saltem quotannis de ministeriorum delectu agatur in Consultatione Provinciae; ad quam praeter Consultores ordina-

rios iuvabit vocare alios quoque cum in laboribus spiritualibus tum in studiis specialibus vere peritos, inter quos optandum est ne desit unus saltem in sociologia religiosa bene instructus.

51. - De apostolatu universitario.

In Ms. act. 63, 67.

§ 1. Secundum Societatis traditionem et usum hodie in multis locis vigentem, apostolatus universitarius magis ac magis promoveatur.

§ 2. Sollicite excolantur iuvenes qui ex patria in alias regiones studiorum causa his temporibus frequentes demigrant; atque ii potissimum qui, cum inter ceteros emineant, deinceps, in patriam reversi, duces suae gentis futuri esse praevidentur, sive catholici sunt sive non sunt.

52. - De spiritali opificum cura.

In Ms. act. 35, 36, 67.

§ 1. Congregatio Generalis XXX magni facit ea quae excogitata et instituta sunt in pluribus Provinciis ad exsequenda decreta Congregationum XXVIII et XXIX ac normas in epistola Patris Nostri Generalis de apostolatu sociali contentas; et simul censet missionem ad opifices nunc esse a Societate ulterius impense fovendam.

§ 2. Congregatio enixe commendat scholas professionali atque scholas vespertinas ad iuventutem opificum instituendam, ubicumque hoc opus vere utile fore existimetur.

53. - De sociali Ecclesiae doctrina cognoscenda et in usum adducenda.

In Ms. act. 27, 31, 33.

§ 1. Omnes Nostri, sive Sacerdotes sint sive Scholastici sive Coadiutores temporales, prout cuiusque status et munus exigat, doctrina sociali Ecclesiae opportune instruantur et imbuantur, eamque in actione vitae adhibere discant, ut, iudicio recto praediti et amore erga opifices affecti, dignitatem et iura in omnibus hominibus sponte agnoscant.

§ 2. Superiores invigilent ut ii omnes, cum catholici tum etiam acatholici, qui manuum vel mentis labore auxilium nobis ferunt,

christiana caritate et urbana reverentia tractentur, eisque, normis doctrinae socialis Ecclesiae servatis atque habita legum civilium ratione, debitum retribuatur.

54. - De adaptatione missionali.

In Ms. act. 22, 23, 35, 65.

§ 1. Quo melius, ad gloriam Dei et universale Ecclesiae bonum, Societas nostra in quavis mundi plaga et in quovis opere, maxime in missionibus exteris secundum suum finem allaborare possit, necesse est ut Nostri, omnia omnibus facti, variis locorum condicionibus ac moribus sese accommodent.

§ 2. Ad hanc adaptationem perfectius obtinendam:

1°. Omnes sedulo et tempestive addiscant linguas eorum quibus apostolicam opem ferunt: in eorum culturam, historiam, doctrinas religiosas cognoscendas diligenter incumbant; « illorumque animi ornamenta ac dotes ita colant ac provehant, ut faciliora atque uberiora Iesu Christi Evangelium incrementa capiat »³⁶ et ipsamet Ecclesia nova inde varietate nobilitetur.

2°. Sensus, mentem, mores gentium ad quas mittuntur, intellegere conentur, atque, in omnibus quae Fidei sensuique christiano non adversantur, vera et interna aestimatione prosequantur.

3°. Quando et quantum, Superiore approbante, ad maius Ecclesiae bonum opportunum videatur, induant mores modumque vivendi eorum quorum cura animarum sibi committitur.

4°. In quacumque vineae Domini parte coniunctim laborent, immoderatum suae patriae amorem abnegantes, ceteros, cuiuslibet sint nationis, quippe filios eiusdem Societatis, in vera animorum unione pleneque fiducia diligant.

5°. Ubique caveant ne, specie adaptationis, quadantenus indulgeant spiritui mundano et moribus saecularibus qui religiosos dedeceant; et memores sint se semper nostri Salvatoris testes agere, dumtaxat quae Iesu Christi sunt quaerentes et operantes.

55. - Erectio Assistantiae Indiae et Asiae Orientalis.

In Ms. act. 5, 6, 23.

Cum ab hac Congregatione Generali XXX postulatum fuerit ut nova Assistantia, ab aliis quidem in Asia, ab aliis vero in India constitueretur, Congregatio, considerans in India erectas iam esse

³⁶ A. A. S. 31 (1939) 429.

tres Provincias et sex Viceprovincias independentes atque in Asia Orientali duas Viceprovincias independentes, et mox alias erigendas praevideri; negotia harum Provinciarum ac Viceprovinciarum a ceterarum Assistantiarum negotiis non parum differre; numerum etiam sociorum et operum sufficientem esse ad Assistantiam constituendam atque in dies augeri; re mature perpensa et ex omni parte discussa, summa cum animorum consensione, censuit novam Assistantiam esse erigendam, et iam erectam esse decrevit, quam Assistantiam Indiae et Asiae Orientalis appellandam esse statuit; eique assignavit Provincias Bombayensem, Madurensensem, Ranchiensem, atque Viceprovincias Ahmedabadensem, Belgaum-Poonensem, Calcuttensem, Iamshedpurensensem, Kanarensensem et Patnensem, necnon Viceprovincias Iaponicam et Indonesianam, salva Praepositi Generalis facultate decreto 264 § 2 Collectionis Decretorum a Congregatione Generali XXVII confirmata.

56. - De dividenda Assistantia Indiae et Asiae Orientalis.

In Ms. act. 5, 6, 23.

Cum iam animo praevideatur Assistantiam Indiae et Asiae Orientalis nuper erectam, et propter constantem progressum rerum publicarum ac Societatis in Asia, et propter diversam Indiae atque Asiae Orientalis indolem diversaue negotia, haud longo tempore interiecto dividendam fore, Congregatio Generalis, rei momentum agnoscens, erectionem quidem alterius Assistantiae nondum maturam esse censens, nolens tamen eam diutius quam par erit differri, Praeposito Generali ius tribuit, ut, cum rerum condiciones maturerint, auditis cum voto deliberativo Patribus Curiae Generalis qui ad Generalem Congregationem ratione muneris ius habent, necnon Praepositis Provinciarum et Viceprovinciarum Asiae Orientalis, praedictam Assistantiam in duas dividat, quarum altera Assistantia Indiae, altera Assistantia Asiae Orientalis appelletur.

57. - De altera Assistantia erigenda in America Latina.

In Ms. act. 5-7, 23.

Cum Societas in Assistantia Americae Latinae divina ope ita in dies progrediatur, ut non longo intervallo unus Assistens de omnibus eius negotiis curare vix posse praevideatur, Congregatio Generalis, videns hinc quidem quanti intersit in Ecclesia bonum spirituale illorum populorum, inde vero Provincias ac Viceprovincias illas nondum ad eum statum pervenisse, ut duae Assistantiae erigi in eis possint; ne tamen, si res in proximam Congregationem

Generalem differatur, sive progressio Societatis sive salus animarum detrimentum capiat, Praeposito Generali — intuitu praesertim Provinciarum Brasiliae — facultatem concedendam esse censuit atque hoc decreto concedit, ut, cum condicio Societatis in illis Provinciis ac Viceprovinciis debitam maturitatem assecuta fuerit, auditis prius cum suffragio deliberativo Patribus Curiae Generalis qui ad Generalem Congregationem ratione muneris ius habent, necnon earundem Provinciarum ac Viceprovinciarum Praepositis, novam Assistantiam in America Latina ex Brasiliensibus saltem Provinciis erigat, et utrique Assistantiae accommodatum nomen imponat.

58. - De erigenda Assistantia Africae.

In Ms. act. 15, 16, 18, 19, 32.

Africae populis ad christianam vitam civilemque cultum ita in dies procedentibus, ut praevideri nequeat qua celeritate haec progressio fiat, ac Societate in illis regionibus magis magisque et numero sociorum et momento operum crescente, ac urgentibus necessitatibus spiritualibus impensius in dies providere desiderante, fieri potest ut post non ita longum temporis spatium expediat de omnibus illis negotiis, quae peculiaria sunt, ab uno eodemque Assistente curam haberi. Quare Congregatio Generalis, ne, si res diutius quam oporteat differatur, bonum animarum ac Societatis progressio aliquid damni subeat, Summo Pontifici nuper invitanti ad iuvandam Africam³⁷ generose respondere cupiens, Praeposito Generali potestatem concedit, qua, cum rerum condiciones id exigant, novam Assistantiam in Africa condant, auditis cum suffragio deliberativo Patribus Curiae Generalis qui ratione muneris ius habent ad Congregationem Generalem, necnon Praepositis Provinciarum et Viceprovinciarum quae in Assistantiam constituendam cooptandae videbuntur.

59. - De nomine procuratoris mutando.

In Ms. act. 23, 25.

Deinceps qui in Viceprovinciis et Missionibus eliguntur ad Congregationem Generalem, vocentur Electores; qui vero sive res temporales communes Provinciae sive propria singularum domorum bona administrant, dicantur Oeconomi.

³⁷ Cf. Pius XII, Litt. encycl. *Fidei donum*, 21 apr. 1957: A. A. S. 49 (1957) 225-248.

MUTATIONES INDUCENDAE IN COLLECTIONEM DECRETORUM

60. - De quinto impedimento essentiali.

In Ms. act. 42, 43.

Decr. 25 ita mutetur:

§ 1. Tertium impedimentum essentiali ... quatenus ad veri nominis religionem pertinent.

§ 2. Quinto impedimento essentiali Societatis tenentur omnes qui capitis infirmitatem patiuntur, unde obscurari aut parum sanum reddi iudicium solet, vel dispositionem notabilem et manifestam ad huiusmodi infirmitatem habent.

61. - De impedimento secundario admissionis.

In Ms. act. 57.

Decr. 28 ita compleatur:

Illicite sine facultate Generalis admittuntur, qui pertinuerunt sive ad Institutum Saeculare tamquam membra strictiore sensu sumpta, sive ad societates vitam religiosam imitantes, in quibus sodales in communi vivendi ratione sub regimine Superiorum degunt, sed tribus consuetis votis publicis non obstringuntur.

62. - De Coadiutorum temporalium institutione.

In Ms. act. 43, 44, 45.

Decr. 42 abrogatur.

63. - De Fratrum Coadiutorum meditatione.

In Ms. act. 45, 46.

Decr. 46 ita mutetur:

Curent Superiores ut Fratres Coadiutores ad meditationem matutinam fructuose peragendam iuventur, sive eius punctis breviter et accurate traditis, primis praesertim annis post vota biennii, sive alia opportuniore ratione.

**64. - De visitatione meditationis et examinis
ac de oratione in loco communi peragenda.**

In Ms. act. 45, 46, 52-54, 61-63.

In decr. 53 §§ 2 et 3 ita mutantur:

§ 2. Superiores, etiam ex iure communi, curare debent ut subditi orationi mentali fideliter vacent et in alia pietatis officia quae a Regulis et Constitutionibus praescripta sunt, sedulo incumbant³⁸. Ad hoc officium explendum, praeter ipsius Superioris communicationem et admonitionem, cum in ceteris domibus tum vel maxime in Seminariis Nostrorum adhibenda est crebra atque etiam cotidiana orationis et examinis visitatio, nisi in aliquibus domibus, pro peculiari earum condicione, Provinciali de Generalis consensu alius modus opportunior statuendus videatur.

§ 3. Ut orationis causa omnes simul in eundem locum conveniant, Nostris praescribendum non est. Usus tamen diversus, in aliquibus Provinciis iam dudum receptus, approbante Generali servari potest.

65. - De recreatione in Hebdomada Sancta.

In Ms. act. 55.

Decr. 68 ita mutetur:

In Hebdomada Sancta ab omni recreatione abstinence a mane feriae quintae usque ad vesperum sabbati inclusive.

**66. - De Nostrorum institutione in studiis
aliisque mediis iuvandi proximum.**

In Ms. act. 51, 52, 53.

Decreta 79-130 ita mutantur:

79. — Singulae Provinciae litterarum humaniorum, philosophiae ac theologiae Collegia propria vel communia cum aliis Provinciis habeant, prout numerus Scholasticorum, copia aptorum Professorum, bibliothecae libris sufficienter instructae, ceteraeque condiciones suadeant.

80. — (Manet)

81. — (Manet)

82. — § 1. (Manet)

³⁸ Cf. *CIC* can. 595 § 1, 2°.

§ 2. Cum Magistros studiorum causa convenire debent, tempus certum a Superiore destinatum habeant, extra quod illorum cubacula sine peculiari facultate ne adeant.

83. — (Manet)

84. — Provincialis Scholasticos a magisterio generatim ne facile eximat; at iis qui plus ceteris profecturi videantur, illud communiter ex parte saltem contrahat; nullum vero, nisi gravi de causa et consentiente Generali, ante absolutum philosophiae cursum ad illud munus mittat, neque ultra duos tresve annos in eo retineat.

85. — § 1. Scholastici ad philosophiam ne mittantur, nisi post rite absolutum curriculum studiorum classicorum medium, prout ad studia academica inchoanda requiritur ac sacerdotem vere excultum sui temporis decet.

§ 2. In singulis Provinciis vel regionibus habeatur propria Ordinatio studiorum humaniorum, confecta secundum normas a Generali praescriptas, ab eoque approbata, quae novis rerum condicionibus et temporum necessitatibus de eiusdem Generalis consensu deinceps accommodetur.

86. — § 1. Secundum principia et methodum Rationis Studiorum Scholastici nostri solide instituantur praesertim in linguis litterisque classicis et patriis ac praeterea in aliis disciplinis quae ad generalem culturam pertinent.

§ 2. Rationem Studiorum bene omnes intellegant magnique faciant, eiusque methodus et leges in Nostrorum iuniorum institutione sancte observentur.

§ 3. Linguae latinae eam scientiam et usum acquirere Scholastici nostri conentur, quae Sanctae Sedis praescriptis et Societatis traditionibus sit consona. Nemo autem ad philosophiam mittatur, quin sufficientem latine loquendi scribendique peritiam probaverit, qua et Professorum doctrinam plene intellegere et sese scholasticis exercitationibus exercere possit.

§ 4. Eam pariter linguae graecae cognitionem communiter obtineant, quam Ecclesia ad studia ecclesiastica in Facultatibus requirit.

§ 5. Scholastici ante inceptam ut plurimum philosophiam sic ad eloquentiam informantur, ut eius artem breviter et accurate perspiciant; frequentibus autem lingua latina et patria dicendi et scribendi exercitationibus a perito Professore directis et emendatis eam in expeditum usum convertant.

§ 6. Reliquo etiam studiorum tempore diligenter in compositione linguis latina et patria sese exercent, quo et stilum perpolire et diversa argumenta apte et eleganter tractare et evolvere

assuescant. Sit ergo moderator, quam fieri possit aptissimus, qui et tonorum exercitationem et contiones quotannis fieri solitas diligenter corrigendas et expoliendas curet. Quin et experimenta scripta a constitutione apostolica « Deus scientiarum Dominus » requisita et ceterae huiusmodi compositiones, non solum scientifice et et technice, sed etiam secundum formam litterariam perpoliuntur oportet.

§ 7. Quia vero litterariae institutionis fructus a Professoribus maximam partem dependet, ad nostros sive Novicios sive Scholasticos iuniores docendos eligantur in quaque Provincia optimi: sacerdotes vere lateque exculi, qui religiosae vitae exemplum praebeant, dotibus paedagogicis non mediocribus exornentur, suas disciplinas — sive primariae sunt sive secundariae — bene calleant, immo titulo academico — quoad fieri potest — sint insigniti, quique praeterea, nostrae Rationi Studiorum addicti, secundum eam iuvenes nostros docere valeant.

§ 8. Quod ut fieri possit, Superiores in primariis sui officii curis habeant viros excellentes sive in linguis classicis et eloquentia sive in aliis disciplinis quae studia nostra inferiora constituunt, tempestive formare. Professores vero stabiles sint, nec sine gravi ratione mutantur.

87. — § 1. In omnibus Nostrorum Collegiis cursus philosophiae et cursus theologiae maior ordinetur secundum leges quas Ecclesia ad gradus academicos obtinendos statuit.

§ 2. Scholastici qui studia peragunt in ordine ad professionem quattuor votorum, ea studia facere debent eaque experimenta superare, quae praescribuntur ad gradus academicos obtinendos, qui post triennium philosophicum et quadriennium theologicum ab Ecclesia conferuntur.

§ 3. Ab hac lege gravi de causa dispensare potest, quod ad cursum philosophicum attinet, Provincialis monito postea Generali, quod vero ad cursum theologicum spectat, solus Generalis, salvis iis quae iure communi ad sacerdotium requiruntur.

§ 4. Qui hanc dispensationem ad cursum philosophicum obtinuerit, et sive triennio sive, ex gravi ratione et consentiente Generali, biennio cursum philosophicum peragit, omnibus scholis philosophiae scholasticae et historiae philosophiae interesse et examen de universa philosophia scholastica et de historia philosophiae superare debet, ut ad cursum theologiae maiorem admitti possit.

88. — § 1 (Manet)

§ 2. In philosophia scholastica docenda usurpetur lingua latina et methodus scholastica, convenienter adhibita forma syllogistica.

§ 3. Disciplinae ceterae ita tradantur, ut doctrinae in scholis philosophiae exponendae sint auxilio vel complementum afferant.

89. — § 1. Inter materias theologicas peculiari cura tradantur theologia fundamentalis et dogmatica, theologia moralis et Sacra Scriptura.

§ 2. In docendis theologia fundamentali, dogmatica, morali, Sacra Scriptura et Iure canonico usurpetur lingua latina, et in parte speculativa theologiae methodus scholastica, convenienter adhibita forma syllogistica.

90. — (Antiquum decr. 94).

91. — (Antiquum decr. 95).

92. — (Antiquum decr. 93).

93. — Scholastici nostri, etiam in minore theologiae cursu, optimam in doctrinis sacris institutionem accipiant, ad normam Codicis Iuris Canonici can. 1365 et 1366. Quare:

1°. Professores eorum sedulo eligantur et formentur.

2°. Disciplinae sacrae ita proponantur, ut Scholastici solida doctrina muniti et ad eam in contionibus, in scriptis, in scholis usurpandam parati, apti fiant qui sacrum ministerium, non apud humiliores tantum, sed apud excultos quoque laicos et apud clerum cum fructu obire queant.

3°. Studiorum amor et fervor apud Scholasticos aptis incitamentis adiuventur et examina de singulis disciplinis sedulo ordinentur.

94. — In disciplinis philosophicis et theologicis, praesertim principalibus, adhibendus est textus typis editus, a Provinciali ad usum praelectionum approbatus, vel saltem textus manuscripti instar nitide multiplicatus et debitae censurae subiectus.

95. — Habeatur in singulis Collegiis elenchus quaestionum, quo tam in cursu philosophiae quam in cursu theologiae per summa capita quaestiones tractandae apte distribuuntur, ne res maioris momenti omittantur aut latius quam rei natura postulat tractentur, neve aliae, quae saepius occurrunt, inutiliter repetantur.

96. — Ut ad mentem litterarum encyclicarum « Divino afflante Spiritu », cognitio, amor, usus Sacrae Scripturae in Nostris magis magisque promoveatur, Superiores diligenter curent, ut Scholastici assidua ac bene ordinata lectione Sacros Libros cognoscant, vere ament, ad proprium spiritualem fructum atque ad usum apostolicum adhibere discant.

97. — § 1. Conentur singulae Provinciae non paucos sibi comparare viros excellentes, qui cum laude ac fructu Nostros et externos docere, contionari, scribere, aliaque Societatis ministeria obire

valeant. Quare, post absoluta studia theologica, vel alio opportuniore tempore, ad studia specialia destinentur, et, prout res ferat, congruentem Lauream consequantur.

§ 2. Tali modo instituantur:

1°. In primis futuri nostri Professores in cursu philosophiae et theologiae.

2°. Qui ad docendas litteras vel scientias, praesertim Nostros destinantur.

3°. Qui destinantur ad munus contionandi vel scribendi, aut ad ministeria quae specialisata vocantur, aut ad illas disciplinas excolendas, quae pro ratione temporum magis sunt in honore, quibusque increduli adversus Ecclesiam abutuntur.

§ 3. Provincialis, audito Rectore, Praefecto studiorum, Decano, Professoribus et, si casus fert, uno alterove disciplinae de qua agitur perito, regulariter quotannis aliquot Scholasticos eligat, studiis specialibus tempestive applicandos, qui sint acrioris ingenii et qui praevideantur in iis constanter servandi, ut, solide exculiti et periti, ad maiorem Dei gloriam apostolatium scientificum exercere valeant.

§ 4. Ut Scholastici maiore cum fructu haec studia specialia aggredi possint, de sua destinatione mature moneantur. Absque detrimento solidae formationis in philosophia et theologia dogmatica et morali, eorum institutio specialis apte disponatur pro variis necessitatibus regionum et adiunctorum. Ratione habita condicionis singulorum, studia humaniora et Magisterium abbreviari poterunt, atque, gravi de causa, consentiente Praeposito Generali, permitti poterit ut, omissis disciplinis solum ad gradum Licentiae praescriptis, curriculum philosophicum biennio absolvatur.

§ 5. Hi omnes ne sibi suoque tantum studio privato relinquantur, sed apposite a peritioribus adiuventur:

1°. Futuri Professores ad eas universitates vel ad ea collegia mittantur, quae gradus academicos conferre possunt, et ubi eminentiores in sua materia magistros et pleniorum librorum aliorumque subsidiorum copiam inventuri sint, ibique publicum suae doctrinae specimen identidem exhibeant. Semper tamen catholicae universitates laicalibus, quantum fieri potest, anteponi debent.

2°. Qui publicas frequentant universitates, a Provinciali committantur alicui e Nostris perito, qui eos in officio studendi rite implendo adiuvet.

3°. Contionatores quoque futuri, partim privato studio et contionibus scribendis, partim etiam moderato aliquo exercitio, ad bene contionandum informantur; et aptus eis assignetur director.

§ 6. Cum studia specialia suas difficultates habeant, quae in discrimen vocare possint solidarum virtutum ac religiosae vitae amorem ³⁹:

1°. Provinciales seligant illos solos Scholasticos, qui sint probatae virtutis, « humiles et in Fide firmi » ⁴⁰, praesertim si iis scientiis applicandi sint, in quibus aliquid periculi subesse solet.

2°. Provinciales et Superiores diligenter pro eis vigilent, praesertim cum extra Provinciam versantur aut universitates laicales frequentant.

§ 7. Superiores viris qui disciplinis scientificis excolendis dant operam, opportuna subsidia liberaliter suppeditent, neque eos, sine ratione gravi, ad munera applicent quae illarum cultum impedian.

98. — (Manet).

99. — § 1. (Manet).

§ 2. 1° (Manet).

2°. Scholasticorum in philosophia rationali et sacra theologia institutionem omnino pertractent ad huius Doctoris nostri proprii rationem et doctrinam et principia, eaque sancte teneant secundum normas litterarum encyclicarum Leonis XIII « Aeterni Patris » ⁴¹ et Pii XI « Studiorum Ducem » ⁴²; servatis etiam normis Societati a P. Wlodimiro Ledóchowski iussu Congregationis Generalis XXVI per litteras « De doctrina S. Thomae magis magisque in Societate fovenda » anno 1916 propositis et a Benedicto XV auctoritate apostolica confirmatis ⁴³.

3°. (Manet).

§ 3 (Antiqua § 4. Antiqua vero § 3. omittitur).

100. — In iis quaestionibus quae libere inter catholicos controvertuntur, nemo opinionem suam ita defendat, ut alteri notam inurat; sed potius caritati, veritati, auditorum profectui consulens, satis habeat varias opiniones earumque argumenta praecipua, non diutius in iis commorando, sincere exponere, atque suam modeste propugnare.

101. — Quaestionibus in Societate liberis non annumeratur quae de divinis auxiliis et scientia media dicitur; quamquam in hac etiam ab acri nimis animorum contentione, in publicis praesertim disputationibus, temperandum est.

³⁹ Cf. *Const.* P. IV c. 4 n. 2 [340].

⁴⁰ Cf. *Const.* P. IV c. 6 litt. D [368].

⁴¹ Cf. *A. S. S.* 12 (1879) 108-115.

⁴² Cf. *A. A. S.* 15 (1923) 309-329.

⁴³ Cf. *Act. Rom.* II (1917) 318-363.

102. — Superiores ad philosophiam scholasticam et sacram theologiam docendam constituent Professores qui doctrinae S. Thomae sint vere studiosi; eos qui erga S. Thomam minus bene affectos se produnt, vel a doctrina in Societate probata recedunt, vel probatos et eximios Societatis Doctores parvipendunt, vel immoderate suas opiniones defendendo graviter delinquant, serio moneant, et si non resipiscant, a docendi munere removeant.

103. — In universum sedulo et constanter invigilandum est, ut Nostri ab intemperanti novitatum studio et periculosa opinandi licentia incolumes serventur. Quare haec ob oculos habeantur:

1°. Ut libere possit aliqua sententia proferri, non satis est eam adhuc non esse damnatam, sed sedulo etiam attendatur num sit conformis menti Ecclesiae Sedisque Apostolicae satis clare iam manifestatae, SS. Patrum doctrinae, sententiis Doctorum catholicorum communi consensu probatis.

2°. Nihil novi proponatur quod fidei pictative christianae non prorsus congruat, vel quod fideles merito possit offendere, vel quod rationibus pro re vere gravibus non probetur.

3°. Quod si dubitetur utrum aliqua doctrina sit nova, periculosa, minus opportuna necne, parati sint omnes ad suum iudicium Societatis iudicio submittendum.

4°. Nostri SS. Patribus et catholicae traditionis documentis praecipuam operam dent; acatholicorum vero commentariis et libris cautissime utantur, caventes ne eorum exemplo atque consuetudine illecti, paulatim eo deflectant, ut a supernaturali ratione factorum et inspiratione Sacrae Scripturae praescindere videantur.

5°. Caveant ne auditores erga scriptores rationalistas infensosque Ecclesiae vel doctrinae suspectae favore afficiantur, magnoque cum delectu eos quoque illorum libros qui erroribus vacent, in scholis proferant.

104. — (Antiquum decr. 103).

105. — (Antiquum decr. 104).

106. — (Antiquum decr. 105).

107. — (Antiquum decr. 106).

108. — Superiores summopere curent ut Scholastici optimam in studiis Societatis propriis institutionem accipiant. Ideo Provincialis, quibuscumque difficultatibus superatis, Nostri iam ab initio studiorum Professores assignent, in disciplinis quas tradunt, quantum fieri potest, insignes; congruentibus gradibus academicis ornatos ac paedagogicis dotibus instructos; quibus recentes tam errores quam scientiae progressus bene perspecti sint, ita ut discipulorum plenam fiduciam sibi concilient, eosque erudite simul ac solide instituant.

109. — (Manet).

110. — (Manet).

111. — § 1. De omnibus disciplinis praescriptis Scholastici examinandi sunt singulis annis.

§ 2. Examinatores omnes designantur a Provinciali, etiam pro examine ad gradum. Vi muneris censentur approbati ad examinandum Professores ordinarii in propria materia; Professores ordinarii theologiae fundamentalis et dogmaticae etiam in examine ad gradum.

112. — Examinatores sint quattuor in examine ad gradum, de tertio anno theologiae dogmaticae cursus maioris et de universa philosophia scholastica; tres in examinibus de parte annua sacrae theologiae et philosophiae scholasticae anni primi et secundi, de parte annua tertii et de universa theologia cursus minoris, de parte annua theologiae moralis et de theologia morali universa.

113. — Durent per duas horas integras examen ad gradum, per horam integram examina tertii anni philosophiae scholasticae et theologiae dogmaticae cursus maioris, per tres quadrantes examen de universa theologia in cursu minore, saltem per quartam horae partem examina de parte annua theologiae moralis, per mediam horam reliqua examina omnia de quibus in decreto 112.

114. — Iudicium examinitoris fit per suffragium quo declaretur num candidatus tantum doctrinae specimen dederit, ut idoneus censeatur ad progrediendum in curriculo studiorum in quo versatur vel ad idem curriculum absolvendum, aut ad gradum obtinendum ad quem contendit.

115. — § 1 (Manet).

§ 2. Si aliquis examinitor suffragia cum aliis, praeterquam cum illis ad quos ex officio pertinet, communicaverit, pro gravitate rei et culpae puniatur, etiam usque ad muneris privationem.

§ 3. Examinatorum nomina et suffragia in libro ad hoc destinato sedulo inscribantur, et, ubi plures sint examinatores, separatim, ita ut non appareat quodnam quisque suffragium tulerit.

116. — (Manet).

117. — § 1. Quattuor menses concedantur ad examen praeparandum, quo tempore examinandi paucioribus intererunt scholis; immo ultimis duobus mensibus, scholis adesse ne cogantur.

§ 2. Quattuor autem menses ita intellegantur, ut ob causam gravem, ex improvise paucis ante examen diebus ortam, possit Provincialis hoc tempus prorogare, non autem ultra decem dies; si vero intra hoc spatium examen non fit, materia mutetur.

118. — § 1. Examinatores declarare debent num examinatus certo superaverit mediocritatem in philosophia et theologia scholastica, ideoque actu habeat eam doctrinam conspicuam et selectam.

quae in bullis pontificiis et Societatis Constitutionibus et Congregationum Generalium decretis ad professionem quattuor votorum requiritur.

§ 2. Superare autem certo mediocritatem dicitur ille qui theses seu materiam ad examen propositam bene intellegit et cum satisfactione exponere ac tueri valet; idque non tantum vix aut aegre, sed clare et sine dubitatione.

§ 3. Hac doctrina praeditus, aptus censetur ad philosophiam et theologiam scholasticam cum satisfactione docendam, adhibitis congruentibus praeparationibus et servatis de iure servandis.

§ 4. Iudicium de doctrina ferendum est non relative ad alios ad gradum iam promotos, sed absolute; et quidem habita ratione, non ingenii solum, sed etiam doctrinae quam actu habet dum examinatur.

119. — Examinatores, antequam hoc officium prima vice exercent, legant decreti 118 §§ 1 et 4, et iurent secundum formulam quae sequitur, qua se astringant ad fidelitatem in suffragio ferendo et ad secretum cum omnibus, praeterquam cum Generali ac Provinciali, servandum: « Ego N. testem invoco Deum, cuius oculis nuda et aperta sunt omnia, me in examine praestitutum esse fideliter quae praescribuntur in decreto 118 §§ 1 et 4, secundum propriam eius vim; ac proinde me, suffragium utrum candidatus mediocritatem in philosophia et theologia scholastica certo superaverit necne, laturum esse non comparative ad alios quosdam ante promotos, sed absolute, nec habita solum ingenii ratione, sed etiam doctrinae quam quis actu habet; meque praeterea nemini revelaturum esse suffragium, praeterquam iis ad quos pertinet ex officio. Ita iuratus promitto ».

120. — § 1. In examine quod fit ad finem quadriennii theologi, duplex suffragium ab examinadoribus ferendum est: unum quidem in ordine ad gradum academicum, de sola parte theologica examinis et iuxta Statuta n. 64, 4° et n. 55, habitis prae oculis Ordinationum art. 38 § 1 et constitutionis apostolicae « Deus scientiarum » art. 44 et 9; aliud vero in ordine ad professionem quattuor votorum, de toto examine et iuxta decreta 118, 119 et 121.

§ 2. In hoc examine singuli a singulis examinadoribus examinandi sunt in theologia, non autem necessario a singulis in philosophia.

121. — § 1. Examinatores iudicium ferant secundum hanc formulam: « Ego N. examinaui de more (vel, si agatur de actu theologiae ad normam decreti 161, § 1, 3°, dicatur: audiui defendentem theses de universa theologia) N., et iuratus censeo cum certo (vel: non certo) superare mediocritatem in philosophia et theologia scholastica, ideoque actu habere (vel: non habere) eam

doctrinam conspicuam et selectam, quam Collectio Decretorum d. 118 et formula iuramenti ad professionem quattuor votorum requirunt ».

§ 2. Ut quis censeatur habere doctrinam praescriptam, requiruntur tria suffragia positiva et clara; particulae « vix » et « aegre » aliaeque similes in hoc examine relate ad professionem suffragium reddunt negativum; suffragium vero dubium pro nullo habetur.

§ 3. Quod si tantam doctrinam non habeat candidatus, diserte addatur num saltem mediocritatem vix superaverit vel attingerit.

122. — (Manet).

123. — (Manet).

124. § 1. Materia examinis annui de philosophia et de theologia fundamentali et dogmatica utriusque cursus atque de theologia morali, ea fere omnis sit, quam Professores toto currentis anni spatio tradiderunt. Materia vero examinis ultimi anni theologiae cursus minoris complectatur praecipua capita sacrae theologiae universae, peculiari ratione habita tractatum qui anno quarto praelecti sunt.

§ 2. Examen ultimi anni philosophiae scholasticae universam materiam philosophiae complecti debet, si fiat in ordine ad cursum theologiae maiorem.

125. — Ut quis in examinibus philosophiae scholasticae et sacrae theologiae censeatur probatus, requiritur ut maior pars examinerum saltem sex puncta dederit.

126. — Qui requisita suffragia non tulerit:

1°. Decidit a iure examinis ad gradum, si quod habebat, et si agatur de cursu theologiae maiore, studia perficiat in cursu minore (nisi rationes peculiare aliud suadeant); si vero ne suffragia quidem ad cursum minorem requisita tulerit, examen repetat; quod si etiam in tertio examine probatus non fuerit, res ad Generalem deferatur.

2°. Ut autem in ordine ad gradum progrediatur ab uno anno ad alterum, Provincialis sine consensu Generalis repetitionem examinum annuorum de philosophia scholastica et sacra theologia permittere non potest, nisi quando examinato ex suffragiis requisitis unum tantum defuerit, et auditis Rectore cum suo Consilio, Professoribus aliisque gravibus viris. Eiusmodi vero permissionem ne concedat nisi raro et gravi de causa neque in eadem Facultate bis eidem, ac virtutis quoque rationem habeat.

3°. Examen vero de universa sacra theologia ad Licentiam obtinendam praescriptum et examen de universa philosophia scholastica repetere numquam poterit nisi de facultate Generalis.

127. — § 1 (Manet).

§ 2. Ad sacros ordines autem ne promoveantur, nisi de universa hac disciplina examinati sint et saltem duo examinatores affirmant, graviter eorum onerata conscientia, eos tantam habere doctrinam ut confessiones cum fructu audire possint.

128. — (Manet).

129. — (Manet).

130. — (Manet).

67. - De potestate admittendi ad ultima vota.

In Ms. act. 41, 42, 44.

Decr. 149 ita corrigatur:

Potestatem admittendi ad sollemnem professionem Generalis haud facile cuiquam delegabit, ne Provinciali quidem.

68. - De admittendis ad professionem sine examine ad gradum

In Ms. act. 45.

Decr. 161 ita mutetur:

§ 1. Ad sollemnem professionem quattuor votorum sine examine ad gradum admitti possunt:

1°. (Manet).

2°. Laureati vel Licentiati in theologia.

3°. (Manet).

§ 2. (Manet).

69. - De nomine oeconomi.

In Ms. act. 23, 25.

In decretis 185, 214, 280 et 284 nomen « procuratoris » mutetur in nomen « oeconomi ».

70. - De paupertate Domorum Scriptorum.

In Ms. act. 10, 12, 14, 17, 19, 23, 25, 65.

Decr. 196 ita mutetur:

§ 1. Domus Scriptorum separatae cum facultate reditus certos et stabiles habendi admitti possunt.

§ 2. Si quae vero Scriptorum Domus alicui Seminario Nostrorum vel Collegio alumnorum applicentur, cavendum est ne Seminarium seu Collegium gravetur nec quidquam fiat contra fundatorum intentionem.

71. - De causis designandi Vicarium Generalem.

In Ms. act. 54.

Decr. 262 ita mutetur:

§ 1. (Manet).

§ 2. (Manet).

§ 3. In casu diuturnae absentiae vel extraordinarii negotii pertractandi ius est Praeposito Generali Vicarium sibi substituere.

72. - De causis ob quas Assistentes in munere cessare possunt.

In Ms. act. 38-41, 44, 45, 53, 54.

Decr. 269 ita mutetur:

§ 1. (Manet).

§ 2. Generalis vero ius est et officium iis alios sufficiendi:

1°. Si mortui fuerint;

2°. Si eos iudicet officio indignos;

3°. Si auditis reliquis Assistentibus et Praepositis earum Provinciarum pro quibus singuli Assistentes sunt, eos iudicet propter notabilem virium imminutionem ita muneri impares, ut exinde Societas grave damnum acceptura praevideatur.

4° Si ipsi ex eadem vel alia gravi ratione id petierint.

5° Si ad diuturnum tempus aut abesse debeant aut officio, valetudinis causa, fungi nequeant.

§ 3. In quattuor prioribus casibus § 2, novus Assistentis constitui debet; in quinto, Substitutus Assistentis.

§ 4. (Manet).

§ 5. (Manet).

73. - De suffragiis pro defunctis Societatis.

In Ms. act. 61, 62.

Decr. 290 ita mutetur:

1°. (Manet).

2°. (Manet).

3°. Pro omnibus qui ad Provinciam pertinebant neque alienae erant applicati: duae Missae omnibus qui pariter ad eandem Provinciam pertinent neque sunt alienae applicati; una Missa omnibus qui sive, ex alia Provincia, huic sunt applicati, sive ex hac, alienae applicati sunt.

Pro omnibus qui alicui Provinciae erant applicati: una Missa omnibus sociis tam Provinciae ad quam defuncti pertinebant quam Provinciae cui erant applicati. Et in utroque casu, id est, sive alienae Provinciae sint applicati, sive non sint, etiam si extra Provinciam versentur.

4°.9°. (Manent).

MUTATIONES INDUCENDAE IN FORMULAS CONGREGATIONUM

74. - Mutationes Formulae Congregationis Generalis.

In Ms. act. 20, 22, 28, 30, 34-36, 43, 48-52, 61.

6. — Ad Congregationem Generalem ... (Manet).

1°.4°. (Manet).

5° Professi quattuor votorum sollemnium a Viceprovinciis et Missionibus missi ad normam Form. C. Prov. n. 90 sqq.

7. — Ad sola negotia ... (Manet).

1°.3°. (Manet).

4°. Praepositi Viceprovinciarum et Superiores Missionum ius mittendi Electorem habentium, in quibus Congregatio haberi non potuerit, si forte ipsi non sint quattuor votorum sollemmiter Professi.

5°. (Manet).

26. — § 1. (Manet).

§ 2. Discedentibus nemo sufficiatur.

36. — § 1. (Manet).

§ 2. Ante quam electio fiat, singularum Assistantiarum Electores et Procuratores in coetu praevio conveniunt, in quo suffragiis secretis nomina indicantur ad electionem deputati suae cuiusque Assistantiae. Praest Assistens vel, si hic desit, Elector professione antiquissimus, et secretarii munere fungitur Elector professione novissimus. Exitus suffragiorum (id est, nomina cum suffragiorum numero a singulis obtento) omnibus Patribus Congregatis ante electionem refertur, et vim mere indicativam habet.

§ 3. (Antiqua § 2).

§ 4. (Antiqua § 3).

§ 5. (Antiqua § 4).

45. — Incurrunt excommunicationem ... (Manet).

1°. Ubicumque, pro se vel pro aliis, directe vel indirecte, Generalatum ambierint, vel cum personis Societatis aut cum externis personis cuiusque status aut condicionis egerint aut tractaverint, vel litteras aut favorem Praelatorum, Principum aliorumve

procuraverint, ut quaevis particularis natio vel persona ad Generalium promoveatur vel ab eo excludatur.

2°. (Manet).

3°. (Manet).

64. — § 1. Qui informationes petit, intentionem habeat puram ... memor quod cum iuramento sit electurus quem aptissimum duxerit.

§ 2. (Manet).

81. — § 1. Post quintum autem scrutinium potest Congregatio, prout sibi placuerit, aut ulterius progredi in scrutiniis, aut Compromissarios constituere, si ita unanimi suffragio secreto decernat.

§ 2. (Manet).

§ 3. Tam in scrutinio de Compromissariis constitutendis quam in ipsa Compromissariorum electione ius suffragii habent infirmi in eadem domo versantes, quorum suffragia exquirantur ad normam n. 78 § 5.

§ 4. In Compromissariorum electione servetur eadem ferendi ac publicandi forma atque in electione Generalis; iuramentum autem ita efferatur: *Testem invoco cum omni reverentia Iesum Christum, qui Sapientia est aeterna, quod ego N. illum eligo et nomino in Praepositum Generalem Societatis Iesu, quem Electores ad id constituti elegerint et nominaverint; quodque ad hoc illos eligo in Compromissarios, quos sentio ad id munus aptissimos.*

§§ 5-7. (Manent).

94. — § 1. Congregatio decernere debet ad plura medietate suffragia secreta:

1°.-3°. (Manent).

4°. Quatenus affirmative ad primum, utrum haec potestas sit illimitata an limitata.

5°. (Ut prius sub 4°).

6°. (Ut prius sub 5°).

§ 2. (Manet).

§ 3. Si Congregatio decreverit electionem Vicarii perpetui cum iure successionis, conficiendum est interrogatorium ad normam nn. 37, 40, 41, 42.

95. — In electione Vicarii perpetui, procedatur in omnibus ad normam nn. 56-90, his tamen exceptis:

1°. (Manet).

2°. (Manet).

3°. Praeses per se vel per alium Congregatos alloquatur ipso die electionis; nullus autem Orator designetur.

4°. (Manet).

5°. Formula iuramenti ita immutetur: *Testem invoco cum omni reverentia Iesum Christum, qui Sapientia est aeterna, quod ego N. illum eligo et nomino in Vicarium Generalem Societatis Iesu (cum iure successionis), quem sentio ad hoc onus ferendum aptissimum.*

6°. (Manet).

7°. (Manet).

8°. Vicarius Generalis, si praesideat Congregationi, unicum suffragium, cum iure tamen praevalendi, habeat; in omni autem Deputatione cui interveniendi ius Generali competit, locus ac ius suffragium ferendi competunt Vicario, etiamsi Praepositus Generalis totam suam servet potestatem; et insuper ius praevalendi, si absit Generalis a Deputatione. Interesse etiam poterit tribunali de ambitu, cui absente Generali, praeerit, non tamen iudicet ipse, si ante suam electionem iudex non fuerit vel de ambitu in sua electione agatur.

101. — § 1. Deinde, eodem modo ac deputati ad detrimenta, ad normam n. 36 §§ 1 et 3, designentur ex Electoribus deputati ad secernenda postulata.

§§ 2-6 (Manent).

103. — § 1. Decernat etiam Congregatio utrum ipsa Commissiones, ad paranda negotia necessarias, constituere et Patres in eas cooptandos designare velit, an id Praeposito Generali sive simul cum Deputatis ad secernenda postulata sive soli committere.

§ 2. (Manet).

112. — § 1. Octavo, eodem die vel uno ex proxime sequentibus, designentur ex Electoribus (Assistentibus et Secretario eiusque Socii minime exclusis), ad plura suffragia secreta et unico scrutinio, ex singulis Assistentiis singuli Deputati ad detrimenta, servatis omnibus praescriptis n. 36. Huic Deputationi ad detrimenta Secretarius Congregationis a secretis erit.

§ 2. Ad hanc Deputationem vocari possunt a Generali, si ei placuerit, Assistentes; sed cum suffragio consultivo tantum, si in Deputatos electi non fuerint.

126. — § 1. (Manet).

§ 2. Utriusque generis Definitores eligantur ex Electoribus ad plura medietate suffragia secreta et singuli singulis scrutiniiis.

§ 3. (Manet).

142. — § 1. Postquam Congregatio, ad normam n. 101 § 6, determinaverit diem ultra quem nova postulata non iam deferri possint, licet singulis Patribus Congregatis ea postulata proponere, quae a Deputatione fuerint reiecta. Ad quod non est opus ut Patres Congregati a Praeside interrogentur; sed ipsi possunt scripto suum desiderium Secretario manifestum facere.

§ 2. Si quaedam huiusmodi proponantur, suffragatio praevia tempestive in Congregatione instituatur, num de tali postulato agendum sit. Si sententia fuerit affirmativa, modo consueto procedatur ad normam nn. 119-124; suffragatio autem de ipso postulato fiat post absoluta omnia postulata a Deputatione admissa.

§ 3. Congregatio ad plura medietate suffragia concedere potest:

1°. Ut Acta quae cum Congregatione communicari non potuerint, cum Praeposito Generali et Assistentibus tantum post absolutam Congregationem communicentur; ab iisque approbentur.

2°. Ut in Congregationis statutis Praepositus Generalis:
a) correctiones quae evidenter necessariae sint, inducat, et contradictiones, si quas deprehenderit, componat (ad mentem tamen Congregationis et auditis cum suffragio deliberativo iis Curiae Generalis Patribus, qui ratione muneris ius habent ad Congregationem Generalem); b) stilum perpoliat, et decretorum ordinem, si expedire videatur, immutet.

75. - Mutationes Formulae Congregationis Provincialis

In Ms. act. 8, 9, 24-26, 28-30, 32, 34, 43, 54, 55, 61.

3. — § 1° (Manet).

§ 2. Si ergo huiusmodi causae adesse videantur, Provincialis eo in loco qui sibi opportunior videbitur, conveniat cum Consultoribus suis qui affuerint et iis Patribus, ad Congregationem indicendam ius certum habentibus qui actu in civitate praesentes fuerint, hique omnes, ad plura medietate suffragia non secreta, decernant:

1°. (Manet).

2°. (Manet).

§§ 3-6. (Manet).

6. — § 1. Ius ad Congregationem Provinciale habent, ratione muneris:

1°. (Manet).

2°. (Manet).

3°. Superiores locales omnes, quocumque nomine vocentur, qui ordinarie a Praeposito Generali nominantur;

4°. Oeconomus Provinciae;

5°. (Manet).

§ 2. (Manet).

11. — Pariter supra numerum vocentur ratione aequitatis, si tempore Congregationis in Provincia versentur, Patres qui munus quidem gerunt vel antiquitatem habent quae ius dent ad Congregationem, sed hoc iure privantur vi praescripti n. 8 § 3 et etiam

n. 9 § 1, dummodo in sua Viceprovincia vel Missione electio mittendorum ad Congregationem Generalem tunc non fiat.

16. — § 1. De impedimentis Congregandorum ante inchoatam Congregationem iudicabit Provincialis, quo tempore et loco sibi opportunius videbitur, advocatis, ex iis qui actu in civitate praesentes fuerint, Consultoribus Provinciae (etiam si ius nullum habeant ad Congregationem) et, secundum ordinem praecedentiae in eadem Congregatione servandum, aliis Patribus ad indictam Congregationem ius certum habentibus, usque ad complendum, quoad fieri possit, simul cum Provinciali et Consultoribus numerum decem. Iudicium autem ferent ad plura medietate suffragia secreta.

§§ 2-5. (Manent).

18. — Iis qui iudicati fuerint impediti, tot alii substituantur, et quidem in hunc modum:

1°. (Manet).

2°. (Manet).

3°. Oeconoמו Provinciae sufficiatur Viceoeconomus, si quis sit designatus; sin minus, Oeconomus Collegii Maximi; hoc autem deficiente vel impedito, alius vocetur ad normam n. 8 § 2.

4°. (Manet).

5°. (Manet).

19. — § 1. Firmis praescriptis nn. 20-26, a Congregatione Provinciali eligi possunt:

1°. Si agatur de Mittendis ad Congregationem Generalem: omnes et soli Professi quattuor votorum sollemnium qui sint de Provincia ad normam n. 7 § 2, sive in ipsa versentur, sive non, exclusis tamen sociis Viceprovinciae vel Missionis ab hac Provincia dependentis, cui ius concessum sit mittendi Electorem.

2°. (Manet).

§§ 2-4. (Manent).

21. — In propria Provincia vocem activam et passivam retinent qui Curiae Generaliciae vel domui aut operi a Generali immediate dependenti assignantur. Secretarius quidem Societatis, Procurator Generalis, Oeconomus Generalis, necnon Superior huiusmodi domus vocem activam habent etiam vi muneris; at supra numerum, nisi iam eam habeant intra numerum ratione antiquitatis professionis. Omnes tamen ab obligatione adeundi Congregationem a Praeposito Generali dispensari possunt.

22. — In propria Provincia vocem activam et passivam retinent qui assignantur domui vel operi quae a Generali declarata sunt pluribus Provinciis communia (dummodo ipsi ad unam ex his Provinciis pertineant). Superior tamen huiusmodi domus a Generali ordinarie nominatus vocem activam habet in Provincia ad quam domus pertinet.

39. — § 1. (Manet).

§ 2. Omnes Patres lingua latina utantur. In negotiis tamen tractandis lingua vernacula a Provinciali permitti poterit.

44. — Primo die, id est, postridie diei in quem indicta fuerat Congregatio, mane affigantur parieti vel Patribus Congregatis distribuantur duo catalogi, de quibus n. 29.

55. — Octavo, statim ac duo Deputati electi fuerint, assignentur, ad plura medietate suffragia non secreta, dies in quo Mittendorum fiat electio; qui sit secundus vel ad summum quartus post diem in quem indicta fuerat Congregatio.

70. — §§ 1-4. (Manent).

§ 5. Congregationis iudicio ita acquiescendum est, ut qui iudicati fuerint impediti, nullum iam habeant ius eundi ad Congregationem Generalem vel Procuratorum. Provincialis vero ius suum recuperat, si, iudicio Patrum de quibus n. 16 § 1, impedimentum cessaverit.

§ 6. (Manet).

§ 7. Quam primum Mittendorum et Substitutorum nomina in domibus Provinciae authentice promulgentur.

86. — § 1. Omnibus expeditis, latine scribantur Acta Congregationis, quae sigillo Provinciae obsignentur (subscriptentibus Praeside et Secretario, vel, hoc impedito, Assistente Secretarii, qui nomini suo addat: « Prosecretarius »), et in archivo Provinciae servantur.

§ 2. (Manet).

§ 3. (Manet).

90. — § 1. Viceprovinciae independentes habent ius mittendi unum Electorem ad Congregationem Generalem. Idem ius concedi potest a Praeposito Generali Missionibus independentibus et maioribus Viceprovinciis Missionibusque dependentibus.

§ 2. Viceprovinciae independentes, non secus atque Provinciae, habent ius mittendi Procuratorem ad Praepositum Generalem tertio quoque anno ad normam Form. C. Proc. n. 1.

§ 3. Occasione Congregationis Procuratorum Praepositus Generalis concedere potest Missionibus independentibus et maioribus Viceprovinciis Missionibusque dependentibus ius mittendi Relatorem; qui tamen ad ipsam Procuratorum Congregationem ius nullum habet, sed tantum de statu Viceprovinciae vel Missionis rationem reddere debet.

91. — § 1. (Manet).

§ 2. Firmis praescriptis nn. 20-26, vocem passivam habent:

1°. In Electoris eiusque Substituti electione: omnes ac soli Professi quattuor votorum sollemnium qui sint de Viceprovincia

vel Missione, quemadmodum id de Provincia n. 7 § 2 explicatur.

2°. In Procuratoris eiusque Substituti electione: omnes ac soli iidem Professi de quibus n. 1°, dummodo ne ita longe absint, ut Praepositum Viceprovinciae ante Congregationem Procuratorum convenire nequeant. Excipiuntur praeterea tam is qui actu est Viceprovinciae Praepositus, etiamsi ante Congregationem Procuratorum officio sit defuncturus, quam is qui Praepositus Viceprovinciae iam est nominatus et ante eandem Congregationem munus sit suscepturus.

3°. In Relatoris Missionis independentis electione: omnes Sacerdotes qui sint de Missione ad normam n. 7 § 2.

§ 3. Elector, Procurator, Missionis independentis Relator eorumque Substituti eliguntur in Congregatione Viceprovinciae vel Missionis, quae iisdem normis regitur atque Congregatio Provincialis, exceptis tamen quae sequuntur.

92. — § 1. (Manet).

§ 2. (Manet).

§ 3. Si ante Congregationem Generalem haberi nequeat Congregatio in Viceprovincia vel Missione, Praepositus Viceprovinciae et Superior Missionis: a) si sit Professus quattuor votorum sollemnium, munere Electoris ipse fungetur; b) si Professus quattuor votorum sollemnium forte non sit, ius nihilominus habet ad eundem Congregationem Generalem ad sola negotia; c) si, servata norma n. 16, ipse impeditus iudicatus fuerit, ius habet suo loco in Electorem mittendi Professum quattuor votorum sollemnium de Viceprovincia vel Missione (n. 7 § 2), quem maluerit et idoneum iudicaverit, auditis prius, etsi non necessario, iis Patribus de quibus n. 3 § 2.

§ 4. Si ante Congregationem Procuratorum haberi nequeat Congregatio:

1°. In Viceprovinciis independentibus, Praepositus Viceprovinciae cum Patribus de quibus n. 3 § 2, ad plura medietate suffragia secreta, eliget Relatorem, ex Professis quattuor votorum de Viceprovincia (n. 7 § 2) assumendum, qui tamen ad ipsam Congregationem Procuratorum ius nullum habet.

2°. In Missionibus independentibus, ipse Superior Missionis munere Relatoris fungetur; qui, si ad normam n. 16 impeditus iudicatus fuerit, ius habet suo loco mittendi illum Sacerdotem de Missione (n. 7 § 2), quem maluerit et idoneum iudicaverit, auditis prius, etsi non necessario, iis Patribus de quibus n. 3 § 2.

93. — § 1. Ius ad Congregationem habent, ratione muneris:

1°. (Manet).

2°. (Manet).

3°. Oeconomus Viceprovinciae vel Missionis, ita tamen ut, si duo vel plures sint Oeconomi, ille praeferatur, qui in territorio Viceprovinciae vel Missionis habitualiter degat.

4°. Superiores locales omnes, quocumque nomine vocentur, qui a Praeposito Generali ordinarie nominantur.

5°. (Manet).

§§ 2-4. (Manent).

96. — § 1. (Manet).

§ 2. In Congregatione Viceprovinciae independentis quae Congregationem Procuratorum antecedit, eligendi sunt duo Professi quattuor votorum sollemnum, id est Procurator eiusque Substitutus; praeterea ferendum est « votum Congregationis » de cogenda aut non cogenda Congregatione Generali ad normam n.72.

§ 3. In Congregatione Missionis independentis quae Congregationem Procuratorum antecedit, eligendi sunt duo Sacerdotes, id est Relator et eius Substitutus; sed non est agendum de cogenda aut non cogenda Congregatione Generali.

97. — § 1. (Manet).

§ 2. Si Viceprovincia vel Missio ius habet eligendi Electorem vel Procuratorem vel Relatorem, in Congregatione, ad hanc electionem coacta, de postulatis agatur secundum ea quae praescripta sunt pro Provinciis nn. 53, 54, 73 et sqq.

§ 3. (Manet).

76. - Mutationes Formulae Congregationis Procuratorum.

In Ms. act. 7-9, 61.

1. — § 1. Tertio quoque anno, numerando a die 26 septembris post finem ultimae Congregationis Generalis (nisi alius dies eiusdem anni civilis Praeposito Generali commodior visus fuerit), ex omnibus Provinciis et Viceprovinciis independentibus convenient Procuratores, secundum praescripta Formulae Congregationis Provincialis electi.

§ 2. (Manet).

3. — Congregatio constituitur a Praeposito Generali, Assistentibus, Procuratoribus electis a Provinciis et Viceprovinciis independentibus. Assistentibus autem assimilantur Substituti Assistentium a Generali nominati et a maiore parte Provincialium approbati, dummodo Assistentes quorum sunt Substituti ne sint praesentes.

4. — Ad Congregationem ius nullum habent Viceprovinciae dependentes nec Missiones. Sed Missionibus independentibus et maioribus Viceprovinciis Missionibusque dependentibus potest Ge-

neralis concedere ut Congregationis occasione mittant Relatorem ad normam Form. C. Prov. n. 90 sqq.

19. — Meminerint quoque se in ferendo suffragio non teneri ad eam sententiam sequendam quae in Congregatione suae Provinciae vel Viceprovinciae probata est, sed eam amplecti debere quam, acceptis omnibus informationibus de quibus nn. 15 et 16, magis in Domino probaverint ipsi.

MUTATIONES INDUCENDAE IN REGULAS.

77. Mutationes Regularum Communium.

In Ms. act. 46, 49.

1. — Omnes cotidie Sacro decenter intersint. Qui Sacerdotes sunt, ita vivere studeant, ut cotidie merito celebrare possint.

2. — (Antiqua R. 1).

3. — (Manet).

4. — (Manet).

5. — (Manet).

6. — Unusquisque Superiores alloquatur magna cum reverentia; is vero quem Superior alloquitur aut reprehendit, humiliter et sine interpellatione audiat.

7. — (Antiqua R. 21).

8. — (Antiqua R. 19).

9. — (Antiqua R. 13).

10. — (Antiqua R. 18).

11. — (Antiqua R. 28).

12. — Ad maiorem unionem eorum qui in Societate vivunt, maiusque auxilium eorum apud quos habitant, singuli addiscant eius regionis linguam in qua resident, nisi forte ipsorum nativa illic esset utilior; salva tamen latini sermonis lege in iis qui studiis dant operam, secundum cuiusque Provinciae usum a Praeposito Generali approbatum.

13. — (Antiqua R. 26).

14. — (Antiqua R. 29).

15. — (Antiqua R. 27).

16. — Nemo pecuniam apud se habeat, nisi cum expressa Superioris facultate et ad solos usus a Superiore designatos; apud alium vero nec pecuniam nec quidquam aliud.

17. — Libros nemo habeat sine facultate; in iis vero quibus uti licet, nec scribat quidquam nec notam ullam imprimat. Regulae autem bibliothecae diligentibus cura servantur.

18. — (Antiqua R. 9).

19. — Absque Superioris facultate nemo cubiculum suum claudat, quin aperiri extrinsecus possit, aut arcam seu quidquam aliud habeat obseratum.

20. — (Antiqua R. 23).

21. — (Antiqua R. 22).

22. — (Antiqua R. 30).

23. — (Antiqua R. 31).

24. — (Antiqua R. 12).

25. — Ut ea, quae religiosos decet, gravitas et modestia retineatur, nemo alium, etiam ioco, tangat, praeterquam in signum urbanae caritatis ad salutandum vel valedicendum.

26. — Cum aliquid in mensa cuiquam deest, is qui illi assidet, admoneat eum qui ministrat.

27. — (Antiqua R. 24).

28. — (Antiqua R. 17).

29. — (Antiqua R. 16).

30. — (Antiqua R. 14).

31. — Qui male se habere praeter solitum senserit, id infirmario vel Praefecto sanitatis aut Superiori referat. Nemo vero medicinam accipiat aut medicum eligat vel consulat, nisi approbante Superiore.

32. — Sine facultate Superioris nemo domo egrediatur, nec nocte post horam consuetam extra domum versetur. Exeant autem cum socio, quandocumque vel Superior id praescribat vel prudentia aut mos regionis id requirat.

33. — Omnes consueta domus ianua egredientur et ingredientur; egredientes vero admonebunt ianitorem quando sint reversuri.

34. — (Antiqua R. 46).

35. — (Antiqua R. 39).

36. — (Antiqua R. 34).

37. — (Antiqua R. 36).

38. — (Antiqua R. 35).

39. — (Antiqua R. 37).

40. — (Antiqua R. 38).

41. — Cum quis facultatem a Superiore petit aliquo eundi, simul etiam aperiat quo et cuius rei causa ire velit, praesertim si Praelatus aut alius vir primarius conveniendus sit; eique referat quid egerit, sicut ipsum velle intellet et res postulaverit.

42. — (Antiqua R. 40).

43. — Singuli has Regulas et officiorum suorum habeant atque intellegant, easque legendo sibi faciant familiares. Regulae autem Communes aliquoties in anno ad mensam legantur.

(Antiquae RR. 6 et 25 abrogantur).

APPENDIX

PATRES CONGREGATIONIS GENERALIS XXX

A RESTITUTA SOCIETATE XI

ANNO MCMLVII

A. R. P. N. IOANNES B. JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS

A DIE 15 SEPTEMBRIS 1946

22 dec. 1889 - 23 sept. 1907 - 2 febr. 1924

N.	NOMINA ET COGNOMINA PATRUM	Ortus	Ingressus	Gradus
<i>Assistentes et Provinciales</i> (Cf. Form. C. G. n. 6, 2 ^o et 3 ^o)				
2	P. Severianus Azcona, <i>Assist. Hisp.</i>	8 nov. 1884	10 iun. 1903	2 febr. 1921
3	P. Antonius Pat. Prešeren, <i>Assist. Slav.</i>	8 iun. 1883	3 oct. 1910	2 febr. 1921
4	P. Vincentius A. McCormick, <i>Assist. Amer.</i>	17 iun. 1886	14 aug. 1903	2 febr. 1923
5	P. Thomas I. Travi, <i>Assist. Amer. Lat.</i>	2 iun. 1894	1 apr. 1908	15 aug. 1927
6	P. Henricus M. del Valle, <i>Prov. Mex.</i>	15 sept. 1889	2 maii 1910	15 aug. 1927
7	P. Bernardus de Gorostarzu, <i>Assist. Gall.</i>	14 sept. 1890	6 sept. 1912	2 febr. 1929
8	P. Desmondus Boyle, <i>Prov. Angl.</i>	29 aug. 1897	7 sept. 1913	2 febr. 1932
9	P. Aloysius M. Coyne, <i>Prov. Bomb.</i>	15 iun. 1899	7 iul. 1914	2 febr. 1933
10	P. Petrus van Gestel, <i>Assist. Germ.</i>	10 iul. 1897	26 sept. 1916	2 febr. 1934
11	P. Ignatius Prieto, <i>Prov. Tolet.</i>	22 febr. 1900	18 maii 1917	15 aug. 1934
12	P. Franciscus Cuenca, <i>Prov. Baet.</i>	4 ian. 1901	14 iun. 1917	15 aug. 1934
13	P. Georgius E. Nunan, <i>Prov. Can. Sup.</i>	9 iul. 1896	14 aug. 1917	2 febr. 1935

N.	NOMINA ET COGNOMINA PATRUM	Ortus	Ingressus	Gradus
14	P. Constantius Kolfshoten. <i>Prov. Neerl.</i>	24 iun. 1899	26 sept. 1917	2 febr. 1935
15	P. Carolus Wehner. <i>Prov. Germ. Or.</i>	8 mart. 1893	14 sept. 1912	29 sept. 1935
16	P. Iacobus E. Coleran. <i>Prov. Nov. Angl.</i>	15 febr. 1900	30 iul. 1919	15 aug. 1936
17	P. Ioannes B. Rocha, <i>Prov. Bras. Centr.</i>	13 sept. 1903	29 aug. 1918	2 febr. 1937
18	P. Franciscus X. Baeza, <i>Prov. Cast. Occ.</i>	2 dec. 1903	2 maii 1919	2 febr. 1937
19	P. Leo D. Sullivan, <i>Prov. Detroit.</i>	21 ian. 1901	5 sept. 1919	2 febr. 1937
20	P. Aloisius Renard. <i>Prov. Belg. Mer.</i>	23 iun. 1903	23 sept. 1920	2 febr. 1938
21	P. Greg. Sánchez-Céspedes, <i>Prov. Legion.</i>	28 nov. 1901	30 sept. 1920	2 febr. 1938
22	P. Gerardus Goulet, <i>Prov. Can. Inf.</i>	25 sept. 1902	14 aug. 1921	2 febr. 1939
23	P. Franciscus Ibricu. <i>Prov. Cast. Or.</i>	27 maii 1905	7 sept. 1921	2 febr. 1939
24	P. Iacobus Martegani. <i>Assist. Ital.</i>	24 iul. 1902	21 sept. 1922	2 febr. 1939
25	P. Nicolaus Junk, <i>Prov. Germ. Inf.</i>	9 ian. 1904	25 apr. 1922	15 aug. 1939
26	P. Laurentius M. O'Neill. <i>Prov. Neo Aur.</i>	1 mart. 1904	14 aug. 1922	15 aug. 1939
27	P. Stephanus Dhanis, <i>Prov. Belg. Sept.</i>	9 mart. 1905	23 sept. 1922	2 febr. 1940
28	P. Ieremias Hogan. <i>Prov. Austral.</i>	26 apr. 1903	31 aug. 1920	15 aug. 1940
29	P. Georgius Steiger, <i>Prov. Bras. Mer.</i>	12 dec. 1904	13 apr. 1923	15 aug. 1940
30	P. Henricus I. Schultheis. <i>Prov. Oregon.</i>	25 oct. 1900	16 iul. 1923	15 aug. 1940
31	P. Leo J. Burns, <i>Prov. Wiscons.</i>	7 oct. 1904	31 ian. 1924	2 febr. 1941
32	P. Andreas Ravier, <i>Prov. Lugdun.</i>	3 iun. 1905	17 oct. 1922	2 febr. 1942
33	P. Carroll O'Sullivan, <i>Prov. Calif.</i>	14 apr. 1902	4 aug. 1925	15 aug. 1942
34	P. Thomas E. Henneberry. <i>Prov. Neo Ebor.</i>	21 oct. 1908	14 aug. 1925	15 aug. 1942

N.	NOMINA ET COGNOMINA PATRUM	Ortus	Ingressus	Gradus
35	P. Ioannes Costa, <i>Prov. Taurin.</i>	26 dec. 1907	11 nov. 1926	2 febr. 1943
36	P. Antonius Pinsker, <i>Prov. Austriae</i>	12 febr. 1906	7 sept. 1924	15 aug. 1943
37	P. Gulielmus F. Maloney, <i>Prov. Maryl.</i>	10 iun. 1909	14 aug. 1926	15 aug. 1943
38	P. Aemilius Arango, <i>Prov. Colomb.</i>	20 maii 1909	16 sept. 1927	2 febr. 1944
39	P. Ioannes B. Moyersoën, <i>Prov. Ranch.</i>	17 maii 1900	23 sept. 1919	24 maii 1944
40	P. Michael O'Grady, <i>Prov. Hibern.</i>	8 sept. 1911	1 sept. 1927	2 febr. 1945
41	P. Iacobus Misset, <i>Prov. Camp.</i>	10 sept. 1906	16 oct. 1925	15 aug. 1945
42	P. Coelestinus Szawan, <i>Prov. Pol. Min.</i>	5 oct. 1912	7 aug. 1928	2 febr. 1946
43	P. Petrus Dalle Nogare, <i>Prov. Ven. Med.</i>	19 maii 1913	7 sept. 1928	15 aug. 1946
44	P. Victor Blajot, <i>Prov. Tarrac.</i>	11 aug. 1910	15 oct. 1929	2 febr. 1947
45	P. Ioannes Bru, <i>Prov. Tolos.</i>	30 aug. 1904	3 oct. 1932	2 febr. 1947
46	P. Iosephus P. Fisher, <i>Prov. Missouri.</i>	16 sept. 1913	8 aug. 1930	15 aug. 1947
47	P. Ioannes Dom. Maddalena, <i>Prov. Rom.</i>	11 nov. 1911	12 nov. 1930	2 febr. 1948
48	P. Philippus Durand-Viel, <i>Prov. Franc.</i>	8 dec. 1911	9 maii 1931	2 febr. 1948
49	P. Gulielmus J. Schmidt, <i>Prov. Chicag.</i>	2 dec. 1911	27 aug. 1930	15 aug. 1948
50	P. Douglas M. Gordon, <i>Prov. Madur.</i>	3 febr. 1912	3 iun. 1933	15 aug. 1950
51	P. Ios. Craveiro da Silva, <i>Prov. Lusit.</i>	22 iun. 1911	14 aug. 1934	15 aug. 1951
52	P. Salvator Bentivegna, <i>Prov. Siculae</i>	2 aug. 1919	7 sept. 1934	15 aug. 1952
53	P. Leo Rocca, <i>Prov. Neap.</i>	19 aug. 1909	23 maii 1936	15 aug. 1952
54	P. Franciscus Zaragozí, <i>Prov. Argent.</i>	30 ian. 1904	1 mart. 1919	16 maii 1955
55	P. Antonius Stricker, <i>Prov. Germ. Sup.</i>	21 febr. 1903	20 apr. 1922	8 dec. 1955

N.	NOMINA ET COGNOMINA PATRUM	Ortus	Ingressus	Gradus
56	P. Stanislaus Wawryn, <i>Prov. Pol. Mai.</i> <i>Electores et Procuratores</i> (Cf. Form. C. G. n. 6, 4 ^o et 5 ^o)	5 maii 1904	7 oct. 1925	3 maii 1956
57	P. Ioannes Fahy, <i>Elect. Austral.</i>	5 febr. 1874	7 sept. 1891	2 febr. 1911
58	P. Iosephus Danti, <i>Elect. Bras. Centr.</i>	23 nov. 1875	28 oct. 1896	2 febr. 1912
59	P. Ernestus Dannegger, <i>Elect. Missouri.</i>	5 mart. 1879	24 apr. 1899	15 aug. 1916
60	P. Augustinus Bea, <i>Elect. Germ. Sup.</i>	28 maii 1881	8 apr. 1902	15 aug. 1918
61	P. Antonius Encinas, <i>Elect. Legion.</i>	15 mart. 1883	14 oct. 1901	2 febr. 1919
62	P. Eduardus Fdez. Regatillo, <i>Elect. Legion.</i>	26 apr. 1882	12 nov. 1901	2 febr. 1919
63	P. Benedictus J. Rodman, <i>Elect. Detroit.</i>	9 maii 1882	10 aug. 1901	25 mart. 1919
64	P. Thomas Iorio, <i>Elect. Neap.</i>	16 oct. 1886	14 oct. 1901	15 aug. 1920
65	P. Franciscus Segarra, <i>Elect. Tarrac.</i>	5 febr. 1888	23 sept. 1901	15 aug. 1921
66	P. Henricus P. Wennerberg, <i>Elect. N. Angl.</i>	10 ian. 1887	14 aug. 1904	2 febr. 1922
67	P. Iosephus Greggio, <i>Proc. Kikwit.</i>	29 sept. 1886	6 oct. 1904	2 febr. 1922
68	P. Ladislaus Lohn, <i>Elect. Pol. Min.</i>	5 apr. 1889	18 mart. 1904	2 febr. 1923
69	P. Bernardus Swindells, <i>Elect. Angl.</i>	24 maii 1887	7 sept. 1905	2 febr. 1924
70	P. Dionysius Nerney, <i>Elect. Hibern.</i>	26 dec. 1886	7 sept. 1906	2 febr. 1925
71	P. Victorianus Larrañaga, <i>Elect. Cast. Or.</i>	23 mart. 1892	15 iul. 1908	15 aug. 1925
72	P. Paulus Bannwarth, <i>Proc. Bras. Sept.</i>	30 iun. 1888	18 aug. 1906	2 febr. 1926
73	P. Paulus Durão, <i>Elect. Lusit.</i>	18 dec. 1893	9 oct. 1908	2 febr. 1927
74	P. Adamus C. Ellis, <i>Elect. Missouri.</i>	1 apr. 1889	31 aug. 1905	15 aug. 1928

N.	NOMINA ET COGNOMINA PATRUM	Ortus	Ingressus	Gradus
75	P. Eduardus Enright, <i>Proc. Salisb.</i>	19 nov. 1893	7 sept. 1910	2 febr. 1929
76	P. Iosephus Martínez A., <i>Elect. Mex.</i>	10 oct. 1893	4 sept. 1911	2 febr. 1929
77	P. Carolus Bozzola, <i>Elect. Taur.</i>	11 oct. 1895	19 sept. 1911	2 febr. 1929
78	P. Augustinus Kelly, <i>Elect. Ranch.</i>	20 sept. 1891	29 febr. 1912	15 aug. 1929
79	P. Aemilius Herman, <i>Elect. Germ. Inf.</i>	5 apr. 1891	15 apr. 1912	15 aug. 1929
80	P. Franciscus L. Sheerin, <i>Elect. Calif.</i>	28 apr. 1896	20 iul. 1910	2 febr. 1930
81	P. Alfredus Mondría, <i>Elect. Tarrac.</i>	28 dec. 1894	31 dec. 1911	2 febr. 1930
82	P. Caesar Dainese, <i>Elect. Ven. Med.</i>	30 nov. 1894	6 aug. 1912	2 febr. 1930
83	P. Gustavus Gundlach, <i>Elect. Germ. Or.</i>	3 apr. 1892	31 oct. 1912	2 febr. 1930
84	P. Victor Iriarte, <i>Proc. Venezuel.</i>	26 febr. 1897	6 mart. 1912	15 aug. 1930
85	P. Renatus d'Ouince, <i>Elect. Franc.</i>	2 aug. 1896	6 oct. 1913	2 febr. 1931
86	P. Franciscus E. Keenan, <i>Elect. Neo Ebor.</i>	11 dec. 1885	31 dec. 1917	2 febr. 1931
87	P. Ioannes Meagher, <i>Elect. Austral.</i>	1 maii 1895	21 maii 1915	15 aug. 1932
88	P. Gregorius Conget, <i>Proc. Ahmed.</i>	24 apr. 1897	27 maii 1915	15 aug. 1932
89	P. Gulielmus J. Dunne, <i>Elect. Calif.</i>	9 dec. 1897	15 iul. 1915	15 aug. 1932
90	P. Franciscus Menochio, <i>Elect. Taur.</i>	2 iul. 1897	12 nov. 1915	2 febr. 1933
91	P. Ioannes N. Zoré, <i>Subst. Proc. Croat.</i>	20 apr. 1893	24 sept. 1918	2 febr. 1933
92	P. Iosephus M. Egan, <i>Subst. El. Chicag.</i>	15 ian. 1898	8 aug. 1916	15 aug. 1933
93	P. David R. Druhan, <i>Elect. N. Aurel.</i>	18 dec. 1899	14 aug. 1916	15 aug. 1933
94	P. Melchior M. Balaguer, <i>Elect. Bomb.</i>	15 maii 1900	9 oct. 1915	2 febr. 1934
95	P. Philippus Aguirre, <i>Elect. Cast. Occ.</i>	1 sept. 1897	31 aug. 1916	2 febr. 1934

N.	NOMINA ET COGNOMINA PATRUM	Ortus	Ingressus	Gradus
96	P. Bonifatius D'Souza, <i>Proc. Kanar.</i>	10 dec. 1894	23 maii 1918	15 aug. 1934
97	P. Allanus P. Farrell, <i>Elect. Detroit.</i>	14 febr. 1896	6 aug. 1916	2 febr. 1935
98	P. Carolus Gómez Martinho, <i>Elect. Tolet.</i>	17 apr. 1900	7 iun. 1917	2 febr. 1935
99	P. Ioannes MacMahon, <i>Elect. Hib.</i>	27 aug. 1893	31 aug. 1917	2 febr. 1935
100	P. Eduardus Bunn, <i>Subst. Elect. Maryl.</i>	25 mart. 1896	7 sept. 1917	2 febr. 1935
101	P. Leo Pouliot, <i>Elect. Can. Inf.</i>	28 iun. 1898	7 sept. 1917	2 febr. 1935
102	P. Paulus Dezza, <i>Elect. Ven. Med.</i>	13 dec. 1901	2 dec. 1918	2 febr. 1935
103	P. Eduardus Bulanda, <i>Elect. Pol. Mai.</i>	6 oct. 1902	19 sept. 1917	2 febr. 1936
104	P. Iacobus B. McGoldrick, <i>Elect. Oreg.</i>	19 aug. 1895	31 aug. 1918	2 febr. 1936
105	P. Hugo Rahner, <i>Elect. Austr.</i>	3 maii 1900	11 ian. 1919	2 febr. 1936
106	P. Iosephus de Aldama, <i>Elect. Baet.</i>	9 iul. 1903	16 iul. 1918	15 aug. 1936
107	P. Daniel Baldor, <i>Proc. Antill.</i>	25 nov. 1902	14 aug. 1919	15 aug. 1936
108	P. Codefridus Giordano, <i>Subst. El. Neap.</i>	18 maii 1902	24 febr. 1920	15 aug. 1936
109	P. Eduardus Dhanis, <i>Elect. Belg. Sept.</i>	6 febr. 1902	23 sept. 1919	2 febr. 1937
110	P. Conradus Pérez, <i>Elect. Cast. Occ.</i>	19 febr. 1904	6 oct. 1919	15 aug. 1937
111	P. Antonius Messineo, <i>Elect. Sic.</i>	16 nov. 1897	13 iun. 1920	15 aug. 1937
112	P. Franciscus J. Nelligan, <i>Elect. Can. Sup.</i>	15 dec. 1902	14 aug. 1920	15 aug. 1937
113	P. Henricus Rondet, <i>Elect. Lugd.</i>	3 ian. 1898	16 apr. 1921	15 aug. 1937
114	P. Calogerus Gliozzo, <i>Elect. Sic.</i>	15 ian. 1904	8 sept. 1919	2 febr. 1938
115	P. Petrus M. Abellán, <i>Elect. Tolet.</i>	26 ian. 1905	30 iul. 1920	2 febr. 1938
116	P. Hieronymus D'Souza, <i>Elect. Madur.</i>	6 aug. 1897	28 maii 1921	15 aug. 1938

N.	NOMINA ET COGNOMINA PATRUM	Ortus	Ingressus	Gradus
117	P. Thomas Corbishley, <i>Elect. Angl.</i>	30 maii 1903	7 sept. 1919	2 febr. 1939
118	P. Iosephus F. Gallen, <i>Elect. Maryl.</i>	19 febr. 1903	14 aug. 1922	15 aug. 1939
119	P. Iacobus F. Maguire, <i>Elect. Chicag.</i>	8 mart. 1904	1 sept. 1922	2 febr. 1940
120	P. Bernardus W. Dempsey, <i>Elect. Wiscon.</i>	21 ian. 1903	2 sept. 1922	2 febr. 1940
121	P. Clemens Plaquet, <i>Elect. Belg. Mer.</i>	1 mart. 1905	23 sept. 1922	2 febr. 1940
122	P. Eugenius Tesson, <i>Elect. Franc.</i>	15 dec. 1903	28 sept. 1922	2 febr. 1940
123	P. Ioannes Richard d'Au- teuil, <i>El. Can. Inf.</i>	11 ian. 1906	7 sept. 1923	2 febr. 1940
124	P. Emmanuel Porta, <i>Elect. Rom.</i>	26 mart. 1904	15 febr. 1924	3 mart. 1940
125	P. Haroldus O. Small, <i>Elect. Oreg.</i>	21 mart. 1907	14 aug. 1923	15 aug. 1940
126	P. Iosephus Ridruejo, <i>Proc. Peruv.</i>	28 iul. 1907	11 oct. 1922	2 febr. 1941
127	P. Cyrillus O. Vollert, <i>Elect. Wiscons.</i>	15 iun. 1901	1 sept. 1924	2 febr. 1941
128	P. Iulianus Sayós, <i>Proc. Bol. Par.</i>	17 febr. 1908	3 sept. 1923	15 aug. 1941
129	P. Marcellinus Zalba, <i>Elect. Cast. Or.</i>	5 iun. 1908	12 iun. 1924	15 aug. 1941
130	P. Antonius M. de Aldama, <i>Elect. Baet.</i>	4 mart. 1908	14 aug. 1924	15 aug. 1941
131	P. Franciscus Lauwers, <i>Elect. Belg. Mer.</i>	11 oct. 1906	23 sept. 1924	2 febr. 1942
132	P. Iordanus de Puch, <i>Elect. Tolos.</i>	28 iun. 1906	15 dec. 1924	2 febr. 1942
133	P. Carolus Reiff, <i>Proc. Iapon.</i>	25 mart. 1906	22 apr. 1925	15 aug. 1942
134	P. Boguslaus Waczynski, <i>Elect. Pol. Mai.</i>	19 oct. 1907	4 sept. 1923	2 febr. 1943
135	P. Antonius Kusmierz, <i>Elect. Pol. Min.</i>	14 ian. 1910	28 iul. 1925	2 febr. 1943
136	P. Raimundus Nubiola, <i>Elect. Bomb.</i>	24 dec. 1907	31 oct. 1925	2 febr. 1943
137	P. Ioannes I. McMahon, <i>Elect. Neo Ebor.</i>	16 febr. 1905	7 sept. 1926	2 febr. 1943

N.	NOMINA ET COGNOMINA PATRUM	Ortus	Ingressus	Gradus
138	P. Carolus Fank, <i>Subst. El. Germ. Sup.</i>	10 iun. 1906	22 apr. 1926	15 aug. 1943
139	P. Vincentius Monachino, <i>Elect. Rom.</i>	6 febr. 1910	1 febr. 1928	15 aug. 1943
140	P. Ioannes Westermann, <i>Elect. Neerl.</i>	22 dec. 1905	7 sept. 1926	2 febr. 1944
141	P. Gulielmus Crandell A., <i>Elect. Neo Aur.</i>	12 oct. 1909	7 sept. 1926	2 febr. 1944
142	P. Urbanus Thiesen, <i>Elect. Bras. Mer.</i>	30 aug. 1909	28 febr. 1927	15 aug. 1944
143	P. Paulus Mianeki, <i>Elect. Germ. Or.</i>	7 iul. 1907	26 apr. 1927	26 ian. 1945
144	P. Iosephus Thomas, <i>Elect. Madur.</i>	26 febr. 1908	23 ian. 1928	2 febr. 1945
145	P. Stephanus Pillain, <i>Elect. Camp.</i>	10 maii 1906	23 nov. 1928	2 febr. 1945
146	P. Franciscus Quirijnen, <i>Elect. Ranch.</i>	1 sept. 1909	23 sept. 1927	9 apr. 1945
147	P. Ioannes A. De Miranda, <i>Proc. Belg. Poon.</i>	2 nov. 1909	15 iun. 1928	15 aug. 1945
148	P. Andreas Snoeck, <i>Elect. Belg. Sept.</i>	19 sept. 1910	23 sept. 1928	2 febr. 1946
149	P. Ludovicus Phil. Ricard, <i>Elect. Tolos.</i>	12 maii 1910	8 nov. 1928	2 febr. 1946
150	P. Antonius Delchard, <i>Elect. Camp.</i>	1 oct. 1902	2 oct. 1929	2 febr. 1946
151	P. Iosephus Jones, <i>Proc. Melit.</i>	24 iul. 1908	10 febr. 1925	15 aug. 1946
152	P. Carolus Pomar, <i>Proc. Chil.</i>	13 apr. 1909	20 nov. 1928	15 aug. 1946
153	P. Gulielmus A. Donaghy, <i>Elect. N. Angl.</i>	13 nov. 1909	14 aug. 1929	15 aug. 1946
154	P. Aloisius Sehnem, <i>Elect. Bras. Mer.</i>	24 nov. 1912	28 febr. 1930	15 aug. 1947
155	P. Franciscus X. Clark, <i>Proc. Philipp.</i>	13 ian. 1913	14 aug. 1930	15 aug. 1947
156	P. Ludovicus Hertling, <i>Elect. Austr.</i>	13 febr. 1892	25 oct. 1910	2 febr. 1948
157	P. Aloisius Orellana, <i>Proc. Aequat.</i>	28 oct. 1914	29 oct. 1929	2 febr. 1948
158	P. Ferdinandus Timmermans, <i>Proc. Calcutt.</i>	21 oct. 1911	23 sept. 1930	2 febr. 1948

N.	NOMINA ET COGNOMINA PATRUM	Ortus	Ingressus	Gradus
159	P. Yvo Hoffmann, <i>Proc. Fianar.</i>	22 iun. 1913	1 oct. 1930	2 febr. 1948
160	P. Michael Elizondo, <i>Proc. Centr. Am.</i>	15 apr. 1912	5 ian. 1932	2 febr. 1948
161	P. Emmanuel Acévez, <i>Elect. Mexic.</i>	20 dec. 1912	3 sept. 1929	15 aug. 1948
162	P. Lucius Craveiro da Silva, <i>Elect. Lusit.</i>	27 nov. 1914	11 iun. 1931	15 aug. 1948
163	P. Iacobus Martínez, <i>Elect. Colomb.</i>	30 iul. 1914	30 iul. 1931	15 aug. 1948
164	P. Fridericus Buuck, <i>Elect. Germ. Inf.</i>	6 maii 1909	22 apr. 1936	15 aug. 1948
165	P. Henricus R. d'Ancezune, <i>Proc. Prox. Or.</i>	28 sept. 1906	4 nov. 1931	2 febr. 1949
166	P. Carolus Mullin, <i>Elect. Argent.</i>	8 aug. 1914	16 febr. 1931	15 aug. 1949
167	P. Petrus Huizing, <i>Elect. Neerl.</i>	22 febr. 1911	7 sept. 1931	2 febr. 1950
168	P. Victor Mertens, <i>Proc. Kisant.</i>	30 sept. 1912	23 sept. 1931	2 febr. 1950
169	P. Eduardus Briceño, <i>Elect. Colomb.</i>	15 dec. 1916	4 ian. 1932	2 febr. 1950
170	P. Eduardus F. Mann, <i>Proc. Patn.</i>	9 maii 1914	30 aug. 1932	2 febr. 1950
171	P. Georgius Kester, <i>Proc. Indon.</i>	16 sept. 1914	7 sept. 1932	2 febr. 1950
172	P. Iacobus J. McGinley, <i>Proc. Jamshed.</i>	31 mart. 1915	7 sept. 1932	2 febr. 1950
173	P. Eduardus F. Sheridan, <i>Elect. Can. Sup.</i>	20 febr. 1912	3 sept. 1933	2 febr. 1950
174	P. Petrus Velloso Reb., <i>Elect. Bras. Centr.</i>	6 febr. 1902	23 maii 1933	2 febr. 1951
175	P. Iacobus Sommet, <i>Elect. Lugd.</i>	30 dec. 1912	9 oct. 1934	2 febr. 1952
176	P. Iosephus Stierli, <i>Proc. Helvet.</i>	23 apr. 1913	2 nov. 1934	1 ian. 1956
177	P. Rolandus Thoreau, <i>Proc. Tananar.</i>	3 mart. 1916	26 sept. 1938	2 febr. 1956
178	P. Iacobus Amadeo, <i>Elect. Argent.</i>	16 oct. 1915	3 apr. 1939	15 aug. 1956

N.	NOMINA ET COGNOMINA PATRUM	Ortus	Ingressus	Gradus
	<i>Officiales Curiae Gen.</i> (Cf. Form. C. G. n. 7, 1 ^o -3 ^o)			
179	P. Iacobus W. Naughton, <i>Secr. Soc.</i>	7 febr. 1915	1 sept. 1932	2 febr. 1950
180	P. Timotheus L. Bouscaren, <i>Proc. Gen.</i>	17 aug. 1884	6 mart. 1916	15 aug. 1932
181	P. Romulus Durocher, <i>Oecon. Gen.</i>	19 oct. 1889	30 iul. 1910	2 febr. 1929
	<i>Procuratores a Praep. Gen.</i> <i>vocati</i> (Cf. Form. C. G. n. 7, 5 ^o)			
182	P. Emmanuel Foyaca, <i>Visit. Amer. Lat.</i>	11 febr. 1905	24 apr. 1922	15 aug. 1939
183	P. Iosephus Oñate, <i>Visit. Miss. Sin.</i>	18 mart. 1910	25 aug. 1925	15 aug. 1943
184	P. Andreas Varga, <i>Proc. Hung. disp.</i>	28 mart. 1917	30 iul. 1935	15 aug. 1952
185	P. Ioannes B. Kidykas, <i>Proc. Lith. disp.</i>	8 ian. 1905	15 sept. 1925	2 febr. 1938

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XIII

FASCICULUS IV — ANNO 1958

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1959

I N D E X

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. - PRO SOCIETATE

	<i>Page.</i>
1 - 2 <i>ianuarii 1958</i> - Summus Pontifex Pius XII gratias agit ob volumina <i>Institutum S. I.</i> et <i>Acta Romana</i>	389
2 - 6 <i>ianuarii 1958</i> - Litterae Autographae Pii PP. XII quibus probantur <i>Normae ad Cruciatam Eucharisticam moderandam</i>	390
3 - 6 <i>ianuarii 1958</i> - <i>Normae ad Cruciatam Eucharisticam moderandam</i>	391
4 - 11 <i>februarii 1958</i> - Oratio Summi Pontificis Pii XII ad Superiores Generales Religiosorum	401
5 - 22 <i>februarii 1958</i> - Approbantur a Pio PP. XII intentiones Apostolatus Orationis in annum 1959	411
6 - 7 <i>martii 1958</i> - Dubia solvuntur circa decretum de <i>Religiosis servitio militari addictis</i>	413
7 - 8 <i>martii 1958</i> - Indulgentia cuidam orationi B. M. V. a Strata declaratur ab omnibus fidelibus posse acquiri	414
8 - 25 <i>iunii 1958</i> - Conceditur Missa votiva de Immaculato Corde B. V. Mariae, datis conditionibus	415
9 - <i>Anno 1958</i> - Acta quaedam in causis NN. BB. et VV.	416

II. - PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

10 - 24 <i>ianuarii 1958</i> - Gratulationes de opere <i>Credit Union Movement</i> (<i>Summar.</i>)	417
11 - 25 <i>martii 1958</i> - Erectio Regionalis Semin. Salisburiensis (<i>Summar.</i>)	417
12 - 20 <i>mai 1958</i> - Probantur <i>Normae Generales</i> pro Instituto Spiritualitatis in P. U. Gregoriana (<i>Summar.</i>)	417
13 - 24 <i>mai 1958</i> - Autographum Pii PP. XII primo recurrente saeculo ab inita Facultate Theologica Oenipontana	418
14 - 6 <i>iunii 1958</i> - Conceditur titulus Baccalaureatus pro cursu seminaristico theologico in P. U. Gregoriana (<i>Summar.</i>)	419
15 - 14 <i>iulii 1958</i> - Missio <i>sui iuris</i> Tarahumarensis elevatur ad Vicariatum Apostolicum (<i>Summar.</i>)	419
16 - 21 <i>novembris 1958</i> - Autographum S. P. Ioannis XXIII pro novis Aedibus Collegii Pio-Latino-Americani	420
17 - <i>Anno 1958</i> - Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris	420

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. - PRO SOCIETATE

	<i>Pag.</i>
18 - 6 <i>ianuarii 1958</i> - Viceprovincia Chilensis in Provinciam veri nominis erigitur	425
19 - 31 <i>ianuarii 1958</i> - Expetuntur Relationes Triennales Facultatum Ecclesiasticarum Societatis	426
20 - 7 <i>februarii 1958</i> - Communicantur et commendantur <i>Normae ad Cruciatam Eucharisticam moderandam</i>	428
21 - 11 <i>februarii 1958</i> - Viceprovincia Peruviana, erigitur in Viceprovinciam independentem	430
22 - 11 <i>februarii 1958</i> - Viceprovincia Venezuelana erigitur in Viceprovinciam independentem	432
23 - 13 <i>februarii 1958</i> - Normae statuuntur de Litaniis Sanctorum recitandis	434
24 - 15 <i>februarii 1958</i> - De Regulis Societatis ad mensam legendis	436
25 - 15 <i>februarii 1958</i> - Instructio de Fratrum Coadiutorum Nostrorum institutione	438
26 - 16 <i>februarii 1958</i> - De innovando officio Revisorum generalium	449
27 - 19 <i>februarii 1958</i> - Qui ad Curiam Generaliciam destinantur iam non applicabuntur Provinciae Romanae, sed propriae inscribi pergent	451
28 - 27 <i>februarii 1958</i> - De transcribendis in Provinciam Iaponicam	451
29 - 12 <i>martii 1958</i> - Viceprovincia Centro-Americana declaratur Viceprovincia independens	452
30 - 15 <i>martii 1958</i> - Communicatur et commendatur Allocutio Pii PP. XII ad omnes Superiores Maiores Religiosorum	455
31 - 8 <i>aprilis 1958</i> - Quaedam circa Instructionem S. C. de Religiosis <i>De coeducatione</i>	456
32 - 9 <i>aprilis 1958</i> - P. Renatus Arnou nominatur Delegatus P. Generalis pro quibusdam domibus romanis interprovincialibus	457
33 - 10 <i>aprilis 1958</i> - Communicatur solutio dubiorum circa Instructionem de Religiosis servitio militari addictis	458
34 - 11 <i>aprilis 1958</i> - De applicatione Constitutionis Apostolicae <i>Sedes Sapientiae</i>	459
35 - 30 <i>aprilis 1958</i> - Communicatur <i>Instructio de servitio militari Nostrorum</i>	462
36 - 1 <i>mai 1958</i> - Cautelae adhibendae in admittendis candidatis ab alia Provincia reiectis	468
37 - 17 <i>mai 1958</i> - Quidam liber de Sacra Scriptura non adhibendus in scholis	468
38 - 2 <i>iulii 1958</i> - Decretum quo erigitur Viceprovincia Paraguariensis, dependens a Provincia Baetica	469
39 - 3 <i>iulii 1958</i> - Communicatur Rescriptum pro Missa votiva de Immaculato Corde B. V. Mariae	471

	<i>Pag.</i>
40 - 30 <i>iulii 1958</i> - Monita quaedam de conficiendo Catalogo Provinciarum	472
41 - 5 <i>augusti 1958</i> - Cautelae commendantur ad vitanda infortunia aestivarum vacationum tempore	473
42 - 15 <i>augusti 1958</i> - De conficiendis et Romam mittendis consuetis documentis triennialibus	475
43 - 15 <i>augusti 1958</i> - Instructio de documentis triennialibus	477
44 - 11 <i>septembris 1958</i> - Decretum quo Viceprovincia Iaponica in Provinciam veri nominis erigitur	484
45 - 15 <i>septembris 1958</i> - Nova editio libelli: <i>Elenchus eorum quae a Ministris praestanda sunt</i>	487
46 - 16 <i>octobris 1958</i> - Opera P. Teilhard de Chardin a bibliothecis communibus auferenda	488
47 - 25 <i>decembris 1958</i> - Decretum quo erigitur nova Assistentia Americae Latinae Septentrionalis	488
48 - 25 <i>decembris 1958</i> - P. Albertus Moreno nuntiatur Assistens nuper erectae Assistentiae Americae Latinae Septentrionalis	491
49 - 27 <i>decembris 1958</i> - In memoriam revocantur normae de commercio epistolari cum P. Generali	491
50 - 29 <i>decembris 1958</i> - Abstinentum nobis esse a devotione quadam diffundenda erga divinam Misericordiam	493

II. - PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

51 - 10 <i>ianuarii 1958</i> - Missio Hongkongensis declaratur denuo a Prov. Hiberniae dependens	494
52 - 12 <i>ianuarii 1958</i> - Epistola ad Socios nuper erectae Prov. Peruvianae	495
53 - 25 <i>ianuarii 1958</i> - Epistola ad Socios nuper erectae Prov. Mexici Sept.	497
54 - 6 <i>februarii 1958</i> - De Noviciorum Spirituali Directore	500
55 - 11 <i>februarii 1958</i> - In America Latina commendantur Missiones Populares, earumque organisatio	501
56 - 15 <i>februarii 1958</i> - Epistola ad Socios nuper erectae Viceprovinciae independentis Peruvianae	502
57 - 15 <i>februarii 1958</i> - Epistola ad Socios nuper erectae Viceprovinciae independentis Venezuelanae	506
58 - 7 <i>martii 1958</i> - Litterae gratulatoriae in centenario Oenipontani Collegii Canisiani (<i>Summar.</i>)	509
59 - 12 <i>martii 1958</i> - Epistola ad Socios nuper erectae Centro-Americanae Viceprovinciae independentis	509
60 - 14 <i>martii 1958</i> - De Missis a Superioribus localibus pro communitate offerendis	512
61 - 15 <i>martii 1958</i> - De Residentiis earumque statu et aptitudine in hodiernis adiunctis ad ministeria Societatis propria promovenda	513
62 - 24 <i>mai 1958</i> - De sexagesimoquinto anno Foederum SS. Cordis in Canada (<i>Summar.</i>)	517
63 - 25 <i>mai 1958</i> - Litterae gratulatoriae ob iubilaeum Facultatis Theologicae Oenipontanae (<i>Summar.</i>)	517

	<i>Pag.</i>
64 - 2 <i>iulii</i> 1958 - Epistola ad Socios duarum Viceprovinciarum dependentium Bolivianae et Paraquariensis	517
65 - 25 <i>iulii</i> 1958 - Consilia quaedam de perficienda formatione Fratrum Coadiutorum	520
66 - 2 <i>augusti</i> 1958 - Responsa quaedam ad dubia de Tertia Probatione	521
67 - 28 <i>augusti</i> 1958 - Litterae gratulatoriae ob iubilaeum Arlunensis Domus Prob. et Exercit. (<i>Summar.</i>)	523
68 - 21 <i>septembris</i> 1958 - Instructio pro Nostris qui in India ritibus Orientalibus ascribuntur	523
69 - 10 <i>octobris</i> 1958 - Instructio pro Nostris in India de adaptatione missionali	528
70 - 10 <i>octobris</i> 1958 - Epistola ad Socios nuper erectae Provinciae Iaponicae	541
71 - 15 <i>octobris</i> 1958 - De opere apostolico in nostris Collegiis studiorum mediorum	545
72 - 11 <i>novembris</i> 1958 - De primo recurrente saeculo ab initio Collegio Pio Latino Americano	547
73 - 27 <i>novembris</i> 1958 - Consilia quaedam de <i>Conventibus internationalibus</i> alumnorum Collegiorum	551
74 - 28 <i>novembris</i> 1958 - De dispensando necne a silentio dum antecoenium vel <i>merenda</i> assumitur	552
75 - 12 <i>decembris</i> 1958 - Ad Patres Hispaniae qui Conventui interprov. de Exercitiis spiritualibus intererunt	553

III. - PRO EXTERNIS

76 - 15 <i>martii</i> 1958 - Litterae Postulatoriae pro introductione Causae Beatificationis P. Pii Keller, O. E. S. A. (<i>Summar.</i>)	554
77 - 3 <i>iunii</i> 1958 - Archiepiscopo Bostoniensi Richardo Cushing titulus Fundatoris erga Provinciam Novae Angliae tribuitur	554
78 - 21 <i>iulii</i> 1958 - De Antiquorum Alumnorum e nostris Collegiis Conventu Europaeo Bruxellis convocando	555

IV. - RESPONSA

79 - 7 <i>martii</i> 1958 - Verba decr. 73 C. G. XXX declarantur de suffragiis pro defunctis <i>sociis Provinciae</i>	557
---	-----

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

1.

2 ianuarii 1958

Summus Pontifex Pius XII gratias agit ob volumina « Institutum S. I. » et « Acta Romana » (Epist. Secret. Status).

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

N° 415476

Dal Vaticano, li 2 Ianuarii 1958

REV. ME PATER,

Quam actiosa pietate tu sodalesque tui Augusto Pontifici devincti essetis, assiduis et praeclaris testimonii percogitum exploratumque erat; nuper vero id luculentissime exploratum est, cum, Dominici Natalis vertente festo, Ipsi muneri misisti Opus, cui inscriptio Institutum Societatis Jesu (3 volumina) et Acta Romana (12 volumina).

Beatissimo Patri iucundum fuit manu volvere hos historiae vestrae annales, incorrupta exaratos fide, memorabilibus rebus gestis enarratis lucupletes. Hinc probe demonstratur Societas Jesu, cui tu digne praces, quantae inceptorum varietati ad catholici nominis emolumentum et decus provehendum vacet, quot conatus viresque ad Ecclesiae parandos triumphos exerat, quantam spem uberieris in posterum fructus, volentibus et valentibus non defuturam, solida innixam virtute alat.

Sanctitas Sua, cum ex veteri consuetudine eam magni pendat et diligit, ut meliore usque incremento vivat, floreat, crescat, et gloriam Dei per ampliores usque orbis terrarum regiones amplificet, quam maxime cupit. Dum haec vota caelesti

Infanti, gaudio universarum gentium, et inclitae Virgini Mariae, quam singulari pietatis obsequia colitis, confidit, tibi, iis, qui ad supra memoratos libros peritas adiunxerunt manus, universisque sodalibus tuis Apostolicam Benedictionem grato et amanti animo impertit.

Interea qua par est observantia me profiteor.

Tibi
Addictissimum
A. DELL'ACQUA, *Substit.*

Reverendissimo Patri
P. IOANNI B. JANSSENS
Praeposito Generali Societatis Iesu
— R O M A M —

2.

6 ianuarii 1958

Litterae Autographae Pii PP. XII quibus probantur « Normae ad Cruciatam Eucharisticam moderandam ».

Dilecto Filio
JOANNI BAPTISTAE JANSSENS
Generali Societatis Jesu Moderatori
PIUS PP. XII
Dilecte Fili,
salutem et Apostolicam Benedictionem.

Recens datas per litteras, in quibus sueta tua elucebat observantia, a te, dilecte fili, in notitiam modo perlatae sunt Nobis « Normae ad Cruciatam Eucharisticam Apostelatus Orationis moderandam », ut eas dispiciamus ac, si commendatione Nostra dignas putaverimus, jussas ratasque faciamus.

Attento mentis obtutu huiusmodi regulas perpendimus; ac temperare Nobis non possumus, quin eas laudis Nostrae confirmemus praeconio et validas firmasque habeamus.

Divini Redemptoris votis obsecundantes, qui id summopere cupiebat, ut festivas puerorum turbas, quorum tutelares Angeli in eorum oculis repercussam lucem caelestis Patris intuebantur, nullo prohibente, nullo increpante, ad se arcesseret, merita cum gratulatione gaudium laetitiamque promimus, cum per-

suasum Nobis sit huiusmodi praescripta plurimum collatura esse, ut «Cruciata Eucharistica Apostolatus Orationis», tua et lectissimorum sodalium tuorum sedula cura, et numero et virtute increbrescat.

Quid optabilius, quid salutaris est, ut pueri candorem animi servant, virore et vigore caelestis gratiae praestent, in spem Ecclesiae et civitatis probis moribus exornati succrescant, quam si a tenellae primis temporibus aetatis, Angelorum mensam quam creberrime circumsepiant, ut Eucharisticum Panem devoto mentis obsequio sumant et Eucharistico Sacrificio actuose adsint, cum purae vitae intemerata conscientia precibus vacent et ad praecipuas causas religionis, iustitiae, veritatis tuendas se devovere toto pectore perdiscant?

Singulare praeterea studium, quod erga Deiparam Virginem Mariam, niveum inter vepres lilium, radiantem tot inter saeculi turbida stellam, surgentibus ingeniis instillabitur, florenti infundetur aetati, haud defutura est causa sperandi eos illaesos et indemnes inter crebras vitiorum ruinas transituros esse et olim operum molimine et praestantia animi catholicam fidem honestaturos.

Haec vota, quae flagrantia caritas animo Nostro inicit, caelesti Infanti, Sapientiae silenti, gaudio universae terrae, atque inclitae Matri eius, ianuae salutis fulgidae, confidimus, dum tibi, dilecte fili, atque moderatoribus alumnisque «Cruciatæ Eucharisticae» Apostolicam Benedictionem peramanter imperimus.

Datum Roma apud Sanctum Petrum, die VI mensis Ianuarii, anno MDCCCCLVIII, Pontificatus Nostri undevicesimo.

PIUS PP. XII

3.

6 ianuarii 1958

N O R M A E
AD CRUCIATAM EUCHARISTICAM
APOSTOLATUS ORATIONIS MODERANDAM

I. NATURA ET FINIS CRUCIATAE EUCHARISTICAE

Cruciata Eucharistica Apostolatus Orationis est sectio specialis Apostolatus Orationis pueris et adolescentibus destinata,

in qua hi, per cognitionem et amorem Domini Nostri Iesu Christi et praesertim per intimam unionem vitae et sacrificii cum Eo, in Sacrificio Eucharistico continuo se pro nobis sacrificante, ad vitam christianam perfectam praeparentur et in spiritu apostolico formentur. Quae ratio educationis in tessera Cruciatæ Eucharisticae propria, comprehenditur verbis: « Orare — communicare — se sacrificare — apostolatium exercere ».

II. MEDIA

Ad suum finem obtinendum Cruciatæ Eucharistica eadem media adhibet, quae Apostolatu Orationis sunt propria, aetati tamen et indoli puerorum aptata.

1. *Oblatio cotidiana.* Imprimis animis puerorum alte infigendum est, se baptismo unione intima vitae et amoris et sacrificii cum Christo Redemptore coniunctos, etiam vocatos esse ad promovendum Eius Regnum in terris. Quare sciant et toto corde teneant se, orando suasque actiones et sacrificia Christo offerendo, Deum honorare simulque efficaciter ad salvandas animas et ad Regnum Christi in mundo provehendum cooperari debere.

Ideo instruendi sunt, ut iuxta usum in Apostolatu Orationis vigentem secundum intentiones Cordis Iesu et secundum intentiones Summi Pontificis cotidie suam oblationem faciant. Ad quod requiritur, ut pueri solide edoceantur de praxi orandi ac ratione christiane vivendi.

2. *Sacrificium Missae et S. Communio.* — Cum Sacrificium Eucharisticum sit centrum vitae christianae, omnis educatio vere christiana, eucharistica esse debet. Ideo Cruciatæ Eucharistica imprimis in hoc enititur, ut doctrinae et veritates, quae in mysterio Sacrificii Missae continentur, fundamentum fiant et norma educationis puerorum. Quapropter omni studio insistit, ut pueri quam citissime, quam frequentissime, quam ferventissime Cibus Caelestem recipiant pieque assuescant Sacrificium Eucharisticum sicut decet participare. Itaque, nisi gravia impedimenta obstant, pueri singulis hebdomadis, immo si fieri potest etiam adhuc frequentius ad Sacram Mensam accedant et discant SS. Sacramentum magis ac magis semper digne percipere.

Progressive i. e. pedetentim at gradatim pro eorum aetate maturescente — plenius edoceantur de Sacrificio Missae et de modo ei devote et fructuose assistendi. Quae instructio ad hoc tendere debet, ut pueri non solum cum intelligentia semper maiore et magis active, ut dicunt, Sacrificium Eucharisticum participant, sed ut discant Missam vivere. Immo munus proprium et principale Cruciatæ Eucharisticæ hoc habendum est, pueros ad hoc formare, ut Missae Sacrificium suae vitae centrum constituent et vivendo secundum legem Christi in dies dignius et perfectius tamquam offerentes et victimae Eius Sacrificium participant.

Noscant etiam pueri Sacrificium Eucharisticum a Christo institutum esse ad honorandum Deum et ideo etiam ad salvandas animas. Quapropter Missae ea intentione apostolica libenter intersint, qua per sanguinem Christi fructus sacrificii Crucis ad sublevandas necessitates Ecclesiae et totius generis humani implorant.

Nec denique omittant pueri Dominum et Salvatorem nostrum in SS. Sacramento praesentem devote visitare; quod non parum confert ad sanctam familiaritatem cum Christo fovendam.

3. *Cultus SS. Cordis Iesu.* — Ad hanc familiaritatem cum Christo fovendam multum prodest cultus SS. Cordis, sicut in Documentis ecclesiasticis christifidelibus commendatur. Formis igitur eorum menti et cordi aptatis, discant pueri impense colere amorem Salvatoris nostri. Diligenter et studiose meditando et cognoscendo vitam et personam Christi Ipsum redament, Ipsi se consecrent suisque sacrificiis, praesertim illis, quae cum diligenti observantia voluntatis Dei coniuncta sunt, peccata reparent, quibus ab hominibus offenditur.

4. *Devotio Mariana.* — Magno etiam studio contendendum et laborandum est, ut pueri ad intimum amorem et devotionem erga Beatissimam Virginem Mariam instituantur, quam, ut Matrem Caelestem atque gratiarum Mediatricem, filiali cum pietate colant et cuius tutelae et praesidio vitam ac praesertim puritatem cordis committant. In hunc finem SS. Virgini se devoteant, suam oblationem cotidianam per eam, Mediatricem apud Filium suum, Deo faciant et cotidie coronam vel saltem decadem coronae recitent.

5. *Filialis oboedientia erga Summum Pontificem.* — Enitendum denique est, ut pueri, utpote arete cum Christo coniuncti, etiam erga Eius Vicarium in terris filiali amore et oboedientia imbuantur atque prompti et parati fiant, ut eius ductu ad promovendum Regnum Christi in mundo cooperentur. Ad hunc finem de Intentionibus mensuris Summi Pontificis per Apostolatum Orationis propositis — pro quibus cotidie suam oblationem faciant — regulariter et accurate instruantur, ita ut iam cito pro sua aetate necessitates Ecclesiae cognoscant cumque tota Ecclesia sentire et orare discant.

Item doceantur, ut peculiari reverentia et amore proprium quoque episcopum prosequantur pro quo crent et iuxta cuius mandata Actioni Catholicae in dioecesi et in parocchia opem conferant.

6. *Tessera Cruciatæ Eucharisticae.* — Hoc programma Cruciatæ Eucharisticae continetur in sua tessera: «Orare — communicare — se sacrificare — apostolatum exercere». Baptismo enim cum Christo coniunctus homo christianus vocatus est, ut suam vitam sacrificium faciat, «quod in Christo et cum Christo ad honorem Dei Patris et ad salutem animarum offeratur» (Pius XII, Litt. «Pastoralis curae», 28 oct. 1951. A.A.S. 44 (1952), 366). Per oblationem cotidianam, quae pro sua cum Sacrificio Christi relatione ad instar Communionis spiritualis «Missa spiritualis» appellari potest, integra vita puerorum mutatur in sacrificium adorationis, gratiarum actionis, satisfactionis et impetrationis, ita ut vita tota fiat oratio et sacrificium. Vivendo enim cum Christo Eucharistico qui in altaribus suum sacrificium pro salute mundi continuo renovat, nutriendo frequenter, immo cotidie, animos Pane illo Caelesti qui animam viribus supernaturalibus roborat et confortat, penetrando in dies altius atque altius mysterium amoris SS. Cordis Iesu, pueri in Cruciatæ Eucharistica militantes illo amoris ac sacrificii spiritu imbuuntur, qui ad exercendum apostolatum, usque ad sacrificium sui ipsius, eos impellat.

III. ORGANIZATIO

1. Cruciatæ Eucharistica Apostolatus Orationis, utpote sectio Apostolatus Orationis, essentialiter ab ipso pendet. Haec dependentia in quattuor constat:

a) Directio Generalis Apostolatus Orationis simul est Secretariatus Generalis Cruciatæ Eucharisticæ.

b) Secretariatus Nationalis Cruciatæ Eucharisticæ pars est Secretariatus Nationalis Apostolatus Orationis. Secretarius Nationalis Cruciatæ Eucharisticæ aut est idem ac Secretarius Nationalis Apostolatus Orationis aut persona ab eo dependens. Attamen consentiente Directione Generali etiam Secretarius Nationalis Cruciatæ Eucharisticæ constitui potest, qui propria auctoritate Cruciatam Eucharisticam moderatur, Secretario Nationali Apostolatus Orationis tamen subiectus est in eis, quæ ad commune bonum sive scopum universalem Apostolatus Orationis spectant. In omni casu inter Secretariatum Nationalem Apostolatus Orationis et Secretariatum Nationalem Cruciatæ Eucharisticæ conventio fieri debet, in qua relationes inter hæc duo opera, quippe quæ intime inter se connexa ad invicem cooperari debent, accurate circumscribantur. Quæ conventio a Directione Generali approbanda est.

c) Ut Centrum Cruciatæ Eucharisticæ tamquam Centrum Apostolatus Orationis haberi possit, necesse est, ut aut alicui Centro Apostolatus Orationis coniungatur aut in ipso proprium Centrum a Directore Dioecesano Apostolatus Orationis constituatur.

d) Privilegia et indulgentiæ Apostolatui Orationis concessa etiam valent pro Cruciatæ Eucharisticæ. Dubia autem, quæ fortasse circa has Normas Cruciatæ Eucharisticæ exorientur, secundum Statuta et mentem Apostolatus Orationis solvenda sunt.

2. Hac iuridica dependentia Cruciatæ Eucharisticæ ab Apostolatu Orationis statuta intimaque coniunctione inter utrumque opus servata, Cruciatæ Eucharisticæ nihilominus sua propria est organizatio cum suis Centris, Directoribus Localibus atque Directoribus Dioecesanis.

3. Supremus Moderator Cruciatæ Eucharisticæ est ipse Praepositus Generalis pro tempore Societatis Iesu, qui tamen munus suum delegare potest alii a se eligendo. Hic vicissim in munere suo exercendo in diversis Regionibus, adiuvatur a Secretariis Nationalibus vel Regionalibus, qui ab ipso vel ab aliis, quibus hanc facultatem delegavit, nominantur.

4. Organizatio Cruciatæ Eucharisticæ fit secundum dioceses. In unaquaque dioecesi habeantur unus vel, si ob peculia-

res condiciones hoc opportunum videatur, plures Directores Dioecesani, qui sacerdotes esse debent. Hi designantur ab Ordinario loci et nominantur a Directione Generali, vel, ubi hoc cum Directione Generali constitutum est, nominantur ab Ordinario loci consentiente Secretario Nationali Cruciatæ Eucharisticæ. Hi Directores Dioecesani pro Cruciatâ Eucharistica Centra instituere et in eis Directores Locales, qui etiam sacerdotes esse debent, nominare possunt, quæ tamen Centra non sunt Centra Apostolatus Orationis, nisi sub condicionibus in § 1 c) huius articuli indicatis.

5. Directores Dioecesani et Locales Ordinariis locorum subiecti sunt etiam in eis quæ ad Cruciatam Eucharisticam pertinent, eis exceptis quæ ad has Normas ab Apostolica Sede approbatas spectant.

6. Secretariorum Nationalium vel Regionalium est adiuuare Directores Dioecesanos et Locales eis omnia præstando quæ ad propagandam, excolendam, moderandam Cruciatam Eucharisticam in sua cuiusque regione utilia sunt. Ipsi quoque ius habent edendi per se vel per alios periodica, folia, scripta quæ fini Cruciatæ Eucharisticæ inserviunt. Per ipsos etiam ordinarie commercium inter Secretariatum Generalem et Moderatores Dioecesanos et Locales fit. Advigilant denique et curant diligenter, ut spiritu genuino Cruciatæ Eucharisticæ conservato, quas ipsa statuit normas et methodum educationis eucharisticæ accurate observentur.

IV. SECTIONES ET GRADUS

1. Cum ætas puerilis sit tempus continui incrementi mentis et corporis, Cruciatâ Eucharistica, ut necessitatibus puerorum atque adolescentium et variis condicionibus regionum melius respondeat, in diversas sectiones dividitur. Generatim complectitur pueros et adolescentes inter 6 et 14 annos, nisi rationes peculiæ commendant eam usque ad annum 16 vel etiam 18 extendere vel pueros iam ante sextum annum admittere.

Habentur plerumque tres sectiones secundum diversam ætatem puerorum: sectio pro pueris inter 6 et 8 annos, sectio pro pueris inter 9 et 11 annos et sectio pro præadulescentibus inter 12 et 14 annos; quibus accedere potest sectio pro adulescentibus inter 15 et 18 annos. Hæ sectiones propriis nominibus vocari solent, quæ indoli earum respondent.

a) Prima sectio, quae pueros a 6 usque ad 8 annum circiter complectitur, habenda est pro tempore praeparatorie, quo pueri, pro eorum captu, instituantur pieque assuefiant, ut cotidie oblationem suam faciant ac vivant et frequenter S. Communionem recipiant. Quod ad hanc frequentiam attinet, magnopere et modo efficaciore insistendum est, ut pueri saltem semel in mense ad S. Communionem accedant; quantum autem fieri potest ad hoc tendendum est, ut quam frequentissime Panem vitae recipiant, receptione cotidiana nullo modo exclusa quin tamen ad hanc cogantur vel hac in re invigilentur.

b) Prima sectione absoluta et condicionibus secundae sectionis expositis necesse est, ut pueri se decidant, si admissionem ad secundam sectionem petere velint. Haec altera sectio pueros a 9 usque 11 annum circiter comprehendit, qui proprie Crucigeri vocantur et selectorum indolem prae se ferunt; dum pueri, qui hanc sectionem ingredi nolunt, membra manent « Apostolatus Orationis pro pueris » secundum normas sub n. 3 explicatas. Crucigeri accuratius de spiritu et praxibus Cruciatæ Eucharisticæ edocendi sunt. Proinde instrui debent:

1^a ut suam oblationem cotidianam in dies perfectius faciant ac plenius vivant eique vitam conformantes obligationes sui status diligentius impleant;

2^a ut altius penetrent Sacrificium Missæ ac modum eam convenienter participandi acquirant; quoties autem Sacrificio Eucharistico assistant, etiam S. Communionem quantum fieri potest recipiant, sin autem fieri nequit, ut saltem semel in hebdomada ad Sacram Mensam accedant;

3^a ut pro sua ætate ad apostolatam postea exercendum praeparentur.

c) Secunda sectione absoluta pueri admissionem ad tertiam sectionem petant. In hac tertia sectione, quæ præadultescentes a 12 usque 14 annum circiter complectitur, ea quæ in prima et secunda sectione acquisita sunt, magis perficiuntur eorumque ætati applicantur. Ideo non solum insistendum est, ut, præter oblationem cotidianam, etiam intra hebdomadam Sacrificium Missæ sæpe convenienter participent, in eo quantum fieri potest S. Communionem devotè recipiant, vitam spiritualem atque apostolicam eorum ætati aptatam ducant, sed etiam contendendum est, ut, præter instructionem catecheticeam quam in schola accipiunt, perfectius et uberius de fide catholica edocean-

tur et, duce Magisterio Ecclesiastico, vitam agere discant secundum doctrinam Sacrae Scripturae et spiritum Sacrae Liturgiae.

Condicionibus in hac paragrapho statutis quae ab omnibus impleri possunt, nullo modo impediri debent libertas et zelus illorum, qui Spiritus Sancti gratiae ductu, ad maiorem perfectionem suae aetati convenientem, tendere possunt et volunt. Ideo Moderatorum Cruciatæ Eucharisticae, praesertim Directorum Localium et Confessariorum erit diligenter attendere, ut illos qui maioris perfectionis in Domino capaces sunt in via spirituali peculiari cum cura adiuvent et in eis zelum apostolicum studiose foveant.

2. Singulae sectiones in turmas dividi possunt, quae valde utile medium constituunt ad educationem religiosam puerorum solidiorem et variae eorum indoli magis aptatam reddendam.

Institui denique in singulis sectionibus possunt etiam diversi gradus, pro diversis muneribus sive functionibus, quae a pueris vel adolescentibus exercentur. Singuli gradus propriis nominibus propriisque insignibus discerni possunt.

3. Pueri, qui prima sectione absoluta admissionem ad secundam non petunt, Apostolatus Orationis adscripti manent. Hi donec ad aetatem adultam pervenerint, intra Apostolatum Orationis formare possunt partem quamdam separatam, quae vocatur « Apostolatus Orationis pro pueris (vel adolescentibus) ». Quamvis haec pars ab ipso Apostolatu Orationis non distinguatur nec propriam sectionem constituat, tamen haberi debet illa pars Apostolatus Orationis, quae massae puerorum destinata eorumque indoli aptata est.

Hi pueri Apostolatus Orationis adscripti impellantur, ut cotidie diligenter et devote suam oblationem cotidianam faciant, ut discant Sacrificium Missae sicut decet participare et saltem semel in mense S. Communionem recipere. Moderatores Cruciatæ Eucharisticae educationem religiosam horum puerorum non negligant; sed potius in eos talem influxum exercere studeant, ut fortasse apti fiant ad ingrediendam ipsam Cruciatam Eucharisticam.

V. ADMISSIO PUERORUM

Nisi in aliqua regione iam normae approbatae ad pueros in Cruciatam Eucharisticam admittendos existunt, hae normae observandae sunt:

1. Pueri indolis honestae, qui ad serviendum Christum Regem ac Dominum nostrum dispositi et in Cruciatam Eucharisticam admitti desiderant, tempus aliquod praeparationis peragant ut « aspirantes ». Hac praeparatione absoluta, in Cruciatam Eucharisticam recipi et in libro indice inscribi possunt, quo simul membra Apostolatus Orationis fiunt. Haec semper observanda sunt, sive pueri sex annorum sive maturioris aetatis admissionem petunt.

2. Transitus ab una sectione ad alteram fit per novam petitionem puerorum sive adulescentium et per novam admissionem ex parte Directoris Localis, quamvis ipsa adscriptio in Apostolatum Orationis semper valeat.

3. Admissio ad diversas sectiones secundum indolem variarum nationum modo quodam sollemniori fiat. Singulae sectiones sua propria insignia distinctiva habeant, respondentia gustui et menti puerorum ac nationis. In his omnibus autem vitanda sunt, quae potius vanitati et levitati animae quam educationi religiosae serviunt et facile occasionem praebere possunt, ut pueri condicionis humilioris a Cruciatâ Eucharistica arceantur. Secretarii Nationalis Cruciatæ Eucharisticæ est omnia, quae ad caeremonias admissionis diversorumque conventuum et ad distinctiva æterna pertinent diligenter moderari et in Libro Manuali suae regionis accurate statuere.

VI. ADIUTORES

1. Ad Cruciatam Eucharisticam sive promovendam sive moderandam maximi momenti est, ut praesto sint adiutores apti qui, quocumque modo appellantur, distinguantur in Promotores principales, Promotores secundarios, Duces turmarum.

a) Promotores principales veri educatores sunt, qui Directorem Localem immediate adiuvant et de eius mandato laborant. Ideo eam aetatem habeant, quae quandam probatam maturitatem spiritus et perfectiorem cognitionem religionis secum fert, i. e. generatim non minus quam 18 annos habeant.

b) Promotores secundarii illi sunt, qui, si res fert, Promotores principales adiuvant. Ad hoc munus etiam adulescentes assumi possunt, dummodo ne careant illis qualitatibus, quae ad hoc requiruntur, ut ad educationem christianam puerorum efficaciter cooperari possint.

c) Duces turmarum. — qui saepe etiam « Apostoli » vocantur — pro modo suo Directoribus Localibus et Promotoribus praesertim in eis cooperantur, quae ad servitia apostolica sive organizanda sive exercenda quodammodo adiuvare possunt. Assumantur ad hoc munus ex iis pueris, qui pietate, zelo apostolico, indole alios ducendi excellunt.

2. Diligenter nitendum est, ut omnes hi adiutores non solum sint apti, sed etiam ad munus suum exercendum bene formati. Quapropter Promotores regulariter conveniant, ut a Directore Locali accipiant instructionem tum asceticam tum paedagogico-pastoralem et libera quoque discussione de omnibus agant, quae ad formationem Crucigerorum pertinent. Semel vel bis in anno conventus dioecessani vel regionales Promotorum fiant. Si habentur Promotores secundarii, hi a Directore Locali aut a Promotore experto formentur; quorum etiam est invigilare ut hi munere suo rite et efficaciter fungantur. — Item Duces turmarum aut a Directore Locali aut a Promotoribus principalibus ad sua parva ministeria apostolica subeunda praeparantur.

3. Quamvis fortasse non in omnibus regionibus omnia stricte observari possint, quae §§ IV-VI statuta sunt, semper tamen insistendum erit,

a) ut habeantur sectiones secundum variam aetatem puerorum vel adolescentium;

b) ut praesto sint numero sufficientes Promotores bene formati;

c) ut ipsi pueri pro modo suo ad promovendum spiritum et actionem Cruciatæ Eucharisticae cooperentur.

Quomodocumque autem ipsa organizatio Cruciatæ Eucharisticae instituatur et formatio ac munera Adiutorum ordinetur, semper attendendum est, ut moderatio vera et propria ac principalis formatio religiosa tum puerorum tum Adiutorum penes sit Directorem Localem et Dioecesanum.

VII. RELATIO AD PARENTES

Directores Dioecessani et Secretarius Nationalis, sed praesertim Directores Locales, arctam cum parentibus puerorum relationem sustineant, imprimis si agitur de pueris, qui non in Collegiis, sed apud ipsos parentes vivunt. — Sciant parentes

cas normas secundum quas eorum filii in Cruciatâ Eucharistica educantur, et quid in hac ab his postulatur. Directores autem Locales Cruciatæ Eucharisticæ desideria parentum attente audiant eisque, quantum fieri potest, rationabiliter obsecundent; neque omittant eis accurate modum explicare, quo ipsi quoque formationi religiosæ atque eucharisticæ filiorum efficaciter cooperari possint et debeant.

VIII. RELATIONES AD ALIAS CONSOCIATIONES

Quamvis intuitu unitatis et soliditatis educationis non sit desiderandum, ut pueri compluribus simul consociationibus eiusdem generis nomen dent, Crucigeri tamen libenter aliis consociationibus et actionibus, quæ ab Hierarchia Ecclesiastica in parocciis aut diocesibus promoventur, cooperentur. Immo Moderatorum Cruciatæ Eucharisticæ est ad hoc intendere, ut pueri et præsertim adulescentes pro sua ætate Actionem Catholicam participant.

Præxes quæ non concordant cum his Normis, non censendæ sunt ipso facto suppressæ; sed in singulis casibus examinandum est, utrum sustinendæ an potius prudenter his Normis accommodandæ sint. Dubia in hac re Secretariatui Generali proponantur. In nationibus vero, ubi in posterum nova introducetur, Cruciatâ Eucharistica secundum has Normas moderanda erit.

4.

11 februarii 1958

Oratio Summi Pontificis PII XII ad Superiores Generales Ordinum, Congregationum Religiosarum et Institutorum sæcularium, habita in Vaticano, die 11 februarii 1958¹.

Utpote pars Ecclesiæ electa, Religiosi regantur ad mentem Ecclesiæ et Summi Pontificis, ...

Haud mediocri animi gaudio vos omnes, Filii dilectissimi, qui sodalibus ad perfectionem evangelicam contendentibus suavi divinæ Providentiæ consilio præpositi estis, coram Nobis

¹ Cfr. inferius epistolam P. Generalis de hac allocutione, die 15 martii, pag. 455-456. — AAS. L, 1958, p. 153-161.

astantes in Domino salutamus, utpote in aliquam, non qualemcumque, Nostri Apostolici muneris societatem adlectos. Uti enim ante aliquot annos memorabamus, dum socios vestri primi Conventus de statibus perfectionis alloquebamur, religiosas vitae institutum « ideo est atque ideo valet, quia arcte proprio Ecclesiae fini cohaeret, qui eo spectat, ut homines ad sanctitatem assequendam perducantur » (Acta Ap. Sedis, a. 1951, pag. 28). Nec enim Christi Domini voto plene responderet Eius Sponsa Ecclesia, nec spe nitentes oculi hominum ad eam tamquam ad « signum in nationes » (Is. 11, 12) levatum suspicerent, nisi in eius sinu invenirentur qui vitae exemplo vel magis quam verbis, Evangelii decore formosius lucentes.

In hac igitur parte Nostri muneris, vobis, dilectissimi Filii, sive recto tramite, aliquid vobis per Codicem Iuris delegantes Nostrae supremae iurisdictionis, sive per ipsa Nobis probata Regulas et Instituta vestra illius potestatis vestrae, quam « dominativam » appellant, fundamenta ponentes, vos socios Nostri supremi officii assumpsimus. Hinc fit ut Nostra plurimum intersit, ut ad mentem Nostram et Ecclesiae hanc vestram auctoritatem exerceatis.

Ea quae vestros subditos hac aetate servare praecipue expedit, ea quae innovare et aptare, memorata Nostra adhortatione proxime elapso Anno Sancto 1950 fuse descripsimus. Hodie Nobis in mente est paucis definire quo modo vos, qui eos regendos habetis quos tunc alloquebamur, ad finem quem intendimus Nobiscum adlaborare magis deceat.

et quidem ad tramitem aeternae Veritatis, non placitorum quorumcumque.

Monebamus tunc ne, qui participes sunt statuum perfectionis, menti illius philosophiae, cui « existentialismi » nomen indiderunt, ullo modo cum detrimento aeternae Veritatis indulgerent (l. c. pag. 32). Iamvero, eorum est, quibus praeesse contingit, clare illuminata mente per tutas semitas veritatis, non deflectendo ad dexteram vel ad sinistram partem, ad aeternae vitae metam sibi subiectos firmo ductu et forti, si oportet, manu, quam tutissime perducere. Uti ait Patriarcha eorum, qui in Occidente ad perfectionem evangelicam contendunt: « Abbas nihil extra praeceptum Domini quod sit debet aut docere aut

constituere vel iubere; sed iussio eius vel doctrina fermento divinae iustitiae in discipulorum mentibus conspargatur ». (Sancti Benedicti Regula Monasteriorum, cap. II). Non ex iis quae a pluribus dici solent, non ex iis quae tamquam novissima, reiectis iam vetustioribus patrum commentationibus, nunc demum docenda et agenda circumferuntur, non ex iis quae hominibus in saeculo vitam agentibus magis consona videntur, sed ex puro fonte veritatis revelatae et ex disciplina magisterii ecclesiastici normas, quibus suos dirigant, perpetuo hauriant Superiores statuum perfectionis. Forti utique animo opus est ut plurimum placitis interdum obviam eatur; nisi Superior consentiat nonnumquam et nonnullis se videri obsoletum, quomodo integram servabit Christi veritatem, semper novam, utique, sed simul semper antiquam? In normis quoque, quibus regatur oportet asceseos doctrina et ratio vivendi statuum perfectionis (uti in re graviore monebamus per Encyclicas Litteras « Humani generis »), non desunt hodie qui « rebus novis plus aequo studentes,... sacri Magisterii moderationi se subducere contendant ideoque in eo versentur periculo ne sensim sine sensu ab ipsa veritate divinitus revelata discedant aliosque secum in errorem inducant » (Acta Ap. Sedis a. 42, 1950, pag. 564). Minus certe grave est errare in disciplina morum quam in rebus fidei; uterque tamen error suo modo in perniciem suapte natura nos ducit, et sine dubio ab inveniendis prout oportet Summo Bono nos retardat et impedit.

Superiores proinde solidae ascési inhaereant, firma sententia ...

Aequae libratae ac solidae asceseos doctrinae, qualis a primis Conditoribus tradita est, longoque Ecclesiae usu sancita, firmiter inhaereant Superiores, nec ob ullas res novas ab ea recedant. Veritati enim nos adhaerere oportet, non quia hominum consensum secum trahit, sed quia veritas est, a Deo vel naturae indita, vel benigne hominibus revelata. Sint qui ei detrahant: num ideo desinit esse veritas viaque ad Deum? Sane, qui prudens sit Superior, consilia plurima libenter petet et audiet; sapientium et doctorum sententiam multum cum animo suo revolvit et ponderabit; numquam sibi ipsi fidet perinde ac si periculum errandi cuilibet in terris non semper immineat. Postea autem, in quantum id potest, auditis imprimis iis quos

ipsa Regula tamquam consiliarios natos sibi concessit, fuis plurimis precibus ad Spiritum Consilii, mature rebus omnibus consideratis certam determinatamque sententiam amplectetur; nec vereatur eam paterna atque humili firmitate subditis prout oportet imponere, ac secundum eam eorum actus et vitam informare. « Sicut discipulos convenit oboedire magistro, ita et ipsum provide et iuste concedet cuncta disponere ». (Sancti Benedicti Reg. Monast. cap. III).

et secundum eam firmiter subditos ducant.

Illud proinde numquam a mentibus vestris discedat, quidquid cavillantur aliqui, quibus iugum oboedientiae religiosae iam videatur gravius quam ut huius aetatis hominibus imponatur, Superioris officium esse, cum omni quidem humilitate et caritate Christi, subditos firmiter ducere; atque Deum Iudicem non a singulis tantum, sed et ab eis etiam quibus eos commisit, rationem animarum exacturum. « Quantum sub cura sua fratrum se habere scierit numerum, agnoscat pro certo, quia in die iudicii ipsarum omnium animarum est redditurus Domino rationem ». (Sancti Benedicti Reg. Monast. cap. II).

Religiosus sit separatus a mundo ...

Labente tempore et novis in die animorum necessitatibus exorientibus, aliae atque aliae, duce ut sperare licet Spiritu Sancto, ortae sunt in Ecclesia formae ducendae vitae ad perfectionem tendentis. Aliae alia a propriis alumniis requirunt; non eadem quae monachis, clericis regularibus proponuntur; non eadem quae Religiosis, sociis recentius exortorum Institutorum saecularium. Unum tamen commune est omnibus atque commune manebit: quisquis enim evangelicam perfectionem prosequitur, necesse est ut sese ab hoc mundo retrahat et secernat, re quidem secundum ea quae propria requirit a Deo indita vocatio, affectu autem penitus. Ab hoc mundo dicimus, de quo Dominus et Magister noster discipulos praemonebat sues: « de mundo non estis » (Io. 15, 19); dilectissimus autem Apostolus: « mundus totus in maligno positus est » (1 Io. 5, 19); Doctor quoque Gentium: « mihi mundus crucifixus est, et ego mundo » (Gal. 6, 14).

affectu,...

Affectu quidem plene a mundo alienus sit oportet qui Domino vivere intendit, Eique perfecte famulari; Dominus enim is est cui, nisi Ipsi soli serviatur, non perfecte servitur. Quod enim bonum creatum ullatenus potest cum divina perfectione conferri, ne dicamus Ei coaequari? Qui animum suum non purgavit et purgatum servat a superbia mundi eiusque concupiscentia multiformi, quomodo potest veluti alis liberae caritatis ad Deum ascendere cum Eoque coniunctus vivere? Coniunctus quidem, non tantum vitali illa coagmentatione gratiae sanctificantis, quam dicimus, sed fervore quoque caritatis, qui proprius est vitae ad perfectionem contendentis?

effectu.

Quis autem homo, particeps illius infirmitatis, quam secum trahit peccatum primi parentis, nisi sit ex perfectissimis, gratia Dei praeter communem modum praeventis, affectu a rebus terrenis omnino liber manere poterit, quin et re se ab eis aliquatenus, immo et plurimum se sciungat iisque fortiter abstineat? Nemo (praeterquam ob officium sibi ab oboedientia in Ecclesia commissum) commodis omnibus fruitur quibus hoc saeculum abundat, sensuum gaudiis et delectamentis se recreat, quae sectatoribus suis largius in dies offert, quin de spiritu fidei, de caritate in Deum aliquid amittat. Immo, qui diuturniori laxitati indulserit, sensim sine sensu a proposito sanctitatis deflexerit atque in periculum se adduxerit, ne tandem fervor caritatis et ipsum lumen fidei adeo tepescant, ut ab excelso statu ad quem contenderat misere fore decadat.

Diversae sint a normis mundanis normae iudicandi...

Vestrae normae iudicandi, tam de doctrinis et opinionibus quam de rebus agendis, diversae sint oportet a normis huius mundi; ratio se gerendi diversa; diversa quoque ratio qua in alios homines influere conamini. Normae vestrae iudicandi et aestimandi desumantur e Domini Evangelio Eiusque Ecclesiae doctrina; etenim « placuit Deo per stultitiam praedicationis salvos facere credentes » (1 Cor. 1, 21); « sapientia enim huius mundi stultitia est apud Deum » (1 Cor. 3, 19); siquidem « nos

autem praedicamus Christum crucifixum » (1 Cor. 1, 23). Nisi quis, nedum mentem veneno inficiat assiduo commercio rerum huius saeculi, eam potius diligenter nutriat lectione atque consideratione rerum Dei, studio sanae doctrinae, familiaritate cum scriptis sive antiquorum sive recentiorum illorum qui firma fide et secura pietate emicuerint, quomodo poterit sapere quae recta sunt (cfr. collectam e Missa de Spiritu Sancto)?

se gerendi,...

Sed similes normae agendi vestris subditis servandae sunt. Non ad ea quae placent, nec ad ea quae delectant, neque ad ea quae commoda sunt anhelare possunt, sed ad Deum solum, quem non invenient nisi in assidua sensuum et voluntatis refrenatione. Voluntatis, per humilitatem imprimis et submissionem oboedientiae; sensuum, per vitae austeritatem atque sponte susceptam corporis afflictationem. Sine illis adminiculis enim quae paginis antiqui pariter et novi Testamenti totaque Ecclesiae traditione commendantur, vix non frustra sibi blanditur anima christiana se ad dilectionem Dei et proximorum propter Deum ascensuram.

exercendi apostolatium.

Nonne immo etiam rationes, per quas in homines influere poteritis ut eos ad Deum finem ultimum deducatis, diversae sunt ab iis quas mens sibi relictas efficaces fore aestimaverit? Apostolatus quem dicimus omnino innititur necessitati gratiae praeventis, quae audientium corda et aures adaperiat; gratiae adiuvantis, sine qua bonum ad salutem conducens nemo operatur, in bene nemo perseverat. Viae autem Domini non sunt viae nostrae; non semper « in persuasibilibus humanae sapientiae verbis » (1 Cor. 2, 4) inest vis movendi animos ad fidem et opera salutis, « sed in ostensione spiritus et virtutis » (ib.), in « ostensione » illa mysterio plena, qua ex simplici sinceritate, ex caritate, ex fortitudine credentis oritur mira efficacia persuadendi animos eosque ad Deum ducendi; non iis rebus novis et inauditis, quas ingenium humanum in dies excogitat, moventur homines in bonum, sed ab oculis abscondita virtute gratiae et Sacramentorum, Paenitentiae imprimis et Eucharistiae. Rursusque: nisi quis a saeculo ad tempus saltem

segregatus, immo cotidie fere ad aliquod otium conversus res illas in commercio cum solo Spiritu Sapientiae serena et pia mente consideret, nonne inficietur febris illa inquieta et non raro sterili « actionis », quam vocant, speciosae magis quam efficaci?

Ad haec consequenda ordinatur disciplina religiosa,...

Ut autem vestri filii vivere possint in illa animi pace et serenitate quae ad rectam aestimationem rerum divinarum tantopere iuvat, vestri Conditores, ex antiqua Ecclesiae traditione, a Patribus in deserto commorantibus, secundum veram Evangelii sapientiam orta, eos munierunt ea quam vocare solemus disciplinam seu observantiam. Quae, quamvis in variis Institutis pro vario eorum fine diversa, in omnibus tamen colenda iniungitur. Eius necessitas ad finem quem vobis proponitis ex ipsa infirma natura humana, vulnere originali laborante, oritur; eius efficacia ad perfectionem vitae christianae consequendam diuturna, antiqua pariter atque hodierna experientia comprobatur idonea; eius sanctitas ab Ecclesia perpetuo, qua verbo, qua actibus, effertur.

Numquam ad laxiora praeae naturae humanae ingrata non fuit observantia, quam vita in statibus perfectionis secum fert ex Regula; nostrae aetatis hominibus facile magis ingrata, utpote vitae liberiori ante conversionem ad statum perfectionis magis assuetis. Nec tamen hac de causa, quamquam eam recte in rebus non ad essentiam pertinentibus accommodastis et accommodatis viribus eorum qui nunc ad vos veniunt, eam minoris facere nec multo minus relinquere licet. Sicuti olim, ita et nunc valet illud Proverbiorum: « Tene disciplinam, ne dimittas eam: custodi illam, quia ipsa est vita tua » (Prov. 4, 13). Quod de disciplina, quam quisque sibi lubens imponit, habet auctor divinitus inspiratus, nonne idem iure dici potest de disciplina illa quam quis, per professionem vitae perfectioris, sibi assumit et servandam promittit? « Quibus ad vitam aeternam gradiendi amor incumbit, ideo angustam viam arripiunt;... ut non suo arbitrio viventes, vel desideriis suis et voluptatibus oboedientes, sed ambulantes alieno iudicio et imperio, in coenobiis degentes abbatem sibi praeesse desiderant » (Sancti Benedicti Reg. Monast. cap. V).

firmiter ex officio a Superiore urgenda.

Ad officium autem vestrum pertinet paterna firmitate subditos hortando, monendo, increpando, imo, cum eo deveniendum sit, puniendo, secundum Regulas Instituti cuiusque vestri in recto tramite terendo eos adiuvere et continere. Nec cuilibet Superiori licet in subditum forte negligentem vel delinquentem officii onus reicere, dicendo « aetatem habet, ipse viderit ». Non ita rem aestimabit Dominus, cum rationem exiget animarum vobis commissarum: « Ecce ego ipse super pastores requiram gregem meum de manu eorum » (Ezech. 34, 10); ab eo qui convivendo oves utut devias vel inconsultas sibi ipsis reliquerit neque eas firmo baculo a deviis semitis servaverit, earum sanguinem requiret! Paterna eaque vera caritas non tantum in blandiendo, sed etiam in dirigendo et castigando, prodit. Firmitas illa numquam sit dura, numquam iracunda vel minus circumspecta; sit recta semper et serena; sit mitis et misericors, prompta ad ignoscendum et ad iuvandum filium qui ab errore vel culpa resurgere conatur; ne tamen vigilare desit unquam neque umquam lassetur. Nec tantum ad vitam quam « regularem » vocare solent, quae intra saepta domus religiosae agitur, sed ad integram operam, quam vestri in vinea patrisfamilias praestant, pertineant oportet ductus et vigilantia vestra. Secundum normas vobis a Hierarchis ecclesiasticis ad quos res spectat praestitutas, vestrum est invigilare vestrorum labori subditorum, ne quid vel in propriae animae detrimentum vel in Ecclesiae et animarum dedecus vel damnum admittant, sed potius ut suum et proximorum bonum aemulentur.

Religiosi omnium Institutorum concordēs conspirent in servitium Ecclesiae ...

Ipse vester hic coetus Superiorum Generalium, qui sponte olim primo convenit, sponte convenire pergit atque in institutum permanens ab hac Sede Apostolica probatum est et in personam moralem evectum, vestram paratissimam voluntatem postulat adlaborandi ad ea omnia, ad quae Ecclesia ope vestra uti cupit. Probe enim intellexistis vos omnes unum agmen efficere, in quo, si alii pedites, alii equites, alii sagittarii, omnes denique tandem eandem bonam pugnam dimicant. Per-

spexistis quam opportunum, immo necessarium sit, dum inimicus nominis Christi vires cotidie magis in unum quem invictum sperat fascem colligit, ut et vos omnesque qui Deo militant, viribus unitis, singuli in proprio ordine propriisque armis, in unam victoriam conspiretis. Haec unitas, quae diversitate gentium, mentium, usuum aliarumve rerum humanarum praepeditur, mirum in modum efflorescet, si animis vestris alte inhaerebit vera Christi caritas, quam Spiritus Sanctus in eam effundit. Haec caritas desursum orta et donata, si nos promptos reperiet ad adlaborandum, omnes facile solvet nodos angustioris, qualis pro humana tenuitate solet irrepere, praedilectionis proprii iureque dilecti Instituti: Nam proprium Institutum, ad quod a divina Providentia vocatus est, unusquisque diligat oportet; secundum proprii Instituti normas animum moresque fingat; secundum proprias leges quadamtenus ministeria apostolica deliget et aget: at omnes semper in concordi servitio eiusdem Ecclesiae, Sponsae eiusdem Domini et Dei Servatoris.

et devotione Petri Cathedrae.

Hinc est quod illa, quae omnibus fidelibus est communis, studiosa observantia erga Petri Cathedram atque Christi Vicarium, vobis, qui ad perfectionem contendere nitimini, singulari prorsus ratione colenda est. Vos sibi prae caeteris obsequentes fore novit haec Apostolica Sedes; vos praecones fidelissimos doctrinae veritatis ab hac Cathedra procedentis esse confidit; vos prae omnibus disciplinae ecclesiasticae exemplaria et fautores futuros esse firmiter sperat. Et si quando, quae natura est Regni Dei in terris, in quo boni malis, frumentum lolio commiscetur, aliquid alicubi vacillet, titubet, erret, discindatur, certe vos, Filii dilectissimi, una Nobiscum adunati « Regnum iustitiae, amoris et pacis » (Praef. e Missa Christi Regis) propugnate invicti. Non ea immodica confidentia sui, qua olim, Spiritu Sancto nondum confirmatus, Petrus exclamabat « Et si omnes, ... sed non ego » (Marc. 14, 29), pari tamen caritate, humili fiducia freti gratia vestrae ad perfectionis status vocationis, profiteri poteritis. Et si forte alii, filiorum spiritus obliti, huic Sedi Apostolicae sollicitudinem afferant, nos certe, Deo iuvante, memores quam fidelissime erimus verbi Domini: « Tu es Petrus, et super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam »; « tu ... confirma fratres tuos » (Matth. 16, 18; Luc. 22, 32).

Quae omnia postulant oculatum delectum candidatorum ad vitam religiosam.

Hisce Vicarii Christi votis ut vestra Instituta semper respondeant, vestrum sit nonnisi omni ratione aptos, id est selectos virtute et quantum oportet ingenio ceterisque dotibus iuvenes in agmen vestrorum Institutorum adlegere. Absit a vobis nimium studium turbam colligendi sociorum, qui vestra praecepsa vocatione minus digni futuri timeantur: hi enim Ecclesiae, nedum decori et emolumento, detrimento erunt et tristitiae. Si ex contrario, normas ab Ecclesia usque propositas servantes, vere dignos tantum vobis asciscatis, et Deo cura erit de huiusmodi vocationibus suscitandis, et honor, quo apud homines habebitur, vester status in multorum animis viam gratiae divinae parabit. Deo fidatis: si Ipsi quam dignissime servieritis, Ipsi cura erit de vobis, vestrisque Institutis servandis et promovendis.

Vota et benedictio.

Faxit Deus ut super electum hunc manipulum servorum suorum, inter reliquos eiusdem agminis milites Sibi sicut et Nobis carissimorum, copiosa descendat lux et ardor Spiritus Sancti. Et dum grato animo memoramus dulces illas prodigiales visiones Beatae Mariae Virginis Immaculatae in Lapurdensi specu, rogamus ut eiusdem Matris gratiae precatio vobis devotissimis praeclarum illud donum impetret. Cuius divinae benignitatis pignus effusa caritate vobis, dilecti Filii, vestris adiutoribus in regendis Institutis vestris, subditis vestris omnibus, ubique terrarum militantibus, iis imprimis qui ab hostibus divini Nominis cruciantur, Apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

5.

22 februarii 1958

Approbantur a Pio PP. XII intentiones Apostolatus Orationis in annum 1959.

INTENTIONES APOSTOLATUS ORATIONIS IN ANNUM 1959
A Pio PP. XII COMMENDATAE

GENERALES

IANUARIO	— Ut omnes christifideles «sensu Ecclesiae» alte imbuantur.
FEBRUARIO	— Ut materialismus nostri temporis spiritu mortificationis et praxi ieiunii efficaciter impugnetur.
MARTIO	— Pro generalibus et particularibus intentionibus Summi Pontificis.
APRILI	— Pro sacerdotibus, sacrum ministerium exercentibus inter homines, qui fidem in Christum Dominum et Redemptorem nostrum amiserunt.
MAYO	— Pro viris et mulieribus laicis formationi iuventutis addictis.
IUNIO	— Ut per cultum SS. Cordis pax et christiana caritas inter homines regnent.
IULIO	— Ut omnes, sensu iustitiae et caritatis moti, opem conferant ad infortunia viarum vitanda.
AUGUSTO	— Ut doctrina socialis Ecclesiae in universo mundo in dies efficacius propagetur.
SEPTEMBRI	— Ut in sinu familiarum spiritus apostolicus foveatur.
OCTOBRI	— Ut missiones populares frequentiores et fructuosiores in dies fiant.
NOVEMBRI	— Ut actio communismi pro rerum publicarum in mundo eversione et dissolutione in irritum concidat.
DECEMBRI	— Ut zelus adiuvandi oratione, verbo et opere fratres persecutioni propter fidem obnoxios inter catholicos ne defervescat.

MISSIONARIAE

- IANUARIO — Ut unitas Ecclesiae populos ad Fidem alliciat.
- FEBRUARIO — Ne in Sinis subdola actione communistarum Christiani ab Ecclesiae unitate avellantur.
- MARTIO — Ut pro necessitatibus quae Ecclesiam in Africa urgent, adiutores copiosi excitentur.
- APRILI — Ut bona formatione spirituali, doctrinali, scientifica et technica instituantur laici qui in Missionibus pro Ecclesia militant.
- MAIO — Ut musulmani per Virginem Mariam ad plenam Eius divini Filii cognitionem perducantur.
- IUNIO — Pro salute aeterna incolarum illarum Asiae nationum, ubi Ecclesia munus suum apostolicum libere explere nequit.
- IULIO — Ut in Siam labor apostolicus Ecclesiae floreat.
- AUGUSTO — Ne incrementum vocationum in Missionibus defectu pecuniae retardetur.
- SEPTEMBRI — Ut in Africa Meridionali problema cohabitationis diversarum hominum stirpium modo vere christiano solvatur.
- OCTOBRI — Ut omnes Christiani officium suum erga Missiones plene agnoscant et efficaciter adimpleant.
- NOVEMBRI — Ut in Insula Madagascar vita privata et publica spiritu christiano profunde imbuatur.
- DECEMBRI — Ut festum Nativitatis in Asia et Africa genuinum sensum conservet ac gentes ad veram Christi cognitionem perducatur.

6.

7 martii 1958

Dubia solvuntur circa decretum de « Religiosis servitio militari addictis » (Epist. S. C. de Religiosis).

SACRA CONGREGATIO
DE RELIGIOSIS

Prot.N. 2449/58

Romae, die 7 Martii 1958

REVERENDISSIME PATER,

Haec Sacra Congregatio, mature perpensis Tuis expositis, scilicet:

« quaedam dubia orta sunt de Decreto nuper edito (30 Iulii 1957) « De Religiosis Servitio Militari Adstrictis », deque eiusdem applicatione votis simplicibus in nostra Societate. Quae vota, ut notum est, sunt quidem perpetua et ex parte voventis incondicionata, ex parte autem Societatis condicionata, et quoad dimissionem votis temporariis aequiparanda. Sunt igitur perpetua, sed simul quodammodo induunt naturam votorum temporariorum.

Unde oriuntur circa Decreti applicationem dubia quae sequuntur:

1. - Utrum prima vota simplicia in Societate Iesu includantur in praescripto praefati Decreti, art. 2, an potius possint valide et licite pro Superiorum conscientia permitti ante servitium militare?
2. - Utrum vota ipso facto suspendantur initio servitii militaris, iuxta praescriptum eiusdem Decreti pro votis temporariis, art. 3 § 1?
3. - Utrum eadem vota suspendi possint a Superiore maiore durante servitio militari, itemque postea ab eodem Superiore restitui, iuxta Decretum, art. 3 § 3? »

attentis omnibus ad rem facientibus, rescribendum censuit prout rescribit:

Ad 1. - Negative ad primam partem, affirmative ad secundam.

Ad 2. - Negative.

Ad 3. - Sancta Sedes benigne concedit ut vota simplicia valeant a Superiore maiore suspendi durante ser-

vitio militari, itemque postea ab eodem Superiore restitui, servatis formalitatibus Decreti « Servitium militare » ceterisque quae condicionem spectant socialis cuius vota suspensa sint.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Quae dum significo P. T. Rev.mae, Tibi fausta omnia adprecor a Domino ac permaneo

Eidem Paternitati Tuae Rev.mae
addictissimus

VALERIUS Card. VALERI, *Praefectus*

P. PALAZZINI, *Subst.*

Rev.mo Patri

P. IOANNI B. JANSSENS

Praeposito Generali Societatis Iesu

ROMAE

7.

8 martii 1958

Indulgentia cuidam orationi B. M. V. a Strata declaratur ab omnibus fidelibus posse acquiri (Epist. Secret. Status).

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

N° 405957

Vaticano, 8 Marzo 1958

REVERENDISSIMO PADRE,

Sono stati qui chiesti chiarimenti, circa l'estensione dell'indulgenza di mille giorni, concessa dal Santo Padre per la recita della preghiera alla « Madonna della Strada ».

Mi pregio informare la Paternità Vostra Reverendissima che, per volontà dell'Augusto Pontefice, tale indulgenza può essere lucrata da tutti i fedeli.

Profitto volentieri della circostanza per confermarmi con sensi di religioso ossequio

della Paternità Vostra Rev.ma
dev.mo nel Signore

Sac. ANGELO DELL'ACQUA, *Sostituto*

Reverendissimo Padre

P. Giovanni Battista Janssens

Preposito Generale della Compagnia di Gesù

ROMA

PREGHIERA ALLA MADONNA DELLA STRADA

« O dolce Maria, nostra Madre celeste, sii tu guida ai nostri passi nella strada spesso erta e sassosa della vita, e quando questa giungerà al suo termine, sii per noi porta del cielo e mostraci il frutto benedetto del tuo seno, Gesù ».

2 Luglio 1957

PIUS PP. XII.

Mille giorni d'Ind., con rescritto della S. Penit., in data 18 luglio 1957.

Versio latina

ORATIO AD DEIPARAM VIRGINEM A STRATA

« O dulcis Maria, Mater nostra caelestis, esto gressibus nostris dux in arduo saepe et salebroso vitae itinere, cumque hoc ad suum pervenerit finem, esto nobis caeli ianua, et Iesum benedictum fructum ventris tui nobis ostende ».

PIUS PP. XII.

Ind. mille dierum - S. Paenit. 18 Iul. 1957.

8.

25 iunii 1958

Conceditur Missa votiva de Immaculato Corde B. V. Mariae, datis conditionibus (Rescr. S. Rit. Congr.).

SACRA RITUUM
CONGREGATIO

N. S. 97/958

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, de mandato Praepositi Generalis eiusdem Societatis, ad pedes Sanctitatis Vestrae pro-volutus, humiliter petit, ut in omnibus ecclesiis et oratoriis Societatis Iesu, primo cuiusque mensis Sabbato, celebrari possit Missa Votiva de Immaculato Corde Beatae Virginis Mariae.

Rationes, quae Oratorem movent ad hanc gratiam efflagi-tandam sunt praesertim hae, nimirum: mens Ipsius Sanctitatis

Vestrae in consecrando universo mundo ad Immaculatum Cor eiusdem Beatae Mariae Virginis necnon in nuper indicta celebratione Anni Marialis; peculiaris relatio devotionis ad Cor Immaculatum Deiparae cum devotione Ss.mi Cordis Iesu, ad cuius integritatem quodammodo pertinere videtur; peculiaris denique devotio Societatis Iesu erga Immaculatum Cor B. M. Virginis.

Et Deus ...

SOCIETATIS IESU

Sacra Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi a Sanctissimo Domino nostro Pio PAPA XII tributarum, attentis expositis, precibus ita annuit pro gratia ut, in omnibus Societatis Iesu ecclesiis et oratoriis, celebrari valeat, primo cuiusvis mensis Sabbato, unica Missa cantata seu lecta de Immaculato Corde Beatae Mariae Virginis, modo tamen non occurrat festum duplex primae vel secundae classis, Octava, Vigilia seu FERIA privilegiata, festum ipsius Deiparae Virginis, et insuper aliquod pium in honorem Beatae Mariae Virginis exercitium mane peragatur: servatis de cetero Rubricis. Praesentibus ad proximum quinquennium valituris. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 25 Iunii 1958.

† A. CARINCI, Archiep. Seleucien., *S. R. C. a secr.*

L. ✠ S.

HNRICUS DANTE, *Subst.*

9.

Anno 1958

ACTA QUAEDAM IN CAUSIS NN. BB. ET VV.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

IN CAUSA:

1. S. D. GULIELMI EBERSCHWEILER, *Conf.*

Traditus est Sacrae Rituum Congregationi Processus Ordinarius de fama sanctitatis, de non cultu et de scriptis, *die 3 maii.*

2. S. D. IOANNIS B. REUS, *Conf.*

Traditus est Sacrae Rituum Congregationi Processus Ordinarius de fama sanctitatis, de non cultu et de scriptis, *die 10 decembris.*

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

10.

24 ianuarii 1958

Litterae Substituti Secretariae Status ad P. Ioannem P. Sullivan (Prov. Novae Angliae - Miss. Jamaicensis) quibus Summus Pontifex gratulatur de optimo fructu sociali et religioso conquisito in Jamaica et aliis regionibus Indiarum Occidentalium per opus cui nomen « Credit Union Movement ».

11.

25 martii 1958

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE, decreto N. 1188/58 Seminarium S. Ioannis Fisher et S. Thomae More, in urbe Salisbury extans, in Seminarium Regionale territorii Provinciae Ecclesiasticae Salisburiensis, seu Rhodesiae Meridionalis erexit et constituit, cum omnibus iuribus et privilegiis huiusmodi institutis a lege recognitis; idemque Patribus Societatis Iesu (Prov. Angliae) regendum commisit.

12.

20 maii 1958

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS approbat « Normas Generales » quibus deinceps regetur Institutum Spiritualitatis apud Pontificiam Universitatem Gregorianam.

13.

24 maii 1958

Autographum Pii PP. XII primo recurrente saeculo ab inita Facultate Theologica Oenipontana.

SEGRETERIA DI STATO.
DI SUA SANTITÀ

N° 428290

Vaticano, 24 Maggio 1958

REVERENDISSIMO PADRE,

Ho l'onore di rimettere alla Paternità Vostra Reverendissima, qui unito, il venerato Autografo che l'Augusto Pontefice Si è benignamente degnato di indirizzare al Rev.mo Padre Emerico Coreth S. I. nella fausta ricorrenza centenaria della ricostituzione della Facoltà Teologica di Innsbruck.

Sarò grato alla Paternità Vostra se vorrà cortesemente far pervenire il prezioso documento al suo destinatario.

Profitto volentieri della circostanza per confermarmi con sensi di religioso ossequio

della Paternità Vostra Reverendissima
devotissimo Servitore
SAC. ANGELO DELL'ACQUA, *Sostituto*

Reverendissimo Padre

P. Giovanni Battista Janssens

Preposito Generale della Compagnia di Gesù

ROMA

DILECTO FILIO

EMERICO CORETH, S. J.

OENIPONTANI THEOLOGICI MAGISTERII

DOCTORUM DECURIALIUM PRIMO

Nuper accepimus mox centum fauste impletos annos istic celebratum iri, postquam Oenipontanum Theologicum Magisterium restitutum est; nec minus expectationi tuae, dilecte fili, quam voluntati Nostrae libenter concedimus, cum, ut pium gaudium cumulatiùs augeat, hasce per Litteras tam felicitis eventus commemorationem meritis gratulationibus Nostris prosequimur.

Si annales replicantur istius magni doctrinarum domicilii, facile collegitur id haud uno titulo et nomine esse conspicuum: nam et studiorum ubertate et severitate enituit, et ad Romanam veri-

tatis Cathedram fideli obsequio fuit semper astrictum, sive cum placida decurrebant tempora, sive cum falsitatum et errorum coorbantur insidiae; ipsi hoc quoque vertit laudi, quod haud semel dura passum, immo extinctum, revixit, generosa veluti quercus, quam non enecant, sed exercent procellae. Praeterea eius doctores ingenii acie et scientiae copia saepe ita enotuerunt, ut Norici fines eorum fama longe transiret.

Quae doctoribus et auditoribus Oenipontani Theologici Magisterii supplici prece caelestia poscimus auxilia, ea simul et moderatoribus alumnisque Canisiani Collegii, quod, cum paulo post quam illud exaedificatum patuit, eiusdem commemorationis iure meritoque est particeps; sit ipsum virentius usque fidei, virtutis, honoris seminarium et Ecclesiae spem cumulado fructu magis magisque compleat. Apostolica autem Benedictio, quam tibi, dilecte fili, et supra memoratis moderatoribus, docentibus et discentibus utriusque Instituti impertimus, superni solacii pignus, paterna vota Nostra confirmat.

Datum Roma, apud Sanctum Petrum, die XXV mensis Maii, anno MDCCCCLVIII, Pontificatus Nostri vicesimo.

PIUS PP. XII

14. 6 iunii 1958

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS
*concedit litteris die 6 iunii datis (N. 806/58) ut in Pontificia
Universitate Gregoriana conferri possit baccalaureatus titulus
alumnis cursus minoris seu seminaristici qui, quadriennio
expleto, peculiaria examina scripta et oralia subierint
et feliciter superaverint.*

15. 14 iulii 1958

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE *elevat Tarahumarensem
Missionem « sui iuris » in Vicariatum Apostolicum, cuius
primus Vicarius Apostolicus nominatur P. Salvador Marti-
nez Aguirre.*

16.

21 novembris 1958

Summus Pontifex Ioannes XXIII per litteras autographas benigne probat et benedicit operi collegendi eleemosynas pro erigenda sede Collegii Pii Latino Americani in Urbe.

Al clausurarse las Fiestas Centenarias de la Fundación del Pontificio Colegio Pío Latino-Americano queremos dirigirnos a los amadísimos hijos de América Latina, que tanto se distinguen por su acendrada devoción a la Cátedra de Pedro, para exhortarles ardentemente a que, conscientes de hacer una cosa aceptable a los ojos de Dios y particularmente grata a Nuestro corazón, sigan prestando su decidido apoyo y valiosa atención a la feliz iniciativa de construir en la Villa Maffei de Roma, benignamente donada por Nuestros Antecesores, una nueva sede acomodada a las exigencias que impone el oportuno desarrollo del benemérito Colegio el cual completará además sus altos fines de formación ampliando convenientemente el Convictorio Sacerdotal Latino-Americano.

Movido por la predilección que sentimos hacia esta obra que juzgamos de singular importancia para el progreso espiritual de los Países Latino-Americanos otorgamos gustosamente a cuantos ayuden y sostengan tan nobilísima empresa Nuestra Bendición Apostólica.

Del Vaticano, 21 de noviembre de 1958.

JOANNES PP. XXIII

17.

Anno 1958

Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris:

8 novembris 1957. — Exc. DD. ANSCARIUS SEVRIN, hactenus Episcopus Raigarhensis-Ambikapurensis, nominatur Episcopus titularis Ecclesiae Mossinensis (AAS. L. 228).

24 decembris 1957. — R. P. PAULUS DALMAIS (Prov. Lugd.) nominatur Episcopus Dioecesis Fort-Lamy in Tchad (AAS. L. 228).

2 martii 1958. — R. P. ROBERTUS L. HODAPP (Pr. Wisc.) nominatur Episcopus Belizensis, in Honduras Brit.

21 aprilis 1958. — P. IOSEPHUS J. MURPHY (Pr. Maryl.) nominatur Rector Rangunensis Seminarii Regionalis pro clericis Birmanae nationis, nuper constituti.

- 2 maii 1958. — P. CLEMENS PUJOL (Prov. Tarrac.) nominatur Consultor S. Congregationis pro Ecclesia Orientali (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).
- 10 maii 1958. — P. IOANNES DANASAMI (Pr. Madur.) nominatur Pro-Rector Seminarii Regionalis S. Pauli Tiruchirapolitani (*Decretum S. C. de Prop. Fide*).
- 16 maii 1958. — P. FRANCISCUS McKEOWN (Pr. Angl.) nominatur Rector Seminarii Regionalis Salisburiensis (*Decretum S. C. de Prop. Fide*).
- 24 maii 1958. — P. IOSEPHUS ESCUDERO (Prov. Legion.) probatur et confirmatur Rector Pontificiae Universitatis Comilliensis.
- 14 iulii 1958. — P. SALVATOR MARTÍNEZ AGUIRRE (Prov. Mex. Sept.) nominatur Episcopus tit. Arcensis in Armenia et Vicarius Apostolicus Tarahumarensis (*Decretum S. C. de Prop. Fide*).
- 21 iulii 1958. — P. PETRUS BOUCKAERT (Vcpr. Afr. Centr.) nominatur Rector Maydiensis Seminarii Regionalis in Vicariatu Apostolico Kisantuensi (*Decretum S. C. de Propaganda Fide*).
- 31 iulii 1958. — P. ALBANUS DE JERPHANION (Vcpr. Prox. Or.) probatur et confirmatur Rector Catholicae Universitatis Berytensis a Sto Joseph (*Decretum S. C. de Seminariis*).

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE

18.

6 ianuarii 1958

Viceprovincia Chilensis in Provinciam veri nominis erigitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Anno hoc evolvente vicesimo primo, ex quo ab Argentinensi Provincia seiuncta in Viceprovinciam independentem erecta est, Viceprovincia Chilensis tam laeta incrementa ostendit ut nihil censeamus iam impedire quin veri nominis Provinciae dignitatem assequatur. Namque labentibus annis, Dei Providentia adiuta adeo evoluta est ut iam omnia habeat quae in Provincia sui iuris requiri solent: proprium habet Noviciatum et Iunioratum; in una autem Universitate iam constituta aliaque inchoata atque in quatuor Collegiis secundariis, una Schola Industriali, septem Scholis primariis gratuitis et duobus Institutis gratuitis formationem academicam et christianam iuventutis abundanti cum fructu curat: ad animarum salutem operam quoque impendit in octo parocciis atque tribus Domibus Exercitiorum. Accedit quod vocationes, Deo volente et providente, gradatim auctae sunt, nec temerarium videtur sperare fore ut Divina Bonitas in posterum, non minus quam antehac, iuvenes ad vitam religiosam in Societate suscipiendam inspiret, ita ut status futurae Provinciae magis in dies florens auguretur.

Propterea, re undequaque considerata divinoque lumine saepius invocato, auditis Patribus Assistentibus, Praepositi quoque Viceprovinciae petitione eiusque Consultorum sententiis perpensis, ea auctoritate usi quam Praeposito Generali conferunt Litterae Apostolicae et Societatis Constitutiones, decernimus in Domino Vi-

ceprovinciam Chilensem in veri nominis Provinciam esse erigendam, eamque hisce nostris litteris erigimus, cum omnibus iuribus et officiis quae reliquis Societatis Provinciis secundum nostrum Institutum competunt, eodem nomine iisdemque finibus servatis, quibus Viceprovincia hucusque utebatur, itemque Provinciis et Viceprovinciis Assistentiae Americae Latinae etiam in posterum annumeranda.

Hoc nostrum decretum proximo die festo B. M. V. Purificatae, 3 februarii 1958, in omnibus novae Provinciae domibus iuxta morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam vim suam obtineat.

Quae autem decrevimus ac statuimus, ea Rex regum et potens omnium Dominus, Beata Deipara Virgine intercedente, benigne excipere atque rata habere dignetur, novamque Provinciam sapientissima sua Providentia constanter prosequatur ut rebus magis in dies prosperis ad maiorem Dei gloriam fruatur.

Datum Romae, 6 ianuarii 1958

in festo Epiphaniae D. N. I. C.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

19.

31 ianuarii 1958

Expetuntur Relationes Triennales Facultatum Ecclesiasticarum Societatis.

AD RECTORES FACULTATUM ECCLESIASTICARUM S. I.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ad normam Articuli IV Ordinationum Constitutioni Apost. *Deus scientiarum Dominus* adnexarum, tertio quoque anno, Magnus Cancellarius, seu Praepositus Generalis, exhibere debet Sacrae Congregationi de Seminariis et Studiorum Universitatibus *relationem triennem* de singulis Facultatibus.

Nunc vero, triennio transacto ab ultima, haec relatio confienda est, quae respiciet annos: 1955; 1956; 1957; seu annos scholasticos 1954-1955; 1955-1956; 1956-1957.

In Appendice III earundem Ordinationum traduntur normae ad relationem triennem parandam, quae in quattuor partes dis-

tinguenda est: scientifica, didactica, moralis, oeconomica. De singulis referatur:

1) incrementa quae scholis, bibliothecis, institutis et laboratoriis scientificis allata sint; quid Facultas ad scientiarum incrementum contulerit; quae opera vel dissertationes sive a Professoribus, sive ab aliis, auspice tamen Facultate, edita sint. In his referendis vitentur verba generaliora et nimia prolixitas; sed potius numeri statistici et elenchi exhibeantur, etiam earum informationum quae singulis annis huius triennii ad Sacram Congregationem missae sunt. Alienus non est etiam prospectus aliquis seu notitia actorum extra ordinem sive disputationum sive academiarum quae aliquomodo studia ecclesiastica tangant.

2) Quae calendaria et scholarum programmata Facultas secuta sit. Etsi singulis annis haec omnia missa sunt ad S. Congregationem, iuvabit ea omnia simul annectere, sive programmata examinum, sive calendaria, sive theses pro disputationibus.

3) Quae sive ad Professorum sive ad Auditorum statum pertinent: scilicet, conficiendus est elenchus quidam Professorum, cum titulis academicis quibus ornantur, argumenta scholastica quae doceant. Item conspectus statisticus annectendus de numero auditorum singulis annis et singulorum cursuum; numerus promotorum, laureatorum; thesium ad lauream exhibitarum et approbatarum. Quae omnia faciliter desumi poterunt ex ipsis informationibus singulis annis ad Congregationem missis.

4) Quod ad statum oeconomicum pertinet, respondendum est uti triennio superiore suggestum fuerat; indicando scilicet conditionem iuridicam nostrorum Collegiorum per haec vel similia verba: « Facultas quae constat Auctoritatibus, Officialibus, Professoribus, auditoribus omnibus e Societate Iesu, sustentatur secundum ipsius Societatis leges et consuetudines, ad normam N. 78 Statutorum Facultatum Theologiae et Philosophiae in Collegiis Soc. Iesu redditibus et eleemosynis propriis huius Collegii et contributionibus quas ad scholasticos alendos et ad communes sumptus conferunt sive Societatis Iesu Provincia ad quam Facultas ... (nomen Facultatis indicetur) pertinet, sive aliae Provinciae, quae ad hanc Facultatem suos scholasticos mittunt ».

Huius relationis triennalis duplex exemplar mittatur, cum alterum Sacrae Congregationi, alterum in archivo nostrae Curiae servandum sit; adhibeatur vero charta formae romanae, prout praescribitur in Practica Quaedam n. 3 § 1, n. 2.

Cum omnes simul Relationes nostrarum Facultatum Sacrae Congregationi praebendae sint, RVa diligentiam adhibeat ut eam statim conficiat et ad me mittat eo tempore, ut Romam perveniat ante finem proximi mensis februarii.

Sicubi Facultas ecclesiastica duplicem habet Sectionem (prout a S. Congregatione de Seminariis his annis constitutum est, v. g. Lovanii, Montréal, Buenos Aires) Relatio triennalis una sit oportet, quae tamen duplicem Sectionem comprehendat.

Denique ad RVam mitto folia quaedam, ad colligendas informationes de singulis Professoribus. Grave onus non erit suam quisque conficere schedulam, quam RVa simul cum Relatione ad me mittet. Hae schedulae non ad S. Congregationem tradendae erunt, sed ad usum tantum Curiae et Secretariatus Studiorum Superiorum inservient; sed videat ut diligenter sint exaratae, ad singulas quaestiones debitis appositis responsis.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 ianuarii 1958.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

20.

7 februarii 1958

Communicantur et commendantur « Normae ad Cruciatam Eucharisticam moderandam ».

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. Xti

Cruciata Eucharistica in universo mundo assidue se propagante, magis in dies sentiebatur necessitas, ut ad confirmandam eius unitatem et ad conservandum eius genuinum spiritum et methodos componerentur quaedam *Normae*¹, secundum quas ubique moderanda esset et educationi puerorum et adolescentium applicanda. Ut huic necessitati occurrerem, tales Normas confici curavi et, antequam eas publicarem, Sanctae Sedi ad approbationem obtinendam proposui. Reapse Summus Pontifex, pro Sua erga nostrum Opus benevolentia et aestimatione, eas non forma consueta sed propriis Litteris autographis ad me datis approbare ac commendare dignatus est.

Dum has Normas una cum approbatione pontificia cum Ra Va communico, Eam attentam velim ad momentum Cruciatæ Eucha-

¹ Cfr. superius p. 391-401.

risticae pro cura pastoralis hodierna puerorum et adolescentium. Finis Cruciatæ Eucharisticae est promovere educationem eucharisticam fundatam in doctrina nostrae unionis vitae, amoris et sacrificii cum Christo. Insistendo, ut pueri quam frequentissime SS. Sacrificium Missae participant ibique ad S. Mensam accedant, Cruciatæ Eucharistica non solum aliquod singulare pium exercitium, sanctissimum quidem, inter eos urgere intendit, sed eos ita instituere vult, ut intime cum SS. Eucharistia coniuncti, Iesum Eucharisticum Eiusque Sacrificium centrum suae vitae constituent seu, ut aiunt, ipsam Missam vivere discant.

Talis educatio, cui S. Papa Pius X suis Decretis de S. Communionem puerorum vehementem impulsum dedit et quam Summus Pontifex Pius XII — ut alia documenta Pontificia praetermittam — in postremis Suis Litteris ad me datis denuo commendavit, non solum optatis paedagogiae religiosae hodiernae plane obviam venit, sed praesertim egregie necessitatibus spiritualibus iuventutis nostri temporis respondet, quae inter tot et tanta fidei et morum pericula posita, imprimis viribus supernaturalis gratiae et coniunctione viva cum Christo indiget, ut ne succumbat et ad maturitatem et perfectionem vitae christianae perveniat. Quod Cruciatæ Eucharistica hoc revera praestet, luculenter comprobatur ex eius eximio progressu et successu. Reapse ubicumque Cruciatæ Eucharistica floret, ibi quasi spontaneae vocationes ad sacerdotium et ad statum religiosum consurgunt, ita ut non raro ipsi Sacrorum Antistites fateantur maiorem partem suorum Seminaristarum constare ex iuvenibus, qui Cruciatæ Eucharisticae adscripti fuerint.

Hac occasione propterea utens, Ram Vam enixe rogo ut Cruciatam Eucharisticam in regione sibi commissa omni ope foveat et, si ibi nondum exsistat, introduci curet. Destinare ad hoc ministerium unum vel alterum Patrem revera res est, quae experientia teste fructum centuplum affert. Tres vel quattuor Patres autem, qui in aliqua natione se totos Cruciatæ Eucharisticae dant, eam solide organizant, Promotores formant, periodica diligenter moderantur, formationem religiosam et moralem non solum decem millium sed plurium centenorum millium puerorum atque adolescentium quam efficacissime promovent, ii facile opus praestant, quod in tanto ambitu ne a multis quidem Collegiis praestari potest. Quapropter praetulerim ut Nostri potius quam nonnullis aliis *operibus iuventutis* quae dicuntur, bonis quidem sed non comparandis quantum ad formationem religiosam cum Cruciatæ Eucharistica, ad hanc, curante Ra Va, praeparentur et destinentur.

Ut autem haec educatio Cruciatæ Eucharisticae propria suum plenum effectum sortiatur, necesse est, ut inspiretur et dirigatur spiritu et methodo huic Operi propriis. Ubicumque itaque in poste-

rum Cruciată Eucharistica instituetur, hae « Normae » a Sancta Sede approbatae accurate observandae erunt. Ubi autem Cruciată iam existit, non est opus, ut forma externa, usu et consensu Secretariatus Generalis iam probata, mutetur: examinetur autem, num eius spiritus et methodus his *Normis* respondeant, et si aliqua in parte minus conformia sint, curetur ut novis *Normis* accommodentur.

Omnibus Nostris autem, qui educationi puerorum et adolescentium applicati sunt, cordi sit, quantum pro sua condicione possunt, Operi Cruciată Eucharisticae favere, et pro viribus illud adiuvere; curent praesertim ut vita spiritualis suorum alumnorum alatur principiis in hisce *Normis* contentis.

Commendo me RV^{ae} ss. SS.

Romae, die 7 februarii 1958.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

21.

11 februarii 1958

Viceprovincia Peruviana, hucusque a Prov. Toletana dependens, erigitur in Viceprovinciam independentem.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Sicut in Ecclesiae historia ita et in nostrae Societatis, quae illius est famula et instrumentum, vicissitudines temporum et locorum diversas Provincias fortuna diversa continenter afficiunt; nec defuerunt tales mutationes, tam in antiqua quam in renata Societate, in rebus Peruvianis. Saeculo vero proxime elapso, anno 1880, regio Peruviana dependere coepit a Provincia Toletana, brevi postquam Societas in auxilium spirituale Peruviae iterum advocata est. Provincia quidem Toletana optime de Peruvia merita est, quippe quae per octoginta fere annos magna cum liberalitate incrementum ac progressum Ecclesiae et Societatis viris et opibus promoverit. His enim diebus videri potest, simul cum progressu oeconomico, sociali, civili nationis, progressus ipsius Viceprovinciae quae, praeter Domum Probationis cum iunioratu rite constitutam Domumque Exercitiorum ei annexam, numerat etiam inchoatum Semina-

rium Minus, in capite nationis Limense Collegium Maximum cum Paroecia et Schola paroeciali annexa, alterum floridum Collegium in Arequipensi civitate, Residentias quattuor, quarum tres paroeciales, praeter totidem Stationes in Missione Marannonensi S. Francisci Xaverii. Ad haec accedit quod erectio in Viceprovinciam independentem progressum huius partis Societatis, uti sperare licet, stimulabit, prout id in aliis regionibus iam contigisse videmus.

Quapropter, cum vota exceperimus a Congregatione Provinciali anno 1957 habita, quae unanimi suffragio id postulavit, auditis etiam sententiis Praepositorum Provinciae Toletanae et Viceprovinciae Peruvianae et utriusque Consultorum, atque Patribus Assistentibus rei faventibus, pro auctoritate nobis Societatis Constitutionibus et Litteris Apostolicis collata, divino auxilio humiliter implorato, haec quae sequuntur in Domino decernimus:

1. Viceprovinciam Peruvianam hucusque a Provincia Toletana dependentem in Viceprovinciam independentem erigimus, Peruvianam etiam in posterum nuncupandam, quae ad Assistentiam Americae Latinae pro tempore pertinebit, omnibus iuribus et officiis ei tributis quae Viceprovinciis independentibus ex Instituto Societatis competunt.

2. Territorium Viceprovinciae Peruviana erit territorium hodiernae Viceprovinciae dependentis, inclusa Missione Marannonensi S. Francisci Xaverii cum omnibus Societatis Domibus quae ibi nunc sunt aut in posterum erigentur.

3. Ad socios quod attinet, nisi Praepositus Generalis in singulis casibus aliud statuerit: Viceprovinciae Peruvianae pleno iure adscribuntur ii qui in territorio Viceprovinciae orti sunt vel tempore ingressus in Societatem domicilium ibi habuerunt, etiamsi aliis Provinciis vel Viceprovinciis sunt in praesens applicati. Socii vero e Provincia Toletana qui Domibus Peruvianis stabili ratione nunc cooptati sunt, vel qui ad Viceprovinciam rite destinati magisterium vel studia vel probationes sive in Viceprovincia sive alibi nunc agunt, vel qui intra octo sequentes annos ad Viceprovinciam erunt destinati, ita tamen ut hoc tempus a Praeposito Generali pro adiunctis prorogari possit, Viceprovinciae Peruvianae definitive adscribendi sunt. Ceteri vero ex aliis Provinciis socii ibidem stabili ratione degentes novae Viceprovinciae applicati habeantur, neque inde avocari poterunt nisi de mutuo consensu Superiorum Maiorum, quorum interest.

4. Bona Arcarum Seminarii, Foundationum, aliarumque in Viceprovincia nunc exsistentium (cfr. *Instr. de adm. temp.*, n. 195) ad eandem iam independentem pleno iure pertinebunt.

5. Praepositi Provinciae Toletanae et novae Viceprovinciae inter se conveniant nobisque approbandum consilium proponant

de suffragiis pro defunctis Provinciae et Viceprovinciae etiam in posterum ad aliquod tempus invicem peragendis in mutui amoris grataeque memoriae testimonium.

Si quae dubia oriantur de executione eorum quae in hoc decreto continentur, Praeposito Generali proponantur solvenda.

Hoc nostrum decretum proximo die 25 martii 1958, Annuntiationi Mariae Virginis sacro, in omnibus domibus saltem maioribus Provinciae Toletanae et in omnibus domibus Viceprovinciae Peruviana ad mensam legatur, ex quo die plenam vim suam obtinebit.

Denique, enixe precamur ut quae a nobis hac die statuta sunt de caelo dignetur rata habere Dux noster Supremus Christus Dominus, et, intercedente Beatissima Deipara Virgine, in nova Viceprovincia Peruviana Societatem suam custodiat, foveat atque defendat, eamque in dies roboret ac multiplicet ad maiorem Dei gloriam.

Datum Romae, die 11 februarii, anno 1958,
in festo Apparitionis B. V. M. Immaculatae.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

22.

11 februarii 1958

Viceprovincia Venezuelana, hucusque dependens a Prov. Castellana Orientali, erigitur in Viceprovinciam independentem.

DECRETUM
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Inter beneficia a Divina Bónitate collata, iure annumerandum est illud validum tam sociorum quam Domorum operumque apostolicorum incrementum quod nostrae Societati intra fines Viceprovinciae Venezuelanae concessum est. Post initium enim vere modestum, cum Nostris e Provincia Castellana concreditum est anno 1916 Seminarium diocesanum in civitate Caracensi, opera ac ministeria Societatis in ea regione gressu tam rapido processerunt ut praedecessor noster p. m. illam Missionem Venezuelanam in Viceprovinciam dependentem anno 1932 crexerit. Quinque vero sequen-

tibus lustris haec evolutio, sub tutela sollicita tum Provinciae matris cum, post divisionem Provinciarum Hispaniae septentrionalis anno 1948 statutam, Provinciae Castellanae Orientalis, aequè feliciter processit.

Teste igitur numero sociorum et operum apostolicorum, Viceprovincia Venezuelana iure sibi his diebus vindicare potest solidam maturitatem; nam praeter Tequensem Domum Probationis rite constitutam et novis sedibus dotatam, habet quattuor Collegia ubi plus 4.600 alumnorum instituuntur et dirigit Universitatem Catholicam *Andrés Bello*. Quibus operibus addendae sunt tres Residentiae et quattuor Domus Exercitiorum necnon Stationes unde Nostri curae spirituali totius paeninsulae Paraguanensis se devovent.

Proinde re diu et multum coram Deo perpensa, considerato quoque postulato Congregationis Viceprovincialis Praeposito Generali anno 1957 proposito, auditisque Praepositis et Provinciae Castellanae Orientalis et ipsius Viceprovinciae eorumque Consultoribus necnon Patribus Assistentibus in consilium adhibitis, pro ea potestate quae Litteris Apostolicis et Societatis Constitutionibus Praeposito Generali conceditur, Viceprovinciam dependentem Venezuelanam, eodem retento nomine, in Viceprovinciam independentem erigimus. Assistentiae Americae Latinae pro tempore adscribendam, omnibus iuribus et officiis ei tributis quae Viceprovinciis independentibus ex Instituto Societatis competunt. Praeterea, haec quae sequuntur in Domino decernimus:

1. Territorium independentis Viceprovinciae Venezuelanae erit territorium hodiernae Viceprovinciae dependentis.

2. Ad socios quod attinet, nisi Praepositus Generalis in singulis casibus aliud statuerit: Viceprovinciae Venezuelanae pleno iure adscribuntur ii qui in territorio Viceprovinciae orti sunt vel tempore ingressus in Societatem domicilium ibi habuerunt, etiamsi aliis Provinciis vel Viceprovinciis sunt in praesens applicati. Socii vero e Provincia Castellana Orientali qui Domibus Viceprovinciae Venezuelanae stabili ratione nunc cooptati sunt, vel qui ad Viceprovinciam rite destinati magisterium vel studia vel probationes sive in Viceprovincia sive alibi nunc agunt, vel qui intra octo sequentes annos ad Viceprovinciam erunt destinati, ita tamen ut hoc tempus a Praeposito Generali pro adiunctis prorogari possit, Viceprovinciae Venezuelanae definitive adscribendi sunt. Ceteri vero ex aliis Provinciis socii ibidem stabili ratione degentes novae Viceprovinciae applicati habeantur, neque inde advocari poterunt nisi de mutuo consensu Superiorum maiorum, quorum interest.

3. Quod spectat ad res temporales, bona Arcarum Seminarii, Foundationum aliarumque in Viceprovincia nunc existentium (cfr.

Instr. de adm. temp., n. 195) ad eandem iam independentem pleno iure pertinebunt.

4. Praepositi Provinciae Castellanae Orientalis et novae Viceprovinciae inter se conveniant nobisque approbandum consilium proponant de suffragiis pro defunctis Provinciae et Viceprovinciae etiam in posterum ad aliquod tempus invicem peragendis in mutui amoris grataeque memoriae testimonium.

Si quae oriantur dubia, aut de iis quae in hoc decreto continentur aut de eius executione, Praeposito Generali solvenda referantur.

Hoc nostrum decretum proximo die 25 martii 1958, Annuntiationi Beatae Mariae Virginis sacro, in omnibus Domibus saltem maioribus Provinciae Castellanae Orientalis et in omnibus domibus Viceprovinciae Venezolanae ad mensam legatur, ex quo die plenam vim suam obtineat.

Velit autem benignissimus Dominus et Rex Noster, Immaculata Deipara Virgine deprecante et intercedentibus S. Patre nostro Ignatio et S. Francisco Borgia, cui extensio Regni Christi in America Meridionali adeo cordi erat, ea, quae his litteris decrevimus, de caelo rata habere dignetur, atque huic novae Viceprovinciae independenti Societatis nostrae copiose benedicere et constanter favere, quo magis magisque eius sodales et merito augeantur et numero, atque eius opera floreat in dies ad maiorem Dei gloriam.

Datum Romae, die 11 februarii 1958,
in festo Apparitionis B. M. V. Immaculatae.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

23.

13 februarii 1958

Normae statuuntur de Litanis Sanctorum recitandis.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI
P. XTI

Congregatio Generalis XXX Praeposito Generali commisit ut disciplinam de Litanis Sanctorum, ex praescripto Collectionis Decretorum, d. 52, § 2, cotidie apud nos recitari solitis, de novo ordina-

ref. Ad mentem proin Congregationis explicite manifestatam, ea quae sequuntur in posterum servanda ordino:

1. Litaniae Sanctorum etiam in futuro recitentur prout solitum erat, quales nempe reperiuntur in Breviario Romano, cum versiculis et orationibus, praemissis tamen Litanis de B. Maria Virgine, et insertis nominibus Sanctorum Societatis. Ea autem quae praeterea Litanis apud nos superaddita fuerunt, preces nempe in honorem Sacratissimi Cordis, B. Mariae Virginis, sancti Ioseph, Sanctorum Ignatii et Francisci Xaverii, incipiendo ab antiphona *Venite ad me omnes* ..., omittantur.

2. Nec ullae preces, etiam in adiunctis extraordinariis, Litanis addantur, nisi gravi de causa et ad breve tempus, quod non sit uno mense longius, servatis tamen Actibus Consecrationis ad SS. Cor Iesu (in eius festo et prima feria sexta mensis), ad Cor Immaculatum B. Mariae Virginis, et ad S. Ioseph diebus statutis, secundum probatum morem cuiusque Provinciae, recitandis.

3. Facilius concedet Praepositus Generalis ut aliquando loco Litaniarum aliud pium exercitium celebretur, utputa certis diebus festis, vel prima feria VI mensis. Faveant proinde Superiores Maiores, auditis Consultoribus, mihi proponere ea quae in suo territorio in hac re sancienda cupiant.

4. Ubi Superior maior id expedire censebit, poterit Generalis concedere, in gratiam praecipue Fratrum Coadiutorum, ut Litaniae nostrae recitentur lingua vernacula. Inter se ita convenient Superiores ut in regionibus eiusdem linguae eadem adhibeatur versio vernacula.

Haec omnia a Congregatione Generali ideo approbata sunt ut foveatur Nostorum devotio in peragendis precibus quas pro necessitatibus Ecclesiae universae cotidie, pro officio nostrae vocationis, iam a saeculis persolvimus. Id proinde ante omnia curandum est ut Litaniae ea dignitate recitentur quae et orationem publicam deceat et internam attentionem atque reverentiam foveat. Praefectorum spiritus erit Nostros docere vel in memoriam revocare quo modo orationes illae vocales, quae cotidie eadem recurrunt, cum interna devotione et fervore peragi facilius possint. Sicut enim preces Officii divini, Rosarii B. Mariae Virginis, immo sanctissimi Missae sacrificii vel totae quantae vel maiorem partem cotidie eadem recurrentes, industriam nostram piamque vigilantiam postulant ne in ritum mere externum, caritate nimis vacuum, desinant, pariter Litaniae nostrae. Quae si e contra ea mente, qua eas instituit in sua Liturgia sancta Mater Ecclesia, pro ingentibus atque urgentibus necessitatibus hodiernis animarum rite persolvantur, haud dubium est quin inter

prima maioraque munera nostra apostolica iure recenseantur, quales eas iam a saeculis aestimarunt qui ante nos fuerunt in Societate.

Vestrum omnium ss. SS et oo. me commendo.

Romae, die 13 februarii 1958.

Vestrum in Xto Servus
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

24.

15 februarii 1958

De Regulis Societatis ad mensam legendis.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI
P. XTI

Quo Regularum observatio efficaci ratione promoveatur, Constitutiones, P. X, n. 13 [826] volunt ut omnes eas saltem quae ad unumquemque pertinent, singulis mensibus legant vel audiant.

Longus Societatis usus hunc locum interpretatur de Summario Constitutionum; in eo enim continentur ea omnia quae omnes Nostrum, ad spiritualem suam institutionem, nosse et servare oportet.

Usus pariter obtinuit ut Summarium Constitutionum singulis mensibus in triclinio praelegeretur, nec res lectioni mere privatae relinqueretur.

In multis autem locis id experimur: frequens lectio in triclinio, nedum magis attentam notitiam Constitutionum foveat, tedium facile gignit et distracta tantum mente a multis percipitur, ita ut finis quem intendebat S. P. Ignatius vix obtineatur. Accedit quod in nonnullis locis usus est Summarium integrum, sicut ceterum etiam Regulas communes, uno tractu legendi, indeque abusus interdum ortus sit ea summa festinatione percurrendi, utpote rem omnibus notam.

Cui incommodo ut mederetur, Congregatio XXX, d. 77, novum textum approbavit Regulae communis, olim quadragesimae septimae, nunc quadragesimae tertiae, qui sic iam sonat: « Singuli has regulas et officiorum suorum habeant atque intellegant, easque legendo sibi faciant familiares. Regulae autem communes aliquoties in anno ad mensam legantur ». Visum est autem Congregationi commendare ut hoc sapiens praescriptum ad Summarium Constitutionum extenderetur, salvo earum textu, a S. Patre Ignatio conscripto et a prima Congregatione Generali authentice promulgato.

Ut in hac re debitae executioni apte provideatur, ea quae sequuntur ad mentem Congregationis XXX ubique servanda praescribo:

1. Summarium Constitutionum ter in anno in triclinio praelegatur. Salva diversa Provincialium dispositione, secundum locorum et domorum adiuncta, tempora aptiora videntur esse: a. tempus quo maior pars communitatis Exercitiis spiritualibus annuis vacat; b. tempus ante triduum vel decurrente utroque triduo renovationis votorum, quo solet peculiaris lectio spiritualis ad mensam fieri.

2. Iis mensibus autem quibus Summarium in triclinio non legitur, ineunte mense praelegatur monitum quo omnibus in memoriam revocetur obligatio ex Constitutionibus P. X, n. 13 [826] Summarium Constitutionum privatim legendi. Quod monitum apte coniungi potest alteri monito, in plerisque locis praelegi solito, quo commendatur, ad mentem Epitomes n. 191, pius usus recollectionis menstruae.

3. In communitatibus ubi mensae intersunt Fratres Coadiutores, Summarium Constitutionum lingua vernacula praelegatur.

4. Idem servetur, quod ad lectionem in triclinio, de novis Regulis communibus. Sed, cum nulla aliunde exsistat obligatio pro omnibus eas singulis mensibus legendi, ii qui Tertiam Probationem iam absolverunt, vel si de Fratribus Coadiutoribus agatur, qui probationem a Congregatione XXX praescriptam ante ultima vota peregerunt (quibus assimilentur antiquiores qui hanc quidem non fecerunt sed ultima vota iam emiserunt), non teneantur Regulas communes privatim legere iis mensibus quibus in triclinio non audiuntur. In memoriam proin revocetur haec obligatio iis tantum qui Tertiam Probationem vel probationem pro Fratribus aequivalentem nondum absolverunt.

5. Regulae quoque communes, in domibus ubi adsunt mensae Fratres Coadiutores, lingua vernacula praelegantur.

Haec de externa ratione servandi ea quae Congregatio XXX voluit vel optavit.

Longe maioris momenti quam illa externa observatio, ut patet, est spiritus quo talia fiunt. Finis noster est et esse debet promovere notitiam, fovere memoriam Regularum nostrarum, sicque ad earum fidiorem observantiam iuvare et excitare. Haec observantia voluntatis divinae, nobis in Regulis a legitima auctoritate promulgatis manifestatae, nisi ex sincera Dei caritate procedat, vix aliud erit quam quaedam quasi stoica, mereque humana fidelitas, non spernenda quidem, sed longe diversa ab ea quam exigit fides catholica: quidquid enim non procedit ex supernaturali Dei amore, *nihil mihi*

prodest in ordine ad finem vitae aeternae¹. Quis autem reverentiam et amorem voluntati Dei debitam persentiet ex festinata ista praedicatione in triclinio, de qua superius dixi, quae potius eo tendere videtur ut rem taedio plenam quam citissime minimoque legentis et audientium onere expediat? Quaerat quis num qui tali modo praedictas audierit Regulas, re vera satisfecerit spiritui Constitutionis quae vult ut iuvenmur ad studiose servandas normas illas quae fundamenta sunt nostri Instituti?

Quod incommodum ut videtur, iuvare potest si ad plures Provincias extendatur usus alicubi iam diu vigens, Regulas non praelegendi uno tractu nec per totum refectionis spatium, sed fere sicuti legitur Scriptura Sacra, quamvis per tempus paulo longius protractum, per partem tantum refectionis, utputa quartam vel tertiam, dum per reliquum tempus praelegitur liber consuetus. Ita et facilius digno modo praelegentur et attenta aure audientur, dum tamen, cum satis breves sint, nonnisi per paucos dies eas audire oportebit.

Vestrum omnium Sacrificiis et orationibus me commendo.

Romae, die 15 februarii 1958.

Vestrum in Xto Servus
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

25.

15 februarii 1958

INSTRUCTIO DE FRATRUM COADIUTORUM NOSTRORUM INSTITUTIONE

Congregatio Generalis XXX, decretis 41 et 42 aliqua magni momenti innovavit de formatione nostrorum Fratrum Coadiutorum. Cum de huius decreti executione mihi agendum est, opportunitatem nactus simul aliqua in memoriam revoco aliis in locis iam commendata, ita ut omnia fere quae ad Fratrum nostrorum institutionem nunc temporis magis sollicitos nos volunt, unico quasi conspectu exhibeantur.

1. Et primo quidem de colendis et seligendis vocationibus ad hunc gradum, quae non uno in loco adeo desiderantur.

Ante omnia requiritur ut Nostri gradum Fratrum Coadiutorum magni faciant, prout rerum veritas in conspectu Domini postulat¹. Nisi quis enim, oculis fidei rem intuens, vitam illam qualem ipse

¹ Cfr. I Cor. 13, 3.

¹ AR X 440-442.

Christus Dominus per totum fere tempus suae commorationis in terris duxit, qualemque ab initio anachoretæ et coenobitæ perfectionis cupidi, Ecclesia probante, egerunt, tamquam Deo gratissimam aestimet, facile abripietur præiudicatis opinionibus quæ « famulos istos gratis servientes » infra plerosque opifices et operarios plenius hodie institutos haerere putant.

Sacerdotes autem nostri, illius vocationis dignitatem plene agnoscences, haud ita raro obvios habebunt iuvenes pios, solidæ iam virtutis, bene libratos nec talento destitutos, quos, ad vitam religiosam cognoscendam et, si Deus gratiam dederit, amplectendam iuvare poterunt. In collegiis nostris adsunt interdum adulescentes qui de vocatione quidem cogitant, defectu autem talenti ad studia litterarum a sacerdotio præpediuntur; quidni, potius quam simpliciter ad saeculum remittantur, talibus proponitur gradus Fratris laici, etiam in Instituto clericali? Cum inter Exercitia spiritualia operariis, agricolis aliisque litteris minus cultis tradita, occurrunt qui fide et morum integritate eminent, nonne sacerdotis est tales attentos facere ad vocationem altiorem considerandam? Cum inter eos qui missæ inservire solent occurrunt qui dotibus requisitis videantur instructi, nonne rursus curare possumus ut de ratione vitæ sibi eligenda deliberent secundum methodos electionis sancti Ignatii, et non tantum caeco impetu eo se abripi sinant quæ parentum exemplum vel alia adiuncta externa eos impellunt? Nisi omnes Nostri, unusquisque secundum suum gradum et officium, allaborent rependiendis vocationibus, vix fieri poterit ut hodiernæ penuriæ quæ tantum detrimentum affert et nostræ vitæ religiosæ et nostro apostolatu, præcipue quamvis non unice in regionibus Missionum, apte medeatur ².

2. Inter eos qui sese offerunt candidati, ad mentem Constitutionum, severe deligantur ii tantum qui vere apti futuri videantur. Quaecumque enim est penuria alicuius Provinciae, nisi servemus illud præceptum sancti Fundatoris ut moderati admodum simus in desiderio admittendi ³, onerabimur mox pondere non paucorum qui nedum adiumento, impedimento sint Societati atque numerum augeant eorum qui, cum ceterorum spirituali detrimento, vocationi infideles futuri sint ⁴.

Sicuti pro candidatis scholasticis, ita et pro coadiutoribus temporalibus expedit ne ætate iusta iuniores admittantur in novitiatum. Amandato prætextu perdendæ forte vocationis, ne incipiant pro-

² Cf. AR X 448-449; XI 520.

³ *Const.* [143].

⁴ Cf. AR XI 519.

bationis tempus nisi qui mente et animo satis maturi sint. Aetas quidem determinata accurate definiri non potest, cum res plurimum pendeat a singulorum dotibus et institutione. Non sufficit ut nostri iuvenes fideliter, debita docilitate et externa satisfactione peragant omnia exercitia novitatus, sicque omnes aedificent. Requiritur ante omnia ut in *spiritum* Exercitiorum et nostri Instituti penetrent, unusquisque pro captu suo et Dei gratia sibi concessa; ut fundamenta obedientiae, abnegationis, devotionis servitio Christi Regis, tertium praesertim gradum humilitatis, ita intellegant et sibi propria faciant ut in occasione constituti ea fere sponte vita teneant et in effectum adducant. Qui prima qualibet ingrata destinatione post emissa vota accepta incipit genere, animo cadere, alia sibi gratiora exquirere, nonne ostendit se novitatum non ea qua opus erat maturitate peregissee? Maturitas siquidem requiritur tam humana quam christiana; quam qui consecuti fuerint, utut paulo pauciores admittuntur, multo plures perseverabunt.

Inter alia dona eaque maioris momenti, qualia sunt virtutis et pietatis, quae in candidatis requiruntur, minime omittere possumus illum gradum culturae humanae et institutionis in rebus etiam profanis qui et coaetaneorum plerorumque communis est et necessarius ut quis ipsam naturam status religiosi eiusque obligationum rite capere possit. Rudiores si qui se offerunt ne statim admittantur, sed in aliqua domo nostra, sub prudenti direttore, prius instituuntur per unum alterumve annum in illis litterarum elementis quae nostra vocatio requirit. *Ceteris enim paribus*, eo meliores erunt Religiosi quo magis culti ⁵.

3. Ubi autem pauciores quam par est etiam a Nostris in unum conspirantibus inveniuntur apti candidati, expedit (quod non satis fecimus) ut in gratiam etiam Fratrum Coadiutorum praeparandum, instituatur aliqua schola scholis apostolicis quas dicimus similis. In ea apte, praeter institutionem spiritualem et culturalem, accipient iuvenes institutionem in artibus qua et Societati maiori adiumento aliquando esse possint, et si forte non perseverabunt, ad vitam in saeculo digniorem ducendam praeparantur ⁶.

Id etiam commodi prae se ferunt eiusmodi scholae, ut iam ante ingressum in postulatum, severa selectio institui possit; hinc est quod nonnullae Provinciae quae hac ratione usae sunt, experiuntur longe maiorem stabilitatem in vocatione ex parte eorum Fratrum qui ex schola praeparatoria prodierunt.

4. Postulatus non necessario in domo novitatus instituendus

⁵ Cf. AR X 449-450; XI 521.

⁶ Cf. AR X 449; XI 521-522.

est⁷; quandoque bene fiet in alia domo religiose ordinata, dummodo adsit aliquis Pater peritus qui de postulanti bus adaequatam curam gerat⁸.

Neque convenire videtur ut postulantes iisdem omnino exercitiis pietatis et observantiis adigantur quibus novitii instituuntur. Melius ut videtur proficiant si novitiatus sit pro ipsis initium quasi novae vitae. Pauciora atque breviora sint plerumque exercitia pietatis postulantium; si satis numerosi sunt, etiam pro recreatione ne misceantur novitiis. At certe omnino vitandum est ne cum famulis saecularibus vitam agere cogantur.

5. Auditis nonnullis Magistris novitiorum atque meis Patribus Assistantibus, aliquid innovandum statuo de prima probatione Fratrum Coadiutorum. Cum enim S. P. Ignatius primam probationem praescripsit, nulla facta distinctione inter scholasticos et coadiutores temporales, secundum ius Religiosorum suo tempore vigens disponebat. Ex quo autem Ecclesia imposuit solis novitiis conversis seu coadiutoribus temporalibus, ut nos dicere solemus, postulatum sex mensium, quo in finem vergente Exercitia per continuos octo dies praescribuntur, eo ipso ample provisum est fini quem sanctus Ignatius sibi proposuerat per primam illam probationem. Per illos sex menses enim et bene perspicere possunt nostri candidati, et ipsi de vocatione ad Societatem plenius informati mature cogitare potuerunt. Eo vel magis quod ante novitiatum, per octo dies nonnisi considerationi et orationi vacant.

In posterum proinde, ad experimentum, ita procedatur: etiam si postulatus in domo extra novitiatum peragitur, certe saltem ad 15 ultimos dies adsint iuvenes in ipsa domo probationis. Ibi, duce Magistro eiusque Socio, si adhuc necesse est, iis rebus instruantur quas durante prima probatione iuvenibus inculcare solemus; per octiduana Exercitia, peragenda eo modo quem descripsi apud AR XI 665-667, maturius considerent vocationem, ita ut plenius instructi et firmati, novitiatum incipiant.

A prima autem die novitiatus, vestiantur veste novitiorum, atque exinde cum iis in communi contubernio communique disciplina vivant. « Vestitio » proinde quae pro scholasticis locum habet tantum post dies primae probationis, pro coadiutoribus temporalibus reponatur in primam diem post absolutum postulatum.

6. Apprime curandum est ut de novitiis coadiutoribus illa habeatur cura quam eorum status et deficiens anterior formatio requirit. Peculiares audiant exhortationes spirituales et explicationem

⁷ Cf. *Épit.* 68 § 1.

⁸ Cf. AR X 451.

Regularum, peculiaria Exercitia spiritualia; ea enim quae novitiis scholasticis tradi debent, plerumque non sunt satis apta pro Fratribus. Hoc nostra aetate magis quam olim requiritur, cum adeo evolutae sint idque in sensum diversum, utriusque generis iuvenum mentes.

Hinc facile conveniens, immo saepe necessarium est ut novitii coadiutores Magistrum habeant proprium, diversum a Magistro scholasticorum. Hic enim, nisi paucissimi sint scholastici, horum cura adeo absorbetur ut vix ac ne vix quidem possit attendere prout oportet difficiliori institutioni coadiutorum. Nonne haec deficiens cura in novitiatu plerumque in causa est cur mox post prima eorum vota querelae moveantur de exiguo spiritu religioso quorundam iuniorum Fratrum, immo cur iusto plures brevi inconstantes reperiuntur in vocatione ⁹?

Novitiis coadiutoribus eadem omnino exercitia pietatis praescribantur quae novitiis scholasticis, nec ullo modo breviora; nisi quod secundum adiuncta diversae eis horae assignabuntur quo ea peragant. Nec unquam permittat P. Magister ut propter necessitates laboris omittantur vel decurantur haec exercitia. Nec Rectori domus vel Ministro ius est in hac re sese eximere ab eo quod Magister statuit; ad hunc enim solum, sub ductu Provincialis, spectat formatio novitiorum ¹⁰.

Experimenta novitiatus eadem sint pro coadiutoribus ac pro scholasticis, nisi quod ut patet pro eis locum non habet experimentum praedicationis, nec plerumque catecheseos. Saepe expediet ut in peragendis experimentis associentur coadiutores scholasticis ¹¹.

Peculiari cura impertienda est coadiutoribus illa formatio in doctrina christiana, ascesi, liturgia, historia Societatis quae Regulis Magistri 63, 52, 53 describitur. Nedum minus, plus ea indigent quam scholastici.

Apprime curanda est institutio eorum ad cultum illum humanum urbanitatis, dominii sui, ordinis et munditiei quo in Societate tantopere indigent.

Atque, secundum Regulam Magistri 63, seposita contraria sic dicta *traditione*, salva omnium formatione ad consueta officia domestica, quotquot talento non sunt destituti, informantur inde a postulatu aliqua arte, quam tamen discant penitus, a peritis Fratribus vel etiam viris laicis, ita ut peritia aequent vel superent bonos opifices laicos. Rursus, *ceteris paribus*, eo meliores erunt Religiosi

⁹ Cf. AR XI 514.

¹⁰ CI. c. 561; Reg. Mag. nov. 4.

¹¹ Cf. AR XI 514.

quo perfectior erit eorum cultus humanus et *technicus* seu *professionalis* ¹².

Super omnia autem opus est ut Magister novitiorum coadiutorum eximie benignum, longanimum, paternum se exhibeat, quo eorum fiduciam sibi conciliet et servet. Plerumque enim longe difficilius quam novitii scholastici animum aperiunt, faciliusque ob verbum impatiens aut duriusculum sese claudunt, cum detrimento nonnumquam irreparabili eorum formationis.

Sicuti etiam pro scholasticis commendatur, nullus novitius coadiutor ad vota in fine biennii admittatur, de cuius aptitudine maneat dubium positivum. Atque, nisi agatur de valetudine quae brevi tempore confirmanda speretur, vix unquam expedit facultate uti quam Ius commune nobis confirmavit, differendi vota. Qui elapso biennio non satisfaciunt, in pace ad propria remittantur.

7. Congregatio Generalis XXX, decreto 41, imposuit, quae ante saepius a Praepositis Generalibus commendata fuit, ulteriorem periodum formationis statim post emissâ prima vota.

Haec tribus potissimum partibus constat:

a) Perficienda venit institutio spiritualis in novitiatu accepta, eaque aptanda vitae aliquatenus liberiori ac intensiore labore externo distractae, qualem post vota ducere solent. Ea fere servantur quae apud nos usu veniunt pro iunioribus scholasticis: alternis saltem hebdomadis singuli adeant Praefectum spiritus, de rebus animae suae tractaturi; alternis pariter hebdomadis sibi peculiarem audiant exhortationem spiritualem; perficiatur eorum scientia de doctrina christiana, non omissis, ad eorum captum et necessitatem, Scriptura sacra, liturgia, historia Ecclesiae. Triduis ad vota renovanda ne intersint una cum scholasticis, sed puncta eis dentur eorum statui melius accommodata; et certe Exercitia spiritualia annua a scholasticis separati accipiant. In seligendis libris pro lectione spirituali, si iam ex usu Provinciae privatim instituunt, bene dirigantur a Praefecto spiritus, nec sinantur pro libitu eos sibi assumere.

b) Perficienda est formatio seu *cultura* humana. Post authenticam declarationem nostri iuris in hac re a Congregatione XXX, decreto 13, 2 factam, curent Superiores quolibet scrupulo deposito, ut iunioribus Fratribus ille detur cultus humanus quem optimi opifices in regione participant, immo si talento sint dotati iuvenes, ulterius procedant quatenus maior Societatis eiusque operum utilitas id postulat. Curandum certe erit ut omnes linguam patriam (et non tantum dialecton nativam) recte eloqui et scribere discant; si id opportunum est (ut in regionibus mixtae linguae vel Missioni-

¹² *Epist.* 154, 2°; *AR* X 458-460.

bus) etiam elementa saltem alius vel aliarum linguarum doceantur: praeter arithmeticam elementarem, qui certis artibus destinantur, id discant quod eorum arti convenit (utputa elementa geometriae, algebrae, trigonometriae, physicae, etc.); noscant elementa hygienae: nec ignari maneant geographiae et historiae profanae, saltem patriae. Brevi, id certe sciant, uti supra dictum est, quod solent periti opifices in regione.

c) Quod ad ipsam artem, faciliior haec sit an difficilior, curandum est ut Fratres eam perfecte discant atque, ubicumque id commode fieri potest, etiam diploma quod dicitur civiliter validum de ea consequantur. Ideoque, ubi bonae exsistunt scholae artium eaeque catholicae, plerumque expediet ut nostri Fratres ad eas mittantur; secus autem committantur curis periti Fratris senioris, qui olim ipse bene formatus fuit (vix autem unquam *autodidactae*) vel, eo deficiente, periti magistri laici. Futuri infirmarii autem peculiari cura formentur, idque semper in schola ad hoc destinata, quae eis diploma conferat. Qui artibus minus evolutis exercendis destinantur, ut coqui, tutoris et similibus facilius sub ductu unius viri peritioris formentur; dum artes difficiliores, ut hortulani, agri cultoris, sartoris, fabri lignarii, ferrarii, mechanici, electricistae, typographi, vix unquam uti oportet si progressum excludere non volumus, addiscentur nisi in scholis ad hoc destinatis. Sane, apte iuventur in spiritu qui scholas extra Societatem adeunt, ne exempla, vel colloquia externorum eis noceant neve a vita nostrae communitatis alienentur. Qua in re discretione opus erit, ne quis periculis exponatur quae suaviter ferre et constanter vincere non valeat.

Saltem per biennium, ex praescripto Congregationis Generalis, in his studiis vel institutione exerceantur iuniores Fratres. Immo, si melior formatio id requirit, ne vereantur Provinciales cum aliquo temporario damno domorum, iuvenes diutius in hac formatione retinere, quod deinceps plurimum proderit iisdem domibus et operibus variis.

Facile continget ut in una Provincia desit numerus aptus iuniorum Fratrum, qui possint communitatem efficere curasque peculiare periti Patris sibi vindicare, desit bona schola ad quam mitti possint, aut alia opportunitas eos bene instituendi. Quare inter se convenient, si opus est, Provinciales unius eiusdemque regionis, atque in loco aptiore domum communem constituent iunioribus Fratribus formandis destinatam.

Generatim expedit ut hi Fratres vitam degant separatam a maturioribus et senioribus; causae quae id a saeculis Societati suaserunt pro scholasticis, valent quoque pro Fratribus.

8. Cum e biennio vel longiore periodo huius formationis edu-

cuntur, Fratres plerumque collocandi erunt in communitate satis numerosa et bene ordinata, utputa in domo studiorum vel formationis. Cavendum enim est ne maioribus difficultatibus, quales occurrere solent in collegiis externorum vel domibus minoribus exponantur antequam paulatim atque gradatim ad eas superandas praeparati fuerint. Si aliter agimus, periculum incurrimus quod tam saepe deplorare cogimur, ne perdantur vocationes. Aliquam proinde patientiam habeant domus quae adiutorium Fratrum desiderant, donec hi solide maturuerint.

Plus quam alii nostri Religiosi, Fratres indigent ut Superior, Minister, Praefectus spiritus diligentem curam iis impendant. Rector vel Superior eorum fiduciam sibi conciliet, eosque frequenter sive de rebus sui officii, sive de vita spirituali alloquatur, non ut partes agat Ministri vel Praefecti spiritus, sed ut sentiant Fratres se tamquam filios familiae patri caros esse atque in difficultatibus ad eum recurrere posse.

Minister, vel Subminister, Fratribus ita praesit ut Superiorem religiosum decet, minime « dominans in clerum », nec minuta quaeque ad eorum officium pertinentia ipse disponens, sed secundum Regulam 5 Ministri aequam eis libertatem linquens, eorum sententiam et consilium in rebus in quibus ipsi sunt periti libenter audiens, quae bona sunt laudans, sincere quidem sed paterne quae minus bona corrigens, serena fortitudine observationem Regularum exigens, ipse autem exemplo fidelitatis et sui abnegationis in omnibus praeiens.

Praefectus spiritus Fratribus semper libenter praesto sit, nec sinatur iusto saepius extra domum in ministeriis versari; patientem, benignum, sincerum se exhibeat; severissime servet secreta sibi a Fratribus commissa nec quidquam ex iis quae in directione spirituali audivit cum Superiore domus vel Ministro, ne cum Provinciali vel Generali quidem communicet. Vix quidquam est quod Fratrum fiduciam adeo labefactet quam minus severa fidelitas in secretis servandis.

9. Voluit Congregatio Generalis XXX, decreto 42, ut Fratribus ante ultima vota opportunitas concedatur renovandi spiritum eumque roborandi. Ideo, reformato praescripto Eptomes 167, § 2, in posterum saltem ad tres menses, in aliquam domum formationis, vel propriae Provinciae, vel communem cum aliis Provinciis eiusdem linguae, adunandi sunt sub ductu periti et devoti Instructoris qui etiam experientia commendetur. Atque, ut habet idem decretum, si Provinciali, probante Generali, videbitur, hoc tempus « tertiae probationis » ulterius, ad sex et etiam decem menses potest extendi. Qua in re determinanda, ratio habeatur boni spiritualis

Fratrum, postposita ad tempus consideratione necessitatis domorum.

Decurrente hac ultima probatione, Fratres iis experimentis mutatis mutandis exerceantur quibus solent Tertiari. Praemittant Exercitia spiritualia per triginta dies; peragant aliqua ex reliquis experimentis vel omnia, pro ratione temporis quo in probatione continentur. Praecipuum ut patet sit officia domestica sui gradus propria exercere.

Cotidie habeant illa eadem exercitia pietatis quae habent novitii et Tertiari, hora determinanda secundum opportunitatem laborum sui gradus. Cotidie quoque, exceptis diebus dominicis et festis, ceterisque quae excipi solent, audiant exhortationem de rebus spiritualibus. Opportune in ea complebitur eorum institutio religiosa, profundiore quamvis semper ad eorum captum et gradum aptata cognitione dogmatis, sacrae Scripturae, liturgiae, earum Constitutionum quae ad eos spectant, historiae Societatis eiusque status praesentis.

Nec liceat Patribus Provincialibus aliquem dispensare ne a parte quidem huius ultimae probationis, nec certe eos advocare ad iuvandas domos. Aequae sancta sit probatio Fratrum ac Patrum; ab ea enim facile pendebit eorum ulterior profectus in spiritu et quandoque ipsa perseverantia in vocatione.

Exeunte tempore probationis, tam Rector domus quam Minister ad Provincialem referant de fructu quem Fratres inde hausserunt. Quod iudicium addatur informationibus ad ultima vota Romam mittendis.

10. Si qui Fratres qui ante promulgatam hanc ordinationem ultima vota iam emisissent, sponte petant ut liceat sibi, prout nunc omnibus iunioribus imponitur, Exercitia triginta dierum semel iterare, faciles se praebeant Provinciales ad obsecundandum sanctis illis desideriis.

11. Superioribus localibus commendent Provinciales ut interdum, et saltem semel in anno, in consideratione recolant praecipua Instituti nostri documenta de Fratribus coadiutoribus, eorum Regulas una cum Regulis variorum officiorum, litteras Praepositorum Generalium de Fratribus coadiutoribus (in specie, utpote recentiores, litteras quas P. Ledóchowski et ego ipse de iis dedimus ad Societatem)¹³. Fratrum enim perseverantia in fervore religioso et in ipsa vocatione, plurimum pendet a cura quam eis exhibent Superiores in loco.

¹³ AR X 437-461; XI 511-530.

Haec pauca praeterea exsequenda vel ordinanda habeo:

a. Decretum 46 e Collectione Decretorum, de punctis meditationis matutinae cotidie tradendis Fratribus, ita emendavit Congregatio XXX decreto 63: *Curent Superiores ut Fratres Coadiutores ad meditationem matutinam fructuose peragendam iuventur, sive eius punctis breviter et accurate traditis, primis praesertim annis post vota biennii, sive alia opportuna ratione*. Prudenti proinde caritati Superiorum committitur sintne Fratribus, vel cotidie, vel aliquando tradenda puncta in communi, an secundum eorum aetatem, culturam, profectum in spiritu, expediat potius ut ipsi sibi, sub ductu saltem generico Patris spiritualis, puncta privatim parent. Verum id cavendum moneo, ne forte propter aliquorum Patrum minus promptam alacritatem ad puncta Fratribus proponenda, haec omittantur. Norma unice desumatur ex maiore utilitate spirituali pro Fratribus ipsis.

b. Quod de punctis meditationis statuit Congregatio, hoc a fortiori applicetur lectioni spirituali cotidiana. Nulla Societatis Regula, sed tantum quarundam Provinciarum vel domorum consuetudo praescribit ut haec in communi fiat. Saepe Fratribus melius formati proderit ut potius privatim institui possit. Ubi hoc expedire videbitur, facile concedam ut immutetur usus Provinciae. Id tantum attendendum erit ut lectio privata talis sit quae spiritum vere iuvel, proinde de more approbata fuerit a Patre spirituali vel Superiore.

c. Sicubi videbitur obligationem instituendi meditationem matutinam aliasve orationes in communi obesse potius quam prodesset fractui horum exercitiorum, ne vereantur Superiores Provinciales Generali proponere modum a modo hucusque usitato diversum qui magis faveat orationi (Cf. decr. 64 § 3).

d. Cum e vivis excedit proximus consanguineus vel affinis alicuius Coadiutoris temporalis, imprimis pater vel mater, enixe commendo ad mentem Congregationis XXX (decreto 13, 5, a) ut Superior localis nonnullas missas pro sua caritate applicari curet a Patribus suae domus in suffragium animae defuncti. In simili vero discrimine, utputa in morbo alicuius propinqui, pro alicuius conversione ad Deum, facile quoque aliquam missam offerri curet. Vix quidquam est quo efficacius possimus exhibere Fratribus nostris verum Christi amorem.

e. Demum, commendante quoque Congregatione (decreto 13, 5, b), Superiores iterum attentos velim ad convenientem recreationem, tam ordinariam quam extraordinariam Fratribus Coadiutoribus procurandam. De medio denique tandem tollatur falsa ista

opinio solum laborem mentis atque Scholasticorum vel Sacerdotum nervos defatigare; usus rei cotidianus luculenter ostendit quantum vires exhaurire natus sit etiam ille labor qui manibus praesertim conficitur: quanto magis labor amanuensis, ianitoris, infirmarii, manufactoris famulorum, alique bene multi qui simul ac corpus fatigant, ideo quoque quia copulantur cum vita silentio, et observantia religiosa constricta, nervorum vires assidue quatiunt. Plura de hac re descripsi in litteris meis de Fratribus Coadiutoribus anno 1948 datis ¹⁴. Haec quaeso recolantur et ad effectum adducantur.

12. Tam de difficultatibus quae oriri possunt in executione huius ordinationis quam de consiliis quae forte occurrant pro meliore formatione nostrorum Fratrum, Provinciales ad me referant, ut ex illa collaboratione cum Superioribus in variis locis lumen haurire possim ad perficiendum in dies hoc novum institutum magis adaequatae formationis.

Fiduciam enim habeo ut, si ex nostra parte exquisitiorem curam impenderimus in formandis iis candidatis qui ad nos accedunt, benignus Dominus plures nobis missurus sit vocationes ad hunc gradum. Atque etiamsi rem modo mere humano consideramus, facilius se allectos sentient iuvenes si viderint Coadiutores nostros, nedum rudiores quam eorum coetanei et amici in saeculo, e contra plenius et solidius institutos; feliciores quoque se sentient Fratres sicque qua verbo qua exemplo plures ad eundem vitae statum allicient.

De Fratribus coadiutoribus aequae ac de Patribus valet norma, solida theologia probata, quam effert S. P. Ignatius in Constitutionum p. 10, n. 3 [814]: iacto fundamento virtutis qua Deo instrumentum coniungitur, media illa naturalia, *quae Dei ac Domini nostri instrumentum in proximorum utilitatem disponunt, in universum ad conservationem et incrementum totius huius corporis (Societatis) conferent; si tamen et addiscantur et exercentur sincere ad solum Dei obsequium; non ut illis fiducia nostra innitatur, sed potius ut divinae gratiae iuxta summae Providentiae suae ordinem per haec cooperemur; qui ad gloriam suam tam dona naturalia quae Ipse ut Creator, quam supernaturalia quae ut gratiae auctor donat, vult referri*. Postquam nunc Congregatio Generalis XXX, d. 13, 2, authentica interpretatione sensum diremit textus Examinis c. 6, n. 6 [117] qui pluribus difficultatem faciebat, a Superiorum prudentia tantum pendet statuere qui, quid, quo modo Coadiutores temporales discere convenit ultra id quod sciebant cum Societatem ingressi sunt. In hac re, sicut in ceteris omnibus,

¹⁴ AR XI 527.

norma nostra suprema sit *maior Dei gloria*, Eiusque melius servitium, idque secundum adiuncta huius ipsius aetatis.

13. Haec ordinatio quod ad res novas quae in ea praescribuntur, in specie ulteriorem formationem Fratrum Coadiutorum post prima vota eorundemque probationem ante ultima vota, quamprimum fieri poterit, at certe ubique saltem initio proximi anni 1959 in executionem mandetur.

Romae, 11 februarii 1918.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

26.

16 februarii 1958

De innovando officio Revisorum generalium.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI
P. XTI

Ex quo decessor meus P. Wlodimirus Ledóchowski p. m. literis diei 27 aprilis 1920 (AR III 224 ss.) collegium Revisorum generalium in Curia Societatis instauravit, haud parum mutata adiuncta et necessitates temporis, aliam ut videtur suadent rationem ineundam ut idem institutum fini intento aptius respondeat. In dies enim crescit et moles rerum quae in Societate publici iuris fiunt, et earum diversitas. Dum enim magis magisque extenditur campus scientiarum tam sacrarum quam profanarum, maiorque inde requiritur peritia peculiaris singularum disciplinarum, fieri vix potest ut pauci admodum homines, utut eminentes, de rebus maxime variis peritum iudicium ferant.

Auditis proinde Patribus Assistantibus, visum est Collegium Revisorum generalium in Societate iamdiu institutum ampliare simul atque reformare, idque ad experimentum, ut constet num nova haec forma efficacior sit ad finem qui intenditur: tuendus nempe in Societate et valor scientificus atque apostolicus rerum quae a Nostris eduntur, atque prospiciendum soliditati et securitati doctrinae simul atque prudentiae et sanae opportunitati nostrae actionis ope preli vel acroasium exercitae.

Tribus proinde ramis constabit institutum Revisorum generalium:

1. Praeterquam quod Praeposito Generali semper liberum est scriptum quodlibet Revisori ad hoc electo probandum committe-

re, penes Curiam Societatis erit qui ex officio textus praelectionum, theses disputationum et examinum nostrorum Collegiorum Philosophiae et Theologiae recognoscat ut, si quid dubium videatur id accuratiori censurae submitti possit.

2. Ex iis qui in Pontificia Urbis Universitate Gregoriana Institutisque cum ea sociatis docent, quidam designabuntur quorum munus erit, quin ex officio omnia quae in Societate publici iuris fiunt recognoscere teneantur (quod humanas vires excedit, nec cum reliquis muneribus eis commissis componi potest), Praepositum Generalem sponte certiore facere si quid, in materia propriorum studiorum eis occurrat, a quovis ex Nostris editum, quod non plene congruat cum normis in Societate servandis, sive quod ad mediocritatem in suo genere excedendam, sive quod ad securitatem et soliditatem doctrinae, vel prudentiam et opportunitatem divulgationis.

3. Ne tamen, quantum fieri potest, aliquid vigilantiam Superiorum fugiat quod a recto tramite aberret, praeter Romanos Revisores, alii in variis Provinciis a Generali designabuntur, quibus idem officium incumbet ac Romanis illis, id est sponte certiore facere Praepositum Generalem si quid praecipue in propriis cuiusque studiis iis occurrerit quod vel rectae doctrinae vel christianae prudentiae adversetur, vel reliquis Instituti normis non satisfaciatur.

Admonitus a Revisoribus Praepositus Generalis poterit, si casus id feret, vel opportuna monita mittere in Provincias, vel opus de quo agitur accuratiori censurae submittere.

Hac ratione, ut sperare licet, promptius et efficacius arcebitur a Societate periculum ne quid ab ea prodeat quod melius publici iuris factum non fuisset. Quamvis enim censores in Provinciis ea qua par est diligentia et scientia munere functi sint, fieri semper potest (quae est humanae fragilitatis conditio) ut quid mente distractum vel minus perspicacem fugerit, quod tamen natum sit puritati doctrinae, bono animarum vel honori Ecclesiae catholicae detrimentum afferre.

Commendo me Vestris ss. SS. et orationibus.

Romae die 16 februarii 1938.

Vestrum in Xto Servus
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

27.

19 februarii 1958

Qui ad Curiam Generaliciam destinantur iam non applicabuntur Provinciae Romanae, sed propriae inscribi pergent.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum Congregatio Generalis XXX, decreto 75°, ita mutaverit Formulam Congregationis Provincialis n. 21 ut ii, qui Curiae Generaliciae applicentur, vocem activam et passivam in propria Provincia retineant ideoque vocem activam in Congregatione Provinciae Romanae non iam habeant, nulla videtur restare ratio cur Patres et Fratres Curiae Generaliciae considerentur tamquam Provinciae Romanae applicati. Auditis igitur Patribus Assistentibus, statuo ne in posterum diutius habeantur tamquam alienae Provinciae applicati sed aequiparentur iis, qui domui vel operi a Generali immediate dependenti assignentur (cf. Epi. Inst. n. 817, § 3). Propterea, quod attinet ad suffragia pro defunctis, reguntur eodem iure ac alii, qui alienae Provinciae non sint applicati, etiamsi extra propriam Provinciam versentur: offerent scilicet duo suffragia pro defunctis sociis *propriae* Provinciae et a sociis *propriae* Provinciae offerentur duo suffragia pro iis, cum defuncti fuerint (Coll. d. 290, 3°).

Commendo me ss. SS.

Romae, die 19 februarii 1958.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

28.

27 februarii 1958

De transcribendis in Provinciam Iaponicam.

AD PATRES SOCIOS SUPERIORUM MAIORUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum RV^a communico normam a Patre Generali statutam, quae iam die 12 martii 1956 vigere incepit sed per inadvertentiam cum

omnibus Provinciis non communicata est, de sociis ex alienis Provinciis adscribendis Viceprovinciae Iaponicae: nisi in singulis casibus Praepositus Generalis aliud statuit, omnes socii ex alienis Provinciis, Viceprovinciae Iaponicae applicati, emissis ultimis votis ipso facto adscribuntur eidem Viceprovinciae, dummodo saltem quinque annos sive continue sive cumulative in Iaponia commorati sunt; qui autem tempore suorum votorum ultimorum quinque annos sive continue sive cumulative nondum in Iaponia commorati sunt, adscribuntur ipsa explezione talis quinquennis commorationis.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 27 februarii 1958.

Rae Vae
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Socr. Soc. Iesu

29.

12 martii 1958

Viceprovincia Centro-Americana, hucusque a Prov. Castellana Occid. dependens, declaratur Viceprovincia independens.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Haud sine strepitu atque rebus adversis stabilita sunt opera Societatis in regione Centro-Americana. Plus enim centum abhinc annis Patres nostri in Guatimalam sunt invitati, et exinde per totam fere regionem domos gradatim instituebant; sed, intra triginta annos, populorum tumultus necnon impetus Ecclesiae inimicorum effecerunt ut omnes Societatis foundationes ad tempus essent relinquendae. Anno autem 1914, Patres Mexicani, rabie persecutionis sua patria expulsi, in quibusdam locis regionis Centro-Americae ministeria susceperunt; deinde, anno 1936, sedata tempestate Mexicana, cura animarum in illo territorio, mandante praedecessore nostro p. m., Provinciae Castellanae commissa est et regio Centro-Americana ad statum Viceprovinciae dependentis elevata; quam, post divisionem Provinciarum Hispaniae septentrionalis anno 1948 statutam, Provincia Castellana Occidentalis admirabili sollicitudine ac diligentia nutrire perrexerit.

Denique, numerus sociorum aliorumque apostolatus instrumentorum in Viceprovincia Centro-Americana hisce annis ita crevit ut de erectione Viceprovinciae independentis cogitandum videretur: nam, praeter Domum Probationis Theclensem, Nostri dirigunt Seminarium maius et minus cleri saecularis in urbe Sancti Salvatoris et quattuor Collegia florentia quae plus 2.700 alumnorum frequentant. Ad haec, quinque Residentiae iam institutae sunt et in votis est ut duae Domus Exercitiorum post haud longum tempus aperiantur.

Proinde, habita ratione Congregationis Viceprovinciae postulati suffragio fere unanimi anno 1957 propositi Praeposito Generali, rogatisque sententiis Praepositorum tum Provinciae Castellanae Occidentalis cum ipsius Viceprovinciae dependentis, atque debita cum Patribus Assistentibus deliberatione inita, post multas preces ad lucem divinam impetrandam effusas, pro ea potestate quae Litteris Apostolicis et Societatis Constitutionibus Praeposito Generali conceditur, Viceprovinciam dependentem Centro-Americanam, eodem retento nomine, in Viceprovinciam independentem erigimus, Assistentiae Americae Latinae pro tempore adscribendam, omnibus iuribus et officiis ei tributis quae Viceprovinciis independentibus ex Instituto Societatis competunt. Praeterea, haec quae sequuntur in Domino decernimus:

1. Territorium novae Viceprovinciae Centro-Americanae erit territorium hodiernae Viceprovinciae dependentis.

2. Ad socios quod attinet, nisi Praepositus Generalis in singulis casibus aliud statuerit: Viceprovinciae Centro-Americanae pleno iure adscribuntur ii qui in territorio Viceprovinciae orti sunt vel tempore ingressus in Societatem domicilium ibi habuerunt, etiamsi aliis Provinciis vel Viceprovinciis sunt in praesens applicati. Socii vero e Provincia Castellana Occidentali qui Domibus Viceprovinciae Centro-Americanae stabili ratione nunc cooptati sunt, vel qui ad Viceprovinciam rite destinati magisterium vel studia vel probationes sive in Viceprovincia sive alibi nunc agunt, vel qui intra octo sequentes annos ad Viceprovinciam erunt destinati, ita tamen ut hoc tempus a Praeposito Generali pro adiunctis prorogari possit, Viceprovinciae Centro-Americanae definitive adscribendi sunt. Ceteri vero ex aliis Provinciis socii ibidem stabili ratione degentes novae Viceprovinciae applicati habeantur, neque inde avocari poterunt nisi de mutuo consensu Superiorum maiorum, quorum interest.

3. Quod ordinationem rerum temporalium spectat, bona Arcarum Seminarii, Foundationum aliarumque in Viceprovincia nunc

existentium (Cfr. *Instr. de adm. temp.*, n. 195) ad eandem iam independentem pleno iure pertinebunt.

4. Praepositi Provinciae Castellanae Occidentalis et novae Viceprovinciae inter se conveniant nobisque approbandum consilium proponant de suffragiis pro defunctis Provinciae et Viceprovinciae etiam in posterum ad aliquod tempus invicem peragendis in mutui amoris grataeque memoriae testimonium.

Si quae oriantur dubia, aut de iis quae in hoc decreto continentur aut de eius executione, Praeposito Generali solvenda referantur.

Hoc nostrum decretum proximo die 25 martii 1958, Annuntiationi Beatae Mariae Virginis sacro, in omnibus domibus saltem maioribus Provinciae Castellanae Occidentalis et in omnibus domibus Viceprovinciae Centro-Americanae ad mensam legatur, ex quo die plenam vim suam obtineat.

Quod reliquum est, Deum ac Dominum nostrum enixe precamur, per intercessionem Beatae Mariae Virginis Immaculatae eiusque Sponsi S. Ioseph, Ecclesiae universalis Patroni, atque S. Patris Nostri Ignatii, ut omnia quae his litteris a nobis decreta ac sancta sunt, firma prorsus ac rata de caelo habere dignetur, Suoque divino favore hanc novam Viceprovinciam Societatis independentem ita foveat atque promoveat, ut multos et impigros nanciscatur in vinea Eius cooperatores, qui et nomine quod ferunt dignos se praebeant et fructus animarum abundanter percipiant ad maiorem Dei gloriam.

Datum Romae die 12 martii 1958,

in anniversario canonizationis S. Ignatii et S. Francisci Xaverii.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

30.

15 martii 1958

*Communicatur et commendatur Allocutio Pii PP. XII ad omnes Superiores Maiores Religiosorum recenter habita*¹.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. Xti

Siquidem Congregatio Generalis XXX, d. 8, rursus Praeposito Generali commendavit curam executionis urgendae, meum esse duco ante omnia iis insistere quae supremus noster Superior in terris, Christi Domini Vicarius, nobis servanda inculcat.

Die 11 februarii proxime elapsi, Summus Pontifex Pius XII dignatus est audientiam concedere omnibus et solis Superioribus Generalibus iuris pontificii Romae degentibus vel Romam convenientibus. Orationem ad eos habuit, in qua, ut Ipse praemittebat, normas eis praestituit secundum quas (aiebat): *ad mentem Nostram et Ecclesiae hanc vestram auctoritatem exerceatis*. Uti ex tota oratione vobis patebit, peculiarem in modum intendit Pontifex ea nobis indigare quae hac aetate, cum suis (sicut cuiuscumque aetatis sunt propria) dotibus et defectibus, nos firmitus servare oportet.

Non pauca, uti videbitis, concordant cum iis quae oratione ad Patres Congregationis Generalis in Castro Gandulphi habita die 10 septembris protulit. Nec mirum: ea fere quae tunc paterno affectu Societati applicabat, Pontifex nunc plenius colligens, omnibus Religiosis in genere convenire memorat.

Velim Ra Va prius, posteriorem cum priore oratione accurate conferens, utrique studeat eamque coram Deo altius consideret. Sibi deinde excerptat hortamenta quibus sua vice Superiores locales informet. In coetibus qui in multis Provinciis aliquando in anno, praeside et duce Provinciali conveniunt Rectorum aliorumve Superiorum, poterit Ra Va ea quae commendat Summus Pontifex, in altera pariter ac in priori oratione, commentari et ad usum cotidianum nostrae vitae servanda applicare. Ipsi dein Superiores locales, in consideratione quam Regula eis praescribit², eadem recolant, sibi familiaria faciant, in cotidianum usum deducant. Perfectius enim Ecclesiae servire nostraeque vocationis fini plenius respondere non possumus quam si Vicarii Christi placitis et directioni perfecte, executione, voluntate et intellectu oboedientes nos praebeamus.

¹ Cfr. superius p. 401-410.

² *Reg. Sup. loc.* 20.

Curet Ra Va ut singuli Superiores locales, itemque Instructores Tertiae Probationis, Magistri novitiorum, Praefecti spiritus domorum studiorum, textum alterius huius orationis prae manibus habeant. Apud Acta Romana enim prodire non poterit nisi ineunte anno 1959, cum proximus fasciculus in luce edetur.

Si per Dei gratiam utramque orationem Pontificis humili et recto corde acceperimus, nullum est dubium eas maxime profuturas ut nostra Societas *quae mediis humanis instituta non est, nec augeri potest*³, merito oboedientiae ex fide ortae, divinam benedictionem copiosam sibi mereatur ad assequendam illam perfectionem caritatis apostolicae ad quam totum eius Institutum ordinatur.

Commendo ss. SS.

Romae, die 15 martii 1958.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

31.

8 aprilis 1958

Quaedam circa Instructionem S. C. de Religiosis « De coeducatione ».

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Sacra Congregatio de Religiosis die 8 decembris 1957¹ Instructionem edidit: *De iuvenum utriusque sexus promiscua institutione*, seu de *coeducatione*, uti dicunt. Instructio, quae dumtaxat de scholis secundariis agit, principia proponit *quibus recte iudicari possit de « coeducatione », sive ad theoricen, sive ad praxim quod attinet*; normas obligatorias statuit servandas in singulis casibus, in quibus coeducatio in scholis secundariis propter peculiariora adiuncta necessaria videatur; cautiones praeterea addit ad principia et normas complendas.

Instructionis autem principium primum hoc est:

« Coeducatio », quae proprie vereque dicitur, generali modo et per se probari nequit; ... itaque Litterae Encyclicae « Divini illius

³ *Const.* p. X, n. 1 [812].

¹ *AAS.* L, 24-27 feb. 1958, 99-103.

Magistri » habendae semper sunt veluti « Magna Charta », quod ad educationem et promiscuam hanc instituendi rationem pertinet. Coeducation igitur in scholis secundariis non toleranda est nisi in casibus in quibus propter peculiararia omnino adiuncta efficitur ut coeducation minus malum sit existimandum, normis utique et cautionibus rite servatis.

Iam vero Congregatio Generalis XXX « *normas a Summo Pontifice Pio XI in litteris Encyclicis « Divini illius Magistri » tradita fideliter sequi cupiens, statuit coeducationem in nostris scholis mediis non esse admittendam* »² id quod cum nostra praxi, nisi in rarissimis et omnino peculiaribus casibus, hucusque servata plene convenit. Propter igitur editam Instructionem Sacrae Congregationis nihil videtur mutandum in nostris normis; si autem casus penitus extraordinarius in posterum ortus fuerit, in quo exceptio suaderi videatur, recurrendum erit ad Praepositum Generalem ut rei provideatur.

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, die 8 aprilis 1958.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

32.

9 aprilis 1958

P. Renatus Arnou nominantur Delegatus Patris Generalis in gubernandis quibusdam domibus romanis interprovincialibus.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Ram Vam certiore facio me die 19 martii huius anni constituisse P. Renatum Arnou meum Delegatum in gubernandis quibusdam Domibus Romanis a Praeposito Generali immediate dependentibus, scilicet Pontificia Universitate Gregoriana, Collegio S. Roberti Bellarmino, Pontificio Instituto Biblico SS. Cordis Iesu cum Hierosolymitana Domo S. Ignatii, Pontificio Instituto Orientalium Studiorum Christi Regis, Collegio Scriptorum « La Civiltà Cattolica »,

² C. G. XXX, d. 17, 1; AR XIII, 314.

Domo Scriptorum S. Petri Canisii cum Scriptoribus Propagandae Catholicae, Pontificio Collegio Pio Latino Americano, Pontificio Collegio Pio Brasiliensi, Pontificio Collegio Germanico et Hungarico, Residencia ad Castrum Gandulphi.

Novus Delegatus, qui auctoritate Praepositorum Provincialium gaudet et quattuor Consultores habet, munus die 25 martii huius anni suscepit; habitualiter residebit apud Biennium (*Via del Seminario 120, Roma*), sed donec eius sedes ibi paratae erunt, in Pontificia Universitate Gregoriana degere perget.

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, die 9 aprilis 1958.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

33.

10 aprilis 1958

Communicatur solutio dubiorum circa Instructionem de Religiosis servitio militari addictis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Post promulgatum a S. Congregatione de Religiosis decretum diei 30 iulii 1957 de servitio militari Religiosorum¹, orta sunt aliqua dubia de decreto applicando annon nostris Scholasticis et Coadiutoribus approbatis. Ne autem in re gravi et quae ipsam validitatem votorum tangit ulla praebetur ansa incertitudini, interrogandam curavi ipsam S. Congregationem; quae die 7 martii 1958 rescribere dignata est praebens interpretationem authenticam sui decreti quod ad vota prima Societatis.

Cuius rescripti textum cum Ra Va communico²; qui cum sit nitidus, ulteriori commentario indigere non videtur. Ra Va proinde si in sua Provincia casus ferat, statim agere faveat secundum has normas.

¹ AAS. 1957, 871-874.

² Cfr. superius p. 413.

Cum illis Provinciis in quibus id usuvenit, mox communicabitur plenior instructio de aliquibus aliis rebus in laudato decreto contentis.

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, die 10 aprilis 1958.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

34.

11 aprilis 1958

De applicatione Constitutionis Apostolicae « Sedes Sapientiae ».

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. Xti

Quaedam dubia mihi proposita sunt circa applicationem Constitutionis Apostolicae *Sedes Sapientiae*, quam Summus Pontifex die 31 maii 1956 promulgavit una cum adnexis Statutis Generalibus¹. Iam antea in animo habebam de hac Constitutione ad Societatem scribere, sed quominus hoc facerem usque nunc impeditus sum a Congregationis Generalis negotiis tum praeparandis tum perficiendis.

Supervacaneum censeo vos admonere qua reverentia et obsequio nova Ecclesiae lex de omnium religiosorum institutione a nobis accipienda sit, attente considerata ab iis praesertim qui sunt Nostrorum institutores, et ab omnibus fideliter observanda, quod facilius evadet cum fere omnia, quae a nova lege statuuntur, iam a Societatis legibus nobis praescripta sint.

Constitutio Apostolica cum adnexis Statutis sodalium institutionem sub triplici respectu opportune considerat, nempe religioso, clericali et apostolico. Quoad religiosam institutionem a Novitiatu, cuius durationem per biennium laudat, usque ad ultimam probationem, quae nostrae Tertiae Probationi respondet et omnibus religionis vehementer commendatur, principia, in Nostrorum institutione

¹ Constitutio Apostolica et Statuta Generalia edita sunt, tum lingua latina tum quibusdam linguis vernaculis, a S. Congregatione de Religiosis, Romae, 1957. Sola Constitutio Apostolica prodiit apud AAS. 1956 354-365.

communiter applicata, tradit atque inculcat, quae propterea impensiore cura nobis servanda erunt.

Explicatio petita est circa Praefecti spiritus munus prout art. 28 Statutorum describitur. Cum circa hoc munus varia sit praxis in variis Institutis, Sancta Sedes singulorum Institutorum traditiones omnino servandas cupit, dummodo revera habeatur qui integram iuniorum sodalium formationem, moralem, religiosam, clericalem et apostolicam assidue curet. Haec vero cura, secundum Societatis leges ab Ecclesia probatas, penes Superiorem vel Rectorem est, qui in munere exsequendo adiuvari solet a Scholasticorum Ministro quoad externam disciplinam et a Patre Spirituali quoad internam formationem; quare Pater Spiritualis, sicut antea, nullam potestatem in foro externo habere debet, nullae ab eo informationes petendae vel accipiendae sunt in ordine ad vota, ordines et similia, ita ut Scholastici plena fiducia eum adire possint eumque ut confessarium ordinarium habere.

Quoad clericalem institutionem Statuta Generalia normas tradunt circa studiorum curriculum omnibus commune qui ad Sacerdotium contendunt, et circa studia specialia pro diversa Institutorum vel officiorum natura. Etsi Scholasticatus nostri, in quibus Facultates Philosophiae vel Theologiae canonice erectae sunt, quoad studia academica nova lege non obstringantur, sed propria Statuta a S. Congregatione de Seminariis et studiorum Universitatibus probata servare teneantur, attamen si nostrae Rationis Studiorum praescripta fideliter servabuntur, etiam novae legis praescripta plene implebuntur.

Unum tamen, etsi parvi momenti, addendum erit. Cum Statuta Generalia quoddam examen maturitatis in fine singulorum curriculum praescribant, hoc a Nostris iam fit examine de universa Theologia tum in cursu maiore tum in cursu minore praescripto et pariter examine de universa Philosophia quod praescribitur in ordine ad cursum maiorem Theologiae; pro iis vero qui examen de universa Philosophia non subeunt, in posterum curandum erit ut materia examinis ultimi anni quaedam praecipua capita etiam praecedentium annorum complectatur, ut scholastici synthesim Philosophiae scholasticae melius percipiant et maturitatem philosophicam ad normam citati articuli Statutorum ostendant. — Notandum praeterea est momentum quod Statuta tribuunt Praefecto, ad cuius nominationem supremi Moderatoris interventionem requirunt (*art. 29, 5*); quare posthac studiorum Praefecti in nostris formationis Domibus ne nominentur sine praevia approbatione Praepositi Generalis.

Quoad institutionem pastorem Statuta Generalia speciale tirocinium post theologica studia per annum praescribunt. Cum hic

pastoralis annus cum nostra Tertia Probatione apte componi possit, die 31 maii anni elapsi Instructionem dedi circa modum illud praescriptum in praxim deducendi². Quare nihil addam nisi commendationem ut Instructores traditas normas fideliter exsequantur et statuto tempore mihi accurate referant. Institutio vero pastoralis non tantum hoc ultimo anno fieri debet, sed secundum Constitutionem Apostolicam toto formationis tempore. Quare enixe commendo ea quae in sectione II Partis IV Rationis Studiorum Superiorum, *De praeparatione ad futura ministeria*, praescripta sunt ita ut, quin solida intellectualis institutio detrimentum patiatur, apostolica etiam praeparatio opportune curetur. Speciatim commendare velim quae in n. 267 de Nostrorum institutione liturgica statuta sunt, at non ubique in praxim deducta. Verum est Nostros non eadem formatione in hac re indigere ac clerici in Seminariis, qui ad munera paroecialia communiter ordinantur; attamen illam formationem quae ad omnes Sacerdotes pertinet, etiam Nostri omni cura habere satagant. Quare tempore et modo debito, praeter cursum Institutionum systematico-historicarum Liturgiae, lectiones habeantur de sacris caeremoniis rite peragendis; et pariter apte instruantur in cantu ecclesiastico. Hoc praesertim primis formationis annis fieri debet sive durante anno scholastico sive in feriis aestivis, ordinato cursu, horis pro omnibus assignatis, non tantum pro iis qui volunt recreationis tempore, ut interdum fit. Nihil vero obstat quominus aliqui, qui maiorem inclinationem habent, magis in his instruantur, dummodo semper debita moderatione fiat; immo curandum est ut quidam etiam in hac re peritiores praeparentur qui et alios docere possint.

Tandem quoad publicam lectionem a Statutis (*art. 20, 3*) praescriptam, curent Domorum formationis Rectores ut novae legis excerpta quotannis legantur vel ad mensam vel occasione exhortationis v. g. ad Scholasticos habendae ita ut, quae ad singulas classes pertinent, opportune recolantur.

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, die 11 aprilis 1958.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

² AR XIII 215-219.

35.

30 aprilis 1958

Communicatur Instructio pro Nostris qui servitio militari sint addicti.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro Generali, cum RVa communico Instructionem de Servitio Militari Nostrorum, quam Pater Noster in suis litteris ad omnes Superiores Maiores die 10 aprilis nuntiavit mox missum iri praesertim pro illis Provinciis in quibus ex legum civilium praescripto Nostri iuvenes servitium militare ordinarie praestare debent. Etiam autem reliquis Provinciis utilis fore censetur Instructio, quae aliquas res exponit et commentatur contentas in decreto diei 30 iulii 1957 a S. Congregatione de Religiosis edito de servitio militari Religiosorum.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 30 aprilis 1958.

Rae Vae
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

INSTRUCTIO DE SERVITIO MILITARI NOSTRORUM

Cum servitium militare, quod in nonnullis regionibus viris etiam religiosis lege civili imponitur, gravia detrimenta vitae religiosae afferre possit, Ecclesia a pluribus annis his difficultatibus occurrere satagit¹. Nuper autem Sacra Congregatio de Religiosis, annorum

¹ Praecipua documenta recentiora sunt:

a) De religiosorum servitio militari:

S. C. Rel., *Decretum* « Inter reliquas », 1 ian. 1911 (AAS III 37);

S. C. Rel., *Declaratio*, 1 feb. 1912 (AAS IV 246);

S. C. Consistorialis, *Decretum* « Redeuntibus » (de clericis saecularibus et religiosis), 25 oct. 1918 (AAS X 481);

S. C. Rel., *Responsum ad dubia*, 15 iulii 1919 (AAS XI 321);

S. C. Rel., *Responsum*, 30 nov. 1919 (AAS XII 73);

S. C. Rel., *Responsum*, 16 martii 1922 (AAS XIV 196);

b) De militum cappellanis religiosis: S. C. Rel., *Instructio*, 2 feb. 1955 (AAS. XLVII 93).

praecedentium experientiae fructus in unum colligens, accedente Summi Pontificis approbatione, totam hanc difficilem materiam pro religiosis ex integro ordinare statuit, Decreto 30 Iulii 1957². Itaque visum est idem Decretum paulo amplius explicare eiusque applicationem pro Nostris illustrare, habita ratione imprimis Responsi S. Congregationis de Religiosis, die 7 martii 1958 dati, quo nonnulla dubia authentice solvuntur.

Servitium ordinarium. Decretum refertur servitio militari *ordinario*, quod ex legum civilium praescripto, iuvenes religiosi primum in exercitus ordines asciti et sub potestate atque disciplina militari constituti saltem per semestre tempus, continuum aut intermissum, praestare debent, sive arma deferendo sive auxiliaria servitia quaelibet, etiamsi solum ad sanitatem pertinentia, praebendo (Art. 1).

Servitium ordinarium illud est quod iuvenes habiles passim omnes primitus vocati ad militiam facere coguntur, in quolibet ordine vel manu militari, terrestri, marina, aëria, vel etiam in copiis auxiliariis, utputa in *sanitario* quod dicitur auxilio, etiamsi tale servitium anticipetur vel protrahatur ratione belli. *Ordinarium* autem non est servitium ad quod, completo servitio omnibus communi et ab eo in perpetuum liberatus, miles iterum vocatur ratione oborti belli vel adiunctorum bello assimilandorum. Pariter *ordinarium* non est servitium ad quos iuvenes, aliunde lege exempti (uti in plerisque regionibus obtinet pro clericis), in adiunctis extraordinariis uti ea quae vocantur *mobilisationis* astringuntur³. Nec considerandum venit servitium ordinarium, quod tamen non protrahatur ad sex saltem menses, continuos vel interruptos.

De Votis. — Consideratis authenticis responsis S. Congregationis de Religiosis, quae fundantur in speciali natura votorum quae in Societate post biennium emittuntur:

1. Prima vota simplicia in Societate Iesu non includuntur in praescripto articuli 2 praefati Decreti; ideoque possunt valide et licite pro Superiorum conscientia permitti ante servitium militare.

2. Eadem non suspenduntur ipso facto initio servitii militaris. Ideoque ipsis non applicatur praescriptum eiusdem Decreti pro votis temporariis, art. 3 § 1.

3. Possunt tamen haec vota a Superiore maiore suspendi durante servitio militari, itemque postea ab eodem Superiore restitui, servatis formalitatibus decreti *Servitium militare* (ideoque scripta denuntiatione) ceterisque quae conditionem spectant sodalis cuius vota suspensa sint.

² AAS XLIX 871.

³ Cfr. v. g. GOYENECHE, *De Religiosis*, pp. 126-127.

Conditio iuridica religiosi tempore militaris servitii. — Art. 4 Decreti, qui de condicione iuridica religiosi militiae addicti tractat, etiam nostris votis applicatur, excepta paragrapho secunda de computatione temporis pro triennio votorum temporariorum, quod nostri non interest. Proinde professus votorum simplicium in Societate, durante servitio militari, legitime a domo absens est et tenetur iis obligationibus vitae religiosae quae, iuxta Superioris maioris iudicium, cum eius condicione militari componi possunt (§ 1). Immo, etiam si vota a Superiore maiore suspensa fuerint, ipse sodalis *membrum esse pergit suae Religionis, sub potestate suorum Superiorum constitutus* (§ 3).

Quod deinde dicitur de egressu vel dimissione sodalis qui votis non est adstrictus (§ 4), applicatur etiam Nostris, quorum vota a Superiore Maiore suspensa fuerint, et sedulo notandum est, quamquam nullam difficultatem theoreticam habet. Talis sodalis in eadem condicione est atque religiosus cuius vota temporaria lapsu temporis expiraverunt nec renovata sunt. Ideo regitur canone 637: libere potest religionem deserere, et religio ob iustas causas potest eum *dimittere* (Decretum hoc verbo utitur, etsi casus diversus est a dimissione eius qui votis temporariis actu tenetur). Nova formalitas autem praescribitur ad *validitatem*, tam pro egressu voluntario quam pro hac dimissione. Pro subdito discedente, condicio statuitur: *praemonitis, ad valorem actus, Superioribus per declarationem scriptis consignatam, vel Superiori coram testibus oretenus factam. Declaratio voce facta statim vim exserit; scripta vero cum ipse sodalis certior factus fuerit Superiorem illam recepisse*. Pro dimissione autem, a Superiore dimittente *eadem forma* servanda praescribitur. Ergo ad validitatem dimissionis, Superior, qui secundum Institutum est Generalis, debet subditum certiore facere; quod apud nos per Provincialem eiusve delegatum facere solet, sive oretenus coram testibus (tunc statim valet dimissio) sive per scriptam declarationem (tunc valet dimissio cum Superior certo cognoscit declarationem fuisse a subdito receptam).

De paupertate. — De paupertate, seu de acquisitione bonorum, Decretum tractat Articulo 5.

Et imprimis (§ 1), pro omnibus sodalibus religiosis in servitio militari etiam si eorum vota suspensa fuerint, declarat normam canonis 580, § 1: *Quidquid sodalis industria sua aut intuitu Religionis acquirit, Religioni acquirit*, et deinde per modum ulterioris explanationis addit: *Industria sua sodalis acquirit stipendia militaria et generatim quidquid ex eo quod miles est, ipsi obveniat*. Quae nullam specialem innovationem continent quoad Nostros, nisi quod iis applicantur etiam si vota suspensa fuerint, quod secus aliquod dubium facere potuisset.

Deinde Decretum (§ 2) successive tractat de *praemiis*, de pensionibus et de muneribus quibuslibet, quae ratione obitus sodalis obveniunt.

1) *Praemium quod professo votorum simplicium datur et in patrimonium redigi potest, erit ad instar dotis in sortem convertendum, cuius fructus a Religione percipitur dum alumnus in ea permanet. Per obitum sodalis, praemium Religioni acquiritur. Sodali vero quavis de causa discedenti, idem integrum restituendum est sine fructibus iam maturis.*

Praeter stipendia, militibus dantur quandoque, iuxta exercitus normas, praemia quaedam (e. g. occasione liberationis seu *demobilisationis*). Haec praemia si parvi sint valoris, secundum doctrinam securam, simpliciter cedunt Religioni; si autem notabilis valoris sint, erunt ad instar dotis Religiosarum, in sortem convertenda, cuius redditus Religioni acquiruntur dum alumnus in ea permanet; quae ob quamlibet legitimam causam a Religione discedenti alumno sine fructibus iam maturis restituenda erit; quae per obitum Religiosi irrevocabiliter acquiritur Societati.

Igitur de fructibus talium praemiorum, nostri Religiosi votorum simplicium disponere nec debent nec possunt, contra atque in aliis casibus bonorum obvenientium disponit can. 569, § 2 Codicis. Sors autem seu *capitale* includendum erit in renuntiatione bonorum quam ante ultima vota Religiosi nostri facere tenentur, ita ut libere de his *praemiis* sicut de reliquis bonis disponere tunc possint.

2) Neque specialis difficultas habetur circa *pensiones*. *Pensiones, quae sodali obveniunt propter insignia merita vel propter vulneracionem vel morbum in militia contractum, Religioni tribuuntur ad eamque pertinent, dum ipse in eadem permanet; sibi ipsi acquirit, si forte inde discesserit* (Art. 5 § 2, n. 2). Id non secus ac reliqua in hoc Articulo — nunc clare praescribitur *sive ipsi* (sodales) *eiusdem servitii tempore votis adstricti sint, sive ab ipsis soluti* (Art. 5 sub initio). Antea fiebat distinctio inter alumnos prout essent votis adstricti vel soluti⁴. Quod attinet ad applicationem pensionum, servari debet praescriptum Epitomes, n. 494, § 3.

3) Demum *praemia, munera vel quaelibet huiusmodi largitiones ex obitu sodalis militiae addicti data, Religioni cedunt si ipse ut membrum Religionis occubuerit* (Art. 5 § 2, n. 3). Notetur eum esse membrum Religionis etiam si vota durante militari servitio suspensa fuerint (Art. 4 § 3). Quatenam possint esse hae largitiones quae occasione mortis dantur, pendebit ab usu et a circumstantiis. Quaecum-

⁴ Cfr. S. C. Rel., 16 martii 1922; AAS XIV 196, et AR VIII 224; *Instructio de Administratione Temporalis*, n. 56, qui nunc reformandus erit.

que sint, norma canonica pro eis clare enuntiatur: cedunt Religioni si ipse ut membrum Religionis occubuerit. Provideri debet per testamentum vel alio modo ut effectus etiam iure civili in tuto ponatur.

De probatione post servitium militare. — *Sodalis, peracto servitio militari, per aliquod tempus sub regimine vitae communis et in votis temporariis permaneat* (Art. 6). Hoc praescriptum applicatur Societati quoad tempus probationis, minime autem quoad naturam votorum. Vota nostra peculiarem suam indolem retinent. In Societate alumnus semper manet sub quadam probatione quamdiu ultima vota non emiserit; sed agitur hic de probatione speciali, quae ex natura rei suadet post servitium militare et nunc definitive praescribitur. Tempus huius specialis probationis debet esse ad minimum trimestre, quod Superior maior de Consultorum consilio poterit ex gravi causa sive brevare sive ad annum extendere. Curet igitur Provincialis ut, hac durante probatione, ratio accurate habeatur (utique pro foro externo) de subditi vita et moribus tempore militiae necnon de eius idoneitate ut ulterius in vita religiosa promoveatur vel sacris ordinibus augeatur.

Conditio Noviciorum. — In Art. 7, Decretum tractat inter alia de Noviciis. *Firmo can. 556 § 1, Novicii, qui ad militiam vocantur, nisi legitime dimissi fuerint vel Religionem ipsi deseruerint, Religioni addicti esse pergunt et privilegiis Noviciorum fruuntur* (Art. 7, § 2).

Formalitates quae ad validitatem praescribebantur (Art. 4, § 4) pro discessu vel dimissione *religiosorum*, non applicantur *Noviciis*.

Cum nulla fiat derogatio canoni 556 § 1, immo eius praescripta expresse servantur, Noviciatus interrumpitur ita ut denuo incipendus et perficiendus sit, si Novicius ultra triginta dies sive continuos sive non continuos, *durante anno canonico*, extra domum permanerit, *etiam ratione militiae*. Manet tamen, durante hac interruptione et postea, Novicius Societatis.

Relatio ad ius praecedens. — *Professiones omnes, hucusque contra praescripta Decreti « Inter reliquas » et insequentium declarationum emissae, per praesens Decretum ad omnes canonicos effectus sanantur* (Art. 8).

Praeterea sedulo notandum est quod dicebatur in proemio Decreti: *expedire visum est totam rem ex integro ordinari*. Ex hac declaratione sequitur, iuxta normam generalem canonis 22, documenta pontificia *de eadem re*, quae antea prodierunt, *valorem stricte praeceptivum* eo ipso amittere. Manent nihilominus tamquam normae directivae maxime utiles. Exemplum sit Decretum *Inter reliquas*, praesertim nn. III, IV et V de cura erga subditos in militia a Superioribus exercenda. De quibus Decessor meus P. Wernz scripsit: *Numeri tertius, quartus, quintus de cautela et cura militum, So-*

*cietatem quoque afficiunt et a nobis diligenter observandi sunt. Continent enim praescripta quae partim in iure divino et canonico, partim in naturali convenientia et aequitate nituntur, nec sunt nimis rigida, et nullum nobis negotium facessunt*⁵.

Sane Societas nostra semper sollicita erat de suis filiis dum stipendia merebantur et postquam a militia redierunt, ut ex pluribus documentis constat⁶.

Revocatio privilegiorum. – Decretum in fine haec verba habet: *Contrariis quibuscumque non obstantibus et revocatis privilegiis seu concessionibus hac in re datis.* Proinde illa concessio, quae data est Patri Ledóchowski 26 aug. 1919, vi cuius tempus in Noviciatu transactum ante servitium militare computari possit in biennio, habenda est procul dubio ut revocata, qua privilegium seu concessio specialis in hac re. Non excluditur autem solutio huius casus ex iure communi et nostro Instituto, independentem ab illa concessione. Etenim si annus canonicus ante militiam inceptus at non completus interrumpitur ratione militiae vel quavis alia ratione, ipsum ius commune praescribit ut *denuo incipiendus ac perficiendus sit* (c. 556, § 1). Peracto autem integro anno canonico et expleto biennio a primo ingressu, recurratur ad P. Generalem, cuius erit iudicare num conveniat dispensare a reliquo noviciatu, ratione habita temporis in noviciatu iam acti ante interruptionem.

Romae, die 30 aprilis 1958.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

⁵ R. P. WERNZ, *Epistola ad omnes Praepositos Provinciarum*, 27 apr. 1911; AR I (3) 78.

⁶ Speciali attentione digna sunt sequentia:

De cura habenda Nostrorum a militia redeuntium, R. P. LEDÓCHOWSKI, 19 nov. 1918 (AR II 617);

De Noviciis qui a servitio militari activo revertuntur, 5 oct. 1931 (AR VI 955);

Normae de Noviciis, qui ad servitium militare vocandi sunt, R. P. LEDÓCHOWSKI (pro Assistentia Galliae), 24 apr. 1933 (AR VII 561);

De peculiari Superiore constituendo pro Nostris, qui ad militiam forte vocentur, R. P. LEDÓCHOWSKI (ad Praepositos Provinciarum Italiae), 15 iunii 1940 (AR IX 582).

36.

1 maii 1958

Cautelae adhibendae in admittendis candidatis ab alia Provincia reiectis.

AD QUOSDAM SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. Xti

Mihi relatum est quandoque accidere istie ut in Noviciatum admittatur candidatus qui antea ab alia Provincia vel Viceprovincia reiectus sit. Quamquam in seligendis candidatis non est sequenda norma nimis severa, qua talis candidatus semper et ubique reiciatur (nam fieri potest ut adiuncta particularia in aliquo casu aliud suadeant), nihilominus ordinarie non convenit ut candidatus ab alia Provincia reiectus ab alia admittatur, et certe numquam nisi post investigationem diligenter factam atque informationes petitas etiam ex Provincia quae cum non exceperit. Secus periculum est ne Superiores, ob penuriam hominum forsitan magis de numero quam de qualitate candidatorum solliciti facti, minus aptos vel etiam non idoneos admittant, id quod potius nocet, nedum prodest, Provinciae. Propterea in huiusmodi casibus, si adiuncta extraordinaria suadere videntur ut admissio talis candidati ulterius consideretur, examen fiat magna cum cura et nisi normis potius severioribus satisfaciatur, ne admittatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 1 maii 1958.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

37.

17 maii 1958

Quidam liber de Sacra Scriptura non adhibendus in scholis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. Xti

Sacra Congregatio de Religiosis, litteris die 12 maii huius anni datis (Prot. N. S. R. 2/58), me certiore fecit Supremam S. Con-

gregationem S. Officii, postquam examini subiecit librum *« Introduction à la Bible; t. I: Introduction générale - Ancien Testament »* (Ed. Desclée et Cie, 1957), hoc statuisset: praedictum librum, propter rationes methodologicas et paedagogicas, non esse considerandum aptum qui adhibeatur tamquam textus vel basis instructionis in scholis theologicis.

Velit R^a V^a hoc cum Rectoribus nostrorum Theologatum aliisque, quorum interest, communicare.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 17 maii 1958.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

38.

2 iulii 1958

Erigitur Viceprovincia Paraquariensis, dependens a Provincia Baetica.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Provincia Tarraconensis, cui die 17 novembris 1950 commissa est Viceprovincia Boliviano-Paraquariensis, hisce annis non paucas virorum copias admodum liberali animo illuc misit. Ita factum est ut ii, qui missi sunt, simul cum sociis eidem Viceprovinciae applicatis, iisque fere omnibus e Provincia Argentinensi, atque aliis qui tum in Bolivia tum in Paraquaria Societatem ingressi sunt, iam plus quam ducenti numerentur. Nunc autem experientia horum annorum suadet ut ratio gubernandae Societatis in illis regionibus aliquatenus mutetur.

Ut enim necessitatibus spiritualibus, quae in utraque natione Viceprovinciae magnae esse pergunt, rite provideatur, opera existentia ulterius evolventa atque perficienda sunt, nova autem iuxta petitiones passim acceptas creanda. Recurrendum igitur videtur etiam ad aliam Provinciam, quae tum homines tum reliqua auxilia suppeditare possit.

Accedit quod ipsa gubernatio Viceprovinciae ab uno Viceprovinciali, valde difficilis redditur ob longiora itinera saepius fa-

cienda atque aditum ex altera in alteram nationem, etiam via aerea, non satis pervium. Conditiones praeterea caeli utriusque nationis, alterius super altissimos montes, alterius e contra parum supra mare sitae, necnon linguae incolarum non parum inter se differunt.

Quibus omnibus diligenter coram Domino perpensis, visum est Paraquariam a Bolivia seiungere et singulas committere singulis Societatis Provinciis adiuvandas, quo efficacius totum territorium evolvatur atque gubernetur. Cum autem graves obligationes in America Latina implendas iam habeant omnes Provinciae Hispaniae praeter Baeticam, huic opportunius concedetur Paraquaria, cuius ceterum opera adhuc pauca sunt et initio minorem personarum numerum requirent. Sociis vero Provinciae Baeticae sic praebebitur occasio zelum suum missionarium ardentius exercendi, etiam cum sacrificiis quae largam Dei benedictionem pro tum novis tum olim susceptis operibus certe merebuntur.

Itaque, auditis sententiis Praepositorum Provinciarum Tarraconensis et Baeticae atque Viceprovinciae Boliviano-Paraquariensis eorumque Consultorum, re quoque cum Patribus Assistentibus collata, pro ea quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis nobis conferunt auctoritate, ad gubernationem Societatis quod attinet, haec in Domino statuimus ac decernimus:

1. Territorium Reipublicae Paraquariensis, cum omnibus domibus et operibus tam ibi quam etiam in dioecesi Corrientensi in Argentina existentibus, seiungimus a Viceprovincia Boliviano-Paraquariensi et in Viceprovinciam, a Provincia Baetica dependentem et Paraquariensem nuncupandam, erigimus.

2. Territorium autem Reipublicae Bolivianae Viceprovinciam, nomine Bolivianam, constituat, a Provincia Tarraconensi etiam in posterum dependentem.

3. Quod ad socios attinet, nisi Praepositus Generalis in singulis casibus aliud statuerit,

a) alterutri Viceprovinciae, ideoque etiam Provinciae a qua Viceprovincia dependet, adscripti sint vel maneant omnes socii e Provincia Tarraconensi in eius territorium, etiamsi tantum ad magisterium agendum vel linguam discendam, hucusque missi nec definitive revocati; item socii qui tempore ingressus in Societatem domicilium habuerunt intra territorium alterutrius Viceprovinciae nec alienae Provinciae praeter nominatas adscripti fuerunt.

b) Reliqui vero socii, qui in alterutrius Viceprovinciae territorio nunc munere stabili ad normam *Epitomes Instituti* n. 817 § 3 funguntur, pertinentes tamen ad Provinciam diversam ab illa, a qua alterutra Viceprovincia dependet, applicati censeantur Vi-

ceprovinciae in qua degunt, nec inde avocentur nisi de mutuo Superiorum Maiorum, quorum interest, consensu.

4. De rebus temporalibus Praepositi Provinciarum Baeticae atque Tarraconensis, auditis Viceprovincialibus Boliviano atque Paraquariensi, inter se convenient et quae consentientes statuant, Praeposito Generali approbanda submittant.

5. Dubia, si qua oriantur in hoc decreto exsequendo, Praeposito Generali solvenda proponantur.

Hoc nostrum decretum in omnibus domibus Viceprovinciarum Bolivianae et Paraquariensis atque in praecipuis saltem domibus Provinciarum Baeticae et Tarraconensis ad mensam legatur proximo die 31 iulii 1958, in festo S. P. Ignatii, a quo die valere incipiat.

Quae autem hoc decreto statuimus, ea rata habere de caelo dignetur Dominus Noster et, intercedente Beata Maria Virgine, ac S. P. Ignatio deprecante, utramque Viceprovinciam custodiat, foveat, augeat, ut minima nostra Societas impensius in utraque conferre valeat ad gloriam Dei et fidem catholicam promovendam.

Datum Romae, die 2 iulii 1958,
in festo B. M. V. Visitationis.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

39.

3 iulii 1958

*Communicatur Rescriptum pro Missa votiva de Immaculato
Corde B. V. Mariae.*

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Generali, cum R^a V^a communico Rescriptum¹ Sacrae Rituum Congregationis die 25 iunii 1958 datum (Prot. N. s. 97/958), vi cuius in omnibus Societatis ecclesiis et oratoriis permittitur primo cuiusvis mensis Sabbato unica Missa cantata seu

¹ Cfr. superius p. 415.

lecta de Immaculato Corde Beatae Mariae Virginis, dummodo tamen quaedam conditiones, in Rescripto expositae, impleantur.

Velit R^a V^a Rescriptum cum omnibus domibus communicare.

Romae, die 3 iulii 1958.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

40.

30 iulii 1958

Monita quaedam de conficiendo Catalogo Provinciarum.

AD OMNES PP. SOCIOS SUPERIORUM MAIORUM

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Ram Vam certiore facio exemplaria *Supplementi Catalogorum Societatis Iesu, 1959*, iuxta numerum a singulis Provinciis iam expetitur, in Provincias mox missum iri; curet tamen R^a V^a ne nominationes aliquorum novorum Superiorum Maiorum in Supplemento indicatae publici iuris fiant nisi post diem 15 augusti huius anni.

Quod ad Catalogos Provinciarum 1959 attinet, sexaginta exemplaria ad Secretarium Societatis mittenda sunt; e quibus quinque per ordinarios tabelliones praemittantur, quo citius ad nos perveniant; reliqua quinquaginta quinque per fasciculos postales subsequantur. Praeter haec sexaginta exemplaria, tria alia, ad Provinciam Bohemiae et Viceprovincias Romaniae et Slovaciae destinatas, in nostram Curiam mitti possunt.

Quod autem hucusque usu universali inter Provincias fieri solebat, nunc novis exortis Provinciis et Viceprovinciis significo, duo saltem exemplaria Catalogi mittenda esse quotannis ad singulas Provincias et Viceprovincias independentes. His autem exemplaribus Catalogi, sicut exemplaribus ad Curiam Generalicam mittendis, non sunt annectenda exemplaria annui Supplementi.

R^{ae} V^{ae} in mentem revoco Congregationem Generalem XXX statuisse ut deinceps *qui sive res temporales communes Provinciae sive propria singularum domorum bona administrant, dicantur Oeconomi* (d. 59); in Catalogis igitur nomen *Procuratoris* in *Oeconomum* mutandum est. Notandum quoque est Patres et Fratres Cu-

riae Generaliciae non iam considerandos esse tamquam Provinciae Romanae applicatos sed tantum tamquam extra Provinciam degentes¹.

Rae Vae denique in memoriam revoco ineunte anno 1959, sicut singulis annis fit, Romam mittendae sunt informationes de articulis et libris a Nostris anno 1958 conscriptis². Schedae, in quibus hae informationes inscribendae sunt, mense septembri hinc mittentur; si autem non sufficiunt, plures a nobis exquiri possunt. Notandum est etiam dependentes Viceprovincias et Missiones has schedas directe Romam, et non per Provincias a quibus dependent, mittere debere.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 30 iulii 1958.

Rae Vae
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

41.

5 augusti 1958

Cautelae commendantur ad vitanda infortunia aestivarum vacationum tempore.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. Xti

Singulis annis, praesertim tempore vacationum aestivarum sed etiam reliquis anni temporibus, ad nos perveniunt ex variis mundi partibus tristes notitiae de infortuniis, quibus aliquis noster Pater vel Scholasticus vel Frater Coadiutor sive graviter laeditur sive etiam non raro vita privatur. Non possumus non valde dolere, cum carissimus filius et frater atque validus operarius, eo magis si adhuc iuvenis est et magnam spem pro futuro promittit, e Societate et vinea Domini inopinata morte tollitur. Multa utique eiusmodi infortunia evitari non possunt eaque omnia e manibus providentis et omniscientis Dei submisso animo acceptamus.

¹ Cfr. superius litteras Patris Generalis, 19 febr. 1958.

² Cfr. AR XII 820, 821.

Accidit tamen ut proh dolor! hi lugendi eventus interdum proveniant ex aliqua imprudentia, qua Nostri sive vitae periculo se temere exponunt, suae peritiae e. g. ad natandum vel ad currum automobilem conducendum nimis fidentes, vel non satis praevident et praeveniunt pericula quae communiter oriuntur.

Nostri numquam balneis utantur soli nec in aquis periculosis, et qui non sint periti ad natandum ne permittatur ut balnea faciant in locis in quibus propter aquae profunditatem, aestum maritimum aliaque eiusmodi in discrimen facile adduci possint, id quod etiam, mutatis mutandis, curandum est quoad usum navi-
cularum. Item qui expeditiones in montes faciunt, ne rupes praecipites, quae experientiam et artem vere peritorum requirant, scandere aut longa atque imprimis solitaria vel imparata itinera per loca ignota pedibus facere sinantur, praesertim in regionibus ubi repentes tempestates pericula de improvviso augere soleant. Nostri praeterea ne currum automobilem aliosve currus (ut e. g. *motocicletta*, uti dicitur) conducant nisi non solum arte conducendi bene calleant, sed etiam saepe vel constanter in eiusmodi curribus conducendis occupentur, moderata semper velocitate et debita mentis intentione servata; secus enim pericula etiam ordinaria, ut ita dicam, in viis publicis inopinate exorta, defugere vix poterunt.

His periculis communioribus, quae in praeterito, si necessaria prudentia et cautela adhibitae essent, a Nostreis interdum saltem evitari potuissent, alia pro adiunctis et moribus cuiusque regionis addi possunt. Velit igitur R^a V^a data occasione cum suis Consultoribus huic rei diligenter studere, quaerendo num in normis statuendis et in executionem mandandis, praesertim pro vacationibus aestivis, sufficiens prudentia exerceatur atque incolumitati Nostrorum omni qua fieri possit cautione provideatur. Dominum Nostrum denique numquam desinamus enixe precari ut, intercedente Beata Maria Virgine a Strata, *inter omnes viae et vitae huius varietates Eius semper protegamur auxilio.*

Commendo me ss. SS.

Romae, die 5 augusti 1958.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

42.

15 augusti 1958

De conficiendis et Romam mittendis consuetis documentis triennialibus.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Quamvis, propter Congregationem Generalem XXX anno praeterito celebratam, Congregatio Procuratorum in annum proximum non sit indicenda¹, consueta tamen documenta triennalia, quae occasione huius Congregationis Romam mitti solebant, mandante Patre Nostro Generali sunt modo solito conficienda et tempestive mittenda, ita ut per tabellarios publicos *ante finem mensis septembris 1959* Romam perveniant.

Propterea cum his litteris ad Ram Vam mitto *Instructionem de documentis triennialibus*, quae diligenter servanda est in his documentis praeparandis. Instructio fere eadem est ac quae anno 1955 missa est², nisi quod nonnullae sectiones recognitae sunt claritatis causa. Praeterea, in conficiendo *Summario vitae defunctorum* (IV, 2) praescribitur in posterum adhibendum pro singulis defunctis novum paradigma, cuius usu speratur fore ut omnes informationes requisitae facilius obtineantur; exemplar paradigmatis his litteris annectitur. Insuper mittuntur quattuor exemplaria folii impressi, quod adhibendum est pro *Indice documentorum omnium* (VI), cum subscriptione Provincialis et Socii necnon indicatione diei quo documenta missa fuerint.

Quod attinet ad Regiones in aliquibus Provinciis et Viceprovinciis erectas, haec servantur: Regio Uruquariensis sequatur normas pro Provinciis et Viceprovinciis independentibus statutas; pro reliquis vero Regionibus ne conficiantur documenta separata, sed omnia documenta totius Provinciae vel Viceprovinciae simul praeparentur, nulla ratione habita divisionis regionalis nisi ad normam notae *b* sub n. III Instructionis.

His litteris etiam annectitur folium, accurate implendum et Romam sine longa mora remittendum, ad schedas et paradigmata petenda, quae ad conficienda documenta triennalia necessaria sint.

Velim denique Ram Vam peculiari modo attentam reddere ad

¹ Cfr. *Form. Congr. Prov.* n. 1 § 1.

² AR XII 807-813.

aliquas normas quae saepe saepius in documentis triennialibus conficiendis non servantur, ita ut labores tam in Provincia quam in nostra Curia ingravescant:

Si in schedis olim impressis pro *Catalogo primo personarum* omissus est locus pro nominibus familiae et baptismi *parentum*, haec scribantur ad calcem schedae (annexum est exemplar schedae quae nunc in usu est). Item semper indicandus est *annus* quo singulae schedae conficiuntur. In *Catalogo secundo* (sub n. IX) et *Supplemento* (sub n. II) semper respondendum est *qua* satisfactione quisque officia sua gesserit. Iam ab initio solitae informationes pro Catalogis personarum colligendae sunt etiam de iis qui Provinciae *applicati* sunt et ultro mittendae ad Provinciam cui quisque adscriptus est, nec est exspectandum donec a propria Provincia petitae fuerint.

*Secundum exemplar eorum documentorum, quorum duo exemplaria Romam mittenda sunt, potest scribi interposita charta carbonica, dummodo characteres bene legi possint*³; experientia autem docet hunc modum agendi saepius non accurate praebere responsa Informatorum et Consultorum in secundo exemplari *Informationum de Aptis ad Gubernandum* pro nn. 1-45. Si igitur charta carbonica adhibetur, specialis cura exercenda est de secundo exemplari; secus alia ratio procedendi servetur.

*Iudicium Revisoris Arcarum*⁴ semper mittendum est, et quidem tempestive et *in separatis litteris ad Patrem Generalem*.

Ram Vam enixe rogo ut diligenter agatur ad statutas normas accurate servandas omniaque documenta exacte recognoscenda antequam Romam mittantur. Magnus utique labor, sed necessarius, et si iam ab initio cum cura factus fuerit, tempori et operae omnium quorum interest non parum parcetur.

R^{ae} V^{ae} eiusque fidelibus adiutoribus iam in antecessum gratias agens, commendo me ss. SS.

Romae, die 15 augusti 1958.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

³ *Instr. Notanda Quaedam*, 4.

⁴ *Epit. Inst.* n. 580 et *Instr. de doc. triennial.* n. V, 1, b.

43.

15 augusti 1958

INSTRUCTIO DE DOCUMENTIS TRIENNALIBUS

EX OMNIBUS PROVINCIIS ET VICEPROVINCIIS INDEPENDENTIBUS

ANNO 1959 ROMAM MITTENDIS

I. - Catalogi triennales personarum:

1. CATALOGUS PERSONARUM PRIMUS.

In hunc Catalogum referendi sunt ii omnes et soli socii Provinciae adscripti, qui, a die 1 ianuarii 1956 ad diem 31 decembris 1958, aut ad sacerdotium promoti sunt, aut (cum iam sacerdotes Societatem sint ingressi) prima vota emiserunt.

2. CATALOGUS PERSONARUM SECUNDUS.

In hunc Catalogum referendi sunt iidem atque in Catalogo primo.

3. SUPPLEMENTUM TRIENNALE AD CATALOGUM PERSONARUM PRIMUM ET SECUNDUM.

In hoc Supplementum referendi sunt ii omnes et soli socii Provinciae adscripti, qui ante diem 1 ianuarii 1956, vel ad sacerdotium promoti sunt, vel (cum iam sacerdotes Societatem sint ingressi) prima vota emiserunt.

Notanda de his tribus documentis:

a) Verbis « socii Provinciae adscripti » intelleguntur omnes qui aut pro hac Provincia admissi neque a Praeposito Generali in aliam Provinciam definitive transcripti sunt, aut in hanc Provinciam a Praeposito Generali definitive transcripti sunt — ubicumque degunt, etiamsi alienae Provinciae sunt applicati.

Curare ergo debent Provinciales ut de iis, qui suae Provinciae sint *applicati*, debita mittatur informatio ad Praepositum alienae Provinciae, cui singuli sint adscripti.

De iis vero qui pertinent ad Domos Romanas Patri Generali immediate subiectas, nullae schedae Romam mittendae sunt; nam Delegatus Patris Generalis pro illis Domibus mittet directe ad Curiam Generaliciam duo exemplaria, et in proprias Provincias unum exemplar, schedarum utriusque Catalogi et Supplementi.

Qui die 31 decembris 1958 ad Curiam Generaliciam pertinebunt, referantur, si opus sit, in Catalogo primo tantum.

b) Ad conficiendos hos Catalogos adhibeantur schedae Romae imprimendae et singulis Provinciis petendae.

c) Catalogi secundi quaesitis sub nn. I-VIII et X, atque Supplementi quaesitis sub nn. IV et V *Superior Maior* ipse respondeat vel saltem responsa ab alio praeparata ipse recognoscat.

d) *Schedae totius Provinciae, simul cum schedis Viceprovinciarum et Missionum a Provincia dependentium, ordinentur secundum ordinem alphabeticum nominum familiae*¹. Opus tamen non est ut in folium separatum transcribantur nomina eorum qui in his Catalogis referuntur.

II. - Catalogus triennalis aptorum ad gubernandum.

a) In hunc Catalogum recensendi sunt:

1°. Qui actu in Provincia gubernant, i. e.: Superiores locales omnes, sive a Generali, sive a Provinciali nominati, Vicesuperiores qui ad tempus illis sufficiuntur et Superiores domorum dependentium: neve excludantur ipsi Provinciales et alii Superiores Maiores, necnon eorum Socii.

2°. Qui olim gubernarunt, i. e.: qui fuerunt, sed actu iam non sunt, aut Superiores Maiores, aut Superiores locales eodem modo intellecti ac supra, 1°: iis praetermissis qui, Provincialis eiusque Consultorum iudicio, valetudinis, aetatis, aliave ratione, ad gubernandum certo iam non dicendi sunt apti.

3°. Qui nondum gubernarunt, sed Provincialis eiusque Consultorum iudicio hic et nunc apti sunt: item qui in proximo futuro apti evasuri videntur, dummodo intra triennium ad gubernandum probabiliter proponendi sint.

b) Quod attinet ad eos Provinciae socios, qui in Viceprovinciis Missionibusve a Provincia dependentibus versantur, hae normae serventur:

1°. In Viceprovinciis ac Missionibus quae sint *extra* territorium Provinciae: Informatores designare et informationes cum suis Consultoribus examinare erit Praepositi Viceprovinciae vel Superioris Missionis; sed Provincialis suum (non tamen suorum Consultorum) iudicium addere curabit.

2°. In Viceprovinciis ac Missionibus quae sint *intra* territorium Provinciae: Informatores designare et informationes cum suis Consultoribus examinare erit Provincialis, addito tamen iudicio Praepositi Viceprovinciae vel Superioris Missionis.

c) Socii Provinciae adscripti, qui in aliena Provincia versantur, si huic applicati non sint (cfr. Epit. n. 817 § 3), in propriae Provinciae Catalogum inserendi sunt: si vero alienae Provinciae sint applicati, in huius Provinciae Catalogum recenseantur. Ne praetermittatur autem in priore casu debita informatio ex aliena

¹ De numero exemplarium tam horum Catalogorum quam documentorum quae sequuntur, vide infra: *Notanda quaedam*, 2°.

Provincia, si quis ibi satis diu versatus sit; in posteriore vero informatio ex propria Provincia, si quis nuper ex ea discessit; praeterea in hoc casu iudicium proprii Provincialis semper petatur et in folio informationis notetur.

d) Socii Provinciae adscripti, qui in Curia Generalicia Romae versantur, non sunt recensendi in Catalogum aptorum ad gubernandum. Qui autem pertinent ad Domos Romanas Patri Generali immediate subiectas, referuntur in Catalogo aptorum quem conficiendum Delegatus Generalis pro his Domibus curabit.

e) Ad conficiendum hunc Catalogum adhibeantur paradigmata Romae imprimenda et singulis Provinciis petenda. Si animadversiones sub nn. 5, 6, 46, 47 faciendae superant spatium sibi assignatum, in folio separato et intra paradigma inserto referantur.

f) Iudicio Provincialis aliorumque Superiorum Maiorum (paradigmatis nn. 49, 50) semper subsignandum est *propria manu* in saltem primo exemplari.

Folia Catalogi, quae *soluta* manere debent, ordinentur omnia secundum ordinem alphabeticum nominum familiae, *nulla facta distinctione* inter eos qui actu gubernant, olim gubernarunt, nondum gubernarunt.

Utrique exemplari huius Catalogi praeponatur nominum index alphabeticus, qui de unoquoque indicet numerum folii, in quo eius informatio reperitur. In fine indicis afferatur elenchus eorum olim Superiorum, qui in Catalogo non recensentur, addita ratione cur praetermittantur.

III. - Elenchi triennales personarum:

1. ELENCHUS ADMISSORUM IN NOVICIATUM:

A. *Novicii Scholastici.*

B. *Novicii Coadiutores.*

2. ELENCHUS ADMISSORUM AD PRIMA VOTA:

A. *Scholastici.*

B. *Coadiutores temporales.*

3. ELENCHUS PROMOTORUM AD ULTIMA VOTA:

A. *Professi votorum sollemnium.*

B. *Coadiutores spirituales.*

C. *Coadiutores temporales.*

4. ELENCHUS TRANSCRIPTORUM DEFINITIVE EX HAC IN ALIAM PROVINCIAM.

5. ELENCHUS TRANSCRIPTORUM DEFINITIVE EX ALIA IN HANC PROVINCIAM.

Notanda de his elenchis:

a) In hos elenchos referendi sunt ii omnes et soli socii Provinciae, qui a die 1 ianuarii 1956 ad diem 31 decembris 1958 in eam admissi vel transcripti sunt. — Verba « socii Provinciae » intelliguntur eodem modo atque de Catalogis triennialibus personarum (supra: I a) notatum est.

b) Ad conficiendos hos elenchos adhibenda sunt paradigma Romae imprimenda et singulis Provinciis petenda. Qui pertinent ad dependentem Viceprovinciam vel Missionem *extra* territorium Provinciae aut ad Regionem intra Provinciam erectas, in *separato paradiymate* inscribendi sunt.

IV. - Documenta ad historiam et aedificationem facientia:

1. LITTERAE ANNUAE (quae constant ex *historia singularum domorum* atque narratione earum rerum generaliorum *quae ad totam Provinciam, Viceprovinciam, Missionem attinent*).

Notanda:

a) Mittantur « Litterae Annuae » postremi triennii, computatis annis aut scholasticis (1955-56, 1956-57, 1957-58) aut civilibus (1956, 1957, 1958), pro modo computandi singulis Provinciis proprio.

b) Modus conscribendi « Litteras Annuas » explicatur in libello « Practica quaedam ad Formulam scribendi » nn. 40-43. Historia domus *ne instar ephemeridis* conscribatur, sed scriptor semper prae oculis habeat ordinem qui in praedicto libello (n. 41) aperte indicatur. Oportet praeterea ut *latine conscribatur*.

c) Historiae a singulis domibus mittantur *non directe Romam sed ad Provincialem* (Vicepr., Super. Miss.). Antequam deinde Romam omnes simul transmittentur, Provincialis curabit ut sedulo recognoscantur, examinando praesertim num historia omnium et singularum domorum adsit et num praescripta (*Pract. Quaed.* n. 41) fideliter servata sint, atque ut iis praemittantur ea quae ad generalem Provinciae statum significandum pertinent (*Pract. Quaed.* n. 42).

d) Ad conscribendas « Litteras Annuas », adhibeatur charta circiter 28 cm. longa et 22 cm. lata (mensuris anglicis: 11 unc. et 8½ unc.); scribatur in una tantum folii facie; ad sinistram scribentis *relinquatur margo 3 cm.* (1¼ unc.). Historia singularum domorum in *separato folio* (vel foliis) conscribatur.

2. SUMMARIUM VITAE DEFUNCTORUM:

a) Hoc Summarium confici debet, in foliis separatis a « Litteris Annuis », secundum ordinem chronologicum obitus, de omnibus sociis Provinciae (eodem modo intellectis ac supra, de Ca-

talogis personarum, I a), qui annis civilibus 1956, 1957, 1958 defuncti sunt. De sociis ergo, qui extra Provinciam sunt defuncti, necessaria informatio ex Provincia obitus petenda est.

b) De singulis defunctis referenda sunt: — nomina baptismi et familiae; — nomina parentum; — locus et tempus nativitatis: — dies ingressus; — gradus (Prof. 4 vot., Prof. 3 vot., Coad. spir., Schol. approb., Nov. Schol., Coad. temp. form., Coad. temp. approb., Nov. Coad.), et si res fert, dies ordinationis sacerdotalis necnon dies promotionis ad ultima vota; — officia gesta in Societate; — locus et dies obitus. Nomen loci nativitatis et obitus scribatur lingua vernacula et, nisi sit notissimum, addatur nomen provinciae civilis in qua situs est, immo regionis, si situs sit extra Provinciam Societatis ad quam quis pertinet. Addantur virtutes memoria vere dignae, singulorum etiam factorum narratione confirmatae, nisi hoc eodem modo ac pro « Litteris Annuis » ad normam *Pract. Quaed.* n. 42 § 2 suppleri potest.

c) Ad conscribendum hoc Summarium adhibeantur paradigmata Romae imprimenda et singulis Provinciis petenda. Praeponatur inscriptio: « Summarium vitae defunctorum Provinciae N. a die 1 ianuarii 1956 ad diem 31 decembris 1958 », et *index nominum* defunctorum.

d) Si summarium vitae alicuius defuncti unicum folium superat, *nomen et Provincia* defuncti scribantur in summa pagina adiuncta.

3. ELENCHUS CONGREGATIONUM SEU CONSOCIATIONUM.

a) In hunc elenchum referendae sunt Congregationes seu Consociationes fidelium, quarum Nostri sunt directores sive locales sive regionales vel nationales.

b) Adhibeantur paradigmata Romae imprimenda et singulis Provinciis petenda.

Ne mittantur singula paradigmata pro Consociationibus singularum domorum; sed summae ex omnibus domibus collectae in uno folio scribantur.

4. CATALOGUS EPHEMERIDUM ET LIBELLORUM PERIODICORUM.

a) In hunc Catalogum recenseantur omnes ephemerides, libelli, folioli, schedulae, quidquid quadam periodicitate gaudet, licet sit tantum manu impressum (v. g. cyclostilo), vel semel in anno prodeat (v. g. annuarium Collegii, non autem elenchus praemiorum qui ad finem anni scholaris edi solet), quod a NN. hoc anno 1958 editur vel dirigitur.

Adiungatur in folio separato: elenchus ephemeridum et libellorum periodicorum, quae etsi nunc iam non eduntur, post diem tamen 1 ianuarii 1956, per aliquid temporis, in lucem prodierunt.

b) Adhibeantur paradigmata Romae imprimenda et singulis Provinciis petenda, et quidem singula pro singulis ephemeridibus et libellis periodicis.

V. — **Ratio administrationis temporalis** postremi triennii, computatis annis aut scholasticis aut civilibus, pro singularum Provinciarum usu, ut supra de « Litteris Annuis » notatum est (IV, 1 a):

1. **STATUS TEMPORALIS TRIENNIALIS ARCARUM PROVINCIAE VEL MISSIONIS.**

a) Adhibeantur paradigmata Romae imprimenda et singulis Provinciis petenda. De Arcis Viceprovinciae vel Missionis a Provincia dependentis separatim folium usurpetur.

b) Iudicium Revisoris Arcarum, de quo in Epitome Instituti n. 580, 3°, non in ipso folio « Status temporalis triennialis » scribendum est, sed *litteris separatim* Romam mittendum (cfr. Instr. de adm. temp. n. 217).

2. **STATUS TEMPORALIS TRIENNIALIS DOMORUM.**

a) Ratio reddenda est de statu temporali omnium domorum quae Societatis propriae sunt, ac praeterea omnium earum domorum, quarum administratio Societati plene commissa est, ut sunt pleraque Instituta et Collegia Pontificia, aliqua Seminaria dioecessana, etc. Quod si in his domibus, et in aliis, quarum administratio Societati plene commissa non est, Societas aliqua bona propria habeat, de iis separatim referatur. Si domibus nostris paroeciae coniunctae sint, satis est referre rationes ipsius domus, omissis rebus paroeciae.

b) Adhibeantur paradigmata Romae imprimenda et singulis Provinciis petenda. Folia soluta maneant. Suus cuique folio ascribatur numerus, et *in fine addatur index alphabeticus domorum* secundum nomen vernaculum loci, indicato numero folii in quo singulae domus reperiuntur.

3. **STATUS TEMPORALIS OPERUM MAIORIS MOMENTI.**

a) Nomine « operum maioris momenti » intellegenda sunt:

1°. In primis periodica et collectiones, sive indolis scientificae (ut quae agant de rebus theologicis, philosophicis, iuridicis, sociologicis, oeconomicis, historicis, de scientiis naturalibus, etc.), sive ad lectores exultos destinata (cuiusmodi sunt periodica similia « La Civiltà Cattolica »), Nuntii SS. Cordis, periodica praecipua de Congregationibus Marianis, de Missionibus, et alia quae, sive ratione materiae sive ob numerum lectorum, merito maioris momenti dici possunt.

2°. Praeterea, alia opera maioris momenti, quorum administratio sit distincta ab administratione domus, in qua habetur.

b) Adhibeatur eadem charta eodemque modo atque de « Litteris Annuis » notatum est (supra: IV, 1 d); prae oculis autem habeatur paradigma « Status temporalis triennalis domorum » et simili quadam ratione conscribatur: i. e. indicando non solum summam omnium acceptorum et expensorum, sed etiam singillatim praecipua accepta et expensa, ita ut totius status temporalis operis clarus habeatur conspectus. De periodicis haec praeterea addantur: — Quot fuerint subscriptores singulis annis triennii? — Quinam fuerit, in fine triennii, valor venalis librorum et libellorum qui collecti fortasse servantur ut externis vendantur? — Si (ad normam Epitomes n. 534 § 1, 1°) facultas concessa fuerit alicui periodico habendi propriam typographiam, quinam sit valor venalis rerum omnium ad typographiam pertinentium?

4. EXEMPLAR CONTRACTUUM PERPETUORUM, qui a die 1 ianuarii 1956 ad diem 31 decembris 1958 initi fuerint.

a) Intelleguntur ii contractus seu pactiones cum potestate ecclesiastica vel civili aut etiam cum privatis initae, quarum notitia sit utilis ad gubernationem Societatis vel ad historiam aliquando conscribendam.

b) Adhibeatur eadem charta eodemque modo ac de « Litteris Annuis » notatum est (supra: IV, 1 d).

c) Singulis contractuum exemplis subscribat Provincialis ut de authenticitate constet. Addatur latine brevis explicatio rei de qua agitur.

Notandum:

Omnia haec documenta de statu temporalis administrationis mittenda sunt *ad Secretarium Societatis* cum reliquis documentis triennialibus.

VI. — **Index documentorum omnium** quae missa fuerint, indicato numero exemplarium, *subscribente Provinciali*. Unicum exemplar indicis sufficit. Adhibeatur folium typis Romae mandatum et cum hac Instructione missum.

NOTANDA QUAEDAM

1°. Documenta Viceprovinciarum et Missionum dependentium mittantur *simul cum documentis Provinciae* a qua illae dependent.

2°. Romam mittenda sunt *duo exemplaria Catalogi personarum primi ac secundi et Supplementi et Catalogi aptorum ad gubernandum* (I-II), *unum exemplar reliquorum documentorum* (III-VI).

In archivo Provinciarum et Viceprovinciarum independentium

servandum est *unum* saltem exemplar omnium documentorum, quae Romam mittuntur.

In archivo Viceprovinciarum et Missionum dependentium servandum est *unum* exemplar omnium documentorum, quae ad res ac personas Viceprovinciae vel Missionis spectant.

Quare: *a)* In Provinciis et Viceprovinciis independentibus paranda sunt *tria* exemplaria *Catalogi personarum primi ac secundi et Supplementi et Catalogi aptorum ad gubernandum* (I-II), et *duo* exemplaria reliquorum documentorum (III-VI).

b) In Viceprovinciis ac Missionibus dependentibus paranda sunt *quattuor* exemplaria *Catalogi personarum primi ac secundi et Supplementi et Catalogi aptorum ad gubernandum* (I-II), et *tria* exemplaria reliquorum documentorum (III-V).

3°. *Documenta omnia scribantur accurate et nitide, ita ut commode legi possint.* Si scribantur machina dactylographica (quod laudatur), mittatur *exemplar primum, directe impressum*; atramentum sit *nigrum* (non violaceum vel caeruleum) et bene coloratum.

4°. Secundum exemplar eorum documentorum, quorum *duo* exemplaria Romam mittenda sunt, potest scribi interposita charta carbonica, dummodo characteres bene legi possint. *At diligenter curandum* est ut omnia exemplaria *prima* in *eodem* fasciculo simul colligantur et *divisa* maneant ab exemplaribus *secundis*, quae pariter in separato fasciculo simul colligenda sunt.

Romae, die 15 augusti 1958.

44.

11 septembris 1958

Viceprovincia Iaponica in Provinciam veri nominis erigitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Quinquagesimus iam expletur annus ex quo primi socii restituae Societatis die 18 octobris 1908, postquam Congregatio Generalis XXV votis Summi Pontificis S. Pii X libentissime obsecundans id decrevit, ideirco ad oras Iaponiae appulerunt ut illam Missionem, Societati semper carissimam, a S. Francisco Xaverio fundatam, atque tot missionariorum nostrorum sudore et sanguine perfusam, iterum susciperent. Initio quidem Missio inchoata nulli Provinciae iuridice subiecta est, sed eius cura, universae Societati commendata, ab ipso Praeposito Generali gesta est. Anno autem

1921, Tokyoense Institutum studiorum superiorum quod constituendum Summus Pontifex Societati diserte commiserat, necnon proprie dicta Missio Hiroshimensis eodem anno erecta, quae in Vicariatum Apostolicum deinde anno 1923 erecta est, concedita sunt Provinciae Germaniae Inferioris, sub qua manserunt etiam postquam anno 1935 in unam Missionem Iaponicam coniuncta sunt.

Decem vero abhinc annis, quo efficacius provideretur egentibus quae in dies magis clamabant Missionis Iaponicae tum post immane bellum resurgentis, recolentes Missiones transmarinas regendi rationem quae in antiqua Societate adhibita est, eam Missionem ereximus in Viceprovinciam Iaponicam independentem, ad quam autem praeter Provinciam Germaniae Inferioris, peculiarem in modum erat officium Provinciarum Germaniae Orientalis, Toletanae et Baeticae, quibus postea addita est Provincia Californiae, socios et subsidia destinare. Denique, nostrorum decessorum felicis memoriae exemplum sequentes, reliquis etiam Societatis Provinciis opera et necessitates novae Viceprovinciae enixe nec semel commendavimus ab iisque generosum responsum accepimus.

Aspicienti, igitur, Viceprovinciam hodiernam manifeste apparet quam copiosae fuerint Dei benedictiones quantaque liberalitate per tot annos primum Provincia Germaniae Inferioris, dein Provinciae Toletana, Baetica et Californiae, necnon aliae Provinciae, inter quas specialem merentur mentionem Provincia Tarraconensis et Provinciae Americanae, homines et pecunias contribuerint ut opera in Iaponia et sustinerentur et constanter pro praesentibus adiunctis augerentur. Nam Viceprovincia, praeter valde florentem Tokyoensem Universitatem « Sedes Sapientiae » necnon tria Collegia externorum et Hiroshimaense Collegium Musicae et Artium, non solum viginti et septem habet Residentias et Stationes, quae omnes, Kobeensi Residentia excepta, in Hiroshimensi Vicariatu Apostolico sunt collocatae, sed ad clerum saecularem formandum etiam Tokyoense Seminarium Interdioecesanum S. Francisci Xaverii dirigit. Ad nostros autem instituendos omnes adsunt domus quae requiruntur, Noviciatus scilicet cum Iunioratu, Schola linguarum, Philosophatus, Theologatus et Domus Tertiae Probationis. Nec desunt, Deo inspirante, vocationes inter iuvenes Iaponiae, quarum numerus iure sperare licet fore ut decursu annorum crescat. Numerus quoque Nostrorum Viceprovinciae in praesens adscriptorum, qui fere ad ducentos attingunt, sequentibus annis magnopere augebitur cum alii ducenti, ad Viceprovinciam iam destinati eique applicati, ipso facto adscripti erunt, expleta quinquenni in Iaponia commoratione atque ultimis votis nuncupatis.

Quae cum ita sint, nihil nobis videtur impedire quominus Viceprovincia Iaponica sine ulteriore mora in Provinciam pleni iuris erigatur; immo, cum iam pervenerit quoad personas et opera ad eam maturitatem, quae in Societatis Provinciis requiri solet, hic eventus maxime optandus atque omnino opportunus hoc tempore apparet, quo quinquagesimus anniversarius annus a renovata Missionis celebratur.

Itaque, divino lumine enixe implorato, auditis Praeposito Viceprovinciae Iaponicae eiusque Consultoribus, Patribus quoque Assistentibus in consilium adhibitis, pro potestate nobis ex munere nostro Litteris Apostolicis et Societatis Constitutionibus collata, Viceprovinciam Iaponicam in veri nominis Provinciam erigimus atque erectam declaramus, iisdem servatis finibus et nomine, etiam in posterum Provinciis Assistentiae Indiae et Asiae Orientalis annumerandam, cum omnibus iuribus et officiis quae reliquis Societatis Provinciis secundum nostrum Institutum competunt.

Quod ad socios spectat, nisi Praepositus Generalis in singulis casibus aliud statuerit:

a) Provinciae Iaponicae pleno iure adscripti habebuntur omnes socii qui hodiernae Viceprovinciae adscripti sunt;

b) socii autem ex alienis Provinciis ad Viceprovinciam Iaponicam destinati eidemque applicati, novae Provinciae applicati censebuntur; emissis autem ultimis votis ipso facto Provinciae adscripti erunt, dummodo saltem quinque annos sive continue sive cumulative in Iaponia commorati sint; qui vero tempore votorum ultimarum quinque annos sive continue sive cumulative nondum ibi commorati erunt, post talem quinquennem commorationem expletam Provinciae adscribantur.

Provinciae Germaniae Inferioris, Toletana, Baetica atque Californiae, Provinciae Iaponicae pro viribus subvenire pergunt secundum easdem normas quibus Viceprovinciae hucusque auxilium praestiterunt, servata quoque cura Praepositi Generalis ex reliquis Societatis Provinciis socios et subsidia comparandi prout maius bonum requirit.

Hoc nostrum decretum proximo die festo S. Lucae, Evangelistae, 18 octobris 1958, in omnibus novae Provinciae domibus iuxta morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim obtineat.

Dominus Noster Iesus Christus, intercedentibus Beata Virgine Matre Maria atque S. Francisco Xaverio et omnibus nostris Martyribus Iaponensibus, quae hoc decreto statuimus de caelo rata habere et confirmare dignetur, atque Provinciam Iaponicam semper

sustentet et foveat, eiusque ministeria ad maiorem Suam gloriam et bonum animarum usque promoveat.

Datum Romae, die 11 septembris 1958,
in festo BB. Caroli Spinola, Sebastiani Kimura et Sociorum.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

HERMANNUS TOPHINKE
Pro-Secr. Soc. Iesu

45.

15 septembris 1958

Nova editio nuntiatur libelli, cui titulus « Elenchus eorum quae a Ministris praestanda sunt ».

AD OMNES PP. SOCIOS SUPERIORUM MAIORUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTII

Mandante Patre Nostro Generali, Ram Vam certiore facio *Elenchum eorum quae a Ministris praestanda sunt*, priore editione iam exhausta, nunc typis iterum mandatum esse, paucis introductis mutationibus praesertim ut statutis recentiorum Congregationum Generalium et Praepositorum Generalium respondeat. Praecipuae autem mutationes infra cum Ra Va communicantur, inter quas praesertim notandus est n. 4, iuxta quem ieiunium et abstinencia ob pervigilium festi S. P. N. Ignatii in posterum supprimenda sunt si pervigilium in Dominicam cadat. Si R^a V^a nonnulla exemplaria novae editionis libelli velit, nobis remittat schedam, rite impletam, quae his litteris annexa est; exemplaria autem non separatim a singulis Domibus Provinciae, sed omnia simul per Ram Vam a nobis petantur ita ut sumptibus et laboribus exemplarium mittendorum aliquatenus parcatur.

Romae, die 15 septembris 1958.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

46.

16 octobris 1958

Opera Patris Teilhard de Chardin a bibliothecis communibus auferenda.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Paucis abhinc diebus S. Congregatio de Religiosis ad omnes Superiores Generales Institutorum Religiosorum litteras dedit, quibus nuntiatur S. S. Congregationem S. Officii examini subiecisse opera a P. Teilhard de Chardin conscripta atque die 13 novembris anni 1957 statuisset ea omnia a bibliothecis Institutorum Religiosorum auferenda esse.

Hanc praescriptionem cum RV^{ae} communico ut executioni mandetur, auferendo scilicet libros supra dictos e bibliothecae communi parte, cosque sub clavi servando, prout de libris ab auctoritate ecclesiastica proscriptis fieri solet.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 16 octobris 1958.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

47.

25 decembris 1958

Decretum quo erigitur nova Assistentia Americae Latinae Septentrionalis.

DECRETUM
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Congregatio Generalis XXX, rationem habens tum evolutionis quam Societas, Deo volente et adiuvante, in variis mundi partibus his ultimis annis consecuta est, tum novarum necessitatum, quibus ad bonum Ecclesiae et animarum satisfaciendum est, ut ideo bonae gubernationi universae Societatis omni quo fieri posset modo ulterius provideret, novarum Assistentiarum erectionem sive sine mora decernere sive in futurum vel proximum vel remotum

praeparare voluit. Propterea praeter Assistantiam Indiae et Asiae Orientalis, quam ipsa erexit, Praeposito Generali potestatem mandavit alias Assistantias in Asia Orientali, America Latina, et Africa sub quibusdam conditionibus erigendi, cum tempus opportunum pervenisse videretur¹.

Iam vero, quod ad Americam Latinam attinet, cotidiana experientia anni proxime elapsi iterum et clarius monstravit ex una parte quantopere optandum sit ut urgentes necessitates illarum regionum aptas et maturas solutiones habeant, et ex altera parte quam difficile sit unico Assistanti earum negotia necessario studio subicere eaque modo expedito tractare ac Praeposito Generali decidenda proponere. Accedit quod, postquam Provinciae Chilensis et Mexicana Septentrionalis erectae sunt atque Viceprovinciae Centro-Americana, Peruviana et Venezuelana factae sunt independentes, Assistantiae Americae Latinae iam annumerantur septem Provinciae atque sex Viceprovinciae Independentes, cum una Regione, quarum omnium curam gerere uni Assistanti maximo est oneri.

Quae cum ita sint, auditis tam Patribus Assistantibus quam omnibus Superioribus Maioribus Assistantiae Americae Latinae, censuimus *condicionem Societatis in illis Provinciis ac Viceprovinciis debitam maturitatem assecutam esse* ideoque magnum negotium novam Assistantiam in America Latina erigendi non esse ulterius differendum. Quamvis autem Congregatio Generalis decretum de Assistantia erigenda tulit *intuitu praesertim Provinciarum Brasiliae*, fini intento non videbatur sufficienter provisum, si ex solis Provinciis Brasiliae erecta esset altera Assistantia. Magis igitur convenit ut simul cum Provinciis Brasiliae in una Assistantia coniungantur et aliae ex Provinciis Americae Latinae, ita ut labores duorum Assistantium mole et momento plus minusve aequiparentur, ratione habita non tantum praesentis status sed etiam futurae evolutionis, quantum praevideri potest, Provinciarum et Viceprovinciarum utrique Assistantiae assignandarum.

Itaque, divino lumine saepius et enixe implorato, reque coram Domino attente impensa, auditis cum suffragio deliberativo, prout Congregatio Generalis XXX decreto quinquagesimo septimo statuerat, Patribus Curiae Generalitiae ad Congregationem Generalem ratione muneris ius habentibus, necnon Praepositis Provinciarum et Viceprovinciarum Assistantiae Americae Latinae, iisque omnibus ad unum approbantibus, iuxta facultatem quam Congregatio Generalis XXX eodem decreto ad id nobis tribuit, decernimus Assistantiam Americae Latinae Septentrionalis esse condendam eamque

¹ C. G. XXX d. 55-58; AR XIII, 343-345.

nostris hisce litteris revera instituimus, aliis Societatis Assistentiis aequo iure annumerandam, atque in eam Provincias Colombianam, Mexicanam Meridionalem, Mexicanam Septentrionalem et Viceprovincias Aequatorianam, Antillensem, Centro-Americanam, Venezuelanam, quas ab Assistentia Americae Latinae seiungimus, cooptamus; eadem praeterea facultate utentes, nomen Assistentiae Americae Latinae, quae in posterum Provincias Argentinensem cum Regione Uruquariensi, Brasiliae Centralis, Brasiliae Meridionalis, Chilensem, atque Viceprovincias Brasiliae Septentrionalis et Peruvianam comprehendet, in Assistentiam Americae Latinae Meridionalis hisce nostris litteris mutandum declaramus ac mutamus: in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.

Ut singulae hae Assistentiae, ut mos est, ante caelestem thronum suos habeant Patronos et Protectores, quos omnes Assistentiae socii devote colant et ferventer invocent, quorumque exempla virtutum et zeli apostolici studiose imitentur, Beatos Rochum González eiusque Socios Martyres Rioplatenses Assistentiae Americae Latinae Meridionalis atque Sanctum Petrum Claver Assistentiae Americae Latinae Septentrionalis caelestes Patronos libenter declaramus.

Hoc nostrum decretum, quod hoc ipso die festo Nativitatis Domini Nostri Iesu Christi 1958 plenam vim obtinere volumus, in universae Societatis domibus ad mensam legatur.

Salvator Noster Iesu Christus, cuius benignitas et humanitas hodie in terris apparuerunt, quae his litteris decrevimus, ea de caelis, deprecante eius Beatissima Virgine Matre Maria et intercedentibus omnibus nostris Sanctis et Beatis, rata habere et confirmare atque utramque Assistentiam in America Latina ad maiorem Dei gloriam et animarum bonum magis magisque fovere et promovere dignetur.

Datum Romae, die 25 decembris 1958.
in festo Nativitatis D. N. I. C.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

L. ✠ S.

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

48.

25 decembris 1958

P. Albertus Moreno nuntiatur Assistens nuper erectae Assistentiae Americae Latinae Septentrionalis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum de novo Assistente hodie constitutae Assistentiae Americae Latinae Septentrionalis extra Congregationem Generalem nominando peracta iam sint omnia quae in Constitutionibus ¹ et Congregationum Generalium Decretis ² ea de re praescribuntur, reliquum est ut Ram Vam his litteris certiore faciam R. P. Albertum Moreno, hactenus Rectorem Domus Probationis, Instructorem Patrum Tertianorum, et Magistrum Noviciorum in Provincia Colombiana, Assistentem Americae Latinae Septentrionalis rite esse constitutum.

R. P. Thomas I. Travi munere Assistentis alterius partis Assistentiae Americae Latinae, quae in posterum nomen Americae Latinae Meridionalis habebit, fungi perget.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 25 decembris 1958.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

49.

27 decembris 1958

In memoriam revocantur normae de commercio epistolari cum P. Generali.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Aliquando necessarium est, pro recta et ordinata Societatis administratione, Nostris in mentem revocare quaedam praescripta de

¹ *Const. P. IX c. 5 n. 3* [781].

² *Collect. decr. d. 269.*

commercio litterarum Romam mittendarum, inter quae non semel¹ memoratum est id quod iniungitur in *Epit. Inst.* 871 § 1, scilicet: *Litterae, quae negotia continent, ad Praepositum Generalem destinantur, non ad alios qui cum eo agant; ad hos autem scribi poterit, ut illa tractari et expediri curent.* Quod tamen, cum ab omnibus non semper servetur, nunc iterum urgere velim. Idem praeterea valet etiamsi responsum Generalis de aliqua re transmittitur ex eius commissione ab aliquo Assistente vel a Secretario Societatis vel alio: si opus est ut negotium ulterius tractetur, nemini nisi Generali rescribere oportet.

De hac re operae pretium videtur hic repetere responsum, quod tempore Patris Laynez die 12 decembris 1559 datum est, cuius versio ex lingua hispana est haec: « Propositum est Patri Nostro an satis esset ut litterae, quae e Provinciis scribuntur singulis mensibus, ad aliquem ex Assistantibus vel ad alium darentur, praesertim si ageretur de rebus parvi momenti; et eius sententia atque ipsorum Assistantium, quos de re consuluit, haec est: observetur id quod inde a tempore Patris Nostri Ignatii, sanctae memoriae, praescriptum est sive Constitutionibus sive litteris et consuetudinibus, nempe litterae omnes, quae Romam mittuntur et Societatem respiciunt, dirigantur ad Praepositum Generalem et minime ad alium praeter eum; et si litteris exinde subscribit alius ex eius commissione, censendum est cum eas scripsisse atque ipsi respondendum est; neque datur ratio cur aliis ex officialibus scribatur, nisi de rebus particularibus quae Societatem non respiciunt nec eius membra. Etenim, licet Generalis consilium et officiales habeat, qui bono communi serviunt et ei sunt adiutorio ad portandam oneris partem, tamen in hoc corpore non est nisi unum caput cui recurrendum est et cum quo tractandum est: neque approbanda est praxis nonnullorum litteras scribendi ac si Societatis Romae gubernium esset quaedam aristocratia aut respublica, cuius gubernationem tenent Generalis et Assistentes: hic est apertus error, quia solus Praepositus Generalis est Superior unicus tam Assistantium quam ceterorum, et tantum penes eum residet gubernium, quamvis auxiliares habeat qui secundum Constitutiones ei assignantur, quo melius ipse suo munere fungi possit. Et, licet id non inservierit nisi ad tollendam occasionem tale criterium habendi ab iis qui in rebus Societatis sunt minus periti, convenit ut omnes litterae, quemadmodum dictum est, ad Patrem Praepositum dirigantur »².

¹ Cfr. AR XII 134, 792.

² Laynii Monumenta IV 565-566.

Velit igitur Ra Va curare ut hoc praescriptum, inde ab initio Societatis ratum, omnibus Nostri in memoriam iterum reducatur ab iisque in posterum diligentius servetur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 27 decembris 1958.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

50.

29 decembris 1958

Abstinentum nobis esse a devotione quadam diffundenda erga divinam Misericordiam.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Fieri potest ut Rae Vae iam notum sit in variis locis his ultimis annis diffundi novam quamdam formam devotionis erga Divinam Misericordiam atque extolli asseveratas visiones et revelationes cuiusdam Sororis Faustinae Kowalska, polonae, quae affirmatur instructiones de nova devotione per vocem quamdam caelestem accepisse.

Iam vero Sancta Sedes, re omni ex parte investigata, nuper decrevit revelationes Sororis Faustinae Kowalska non habere characterem supranaturalem, nullum festum de Divina Misericordia esse instituendum, prohiberi diffusionem imaginum et scriptorum quibus devotio a Sorore Faustina proposita propagatur.

Velit Ra Va igitur curare ut Nostri abstineant ab hac forma devotionis propaganda et ab eiusmodi imaginibus vel scriptis diffundendis.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 29 decembris 1958.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

51.

10 ianuarii 1958

Missio Hongkongensis declaratur denuo a Provincia Hiberniae dependens.

AD R. P. MICHAELEM O'GRADY
PRAEPOSITUM PROV. HIBERNIAE.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Paucis abhinc annis propter adiuncta specialia quae in Missionibus Sinensibus habebantur, statutum est — sicut RVa bene novit — ut annumeraretur Missio Hongkongensis (tunc temporis ab ista Provincia dependens) cum aliis Missionibus quae primo R. P. Visitatori Missionum Sinensium, dein, R. P. Vicevisitatori committebantur¹. Recentius, tamen, re iterum considerata, nobis visum est, ad magis convenienter ordinandam regionis Sinis vicinae gubernationem, novam erigere Provinciam quae nuncupabitur Provincia Extremi Orientis, cuius Praepositus erit qui hucusque munere Visitatoris Missionum Sinensium fungebatur. Intra limites, vero, huius novae Provinciae non includitur Missio Hongkongensis cum eius Domibus dependentibus apud Singapore et in Malaya. Proinde, sicut fuit ante diem 1 ianuarii 1949, Missio Hongkongensis et Domus ab ea dependentes, a die 3 februarii 1958 cum nova Provincia Extremi Orientis pleno iure statuetur, ad statum Missionis a Provincia Hiberniae dependentis redibit. Velit RVa hanc novam dispositionem Missionis iuridicam cum R. P. Superiore Regulari communicare.

Hac occasione libenter utor ut meam satisfactionem exprimam de laboribus quos Patres Hiberni in ea Missione per multos annos devote et sollerter peregerunt. Semper se praebuerunt zelo apostolico imbutos atque ad necessitates Ecclesiae sustinendas in ea regio-

¹ Cfr. AR XI 588; XII 706.

ne promptissimos; non solum in ministerio Collegiorum, sed cum grandi caritate erga pauperes et destitutos opera magni valoris continenter navarunt.

52

12 ianuarii 1958

Epistola ad Socios nuper erectae Provinciae Chilensis.

AD SOCIOS PROVINCIAE CHILENSIS

RR. PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI,
P. XTI.

Diu expectata iam advenit dies constitutae Provinciae Chilensis, viginti solidis annis elapsis a seiunctione e Provincia Argentinensi. Proximo vicennali spatio temporis Viceprovincia Dei favente auxilio consolidata est, et vix adiuta ab aliis Provinciis crevit numero et qualitate sociorum, magni sane momenti operibus et populi existimatione. Laudi vobis est, Reverendi Patres et carissimi Fratres, iugis opera impensa in Collegiis et in Universitatibus, humilis labor cum populo in parocciis et residentiis, zelus sincerus ac conatus occurrendi necessitatibus spiritualibus hodiernae societatis. Una vobiscum gratias Deo ago ob innumera vobis et per vos animabus collata beneficia.

Mihi vero conspicienti augmentum sociorum exinde ab erecta Viceprovincia video sane longam adhuc restare viam ad efformandam magnam Provinciam, sicut in omnium votis est. Equidem severam probo selectionem candidatorum, sed simul nequeo praesentem occasionem praetermittere quin unicuique vestrum *a minimo Novicio usque ad Patres profectiones*¹ enixe commendem problema vocationum procurandarum novae Provinciae, idque in primis orationibus et exemplo vitae genuini filii Societatis Iesu, sed etiam pro iis praesertim qui ratione muneris instituendae iuventuti prospiciunt, opera ipsa qua opportune eos edoceant evangelicae perfectionis excellentiam, ostendant miseram sortem tot fratrum auxilio spirituali destitutorum, sublimitatem missionis cooperantis ex officio cum Deo in salvandis animis.

Penuria sacerdotum et religiosorum, qua ceterum laborat universa America Latina, causa est cur facile nova opera vobis offerantur suscipienda vel quomodocumque adjuvanda, dum interim antiqua et propria ampliantur in dies, quo fit ut, congerie laborum

¹ Epist. R. P. Wlod. Ledóchowski ad omnes Praepositos Americae Latinae; *De vocationibus in America Latina*; AR VII 813-817.

oppressis operariis, in discrimen deveniat soliditas et efficacia ipsius operis, imo et operariorum vocatio ob neglectam propriae animae curam. Actuosa proinde moderatio servetur in ministeriis, mihi que liceat iisdem verbis uti quibus olim R. P. Ledóchowski occasione nuper erectae Viceprovinciae: *Rogo, inquit, tam Superiores quam subditos ut laudabile sane vestrum studium, prudentiae et discretionis habens moderemini, ne intempestiva operum multiplicitate et nimio laborum pondere praesentes vestras vires frangatis, atque ita optatissimum maius in dies incrementum retardetis* ².

Cum autem vigor cuiuslibet apostolatus nonnisi gratia Dei prosperante alatur et fructificet fructus vitae aeternae, nunquam cessetis, reverendi Patres Fratresque in Christo carissimi, hanc gratiam impetrare per assiduam orationem et vitam Deo caritate unitam; quam vita *interiorem*, ut eam vocare solemus, indesinenter perficere conemini prout passim innuebam et hortabar in epistola hac de re quondam data toti Societati ³.

Ad hoc constans studium unionis cum Deo, sit vobis stimulo ipse gravis status rerum animarumque hodierni nostri temporis. Ne ad sibi devinciendas, forsitan irreparabiliter, turbas *sine pastore* alacriores sint viri athei, communistae, protestantes quam vos *fili lucis*.

Campus apostolatus socialis vobis hodie maxime patescit. Laetus novi vestram promptitudinem in excipiendo R. P. Visitatore de hac re pro America Latina, ac iam esse incoepta ambo Iacobopolitana Centra Investigationis et Actionis Socialis. Ne obliviscamini hac in re praeclara exempla Patris Alberti Hurtado; ea vero sectantes, unusquisque pro officio sibi ab oboedientia commissio, suam faciat causam derelictorum, operariorum, coetus videlicet tenuiorum quibus ut adveniat Dei et Christi *Regnum iustitiae, amoris et pacis* Ecclesia nos vocat ⁴.

Cum laeta spe et votis ut vestra Provincia, reverendi Patres et carissimi Fratres, in dies et numero et merito progrediatur, enixe imploro caelestem benedictionem Sanctae Familiae in cuius Festo die has litteras dabam.

Omnium vestrum precibus me valde commendo.

Romae, in die Festo Sanctae Familiae, 12 ianuarii 1958.

Servus in Xto.

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

² Epist. R. P. Wlod. Ledóchowski ad Socios Provinciae Argentinensis et Viceprovinciae Chilensis, 14 aprilis 1937; AR VIII 839.

³ Epist. *De vita interiori fovenda*; AR XI 147-176.

⁴ *Instr. de Apostolatu Sociali*, AR XI pag. 725.

Epistola ad Socios nuper erectae Prov. Mexici Septentrionalis.

AD SOCIOS PROVINCIAE MEXICI SEPTENTRIONALIS

REVERENDI PATRES ET CARISSIMI IN XTO FRATRES,
P. XTI.

Cum Provinciam Mexicanam die 7 iunii 1907 SSmo Cordi Iesu sacro decessor noster P. Wernz instauraret, haec paterna vota promebat: *Quod reliquum est, Deum ac Dominum nostrum enixe precamur ut omnia quae a Nobis per hasce litteras decreta et sancita sunt, firma prorsus et rata de caelo habere dignetur, ac redivivam Provinciam Mexicanam divina sua ope ac tutela adeo foveat et provehat ut antiquae Provinciae Mexicanae, et Sociorum numero et omnium virtutum laude florentissimae, quam maxime possit, veram in dies imaginem referat*¹. Et in litteris ad socios novae Provinciae, haec significabat: *Huiusmodi prosperitatis gradum attingere perdifficile quidem est, mutata rerum condicione; sed neque Deus a vobis exigit ut Provinciam habeatis aedificiis, opibus et magno sodalium numero florentem, neque futuri temporis tranquillitas et felix rerum cursus a nostra solum voluntate et industria pendet. At vero, quidquid evenerit et quocumque res vertent, nemo impedire poterit quominus, bona maiorum exempla imitantes, iis consiliis respondeatis quae Deus habuit in Mexicana Provincia restituenda*².

Paterna haec auspicia Dei nutu mirifico modo impleri vertentibus annis et contranitentibus difficultatibus, grato animo erga Divinam Bonitatem conspiciamus cum Provincia Mexicana tum domiciliis tum sociis antiquae Provinciae gloriam emulantibus, augeatur, ita ut quinquennio a separatione administrativa partis septentrionalis vix elapso in duas sui iuris Provincias feliciter prodierit.

Hi certe, Patres et Fratres carissimi, erunt sensus animi vestri post promulgatum decretum erectionis vestrae Provinciae Mexici Septentrionalis; qui sensus simul pignus sint caelestis adiutorii quo possitis in nova condicione iuridica incoepa maioris gloriae Dei usque promovere.

At vero spiritus S. Parentis referentes, operibus magis quam verbis, gratum animum exhibere satagatis. Interna autem caritas Dei, ex qua opera illa procedunt, adeo pervadet, ut confido, omnia vestra ministeria apostolica ut uberrimum fructum afferatis et

¹ AR I (I) 77.

² *Ibid.* 79-80.

fructus vester maneat. Membra sane cum sitis Christi mystici seu Ecclesiae ab arctissima, mediante Societate, unione cum ipsa intimam mutuabitis vim qua in propriam et proximorum salutem et perfectionem iugiter contendatis. Haec sane unio cum Ecclesia per Societatem postulat consuetudinem caritatis qua cum Superioribus oboedientia, cum reliquis sociis caritate fraterna colligamur. Ait enim S. Parens in parte VIII Constitutionum: *Praecipuum utriusque partis vinculum ad membrorum inter se et cum capite suo unionem, amor est Dei ac Domini nostri Iesu Christi, cum Cuius divina ac summa Bonitate, si Superior et inferiores valde uniti fuerint, perfacile inter seipsos unientur; idque per eundem illum amorem fiet, qui, a Deo descendens, ad omnes proximos ac peculiari ratione ad corpus Societatis pertinet*³.

Haec caritatis vincula adeo expetenda firmabit vita cum aliis communis quam novimus religiosi esse perutilem tum ad profectum singulorum tum ad laborem apostolicum rite evolvendum. Fructus enim apostolatus quaeri debet non tam ex eo quod quisque propria industria facere contendit, sed multo uberius ex iis quae plures in unum conspirantes, seipsos abnegantes, Christo plene dediti et consecrati praestare possunt. Hic praeterea spiritus vitae et laboris communis ubique vobis comes esse debebit; cum opera apostolatus extra saepia domestica vos retinent, desiderium commercii fratrum vestrorum vos ita teneat ut etiam absentes ita vos geratis ut conversatio nihil prorsus Religioso Societatis minus dignum redeat.

Si vitae et operae communi fideliter inhaeseritis aptius quoque servabitur illa *moderatio laborum animi et corporis quae conferet ad durationem et totius corporis in suo statu conservationem*⁴: quantumvis enim ea quae exigit vita hodierna vos premant et opera vestra undique expetatur, enitimini vos continere in illa sapienti moderatione quae rursus pignus est duraturae efficacitatis nostri apostolatus.

In hunc etiam finem efficacis collaborationis tendit debita dependentia a Superioribus in aggrediendis ministeriis et in eorum exercitio, adeo ut nihil proprio singulorum Marte et criterio promoveatis, neve labores temere suscipiatis qui deficiente eorum promotore interrumpentur et concident cum iactura animarum et maioris gloriae Dei.

Re quidem vera operario nostrae Societatis zelo animarum flagranti non est facile a nimio labore temperare, sed tunc etiam illi praesto erit subsidium dependentiae ut ardori apostolico et Dei voluntati fiat satis. Perbelle hoc expressit Beatus Petrus Faber:

³ *Constit.* P. VIII, n. 8 [671].

⁴ *Constit.* P. X, n. 10 [822].

Posito igitur quod acciderit ut voluntas obedientis informata caritate vellet, ex magno zelo, quidquam facere quod esset ampli et certi fructus, et obedientia aliud opus praeciperet, in quo nullus speraretur fructus, cogitandum illi esset se non fecisse volum faciendi illum talem fructum caritatis, sed obedientiae; et considerare deberet religiosum non vovisse salutem animarum iuxta suam voluntatem, nec etiam iuxta suum desiderium quod Dominus Noster ei infundere posset, sed vovisse executionem illarum rerum quas Superiores praecipere ipsi volent⁵.

Opera nostris curis commissa crescere Deo favente videmus, novaque fidelium necessitatibus compulsi aggredi cogimur, sed proh dolor, operariorum numerus pari gressu minime crescit! Oportet proinde ut omnes socii Provinciae apud se statuam in hoc augmentum selectorum sociorum pro ratione sui gradus contendere, imprimis rogando Dominum messis ut mittat operarios in messem suam; deinde sollicite cooperando *motioni et vocationi divinae, curando ut augeatur in Societate numerus operariorum vineae Christi Domini nostri ...*⁶.

Quod attinet promovenda ministeria haec nostris diebus potiore etiam ratione quam antea exemplo vitae vere evangelicae magnopere iuvantur. Mutata namque rerum conditione et evoluto conceptu societatis, plus quam olim afficiuntur homines spectata sacerdotum vitae austeritate; sacerdotibus eo maior agnosceatur auctoritas quo apertius sese ostendent tamquam ministros Christi et dispensatores mysteriorum Dei, non autem hominibus servientes. Apposite quidem Congregatio Generalis XXVIII decernebat: *Omnes igitur Nostri, quo maiore cum libertate et proximorum aedificatione ac proinde maiore cum fructu in vinea Domini laborare possint, nedum pauperes esse et apparere erubescant, immo se veros evangelicae paupertatis sectatores profiteantur, quales nos vult Christus Dominus, summum Apostolorum exemplar, qui ut mundum redimeret, egenus factus est cum esset dives, et quales nos vel ipsi mundani homines hisce praesertim diebus videre exoptant*⁷.

Omnibus vobis, reverendi Patres et carissimi Fratres, notum est quantopere desideretur in patria vestra labor socialis, — nec tantum assistentia egenis praestanda, — qualem descripsi in meis litteris ad Societatem de hac re⁸. Omnes vos confido, unumquemque pro gradu proprio et officio, allaboraturos ut consilia, mox a Patre Visitatore proponenda vel perficienda, opere compleantur. Ita oportet

⁵ FABRI, *Monum.*; *Epist.* 94, p. 285.

⁶ *Constit.* P. I, c. I, n. 4 C [144].

⁷ AR IX 28.

⁸ AR XI 710-726.

nos pro nostra parte contribuere ad sortem futuram vestri populi secundum placita Evangelii confirmandam. Nihil enim iam mediat inter rationem christianam ordinandi integram vitam sociale, et eversionem omnium valorum spiritualium per communismum atheum.

Missio ad Tarahumaras demum vobis speciali modo commendatam volo, quippe quae in territorio novae Provinciae sita zeloque vestro ab Ecclesia commissa, uberes fructus si bene colatur promittat; uti dicebam occasione anni Centenarii S. Petri Claver agendo de missionibus internis: *nec minoris abnegationis, nec minoris difficultatis, nec minoris fructus sunt quam Missiones illae « exterae »*⁹.

Reverendi Patres et carissimi Fratres, magna in Divinam Bonitatem fiducia inixi animum protendite ad Institutum nostrum quae via est ad Deum, ut Provincia Mexicana Septentrionalis vestigia decessorum premens, coepta maioris gloriae Dei usque promoveat. Haec vobis Deus concedat, intercedente Beata Maria Virgine, cui preces et vota vestra proferet Sanctus Franciscus Borgia qui e caelis novam Provinciam contemplatur in cuius territorium primus ille apostolicos operarios misit.

Omnium orationibus me enixe commendans, paternam benedictionem vobis impertior.

Romae, 25 ianuarii 1958.

Vestrum omnium
Servus in Xto.
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

54.

6 februarii 1958

De Noviciorum Spiritualis Directore.

AD QUEMDAM MAGISTRUM NOVICIORUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTII

Quod spectat ad Novicios qui, saltem aliquando, sibi vindicant praxim quaerendi directionem spiritualem ab alio ac ipso Magistro, haec respondeo: non expedit ut iuvenes sibi illum Praefectum spiritus eligant qui sibi magis placeat; optat Societas ut etiam nostri

⁹ AR XII 716.

Scholastici in spiritu fidei eum adeant directorem spiritus qui iis fuerit a Superioribus assignatus. Necesse est proinde ut, tempore noviciatus, ad hoc instituantur. Liber sit iis delectus confessarii, quem ex designatis eligere possunt; directio autem spiritualis, excepto aliquo extraordinario et transitorio casu, sit penes Patrem Magistrum, prout disponit ipsa Ecclesia¹. Praeterea, segregatio Noviciorum ab aliis in Domo Probationis sedulo est observanda²; ne P. Spiritualis quidem Domus ulla exemptione ab hac regula gaudet; id quod et Novicii clare intelligant.

55.

11 februarii 1958

In America Latina commendantur Missiones Populares, earumque organizatio.

AD PRAEPOSITOS AMERICAЕ LATINAE LINGUAE HISPANICAE

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Saluberrimas sane ad animarum aedificationem et fructum Missiones Populares esse abunde comprobatur, tum in genere, ex historia Societatis, tum in specie, considerando Missiones collectivitas datas annis 1954, 1956 et 1957 in Nationibus Peruviana, Aequatoris et Boliviana, sub directione Patris Henrici M. Huelin, S. I. (Prov. Baet.), collaborantibus Patribus nostris ex variis Provinciis aliisque Religiosis ex variis Institutis et sacerdotibus saecularibus, prout legere poterit RVa apud Memorabilia S. I.

Quantopere vero populi Americae Latinae eiusmodi Missionum beneficio egeant luculenter constat tum ex ipsis fructibus in supra dictis Missionibus collectis, tum ex jugi anxia sollicitudine S. Sedis ob ingentem inopiam sacerdotum et pericula magis in dies eis gentibus imminetia Communismi, Protestantismi, Laicismi et Spiritismi.

Idcirco maxime opportunum ducere ut hoc anno ad Missionem eodem systemate evolvendam in regione maritima Aequatoris, a mense iunio ad mensem octobris, a RVa mittantur si fieri potest Praefectus Missionum, vel aliqui ex eius collaboratoribus qui, iuxta

¹ CIC can. 561.

² CIC can. 564; Epit. n. 116.

n. 826, 4° Epitomes, *praesto debent esse Provinciali, quorum sit missiones in Provincia dirigere et promovere et Provinciali proponere quae ad eas fructuose obeundas pertinere videbuntur.*

Quod si fiat, optimam palaestram habebunt, experimento eiusmodi, Praefecti Missionum singularum Divisionum Societatis in America Latina, ad instaurandum et perficiendum hoc ministerium genus quo semper usa est Societas tamquam suo Instituto maxime proprio, cuique viros praestantissimos addicere solita est ad haec usque fere tempora cum maximo salutis animarum ac christianae vitae emolumento. Ita etiam facilius via sternetur, ad rationem experientia probatam in propria cuiusque Praefecti Missionum natione applicandam, et maior dexteritas acquiratur ad fructum conservandum in Missione eiusmodi perceptum.

.

Romae, 11 februarii 1958.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

56.

15 februarii 1958

Epistola ad Socios nuper erectae Viceprovinciae independentis Peruviana

A LOS PADRES Y HERMANOS DE LA VICEPROVINCIA DEL PERU

REVERENDOS PADRES Y CARÍSIMOS HERMANOS,
P. XTI

Ha querido el Señor que veáis realizados vuestros deseos de constituíros en Viceprovincia independiente. Al mismo tiempo que me uno a vuestra legítima alegría, quiero evocar, por medio de esta carta, vuestra historia, transmitirlos unos sencillos consejos y encender aún más vuestro ya ardiente entusiasmo.

Como todos sabéis por la Historia de nuestra Orden, fué el Perú la primera nación de América hispana donde se estableció la Compañía de Jesús. Esto sucedió en 1568, siendo General San Francisco de Borja. Ella fué como la madre fecunda, de donde nacieron

otras florecientes Provincias de América del Sur. La antigua Provincia del Perú llegó a tener en su máximo florecimiento - mitad del siglo XVII - 533 sujetos, 2 Universidades, 2 Colegios Máximos con Noviciado anexo y 15 Colegios. La ilustraron hombres de extraordinario valer tanto en el campo de la virtud como en el de las letras. De ello dan testimonio, entre otros, el Venerable Padre Francisco del Castillo, los PP. Alvarez de Paz y Antonio Ruiz de Montoya. La Provincia se distinguió en particular por sus ministerios con los indígenas.

En cambio, el Perú fué uno de los últimos países de América en recibir la Compañía restaurada. Esta se introdujo en 1871 debido al Obispo de Huánuco, Mons. Teodoro del Valle, que le encomendó la dirección del Seminario de la diócesis. Su desarrollo fue lento y se vió erizado de dificultades, que ahora sirven de gloria a los que con tanta constancia perseveraron en la empresa. Es verdad que nunca faltó a la Compañía en el Perú incondicionales e influyentes amigos. Más aún, se puede decir que la mayor parte de la población nos fué siempre adicta. Pero tampoco faltaron enemigos, que, contra la resistencia de Mons. del Valle y otros muchos que nos defendían, consiguieron disolver nuestra Comunidad del Seminario. Entre tanto se había ido formando en Lima desde 1873 una pequeña Residencia que acabó cristalizando en el Colegio de la Inmaculada por el año 1878, obra calurosamente favorecida por el Presidente Mariano Ignacio Prado. Durante los duros años de la guerra con Chile, nuestros Padres, casi exclusivamente, se prodigaron como capellanes militares lo mismo en los frentes de batalla que en la retaguardia, y nuestro Colegio sirvió de hospital de sangre. Lo cual no fue impedimento para que nuestros adversarios, tomando ocasión de cierta imprudencia de alguno de los Nuestros, arreeieran la persecución contra la Compañía. Nada pudieron esta vez nuestros amigos, y así se decretó el cierre del Colegio de Lima, y en 1886 fue aprobada una ley de expulsión de los jesuitas. Algunos quedaron disimuladamente en Lima por expresa indicación del Presidente, quienes pudieron abrir parcialmente las clases el año siguiente. Desde entonces los trabajos de la Compañía en el Perú no han sufrido contradicciones dignas de mención.

Baste lo dicho para evocar la historia de la Compañía de Jesús en el Perú en tiempos algo más remotos, pues los acontecimientos más recientes están en la memoria de todos vosotros. Y sirvaos este recuerdo para emular los abnegados trabajos de los que os precedieron en la evangelización de esas tierras, que vosotros ahora regáis con vuestros sudores apostólicos.

Brevemente paso a transmitirlos unos consejos para subrayar a todos vosotros, RR. PP. y CC. HH. de la nueva Viceprovincia, algunos de los deberes que os impone vuestra independencia.

Sea el primer consejo que fomentéis más y más entre vosotros la fraterna caridad, que une a los súbditos entre sí y con sus Superiores, legítimos representantes de Dios. La unión y fraterna caridad, con la ausencia de críticas estériles, además de irradiar la alegría en vuestras Comunidades, aunarán los esfuerzos de todos para hacerlos más fecundos apostólicamente.

De aquí se seguirá otro grandísimo provecho: que al veros los jóvenes con quienes tratáis, unidos, felices, alegres, se moverán muchos de ellos a seguir esa vida vuestra que la luz divina les presenta tan atrayente. Sea ésta, pues, mi segunda recomendación: el serio y urgente deber que os incumbe a todos, sin distinción de clases y personas, de cultivar el fomento de las vocaciones dentro de todo el territorio de vuestra República. Es verdad que os seguirá fraternalmente ayudando con sujetos la Provincia de Toledo. Pero esto será solamente durante unos años, hasta que se consoliden las fuentes de vuestras vocaciones. Iniciad con todo empeño y cariño, como obra de todos, vuestros Seminario Menor. No dudéis en poner al frente de este Seminario selectos Padres y Hermanos de la Viceprovincia. Poned también al frente de la espiritualidad de vuestros Colegios y Congregaciones Padres aptos que fomenten la piedad y la dirección personal de los jóvenes. Los Padres de las Residencias en sus ministerios de Ejercicios y dirección espiritual no olviden este importante deber que os acucia. Seguid afirmando y extendiendo más esa Obra, que me complace en alabar públicamente, « La Liga de Vocaciones », que ya os ha proporcionado grandes bienes espirituales y materiales. Y todos, pero de un modo especial los que no pueden de otra manera, eleven sus oraciones al Señor de la mies para que envíe operarios a esa parcela de la Iglesia de Dios.

En tercer lugar, como habéis podido ver en el sucinto relato de la historia de la Compañía en el Perú, nuestros Padres se distinguieron por sus trabajos con los indígenas del país. Quiero también excitaros a seguir estos ejemplos. He sabido con complacencia que vuestros jóvenes escolares han empezado a estudiar con entusiasmo « el quéchua », instrumento utilísimo que os abre las puertas del apostolado con miles de almas de vuestro país, tan necesitadas de la palabra de Dios. Penetrad en este campo apostólico que ya se os presenta en el horizonte de vuestra recién fundada Residencia del Cuzco. Combatiendo la ignorancia religiosa, oponéis el más fuerte dique a la corriente del Comunismo, Protestantismo y Espiritismo,

que pretende inundar esas florecientes naciones de América. Y aquí deseo hacer una especial mención de vuestra abnegada Misión de San Javier del Marañon y de todos los PP. y HH. que desde hace años — más de 10 algunos de ellos — trabajan en silencio y con tenacidad en esa región de la selva peruana entre peligros e incomodidades. Muy de corazón os la recomiendo a todos y animo a los que no tengan impedimentos de salud a ofrecer generosamente sus personas a los Superiores para ser destinados a ella.

Con esto termino, pues del apostolado social, ya he tenido oportunidad de hablaros anteriormente y todos conocéis la mente de los Sumos Pontífices y mis deseos, que os ha transmitido fielmente el R. P. Visitador de este campo de Apostolado en América Latina.

Sólo queda que es exhorte finalmente a proceder en todo momento como humildes servidores de la Iglesia de Cristo y fieles hijos de la Compañía. Yo espero en el Señor que la Viceprovincia del Perú tomará un gran impulso con la independencia y tributará al Señor la « mayor gloria », que nos pide N. P. San Ignacio. Pero esto no sucederá si no fundamentáis vuestra vida en un profundo espíritu interior que os una con Dios y os haga auténticos mensajeros del Evangelio. Que la Virgen Santísima Inmaculada, nuestra Señora y Reina, en cuyas festividades fue firmado y promulgado el decreto de erección, os reciba bajo su amparo materno y os ponga muy cerca del Corazón de su Divino Hijo Jesús, para que inflamados en su amor encendáis la luz de la gracia en tantas almas, que reclaman vuestro auxilio.

Muy de corazón os bendigo a todos vosotros, RR. PP. y CC. HH. de la Viceprovincia del Perú, mientras me encomiendo en vuestros SS. Sacrificios y oraciones.

Roma, 15 Febrero 1958, fiesta del Beato Claudio de la Colombière.

De todos vosotros
siervo en Cristo Jesús

J. B. JANSSENS

Prep. Gen. de la Comp. de Jesús

57.

15 februarii 1958

*Epistola ad Socios nuper erectae Viceprovinciae independentis
Venezolanae.*

A LOS PADRES DE LA VICEPROVINCIA DE VENEZUELA

REVERENDOS PADRES Y CARÍSIMOS HERMANOS,

P. Xti

Con el decreto de erección fechado el 11 de febrero, comienzo del Año Centenario de las Apariciones de la Virgen Inmaculada en Lourdes, y promulgado en vuestras Casas el 25 de marzo, fiesta de la Anunciación de Nuestra Señora, habéis quedado constituidos en Viceprovincia independiente. Dos fechas que ponen vuestro nacimiento como Viceprovincia independiente bajo el amparo maternal de la Reina del universo. A ella me vuelvo en primer lugar, y os invito a que hagáis vosotros lo mismo, para que todos unidos entonemos al Señor en el fondo de nuestros corazones con María el « Magnificat » de agradecimiento. Grande es nuestro gozo en estos momentos, el vuestro y el mío, que participo plenamente de vuestros sentimientos. Ha llegado vuestra Viceprovincia a la mayoría de edad. Comenzáis a gozar de todos los derechos que la Compañía concede a sus territorios independientes y a depender directamente del P. General, con el cual mantendréis una unión más estrecha. Pero estos derechos os imponen serios deberes, algunos de los cuales pretendo recordaros con la brevedad que pide esta carta.

Si mayor es vuestra unión con el P. General, mayor también ha de ser vuestra estima y entrega a este conjunto de aspiraciones, normas de perfección y prescripciones que constituyen nuestro Instituto. Uno de los medios que nos dejó San Ignacio en las Constituciones para la conservación y aumento del Instituto es « el vínculo de las voluntades, que es la caridad y amor de unos con otros » (P. X, n. 9). Cuando recorro las obras de la Viceprovincia y veo el escaso número de Padres y Hermanos con que contáis para atender a todas ellas, no puedo menos de pensar en lo mucho que el Señor se sirve de vosotros para la salvación de las almas en Venezuela, pero también en el cansancio que os producirá este intenso trabajo. Pues bien, si en medio de estas fatigas apostólicas no encontráis en la paz, alegría y comprensión de vuestras Comunidades ese descanso tan necesario para el cuerpo y para el espíritu, fácilmente habrá quien lo busque en otros medios no completamente del agrado del Señor. Insistid, por lo tanto,

en que brille aún más esta caridad fraterna en el seno de vuestras Comunidades, y no menos entre unas Casas y otras y todos los miembros de la Viceprovincia, tanto entre los Superiores y súbditos, como en los súbditos entre sí. Que os intereséis los unos por los ministerios de los otros, tomándolos cada uno como suyos, y desterrando así ese egoísmo raquíptico que hace que no se piense sino en la obra propia.

Hay una Institución en vuestra Viceprovincia que, por la trascendencia que encierra para el futuro de la Iglesia en Venezuela, deseo recomendar a todos de una manera especial. Hablo de la Universidad Católica de Caracas. Con sincera satisfacción ha llegado a mi conocimiento que, a pesar del poco tiempo que lleva funcionando y de las dificultades en que se debate, sin embargo goza ya de un prestigio científico en el ambiente universitario de la Nación que hace concebir halagüeñas esperanzas. Obra de un influjo extraordinario en los futuros dirigentes de la Patria, Obra confiada por el Episcopado de la Nación a la Compañía en Venezuela. Es necesario que sobre todos los miembros de la Viceprovincia caiga el peso de la responsabilidad. Cooperación y colaboración en este ministerio y en los demás de la Viceprovincia: ¡Cómo se multiplicaría la eficacia de vuestro apostolado! Estoy seguro que en número relativamente exiguo llevaréis a cabo más grandes empresas que si fuérais muchos, pero disgregados y minimizados por intereses particulares.

La independencia de la Viceprovincia vuelve a poner en el primer plano de acción un problema que ya de antiguo ocupa vuestra solicitud: el empeño en despertar entre los jóvenes de Venezuela el interés por la vocación. Es problema importantísimo para el porvenir de la Viceprovincia. No puede calmar vuestra inquietud saber que la Provincia de Castilla Oriental con la generosidad que lo ha venido haciendo y que sinceramente debemos agradecer, os seguirá mandando durante algunos años un refuerzo de futuros apóstoles. Es preciso que poseídos de la idea, en cierta manera obsesionante, de buscar colaboradores dentro de los límites de la República, desarrolléis la campaña vocacional no con escaramuzas individuales y dispersas, sino con una actividad verdaderamente conjunta y organizada. Se hace moralmente difícil de creer — por citar algún caso concreto — que entre tantos jóvenes que están en vuestras manos, si cultiváis los más selectos por medio de la Congregación Mariana y la Cruzada Eucarística, prepararéis celosos y competentes PP. Espirituales y todos los Nuestros hacen atractiva la vocación con una alegre entrega al cumplimiento de sus deberes religiosos, no suscite el Señor un mini-

num de almas generosas que sepan romper con las dificultades y abrazarse con los ideales positivos y con las renunciaciones de los consejos evangélicos. ¿O acaso la generosidad no es una de las virtudes que prende con mayor facilidad en la juventud de todos los países? No vaciléis, pues, en imitar, o mejor, acomodar a las circunstancias particulares de vuestra Nación las instituciones vocacionales que la experiencia ha demostrado eficaces en las Repúblicas vecinas: Seminario Menor debidamente atendido, Asociación « Liga de Vocaciones », Agrupación Universitaria, etc. Y sobre todo, puesto que el llamamiento a la perfección es primordialmente obra de la gracia, no dejéis de importunar con confiadas y humildes oraciones al Señor de la heredad para que mande jornaleros a su viña.

La riqueza petrolífera de vuestro país congrega miles de obreros en esos centros industriales de trabajo. Miles de obreros, ignorantes la inmensa mayoría en materia religiosa, desprovistos de sacerdotes que se interesen por el bien de sus almas, terreno propicio para que prenda la idea demoleadora del Comunismo ateo. Por esta razón a vosotros toca de un modo particular escuchar las apremiantes llamadas de los Romanos Pontífices en materia de doctrina social de la Iglesia. Hemos de llegar a tiempo. Dentro de poco quizás será tarde. Sois vosotros los que os tenéis que enfrentar con los problemas religiosos de las masas obreras de vuestro país para colaborar con los Pastores de la Iglesia en buscarles la solución más apropiada. Campo verdaderamente espacioso por el que tenéis que ir adentrándoos, aun rechazando y dejando ministerios, provechosos si se quiere, pero que no urgen con igual premura. Además de las Escuelas « Jesús Obrero » de Caracas, en donde desde hace años ejercitáis con fruto el apostolado entre los hijos de los trabajadores, os preparáis para comenzar otras Escuelas en Tamare, enclave céntrico de la región petrolera, que será como el punto de apoyo para el trabajo con los obreros de esas Compañías. Continúa por este camino secundando con docilidad y entusiasmo cuantas recomendaciones os ha transmitido el R. P. Visitador del Apostolado Social y las que recientemente ha dirigido la Congregación General XXX a la universal Compañía en su decreto 53.

Recibid, para terminar, mi bendición que os envío a todos vosotros, RR. PP. y CC. HH., con afecto paterno, y permitidme que pida humildemente a la Virgen Santísima, Reina de nuestra Compañía, que Ella también os bendiga con su piadoso Hijo Jesús y os inflame en deseos de la santificación propia y de los prójimos

a mayor gloria de Dios y bien de la nueva Viceprovincia de Venezuela.

En vuestros SS. Sacrificios y Oraciones mucho me encomiendo.

Roma, 15 de Febrero de 1958, fiesta del Beato Claudio de la Colombière.

De todos vosotros

Siervo en Cristo

JUAN B. JANSSENS

Prepósito General de la Compañía de Jesús

58.

7 martii 1958

Litterae gratulatoriae Patris Generalis ad P. Iosephum Jungmann, Rectorem Oenipontani Collegii Canisiani et Convictus Theologorum, ad centesimum annum commemorandum ab eodem Canisiano Collegio condito.

59.

12 martii 1958

Epistola ad Socios nuper erectae Centro-Americanae Viceprovinciae independentis.

A LOS PADRES Y HERMANOS DE LA VICEPROVINCIA DE CENTRO-AMERICA

REVERENDOS PADRES Y CARÍSIMOS HERMANOS,
P. XTI

Cuando llegue a vuestro conocimiento el contenido de esta carta, habrá sido promulgado en vuestras Casas el decreto que os eleva a Viceprovincia independiente. En el preámbulo del decreto se menciona brevemente cómo habéis llegado a este feliz resultado, después del desarrollo paulatino que ha realizado la Compañía en vuestras naciones. Es hora, pues, de alegría y de agradecimiento al Señor. Hora de júbilo por la confianza que la Compañía ha puesto en vosotros al concederos la independencia, y hora de concebir proyectos que os conduzcan a ulteriores progresos. Plenamente participo de vuestra alegría. Mucho es también lo que espero de vuestro entusiasmo, bendecido por el Señor.

Las circunstancias particulares de vuestra Viceprovincia me inspiran algunos sencillos consejos de padre, que deseo comunicar con vosotros en este momento trascendental de vuestra historia.

Es una de vuestras más señaladas características la de estar repartidos en cinco naciones diversas — enclave geográfico entre la América del Norte y la América del Sur — y la de proceder muchos de vosotros de la Provincia madre. Hecho que está exigiendo en vosotros un mayor y más esmerado cultivo de la caridad fraterna. Caridad fraterna que una a todos los Nuestros que trabajan en esas cinco Repúblicas en un solo corazón, como os une en un solo nombre: Viceprovincia Centroamericana. Caridad que destierre de vuestras Comunidades las críticas, que derribe fronteras y excite la confianza de súbditos y Superiores y en los súbditos entre sí.

No se puede ocultar al que recorre algunas de vuestras naciones el número de indígenas que las pueblan y la pronunciada desigualdad de clases sociales. Diversidad de razas y más aún de niveles de vida que os están invitando a dirigir vuestra actividad social particularmente en favor de los más humildes. « Evangelizare pauperibus misit me ». Yo he sido enviado para predicar el Evangelio a los pobres (Lc. 4, 18). Son los predilectos del Señor y, sin embargo, los más abandonados y necesitados de auxilio espiritual. Siempre ha sido una ilusión de los buenos hijos de la Compañía, siguiendo las huellas de San Ignacio y sus primeros compañeros, trabajar con los rudos e ignorantes. Pero en nuestros días esta ilusión se ha convertido en acto de obediencia al escuchar el imperioso mandato de los Romanos Pontífices y de nuestras últimas Congregaciones Generales, incluyendo la que se ha terminado recientemente. Esta última Congregación General, en su decreto 53, exhorta a todos los Nuestros, tanto Sacerdotes como Escolares y HH. CC. a que estudien y conozcan la doctrina social de la Iglesia para después poderla llevar a la práctica. Que estos clamores, RR. PP. y CC. HH., resuenen en vuestros oídos y hallen calurosa y benévola acogida.

Para realizar todo este vasto programa y para poder pasar con decisión del campo de los deseos al campo de las realizaciones concretas, necesitáis no sólo que se mantenga el número actual de sujetos de la Viceprovincia, sino que siga aumentando. El mismo término « independiente », que con el decreto de erección empieza a unirse al de vuestra Viceprovincia, encierra la idea de bastarse a sí mismo casi completamente. Actualmente el ambiente vocacional de vuestras naciones no os permite esta suficiencia propia. Seguirá ayudándoos por algunos años desinteresada-

mente la Provincia de Castilla Occidental, como lo ha venido haciendo. Pero debe ser una aspiración vuestra que estos años no se prolonguen más allá de lo que está consignado en el decreto. Deber premioso para vosotros fomentar ardientemente las vocaciones en el mismo campo de vuestro apostolado. Este deseo os incitará a una más perfecta observancia regular y una más delicada caridad fraterna. En el buen ejemplo, en la mutua colaboración, en la sincera manifestación de la estima que os merecen los que trabajan en vuestra misma Comunidad, está el mejor atractivo para los jóvenes generosos; pero, ante todo, no olvidéis el medio sobrenatural que Jesús nos transmitió en el Evangelio: « Rogate ergo Dominum messis ut mittat operarios in messem suam » (Mt. 9, 37-38).

Es, pues, mi deseo que, a la medida de vuestras posibilidades, organicéis con optimismo cristiano la propaganda vocacional tanto de Escolares como de Hermanos. Pero antes e independientemente de esta sistematización, pesa sobre todos vosotros la obligación de trabajar con los medios indicados. El aumento de la Viceprovincia ha de ser obra de todos. Como en los cuerpos jóvenes no es sólo uno u otro miembro el que crece, sino que todos se desarrollan conjuntamente, pero todos también concurren a la perfección armónica del todo; de la misma manera es de desear que todos los miembros de la Compañía en Centro-América coope-ren uniformemente al espléndido desarrollo del cuerpo de la Viceprovincia, sin que haya miembros parásitos que sean obstáculo para este progreso.

Finalmente, es cosa conocida, al menos para algunos de vosotros, cómo se está tratando seriamente de la fundación de una Universidad Católica en el territorio de vuestra Viceprovincia. Mucho la desean los Señores Obispos y todos los que sienten la inquietud por el apostolado entre las clases cultas de Centro-América. Empresa de gran gloria de Dios, y empresa por otra parte difícil, que exige de nosotros no pequeña responsabilidad. Desde ahora pido la ayuda de todos con oraciones y sacrificios a Dios, nuestros Señor. Con la confianza puesta en El y en la poderosa intercesión de San José, a quien está dedicado el mes en que os escribo, estamos estudiando cuidadosamente el asunto, y espero que llegaremos a un feliz desenlace. Es posible que Obra de tanto influjo imponga a algunos de vosotros un aumento de trabajo y responsabilidad; pero estoy seguro que ya desde ahora lo aceptáis alegremente, persuadidos del gran bien que puede producir

un Centro de Enseñanza Superior de la Iglesia en vuestras Repúblicas.

El 25 de marzo de 1858, a las insistentes preguntas de Santa Bernardita respondió la Señora desde la gruta de Massabielle bajando los brazos, separándolos un poco del cuerpo y mostrando las palmas de la mano en aptitud de conceder bendiciones. Entonces dijo sonriendo: « Yo soy la Inmaculada Concepción ».

En este 25 de marzo de 1958 todos vosotros, RR. PP. y CC. HH. de la nueva Viceprovincia de Centro-America, recordando con júbilo los cien años de bendiciones derramadas al mundo entero desde Lourdes, postráos humildemente a los pies de María Inmaculada, agradecedle los beneficios que os ha conseguido de su divino Hijo, y no os levantéis sin antes prometer que os mostraréis siempre dignos hijos suyos imitando los maravillosos ejemplos de sus virtudes. De esta manera también para el futuro de la Viceprovincia seguiréis mereciendo las sonrisas benéficas de la Madre de las Gracias.

Esto os deseo de corazón, mientras os bendigo con todo afecto en el Señor.

En vuestros SS. Sacrificios y oraciones mucho me encomiendo.

Roma, 12 de marzo de 1958, Aniversario de la canonización de San Ignacio y San Francisco Javier.

De todos vosotros

Siervo en Cristo,

JUAN B. JANSSENS

Prepósito General de la Compañía de Jesús

60.

14 martii 1958

De Missis a Superioribus localibus pro communitate offerendis.

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

.....
Si verum est Superioribus ademptam esse facultatem litandi pro subditis, haec quamprimum eis restituatur et quidem integra: hoc enim foret contra Institutum, dum legimus in numero 758 § 2 Epitomes: *Ipsi quoque* (Superiores) *saepius Missae sacrificium pro*

*suis subditis offerant*¹. Rei temporali Provinciae, quae tota quantae pendet a divina benedictione, nihil prorsus proderit ista duriuscula parcimonia; facile Provincia eandem vim pecuniae et ampliore amittet aliunde. Dominus est dator omnium bonorum, ipseque solus plura nobis comparabit quam industria Oeconomorum.

61.

15 martii 1958

De Residentiis earumque statu et aptitudine in hodiernis adiunctis ad ministeria Societatis propria promovenda.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM ITALIAE

1. — Memoria recolenda videntur quae Const. P. VII, Epit. item P. VII fusius ac perspicue principia et normae constabiliuntur. Plurimam etiam lucem dabunt regulae quaedam Sacerdotum ac praesertim Operariorum et Concionatorum, Provincialis ac Superioris localis. Multa praeterea in hodiernis adiunctis post P. Ledóchowski (cf. AR VII 455ss) et decreta 23-24 Congr. Gen. XXIX (AR XI 32ss) ipse retractavi praesertim in litteris ad universam Societatem de Ministeriis nostris (AR XI 299ss) et nuper a C. G. XXX inculcata sunt.

2. — Ad haec eadem rursus aggredienda moveor quia:

a) in Domibus professis et Residentiis « stabile suum ministerium exerceat Societas primario » (Epit. 627); quibus accensenda sunt Collegia aliaeque domus nostrae fere omnes, pro qua parte ministeria ut Residentiae exercent;

b) ex earum igitur operandi modo elucescere debet utrum memoratae normae et principia in hodiernis adiunctis ad praxim usque deducta sint necne;

c) quantum vero videre fas est, si paucas quasdam excipias:

1) in aliquibus omnino deficit *et* delectus in ministeriis exercendis *et* delectus in personis excolendis, ut in paroeiis (in quibus tamen ex rei natura delectus fieri nequit), et in pluribus residentiis (quae deteriori quodam modo paroeiis deminutis assimilari possent), quod contradicit Epit. 601, salvis Epit. 680 § 4 et 690.

¹ Cfr. Const. P. IX c. 6 A [790].

2) in aliis saltem deficit delectus in personis excolendis

A) vel quia domus iis in locis constitutae sunt ubi nequit sperari « magnus Dei gloriae et obsequii proventus » (Epit. 627 § 1 et 619); quo in casu de iis potius supprimendis agendum est.

B) vel quia ministeria exercentur *tantummodo* in personas quae *sponte* ad aedes nostras accedunt, contra Epit. 602 § 1 et 603;

C) vel quia ministeria pro lubitu suscipiuntur, praesertim a singulis, sine ordine, sine methodo, plerumque monito tantum Superiore, cui nec seligendi ministeria iuxta Reg. 69 facultas relinquitur, nec ea ordinandi et disponendi iuxta Reg. 71 et 78 ac contra Epit. 604, 606, 608 § 1 et 618.

3) in aliis autem, ministeriunculis fere semper cum iisdem personis peractis, ita pusilli fiunt Nostri ut eorum ipsa mens angustior evadat nec cor valeat ad magna desideria concipienda, nedum maiora pro Christo aggredienda.

4) in aliis non raro periculum est ne inertia quadam Nostri desides fiant atque omnes nervi virtutis et zeli animarum elidantur, quod infaustum pessimumque accidit cum iuvenes inficiat.

5) in aliis Nostri huc illuc discurrunt, at sine ordine, sine compositione operum, quasi febri quadam operandi ducti et incensi, semper nova quaerentes, non tamen solliciti coordinandi in communem finem et bonum singulorum labores, cum discrimine universalitatis, diuturnitatis et commodi ex mutuo adiutorio.

3. Causae non facile deteguntur. Quasdam innuam ad indicandas potius semitas inquirendi quam pro certo affirmandas.

a) Modus quidam interpretandi illud « Societas ministeriis suis vacat ... aut in stabili habitatione operando » (Epit. 611) ac si « stabilis habitatio » idem sit quod « immobilis commoratio », templum igitur vel sacellum sit unicus locus operandi, Superioris denique munus sit maxima quaeque peragendi ut omnia in templo vel domo evolvantur et perficiantur sicque pereat delectus ministeriorum et personarum.

b) Praejudicata opinio qua plures censeant homines ad nos venire debere, non nos ad animas insectandas et alliciendas pro tendere.

c) Communis quaedam sententia quae *integram* « mobilitatem Societatis in ministeriis *unice* tribuit « missionibus » sive inter infideles, sive inter fideles. Qua fieri nequit ut « residentia » intellegatur tamquam « stabilis habitatio », sed *operativa* intra fines alienius at eiusdem loci seu territorii determinati (vulgo dicerem « centro di irradiazione in un territorio circoscritto, non centro di reclusione »), secus ac « missio » cuius est *diversa* loca peragere (Epit. 611).

d) Neglectus proinde inquirendi et cognoscendi statum animarum et religiosum in locis et regionibus, in quibus operatur residentia.

e) Impossibilitas igitur coordinandi ac delineandi formam aliquam, ministeria seligendi et administrandi in regione ita ut maximi fructus percipiantur in selectis personis excolendis iuxta normas Instituti, apta media adhibendo.

f) Hinc ratio concedendi ministeria extra domum:

1) sive ex petitionibus incompositis externorum, quibus plerumque occurritur quolibet modo, sine methodo praehabita ac instituta ratione in finem quemdam omnia coordinandi et dirigendi;

2) sive ex propositione Nostrorum, qui potius permittuntur quam mittuntur, nulla ratione ac finibus praestitutis.

g) Inde etiam opinio qua Superior localis saepe saepius habetur tamquam dominus alicuius hospitii in quo omnia et omnes bene procedunt et insuper, si valeat, operarius ipse, potiusquam dux operariorum ac dominus in regendo ministeria et magister in arte eadem administrandi et coordinandi.

h) Unde sequitur in pluribus residentiis, si paucas excipias:

1) Periculum esse ne Nostri domi torpescant in ministeriis vel ministeriunculis non selectis cum personis pariter non delectis,

2) aut discurrere et circumvolitare per omnes regiones, nullo ordine sibi praestituto ex ministeriorum vel personarum delectus causa.

i) Deficiens cura operam Nostrorum coordinandi cum iis qui in iisdem locis vineam Domini excolunt; immo vero aemulatio non raro haud veri nominis, quae invidiam potius sapit, mutuo quasi sibi rapiendi eosdem fideles.

4. — Iamvero: a) Labefactata fides in populo olim fortasse religioso et infensissimi hostes Christiani nominis requirunt ut in unam aciem omnes arte componantur ad strenue dimicandum et inimicos prosternendos.

b) Progressus technicus, quo spatia et distantiae veluti eliduntur, faciliorem reddit et imponit delectum personarum.

c) Instrumenta technica, quibus plures e longinquo iam alloqui possunt facili negotio, dum laborem minuunt copiam faciunt ad maiora se portendendi.

d) Concitatio vitae quae in hodiernis adiunctis in dies augetur et mentes hominum ad negotia avocat et a rebus religiosis distrahit, urget ut animas sacris veluti expeditionibus persequamur.

e) Aptior cura pastoralis in parocciis melius ordinatis ac zelus magis actuosus in sacerdotibus et florentes fidelium consocia-

tiones in dies suadent ut copiae auxiliares potiores sint ad ea praestanda quae sibi propria sunt.

f) Cum expeditiores viae pateant ad ecclesias paroeciales adeundas, iam exonerantur ecclesiae nostrae supplendi ea quae propria paroeciae sunt, praestent vero necesse est officia sibi propria in auxilium animarum.

g) Cultus civium qui ad omnes coetus provehitur et in dies promovetur exigit paratiores in vinea Domini operarios in suo quisque officio, unde timendum est ne qui *ad omnia* se iudicant paratos *ad nihil* reapse parati sint neve inveniant qui eos conducant.

Haec omnia videntur non solum favere sed et consulere et exquirere delectum in ministeriis exercendis et in personis excolendis ut maiorem Dei gloriam prosequamur.

Quod plerumque fit si excolendi deligantur homines qui maximum in societatem in qua vivunt influxum exercere valeant, iique ad methodum Exercitiorum S. P. Ignatii alte imbuantur principiis ita ut ad actionem ideo strenue moveantur, quia sibi prius inconcusse persuaserint se ad id maxime teneri.

Nec difficile quis possit eos seligere qui ipsi postea in ceteros apostoli evadere queant. Cum enim nostris diebus fere omnes in consociationes plurimas uniantur sponte eminent qui dotibus polleant ad ceteros in viam Domini trahendos. Hos praestat imprimis sancte aggredi et ad apostolicos labores incendere.

5. — Prono igitur alveo conclusiones fluunt:

a) Prae primis et maxime, cum praecellens Superioris munus sit cura boni communis, eius erit summum officium efficere ut domus, cui praest, quaeque ad apostolatam ordinata sit, finem suum attingat quam perfectissime fieri potest.

b) Ad hunc finem omnia ordinet oportet etiam sanctificationem subditorum.

c) Quod fieri nequit si condiciones religiosas ignoret regionis ad quam extenduntur eius auctoritas atque activitates subditorum suorum. Multum igitur conferunt ad huiusmodi notitiam statisticae rationes de statu animarum et de auxiliis spiritalibus quae aliunde, a clero saeculari vel regulari vel a Religiosis laicis praesto sint (Cf. Reg. 14 Operariorum).

d) Quos sodales praesto habeat, efficaciore ratione ad laboraturos ducet, si cuique suum assignet opus excolendum, nec indiscriminatim eos sinat omnes omnia facere.

Et praestantiores ipsi evadent singuli hac methodo in suo quisque opere exercendo et uberiores fructus in vinea Domini percipient.

e) Perperam tamen haec omnia dicuntur nisi Superior ipse primum sibi persuasum habeat se maxime apostolatam suae domus et ordinare debere et dirigere.

62. . .

24 maii 1958

Cum sexagesimus quintus annus agatur ab incohato coetu cui nomen Lignes du Sacré Coeur in Canadensi regione, Praepositus Generalis litteras ad P. Wilfridum Gariépy scribit, eiusdem Coetus Moderatorem, de operibus apostolicis expletis gratulaturus et hortaturus ut fortiter et perseveranter instent in debellando materialismo vitae, alcoolismo, immorali prelo, ope genuinae devotionis erga ss. Cor Iesu.

63.

25 maii 1958

Litterae gratulatoriae Patris Generalis ad P. Emericum Coreth, Decanum Facultatis Theologicae Oenipontanae primo reccurrente saeculo ab eadem Facultate Theologica inita.

64.

2 iulii 1958

Epistola ad Socios duarum Viceprovinciarum dependentium Bolivianae et Paraquariensis.

A LOS PADRES Y HERMANOS DE BOLIVIA Y PARAGUAY

REVERENDOS PADRES Y CARÍSIMOS HERMANOS,
P. XTI.

Las expresiones solemnes y jurídicas de un Decreto no bastan para vuestros corazones. Sé que esperáis en éstos momentos de transcendencia para la historia de la Compañía en vuestras Naciones unas palabras de aliento del P. General. A responder a esta llamada filial viene esta carta, que quisiera llevaros todo el interés y la solicitud que siento por vosotros, amados hijos de Bolivia y Paraguay.

No podía hacer otra cosa el P. General: pues, si es cierto que un padre ha de repartir por igual el amor entre los hijos, es verdad también que aquellos que se encuentran más necesitados y

en medio de mayores dificultades, requieren de su parte una especial atención. Así sucede con vosotros.

Vuestras jóvenes Naciones van creciendo en todos los órdenes cada día con mayor vigor. Las necesidades se multiplican. Y vosotros os sentís impotentes para acudir aun a las más imperiosas: Ahí tenéis el problema acuciante en las dos Naciones, de vuestros numerosos indígenas, muchos de ellos sumidos en la mayor ignorancia religiosa, con sus lenguas propias, que es necesario dominar para ganarlos a Cristo; el problema de los obreros de fábricas y minas; el problema universitario y de la educación de la adolescencia; el problema de la familia; el problema de impedir con medios eficaces la penetración del comunismo, protestantismo y masonería. Me consta que la Santa Sede experimenta una preocupación constante por aquellas Naciones de América Latina, donde el número de sacerdotes católicos crece en proporciones exiguas, mientras el comunismo y el protestantismo lanzan sus numerosas huestes sobre esa porción tan querida de la Iglesia Católica, único y verdadero Rebaño de Jesucristo.

Este deseo, RR. PP. y CC. HH., de atender mejor a las necesidades religiosas crecientes en vuestras Repúblicas, es la primera y más poderosa razón que me ha movido a desmembrar a Bolivia y Paraguay y constituir las en dos Viceprovincias dependientes.

Tengo también otro motivo, que con confianza de padre os quiero comunicar. Habéis visto que recientemente tres Viceprovincias de vuestro Continente, Centro-América, Perú y Venezuela han obtenido la independencia, quedando como dependientes en la América hispana únicamente vuestras dos Naciones. Sin duda habéis compartido con las Naciones hermanas la alegría de su independencia. Independencia que se les ha concedido atendiendo al suficiente progreso alcanzado y con miras a otras utilidades futuras. En cambio, la Compañía en Bolivia y Paraguay no ha logrado aún el mismo desarrollo; sus obras requieren un ulterior incremento. Para acelerar este crecimiento y tener el gozo en fecha no lejana de que os sintáis dependiendo directamente del P. General, he querido separaros y ponerlos bajo la dependencia de dos Provincias diversas: la Tarraconense y la de Andalucía.

La Provincia Tarraconense, que cuando estaba integrada en la antigua de Aragón ayudó fraternalmente a la Argentina hasta lograr su erección en Provincia independiente, y que desde el 17 de noviembre de 1950 tan sinceramente y con tanta generosidad ha acudido en vuestro auxilio, concentrará en el futuro todo su interés en Bolivia. De esta manera dará un impulso mayor al desarrollo de la Compañía en esta República.

La Provincia de Andalucía, que desde el nacimiento el año 1924 tomó bajo su cuidado el Ecuador y trabajó durante años meritoriamente hasta conducirlo a la independencia, ahora se ocupará del Paraguay. Dentro de la posibilidad de sus actuales necesidades, irán enviando poco a poco cada vez más numerosos refuerzos, con la ilusión de veros crecer, RR. PP. y CC. HH. del Paraguay, y entregaros al P. General en suficiente madurez de poder constituir Viceprovincia independiente.

Para llenar estas justas aspiraciones, os recomiendo particularmente a todos los que trabajáis o trabajaréis en Bolivia y Paraguay un entusiasta, constante y organizado cultivo de las vocaciones.

Cultivo entusiasta: con la confianza que inspira el auxilio poderoso de la gracia obtenido por la oración sin dar lugar al desaliendo que empequeñece los ánimos y resta tantas energías. La gracia e inspiración del Espíritu Santo sopla en vuestras Naciones y no falta generosidad en los jóvenes para responder a ese llamamiento.

Cultivo de las vocaciones constante: semilla que se siembra en todas las edades, en todos nuestros ministerios, en Colegios, Ejercicios, Congregaciones, Cruzada Eucarística, con tino, con prudencia; y se cultiva año tras año hasta que produzca el precioso fruto.

Cultivo organizado: con planes concretos que se van realizando; con medios eficaces que variarán según las diversas circunstancias regionales, pero que todos deben llevar el sello de la Compañía: la mayor gloria de Dios, la cual pide de nuestra parte cooperación metódica y ordenada.

Por último, no quiero terminar sin exhortaros a que, con motivo de este nuevo cambio de vuestros territorios, se estrechen más y más los lazos de mutua caridad entre vosotros y con las Provincias a que quedáis encomendados.

El modo por excelencia de estrechar esta caridad y de ver cumplidos todos vuestros deseos será siempre la entrega incondicional a Jesucristo, que nos propone San Ignacio en las meditaciones cumbres de los Ejercicios y la fidelidad constante a la gracia maravillosa y única, promesa de frutos sobre toda esperanza, de anunciar a todas las Naciones -- a vuestras Naciones de Bolivia y Paraguay -- las inescrutables riquezas del Sacratísimo Corazón de Jesús. Que sepamos corresponder con ánimo generoso a esa inolvidable predilección suya de padre, de confiarnos el «*munus suavissimum*», acogido en pie con todo entusiasmo por la

Compañía, de abrir caminos por el mundo para su último esfuerzo redentor.

Para alcanzar estos bienes inestimables contad siempre, RR. PP. y CC. HH. de Bolivia y Paraguay, con mis continuas oraciones y con la bendición que os imparto con todo afecto y hago extensiva a todos los socios de las Provincias Tarraconense y de Andalucía, en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo. Así sea.

Roma, 2 de Julio de 1958,
fiesta de la Visitación de Nuestra Señora.

De todos vosotros siervo en Cristo
IOANNES B. JANSSENS
Prep. Gen. de la Comp. de Jesús

65.

25 iulii 1958

Consilia quaedam de perficienda formatione Fratrum Coadiutorum.

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIALEM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

In multis sane Provinciis habentur difficultates ob exiguum Fratrum numerum, sed opus est, ex parte Superiorum, patientia et confidentia necnon quadam determinatione ut problemata, divino adiuvante auxilio, gradatim sed firmiter solvantur. Quaestionibus, tamen, quae in specie proponuntur a RVa, haec respondeo:

1. Opus utique non est peculiari Magistro pro paucis Fratribus, si Scholastici non sunt nimis numerosi; sed insistendum est penes Magistrum Novitiorum ut se plene dedat muneri, nec ministeriis vacet cum manifesto muneris detrimento: modo constanti, scilicet, incumbat muneri suo et, tum privatis colloquiis tum conferentiis Fratribus peculiariter destinatis, eos diligenter et amanter colat.

2. Si non invenitur tempus pro recreatione Fratrum, signum est eorum vitam haud bene ordinari. Non adeo possunt onerari; adiuvent Patres et Scholastici post prandium in culina, etc., ut fit in multis bene ordinatis Provinciis. Recta formatio Fratrum anteponenda est aliis considerationibus, nempe, necessitatibus Domus Novitiatu quae eorum laboribus indiget.

3. Formationi Fratrum culturali insitendum est, atque imprimis candidatorum ante ingressum; quam bonam formationem patet praevalere aliis laboribus debere. Nonne potest hanc partem formationis Fratrum in se assumere v. g. Socius Magistri, qui, si pauci sunt novitii non ultra modum oneratur? Si autem Iunioratus pro Fratribus nequit modo sufficienti apud vos ordinari, ineatur consilium cum alia Provincia.

4. Fortiter obstet RVa reclamationibus Ministrorum et Rectorum qui dicunt labore Fratrum se omnino indigere; iterum dico formationem semper debere praevalere. Si nostri Fratres nequeunt subire examen admissionis ad scholas technicas, nonne evidens fit eos non ea gavisos esse formatione quam requirit Congregatio Generalis, scilicet, formatione quam habent operarii in saeculo?

Romae, 25 iulii 1958.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

66.

2 augusti 1958

Parva quaedam responsa ad dubia de Tertia Probatione.

AD QUEMDAM PATREM INSTRUCTOREM

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Rebus accurate consideratis, respondeo quaesitis quae RVa ad me detulit.

1. Examen conscientiae meridianum non est supprimendum durantibus Exercitiis, ne maioribus quidem. Praescribitur enim ab ipso S. P. Ignatio, atque versatur circa plura quam illa « reflexio » post singulas horas orationis mentalis facienda. « Examen » ceterum re vera est aequo iure « oratio »; minor siquidem pars temporis ipsi « examini » assignatur.

2. Si subditus velit rationem conscientiae reddere Superiori in confessione, per se tenetur Superior eam acceptare, secundum ipsas Constitutiones. Per accidens, in casu extraordinario, utputa si Superior suspicatur sibi in via disciplinari gravi procedendum fore contra subditum, ius habet eam recusandi et prudentius recusabit.

3. Analogia inter munera Magistri novitiorum et Instructoris ex ipsa rei natura oritur; munera vix non prorsus eadem sunt. Inde iure Superiores modernae Societatis privilegia Magistri ad Instructorem extenderunt.

4. Ex usu eoque legitimo Societatis, constat novitios et tertianos rationem conscientiae reddere, praeterquam Provinciali, Magistro et Instructori, potius quam Superiori locali. Ratio conscientiae Superiori locali a talibus reddita, non responderet intentioni et fini rationis conscientiae secundum Constitutiones. Formatio novitiorum explicite declaratur pendere a solo Magistro dirigente Provinciali, excluso Superiore locali. Idem de Instructore: Epit. 431 § 1.

5. Instructor principaliter est quasi Pater spiritualis suorum, simul tamen, sicut et Magistro, aliqua ei tribuuntur officia Superioris fori externi, ut patet ex eius Regulis, Regulis Magistri simillimis (cf. Reg. 2, 4, 15 Instructoris; Epit. 431, § 2).

In iis in quibus agit Superiorem, v. g. in videndis litteris, se gerere potest et debet ut Superior, deferendo si opus sit ad Provinciale ea quae ex commercio litterarum didicit.

6. De informationibus assumendis, usus Provinciarum nonnihil differunt. Est ubi ab Instructore petuntur informationes de tertianis. Et iure quidem. Sicut a Magistro novitiorum, qui est director spiritualis et confessarius (libere adeundus) suorum, petuntur informationes de iis quae in foro externo sibi innotuerunt, adeo ut ab eius sententia maxime pendeat admissio ad prima vota, ita et pari extensione ab Instructore peti possunt informationes. Quodsi hoc ab initio III anni sincere dicetur tertianis, nihil est timendum quod ad fiduciam: apud Instructorem ii confessionem agent qui id libere eligunt; conscientiam aperient (sicuti semper fit) plus minus plene secundum uniuscuiusque maiorem humilitatem et spiritum fidei.

In genere nobis cavendum est ab isto errore, in Societate sicut in Congregationibus recentioribus, forum internum et forum externum debere esse perfecte separata. Sancta Sedes iterum iterumque, etiam post promulgatum Codicem, approbavit normas Societatis, ab Ordine monastico nobis traditas, secundum quas Superior non est merus Superior fori externi, sed Pater suorum, etiam in spiritu. Hinc ratio « conscientiae » Superiori qua tali. Spiritus noster est plenae humilitatis et fidei, unde oriatur oportet in Superiore severa et delicatissima custodia secretorum sibi commissorum, in subdito plena illa fiducia, qua Superiori nihil, ne conscientiam quidem propriam, clausum teneat.

Commendo me ss. SS.

Romae, 2 augusti 1958.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

67.

28 augusti 1958

Litterae gratulationis Patris Generalis ad Patres et Fratres Arlunensis Domus Probationis et Exercitiorum a S. Francisco Xaverio, in Provincia Belgica Meridionali, ob feliciter expletos centum annos ab eadem domo condita.

68.

21 septembris 1958

Instructio pro Nostris qui in India ritibus Orientalibus ascribuntur.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM ET VICEPROVINCiarUM
IN INDIA

REVEREND AND DEAR FATHERS,
P. C.

As you are aware, in former years in India, the question of the instruction of our Fathers and Scholastics in the Oriental Rites to which they might belong by birth did not present a problem. We had hardly any missionary activity in the areas where the Oriental Rites were followed, and young men of the Syrian Rite who entered the Society secured an Indult from the Holy See to pass over to the Latin Rite. While in some cases this caused difficulty owing to the attitude of the Bishops, in general the system worked satisfactorily. We have a large number of Fathers of the Syrian Rite who have adopted the Latin Rite and are now working in various parts of India with zeal and success.

But in recent years this situation has undergone an important change. The Holy See, with great wisdom and foresight, is taking steps to foster in every way our ancient Oriental Rites, and is less willing to grant the Indults, particularly when the Fathers who ask for them may have to work in areas where large numbers belonging to the Oriental Rites are living. Hence both in India and elsewhere, the system of permitting the practice of two Rites, or « biritualism » as it is called, has been introduced; and in the circumstances it has been found to be a good practical solution. In South India, particularly in the Madura Province, there are several scholastics who, while following the Latin Rite, have retained the Syrian Rite. (See Epitome, Part. I. Ch. II, 49, 6°).

The Society wishes to carry out loyally and fully the wishes and policy of the Church in this matter. We have undertaken to train

these young men in the Rites to which they belong in addition to the Latin Rite which is also equally important to them. But to my regret, hitherto effective measures to carry out our undertaking to the Holy See have not been taken. I believe that we should no longer delay in fulfilling our obligations. Hence, after obtaining the opinion of the Superiors and Rectors of India who are more directly concerned with the question, and after discussing it with advisers in Rome, I wish to propose to the Major Superiors of India certain conclusions and decisions on this subject.

In the very first place it is obvious that all of Ours should share the mind of the Church in cultivating a profound respect and esteem for the Oriental Rites. We easily forget that they are in no way « inferior » to the Latin Rite. Indeed, before the development of « Rites » properly so-called, the earliest Ritual of the Church, strongly influenced by Jewish Ceremonial, must have had a distinctly Oriental character. Certain historical circumstances have led to a wider diffusion of the Latin Rite, chiefly because large sections of the Oriental Rite Christians were involved in unhappy schisms from Mother Church. But the Church itself has ever maintained with great respect and reverence the Liturgical traditions of the Oriental Churches. They are a proof of the universal character of the Christian message and the catholicity of the Church. These Rites reflect the cultures of different races and peoples, and the Church fosters them with maternal care because she does not identify herself with the culture of any one race or country.

But apart from this appreciation of the beauty and riches of the Oriental Rites which is incumbent on all the children of the Society, there is a special reason why in India there should also be among Ours some general knowledge of the two Syrian Rites, the Eastern (Syro-Malabar) and the Western (Malankara). Followers of these Rites, both Catholics and Dissidents, are to be found scattered all over India. They have a deep attachment to their Liturgy. Wherever they are found in sufficiently large numbers, it is the desire of the Holy See that steps should be taken to give them services in their own Rite. The Society should follow this movement with sympathy and a correct understanding of the wishes of the Church.

We now come to the different categories of Scholastics who, in addition to the general knowledge common to all, should have a more systematic training in Oriental Liturgy. There is in the first place the group of Scholastics who belong to the Syrian Rites and who retain their Rite according to the regulations of the Holy See. We have a serious obligation to ensure their adequate instruction in

their Rite so that when the opportunity occurs, they may practise it in their Mass and other Liturgical services. It is obvious that those Scholastics who have entered the Society to serve in some of the North Indian Provinces and who have secured an Indult from the Holy See to pass over to the Latin Rite are not included in this category. There is no obligation for them to study their original Rite in detail. But even in the North there may arise circumstances where the knowledge of the Rite may be useful. Therefore there should be no objection if some of them, with the approbation of their Superiors, study the Rite and gain practical knowledge of it, along with those who belong strictly to those Rites. Moreover we cannot be sure as to how long the Holy See will grant the Indults, which we have been securing up to now in such cases.

Those falling within the first category will be practically only the Scholastics of the Madura Province belonging to the two Syrian Rites. But to this group, it is necessary, in the interests of the Church and of the Society, to add another, — namely those Scholastics, even of the Latin Rite, born in the territory which comprises the Kerala Region, and who with the full development of the various works already begun there or to be started in the future, may have to work in that area. There may include not only children of Kerala, speaking the Malayalam language, but also such others — Tamils, Mangaloreans, Goans, — who by their own choice or by the decision of Superiors may have to work in Kerala.

This may seem an unnecessary burden on them and may encounter opposition both within and outside the Society. But I have made that decision after serious reflection, and not without sound reasons in its favour. The peculiar circumstances of the apostolate in Kerala make this very desirable. The territories of the different Rites overlap one another. The Fathers of the Kerala Region should be ready to work among communities of different Rites according to the need of the hour. Superiors should be able to move their subjects according to such needs from one House to another without being restricted by considerations of Rites.

We all know that in that part of India so full of hope and promise for the Church, the Catholic Community has been weakened by the separatism caused by differences of Rites. The Society should do nothing to perpetuate this separatism and sense of divisions. It would be wholly undesirable to envisage in Kerala two sections of the Society, one Syrian and the other Latin. Let us give the example of Catholic unity in spite of difference of Rites. And so just as members of the Syrian Rite have studied and will continue to study

the Latin Rite and to use it, so in Kerala, the members of the Latin Rite should study and use the Oriental Rite with the conviction of the equal importance and dignity of both the Rites.

Having determined the categories of those who have to be instructed in the two Rites, let me indicate briefly the manner and the different stages in which the instruction should be imparted. First as regards the knowledge of the Syriac language. It would be desirable to give to the Scholastics concerned some rudimentary knowledge of Syriac before they enter the Novitiate, specially if they have some period of pre-novitiate training, as happens in many cases. This study should be kept up as far as practicable and necessary in the Juniorate, in Philosophy and in Regency, so that by the time they begin the systematic study of their Liturgy in Theology, they may have least the minimum degree required of knowledge of Syriac.

Far more important is the practical initiation to the Syrian Liturgy in the Novitiate. It will be the duty of the Master of Novices, in accordance with his 52nd Rule, to explain carefully the Liturgy of both the Oriental and the Latin Rites, if there are Novices who belong to both the Rites under him. Moreover, Community Masses at which all should receive Holy Communion - except those who may be serving Mass elsewhere - should be by turns in the Latin and the Syrian Rite. Every week there should be a Missa Cantata in the Novitiate and this should be alternately in Latin and Syrian Rites.

If, indeed, owing to the small proportion of the members of the Syrian Rites in the Novitiates as they are now constituted, equality of number of services in the two Rites seems to be undesirable, Superiors may modify the proportion to some extent with my approbation. But if, as I hope, a separate Novitiate for the Kerala Region is started, there complete equality in the organization of services should be strictly adhered to. That applies also to Juniorates where there may be members of Oriental Rites.

In Philosophy it seems to me desirable that those belonging to the Oriental Rite should attend Mass in their own Rite and that the sung Masses for the entire Community should be alternately in Latin and the Syrian Rite. Concurrently they should receive sufficient instruction in the Liturgy and the history of the Oriental Churches so as to prepare them suitably for the reception of Minor Orders in their own Rite. If this is not feasible, Superiors after studying the situation may decide on continuing the system in vigour in the Novitiate and Juniorate as set forth above.

The most important part of the instruction in the Oriental Rites will have to be carried out in Theology. It is here that the required degree of Instruction in the Liturgy, the History, the Patrology, the Canon Law, the special theological and artistic developments of the Oriental Churches should be given. Most of these can be taught without adding heavily to the curriculum of the Theologate and within the cadre of the Ratio for the study of Theology. The daily attendance at Mass, and after Ordination, the daily celebration in the personal Rite of the scholastic is here more necessary and should be enforced more stringently. Again the sung Masses for the entire Community should be alternately in Latin and Syrian Rites.

These last prescriptions regarding the daily celebration and the periodic sung masses should also be followed in the Tertianships. However there should be no objection to all the members of the Oriental Rites being sent to one single Tertianship like Kodaikanal so that the other Tertianships may not have the burden of providing for the study and celebration of an additional Rite.

It is clear that the programme, which I have outlined, will need the services of Fathers well instructed in the Syrian Rite, both in doctrine and in liturgical practice. The first care of the Superiors in this matter should be to secure in the houses of formation the presence of Priests able to celebrate and sing in the Oriental Rites. Several of them will be needed in the Novitiate, in Philosophy, and in Theology. This should be attended to without delay and the most practical means should be devised to secure this. Next we should prepare for the Theologates men of real competence to teach all the parts pertaining to the Oriental Rites such as I have indicated. While temporary arrangements might be made from among Professors already in our Scholasticates having sufficient knowledge of those subjects, before long some carefully selected students should be sent to our Oriental Institute in Rome to qualify for the required degrees.

I am aware that some of the prescriptions in this letter may seem difficult to Provincials who have to carry them out in houses of formation under their jurisdiction. But it is incumbent on them to make an earnest effort to do so. If there are details which seem too hard for immediate implementation, let them write to me about them, and we shall arrive at an interim solution on the disputed points. But there should be an integral execution of the entire scheme before very long, and minor difficulties should not be allowed to stand in its way.

I earnestly commend your efforts to the intercession of St. Thomas and St. Francis Xavier, Apostles of India.

I commend myself in your Holy Ss. and prayers.

Rome, September 21st, 1958.

The servant of all in Christ,

JOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

69.

10 octobris 1958

*Instructio pro Nostris in India de adaptatione missionali*¹.

AN INSTRUCTION
to the Fathers and Brothers of the Society in India
The Question of « ADAPTATION »

REVEREND FATHERS AND DEAR BROTHERS IN CHRIST,
P. C.

The question of presenting the message of the Gospel in the way best adapted to the psychology, the customs, and the traditions of the people to whom it is addressed, has always exercised the minds of the preachers of the Word of God. While the substance of Divine Revelation remains always the same, the language in which it is conveyed varies with different peoples and different epochs. We do not preach Christianity to the people of Asia as we preach it to the people of Africa. The need of becoming, in the manner of the great Apostle, « all things to all men in order to save all », prompts us to adjust the language, the style, and the symbols we use to what is called the mentality of the people whom we address.

What is true in general of all countries is more true of the countries of ancient civilization like China, Japan, India, and Indonesia. The children of these lands are proud of their culture -- their domestic and aesthetic arts, their literatures, their manner of expressing religious sentiment and craving for truth and moral goodness. They should not be made to feel that, in accepting the Gospel, they have to give up anything of what is good and noble in this cultural heritage of theirs, much less to accept an alien culture, which may be associated in their minds

¹ Cf. AR XIII, 343; C. G. XXX Decr. 54.

with events of secular history which have nothing to do with the Gospel.

It was to answer these needs, and to avoid the dangers of identifying the Christian religion with the culture of Europe, that our great missionaries in China and India, Fr. Matteo Ricci and Fr. Robert de Nobili, developed their system of « adaptation » which gave such bright hopes of rapid evangelization in those countries. Students of the history of missions in India and China know that, owing to many misunderstandings and perhaps to some exaggerations on the part of those who followed these pioneers, the method of adaptation encountered a great deal of opposition. While it was never entirely given up, especially by the missionaries of our Society, there is no doubt that it suffered an eclipse, and the hopes of conversion based upon it were not realized. Today, however, with the revival of Asian nationalism and the consciousness of their culture which these resurgent nations have, there is a renewed interest in the problem of adaptation. The attempts of Ricci and de Nobili serve as examples of the true Catholicity of the Church, and of her supranational character. They help to convince these ancient and sensitive peoples that the message of Our Lord is a spiritual and religious message, and not, as our enemies represent it to be, a weapon of « cultural aggression ». It was not, therefore, without deep significance that our Holy Father in his message to the people of India on the occasion of the Marian Congress which had gathered in Bombay in 1954, spoke of Robert de Nobili as among the most distinguished successors of St Francis Xavier in the mission field of India.

You are also aware that our XXX General Congregation devoted a good deal of time to the discussion of this problem of adaptation and finally passed Decree 54 on the subject. That decree recommends to all of Ours, and especially to those who are working in the mission fields, to « become all things to all men » and adapt themselves to the conditions and customs of different places. In particular, the decree recommends the study of the languages, the history, the culture and religious doctrines of the peoples among whom members of the Society work, so that they may enter into the mind and spirit of these peoples, esteem them at their proper worth, follow their customs, adopt their external modes of living in so far as this would promote the greater good of the Church. Finally, the decree exhorts one and all to divest themselves of the spirit of the world and of exaggerated love for any particular country, and to be always mindful of our apostolic vocation,

seeking only the things that are of Christ, and desiring solely to be witnesses unto Him.

This decree obviously applies to all countries and particularly to all mission territories; but in applying it to the Indian sub-continent, we are faced by certain very special problems. In a broad sense the principle of adaptation is admitted by all our Missionaries there, and everywhere efforts are being made to apply it in practice in a greater or lesser degree. But the question takes many forms, and divergences of view manifest themselves in regard to the method and degree of adaptation in each of these different forms. There is first the question of the adaptation of Indian styles in Church Art, — music, painting, sculpture, architecture. It is not surprising that even here there are wide differences of opinion. But it is not necessary for me to enter into this matter because the Hierarchy of India has taken it up and is guiding the movement with the wisdom and authority which were to be expected. There has been established a Committee for the promotion of Indian Catholic Art under the Chairmanship of Mgr. Malenfant, OFM, the Bishop of Gorakpur. Under his able guidance, we may feel sure that this promising artistic movement will be encouraged and that Indian religious painting, music and architecture will contribute their share to the growth and prosperity of the Church in India. Moreover, in this matter it is not so much a question of the rulers of the Church creating by their action a Christian Art according to preconceived norms, but rather of Christian artists of a given cultural tradition expressing their religious faith and fervour in mediums suited to their genius. The authorities of the Church can only guide such a movement, by explaining the principles inherent in Christian artistic tradition and recalling the widest and most universal norms of decorum and good taste.

The other aspects of adaptation concern first, the teaching of philosophy and theology, and secondly, the adoption of Indian ways and standards in the external manner of living — food, dress, housing, furniture, etc. In these there is perhaps less agreement than in the matter of artistic adaptation; there is ground, however, for more detailed and authoritative directives from Superiors, since norms for studies and for modes of living in religious communities, seminaries, and scholasticates, have to be set by Superiors. I shall therefore enter into some particulars regarding these two aspects, in order that the Society in India may take certain necessary steps in the process of adaptation, and do so with the required degree of uniformity in the different Provinces.

I. - Adaptation in philosophy and theology.

On this problem of the adaptation of our teaching of Philosophy and Theology to the philosophy and religious beliefs of Hindus, to the use of terms and concepts familiar to the educated Hindu, there is, as I said, considerable divergence of views among the Professors and Prefects of Studies in various Colleges of Ours. So after consulting competent and experienced Professors of Philosophy and Theology, as well as others in touch with conditions in India, I wish to indicate certain general norms for students and Professors, on this question of the adaptation of our Philosophy and Theology. They will be of use not only in our own Houses of Formation and Colleges, but also in the Seminaries conducted by Ours in several regions of India.

Adaptation requires an accurate knowledge of the religious beliefs and practices of India, mainly of the different schools and sects of Hinduism. But this study of Hinduism with a view to « adaptation » must necessarily be inspired by a certain degree of sympathy and understanding. All missionaries must obviously have some knowledge of the religious beliefs which they wish to replace by the doctrines of the Gospel. Such knowledge is consistent with a total want of sympathy, and may be based on an entirely destructive approach; but those who wish to further the task of adaptation cannot share such a negative attitude. They must approach these religions with a constructive mind, with the desire to save and preserve whatever is good and noble in the religious sentiments and practices of the people among whom they work and for whom they have a sincere love. Like Our Lord, the missionary should not « break the bent reed nor extinguish the smoking flax ». In explaining the transcendent doctrine of the Church he should use terms which will render his message perfectly intelligible, and comparisons which will be understood by his hearers. In accepting the Revelation of Our Lord, the Hindu should not be made to feel that he should abandon everything which he held good, be disloyal to all his traditions, be obliged to breathe an entirely alien atmosphere, and employ new postures in prayer and the external manifestations of devotion.

Such a constructive approach is in conformity with the tradition of the Church which has adapted the customs of pagan people and the philosophy of pagan thinkers to the exigencies of Christian dogma. It is in conformity with the repeated directives of the Holy See to missionaries at all times, but more especially in recent years. It is above all in conformity with the spirit and traditions

of the Society which utilized the pagan literature of Greece and Rome to evolve a Christian Humanism, which fought against the doctrines of the total corruption of human nature, and which brought to the knowledge of Christian Europe in the 17th century the philosophies and ethical systems of China and India.

This tolerant attitude is all the more natural in the case of the people of India who have admittedly shown an aptitude for religious speculation and a great fervour of religious sentiment. The civilization of India is marked by a strong religiosity, and if a convert is not to reject that civilization in favour of a foreign civilization, the Christian adaptation of its own religious content is quite necessary. Indeed some scholars are of the opinion that some of the most striking aspects of Hindu religious sentiment and practice, namely those connected with the Bhakti cult of a God of love and grace, were evolved, if they did not originate, under the influence of Christian communities which, from the earliest times, have lived in different parts of India, especially on the West Coast. These practices and methods of worship have so impressed Protestant missionaries that some of them have been drawn nearer to Catholicism by their contact with them. One such missionary convert, Fr. Wallace, entered our Society and has left a notable record of his religious evolution in his book: «*From Evangelical To Catholic By Way Of The East*».

I think that in view of what I have said, there will be general agreement that this type of religious adaptation is desirable in India. The problem is to determine its extent and the methods to be followed. I shall take up in succession the different categories of persons who are concerned with this matter and indicate the line of action to be followed in each case.

There are, in the first place, those who are studying Literature and the Humanities in general in the Juniorate. Obviously here there is no question of the study of doctrines and religious practices; but a sound beginning for future study should be made by a study of Indian History and by the reading of Indian classics in Indian languages or in translations. In their general reading, in the preparation of their essays and academies, the choice of topics bearing on Indian literature, so much of which has deep religious interest, should be encouraged. This will serve as a preparation and background for the deeper study which they will have to make in Philosophy and Theology.

Next come the students of philosophy, preparing for the licentiate. Here we must be firmly convinced that our primary duty is to give to our Scholastics a thorough grasp of scholastic phi-

losophy, a grounding in its luminous principles and exact methods which will become a part of their mind and spirit. Scholastic philosophy should not be treated as a Western system unsuited to the oriental mind. It is our philosophia perennis. Its fundamental doctrines are of universal value. They have been evolved and brought to their present form under the influence of revelation, and constitute an admirable rational basis for the exposition of Catholic dogma. This is the mind of the Church expressed repeatedly in Papal documents and recalled once again in the Encyclical *Humani Generis*.

But even while this is being done, it would be perfectly right and necessary to institute comparisons with the doctrines of Hindu Philosophers, to indicate the similarities and to give special attention to the schools which are closer to scholastic thought. In doing so, there will necessarily be discussions of Indian terms and concepts which, although they may not be employed in explaining scholastic philosophy to our own students, may yet be useful in explaining scholastic thought to educated Hindus who might find scholastic terminology difficult to grasp.

What is said of Philosophy is even truer of Theology and of those who are studying for the Licentiate in Theology. Catholic dogma must be mastered in all its exactitude and with the determination to expound it in our sermons and classes with the stern accuracy which characterizes the pronouncements of the Church. Two aspects in particular should never be lost sight of: the utter transcendence and gratuitousness of the Christian revelation and the strictly historical character of the Gospel narratives. Let us neither entertain nor give expression to doctrines or theories which might in the least weaken the conviction that faith in the Atonement of Christ is the unique means of salvation. Only thus shall we escape the contagion of that dogmatic indifferentism which has such a vogue in India, indifferentism which makes little of the claims of objective truth, and attributes salvation to the subjective sincerity of the «believer». It is clear that attitudes of this kind could not inspire the burning ardour of a St Francis Xavier and a St John de Britto to spend themselves utterly, in order to bring to the vast masses of India the saving message of the Gospel!

With these indispensable safeguards, we may repeat what we said about Philosophy, that comparisons may be instituted and similarities and dissimilarities indicated. In the complex mass of Hindu religious speculation, many different and sometimes opposite schools of thought find expression; hence it should not be difficult to draw attention to the points of contact, and to the

points where the divergence between Christianity and Hinduism is fundamental.

Thus far we have spoken of the ordinary students of Philosophy and Theology. It is obvious that most of those who prepare for a doctorate with a view to teaching Philosophy or Theology must have a more thorough knowledge of Hinduism. Again, the vastness and complexity of the subject would make it impossible for all such teachers to be equally competent, or competent in all aspects; but a fairly comprehensive general knowledge, and a specialization in one or other of the aspects or periods in the history of Hinduism, will be necessary for them. The correct and careful guidance they will have to give to their students demands from them this specialized knowledge. It will be their duty and their responsibility to explore the entire ground, measure with accuracy the areas of agreement, and understand well the points which call for firm refutation. They must have a comprehensive mastery of the subject if they are to lead the movement of adaptation with courage and with wisdom.

For this purpose the knowledge of one or other of the Indian languages is, it seems to me, essential. Those engaged in a difficult and delicate work should not base themselves on texts known from translations however good in themselves, or on second hand knowledge. Acquaintance with sources is necessary if their scholarship is to be sound and their authority recognized. And it will not do to be content with Sanscrit alone. Some at least should have a thorough knowledge of modern languages. They will be dealing, not with ancient Hinduism preserved in a dead language, but with beliefs and practices constantly growing and expressed in books written in modern languages like Hindi, Bengali, and Marathi, Tamil, Malayalam, and Kannada. I am aware that much progress has already been achieved in the Indian Provinces of the Society in the study of modern languages. Professors of Philosophy and Theology, instead of thinking that knowledge of those languages is more useful to missionaries than to themselves, must on the contrary deem it necessary to show special proficiency in them.

Major Superiors of India, when they choose men for specialization in Philosophy and Theology, should therefore pay attention to all these points, namely, the aptitude of the Scholastic or Priest for Theology and Philosophy (which, naturally, should be the primary consideration) together with knowledge of, and facility in, Indian languages, and his attraction for Indian studies, — literature, philosophy, religion. Naturally, there will be Indians among them in increasing numbers. Let everyone look upon this

task of a wise and balanced adaptation as a joint enterprise in which both Indians from all the regions of their vast Motherland and members of the Society from Europe and America and Australia put all their intellectual and spiritual resources together in order to present Catholic doctrine more effectively. They must do so without exaggerated national enthusiasm and exaggerated national antipathies, solely intent on the pursuit of truth. They will thus maintain and carry forward the tradition of Indological learning so well established by Fr de Nobili and other pioneers of the Old Society, and worthily continued by men like Frs Johans and Dahmen in recent years.

It is evident that, at present, only the beginnings of this work of adaptation have been made. It is by study and discussions conducted by competent Professors that it will have to be carried forward. It is therefore necessary that, from all parts of India, those most qualified in this matter or actually engaged in teaching one or other of the categories which I have mentioned above, should meet from time to time, discuss emergent problems, report on the progress made and seek clarification on obscure points. The conclusions of these meetings should be sent to me. Doubts and difficulties for which they do not see a satisfactory solution should also be proposed to me so that, after taking further counsel in the matter, I may offer suitable guidance on the debated points.

By way of conclusion of this section and as a résumé of what I have said, I cannot do better than recall to your minds the substance of the 44th Decree of the XXX General Congregation « *De Doctrina Tenenda* ». Let our Professors of the ecclesiastical sciences remember that they teach not by their own authority but by their mission received from the Church. They must therefore be careful ever to interpret the mind of the Church and never to deviate from it. With this caution, let them face new problems which the circumstances of the day bring forward, with courage and a large heart. Only let them not propose tentative and uncertain conclusions as certain, nor broadcast them among the uninstructed. Let all others, while being zealous for soundness of doctrine, appreciate the pioneer labour of those who deal with new problems, and receive their conclusions « *summa cum caritate ... ab illo semper studio abhorrentes, quo quidquid novum est, ob hoc ipsum censetur esse impugnandum aut in suspicionem adducendum* »:

II. - Adaptation in external Manner of Living.

The second aspect on which I propose to speak in some detail is the adaptation to Indian ways in the external manner of living. Undoubtedly this has less importance than the adaptation in artistic and cultural matters. The imitation of the external manner of living without understanding of and sympathy with the mind and spirit of the people will not be of much use; indeed, a merely external adaptation without that internal adjustment might do more harm than good since it might appear to be the result of a skilful tactic and not the expression of true charity and catholicity. But it too has its place in a total cultural adaptation, and in India certain peculiar circumstances give to it more than ordinary importance.

After the early establishment of Christianity in India, there was a break in the missionary activity of the Church there. This break ended with the coming of the Portuguese and the beginning of their great work for the evangelization of the country. But, as we noted already in our reference to Fr de Nobili, this second period of the evangelization of India was marked by a degree of « Europeanization » which made the conversion of the better classes in India difficult. Fr de Nobili tried to avoid this inconvenience by his method of adaptation which, while it embraced the cultural side also, paid more attention to adoption by the missionaries of the Hindu Sanyassi's way of life. This implied such heroic abnegation and mortification on the part of the missionaries that it increased their authority among the people of the land, and placed them in a position of equality — and even of superiority in the matter of personal asceticism — with the best of the Hindu ascetics. What wonderful fruits these heroic apostles gathered is known to all those acquainted with the history of our Missions in India in the 17th and 18th centuries. St John de Britto is one of the glories of that period, and he was a faithful follower of the method of Fr de Nobili.

When the later controversies led to an eclipse of that system, the Catholic missionary again tended to follow European ways of living and eating, and thus to have a standard of life considerably higher than the mass of the Indian people. In more recent times, the increasing number of European missionaries of all denominations, the greater prestige of the European name under the rule of the British in India, the facility in procuring provisions required by European standards of life, and also no doubt, the realization that in many provinces of India the middle class diet was not suf-

ficiently balanced and abundant enough for the needs of hard workers, all combined together to strengthen the custom by which the majority of Catholic missionaries, and even Indian secular priests, accepted European ways and standards in food and manner of life.

This europeanized way of life, however inevitable under those circumstances, has had some unfortunate consequences. To the Hindu, the Catholic priest and missionary did not seem, on a superficial view, to be an example of poverty and mortification. The example of the traditional ascetism of the Hindu Sanyassis, in contrast with this relatively high standard of material life, confirmed the Hindu in the conviction of the superiority of his religion. It seemed to him that most of the Indians entering the religious life had to make no great sacrifice from a material point of view. He may have even attributed such vocations partly to a desire for a higher social standard. Apart from the appearances which led to such erroneous judgements, there was also the real disadvantage of missionaries having to spend more money for personal needs than would otherwise have been the case.

I am aware that these disadvantages have not prevented the Church from making substantial progress in India, and that intelligent and well-informed men among Hindus have always appreciated at its just worth the heroism of the missionary's life. Moreover, in many parts of the country, particularly in the South, attempts have been made to adapt external living and standards of food to Indian conditions. But it is permissible to think that the progress of the Church would have been greater if the experiment of de Nobili had been pursued more widely and with greater firmness, and if, consequently, there had been less resemblance between the missionary and the foreign ruler.

It seems to me that the time has come when a fresh effort should be made to bring our mode of life into greater conformity with the standard of life of a good middle class Indian family. Many circumstances now favour our making such an effort. In the first place a large proportion of our Fathers, Scholastics and Brothers in India are Indians, and this proportion is rapidly increasing. In some Provinces or Vice-Provinces the overwhelming majority are Indians. The dietary habits of Indians, too, have undergone a good deal of change. Much travelling and contact with Europe have brought about in this as in other matters a partial assimilation to Western ways which is becoming more and more widespread. In Europe itself, the sufferings and hard conditions brought about by two wars have simplified the standard

of life and brought it nearer to the economic standards of Asia. Therefore, for both Indians and non-Indians, it should not be difficult to give up ways of preparing and serving food which are definitely associated with a high standard of life in the West, and which, to some extent, had been transplanted into India among some of our Communities. Nay, it would simplify our life, bring us into closer touch with the people among whom we work, lower the cost of living, and in every way add to the effectiveness of our apostolic life.

I can here make only the broadest suggestions. They are based on conclusions reached by a Committee of experienced Fathers which I appointed in 1953, and whose recommendations have been to some extent adopted in the Custom Books of some of the Indian Provinces. Those recommendations of the special committee could not be carried out everywhere, and so I take the opportunity of urging now a fuller implementation of them.

The first recommendation I would make is that, at this stage, there should be no house of Ours in India where an exclusively « European » or « American » diet is served. Probably there is in reality no such house. But making due allowance for houses where there is a large proportion of elderly people accustomed to such a diet, the food should follow the Indian pattern, with rice or wheat prepared in the different ways proper to the country as the staple article, with meat ordinarily not more than once a day, with vegetables and lentils and milk products in proportions common to middle class Indian households. The number of dishes should conform to the norms set by the Custom Books. Ordinarily there should be but one fruit or confectionery dessert, to which on feast days one more may be added; but the lavish supply of sweets and desserts on feast days, which marked the menus of former times in Europe and some vestiges of which might still remain in some houses in India, should be given up. There should also be great restraint in the refreshments served in the evenings along with tea.

It is clear that the objective of simplicity and economy which we have in mind would not be served by merely replacing dishes and desserts considered to be European by their Indian equivalents. There is luxury in India too, and it is possible to be lavish and wasteful with Indian food. Much less should Ministers and Superiors give way to the temptation to duplicate the dishes and desserts in order to satisfy all tastes. The move to simplify would in that case end in greater complexity and expensiveness. Our aim should be to bring our way of life and the cost of living nearer to

that of the secular clergy, with due attention to the demands of large communities and the needs of intellectual workers, and without detriment to health, especially of the young growing people. The difference in our standards and those of the secular clergy at present seems to me to be excessive. The cost of living for each of our Scholastics and Fathers comes to about 150 rupees a month. It is doubtful if the Indian seminarists or the Indian clergy spend more than 75 rupees a month on personal needs. Many of our own missionaries in villages and remote stations have lived, and live, on less. There should not be so great a difference of standard between them and the communities of Schools, Colleges, and urban Residences.

The same spirit of sobriety and economy should guide us in the manner in which we organize and spend our holidays, either the weekly holiday or the annual holidays, which by many are spent in one or other of the hill stations. Let us remember in the first place that a stay in the Hills in summer is the privilege of rich men and would not ordinarily be possible for those who make profession of poverty. But the stay does much good to the health of our Indian Fathers also, and our Superiors wisely decided that in this there should be no distinction between Indians and non-Indians. Not only health but charity and mutual understanding have gained by this common stay in the villas. But when Fathers or even Scholastics are capable of staying in the plains without detriment to health and wish to do so, they should be encouraged in this desire, or at any rate, not obliged to go up with the others. In the Villas, which are mostly situated in places where rich and prominent people of the world are accustomed to spend their vacations, we should distinguish ourselves not only by the modesty of our behaviour but also by our spirit of mortification, our simplicity in dealing with externs, our love of the poor, and our avoidance of every form of lavishness and ostentation. Let all of Ours who spend their vacations in Hill stations realize that, to some extent, the making or marring of the good name of the Society is in their hands.

Lastly, a few words about our religious habit and the furnishings of our living rooms, chapel etc. It is generally agreed that the white cassock is a sufficiently simple dress and that it is known and honoured in India as the garb of the Catholic Priest. Let us therefore continue it as our distinctive dress, the more so as that is the habit of the secular clergy. The use of the sun-hat by those who desire it need not be disapproved of, because it is a useful protection which Indians in large numbers are adopting. The use of socks and shoes should not be obligatory in the plains. The wearing of half shoes

and buckled sandals without socks may well become a general custom provided attention is paid to the scrupulous cleanliness with which these types of footwear should be worn.

A point which has been raised and which has led to some discussion is whether it would be permissible to dispense with cots in the room, and with chairs and benches in the chapel. Here the decision must rest with the Provincial or local Superiors. If it can be done without singularity and if the danger of dividing a community into opposing groups can be avoided, there is much to be said for simplicity in these matters too. In India, sleeping on bedding spread on the floor or sitting in respectful posture on carpets in the chapel or Church are fully consistent with religious decorum and in harmony with the traditions of the country.

These recommendations are not to be followed everywhere and by everybody with an equal degree of thoroughness. They are norms which are proposed and which must be adapted to the conditions of each Province in accordance with the directives, and always under the guidance, of Superiors. They are not, however, to be treated as a distant ideal to be implemented slowly. It will be the duty of Ministers, local Superiors, and Provincials to keep careful watch that the general directives herein given are carried out more and more effectively. Provincials in their visitations shall note to what degree the adaptation here recommended is being carried out in their houses, and report to me under this head also, in the Relation of their visitation.

This twofold adaptation of our life to Indian conditions, cultural and material will call for generosity on the part of all our Fathers, Scholastics and Brothers in India. If carried out with true obedience of understanding and the spirit of habitual self-abnegation proper to the Society, it will constitute a great step forward in the formation of more efficient instruments in the hands of God for the evangelization of India.

* * *

While imparting to you a paternal blessing, I wish to assure you all, dear Fathers and Brothers, that I shall not fail in earnest prayer that you may follow these directives in that supernatural spirit, and thus achieve great things for the glory of God.

Rome, the 10th October, 1958.
the feast of St Francis Borgia.

The servant of all in Jesus Christ,
JOANNES B. JANSSENS, S. J.
General of the Society of Jesus.

70.

10 octobris 1958

Epistola ad Socios nuper erectae Provinciae Iaponicae.

AD SOCIOS PROVINCIAE IAPONICAE

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI
P. XTI

Fausti eventus quem Provincia Iaponica commemorat, participem me manifestare volo, novumque motivum conferre ut haec iucunda commemoratio gaudio vestro afferat incrementum.

Hoc enim anno et quinquagesimus anniversarius adventus primorum sociorum renatae Societatis recurrit et decimus annus ab erectione Viceprovinciae. Etenim die 18 octobris anni 1908 Patres Iacobus Rockliff, Iosephus Dahlmann et Henricus Boucher portum Yokohamaensem appullerunt nascentem Missionem Iaponicam condituri; anno vero 1948, die 6 novembris decretum promulgatum est iuxta quod Missio Iaponica in Viceprovinciam independentem eiusdem nominis erigebatur.

Haec iucunda commemoratio duplex temporis intervallum inter variam et disparem conditionem transactum in memoriam revocat. Primum enim exordium habuit arduum, cum Nostri Patres, inter errores doctrinarum tum temporis grassantium viam novam aperire debuerunt.

Nolo ne brevem quidem historiam retere praecipuarum rerum quae hac prima periodo gestae sunt, inter quas facile princeps est fundatum Institutum Studiorum Superiorum, anno 1919 inauguratum, quod, post multa rerum discrimina tamquam Universitas pleni iuris, « Jôchi Daigaku » seu Universitas « Sedes Sapientiae » cognominata, a Gubernio agnita est et approbata. Omnes tamen memoria tenetis quot quantaque Nostri carissimi Patres pertulerunt ad Societatem in Iaponia firmo fundamento stabiliendam: praeiudicia opus Patrum minata sunt; impedimenta ab auctoritate civili suscitata sunt quae obstabant quominus nostra opera apostolica recte evolverentur; defuit libertas.

Secunda vero periodus, post alterum immane bellum quod fuditus rempublicam iaponicam evertit, exorta est. Fuit tempus incertum cum, Shintoismo ut religione Status reiecto, ambigebatur quo iaponenses mentis aciem conversuri forent. A divina Providentia factum est ut via tunc panderetur ad Christi fidem praedicandam tali libertate quali nunquam antea perfrui potuimus. Igitur R. P. Norbertus de Boynes, Vicarius Generalis Societatis, die 30 maii 1946 ad omnes Provinciarum Praepositos litteras misit ut missionarios

aptos in Iaponiam destinarent qui faustam illam opportunitatem arriperent; quam quidem petitionem non semel ego ipse renovavi homines et subsidium oeconomicum expostulans.

Responsum Provinciarum, quamvis et ipsae gravibus necessitatibus oppressae, omnium liberalitatem patefecit: undique enim litterae in Curiam pervenerunt sociorum qui suam falcem in segetem a S. Francisco Xaverio primum cultam et tot martyrum Societatis sanguine fecundatam, immittere cupiebant. Sufficit oculos ad catalogum Viceprovinciae Iaponicae convertere ut perspiciatur hanc Missionem quae, ut R. P. Franciscus X. Wernz aiebat, *Societati universae adeo semper cara exstitit ut eam oculorum suorum pupillam merito dixeris*¹ vere totius Societatis liberalitate esse enutritam.

Nam praeter Provincias Germaniae Inferioris, Germaniae Orientalis, Toletanam, Baeticam et Californiae quibus, etsi non pari modo, peculiari titulo nova Viceprovincia commendata fuit, aliae quadraginta et una Provinciae vel Viceprovinciae computantur quae aliquem socium in Iaponiam miserunt; quarum Provincia Tarracensis propter munificum sociorum oblatores numerum peculiarem laudem in Decreto erectionis Provinciae Iaponicae meruit; Provinciae vero Americanae praeterea propter liberale quoque subsidium oeconomicum praestitum.

Talis totius Societatis largitas Superiores movit ut ad erigendas domos formationum et evolvenda opera Viceprovinciae animum adicerent. Etenim post Viceprovinciam erectam Schola linguae iaponicae apud Taura roborata fuit, Scholasticatus novus aedificatus apud Tokyo, demum Domus Tertiae Probationis in Nagatsuka apud Hiroshima mense decembris proxime elapso, inaugurata est.

Progressum vero operum non tantum vos, Reverendi Patres et Fratres in Xto carissimi cognoscitis, sed tota Societas communi delectamento intentis contemplatur oculis. Nemo est qui ignoret Universitatem Tokyensem *Jôchi*, brevi temporis intervallo, aedes amplificasse atque in dies Professorum et Alumnorum numero multiplicato, Ecclesiae nomen et gloriam acquirere. Eodem passu Collegia externorum *Eiko* in Taura, *Rokkô* in Kôbe et *Hiroshima Gakuin* anno 1956 erectum firmo pede progrediuntur. Collegium Musicae et Artium Hiroshimaense anno 1947 fundatum, laboris fructus carpere coepit, qui novis aedibus additis, uberiores futuri esse praevidentur.

Nec minores Deo agenda sunt gratiae ob felicem progressum operis evangelizationis in Vicariatu Apostolico Hiroshima. Minus sane quam labor Universitatis, collectionum scientificarum, magna-

¹ AR I 141.

rum domorum formationis Nostrorum et cleri dioecesium, collegiorum pro externis, oculos hominum percellit humilis abnegatusque labor eorum qui in stationibus, paucis centenis christianorum inter centena plerumque millia paganorum, curas impendunt, instruendisque singulis catechumenis patienti at indefesso zelo insudant. Lento certe passu progreditur haec nascens ecclesia Hiroshimensis; at eo solidiora ponuntur fundamenta futurae prosperitatis. Quis non miretur paucos illos homines, opibus destitutos, non tantum ingentia belli damna paucissimis annis resarsisse, sed continuo novas fundare stationes, novas aedificare aedes sacras et inter aspera quaeque caeli haud raro inclementis, apparentis indifferentiae plerorumque, solitudinis et paupertatis, nomen Christi Domini in dies spargere: intra 12 annos duplicatus est numerus christianorum atque spes affulget crescentis progressus. Ante 7 iam annos, pars Vicariatus novis missionariis, Patribus a Corde Immaculato Mariae dicti a Scheut tradita est; talis autem divisio signum manifestum est progredientis laboris.

Ideoque magna animi consolatione mihi datum est, qui ante decem vix annos erexeram Viceprovinciam independentem, nostram Iaponiae olim missionem, nunc in Provinciam pleni iuris promovere. Quo fiet, prout confido, ut et vobis, Reverendi Patres et Fratres carissimi animus addatur, et Societas universa stimuletur ad vos eadem ac antea liberalitate iuvandos, dum singulis annis iuvenes ex omnibus orbis partibus se sponte mihi offerentes vestrum agmen augment, et quotquot id per Dei largitatem possunt, oblati opibus quoque pecuniarum, quibus tantopere ulterius indigetis, vestrum laborem promovent. Quo simul continget ut in futuris Congregationibus generalibus fidelius referatur vera imago Societatis, quae his temporibus in partibus Asiae mirum in modum crevit, et efficacius promoveatur illarum regionum bonum spirituale.

Dum hic progressus breviter commemoratus prae oculis versatur, liceat vos hortari, Reverendi Patres et Fratres in Xto carissimi, ut duas virtutes peculiari quodam modo caras servetis quae, sicut hucusque, ita et in posterum uberem de caelo benedictionem vestris apostolicis laboribus impetrare natae sunt: fraternam animorum concordiam et plenam in Deo fiduciam.

Concordiam dico, nam haec virtus, quamquam apprime in omnibus filiis Societatis requiritur, peculiari titulo in Provincia Iaponica refulgeat oportet. Vos enim omnes Provinciam efformatis multarum gentium sanguine conglutinatam, totius Societatis opera nutritam. Non ignoro diversitatem originis et educationis huic animorum concordiae facile obstare potuisse; sed id quod nonnumquam naturae arduum est, amoris Christi unctione perfusum, suave

efficetur. Viget profecto apud vos omni nationali praeiudicio suffocato, sincera aliorum aestimatio, arctissimum in operibus zeli vinculum; nostis aliorum defectus misericordiae velo contegere et animum despondentibus levamen auxiliumque ferre; sic signamini genuini sequaces esse Iesu Christi pro cuius triumpho in Iaponia vitam impenditis: *In hoc cognoscent quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem*².

Sicut concordiam, firmam quoque in Deo fiduciam colitis. Possit interdum animus hodierni apostoli Iaponiae sensu quodam frustrationis pungi: nonnulli olim sibi blandiebantur Iaponenses diro bello deiectos, ad portas Ecclesiae fere turmatim pulsatuos. Vos vero experimini durum laborem istius populi missionarium praestolari; ideoque sincero amore Christi Domini flagrantes, vos toto nisu studio difficilis linguae deditis, animum hominum moribus et educatione longe a vobis distantium patienter penetrare conamini, impedimenta crescentis materialismi et morum corruptelae, inimico nempe homine continuo zizaniam seminante, invicta constantia superatis. Quis est inter nos qui non celeriores progressum Regni Dei in istis terris optaret? At vos monitorum Christi Domini recordamini: simile est Regnum caelorum grano sinapis, fermento in farina, semini in terram non semper aequae fecundam proiecti. Historia Ecclesiae vos pariter docuit veritatem revelatam, et veram sed novam vitam, nonnisi lentissimo gradu gentes olim paganas primo penetrasse. Contra atque velint non pauci nostri coetanei, specie progressus rerum materialium delusi, *Regnum Dei non venit cum observatione* non ad modum *apocalypseos*, trepida atque miranda celeritate.

Solatio vobis sit qualitas vestrorum convalescentium qui, utpote selecti *in causa erunt ut bonum ad multos alios, qui eorum auctoritatem sequuntur ... perveniat*³. Facile crediderim vestram Missionem nulli alii in Societate esse secundam propter soliditatem laboris: tali fundamento ingens templum ad gloriam Dei superstrui poterit!

Fiducia vestra demum altiore nititur fulcro. Viceprovincia Iaponica die festo Sacri Cordis, 25 iunii anni 1954, peculiari quodam modo Ei sese sollempniter consecravat. *In Eo*, sicut Summus Pontifex Leo XIII aiebat, *omnes collocandae sunt spes: Ex Eo hominum petenda atque expectanda salus*. Illa igitur verba Epitomes, quae mentem plurium Congregationum Generalium manifestant, novo titulo vobis dicta existimetis: *Intelligent omnes, quo ferventius soli-*

² IOAN. XIII, 35.

³ Cfr. *Const. P. VII, c. 2, D* [622].

*dum SS. Cordis cultum in se ipsis et in aliis promoverint, eo maiores atque ultra quam speraverint laetos fore tam spiritualem singulorum profectum, quam fructum apostolicorum Societatis laborum*⁴.

Vitam ergo sanctam, Divino Cordi dedicatam omnibus virtutibus nostri Instituti ornatam constanter ducentes, utinam socii huius novae Provinciae et merito continuo augeantur et numero!

Pro paterno amore quo hanc novam Provinciam prosequor, omnibus vobis vestrisque laboribus me praesentem animo profiteor, et dum Dei gratiam enixe expeto, ex corde vobis et Provinciae Iaponicae benefactoribus, benedico.

Romae, in festo Sancti Francisci Borgia, 10 octobris anni 1958.

Vestrum omnium
 Servus in Xto
 IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

71.

15 octobris 1958

De opere apostolico in nostris Collegiis studiorum mediorum.

AD QUEMDAM PRAEFECTUM GENERALEM COLLEGIORUM

MON RÉVÉREND PÈRE,
 P. C.

J'ai déjà pu répondre de vive voix à votre lettre de Préfet d'études de la Province, du 8 août de cette année. Il ne sera pas inutile de confirmer par écrit quelques points principaux.

Ceux qui croient que l'œuvre des collèges, qui absorbe un personnel si nombreux, devrait être remplacée par l'aumônerie de collègues laïques qui nous permettrait avec le même personnel d'atteindre un nombre plus considérable de jeunes gens, et de nous réserver pour un ministère purement spirituel, font erreur, et ne sont pas dans la ligne que la Compagnie actuelle entend suivre. La formation religieuse donnée à côté d'une formation neutre ou laïque, n'obtiendra jamais les résultats qu'une formation imprégnée tout entière d'esprit chrétien est en mesure d'atteindre. L'œuvre des collèges reste essentielle si nous voulons former une élite qui puisse

⁴ *Epît.* n. 851.

orienter la vie privée et *publique* dans le sens voulu par notre Créateur et Rédempteur.

Les aumôneries d'écoles laïques sont précieuses là où l'enseignement catholique n'est pas possible; elles le sont évidemment pour les jeunes gens qui, pour quelque motif que ce soit, ne peuvent fréquenter les écoles catholiques.

L'œuvre des collèges demande une préparation que notre seule formation générale, philosophie et théologie, ne suffit pas à donner. Préparation de fond, par l'étude spécialisée jusqu'à un certain point des matières à enseigner; préparation pédagogique à la manière d'éduquer et d'enseigner. Cette dernière en particulier, qui devrait se donner au cours de la philosophie, soit pendant l'année scolaire, soit en « summer schools » de vacances, est insuffisante dans beaucoup de Provinces.

Un collège doit toujours se souvenir qu'il est responsable de la formation de tous les jeunes gens qu'il accepte. Les œuvres particulières — Congrégations, Action catholique, Scouts, Pro Apostolis, etc. — sont utiles. Elles ne peuvent jamais nous faire oublier que nous devons nous dévouer à tous nos jeunes gens. Si la tâche était trop lourde, ce sont les œuvres particulières qui devraient être sacrifiées, dans l'ordre de leur importance respective.

L'élément le plus essentiel d'une formation complète est, sans contredit, la formation religieuse et morale; n'oublions-nous pas trop facilement que le moyen le plus efficace de formation morale et, jusqu'à un certain point, religieuse, est la pratique fidèle et consciencieuse du devoir d'état, c'est-à-dire, pour des élèves, du devoir d'étudier, dans son acception la plus large? Un collège où les études seraient considérées comme secondaires, donnerait de bien piètres résultats du point de vue du bien de l'Eglise.

Restons en garde contre une erreur fréquente parmi les éducateurs actuels, celle de brûler les étapes. Les jeunes gens doivent évidemment être préparés à l'usage de leur liberté; ceci est vrai surtout en matière de devoirs religieux. Il ne s'ensuit aucunement qu'il faut, le plus tôt possible, les *laisser libres* de pratiquer ou de ne pas pratiquer ces devoirs. Souvenons-nous de la pédagogie divine: le Bon Dieu nous impose des « commandements », appuyés de terribles sanctions, pour nous inculquer des choses que nous devons pratiquer par amour et libre choix. Nos mamans nous ont doucement obligés à faire nos prières matin et soir; et ce n'est qu'avec le temps que l'habitude imposée est devenue une conviction personnelle et spontanée. Nous avons eu tort de nous écarter de la pratique quatre fois séculaire de notre Ratio, de la messe quotidienne obligatoire pour les classes de l'enseignement secondaire. Mais nous avons eu un

tort bien plus grave de ne pas avoir compris que l'« obligation » de la messe doit être une obligation « sui generis », très sainte, nullement à mettre sur le même pied que les obligations disciplinaires du Code pénal du collège. La messe quotidienne suppose une préparation doctrinale et liturgique soignée, profonde, adaptée à l'âge de nos diverses catégories d'élèves. Elle suppose, dans la manière de l'urger, un tact et une délicatesse que je n'ai guère vu mettre en pratique dans nos collèges. Il y a là une éducation à refaire de tout notre corps enseignant et de nos préfets et surveillants.

C'est une illusion de croire que pour bien donner le cours de Religion, il suffit de connaître son catéchisme ou sa théologie. La pédagogie de l'enseignement religieux a été renouvelée depuis 20 ans, ...

.

72. 21 novembris 1958

De primo recurrente saeculo ab initio Pont. Collegio Pio Latino Americano.

AD R. P. PAULUM LÓPEZ DE LARA
RECTOREM PONTIFICII COLLEGII

Al clausurar la primera centuria del Pontificio Colegio Pío Latino Americano, en unión con vosotros Reverendos Padres y Carísimos Hermanos, quiero elevar mi pensamiento y mi corazón a la Divina Bondad para rendirle el debido homenaje de agradecimiento por la amorosa y delicada providencia con que inició, ha promovido y conserva vuestro Colegio y nos da a esperar en su misericordia inagotable, días aún mejores para que pueda realizar más cumplidamente los designios que tuvo al fundarlo.

Su Santidad Pío XII, de imborrable recuerdo, en los umbrales del año centenario, nos auguraba: *vuestro Colegio se dispone a conmemorar su primer centenario de vida; que tales solemnidades sean la ocasión mejor para dar al cielo las gracias oportunas por tantos beneficios recibidos y para pensar en el modo de seguir adelante con nuevo vigor y con entusiasmo nuevo* (Discorsi, vol. 18, pg. 64).

Cumplamos fielmente este voto paterno, disponiéndonos así a recibir los nuevos dones que el Señor en su bondad nos depara, a fin de que seamos dóciles ejecutores de los planes de su Providencia.

Símbolo y corona de los innumerables beneficios del Señor en

estos cien años, son los 8 Eminentísimos Cardenales, 173 Excelentísimos Prelados y los 1.489 sacerdotes que en toda la América Latina han sido constituidos depositarios del amor de Cristo que redime, que enseña y que santifica. Qué rico caudal de gracias han trasfundido en las almas de los fieles los corazones sacerdotales de los alumnos del Pío Latino, quienes después de atesorar en sus mentes las verdades divinas junto al Vicario de Cristo en la Universidad Pontificia Gregoriana y templar su voluntad en la palestra del Colegio, han llevado su influjo desde las altas cátedras del saber hasta los últimos confines de la Iglesia en la América Latina.

Cuán henchidos de gratitud y justa satisfacción deben estar los corazones de los Nuestros que han contribuido y contribuyen con sus sacrificios al logro de tan opimos frutos, meditando que sus « trabajos no han sido vanos delante del Señor ».

Muy justo es que en primer lugar rindamos un tributo de agradecimiento a la Provincia Romana que recibiendo en su seno la semilla que el corazón sacerdotal de Mons. Eyzaguirre le confiara, la regó con sus sudores, acogió en su regazo la tierna planta, la defendió de las heladas y la entregó llena de flores y de frutos a las Provincias de la Asistencia de América Latina que hoy recogen la cosecha centenaria. Que Dios pague a tan beneméritos Padres y Hermanos su escondido sacrificio, dándoles especiales gracias. Recordemos también a nuestros Religiosos que, o ya gozan de Dios o que, dedicados a otros ministerios, ofrendaron los mejores años de su vida en bien del Colegio.

Con paternal afecto me congratulo con vosotros, Reverendos Padres y Carísimos Hermanos, que inmediatamente representáis a la Compañía en esta empresa de la mayor gloria de Dios. Sea ésta la ocasión solemne de agradeceros vuestro trabajo apostólico, vuestros desvelos y vuestros afanes, ya que todos, cada uno según su cargo, contribuís a consolidar ese semillero de apóstoles, en un todo plantado según la mente de Nuestro Santo Padre. Corresponde con generosidad, condición necesaria para la realización de las obras de la mayor gloria divina, a los designios que él tuvo al llamaros a este apostolado. Tal vez vuestro espíritu apostólico vuele a las regiones de vuestra América, tan necesitada de operarios, forjando ideales de trabajos evangélicos de fruto cierto e inmediato. Todos estos ideales y de manera más cumplida realizaréis consagrando todas vuestras personas a la labor diaria y callada del Colegio, sacando el mayor fruto de las cualidades de que a todos ha dotado el Señor y que descubrieron los Superiores en vosotros al llamaros a este ministerio. Así que, la eficacia de vuestra acción directa, se verá compensada con el mérito del trabajo escondido y recatado, lejos

de las legítimas satisfacciones inmediatas del operario que ve al ojo el fruto de sus sudores. Meditad delante del Señor, cuán eficazmente podéis cumplir el doble fin de vuestra vocación, labrando vuestro ideal de santidad y contribuyendo a la salvación y santificación de las innumerables almas a quienes alcanza el ministerio de los alumnos que en el Colegio se forman. Y ésta es mi oración por vosotros en este día centenario: que os llenéis del conocimiento de la voluntad de Dios para que sigáis ejercitando este ministerio y la Compañía siga teniendo la seguridad de que el patrimonio espiritual y material del Colegio se conservará intacto y se aumentará en vuestras manos.

Para que con voluntad más propensa y propósito inquebrantable promovamos tamaña empresa, tengamos siempre ante los ojos a Nuestro Santo Padre Ignacio, cuya mente concibió la idea de los seminarios internacionales con sede en Roma, de los cuales se originaron los seminarios conciliares; cuya energía de voluntad superó las dificultades para su realización y a la que, una vez realizada, le comunicó el fuego de su corazón y para la que tuvo muestras de ternura paternal.

San Ignacio, en busca siempre de la mayor gloria de Dios y teniendo delante el principio de que el bien, mientras más universal, es más divino, y viendo por otra parte que sus operarios apostólicos eran pocos para todo el mundo, planeó una cruzada sacerdotal cubriendo de seminarios el orbe católico, que fueran el sostén más sólido de la restauración católica. A poco de fundada la Compañía, en 1541, envía al Padre Claudio Jayo para que negocie con los Obispos y Príncipes de Alemania, la creación de seminarios diocesanos. Junto con el P. Jayo, los Padres Laínez y Salmerón, al abrirse el Concilio de Trento en 1545, llevan el encargo de promover la idea de la fundación de seminarios, que, a través de muchas vicisitudes, se ve realizada después de la muerte del Santo, cuando el Concilio prescribió su creación, en la sesión 23, el 15 de julio de 1563.

De una inmensa fecundidad ha sido la idea de San Ignacio desde que en 1550 fundó el Colegio Romano como base de todos los colegios eclesiásticos internacionales y seminarios diocesanos, y el Germánico en 1552, que sirvió de modelo a los que después se fundaron en Roma y fuera de ella. Incalculables han sido sus frutos durante 400 años, y a la par de ellos está el Pontificio Colegio Pío Latino Americano, hoy centenario, que justamente recibe las congratulaciones del orbe católico, y se dispone a iniciar una nueva etapa de su existencia, para bien de la Iglesia.

Reverendos Padres y Carísimos Hermanos: en nuestro Santo Padre Ignacio tenemos un poderoso protector a quien acudir, a fin

de promover cada día más eficazmente el Colegio, y un modelo acabado en el empeño de dotarlo de nueva sede, juntamente con el Convictorio sacerdotal, para que pueda ampliar su beneficio en pro de las naciones latinoamericanas, abiertas al progreso, pero en peligro de perderse para la Iglesia por falta de operarios apostólicos. Que San Ignacio nos impetre muy escogidas gracias para que realicemos este ideal, a fin de que el Pío Latino, como el Santo se prometía del Germánico, sea *un seminario continuo de ministros de la Sede Apostólica, para servicio de la Santa Iglesia y bien de las ánimas* (Ep. 12, 290-293).

Imitemos el esforzado e iluminado cielo de Nuestro Padre, para quien las dificultades fueron un estímulo para promover más empeñosamente las empresas de la mayor gloria de Dios. Cuando en 1555 el Colegio Germánico sufría grave crisis, por faltarle las ayudas económicas que se le habían prometido, la paternal solicitud del Santo no lo abandonó. *Hanos dado a nosotros — escribía — un afecto muy inclinado a criar en Roma a la juventud alemana que tuviere vocación a los ministerios de la Iglesia católica y ortodoxa. Parece querer Jesucristo Nuestro Señor preparar soldados para alguna señalada empresa, y hacer brotar de este seminario una cosecha de abundantes frutos en su Iglesia.* (Ep. 8, 583-585). Estas palabras se cumplen felizmente hoy, cuando la Compañía presenta a la Iglesia la cosecha centenaria del Colegio, que en un todo corresponde al ideal que forjara San Ignacio.

Reverendos Padres y Carísimos Hermanos: en los umbrales del segundo centenario del Pontificio Colegio Pío Latino Americano, con los más vivos sentimientos de gratitud a Dios, dador de todo bien, a sus representantes en la tierra, los Romanos Pontífices que no han cesado de dispensarle sus paternas solicitudes y augustos favores; a nuestros Religiosos de la Asistencia de Italia y de la América Latina que le han consagrado y le siguen dedicando su abnegada consagración, formulo mis paternas votos, para que el Colegio siga preparando para la Iglesia santos y doctos sacerdotes. Que la intercesión de la Madre de Dios perpetúe el fausto día de la inauguración del Colegio hace cien años, en la fiesta de su Presentación al templo, para bien de las almas a mayor gloria de Dios.

Como prenda de los divinos favores os envío mi paternal bendición.

De todos siervo en Cristo,
JUAN BAUTISTA JANSSENS S. J.
Prepósito General

73.

27 novembris 1958

Consilia quaedam de «Conventibus internationalibus» alumnorum Collegiorum.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XT1

Rite accepi relationem de conventibus qui quotannis habentur inter alumnos nostrorum Collegiorum e variis nationibus sub titulo *Rencontres internationales*.

Gratias plurimas habeo RVae pro hac relatione quam attente legi. Experientia talis poterit esse salutaris et fecunda: quare libenter eam probo et exopto ut continuetur.

Omnino curent moderatores illorum conventuum ne ditioribus alumniis reserventur: quod est magnum incommodum omnium illorum itinerum quae tempore feriarum aguntur. Nec etiam indirecte compellantur familiae pauperiores ad sumptus faciendos qui pro eis ingentes sunt.

Nonnihil cavendum erit quoque, in elaborando ordine argumentorum quae quotannis tractantur, ne iuvenes problemata aggrediantur quae nimis excedant eorum aptitudinem. Sic enim magis deformantur quam formantur, ut patet cum ad aetatem maturiorem accedunt. Periculum est ne discant, inconscii, esse *superficiales*, de qualibet re loquentes et eructantes quidquid in mentem venit (ut pessime fit in quibusdam scholis exteris). Semper autem cogantur conceptus suos clare definire et difficultates veras quaestionum videre.

Ita non dubito quin fructum serium et profundum inveniant in iis conventibus, praecipue vero fructum caritatis sinceræ et aestimationis erga homines aliarum nationum et diversae mentis.

In RVae labores Domini benedictiones enixe imploro et commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, 27 novembris 1958.

Rae Vae
Servus in Xto
JOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

74.

28 novembris 1958

De dispensando necne a silentio dum antecoenium vel « merenda » assumitur.

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIALEM

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Litteris diei 12 novembris RV^a demisse postulabat ut denuo examini subicerem petitionem iam a Congregatione vestra Provinciali propositam, ut scilicet Nostris colloqui fas sit dum parvam coenulam seu « merendam » assumunt tempore pomeridiano.

Postquam etiam PP. Assistantium sententiam in Consultatione audiavi, aperte meam mentem proponam. Res ipsa in se considerata magnum non habet momentum: aliqua verba miscere dum frustulum assumunt, Iuvenes nostri rem nullius ponderis dicunt. Sed si intimius petitio consideratur, si rationes ordinis generatioris prae oculis habentur aequum iudicabitur responsum negativum quod trado.

Ante omnia, liquet: quod in una alterave Provincia permittitur, mox ad omnes erit extendendum. Insuper nemini latet tendentiam fere universalem his posterioribus annis virescere ad relaxanda vincula disciplinae et abnegationis exterioris. Nisi obsistatur, sensim sine sensu ianua aperitur ad demolienda elementa etiam essentialia vitae religiosae, unionem cum Deo, vitam interiorem, rectam in omnibus intensionem, observantiam ipsam Regularum.

Cum vero aliunde mihi constet aliquibus Patribus vel Scholasticis in Convictibus et Collegiis nullam fere habere meridie recreationem, quod non parum spiritui fraternae caritatis nocet, imo et valetudini, aliqua recreatio concedi potest, debitis positis cautelis, scilicet: ut clare statutum sit tempus ad talem recreationem incundam, eique finem imponendum, et ut alio loco habeatur quam in triclinio communitatis: nihil vetat quominus recreatio et merenda simul fiant. Hoc idem iam aliis Provinciis concessum est, quando NN. in iisdem versantur adiunctis.

Quamvis durum sit paterno animo RV^{ae} et meo huiusmodi petitionibus negativum responsum tradere: hoc ad maius bonum Religionis et subditorum erit; ipsique in posterum hoc bene percipient, gratissimosque erga Superiores suos se praebeunt.

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, 28 novembris 1958.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Christo
JOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

75.

12 decembris 1958

Ad Patres Provinciarum Hispaniae qui Conventui interprovinciali de Exercitiis spiritualibus intererunt.

REVERENDOS PADRES

P. C.

En vuestra III Semana Interprovincial de Ejercicios me es muy grato enviaros mi bendición. Os exhorto a profundizar en el estudio de los Ejercicios, que como sabéis hoy como siempre son el nervio de nuestro Instituto y nuestra más peculiar y característica arma de apostolado. Veo con gusto que aprovechéis los recursos que nos suministran los avances de la Ciencia Sicológica para descubrir aún más y actuar las riquezas que nuestro Santo Padre encerró en el pequeño libro. Mucho habéis de esforzaros si queréis responder a las exigencias de los cristianos de nuestros tiempos y al interés por los Ejercicios Ignacianos que despliegan otros Religiosos y Sacerdotes Diocesanos en vuestra Patria. San Ignacio, que dejó sus huellas de santidad en esa ciudad de Salamanca, os alcanzará íntimas luces y gracias celestiales del Niño Jesús «nascido en summa pobreza». Para ello contad con mis oraciones.

Roma, 12 Diciembre 1958.

De todos vosotros

Siervo en Cristo

JUAN B. JANSSENS, S. I.

III — PRO EXTERNIS

76.

15 martii 1958

*Litterae Postulatoriae pro introductione Causae Beatificationis
P. Pii Keller, O.E.S.A. (1825-1904), restauratoris Ordinis
Eremitarum S. Augustini in Germania.*

77.

3 iunii 1958

*Archiepiscopo Bostoniensi Richardo Cushing titulus Fundato-
ris erga Provinciam Novae Angliae tribuitur.*

150 Years

From the Erection of the Boston Diocese
June 3, 1958

THE MOST REVEREND RICHARD CUSHING, D. D.
ARCHBISHOP OF BOSTON

Your Excellency:

On this happy occasion it is a distinct, personal pleasure for me to join the expression of my gratitude to that of Father Provincial and the members of the New England Province of the Society of Jesus for Your Excellency's munificent benefactions to Boston College High School, our new novitiate in the Berkshires and to our other communities in the province and in the missions.

In the Constitutions he gave to his Society St. Ignatius reminds us, his sons, « how altogether right and proper it is for us to make some return, according to our limited powers, for the devoted generosity of those whom the divine Goodness has inspired to found and endow our colleges ». That return obviously must be in the realm of the spirit.

Faithful then to that exalted principle and injunction of our holy Father in God, today I declare that the Most Reverend Richard Cushing, Archbishop of Boston, is to be inscribed in our annals as a « Founder » with all the rights attached to that title within the province of New England. Moreover, even beyond the

boundaries of a province a Founder in a special way is made a sharer of all the good works of the Society throughout the world.

May the Holy Sacrifices and prayers offered for Your Excellency draw down abundant divine graces on the great archdiocese of Boston: on its devoted Catholics who with such self-sacrificing liberality support their beloved Shepherd in his endless works of charity, and on him, for whom there is no greater happiness on earth than to toil and wear himself out for the salvation and sanctification of the souls entrusted by God to his pastoral charge. For the Society of Jesus it is indeed a proud privilege to be permitted to carry on its apostolate under such Christ-like leadership; and we shall always treasure Your Excellency's example and encouragement.

Be assured, Most Reverend Archbishop, of my profound respect and reverence, while I commend to your Holy Sacrifices and prayers,
Your Excellency's grateful servant in Christ,

JOHN B. JANSSENS, S. J.
General of the Society of Jesus.

78.

21 iulii 1958

De Antiquorum Alumnorum e nostris Collegiis Conventu Europaeo Bruxellis convocando.

AD P. ROBERTUM CARON, SPIRITUALEM ASSISTENTEM
UNIONIS EUROPAEAE ANTIQUORUM ALUMNORUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Gratias ago de litteris die 7^a iulii datis quibus RV^a me certior fecit de conventu quem Antiqui Alumni Societatis, in Unionem Europaeam congregati, mense augusto ineunte habebunt; huius enim sollemnitatis faustam occasionem praetermittere nolo quin RV^{ae} vota fervida exprimam pro felici eius exitu.

Omnes norunt quantum ferveat apud consociationes tam privatas quam publicas voluntas fovendi inter se arctiorem nexum et fecundiorem cooperationem. Tam incerta enim sunt nostri temporis adiuncta, tam saeva etiam virorum perversorum conspiratio ad fidem catholicam ubique terrarum impugnandam et subvertendam ut viri ii qui christianis moribus sunt imbuti et ad munera cuiusdam momenti, Patrum Societatis opera, assidue olim parati,

vix socordiae notam evadere possent si ad fines optimos consequendos consilia inter se conferre renuerent.

Quare sincero afflictor gaudio cum video conventus vestri argumentum tractandum esse « de officiis mutui adiutorii christiane praestandi ab antiquis alumnis Societatis Iesu ». Longe plures enim adsunt rationes quam apud alios, ac solidiores quidem, cur antiqui alumni nostri ad commune hoc vel illud intentum inter se concorderent: una eademque eorum est fides, eadem devotio erga Ecclesiam eiusque Summum Moderatorem; idem desiderium amplificandi Domini nostri Regnum in terris, tam vitae propriae exemplo quam concordii operatione ad societatem civilem secundum iustitiae et caritatis principia ordinandam.

Ad finem tam excelsum consequendum, media adhiberi debent non minus alta et perfecta: haec erunt in primis media ordinis supernaturalis, orationis scilicet pro invicem et Exercitiorum spiritualium communiter peractorum. Inde profluet sine dubio caritatis ardor quo quis non sua tantum et familiae commoda quaerit sed de sociorum inceptis et difficultatibus sollicitus est: iis praesertim qui, post studia peracta laborem aptum sibi comparare tentant, multum proderunt seniorum sociorum consilia et auxilia.

Memores etiam esse debemus ingentium, in hoc temporum discrimine, Ecclesiae necessitatum, tum in propria uniuersiusque patria, tum in aliis orbis partibus; propterea genuinum catholicum spiritum foveamus nunc praecipue cum Ecclesiae hostes arctius congregantur ad impia sua dogmata latius divulganda.

Totis viribus ergo conspirandum est ut inter antiquos alumnos Europaeos vigeant animorum consensus et conatuum conspiratio in prosequendis propositis communi deliberatione praefixis. Cum autem ex Africae et Asiae partibus non pauci hodie adveniant iuvenes studia peracturi in Europa, ii consilio et auxilio quoque materiali sustineantur; curetur ut rectam concipiant de catholica fide opinionem; sic postea, cum ad suam nationem redierint, magnum suae cuiusque auctoritatis pondus non in religionis detrimentum sed in eius emolumentum cedit.

Haec breviter innuere volui cum persuasum habeam labores conventus vestri multum conferre posse ad promovendam inter antiquos alumnos sinceram et profundam animorum et operum unionem quae haud mediocriter proderit ad fidei defensionem et propagationem in ipsa Europa et apud exterarum gentes.

Dominum Nostrum enixe precor ut laboribus vestris abunde benedicat et gratiis cumulet singulos Unionis Europaeae Sodales, eos praesertim qui conventui vestro intererunt.

JOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IV. — RESPONSA

A) Instituti declarationes Societati universae propositae

(Cfr. Epit. n. 18 § 1)

79.

7 martii 1958

*Verba decr. 73 C. G. XXX declarantur de suffragiis pro defunctis
« sociis Provinciae ».*

Dubitatio movetur quomodo intellegenda sint in decreto 73 Congregationis Generalis XXX verba « socii Provinciae »: utrum de solis Provinciae adscriptis an etiam de applicatis; item num pro defuncto alicui Provinciae applicato suffragia offerre debeant ii qui ex alia ac Provincia defuncti provenientes, eidem tamen ac defunctus applicati fuerint.

Re igitur attente coram Domino considerata et auditis PP. Assistentibus, donec futura Congregatio Generalis aliud statuerit, ad praxim bonae gubernationis (Cf. Coll. Decr. d. 9; Epit. n. 16) declaro numerum tertium illius decreti 73 ita esse intellegendum:

« Pro omnibus qui sunt *de* aliqua Provincia, id est, qui aut ex ea sunt neque alienae applicati aut ex aliena sed huic applicati (Cf. Form. Congr. Prov. n. 7 § 2), praescribitur una Missa omnibus qui pariter sunt *de* eadem Provincia, etiamsi extra eam versentur.

Praeterea praescribitur altera Missa omnibus qui ad defuncti Provinciam sunt *adscripti* seu *pertinent*, id est, qui aut pro ea sunt admissi aut in eam a Praeposito Generali definitive translati (Cf. Coll. Decr. d. 277 § 1; Epit. n. 817 § 1), etsi forsitan alienae Provinciae sint applicati ».

Cum ergo Pater vel Frater moritur, Socio Provincialis diligenter curandum est ut, si quidem defunctus ad suam Provinciam pertinebat, de eius morte certiores fiant omnes qui, ex eadem Provincia, sint alienae applicati; si vero defunctus suae Provinciae erat applicatus, mors nuntiatur Praeposito Provinciae ad quam is pertinebat.

Servandae etiam sunt « Piae Conventiones » in Provinciarum divisionibus fieri solitae, quae, cum induant indolem pactionis privatae caritatis causa factae, in communi Societatis lege non comprehenduntur.

B) Alia responsa

(Cfr. Epit. n. 18 § 2)

Hoc anno nihil.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XIII

FASCICULUS V — ANNO 1959

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1960

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. - PRO SOCIETATE

	PAG.
1. - 16 <i>februarii</i> 1959. - Prorogatur facultas pro Noviciis ruri commorandi per aliquod anni tempus	569
2. - 4 <i>martii</i> 1959. - Approbantur Intentiones Apostolatus Orationis	570
3. - 5 <i>martii</i> 1959. - Facultas pro Nostreis in regionibus sub S. C. de Prop. Fide erigendi et benedicendi Stationes Viae Crucis	572
4. - 27 <i>iulii</i> 1959. - Facultas Missae vespertinae, datis conditionibus, in nostris domibus	573
5. - 10 <i>augusti</i> 1959. - De valore votorum post Noviciatum in Societate et de eorum solutione	574
6. - 25 <i>septembris</i> 1959. - Translatio festi BB. L. I. Mangin et Soc. MM. ad diem 11 iulii	578
7. - 6 <i>novembris</i> 1959. - Summus Pontifex gratias agit de omnibus et precibus primo anniversario electionis	579

II. - PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

8. - 5 <i>decembris</i> 1958. - Mutatio finium Vic. Ap. Kisantuensis (Summar.)	581
9. - 11 <i>decembris</i> 1958. - Eriguntur novae Provinciae Eccles. in Madagascar (Summar.)	581
10. - 18 <i>ianuarii</i> 1959. - De allocutione Pontificis in Universitate Gregoriana (Summar.)	581
11. - 4 <i>februarii</i> 1959. - Approbantur Statuta Instituti Philosophici Oenipontani (Summar.)	581
12. - 17 <i>februarii</i> 1959. - Erigitur Praelatura nullius Aricensis, Nostreis commissa (Summar.)	581
13. - 15 <i>aprilis</i> 1959. - Omina et vota Pontificis pro nova Bibliotheca Universitatis S. Ludovici (Pr. Missouri.)	582
14. - 25 <i>aprilis</i> 1959. - Erigitur Lusakensis Dioecesis Metropolitana (Summar.)	582
15. - 9 <i>iunii</i> 1959. - De novo regimine Collegii Polonorum in urbe (Summar.)	583
16. - 29 <i>augusti</i> 1959. - Gradus Baccalaureatus in Instituto Scientiarum Socialium Univ. Gregor. (Summar.)	583
17. - 10 <i>octobris</i> 1959. - Seminarium Montezumense (Mex. Sept.) affiliatur Univ. Gregoriana (Summar.)	583
18. - 10 <i>novembris</i> 1959. - De erectione Hierarchiae Eccl. in Congo Belgico (Summar.)	583
19. - Anno 1959. - Nominationes Pontificiae quorundam e Nostreis	584

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. - PRO SOCIETATE

	PAG.
20. - 22 <i>ianuarii 1959.</i> - In Prov. Ranchiensi constituitur Regio Raigarh-Ambikapurensis	587
21. - 19 <i>februarii 1959.</i> - Prorogatur facultas pro Noviciis ruri commorandi per aliquod anni tempus	589
22. - 7 <i>martii 1959.</i> - Normae quaedam de ordinaria administratione Prov. et Viceprov. independ. quae aliquomodo sunt « Missiones »	590
23. - 23 <i>martii 1959.</i> - Nuntiatur mors et praescribuntur suffragia pro P. L. Dumoulin, olim Secretario Societatis	592
24. - 17 <i>aprilis 1959.</i> - Communicatur facultas erigendi et benedicendi Stationes Viae Crucis in territoriis sub S. C. de Prop. Fide	593
25. - 25 <i>aprilis 1959.</i> - De renovatione facultatum in usu dispensationis apostolicae	594
26. - 3 <i>mai 1959.</i> - Commendatio de « Office international de l'Enseignement catholique »	595
27. - 17 <i>mai 1959.</i> - Territorium Insulae Portoricensis transfertur e Viceprov. Antillensi ad Prov. Neo Eboracensem	597
28. - 21 <i>iunii 1959.</i> - In Apostolatu Orationis constituitur « Sectio ad unionem christianorum »	599
29. - 31 <i>iulii 1959.</i> - Missio Sinoiensis constituitur et Prov. Germaniae Orientali committitur	603
30. - 6 <i>augusti 1959.</i> - Foedus « ad sanctitatem sacerdotalem » cum « Apostolatu Orationis » coniungitur et normae statuuntur	605
31. - 21 <i>augusti 1959.</i> - De ieiunio et abstinencia in pervigilio S. P. Ignatii norma declaratur	607
32. - 9 <i>septembris 1959.</i> - In Provincia Colombiana constituitur Regio Occidentalis, et normae administrationis statuuntur	608
33. - 12 <i>septembris 1959.</i> - Communicantur litterae pro secundo Conventu Foederationis Mundialis Congregationum Marianarum	610
34. - 15 <i>septembris 1959.</i> - De Societatis Iesu Missionibus: fructus, condiciones, necessitates	614
35. - 21 <i>septembris 1959.</i> - De valore votorum post Noviciatum in Societate, relate ad Can. 647 § 2	623
36. - 27 <i>septembris 1959.</i> - Communicatur Rescriptum de facultate Missae vespertinae in Domibus Societatis	625
37. - 29 <i>septembris 1959.</i> - Mutationes inductae in formula Consecrationis generis humani SS. Cordi Iesu	626
38. - 7 <i>octobris 1959.</i> - Communicatur translatio festi BB. L. I. Mangin et Soc. MM. ad diem 11 iulii	627
39. - 30 <i>octobris 1959.</i> - Promulgantur Regulae Fratrum Coadiutorum, a Patre Nostro retractatae commissione habita a Congregatione Generali XXX	628
40. - 8 <i>decembris 1959.</i> - Territorium Osornense, e Provincia Chilensi, tribuitur Provinciae Marylandiae	637

	PAG.
41. - 25 <i>decembris</i> 1959. - Instructio et ordinatio de NN. Liturgica institutione	638

INSTRUCTIO

Introductio	638
Mens S. P. Ignatii de Sacra Liturgia	641
Doctrina Ecclesiae et S. P. Ignatii	646
De Musica Sacra	655
Conclusio	656

ORDINATIO

Introductio	657
Ordinatio	659
Pro Domibus Formationis et Studiorum	659
Pro Collegiis externorum	666
Pro nostris Ecclesiis	670
Pro Missionibus exteris	671
Pro Ritibus Orientalibus	672
42. - 28 <i>decembris</i> 1959. - Nova ratio communicandi MEMORABILIA facta Societatis cum Provinciis et Domibus	675
43. - 31 <i>decembris</i> 1959. - De libris et articulis eorumque informationibus Romam fideliter mittendis	677

II. - PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

44. - 10 <i>ianuarii</i> 1959. - De valore apostolico collegiorum catholicorum	682
45. - 21 <i>ianuarii</i> 1959. - De centenario Athenaei Manilani (<i>Summar.</i>)	683
46. - 29 <i>ianuarii</i> 1959. - De collegiorum nostrorum Professoribus Societatis et laicis	683
47. - 15 <i>februarii</i> 1959. - De Noviciorum experimentis quibusdam	685
48. - 18 <i>februarii</i> 1959. - De auctoritate Praefectus Studiorum vel Praesidis in Collegiis externorum, atque Rectoris	686
49. - 25 <i>februarii</i> 1959. - De centenario Collegii Limerichensis (<i>Summar.</i>)	686
50. - 14 <i>martii</i> 1959. - De centenario Collegii Portumontensis (<i>Summar.</i>)	686
51. - 17 <i>mai</i> 1959. - De translatione territorii Portoricensis ad Prov. Neo Eboracensem, litterae ad Socios	687
52. - 17 <i>mai</i> 1959. - De centenario Collegii Glasguensis (<i>Summar.</i>)	689
53. - 25 <i>mai</i> 1959. - Nostris famulis opportunitas praebeatur assistendi cotidie Missae et diebus festis Sacro Sollemni, si cupiunt	689
54. - 29 <i>mai</i> 1959. - De ratione tradendi Exercitia Spiritualia etiam laicis	690
55. - 29 <i>iunii</i> 1959. - Ad Socios Bombayensis Provinciae primo saeculo recurrente a Bombayensi Missione condita	690
56. - 6 <i>iulii</i> 1959. - Centesimo recurrente anno ab inita Missionne Indonesiana litterae P. N. ad Socios Prov. Neerlandiae et Vcpr. Indonesianae	694
57. - 11 <i>iulii</i> 1959. - Promulgatur Consuetudinarium in Viceprov. Aequatoriana	699

	PAG.
58. - 26 <i>iulii</i> 1959. - De lege ecclesiastica fideliter servanda in sumptibus maioribus faciendis et praesertim debitis contrahendis	702
59. - 31 <i>iulii</i> 1959. - De centenario Lavantinae Domus Prob. ad S. Andreae (<i>Summar.</i>)	702
60. - 13 <i>augusti</i> 1959. - Ad Noviciatum ne admittantur Scholastici nisi qui studia lycealia absolverint	703
61. - 15 <i>augusti</i> 1959. - Puncta quaedam de Scholis Apostolicis; deque vocationibus Societati procurandis	704
62. - 22 <i>augusti</i> 1959. - De quinquagesimo anno ab erecta Provincia Hungariae independenti	706
63. - 22 <i>augusti</i> 1959. - De quinquagesimo anno ab erecta Missione Croatiae et quadragesimo a constituta Viceprov. Iugoslaviae	710
64. - 26 <i>augusti</i> 1959. - De Scholasticorum institutione et disciplina puncta quaedam revocantur	714
65. - 11 <i>septembris</i> 1959. - De lectionum recta distributione in Collegiis externorum	716
66. - 12 <i>septembris</i> 1959. - Fideliter exsequendae normae iam traditae de FF. CC. institutione	718
67. - 15 <i>septembris</i> 1959. - Urgenda exsecutio Instructionis de Instrumentis ad nuntios diffundendos	720
68. - 7 <i>octobris</i> 1959. - Quaedam considerata proponuntur circa executionem instructionis de usu tabaci	724
69. - 7 <i>octobris</i> 1959. - De quodam periodico edito a Centro Studii Iustitiae Socialis Internationalis	727
70. - 11 <i>octobris</i> 1959. - De centenario Calcuttensis Collegii S. Franc. Xaverii (<i>Summar.</i>)	728
71. - 15 <i>novembris</i> 1959. - De Missa cotidiana pro alumnis nostrorum Collegiorum	728
72. - 5 <i>iannarii</i> 1960. - De Missa cotidiana in nostris Collegiis externorum	729
73. - 7 <i>decembris</i> 1959. - De vocationibus Societati procurandis	733
74. - 15 <i>decembris</i> 1959. - De Scholis Apostolicis «apertis» et «clausis»	734

III. - PRO EXTERNIS

75. - 26 <i>mali</i> 1959. - Litterae Postulatoriae pro introductione Causae Beatificationis Pii XII, Summi Pontif. (<i>Summar.</i>) . . .	736
76. - 10 <i>octobris</i> 1959. - Quarto recurrente centenario a condita Eboresi Universitate gratulationes Patris N. Generalis	736
77. - 22 <i>decembris</i> 1959. - Litterae Postulatoriae pro reassumptione Causae Beati Innocentii XI, Summi Pontif. (<i>Summar.</i>) . . .	738

IV. - RESPONSA

78. - 26 <i>iulii</i> 1959. - De tempore quo Patres Tertiae Probationis vota renovare possint	739
79. - 25 <i>septembris</i> 1959. - De Nostrorum domo vacationis destinanda, labente anno, ad Exercitia Spiritualia etiam pro mulieribus	740

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

1.

16 februarii 1959

Prorogatur facultas pro Noviciis ruri commorandi per aliquod anni tempus (Rescriptum S. C. de Relig.).

SACRA CONGREGATIO
DE RELIGIOSIS

Prot. N. 6629/59

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes S. V. provolutus, humiliter implorat prorogationem Rescripti diei 6 iulii 1938, iam successive prorogati (ultima vice die 1 februarii 1954 (N° 9179/48), quo concedebatur ut domus illae Noviciatus Societatis, quae ob rationes a Praeposito Generali recognitas infra annum per aliquod tempus ruri vitam communem ducere coguntur, hoc facere possint quin valor ipsius Noviciatus detrimentum patiatur; iisdem rationibus perdurantibus. Sanatis pro praeterito omnibus quae sanabilia sunt et sanatione indigent.

Et Deus, etc....

Vigore facultatum a SS.mo Domino Nostro concessarum, Sacra Congregatio Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita, attentis expositis, benigne adnuit pro gratia prorogationis enun-

ciati Indulti, servatis eiusdem Rescripti forma ac tenore, ad aliud quinquennium, facta sanatione quoad praeteritum.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, die 16 februarii 1959.

L. ✠ S.

P. ATC. LARRAONA, *Secr.*
C. ADDIVINOLA, *Ad. a Studiis*

2.

4 martii 1959

Approbantur Intentiones Apostolatus Orationis (Vivae vocis oraculo et autographo).

INTENTIONES APOSTOLATUS ORATIONIS PRO ANNO 1960

GENERALES

- IANUARIO -- Ut omnes, qui veram Ecclesiam quaerunt, amore Cordis Jesu pro unitate suorum profundius cognito, ad eam adducantur.
- FEBRUARIO -- Ut per Synodum Romanam vita religiosa in Urbe novo fervore revirescat.
- MARTIO -- Ut labores ad Concilium Oecumenicum praeparandum plenum effectum sortiantur.
- APRILI -- Ut sacerdotes inter sollicitudines sui muneris uberiore gratia Spiritus Sancti corroborentur.
- MAIO -- Ut tempus iuventutis debite aestimetur et sancte transigatur.
- IUNIO -- Ut Christifideles auxilium Spiritus Sancti pro denuo instauranda unione omnium christianorum in una vera fide Ecclesiaque instantenter implorent.
- IULIO -- Ut fraudibus et impietatibus inimicorum Dei veritas christiana strenue opponatur.
- AUGUSTO -- Ut in « *Ecclesia silentii* » consurgant ac perseverent copiosae vocationes ad statum sacerdotalem.
- SEPTEMBRI -- Ut omnes catholici inter perturbationes praesentes inter se et cum suis Pastoribus uniti maneant.

- OCTOBRI — Ut instante hora persecutionis per intercessionem B. V. Mariae fideles invicto animo roborentur.
- NOVEMBRI — Ut lectio Sacrae Scripturae in familiis promoveatur.
- DECEMBRI — Ut unio et pax populorum humilitate et mansuetudine christifidelium promoveantur.

MISSIONARIAE

- IANUARIO — Ut christiani orientales, ab Apostolica Sede se-
iuncti, studio verae perfectaeque unitatis fidei
cum Ecclesia catholica assequendae incendantur.
- FEBRUARIO — Ut Ecclesia, in Sinis persecutionem patiens, san-
ctae communionis integritate totius mundi Ca-
tholici, efficaciter fulciatur.
- MARTIO — Ut in Africa vita familiaris principiis Christianis
profunde imbuatur.
- APRILI — Ut Catholici efficaciter agere valeant contra pe-
ricula preli nocivi in missionibus.
- MAIO — Pro alumniis Catholicis ex Asia et Africa, qui in
universitatibus Europae et Americae studiis ope-
ram navant.
- IUNIO — Ut cooperantibus Catholicis auxilium spirituale
simul cum materiali praebetur regionibus minus
evolutis.
- IULIO — Ut in America Latina magnae missiones popula-
res profundos manentesque effectus habeant.
- AUGUSTO — Ut inter puellas numerus vocationum religiosa-
rum pro missionibus crescat.
- SEPTEMBRI — Ut caritas Christiana impediatur, ne Africa et Asia
ex odio stirpium a mundo Christiano avellantur.
- OCTOBRI — Ut catechistae in missionibus numero et qualita-
te augeantur.
- NOVEMBRI — Pro iuventute Japoniae.
- DECEMBRI — Ut Catholici in India sibi plene conscii fiant de
propria responsabilitate quoad apostolatum so-
cialem.

3.

5 martii 1959

Facultas pro Nostris in regionibus sub S. C. de Prop. Fide erigendi et benedicendi Stationes Viae Crucis (Rescriptum S. C. de Prop. Fide).

SACRA CONGREGATIO
DE PROPAGANDA FIDE

Prot. N. 826/59

Romae, 5 martii 1959

REVERENDISSIME PATER,

litteris die 18 februarii vertentis anni datis Paternitas Tua Reverendissima facultatem postulabat erigendi et benedicendi Stationes Viae Crucis eisque adnectendi solitas Indulgentias pro omnibus Superioribus domorum Societatis Iesu in territoriis a Sacra Congregatione de Propaganda Fide dependentibus et addita iisdem potestate delegandi ad eiusmodi erectionem et benedictionem duos alios e sua domo presbyteros, dummodo hisce in locis Seraphici Ordinis Minorum Conventus non existant.

Ad rem autem quod attinet tibi communicare satago hanc Sacram Congregationem, firmo manente Rescripto N. 300/59 diei 23 Ianuarii 1959, petitam facultatem concedere, attamen iis in territoriis tantum quae ab eadem Sacra Congregatione Societati Iesu concredita sunt.

Interea summa cum observantia subsignor.

addictissimus in Domino
† PETRUS SIGISMONDI, *a Secretis*

Rev.mo.
P. Timotheo Bouscaren, S. I.
Proc. Gen. Societatis Iesu
R O M A

4.

27 iulii 1959

Facultas Missae vespertinae, datis condicionibus, in nostris domibus (Rescriptum S. C. de Relig.).

SACRA CONGREGATIO
DE RELIGIOSIS

Prot. N. 6679/59

BEATISSIME PATER,

Praepositus Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter petit facultatem permittendi, in domibus Societatis et horis pomeridianis vel vespertinis, Sanctissimi Missae Sacrificii celebrationem pro alumnis et Scholasticis eiusdem Societatis Iesu.

Et Deus ...

EX AUDIENTIA SANCTISSIMI diei 27 iulii 1959

Sanctissimus Dominus Noster IOANNES XXIII, in Audientia die vigesima septima mensis iulii anni 1959 infrascripto Cardinali Sacrae Congregationis Negotiis Religiosorum Sodalium praepositae Praefecto concessa, Reverendissimo Patri Praeposito Generali Societatis Iesu facultatem benigne tribuit Sanctissimum Missae Sacrificium horis pomeridianis vel vespertinis permittendi in domibus Societatis cum alumnorum numerus vel spiritualis necessitas id exigere videtur et de consensu Ordinarii loci.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Die, mense et anno ut supra.

VALERIUS Card. VALERI, *Praefectus*

L. ✠ S.

P. Arc. LARRAONA, *Secr.*

5.

10 augusti 1959

De valore votorum post Noviciatum in Societate et de eorum solutione (Rescriptum S. C. de Relig.).

SACRA CONGREGATIO
DE RELIGIOSIS

Prot. N. 6711/59

BEATISSIME PATER,

Praepositus Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter implorat confirmationem « Formulae Instituti » Societatis, a Iulio III « Exposcit debitum », 21 iulii 1550, in forma specifica approbatae, modo iuri communi et pontificiis documentis consentaneo, in iis quae separationem ab Instituto alumnorum diversi votorum simplicium gradus spectant, prout infra exponitur.

I. - De Natura Votorum et de Iure quo regitur Dimissio.

In Societate Iesu tria genera votorum religiosorum distinguuntur, scilicet:

1. Vota *Scholasticorum* (qui ad sacerdotium destinantur) et *Coadiutorum temporalium non formatorum* (qui sunt laici). Haec vota emittuntur statim post biennium Noviliatus, ideoque vocantur « vota biennii », iisque emissis vovens etiam tum censetur et est in statu probationis, ad vota ulteriora seu ultima, i.e. in gradu praeparatorio, non definitivo.

2. Vota *Coadiutorum formatorum*, sive spiritualium (qui sunt Sacerdotes) sive temporalium (qui sunt laici). Ad haec vota generatim non admittuntur nisi religiosi qui saltem annos vitae religiosae decem, actatis triginta expleverunt.

3. *Professio sollemnis.*

Vota *Scholasticorum*, *Coadiutorum temporalium non formatorum* (de quibus supra in 1) et *Coadiutorum formatorum*, tam spiritualium quam temporalium (de quibus supra in 2), sunt quidem vota substantialia religionis, et per ea vovens fit vere et proprie religiosus et regularis; sunt tamen simplicia, non sollemnia, et quidem condicionata ex parte Ordinis, condi-

cione quae exprimi potest « si Societas eos tenere volet », vel aequivalenter (sicut saepe invenitur expressa in documentis pontificiis), « *tam diu obligati sunt, quam diu Praepositus Generalis eos in Societate retinendos esse censuerit* ».

Ex quibus iam patet haec vota, etsi *ex parte voventis perpetua*, propter condicionem tamen, quae clare etsi implicite in eis continetur, esse *ex parte Societatis aequivalenter temporaria*.

Haec peculiaris natura iuridica votorum simplicium Societatis Iesu determinatur in ipsa « Formula Instituti », quae dicitur, seu « Regula » fundamentalis nostri Ordinis; ac propterea unum est ex iis Instituti capitibus, quae ad eius substantiam pertinent.

Neque dici potest mere ius particulare; est enim veri nominis privilegium, quod Summi Pontifices pluries atque specificè approbarunt.

Ad professos votorum *sollemnium* quod attinet, canon 654 Codicis Iuris Canonici revocavit antiquum privilegium Societatis, a Gregorio XIV, Const. « Ecclesiae Catholicae » (1591) confirmatum secundum quod Praepositus Generalis poterat quemcumque Societatis religiosum *cuiuscumque gradus* dimittere « sine aliquo processu, tela aut ordine iudiciario ».

De religiosis votorum *simplicium* (de quibus solis hic agere intendimus), Pontificia Commissio ad Codicis Canones Authentice Interpretandos, a Praeposito Generali interrogata, respondit die 19 iunii 1918, his verbis:

« Reverendissime Pater:

Dubiis a Paternitate Tua propositis, scilicet:

1. An in Societate Iesu professio triennalis, de qua in canone 574, praemitti debeat votis simplicibus perpetuis quidem sed condicionatis ex parte Religionis, quae in eadem Societate post Noviciatum emittuntur, ita ut professi votorum simplicium adhuc censeantur et sint in statu probationis.

2. Utrum ii professi votorum simplicium, qui post Noviciatum vota emittunt, et Coadiutores formati, qui pariter vota simplicia perpetua sed eodem modo condicionata emittunt, dimitti e Societate nequeant nisi ad normam canonis 654 et sequentium:

Eminentissimi Patres in plenario coetu diei 3 iunii vert. ita responderunt:

Ad 1. Negative.

Ad 2. Negative, servato tamen praescripto canonis 647 § 2 ».

Aliis verbis (si liceat mentem Commissionis explorare) haec quae sequuntur clare determinata sunt:

1. *Votis simplicibus in Societate praemitti non debet professio triennalis votorum temporariorum ad normam canonis 574, cum ipsa vota simplicia, etsi perpetua, voventem tamen relinquant « in statu probationis » eodem fere modo ac vota temporaria.*

2. *Dimissio eorum qui haec vota simplicia emiserunt non requirit processum iudicalem ad normam canonis 654 et sequentium, sed eodem iure regitur ac dimissio a votis temporariis.*

Ratio declarationis in utriusque dubii solutione videtur fuisse *peculiaris natura iuridica votorum simplicium* in Societate Iesu, scilicet quod sub duplici aspectu qui in his dubiis proponebatur, haec vota *aequivalent et aequiparanda sunt votis temporariis.*

II. - Applicatio huius Responsi Alumnis Votorum Simplicium Diversi Gradus.

Neque dubium propositum neque eius solutio a Pontificia Commissione distinctionem fecit inter *duos diversos gradus votorum simplicium* in Societate, nempe inter vota « biennii », quae dicuntur (de quibus supra in I, 1) et vota « ultima » non sollemnia *Coadiutorum formarum* sive spiritualium sive temporalium (de quibus supra in I, 2). Cuius ratio facile cernitur; nam scopus principalis inquirentis erat praecavere *ut in neutro gradu votorum simplicium requireretur processus iudicialis*, qui per revocationem contrarii privilegii iam requirebatur pro dimissione eorum qui professionem sollemnem emiserunt.

Huic scopo, Commissio Pontificia benigne satisfacit, recte aestimans omnia vota simplicia Societatis esse quodam sensu temporaria, quia nempe voventes ligant tamdiu quamdiu Societas eos retinere volet et non ultra.

Sed discrimen quod intercedit in ipsis simplicibus Societatis votis, inter prima et ultima vota (de quo nihil expresse dicebatur sive in dubio proposito sive in responso Commissionis), iam paulo amplius exponendum videtur.

Prima nempe vota emittuntur in ordine ad ulteriora, id est ad ultima. Dum iis ligantur, Religiosi vero aliquo sensu sunt adhuc in periodo probationis, *num admittendi sint* ad gradum ulteriorem, et si affirmative ad quemnam (Coadiutoris vel Professi votorum sollemnium). A Societate pendet, per eius Praepositum Generalem, aut eos admittere ad vota ultima, aut eos ab iis definite excludere. Quo casu ipso facto excludendi sunt a perseverando in Ordine, et remittuntur in saeculum, votis solutis. Ea enim condicione vota emissa sunt. Quae condicio in ipsa formula votorum « biennii » clare exprimitur. Vovens enim declarat: « et promitto eandem Societatem me ingressurum, ut vitam in ea perpetuo degam, omnia intellegendo iuxta ipsius Societatis Constitutiones ». In formula votorum Coadiutorum formatorum, e contra, nihil huiusmodi invenitur, sed simpliciter vovent « perpetuam paupertatem, castitatem et obedientiam, iuxta modum in Litteris Apostolicis et Constitutionibus dictae Societatis expressum ».

Qui ultima vota simplicia pronuntiaverunt, scilicet *Coadiutores formati*, iam ad Societatem pleno quodam sensu admissi sunt, positionem in ea fixam et determinatam sunt adepti; dum *Scholastici et Coadiutores non formati*, qui sola vota « biennii » emiserunt, adhuc in via existunt ad definitivam admissionem, quae pendet a voluntate Praepositi Generalis eos admittendi vel excludendi, prout durante probationis tempore se aptos ad vitam et munera Societatis probaverint vel non. Proinde rationabile videtur ut illi (*Coadiutores formati*) nonnisi per viam dimissionis a religione separentur: hi, e contra, (*Scholastici et Coadiutores non formati*), per modum exclusionis « ob iustas ac rationabiles causas » ad normam canonis 637 de professis a votis temporariis, expleto votorum tempore.

Talis dispositio plene concors est « Formulae Instituti » Societatis et privilegiis non revocatis, toties a Summis Pontificibus confirmatis; neque videtur contraria sinceræ interpretationi citati responsi Pontificiae Commissionis, quae diversitatem votorum simplicium in Societate non consideravit.

Quare Orator humiliter implorat confirmationem doctrinae et praxis secundum quam prima vota *Scholasticorum et Coadiutorum non formatorum* eo ipso obligare cessant seu expirant quando ob iustas ac rationabiles causas Praepositus Generalis definite declarat Societatem eos retinere non amplius velle nec ad ulteriorem professionem admittere, sicut eo ipso cessant seu expirant vota temporaria ad normam canonis 637; servato tamen praescripto canonis 647 pro dimissione *Coadiutorum formatorum* sive spiritualium sive temporalium.

EX AUDIENTIA SANCTISSIMI diei 10 augusti 1959

Sanctissimus Dominus Noster IOANNES XXIII, in Audientia die decima mensis augusti anni 1959 infrascripto Secretario Sacrae Congregationis Negotiis Religiosorum Sodalium praepositae concessa, auditis et ponderatis rationibus allatis, decernit verba « servato tamen Praescripto can. 647 § 2 » responsi Pontificiae Commissionis Interpretationis diei 19 iunii 1918 intelligenda tantum esse de Coadiutoribus formatis; pro Scholasticis et Coadiutoribus temporalibus non formatis, servetur peculiare ius et praxis Societatis.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, die, mense et anno ut supra.

P. ARCADIUS LARRAONA, *Secr.*

P. VERDELLI, *Subs.*

6.

25 septembris 1959

Translatio festi BB. L. I. Mangin et Soc. MM. ad diem 11 iulii
(Rescript. S. Rit. C.).

SACRA CONGREGATIO
RITUM

Prot. N. 124/959

SOCIETATIS IESU

Cum Sanctus Laurentius a Brundusio, Conf., Ecclesiae Universalis Doctor renunciatus sit, eiusque festum die 21 iulii in

universa Ecclesia sit in posterum celebrandum, Rev.mus Procurator Generalis Societatis Iesu a Sanctitate Sua humillime postulavit facultatem transferendi in Calendario proprio eiusdem Societatis festum BB. LEONIS IGNATII MANGIN et Sociorum, MM. (simplex) a die 21 iulii in diem 11 eiusdem mensis, ritu simplici retento.

Sacra porro Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi a Ss.mo Domino nostro IOANNE PAPA XXIII tributarum, attentis expositis, benigne annuit pro gratia iuxta preces: servatis de cetero Rubricis.

Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Die 25 septembris 1959.

HENRICUS DANTE S. R. C. *Pro Secret.*

L. ✠ S.

TR. CRISAN, *a studiis*

7.

6 novembris 1959

Summus Pontifex gratias agit de ominibus et precibus primo anniversario recurrente Suae electionis (Epist. Card. Secret. Status).

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

Nº. 25126

Vaticano, 6 novembre 1959

REVERENDISSIMO PADRE,

Sono lieto di comunicarLe che l'Augusto Pontefice ha ricevuto con particolare gioia dell'animo la devota lettera di augurio, con cui la Paternità Vostra Reverendissima ha voluto rendersi interprete dei fervidi sentimenti Suoi e dell'intera Compagnia di Gesù, nel fausto anniversario della elevazione della Santità Sua al Trono di Pietro.

Reverendissimo Padre

Padre Giovanni Battista Janssens, S. J.

Preposito Generale della Compagnia di Gesù

R O M A

Il Santo Padre ha accolto con intima commozione tale testimonianza di fedeltà e di ossequio, che Gli viene da una Famiglia religiosa che, come la diletta Compagnia, fa del generoso servizio della Sede Apostolica la sua secolare divisa, ed il suo alto merito; ma più grande è stata la Sua soddisfazione nell'apprendere che cotesti Suoi figli intendono offrire un preziosissimo obolo spirituale di mille Ss. Messe, celebrate secondo le speciali intenzioni, ispirate al Suo cuore paterno dalle attuali, vaste necessità del ministero pontificale.

Il Vicario di Cristo esprime pertanto la Sua profonda riconoscenza a Lei ed a tutti i Suoi Confratelli, per questa prova di ardente pietà filiale e sacerdotale, che saprà potentemente attirare le copiose benevolenze divine sul Suo nuovo anno di responsabilità e di lavoro, per il bene della Chiesa universale; ed a Sua volta, per ricambiare il delicato omaggio, eleva al Cielo una preghiera, chiedendo al Signore che con la sua grazia continui ad assistere e fecondare la Compagnia, rendendola sempre più ricca di meriti, nell'adempimento lieto e fruttuoso della sua preziosa missione per il trionfo del regno di Dio.

In pegno degli invocati favori celesti, ed a rinnovata conferma della Sua paterna benevolenza, Sua Santità imparte una speciale Benedizione Apostolica a Lei, ai Suoi Collaboratori nel governo della Compagnia di Gesù, ed a tutti i Padri, particolarmente a quelli impegnati nelle più ardue e nascoste cure pastorali e missionarie.

Profitto dell'incontro per confermarmi con sensi di religioso ossequio

della Paternità Vostra Rev.ma
Dev.mo nel Signore
D. Card. TARDINI

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

8. 5 decembris 1958

DECRETUM S. CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE *de partiali mutatione finium Vicariatus Apostolici Kisantuensis, Societati Iesu commissi, et Vicariatus Apostolici Leopoldopolitani, Congregationi Immaculati Cordis Mariae commissi* (AAS LI 110).

9. 11 decembris 1958

In Insula Madagascaria, divisa Provincia Ecclesiastica Tananarivensi, constituuntur duae novae Provinciae Ecclesiasticae, quarum altera Fianarantsoaënsis, (Societati Iesu commissa) altera « de Diego Suarez ». (Decretum S. C. de Prop. Fide — AAS LI 449).

10. 18 ianuarii 1959

ALLOCUTIO *habita a Summo Pontifice IOANNE XXIII in magno Auditorio Pontificiae Universitatis Gregorianaë, quo Beatissimus Pater se contulerat* (AAS LI 74-79).

11. 4 februarii 1959

S. CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS *approbat Statuta Instituti Philosophici Oenipontani.*

12. 17 februarii 1959

Constitutio Apostolica *qua nova efficitur Praelatura nullius, Aricensis appellanda, in Chiliana Republica, (AAS LI 680) quae curis Patrum Prov. Chilensis commissa est.*

13.

15 aprilis 1959

Omina et vota Summi Pontificis pro nova Bibliotheca Universitatis S. Ludovici (Pr. Missouri).

TO OUR BELOVED SON
PAUL C. REINERT, S. J.
PRESIDENT OF SAINT LOUIS UNIVERSITY.

Active patron and promotor of scholarly and scientific undertakings, Our venerated Predecessor, Pius XII of immortal memory, graciously granted to Saint Louis University permission to copy on microfilm many of the most precious and important documents of the Apostolic Vatican Library. In an Autograph Letter addressed to you, beloved son, on January 2nd, 1953, the late Pontiff also permitted that the imposing building projected to house the library of your University and this outstanding collection of microfilmed manuscripts should bear the designation of « Pius XII Memorial Library ».

We are gratified now to learn that this edifice, honoring the memory of Our illustrious Predecessor, has already received the support of generous benefactors, whose efforts We commend, and of self-sacrificing and indefatigable helpers who promote its cause and favor its completion. Very much, however, still remains to be accomplished, before this praiseworthy aim can be attained. It is in testimony of Our paternal interest and encouragement, therefore, that We gladly impart to all those who have assisted or will aid in the future towards the termination of the « Pius XII Memorial Library », and in first place to you, beloved son, and your colleagues at Saint Louis University, Our particular Apostolic Blessing.

From the Vatican, April 15, 1959.

IOANNES PP. XXIII

14.

25 aprilis 1959

Territorium Rhodesiae Septentrionalis constituitur in Provinciam Ecclesiasticam, cum Dioecesi Metropolitana Lusakensi; tunc Exc. Adam Kozłowiecki, S. I., transfertur ab Ecclesia tit. Diospolitana infer. ad Sedem Archiepiscopalem Lusakensem (Decretum S. C. de Prop. Fide — AAS LI 794).

15.

9 iunii 1959

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS
per litteras Em.mi Card. Pizzardo nuntiat Patri Nostro regimen Pontificii Collegii Polonorum in Urbe transire sub immediata directione Episcoporum Poloniae.

16.

29 augusti 1959

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS
per decretum (n. 839/55/11) concedit ut in Instituto Scientiarum Socialium in Pontificia Universitate Gregoriana, alumni ordinarii qui, expleto primo anno regularis cursus academici, examina superaverint baccalaureatus gradu decorari possint.

17.

10 octobris 1959

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS
concedit decretum quo Pontificium Seminarium Nationale Mexicani B. M. V. de Guadalupe (Montezuma) affiliatur ad quinquennium Theologicae Facultati Pontificiae Universitatis Gregoriana, cum iure tribuendi alumnis, expleto quadriennio theologico, gradum academicum Baccalaureatus.

18.

10 novembris 1959

Constitutione Apostolica erecta est Hierarchia Episcopalis in Congo Belgico et Ruanda-Urundi. Proinde EE. DD. Andreas Lefebvre, S. I., Episcopus tit. Raphaneotan., evector est ad sedem residentialem Kikwitensem, et EE. DD. Alphonsus Verwimp, S. I., Episcopus tit. Ucculens., evector est ad sedem residentialem Kisantuensensem.

19.

Anno 1959

Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris.

- 16 ianuarii 1959 - P. IOANNES STAFFNER, (Vcpr. Belg.-Poon.) nominatur Rector Pontificii Seminarii Poonensis (*Decretum S. C. de Prop. Fide*).
- 12 martii 1959 - Exc. FRANCISCUS THOYER, S. I., Episcopus tit. Tuburbi min., renuntiatur Episcopus dioecesis Fianarantsoaënsis, in Archidioecesim evectae (AAS LI 180).
- 2 maii 1959 - P. CAELESTINUS TESTORE (Prov. Taur.) nominatur Consultor S. Congregationis Concilii (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).
- 4 iunii 1959 - P. ARNALDUS LANZ, (Prov. Taur.) approbatur a S. C. de Seminariis Rector et Praeses Pontificii Seminarii Regionalis Kuleritani. (*Epist. S. C. de Seminariis*).
- 18 iulii 1959 - P. RAIMUNDUS BIDAGOR (Pr. Tolet.), P. CAROLUS BOYER (Pr. Tolos.), P. PAULUS MUÑOZ VEGA (Vcpr. Aequat.) nominantur Consultores S. Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).
- 25 iulii 1959 - P. TIMOTHEUS L. BOUSCAREN. (Proc. Gen. S. I.) nominatur Consultor S. Congregationis de Religiosis (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).
- 9 septembris 1959 - P. MICHAEL FÁBREGAS (Pr. Tarrac.) nominatur Consultor S. Congregationis de Disciplina Sacramentorum (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).
- 23 octobris 1959 - R. P. IOSEPHUS OLEAGA GUEREQUIZ (Vcpr. Peruv.) nominatur Praefectus Apostolicus Sancti Francisci Xaverii in Peruvia (*Decretum S. C. de Prop. Fide* - AAS LI 920).
- 12 decembris 1959 - R. P. MICHAEL SQUELLA (Prov. Chil.) nominatur Administrator Apostolicus Praelaturae Nullius Aricensis, nuper erectae.
- 14 decembris 1959 - R. P. AUGUSTINUS BEA (Prov. Germ. Sup.) in Consistorio secreto creatur S. R. E. Cardinalis; die vero 17 in Consistorio publico a SS. D. N. Ioanne XXIII Galerum rubrum recepit.

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE

20.

22 ianuarii 1959

In Prov. Ranchiensi constituitur Regio Raigarh-Ambikapurensis.

AD R. P. IOANNEM B. MOYERSON
PRAEP. PROV. RANCHIENSIS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Labentibus his ultimis annis clarius in dies apparuit quam difficilis sit gubernatio totius Provinciae Ranchiensis si unico Superiori Maiori commissa manet. Propterea ante duos annos, cum Viceprovincia in Provinciam sui iuris evecta est, simul constituta est Regio Hazaribaghensis a Superiore cum potestate Superioris Maioris regenda, dependenter tamen a Provinciali Ranchiensi iuxta normas tunc statutas. Nunc autem graves rationes suadere videntur ut etiam territorium Dioecesis Raigarh-Ambikapurensis, quod ad Societatem attinet, in Regionem magis autonomam erigatur, quo simul onus Provincialis Ranchiensis ulterius sublevetur atque gubernatio eiusdem territorii fiat efficacior. Nam alia sunt problemata solvenda, consilia capienda, adiuncta consideranda in districtu Raigarh-Ambikapurensi, alia autem in districtu Ranchiensi. Itinera praeterea inter hos duos districtus non solum sunt longa sed etiam temporibus pluviis vix ac ne vix quidem pervia, ita ut visitationes Provincialis ea qua convenit facilitate, frequentia et duratione institui non possint. Accedit quod commercium quoque litterarum lentius est, propter quod negotia et decisiones nimis differuntur. Opportunum igitur videtur administrationem illius territorii Superiori dependenti cum potestate Superioris Maioris committere ut praedictis difficultatibus, quatenus fieri potest, apte provideatur.

Itaque lumine divino enixe implorato, auditis praeter R^{am}

V^{erum} eiusque Consultores Patribus Assistentibus, haec quae sequuntur in Domino decernunt

Una atque integra remanente Provincia Ranchiensi, erigitur Regio Raigarh-Ambikapurensis, quae complectitur idem territorium ac hodierna dioecesis eiusdem nominis atque administrabitur a proprio Superiore cum potestate Superioris Maioris quem Praepositus Generalis nominaverit.

Ad novam Regionem pertinebunt omnia opera et domus Societatis intra idem territorium nunc existentia vel in posterum ibi erigenda.

Quod attinet ad socios, Superioris Regionis iurisdictioni subsunt omnes Nostri qui actu sunt vel erunt a Provinciali applicati domibus vel operibus eiusdem territorii; Provincialis autem applicatos ne advocet e territorio Regionis neve ei novos applicet nisi audito Superiore Regionis. Erga Scholasticos tamen vel alios Nostros in domibus extra Regionem studentes vel laborantes, etiamsi in ea nati fuerint, Superior Regionis nullam habebit auctoritatem.

Superior Regionis, nisi Praepositus Generalis de singulis aliud statuerit, iis facultatibus iisque officiis gaudebit quae Praepositis Viceprovinciarum dependentium tribui solent, suosque habebit Consultores a Praeposito Provinciae Ranchiensis nominandos; ipse autem ad Consultationem Provinciae vocandus erit, si in ea erunt tractandae res quae ad Regionem pertinent. Intra territorium Regionis igitur inter alia suos ab una domo ad aliam libere transferet, visitationes annuas domorum instituet, rationes conscientiae accipiet. Negotia autem omnia ad gubernationem pertinentia quae cum Praeposito Generali tractanda sunt, tractabit mediante Provinciali, cui etiam licebit Regionem quandoque visitare praesertim ut personas et res melius cognoscat.

Quoad epistolarum commercium in Regione, ex officio cum Praeposito Generali et cum Provinciali, serventur normae quae Superioribus et Consultoribus Viceprovinciarum dependentium in Instituto praescribuntur¹. In ratione autem annuntiandi defunctos in Societate et circa suffragia pro eis peragenda nihil immutetur.

Impraesentiarum nulla erit communium honorum divisio inter Provinciam et Regionem; propterea ex Arcis Provinciae solventur sumptus communes Regionis. Ut autem habeatur ordinata et stabilis ratio eiusmodi sumptus solvendi, Provincialis cum Superiore Regionis conventum ineat atque Praeposito Generali approbandum proponat.

Si in his normis exsequendis ortum fuerit dubium, id Praeposito Generali proponatur solvendum.

¹ Cfr. *Epit.* n. 860.

Hae litterae in omnibus domibus Provinciae Ranchiensis in festo Apparitionis B. V. M. Immaculatae, proximo die 11 februarii, ad mensam legantur, ab illoque die haec nova ratio territorii Regionis gubernandi vigere incipiat.

Dominus Noster, intercedente Beatissima Virgine Maria, faxit ut hac administrationis divisione facta opera apostolica in Regione, necnon in reliqua tota Provincia, magis magisque promoveantur et evolvantur ad maiorem Dei gloriam.

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, die 22 ianuarii 1959.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

21.

19 februarii 1959

Prorogatur facultas pro Noviciis ruri commorandi per aliquod anni tempus.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Mandante A. R. P. Generali, ad R^{an} V^{an} mitto exemplar Rescripti S. Congregationis de Religiosis die 16 februarii huius anni dati ¹, quo « facta sanatione quoad praeteritum » conceditur ad aliud quinquennium ut Praepositus Generalis prorogare possit Noviciis nostris facultatem vitae communis per aliquod anni tempus ruri du-
cendae, quin valor ipsius noviciatus detrimentum patiatur ².

Vi huius concessionis, omnibus nostris Noviciatibus, qui hanc facultatem antea obtinuerunt, A. R. P. Generalis eam prorogat ad quinquennium, si eadem perdurat necessitas. Quodsi alius Noviciatus eadem facultate indigeat, Praepositus Provinciae ad A. R. P. Generalem recurrat.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 19 februarii 1959.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

¹ Vide superius pag. 569.

² Cfr. AR XII 460.

22.

7 martii 1959

Normae quaedam de ordinaria administratione Provinciarum et Viceprovinciarum independentium quae tamen aliquomodo sunt « Missiones ».

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Hoc ultimo decennio, propter mutata tempora rerumque adiuncta visum est, in usum denuo adducta ratione regendi Missiones externas quae in antiqua Societate fere ab initio adhibita est, non paucas nostras Missiones in independentes Viceprovincias vel Provincias erigere, quae, etsi sub iurisdictione exterorum Superiorum non amplius retinerentur, tamen manerent « Missiones » vero sensu earum Provinciarum, a quibus antea etiam iuridice dependebant, ab iisque adiutorium tam hominum quam pecuniarum accipere pergerent. Exinde autem exortae sunt aliquae difficultates de ordinaria administratione, quae solutionem postulant; opportunum igitur duco nonnullas normas promulgare ad eiusmodi dubia tollenda.

Agitur tantum de independentibus Viceprovinciis vel Provinciis (in sequentibus normis « Provinciae destinationis »), in quas impletis quibusdam condicionibus, praesertim ultimis votis emissis vel definito tempore commorationis expleto, ipso facto et definitive transcribuntur quidam socii, interim applicati, qui proveniunt ex certis alienis Provinciis (« Provinciis originis »), iuxta ea quae tempore erectionis singularum divisionum independentium statuta sunt. In his casibus autem « applicatio » sibi vult aliquid plus quam solita applicatio¹ atque magis accurate definiri potest quaedam « adscriptio inchoata », cum ordinarie ad plenam alienae Provinciae adscriptionem tendat. In normis quae sequuntur « Provincialis originis » est Provincialis vel Viceprovincialis « proprius » socii interim applicati; « Provincialis destinationis » autem est Provincialis vel Viceprovincialis divisionis in quam applicatus, condicionibus impletis, ipso facto definitive transcribetur.

Quibus omnibus praemissis, haec statuo servanda pro sociis Viceprovinciarum vel Provinciarum modo supra dicto applicatis, nisi in singulis casibus vel pro singulis Viceprovinciis vel Provinciis Praepositus Generalis aliud iam statuit vel in posterum statuerit:

¹ Cfr. *Epit.* n. 817 § 3.

1) *Admissio Scholasticorum sic applicatorum ad Theologiam*²:

a) Provincialis destinationis est Informatores designare, informationes cum suis Consultoribus examinare, atque ultimam sententiam ferre, dummodo Scholastici magisterium in Provincia destinationis peregerint; si autem dubium de aptitudine candidati ortum fuerit, Provincialis destinationis petet sententiam etiam Provincialis originis, sed ipse ultimam sententiam feret.

b) Si vero Scholastici magisterium alibi peregerint Provincialis loci in quo id egerunt, sive sit Provincialis originis sive non, est Informatores designare et informationes cum suis Consultoribus examinare, sed informationes et iudicia mittet Provinciali destinationis, qui ultimam sententiam feret.

2) *Admissio Scholasticorum sic applicatorum ad Ordines Maiores*:

a) Si Scholasticus operam dat theologiae intra ipsam Provinciam destinationis, huius Provincialis est Informatores designare, informationes cum suis Consultoribus examinare, atque ultimam sententiam ferre, sine necessitate petendi sententiam Provincialis originis.

b) Si autem Scholasticus operam dat theologiae extra Provinciam destinationis, Provincialis loci in quo situs est Theologatus, sive sit Provincialis originis sive non, est Informatores designare et informationes cum suis Consultoribus examinare, sed informationes et iudicia mittet Provinciali destinationis, qui ultimam sententiam feret. Item suffragia examinis ad gradum atque examinis de universa Theologia ad Licentiam consequendam ad Provinciale destinationis mittenda sunt.

c) Ubi casus id fert, eadem normae servandae sunt de admittendis ad *tonsuram et Ordines minores*, prout Scholasticus philosophiam intra vel extra Provinciam destinationis peregerit.

3) *Admissio candidatorum sic applicatorum ad gradum*³:

Promotionem ad gradum curare, Informatores designare, informationes cum suis Consultoribus examinare et Praeposito Generali proponere est Provincialis destinationis, sine necessitate rem referendi Provinciali originis; huius autem sententiam petet si candidatus in Provincia destinationis perbreviter tantum versatus est vel de eius promotione aut dilatione dubium ortum fuerit. Postea etiam certiore faciet Provinciale originis de promotione aut dilatione candidati.

² Cfr. *Practica Quaedam* n. 54.

³ *Ibid.* n. 67.

Documenta ultimorum votorum in Archivo Provinciae destinationis servabuntur, exemplar vero documentorum renuntiationis bonorum, etiam eorum quae ad effectum iure civili consequendum requiruntur, in Archivo Provinciae tum originis tum destinationis servetur.

Velit igitur R^a V^a curare ut hae normae notae fiant omnibus, quorum interest, e. g. iis quorum est suffragia examen ad Provincialem transmittere, etc., ita ut accurate serventur.

Hanc nactus occasionem R^{ae} V^{ae} in mentem revocare velim id quod praescriptum est circa Informationes de promovendis ad gradum satis mature mittendas, ita scilicet ut *saltem duobus ante diem promotionis mensibus* Romam perveniant⁴. Sufficiens enim tempus requiritur tum ut Generalis ultiores informationes de candidatis petere et accipere, quatenus oportet, vel de acceptance et applicatione bonorum Societati in renuntiationibus oblatorum, si opus est, respondere possit, tum ut promovendi tempestive certiores fieri et omnia, quae promotioni praemitti debeant, nominatim Exercitia Spiritualia, peragere valeant. Informationes igitur mature sunt colligendae. Omne etiam id agendum est ne per inadvertentiam omittantur informationes de promovendis qui extra Provinciam versantur nec alienae Provinciae applicantur, ut non raro in praeterito accidit quoad Patres et Fratres Romae in domibus interprovincialibus degentes.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 7 martii 1959.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

23.

23 martii 1959

Nuntiatur mors et praescribuntur suffragia pro P. L. Dumoulin, olim Secretario Societatis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Die 21 decurrentis mensis pie in Domino obiit P. Ludovicus Dumoulin (e Provincia Belgica Septentrionali), qui a die 14 apri-

⁴ *Ibid.* n. 68.

lis 1937 ad diem 8 septembris 1945 munere Secretarii Societatis functus fuerat.

Quem nuntium R^a V^a cum omnibus Nostris communicare velit, curetque ut suffragia decreto 290, 8° Collectionis Decretorum¹ praescripta peragantur: scilicet quivis Sacerdos unum Sacrum applicet, qui vero sacerdotes non sunt Coronam unam seu tertiam Rosarii partem recitent et Missam atque Communionem offerant, pro anima carissimi in Christo defuncti.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 23 martii 1959.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

24.

17 aprilis 1959

Communicatur rescriptum cum facultate erigendi et benedicendi Stationes Viae Crucis in territoriis sub S. C. de Prop. Fide.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro, cum R^a V^a communico Rescriptum Sacrae Congregationis de Propaganda Fide die 5 martii huius anni datum¹ (Prot. N. 826/59), quo Superioribus domorum Societatis in quibusdam territoriis et sub quibusdam condicionibus conceditur facultas erigendi et benedicendi Stationes Viae Crucis eisque adnectendi solitas Indulgentias, necnon potestas eandem facultatem duobus aliis eiusdem domus sacerdotibus delegandi.

Notandum autem est hanc facultatem concedi tantum pro territoriis in quibus Conventus Seraphici Ordinis Minorum non sunt et quae, a Sacra Congregatione de Propaganda Fide dependentia, Societati concredita sunt, i. e. ubi etiam Superior Ecclesiasticus est ex Societate. Validum tamen manet Rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis die 23 ianuarii huius anni datum (Prot. N. 300/59),

¹ *Epit.* n. 854 § 2, 8°.

¹ Vide superius pag. 572.

quo particularis facultas circa potestatem erigendi Stationes Viae Crucis ad decennium prorogatum est in favorem Provinciae Ranchiensis et Viceprovinciarum Africae Centralis et Calcuttensis.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 17 aprilis 1959.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

25.

20 aprilis 1959

De renovatione facultatum in usu dispensationis apostolicae.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Ex commissione Patris Generalis omnibus Praepositis Provinciarum et Viceprovinciarum independentium in mentem revocare velim necessitatem renovandi proximis mensibus currentibus facultates in usu dispensationis apostolicae de stipendiis Missarum, de stipendiis pro ministeriis, de minervalibus scholarum¹, si id nondum factum est. Hae enim facultates, quae singulis Praepositis petentibus a Patre Nostro conceduntur, anno 1956 renovatae sunt plerumque ad triennium². Singulorum igitur Praepositorum erit, prout iuxta tempus prioris concessionis in singulis casibus oportet, harum facultatum renovationem tempestive petere, postquam sedulo in Domino perpenderit num usus talium facultatum deminui, vel etiam tolli, possit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 20 aprilis 1959.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

¹ Cfr. AR X 42-43; 142-150.

² Cfr. AR XIII 82.

26.

3 maii 1959

Commendatio de « Office international de l'Enseignement catholique ».

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Simul cum his litteris communico cum R^{ae} V^{ae} folium, cuius inscriptio *Note sur l'Office international de l'Enseignement catholique*. Exponitur in eo, quantae utilitatis sit organum, quod rationibus educationis catholicae consulat coram magistratu, quem vocant UNESCO, quodque proinde ubique sit adiuvandum.

Cum revera huic negotio magnum momentum apostolicum attribuendum sit, ita ut de eo in communi coetu Superiorum Generalium omnium Ordinum Religiosorum fuerit tractatum; cumque illud *Office international* partibus catholicae educationis fungens omnino promotione dignum sit, enixe rogare velim a Provincia- rum Praepositis harum regionum, ubi Foedera Nationalia iam existunt, ut relationes cum iis foveant eaque pro posse adiuvent. Ubi vero talia nondum existunt, inquirantur viae, quibus ad ea constituenda contribuat, audito ipso *Office international*.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 3 maii 1959.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

Note sur l'« Office international de l'Enseignement catholique ».

Il est important que l'enseignement catholique soit connu et, si possible, représenté dans les organisations internationales en particulier à l'Unesco.

L'Unesco patronne de nombreuses initiatives, enseignement de base, etc., — qui intéressent au plus haut point le bien des âmes, en particulier dans les pays sous-développés, comme le sont presque tous les pays de Missions, de grandes parties de l'Amérique Latine et même certains pays d'Europe.

Dans les plans de l'Unesco, l'enseignement catholique était pratiquement ignoré, et traité comme non existant. Il ne semble pas qu'il faille voir en cela une intention d'hostilité, mais seulement une véritable ignorance. L'Unesco prend ses informations auprès des Gouvernements; ceux-ci ne l'informent que sur les écoles d'Etat.

Il était donc extrêmement désirable qu'un organisme, groupant tout l'enseignement catholique, puisse officiellement représenter celui-ci auprès des organes de l'ONU.

C'est dans ce but qu'a été créé à La Haye l'« Office international de l'Enseignement catholique », approuvé par l'Autorité ecclésiastique. Cet Office, groupant toutes les fédérations nationales de l'Enseignement catholique à tous les degrés — du primaire au supérieur — est en mesure, par le fait même, de centraliser les renseignements et de les communiquer à l'Unesco. *Il a obtenu le statut consultatif auprès de cet organisme.*

Il semble donc désirable que tous les Instituts qui dirigent des écoles, soit dans la mère-patrie soit dans les pays de Missions, consentent à affilier l'ensemble de leurs écoles à la Fédération nationale de l'Enseignement catholique, et par elle à l'Office international.

Entre autres avantages possibles, il n'est pas exclu que l'on puisse compter sur l'aide de techniciens de l'Unesco, sur des subides pécuniaires, et autres du même genre. Déjà certaines institutions catholiques jouissent de ces avantages.

L'« Office international de l'Enseignement catholique » demande à ses affiliés de l'aider, chacun pour sa part, à subvenir aux frais d'organisation et de fonctionnement. Cette contribution, étant donné le but poursuivi, est modeste et sera largement compensée par les avantages d'ordre spirituel surtout, que l'Enseignement catholique en retirera.

Nous savons tous combien le Saint-Siège insiste pour que les oeuvres catholiques ne restent pas à l'écart de ces grandes organisations internationales, « neutres » certes, mais qui ne se pénétreront d'esprit chrétien ou du moins de respect pour l'esprit chrétien, que si nous y entrons et y faisons entendre notre voix.

A cette note est jointe la liste des Fédérations nationales de l'Enseignement catholique existant à ce jour, et auxquelles il serait désirable que nous nous affilions. Dans les pays où pareille Fédération n'existe pas encore, l'initiative de la fondation pourrait être prise par nos Religieux, d'accord avec les autres Supérieurs religieux de la région.

L'adresse de la direction générale de l'Office international, dont Mgr Op de Coul est Président, est la suivante:

Office international de l'Enseignement catholique,

275 Bezuidenhoutseweg, La Haye, Pays-Bas.

27.

17 maii 1959

Territorium Insulae Portoricensis transfertur e Viceprovincia Antillensi ad Provinciam Neo-Eboracensem.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Viceprovincia Antillensis, quam e Provincia Legionensi seiunctam anno 1952 independentem constituimus, summo nisu fervoreque his annis operata est ad Societatem dilatandam et stabiliendam, atque apostolicos labores in vastissimo territorio difficultatum pleno perficiendos. Prudens autem gubernandi ratio a nobis postulare videtur ut, aliquam territorii partem ab ea Viceprovincia aliis committendo, viribus et labori Nostrorum Antillensium prospiciamus, fideique in America Latina defendendae et promovendae consulamus.

Quare, habita ratione peculiaris omnino habitudinis erga Status Americae Foederatos in civili gubernatione atque civium commigrationis et commercii inter Portoricensem Insulam et Statum Neo Eboracensem, aequum duximus illius Insulae territorium cum Societatis Neo Eboracensi Provincia coniungere, huius zelantissimis Sociis aperiendo novum evangelicum campum. Viceprovincia Antillensis independents effecta invenit in Puerto Rico Insula Aibonitense Seminarium interdioecesanum a Nostris administratum et Collegium vix incoeptum in urbe San Juan. Septem post annos Domus Exercitiorum adest, Seminario adnexa; Collegium S. Ignatii prospere procedit; magnam Paroeciam in eadem urbe Nostri regunt; opus maximi influxus exercent per spiritualem assistentiam alumnis Universitatis praestitam et Centrum quoddam Socialé pro tota Dioecesi ingenti cum fructu dirigunt. De his progressibus debitae habeantur laudes Superioribus et Sociis Viceprovinciae Antillensis.

Nunc vero, attentis informationibus Praepositorum Neo Eboracensis et Antillensis, qui diligenti examine omnia perpenderunt, necnon Patrum Assistantium consilio suscepto, precibusque ad Patrem luminum effusis, ea quae sequuntur decernimus:

1) Ex Antillensis Viceprovinciae territorio Insulam Puerto Rico seiungimus, cum omnibus Societatis domibus et operibus ibi existentibus, atque territorio Provinciae Neo Eboracensi cooptamus, tamquam territorium Provinciae separatum atque in ambitu Assistentiae Americae inscriptum.

2) Socii Societatis nativitate Portoricensis nunc ad Antillensem Viceprovinciam pertinentes pleno iure inscribentur Provinciae Neo Eboracensi; ceteri Nostri in Insula operam dantes eidem Provinciae applicati habeantur, neque inde removeantur nisi de mutuo Praepositorum consensu.

3) De ceteris rebus temporalibus iam inter se Praepositi convenerunt et nostram probationem susceperunt.

4) Dubia si qua oriantur in hoc decreto exsequendo, Praeposito Generali solvenda proponantur.

Hoc nostrum decretum die festo Visitationis Beatae Mariae Virginis 2 iulii in praecipuis saltem domibus Provinciae Neo Eboracensis et Viceprovinciae Antillensis ad mensam legatur et exinde plenam vim habere incipiat.

Benignissimus Dominus et Pater messis evangelicae, intercedente Dei Genetrice, benedicat, confirmet, prosperet ea quae divinam gloriam intuentes et animarum salutem statuimus, atque Societatis filiis virtutes viresque apostolicas ad campum dominicum excolendum conservare et augere dignetur.

Datum Romae, die 17 maii
in festo Pentecostes, anni 1959.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

28.

21 iunii 1959

In Apostolatu Orationis constituitur « Sectio ad unionem christianorum ».

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Unio omnium christianorum in una Ecclesia Christi in dies ardentius desideratur et instantius appetitur. Sat notae sunt industriae, quae in hunc finem extra Ecclesiam fiunt, vel studia illa quae consentiente Ecclesiastica Auctoritate instituuntur quo expeditius ad Christi Ecclesiam omnes qui veritatem quaerunt redire possint. Tales conatus peculiare momentum acceperunt, postquam Ipse Summus Pontifex haud semel manifestavit intentionem ea omnia suscipiendi quae unitati desideratae quam plurimum faverent.

Vix decet utique Societatem se tenere alienam ab huiusmodi inceptis quorum felix eventus in Dei gloriam ac salutem animarum adeo redundet. Proposita in actum reducenda in Instructione Sancti Officii diei 20 decembris 1949 iam edita sunt¹; Superiorum igitur erit, pro diversa conditione Nationis vel Dioecesis ubi versentur, providere quaecumque a Nostris suscipi possint. Cum autem difficultates, quas superari oportebit si unquam ad eam optatam unionem consequendam devenietur, gravissimas se praebeant, imprimis necesse est ut, praemissa christifidelium instructione debita de quaestionibus ad *re-unionem* spectantibus, motus quidam orationum fervidarum excitetur, sicut annotatur in citata Instructione:

« Quo autem tam praeclarum opus *reunionis* omnium christianorum in una vera fide Ecclesiaeque magis in dies evadat insignita pars universae animarum curae, totusque populus catholicus ipsam 'reunionem' instantius a Deo imploret, iuvabit profecto, ut fideles de his quaestionibus conatibusque nec non de Ecclesiae ad rem praescriptionibus, deque rationibus, quibus eadem nitantur, opportune, v. gr. per Litteras Pastorales, edoceantur. Omnes quidem et praesertim Sacerdotes et Religiosi adhortandi et inflammandi sunt, ut suis orationibus et sacrificiis idem opus fecundare ac promovere studeant, monendique omnes, nulla alia re efficacius

¹ AAS XLII (1950) 142-147.

errantibus sterni viam ad veritatem et Ecclesiam amplectendam quam fide catholicorum probis moribus comprobata » ².

Ut Sanctae Ecclesiae voluntati sic expressae modo convenienti satisfacere possimus, illud mihi videbatur evasurum esse perutile, si intra Apostolatam Orationis propria quaedam *Sectio ad unionem christianorum in unica Christi Ecclesia instantè implorandam* instituat. Quapropter, re mature considerata, Sectionem Apostolatus Orationis supra nominatam his litteris constituo eiusque Statuta cum R^a V^a communico.

Ratio praecipua cur talem actionem orandi pro *re-unionem* christianorum in unica Ecclesia Christi cum Apostolatu Orationis coniungere conveniat, haec est, ut cultus SS.mi Cordis Iesu in illum motum pro *re-unionem* dirigatur. Qui cultus, tamquam remedium necessitatibus maioribus nostri temporis spiritualibus apprimè apponendum, et in specie, ad reditum christianorum separatorum ad Ecclesiam Catholicam impetrandum, a Summis Pontificibus persaepe et explicite commendatus est. Petitio, v. gr., in formula consecrationis generis humani ad SS. Cor a Leone XIII promulgata sic exprimitur: « Rex esto eorum, quos aut opinionum error deceptos habet, aut discordia separatos, eosque ad portum veritatis atque ad unitatem fidei revoca, ut brevi fiat unum ovile et unus pastor ». In precatione piaculari Pii XI imploramus misericordiam Cordis Iesu non solum pro nostris propriis flagitiis, sed etiam pro illorum, « qui longe a salutis via aberrantes, vel te pastorem ducemque, vel, baptismatis promissa conculcantes, suavissimum tuae legis iugum excusserunt ». Et Pius XII in cultu SS.mi Cordis medium videt, quo obtineatur, ut qui domum Patris reliquerunt, « inihi denuo stolam primam induant atque anulum, fidei erga animi sui sponsum insigne, digito recipiant » ³.

Sperare equidem licet fore ut hoc tenue auxilium quod Matri Ecclesiae afferamus, fructu non careat reddatque vel maturius efficacem illam Iesu precationem, « ut omnes unum sint, sicut tu Pater in me, et ego in te, ut et ipsi in nobis unum sint ».

Commendo me ss. Sacrificiis et orationibus.

Romae, die 21 iunii 1959,
in festo S. Aloisii Gonzaga.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

² *Ibid.* 146, 147.

³ Litt. Enc. *Haurietis aquas*, AAS XLVIII (1956) 349.

APOSTOLATUS ORATIONIS

SECTIO AD UNIONEM CHRISTIANORUM IN UNICA CHRISTI ECCLESIA INSTANTER IMPLORANDAM

Inter desideria, quae Cor Salvatoris nostri tempore vitae terrestri profunde commovebant et quae sine dubio etiam in caelis obiectum peculiare suae apud Patrem intercessionis constituunt, unitas Ecclesiae a se constitutae sane praecipuum quemdam locum obtinet. Nam magnum illud desiderium Domini « ut omnes unum sint »⁴, impleri non potest nisi in ipsius Ecclesia, quae, sicut natura sua est sancta et apostolica, ita etiam est una et catholica. Quo magis igitur hodie christiani cuiusvis appellationis, iamdiu saecularibus dissentionibus seiuncti, Ecclesiam Christi, unam et sanctam, quaerunt et appetunt, eo maioris momenti est, ut tales industriae et conatus assidua imprimis omnium christifidelium precatione fulciantur. Cum itaque fini Apostolatus Orationis plane respondeat, ut eius socii hanc intentionem Cordis Iesu suam faciant atque impense orent, ut tristis haec christianorum separatio e medio tollatur et omnes unice Ecclesiae Christi adhaereant, apud Apostolatum Orationis Sectio constituitur, cuius sociis primum munus incumbet ad huiusmodi finem et ipsi orare et alios ad orandum impellere. Normae ad instituendam et moderandam hanc Sectionem sunt hae:

I. - FINIS

Finis « Sectionis ad unionem omnium christianorum in unica Christi Ecclesia implorandam » est, promovere inter socios Apostolatus Orationis primum orandi pro unione christianorum in una Ecclesia Christi atque in eis illum spiritum caritatis apostolicae excitare et fovere, qui ad opus unionis etiam actione adiuvandum impellit.

II. - MEDIA

1. *Cultus SS. Cordis Iesu.* — Cum ex ipsa sua indole cultus SS. Cordis Iesu sit via optima ad superandas difficultates et peculiare nostrae aetatis necessitates, fiat oblatio, quam socii secundum usum Apostolatus Orationis cotidie ad intentiones Cordis Domini faciunt, etiam ad implorandum reditum omnium christianorum in unum Christi ovile. Omni mense autem ad eandem intentionem instituitur Hora Sancta, in qua debita quoque reparatio offeratur SS. Cor-

⁴ Io. XVII 21.

di Iesu pro omnium, qui christianum nomen profitentur, peccatis in separatione et post separationem commissis. — Zelo et conditionibus singulorum relinquitur etiam aliis exercitiis cultus SS. Cordis in eundem finem susceptis gratiam unionis a Domino implorare.

2. Exercitia pietatis. — a) *Supplicationi novendiali ante Pentecosten* a Leone XIII introductae et *Octavae orationis* quam vocant, a die 18 ad diem 25 ianuarii haberi solitae, ubi publice celebrantur intersint et cooperentur. Ubi autem fortasse publice non celebrantur, eas saltem privatim sive singillatim sive cum aliis peragant et consentiente Auctoritate Ecclesiastica haec exercitia promoveant.

b) Inter alia pietatis exercitia, quae a sociis praeterea ad libitum suscipi possunt, commendatur praesertim, ut « Missa ad tollendum schisma », cuius textus optime quoque applicatur reliquis christianis ab unitate Ecclesiae separatis, a sacerdotibus identidem celebretur aut a christifidelibus celebrari fiat, et Corona B. Mariae Virginis recitetur.

3. Ad fovendum in se et in aliis spiritum apostolicum unionis, socii:

a) pro sua cuiusque condicione sese edoceant aliosque sedulo certiores faciant de omnibus, quae a Sancta Sede vel ab Episcopis circa « motionem unionis » ordinantur vel commendantur, eaque diligenter exsequantur;

b) operam dent bono exemplo, praesertim caritate fraterna erga eos, qui ab Ecclesia Catholica seiuncti sunt, amorem Christi fundere.

III. - ORGANISATIO

1. Haec Sectio a Directore Locali Apostolatus Orationis in omni Centro Apostolatus Orationis institui potest.

2. In eam recipi possunt omnes socii Apostolatus Orationis, qui parati sint non solum ipsi pro unione omnium christianorum in una Ecclesia orare, sed etiam hunc modum orandi et hunc spiritum apostolicum unionis, sicut in § II indicatum est, inter alios promovere.

3. Ut quis fiat membrum huius Sectionis requiritur et sufficit, ut a Directore Locali Apostolatus Orationis admissionem petat et ab eo verbo aut scripto admittatur. Quaecumque aliae condiciones aut caeremoniae, quae fortasse propter condiciones loci instituendae videbuntur, validitatem admissionis non tangunt. Directores Locales autem monentur, ut tantummodo tales socios admittant, qui ad exercendum huiusmodi apostolatuum sint apti.

4. Socii Sectionis singulis mensibus aut saltem quarto quoque mense convenient, ut de eis agant, quae ad promovendum finem Sectionis servire possunt.

IV. - COOPERATIO

Socii sua studia et conatus curae pastoralis paroeciali et dioecessanae inserant et subordinent, et quantum fieri potest, intime aliis societatibus vel consociationibus cooperentur, quae eundem finem unionis christianorum prosequuntur.

Romae, 5 iunii 1959,
in festo SS. Cordis Iesu.

Director Generalis Apostolatus Orationis
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

29.

31 iulii 1959

Missio Sinoiensis constituitur, Prov. Germaniae Orientali commissa, seiuncta a territorio Missionis Salisburiensis.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Post institutam plus octoginta abhinc annis antiquam Zambesianam Missionem vastissimam, ipsum territorium multoties divisum est et labor apostolicus non tantum pluribus Provinciis Societatis sed etiam aliis Institutis religiosis commissus. Itemque, per complures annos Patres et Fratres singularum Provinciarum Germaniae cum zelo exemplari in territorio Salisburiensis Missionis Patribus Provinciae Angliae commisso operam adiutricem navarunt, atque partem notabilem fructus animarum intra illud territorium percepti sibi vindicare possunt; neque desunt monumenta etiam materialia, quae circumspecti praesto sunt multis in locis ubi religiosi aliorum Institutorum his diebus laborant, templa, nempe, et scholae aliaque zeli instrumenta a nostris FF. Coadiutoribus sollerter et artificiose fabricata. Alius quidem plantat, alius rigat, sed Deus dat incrementum.

His recentioribus annis, quo efficacius progressui Sanctae Ecclesiae in ea regione consuleremus, ratione etiam habita evolutionis in territorio Salisburiensis Missionis tum populi indigenae cum immigratorum stirpis diversae, nobis visum est, quod ad regimen Societatis attinet, instituere intra Archidioecesim Salisburiensem, libenter approbante eiusdem Ordinario, regionem quandam missionariam Patribus Germanis committendam. Cui consilio libentissime annuit Praepositus Provinciae Germaniae Orientalis, ideoque constitutum est ut pars territorii praesentis Salisburiensis Missionis, cuius limites ii quorum intererat iam statuerunt, curae particulari esset Patribus et Fratribus Provinciae Germaniae Orientalis, qui cum aliis eidem Regioni assignandis proprio Superiore gauderent.

Perpensis, igitur, informationibus ad nos transmissis, et accepto unanimi consensu Praepositorum Provinciarum Angliae et Germaniae Orientalis necnon Superioris Regularis Salisburiensis Missionis, auditis eorum Consultoribus, postquam consilium Patrum Assistentium audivimus et preces ad divinum auxilium obtinendum rite effudimus, ea quae sequuntur in nomine Domini statuimus:

1. Illam partem territorii Salisburiensis Missionis in qua hoc tempore includitur duplex tractus Lomagundi et Darwin (excepta, vero, Kutamana regione cum duobus septis reservatis, Rothwell et Extension) cum omnibus Societatis domibus et operibus ibi iam existentibus, ab eadem Missione a Provincia Angliae dependenti seiungimus, et Provinciae Germaniae Orientalis simulque Assistentiae Germaniae tribuimus.

2. Territorium ita seiunctum in veram Societatis nostrae Missionem a Provincia Germaniae Orientalis dependentem, Sinoiensem nuncupandam, legitime erectam et constitutam in Domino decernimus, cum omnibus iuribus et officiis quae Missionibus dependentibus Societatis iuxta Institutum competunt.

3. Omnes socii Provinciae Germaniae Orientalis qui in territorio hodiernae Salisburiensis Missionis laborant, vel ad labores ibi praestandos destinati sunt vel erunt, novae Missioni Sinoiensi adscribuntur. Patres Fratresque, tamen, e Provincia Germaniae Orientalis oriundi, qui hucusque laborant in Missione Patribus anglicis concedita, ibidem applicati maneant quamdiu bonum animarum id consulet, neve inde amoveantur nisi de mutuo Superiorum consensu. Quod item valeat quoad Patres vel Fratres Provinciae Angliae qui hucusque destinati fuerunt territorio Provinciae Germaniae Orientalis tribuendo.

4. Haec divisio territorii nullo modo obstat quominus subditi utriusque Provinciae pro aliquibus operibus, v. g. Novitiatu et

Seminario Regionali, fraterna unione et mutuo adiutorio coniungantur.

5. De rebus temporalibus nondum ordinatis inter se conveniant Praepositi quorum interest, et ad nostram approbationem rem deferant.

6. Dubia si qua oriantur in hoc decreto exsequendo, Praeposito Generali solvenda proponantur.

Hoc nostrum decretum die festo Nativitatis Beatissimae Mariae Virginis 8 septembris 1959 in omnibus domibus hodiernae Salisburgiensis Missionis et in praecipuis saltem domibus Provinciae Angliae et Provinciae Germaniae Orientalis ad mensam legatur, atque exinde plenam suam vim secundum nostrum Institutum habere incipiat.

Denique, enixe precamur ut quae a nobis hac die statuta sunt, ea benignissimus Dominus et Rex noster, Beatissima Deipara Virgine deprecante et S. P. N. Ignatio intercedente, rata habere dignetur, et laboribus nostrae Societatis ita denuo ordinatis, ad maiorem Suam gloriam et augmentum S. Ecclesiae, messem in ea regione Africana colligendam in dies multiplicet.

Datum Romae, die 31 iulii
in festo S. P. N. Ignatii 1959.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

30. • 6 augusti 1959

Foedus « ad sanctitatem sacerdotalem » cum « Apostolatu Orationis » coniungitur et normae statuuntur.

AD R. P. IACOBUM MISSET, PRAEP. PROV. CAMP.
ET AD R. P. IOANNEM BRU, PRAEP. PROV. TOLOS.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ut exsistentia et futurum incrementum *Foederis ad Sanctitatem Sacerdotalem*, cuius sedes est in Nancy, 31 cours Léopold et quod per longum tempus in diversis partibus mundi non parum contulit ad sacerdotes e clero saeculari et regulari in vita spirituali

adiuvandos et confirmandos, in tuto collocentur, ab eius Moderatore propositum est, ut tamquam sectio specialis pro sacerdotibus Apostolatui Orationis adiungatur.

Auditis illis, quorum interest, et obtento consensu RR. DD. René Louis M. Stourm, Episcopi Dioecesis Ambianensis, cuius iurisdictioni *Foedus* suberat, hisce litteris desiderio proposito satisfacio et *Foedus ad Sanctitatem Sacerdotalem* cum Apostolatu Orationis coniungo secundum Normas appositas.

Unione horum duorum Operum facta, iure sperare licet bonum a dicto Foedere promanans novum incrementum accepturum esse et etiam Apostolatium Orationis hac sectione sacerdotibus peculiariter destinata Clero novum et maius servitium praestare posse.

Commendo me SS. Sacrificiis.

Romae, die 6 augusti 1959.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

NORMAE AD UNIONEM CONSOCIATIONIS « LIGUE DE SAINTETÉ SACERDOTALE » CUM APOSTOLATU ORATIONIS

I

Consociatio *Foedus ad Sanctitatem Sacerdotalem* Apostolatui Orationis tamquam Sectio quaedam pro sacerdotibus unita est. — Eius Centrum principale est Romae apud Directionem Generalem Apostolatus Orationis. — Director Generalis Apostolatus Orationis (P. Generalis) vel alius ab eo delegandus est eius Secretarius Generalis. — Interim negotia ordinaria et publicatio illius *Bulletin* trimestris a Secretariato Nationali Apostolatus Orationis in Gallia (Tolosae) fiant.

II

Quantum fieri potest in diversis Nationibus Centra Nationalia instituantur a Directione Generali Apostolatus Orationis. Haec Centra Nationalia ipso facto Centro Romano unita sunt et ab eo solo pendent. Parvum periodicum *Bulletin* etiam in posterum a Secretariatu Nationali in Gallia accipi poterit. Commendatur tamen, dummodo sufficientes subnotationes numerentur, ut etiam editiones in aliis linguis fiant, aut conventiones ad conficiendas translationes cum Centro Gallico fiant.

III

Statuta consociationis LSS interim immutata manent. Moderatores autem videant, num post aliquot tempus experientia potius suadeat, ut ea Statutis Apostolatus Orationis magis aptentur.

IV

LSS retinet gratias sibi a Sancta Sede concessas et simul indulgentias et privilegia Apostolatus Orationis participat.

31. 21 augusti 1959

De ieiunio et abstinence in pervigilio S. P. Ignatii norma declaratur.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum nuper ex privata cuiusdam interpretatione alicubi sententia praevaluerit in pervigilio festi Sancti Patris Ignatii servandum esse ieiunium sine abstinence, in memoriam revoco interpretationem in Societate traditam primigeniae legis Congregationis VII, d. 16, quam Collectio Decretorum nulla addita declaratione assumpsit, d. 61; cum enim eadem Collectio decreverit praescripta, quae ius antiquum ex integro referunt, ex iure antiquo esse aestimanda (d. 1, § 3, 1°), recte statuit *Epitome Instituti*. n. 210 § 1, firmiter manere in pervigilio festi S. P. N. Ignatii ieiunium praescriptum *cum abstinence*.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 21 augusti 1959.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

32.

9 septembris 1959

In Provincia Colombiana constituitur Regio Occidentalis, et normae administrationis statuuntur.

AD R. P. AEMILIUM ARANGO
PRAEPOSITUM PROV. COLOMBIANAE

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Provinciae Colombianae, ex quo tempore ante triginta quinque annos a Provincia Castellana seiuncta est, Deus incrementum constanter dedit, eius socios multiplicans eiusque opera magis in dies augens, ad Suam maiorem gloriam et animarum bonum. Ita factum est ut iam aliquot abhinc annis cogitaretur de Provincia dividenda; nam numerus sociorum et momentum operum adeo crescebant ut ab unico Provinciali vix praestari posset illud gubernium imprimis spirituale et paternum, quod S. P. N. Ignatius intendit. Divisione praeterea facienda praevidebatur adfuturus validus stimulus ad vocationes in utraque Provinciae parte intensius fovendas. Cum autem nunc hae rationes divisionem etiam magis suadeant, opportunum duco sine mora procedere ad administrationem Provinciae dividendam, constituendo in parte occidentali Viceprovinciali, cuius erit communi consilio cum R^a V^a et utriusque Consultoribus, prout alias cum felici successu iam factum est, definitivam praeparare divisionem in duas pleni iuris Provincias, quae praevideatur post non longum tempus eventura.

Re igitur coram Domino diu considerata, auditis R^a V^a eiusque Consultoribus aliisque Provinciae Patribus gravioribus, Patribus Assistentibus quoque in consilium adhibitis, haec quae sequuntur statuo in Domino:

Una atque integra manente Provincia Colombiana, ita iam nunc praeparetur divisio ut pars ad occidentem fluminis Magdalenae iacens, quae Provincias civiles Antioquia, Atlántico, Bolivar, Caldas, Cauca, Córdoba, Chocó, Nariño et Valle del Cauca complectitur, Regio Occidentalis Colombiana nuncupanda, proprio Superiori maiori administranda committatur, qui eam tamquam Viceprovincialis gubernabit, dum reliqua pars Provinciae, quae fere tota ad orientem eiusdem fluminis sita est, excepta tamen Missione Barrancabermejensi, quae Regioni Occidentali adscribitur, Provincialis curis concredita maneat.

Domus vero et opera utrique parti communia erunt Iunioratus et Tertia Probatio, Bogotatum Collegium Maximum Mariae Immaculatae, Bogotana Universitas Xaveriana, Coordinatio Nationalis Actionis Socialis, Secretariatus Nationales Congregationum Marianarum et Apostolatus Orationis, libelli periodici *Revista Javeriana* et *El Mensajero*.

Ad socios quod attinet, Regioni Occidentali iam nunc adscribuntur ii qui in territorio ipsi Regioni assignato nati sunt, vel, si alibi nati, in eo domicilium habebant cum Societatem sunt ingressi; et iuxta eandem normam determinandi sunt socii adscribendi parti orientali, quae interim nomen Provinciam Colombianam retinebit. Reliqui socii Provinciae iam adscripti, ex aliis nationibus oriundi, item ii ex alienis Provinciis, qui Provinciae Colombianae nunc sunt applicati, illi parti adscripti vel applicati respective maneat in qua nunc ministerium vel officium stabili ratione exercent. Si qui casus dubii in normis applicandis orti fuerint, R^a V^a et Viceprovincialis inter se fraterne conveniant mihiq^{ue} solutionem approbandam proponant.

Socii autem qui nunc laborant in parte ad quam non pertinent, ibidem applicati maneat quamdiu, etiam ad plures annos vel ad totam vitam, bonum animarum et operum apostolicorum id requireret, nec in propriam partem revocentur nisi de mutuo Provincialis et Viceprovincialis consensu.

Consilium bonorum communium dividendorum R^a V^a et Viceprovincialis cum utriusque Consultoribus praeparent mihiq^{ue} proponant sanciendum.

Viceprovincialis sedem suam stabilem habebit, Socium et proprios Consultores a Praeposito Generali nominandos eadem ratione ac Provincialis in Provincia. Loco Praepositi Provinciae ordinariam administrationem Regionis Occidentalis Colombianae exercebit; dirigit Superiores locales, et socios per domos distribuet, Visitationes annuas domorum perficiet, et relationes cum elenchis ad Generalem transmittet. Concedet facultates Provinciali reservatas; librorum et articulorum censores designabit et facultatem tribuet eos typis edendi; admittet candidatos ad novitiatum et novitios ad prima vota; de dimittendis, promovendis ad ultima vota, Superioribus nominandis, aliisque solitis negotiis, in propria Regione aget quoque ad modum Provincialis in propria Provincia. Eius erit bonas cum externis relationes, cum Episcopis praesertim et utroque clero, contexere et fovere, vocationes ad Societatem in Regione sua promovere, opera iam incepta roborare, nova si conveniet secundum Instituti normas aggredi.

Quod ad litteras Superioribus maioribus ex officio dandas, in Regione Occidentali Colombiana ii quibus id incumbit scribant ad

Viceprovincialem vel Generalem iuxta normas quae de Provinciis sui iuris statutae sunt¹. In suffragiis pro defunctis peragendis nihil immutetur.

Hae litterae in omnibus domibus utriusque partis Provinciae et Missionis Barrancabermejensis in festo Immaculae Conceptionis Beatae Mariae Virginis, die 8 decembris huius anni, ad mensam legantur ab illoque die haec nova Provinciae gubernandae ratio valere incipiat.

Dominum nostrum suppliciter deprecor ut quae in his litteris statuta sunt, Immaculata Virgine Maria, Sancto Petro Claver, caelesti Patrono carissimae Provinciae Colombianae, et omnibus Sanctis intercedentibus, rata habere et utrique Provinciae parti copiose benedicere dignetur, quo uberiores in dies fructus ad maiorem Dei gloriam utraque ferre possit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 9 septembris 1959,
in festo S. Petri Claver.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

33.

12 septembris 1959

*Communicantur litterae pro secundo Conventu Foederationis
Mundialis Congregationum Marianarum.*

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum R^a V^a communico litteras die 10 augusti missas ad Promotores et Praesides Secretariatuum Congregationum Marianarum qui in New York convenerunt occasione II Congressus Foederationis Mundialis habiti in vicina urbe Newark.

Haec autem communicatio eo tendit, ut R^a V^a non solum harum litterarum notitiam accipiat, sed etiam, quantum fieri possit,

¹ *Epit.* n. 859.

cooperetur ut Promotor Congregationum Marianarum explere valeat munus, quale descriptum est in Instructione de Congregationibus Marianis anno 1952 a me data ¹. Quod aegre fiet, si Promotor adeo rebus alienis oneratus sit, ut Congregationes Marianas visitare, et formationi futurorum Directorum prospicere nequeat; si e contra ab aliis negotiis liber erit, R^{ae} V^{ae} valido adiutorio esse poterit in hoc ministerio, quod inter maxime propria et efficacia Societatis recensetur ².

Commendo me ss. SS.

Romae, 12 septembris 1959.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

AD PROMOTORES ET PRAESIDES SECRETARIATUUM CONGREGATIONUM MARIANARUM

REVERENDI ET CARISSIMI IN XTO PATRES,
P. XT1

Optimum consilium duxi ut, cum ex nostra Societate multi Promotores et Praesides Secretariatuum Congregationum Marianarum Secundum Congressum Foederationis Mundialis in Newark adituri essent, iidem sive ante sive post Congressum in unum convenirent. Motus Congregationum Marianarum per hoc decennium perpetuo progressus est, qualitate potius, quam numero seu quantitate. Et enim notitia et aestimatio genuinae Congregationis Marianae non solum apud Nostros reviviscit, sed magis in dies extenditur inter ipsos Ecclesiae Praesules, quantum nobis iudicare licet ex litteris et documentis ab eis datis et ex ordinationibus; quibus volunt ut ea quae in Constitutione Apostolica *Bis saeculari* praecipiuntur, re vera serventur. Maxima fructuum pars tribuenda est studio eorum qui promoverunt et promovent executionem huius Chartae Magnae. Novi plurimas Congregationes Marianas horum decem annorum a promulgatione *Bis saeculari* transactorum, accuratum examen instituisse; etiam mihi compertum est, in Secundo Congressu Foederationis prater thema propositum de vocatione Sodalium in crisi mun-

¹ Cfr. AR XII 258-265.

² Cfr. AR XI 330-333.

di hodierni, non defuturum hoc proficuum examen. Equidem censeo hanc esse optimam ad progrediendum rationem: semel atque meta collocata est, non est cur alia exspectetur, sed totis viribus enitendum est ut ad illam perveniatur, rectum/tramitem servando, quamlibet pigrítiam excutiendo, zelum semper excitando.

Hanc methodum etiam vos, Promotores, adhibitori estis, siquidem programma conventui propositum aliud non est ac Instructio die 21 novembris 1952 a me data, ubi inter alia describitur munus Promotoris. Haec Instructio, fructus conventus Promotorum Romae anno 1950 habiti, labente tempore non obsolevit, immo opportuna atque adeo necessaria etiam nunc aestimanda est: etenim, quo perfectius servata est, eo meliores et uberiores fructus collecti sunt, et e contrario.

Hisce meis litteris non intendo ea omnia in unum colligere quae in diversis occasionibus de Congregationibus Marianis tum ad omnes, tum ad aliquos scripsi: nam occasione Congregationis Generalis XXX^{ae} Secretariatus Centralis Congregationum Marianarum id fecit edito libello manuali, cui titulus *Documenta*, opportuno quoque indice ornato. Ibi, praeter alia, locum videre licet quem Congregationes Marianaë hodie occupant inter tres aptissimas ad urgentiora ministeria Societatis Iesu exercenda rationes: Exercitia Spiritualia, Congregationes Marianas, Apostolaturn Orationis; ibi ostenditur, quod experientia vos aliunde docuit, Congregationes Marianas esse aptissimas tum ad alliciendos ad Exercitia fideles rite praeparatos, tum ad eos excolendos qui, Exercitiis absolutis, proposita ibi concepta constanter exsequi velint; secundum maiorem vel minorem vitae perfectionem quam intendunt eos iuvabit sive consecratio perpetua in Congregatione Mariana (haec tantum selectioribus convenit), sive Apostolatus Orationis vel alii «coetus largiores», qui, quo minus difficultia exigunt, eo magis latiori populi multitudini accommodantur.

Duas res solummodo vobis explicite proponere velim: Directorum formationem, atque perpetuam Sodalium consecrationem. Directorum formatio est tanti momenti, ut asseverare liceat omnia in tuto fore collocata, si huic providebitur: ideo in mea Instruktionẽ tamquam primum officium Promotoris recensetur. Sunt, qui perperam opinentur, solam formationem generalem a nostra Societate datam, quemlibet e Nostris aptum reddere ad dirigendam Congregationem Marianam cuiuscumque generis. Accuratus re vera et peculiari ratione eaque varia pro varia indole Congregationum, formandi sunt Directores.

Haec autem formatio committitur curae et vigilantiae Promotoris Provincialis. In tanta enim rerum varietate, quibus hodierna institutio Nostrorum constat, nequit formatio Directorum Congregationum Marianarum cuiusvis conamini permitti. Promotoris munus ne sit aliquid inane, quod in catalogo Provinciae tantummodo enuntiatur, sed, cum eius nomen recenseatur in prima pagina, simul cum ceteris sociis qui informationibus et consiliis rectam Provincialis gubernationem pro diversis negotiis adiuvant, oportet ut huic nomini respondeat rerum veritas; potestas Promotori a Provinciali concessa eidemque subordinata, non tam ex nomine, quam ex actibus, in Provincia omnibus comperta sit.

Prudens igitur et sollers opera Promotoris efficiet ut Nostri ad Congregationes regendas iam per decursum studiorum praeparentur. Hoc praesupponit eum per se vel per alium invigilare, ut ad normam Instructionis 21 novembris 1952 cursus de Congregationibus vel academiae rite instituantur, ut libri procurentur necessarii.

Directores autem qui non sunt de Societate, formari poterunt sive in Congregationibus sacerdotum vel seminaristarum, sive cursibus et lectionibus hac de re habendis in congressibus sacerdotum et in seminariis. Nec quaerenti deerunt aliae opportunitates.

Ad hanc operam formationis Directorum accedit alia affinis, nempe, formatio Religiosorum laicorum utriusque sexus, quorum opera adiutrix maximi facienda est. Etenim, si prudens Director opera laicorum non religiosorum uti debet ad regendam Sodalitatem, quanto magis uti poterit et debebit opera Religiosorum, qui ob statum perfectionis quem profitentur et ob cognitionem personarum quibuscum agunt sunt instrumenta nata Directori oblata! Cursus in multis locis a Promotoribus dati ad informandos hos Religiosos, acceptissimos et copioso fructu opimos fuisse constat.

Iam ad alteram rem accedamus. Consecratio veri Sodalis Mariani perpetua est, sicut Pius XII in allocutione anni 1945 memoravit. Nemo est qui id neget: at fatendum est, etiam in regionibus ubi Congregationes Marianae iuvenum vigent et splendent, Congregationes Marianas adultorum quae has continuare deberent, haud raro vel non existere, vel vitam agere potius languentem. Iuvenes, dum adolescent et antequam nuptias ineunt, habent Sodalitatem, quam frequentent, ubi incentiva et adiumenta ad vitam spiritualement fovendam et apostolatam exercendum inveniunt; postea vero, saepe sibimetipsis relinquuntur, neque a Sodalitate ipsis accommodata invitati, ab aliis associationibus alliciuntur. Qua de causa ita disperduntur Sodales? Sine dubio pluribus de causis vosque hortor

ut, cum cura in eas inquiratis. Inter alias fortasse hanc invenietis: adultorum Congregationes dirigi nequeunt, eadem ratione ac ceterae, etiam universitariorum; sicut in aliqua Religione non eadem ratione gubernantur iuvenes religiosi atque operarii rite formati et laboribus apostolicis dediti. Si Director putet ea tantum esse promovenda, quae sibi in mentem veniunt, vel eo tantum modo quo ipse putat, id semper quidem nocebit, etiam in Congregationibus minorennum, sed in Congregationibus adultorum erit exitiosum: talis itaque Director vel ipse refugiet dirigere Sodales exultos et formatos, vel Sodales nequibunt eum ferre. Meminerit Director auctoritatem sibi legitime collatam, non simul conferre peritiam in rebus agendis nec modum tractandi cum hominibus; haec acquirenda sunt tum experiendo tum humiliter audiendo consilia aliorum, etiam Sodalium; qui praesertim si adulti sunt, apostolatus campum longe melius nosse solent.

Nec plura. Veniat in auxilium nostrum « agmen illud fulgidissimum Sodalium Marianorum, quibus Ecclesia Mater supremos Caelitum honores tribuendos decrevit » (*Bis saeculari*), ut hoc medium sanctificationis, quod ipsis adeo profuit, a nobis scite adhibeatur etiam « hac nostra aetate in qua tot hominum turbae animi ieiunitate intimaque egestate spiritus » (*Bis saeculari*) laborant.

Romae, die 10 augusti 1959

Vestrum omnium in Xto Servus
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

34.

15 septembris 1959

De Societatis Iesu Missionibus: fructus, condiciones, necessitates.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Missiones apud infideles, quae a primis initiis nostri Ordinis Societati adeo carae fuerunt, his ultimis temporibus, eversa in Asia praesertim rerum publicarum conditione, non parum mutatae sunt ab eo quod ante pauca decennia erant.

1. Id praesertim accidit in continenti Sinarum terra et in India; quae duae erant regiones ubi Societas Missiones tam numero hominum quam momento operum maxime florentes promovebat. Ex Sinis nunc omnes alienigenae missionarii expulsi; qui remanserunt, Sinenses ipsi, carcere, labore coacto, innumeris vexationibus probati martyrum potius quam praedicatorum Verbi vitam ducere coguntur. In Indiam autem sicut et in Ceylon et Indonesiam, nonnisi pauci, arctis conditionibus, admittuntur missionarii ab exteris oris missi. Hinc bene multis Provinciis fere interclusae apparent eorum olim magno quotannis commeatu hominum iuvandae Missiones.

Interim tamen Societas, pro suo erga Ecclesiam officio, alias non paucas easque novas aggressa est Missiones praesertim in Asia. Nam missionarii ex Sinis extorres, quibus aetas et vires id permittebant, ad Sinensem diasporam extra Sinas operam converterunt. Non tantum in Formosa insula, sed in Philippinis, in Indonesia, in Vietnam, in Thailand, in Singapore et Malaya plura millia millium Sinensium degunt, qui plerumque, pro industria indole illius populi, non parum in rebus gerendis valuerunt. Hinc in omnibus illis partibus novas Missiones incepimus, quibus Dominus adeo benedixit ut facile dixeris fructus paucis iam annis perceptos, longe opimiores videri quam quos in ipsis Sinis percipere poteramus. Accedit quod non tantum de Sinensibus, sed de incolis indigenis illarum regionum curam aliquam suscipere potuimus. Cum praeterea in Birmaniam et Coream his ultimis annis ingressa quoque sit Societas, Missiones quas nunc in Asia habemus, momento et spe boni successus mox superaturae videntur antiquas nostras Missiones Sinenses.

Si autem comunismo atheo sollerter conanti totam Asiam pervadere, efficaci aliquo modo obsistere oportet, nil efficacius fieri potest quam ut, in omnibus illis partibus quas istorum infensa actio aggreditur, nos, cum reliquis bene multis Institutis, qui sive iam dudum ibidem operam dant, sive recens nobiscum advenerunt, nucleos optime formatorum catholicorum, imprimis ex iis qui in Universitatibus student, instituere conemur. Quod fit in centrīs universitariis conditis in Hongkong, in Saigon, in Bangkok, in Singapore, in Jogjakarta (Indonesia); in Collegio Universitario mox aperiendo in Seoul; simul nec minori efficacitate in Seminariis Regionalibus Hongkong, Dalat (Vietnam), Rangoon (Birmania), Jogjakarta (Indonesia). Quae omnia, si Seminarium in Hongkong excipias, his ultimis omnino annis condita fuerunt. Mitto duo Collegia in gratiam Sinensium fundata in Philippinis; at rem non admirari non potest qui in catalogo ineunte 1959 publici iuris facto, numerat in sola Provincia Extremi Orientis 50 Stationes missionarias et Residentias, e quibus 44 in insula Formosa, intra minus quam 10 annos de facto ex nihilo fundatas, prodigium sane zeli industrii et fiducia in Di-

vina Providentia. Nec omittamus Provinciam illam proprium quoque habere Novitiatum, Philosophatum, Theologatum, Scholam linguae et Domum Scriptorum.

Hinc facile intellegent Nostri quantum a vero aberraverint qui, ante aliquot annos, dictitare solebant longe plures homines in diasporam Sinicam fuisse destinatos quam quos oportebat. Immo, facile apparet quare Provincialis Extremi Orientis impensis precibus me adiverit ut curarem mitti plures operarios in ingentem messem.

Atque re vera, Provinciales earum Provinciarum quibus olim competebat missionarios in Sinas destinare, omnes iterum¹ rogo ut, sicuti olim solebant, velint nunc quoque quotannis aliquos praesertim iuvenes in Missiones Extremi Orientis mittere qui, absolutis in Provincia studiis philosophicis, Scholam linguae Sinensis in Formosa insula adeant, reliquam vitam in Provincia Extremi Orientis transacturi. Missio enim nunc, uti modo dicebam, non minus indiget hominibus quam olim, nec minus floret, nec minorem, immo maiorem praebet spem optimi successus. Ex iisdem Provinciis quibus olim Missiones Sinenses iuvabantur, velint ii quos gratia Dei ad id impellit, sive Scholastici sive Fratres Coadiutores, proprium adire Provincialem, eique sancta sua desideria aperire. Si qui autem, etiam ex aliis Provinciis, sentiant sibi a Deo infundi desiderium adeundi Missiones Asiae orientalis, — Vietnam, Thailand, Formosam, — me litteris adire possunt, qui eorum petitionem coram Deo ponderabo, cum eorum Provinciali de re conferam, et secundum primaevum Societatis spiritum, in quamvis mundi plagam libenter filios aptitudine commendatos, destinabo.

Iure siquidem cupiunt et petunt omnes Missiones Asiae, — non tantum Provinciae Extremi Orientis, sed Iaponiae, Indonesiae, Proximi Orientis, — ut non ex una tantum gente vel Provincia, sed quantum fieri potest, ex omni gente ad se accedant missionarii. Nemo vestrum ignorat quantum nunc omnes in illis regionibus abhorreant a rebus quae quovis modo sapiunt istum quem vocarunt *colonialismum*; Iaponenses, Sinenses, Indi, Arabi, cum sint gentes antiquitus cultae, immo quae ante Europaeos et Americanos iam cultae erant, iugum excutiunt tutoris qui velit eos ad maturitatem instituire; idque eo vel magis quod plerumque ille tutor non pupilli tantum sed et proprium commodum intendebat.

2. Haec de Missionibus Provinciae Extremi Orientis. Vobis omnibus nota sunt alia prodigia zeli quae Provincia Iaponica post elapsum ultimum bellum patravit. Missio enim Iaponica, ante 15

¹ Cfr. AR XIII 274.

annos fere destructa, debitis ultra vires onerata, non tantum e cineribus surrexit, sed mirum in modum sese evolvit. Universitas Tokiensis inter omnes recentiores nostras Universitates mole aedificiorum, praeparatione professorum, numero selectorum alumnorum, facile eminet; Seminarium regionale perpetim crescente numero vocationum non cessat ampliare aedificia; conditus est Novitiatus, Iunioratus, Schola linguae, Philosophatus, Theologatus, Tertia Probatio pro Nostris; antiquo Collegio externorum in Rokko, duo nova maxime florentia addita sunt, in Yokosuka et Hiroshima, cum Instituto Superiore Musicae in hac ultima civitate; postquam non paucas alii cessit missionariorum Instituto, Provincia adhuc servat fere 30 Stationes vel Residentias, et quotannis unam alteramve saltem huic numero addit.

Est qui censuerit Missionem in Iaponia nequaquam respondisse spei quae de illa concepta erat. Uti alias adverti, demisse crediderim gravem hic latere aequivocationem. Christianitatis multo solidioris fundamenta iacit labor in Iaponia quam in aliis nonnullis Missionibus ubi numerus conversionum longe maior obtinetur. Non enim iuvat multos habere baptizatos, nisi ad eorum animas iuvandas Ecclesia, modo saeculorum experientia probato, iis institutis firmetur, culturalibus quoque, socialibus, technicis, catholicis tamen, quibus ulterior formatio christianorum, eorumque vita non privata tantum sed etiam publica secundum Christi praecepta, — ex opera magistratuum, iuristarum, medicorum, technicorum, mercatorum catholicorum, — promoveatur. Magnum e contra in discrimen adducuntur Missiones quae multa millia rudiorum ad fidem adduxerunt quin sacerdotes et laicos formare potuerint qui rudioribus ductum praestent, nec facile defectui suppletur cum ab initio defuerunt Collegia, Universitates, opera culturalia catholica.

Eximia quaeque quae iam praestare potuit Missio nostra Iaponica, liberalitati debetur qua omnes Provinciae Societatis, Germanae imprimis, Hispanae et Americanae, illam iuverunt. Ipsa Sancta Sedes quam plurimum laudavit Societatem quod eo misit homines ex variis gentibus, atque plerumque adeo iuvenes ut integram fere institutionem in Iaponia ipsa accipere potuerint.

Pergant proinde illi quibus desiderium Missionis Iaponicae a divina gratia infunditur, sese e quavis Provincia, offerre Patri Generali. Expedit plerumque ne tardius quam statim ab absolvendis studiis philosophicis eo se conferant, ita ut ad difficillimam linguam addiscendam in Iaponia ipsa dum memoria viget se applicare possint. Fratres quoque Coadiutores ne vereantur sese offerre, donec plures ex ipsa regione acquiremus vocationes.

3. Quae olim a sola Provincia Neerlandica eximia ratione instituta et recta est, Missio Indonesiae, — e qua decursu unius saeculi non minus quam 27 missiones, a variis Institutis nunc curatae exortae sunt, — duobus iam territoriis coartata, Jakarta nempe et Semarang, uti in eius Catalogo videre est, et ipsa maxime floret. Praeter omnes domos formationis pro Nostris, atque scholam praeparatoriam pro Fratribus Coadiutoribus, Viceprovincia regit Seminarium minus et maius, quattuor Collegia pro externis, Convictum Universitarium, Scholam magistris instituendis, et 33 Stationes et Residentias. Iamvero, ex quo ob adiuncta omnibus nota, inter Indonesiam et Neerlandiam res minus prospere procedere coeperunt, ingressus in regionem intercluditur missionariis ex illa Provincia quae Missionem condidit et ad summam prosperitatem adduxit. Hinc coguntur Superiores alias appellare Provincias quae opitulentur in maxima hodierna necessitate. Nam expetuntur a nobis collegia et opera educationis, multiplicantur conversiones, urget novas fundare stationes pluresque iis praeficere sacerdotes. Lata re vera Ecclesiae aperitur ianua, albescit messis opima, desunt operarii. Quotquot proinde ex qualibet mundi parte sese mihi offerre volent, eos libenter si aptitudine commendantur, in Indonesiam destinabo.

4. Cum Congregatio Generalis XXX, decreto 49, mentem adverterit ad opera illa et integras Missiones quae plurimum Provinciarum communia, immo *internationalia* fieri conveniat, inter alia agebat de Viceprovincia Proximi Orientis. Haec enim ipsa enixe petiverat ut variarum nationum curae eius opera committerentur. Et enim, uti subsequens experientia iam satis superque ostendit, in illis partibus maxime refert ut quaelibet suspicio cuiusvis *imperialismi* vel conventiae cum eo ab Ecclesia arceatur.

Haec nostra Missio Proximi Orientis, a pristina Societate nobis tradita, magnum momentum tenet in Ecclesia catholica. In eius enim territorio adhuc degunt antiquae illae Ecclesiae Orientales, Sedi Apostolicae partim unitae, partim ab ea separatae, a quibus Europa et per Europam America fidem acceperunt. Quae dein, Islamismi invasione coartatae, schismate laceratae, heroicam vitam inter assiduas angustias hodie usque duxerunt. Adiuvandae sunt illae, salvandae, ad unitatem reducendae. Id praeterea summi momenti est, Proximum Oriens illum esse locum ubi magis quam in aliis quibusvis partibus, proxime cum Islamismo conversari contingit, quippe cum illa regio sit quasi cerebrum et cor Islamismi per orbem sparsi. Nec sine spe boni fructus, quidquid interdum dicunt, huic rei opera datur; studia nempe scientifica, historica imprimis, plurimum influere nata sunt in Islamismi theologos hodiernos, quorum non pauci proni sunt ad rerum plenam veritatem inquirendam.

Indigemus proinde ex una parte hominibus qui arduis studiis Islamicis se dare velint, ex altera vero parte apostolis unitatis Ecclesiae qui illa caritate qua Christus Dominus omnes, errantes quoque et Samaritanos ad se alliciebat, suavi et constanti patientia christianos Orientales separatos reducere satagant, illa autem longanimitate et benignitate qua discipulos instituebat, Orientales unitos pascere velint antiqua eorum, ab Apostolis tradita, peculiari ratione.

Haud facilis sane, atque perfectae abnegationis Missio, ubi unusquisque humili muneri attendens, fructum proprii laboris vix percipiet, dum tamen omnium simul conatus uti experientia comprobavit, Ecclesiae auctoritati, profectui, penetrationi plurimum profuit.

Si qui proinde e quavis Societatis Provincia parati sunt huic oneri humeros supponere, (prouti nuper liberali animo se obtulit Provincia Neerlandica) libenter eorum quoque petitionem accipiam, eosque destinabo ante omnia ad asperum linguae Arabicae et rerum Arabicarum studium, sine quo vix efficaci ratione in hodiernis adiunctis laborare poterunt.

5. Haec habebam de illis nostris Missionibus quae nunc temporis magis internationales fiant oportet. Sunt et aliae, uti omnes nostis, maxime florentes, sed quae potius a determinatis adhuc Provinciis curantur. Ne de India verba faciam, quae manet maximus noster campus apostolatus apud infideles, — ultra 2.000 Nostrorum in India degunt, — Sancta Sedes nobis recens peculiari ratione commendavit Missiones in Africa. Quamvis Societas ultra 1.000 socios in illo continente numerat, multum haeremus infra id quod bonum animarum postularet. Provinciae non paucae toto corde ibi allaborant; at quaedam penuria vocationum in patria praepediuntur, aliae magnitudine operis obruuntur, una saltem ob iniqua adiuncta gubernii communistae, patriae vi impositi, non potest ullum missionarium mittere, negata sibi facultate ut ibi contenditur «collaborandi cum imperialistis». Africanae Missiones ideo praesertim adiutorio indigent, quia per Dei gratiam miro modo progrediuntur. Dum multa millia conversionum singulis annis obtinent, perpetuo pluribus ut patet indigent sacerdotibus, qui conversis curam spiritualem impendant.

6. Colit Societas bene multas alias Missiones, de quibus haud facile dixeris quatenus maiora sacrificia exigit, maiora merita in oculis Divinae Maiestatis habeat. Sufficiat memorare Missiones in dissitis insulis Oceaniae, apud Alaska, ad oras maris Caraibici, apud Indos Americae praesertim Latinae, silvicolas vel nomadas,

vel asperis laboribus fere ad modum servorum in agris et fodinis deditos, inaccessas plagas incolentes, sine sacerdotibus relictos.

Quid autem de tot vastissimis regionibus illius Americae Latinae in quibus magis etiam quam in Missionibus ad infideles, desunt sacerdotes, sibi ipsis relinquuntur fideles baptizati, sine Missa, sine sacramentis, sine instructione, facilis praeda superstitionum et errorum? Si alias unquam, ibi certe « messis multa, operarii pauci ».

Undique nos premit caritas Christi, et ubique terrarum nos vocant supplici prece pastores et oves gregis Domini. Simul, in ipsis Provinciis plerisque, premuntur Provinciales necessitate animarum quas ignorantia religiosa, indifferentia, vita rebus materialibus dedita, speciosae promissiones Communistarum a fide et a via vitae aeternae continuo avocare satagunt. Atque non raro quaerit quis a semetipso quo denique tandem nos vertamus oportet, ubi potius adiuvemus, quae aggrediamur.

Huic difficultati non datur responsum facile nec simplex. Sapientissimae regulae quas S. P. Ignatius nobis tradit in Constitutionum parte VII: de distribuendis Nostris in agro Domini, nos non raro ancipites linquunt; haud facile decedit aliquis ubi sit maior animarum necessitas, ubi maior spes fructus. Supplici prece ab Auctore luminum impetrent Provinciales ceterique Superiores gratiam ut recte discernant, suosque ibi praesertim applicent ubi maior Dei gloria id postulat.

Iuvenes nostri qui ad missiones externas aspirant, plerumque quidem oculos convertent ad missiones propriae Provinciae, si quae sint: at neque missionibus propriae Provinciae, neque ipsi Provinciae detrimentum inferetur si unus alterve, Spiritu Sancto impellente, potius ad Missiones illas *internationales* seu totius Societatis animum adverterit. Id enim plurimum proderit fovendo spiritui illi universaliori, quem commendabat Congregatio XXX, d. 49, sicque lucrum spirituale non spernendum afferet Provinciae; id fovebit vocationes praesertim inter iuvenes huius aetatis, qui magis persentiunt indigentiam spiritualem non concivium tantum, sed totius generis humani.

Atque in ipsis regionibus iam olim christianis, campus latus patet zelo missionario. In plerisque enim e celebrioribus civitatibus Europae et Americae, non pauci adsunt iuvenes e terris longinquis, qui ibi studiis superioribus dant operam. Maxime interest ut illi Christi Ecclesiam nosse et e commercio cum christianis veri nominis aestimari et amare discant. Nisi nos eos alliciamus, facile a Communistis ad partes suas trahentur. Immo necesse foret ut iisdem, iis praesertim qui in scholis nostris secundariis in terra

missionum educati sunt, accessus pateat ad Universitates catholicas ope bursarum quas vocant studii. Vos non latet Communistas quotannis bene multos ad proprias scholas adducere, solutis omnibus studiorum sumptibus, ut funditus instituantur in doctrina marxismi-leninismi, ac reversi in patriam materialismi athei et subversivi praecones fiant. Frustra de hoc malo lamentamur nisi efficax remedium apponamus. Remedium autem efficax illud erit, si similem vel meliorem nos eis praebeamus studii opportunitatem.

Quod alias iam dixi², hoc repetere liceat: ne facile timeamus ne Provinciis earumque operibus homines desint. Periculum est ne nobis ultra modum exaggeremus necessitates Provinciae. Opera semper ad maiorem usque perfectionem adduci possunt, nec unquam dicere licet: « ne ultra progrediamur »; simul ea quae sub oculis cotidie habemus, animum magis percellunt; quae autem longe a nobis aguntur, minoris facile momenti nobis videntur. Si quis autem consideret statum rerum, dicamus in America Latina, non potest non concludere vix aequam esse distributionem virium apostolicarum; dum ibi multa millia millium sine Sacramentis mori quotannis coguntur, a sectis superstitiosis in errorem trahuntur, ab omni fide alienantur, quia nemo est sacerdos qui eos iuvet, instruat, pascat. Alia autem millia millium in Africa, Asia, Oceania fidem anhelant, eam libenter si offerretur amplecterentur, sed nemo est qui ad eos mittatur. Ordo noster institutus est ut per totum orbem terrarum, « in quavis mundi plaga », Ecclesiam diffunderet, iuaret; et Societas, in Congregatione Generali XXX iterum hoc elementum substantiale nostri Instituti³, omnibus nobis inculcavit⁴. « Omnes in se foveant animum supraprovincialem ac supranationalem, qui et spiritui Ecclesiae catholicae et universalitati nostrae vocationis apprime respondet »; « Provinciales ad necessitates universae Societatis animum advertant; ... si quos subditos, propter proprias dotes et gratiae motiones in alia Provincia peculiari modo ad animarum bonum utiles fore existiment, parati sint, ubi res ferat, ad eos secundum ordinatam caritatem concedendos ».

Nimis, ut mihi submisce videtur, praetermittimus illud promissum Domini, ad quod, post instauratorem Missionum exterarum in renata Societate, veneratum Patrem Ioannem Roothaan, alibi⁵ alludebam: « Date et dabitur vobis! » Episcopus orbis catholici alloquens aiebat Benedictus XV: « Nec vos ulla species recti decipiat aut

² Cfr. AR XI 323-324.

³ Cfr. *Epit.* n. 22 § 5, 5°.

⁴ C. G. XXX d. 49.

⁵ Cfr. AR XI 324.

humana aliqua ratio permoveat, quasi, quod exteris Missionibus permiseritis, id de utilitate dioecesis vestrae detraxisse videamini. In locum enim unius quem dimiseritis foras, plures domi sacerdotes peritiles Deus vobis suscitabit » ⁶. Equidem persuasum habeo Provincias, etiam vocationum penuria pressas, si in spiritu fidei, plena in Divinam Bonitatem fiducia, ex sua paupertate aliquos saltem, immo non paucos, Missionibus ad infideles liberaliter cesserint, mox experturas esse incrementum vocationum; Deus siquidem non patietur se vinci liberalitate.

Si rem sobrie consideres, magnus non est numerus nostrorum Missionariorum e Provinciis in longinquas terras missorum, si cum numero reliquorum comparetur. Secundum ultimos Catalogos, ex plus quam 34.000 sociorum, vix ultra 6.000 in Missionibus degunt, et ex iis 6.000 bene multi non ex Provinciis, sed ex ipsis Missionibus oriundi sunt: ne sexta quidem pars Ordinis qui gloriatur se esse Ordinem missionarium, in Missionibus degit. Scio quidem utiliter et strenue in Provinciis laborari; quaeret quis num interdum utilius et maiore fructu extra Provinciam?

Spiritum Sanctum qui Ecclesiam regit enixe precemur ut omnibus nobis, Superioribus imprimis, id inspiret quod Sibi gratius sit. Utrum in Provincia an extra Provinciam, utrum in patria an in longinquis terris Deo melius serviemus, id nobis Eius Sapientia et Providentia indigitare dignetur. « Illo nos igne, quaesumus Domine, Spiritus Sanctus inflammet, quem Dominus noster Iesus Christus e penetralibus Cordis sui misit in terram et voluit vehementer accendi » ⁷.

Romae, die 15 septembris 1959.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

⁶ AAS XI (1919) 452.

⁷ Secreta ex antiqua Missa SS. Cordis, *Egredimini*; cfr. Or. 2 in Sabb. IV Temp. Pentecostes.

35.

21 septembris 1959

*De valore votorum post Noviciatum in Societate, relate ad Can.
647 § 2.*

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum non semel nec una ex parte, sed usque in ipsis Congregationibus Generalibus Societatis, dubia prolata sint de integritate nostrarum Constitutionum sub iure Codicis quod ad dimissionem Religiosorum qui tempore decurrente minus aptos se manifestant rationi vitae nostrae, unde facile detrimentum passura Societas timebatur, diu et accurate hanc rem considerare conatus sum, auditis peritissimis in Iure Religiosorum, invocato saepe saepius lumine Spiritus Sancti. Mihi enim ob oculos semper versatur illud sancti Ignatii in Constitutionibus de non aperiendo ostio turbae hominum ne ad probationem quidem; « minus etiam apertum ostium esse debebit ad admittendos aliquos in Scholasticos approbatos et Coadiutores formatos; minime vero omnium in Professos »¹.

Cum ante amplius 40 annos promulgatus est Codex Iuris Canonici, ex ea qua procedere solent nostri Superiores modestia, modestius ut videtur quam par est a Commissione de Codice interpretando, responsum petatum fuit de facultate dimittendi Religiosos votorum simplicium, nulla facta distinctione inter prima vota, perpetua quidem, sed ex parte Societatis conditionata simulque ad ulteriora ordinata, et ultima illa, ad quae admittere vel a quibus reicere Praepositi Generalis est, ratione habita satisfactionis quam dederunt vel non dederunt professi primorum votorum. Hinc orta aliqua aequivocatio, ita ut primis votis et ultimis eadem applicarentur normae canonis 647, § 2.

Exponere proinde curavi Sanctae Sedi indolem peculiarem primorum votorum, tam Scholasticorum quam Coadiutorum temporalium, in Societate. Summus Pontifex autem, audita et proponente Sacra Congregatione de Religiosis, respondere dignatus est, prout in annexo Rescripto² leget R^a V^a, canonem 647, § 2, applicari quidem dimissioni Religiosorum qui in Societate ultima vota simpli-

¹ *Const. P. X n. 7* [819].

² Vide superius pag. 574.

cia seu non sollemnia emiserunt, de iis autem qui primis tantum votis, quae « biennii » vocare solemus ligantur, non valere canonem 647, § 2, sed tantum ius Constitutionum Societatis.

Redimus proinde ad genuinum conceptum sancti Patris Ignatii quem Summus Pontifex tunc temporis « tam pulchrum » vocabat³: iuvenis Scholasticus vel Coadiutor, postquam per biennium Ordinem nostrum qualis esse contendit, pernoscere potuit, se plena fiducia, integra sui ipsius deditione, tradit Societati in servitium Ecclesiae, adeo ut Superioribus plenam linquat facultatem de sui idoneitate ad opus Domini complendum, per multos annos ante ultima vota, ulterius experimentum sumendi. Societati, cui fidit tamquam interpreti voluntatis Christi Domini per Ecclesiam manifestatae, sortem suam committit. Societas quidem filii curam agit quantum potest maternam, corporis valetudini, mentis culturae, spiritus sanctificationi prospiciens, ut eum ad maturitatem talenti et virtutis paulatim adducat. Si tamen, sive ex filii culpa (quod pro humana fragilitate interdum accidit) sive ex adiunctis a Divina Providentia permissis, ille minus aptus vel ineptus decursu formationis manifestatur qui Ecclesiae in vocatione in quam eum admisit recte serviat, Societas dolens quidem sed conscientiae officio adacta, potest ei libertatem a votis restituere aliamque viam sinere ut ineat ad serviendum Deo secundum propositum aeternae Eius Sapientiae.

Uti ex textu videbitis, hunc plenum et purum sensum Instituti nostri nobis praesens Rescriptum restituit.

Animatos se sentiant Superiores omnes, aucta iam eorum responsabilitate propter maiorem quae eis confertur auctoritatem, ad res de dimissionibus cum ea quae decet gravitate, longanimitate, moderatione ac assiduo recursum ad orationem agendas. Nec facile de dimittendo cogitent, nec putent extrema quaeque exspectanda esse donec Religiosus votorum primorum invitetur vel adigatur ad valedicendum statui qui sit supra eius vires et aptitudinem. Eorum sollicitudo perpetua sit bonum Ecclesiae Christi. Haec autem optat et petit ut Religiosi, sive sacerdotes sive laici sint, plebem christianam aedificent exemplo vitae humilis, oboedientis, caritati et bonis operibus deditae, in oratione et mundi abnegatione testimonium ferentis valoris bonorum aeternorum quae fides nobis revelavit. Ecclesia praesertim vult ut sacerdotes sui, pro hominibus constituti in iis quae sunt ad Deum, sanctitate vitae, sapienti consilio, amore veritatis, ardore caritatis fidelibus praeaeant. Ideoque, qui sive non velint sive non valeant ad hunc apicem conten-

³ AR III 238.

dere et aliquatenus pervenire, tempestive a proseguendo itinere ad Ordines sacros sunt compescendi. Ne nobis blandiamur nos Ecclesiae servire aucto tantum numero Eius ministrorum; nisi ministri digni sint et apti, nedum proderunt, bono Ecclesiae oberunt plurimum, Societatem impediunt et retardabunt in promovendo Regno Domini.

Quo expeditius munere fungi possint Provinciales, post tempus non ita longum, ut spero, novam promulgabo eamque ad hodierna adiuncta retractatam Instructionem de Dimissione Nostorum; quam ceterum etiam in Congregatione XXX quidam a me petierunt. Interim servetur Instructio hucusque vicens, additis declarationibus Patris Ledóchowski diei 29 febr. 1940⁴ et praesenti Rescripto S. Congregationis de Religiosis ex audientia Sanctissimi 10 aug. 1959.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 21 septembris 1959.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

36.

27 septembris 1959

Communicatur Rescriptum de facultate Missae vespertinae in Domibus Societatis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Mandante Patre Generali, ad Ram Vam mitto exemplar Rescripti Sacrae Congregationis de Religiosis¹ die 27 iulii huius anni dati (Prot. N. 6679/59), quo Praeposito Generali tribuitur facultas permittendi Sanctissimum Missae Sacrificium horis pomeridianis vel vespertinis in domibus Societatis sub quibusdam conditionibus.

⁴ AR XII 125-128.

¹ Vide superius pag. 573.

Qua utens facultate Pater Generalis iam nunc concedit ut in omnibus Societatis domibus hoc privilegium adhibeatur, dummodo tamen rite impleantur conditiones statutae, scilicet « cum alumnorum numerus vel spiritualis necessitas id exigere videtur et de consensu Ordinarii loci ».

Commendo me ss. SS.

Romae, die 27 septembris 1959.

Rae Vae
Servus in Xto
IACOBUS. W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

37.

29 septembris 1959

*Mutationes inductae in formula Consecrationis generis humani
SS. Cordi Iesu.*

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ex commissione Patris Generalis R^{am} V^{am} attentam reddere velim, quatenus oportet, ad ea quae sequuntur de formula Consecrationis Generis Humani Sacratissimo Cordi Iesu quotannis renovandae in festo D. N. Iesu Christi Regis ¹:

Sacra Paenitentiaria Apostolica (Officium de Indulgentiis) die 18 iulii 1959 ² publici iuris fecit: *Actum Dedicationis Humani Generis Iesu Christo Regi* et indicavit quas indulgentias Summus Pontifex eidem Actui tribuere dignatus sit, « abrogata oratione quae in Enchiridion Indulgentiarum ed. 1952, n. 271 legitur ».

Nova autem formula ab ea, quae hucusque usitata nunc abrogata est, sic differt: in clausula « fac hos, ut domum paternam cito repetant » deest verbum « hos »; item omissa sunt haec verba: « Rex esto eorum omnium, qui in tenebris idololatriae aut islamismi adhuc versantur, eosque in lumen regnumque tuum vindicare ne renuas. Respice denique misericordiae oculis illius gentis filios, quae tamdiu populus electus fuit: et Sanguis, qui olim super eos in-

¹ Cfr. AAS XVII (1925) 542; 607.

² *Ibid.* LI (1959) 595.

vocatus est, nunc in illos quoque redemptionis vitaeque lavacrum descendat ».

Velit igitur R^a V^a certiores facere eos, quorum interest, ut deleantur supra indicata verba, vel ea quae in versione vernacula iis respondent, e formula quae in nostris domibus adhibetur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 29 septembris 1959.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

38.

7 octobris 1959

Communicatur translatio festi BB. L. I. Mangin et Soc. MM. ad diem 11 iulii.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTⁱ

Mandante Patre Generali, ad R^{am} V^{am} mitto exemplar Rescripti Sacrae Congregationis Rituum¹ die 25 septembris huius anni dati (Prot. N. S. 124/959), quo ad diem 11 iulii transfertur festum BB. Leonis Ignatii Mangin et Sociorum, MM., ritu simplici retento; die enim 21 iulii in posterum celebrandum est in universa Ecclesia festum S. Laurentii a Brundusio, Conf., quem Summus Pontifex die 19 martii huius anni Doctorem Ecclesiae universalis declaravit².

Velit R^a V^a Rescriptum cum suis, praesertim Redactoribus Calendarii, opportuna ratione communicare.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 7 octobris 1959.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

¹ Vide superius pag. 578.

² AAS LI (1959) 456-461.

39.

30 octobris 1959

Promulgantur Regulae Fratrum Coadiutorum, a Patre Nostro retractatae commissione habita a Congregatione Generali XXX.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Congregatio Generalis XXX, pro singulari sollicitudine quam erga nostros Fratres Coadiutores demonstravit, permulta postulata approbans, mihi commisit inter alia recognitionem *Regularum Coadiutorum temporalium*, facultate etiam facta suspendendi, quatenus opus esset, decreta Congregationum Generalium quae obstant¹. Qui labor, auditis plurimorum peritorum sententiis atque precibus ad divinum lumen impetrandum saepius effusis, nunc denique in finem deductus est. Quare me iuvat *Regulas Fratrum Coadiutorum* recognitas, quarum exemplar annecto, hisce litteris universae Societati promulgare easque declaro deinceps plenam vim habere, prioribus, in quantum ab his discrepant, abrogatis.

Quo autem facilius et citius novas Regulas prae manibus habeant ipsi Fratres Coadiutores, iam curavi ut versiones fierent in octo linguis vulgares, scilicet anglicam, gallicam, germanicam, hispanicam, italicam, lusitanam, neerlandicam et polonicam. Quas versiones ad Praepositos Provinciarum mitto ut sive singuli sive plures eiusdem linguae simul, eas adhibeant ad edendum libellum manualetm lingua vernacula ad usum Fratrum Coadiutorum.

Patrum spiritualium nunc erit novis Regulis accurate studere, easque Fratribus opportune declarare. Ad usum eorum quibus hic labor incumbit, bene multae notae Regulis appositae ad fontes unde haustae sunt remittunt; ex his notis apparebit quoque quam praegnans sit sensus plerarumque Regularum quantamque materiam praebeant piae meditationi ad exercitium vitae perfectionis evangelicae ordinatae.

Si, deposito proprio iudicio, omnes concordi animo incumbimus in exsequendis iis rebus quas de Fratribus Coadiutoribus disposuit ultima Congregatio Generalis, quas ipse dein tum in Instructione die 15 febr. 1958 data² tum in hisce Regulis ad exsequendum aptare conatus sum, spem habeo exinde proventurum progressum

¹ CG XXX d. 13; AR XIII 309.

in spiritu pro nostris Fratribus atque fructum maiorem pro Societatis apostolatu.

In quibusdam Provinciis, ex iis quoque de quibus passim dicebatur vix quidquam in hac re sperari posse, adhibitis industriis prudenter selectis, praeter humanam expectationem crevit numerus vocationum ad hunc gradum, in oculis Domini tam pretiosum; utinam mox plures Provinciae pari zelo ad eundem progressum contendere possint.

Nos autem Superiores, quibus Dominus commisit hanc partem praedilectam sui gregis, Fratres nostros paternis semper prosequamur curis, tamquam de eorum animabus rationem reddituri. In sua oratione ad omnes Religiosorum Superiores generales, 11 febr. 1958 habita, memorabat Summus Pontifex Pius XII s. m. verbum sancti Benedicti, Religiosorum omnium in Occidente patriarchae: « Quantum sub cura sua fratrum se habere scierit numerum, agnoscat pro certo, quia in die iudicii ipsarum omnium animarum est redditurus Domino rationem »³.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 30 octobris 1959,
in festo S. Alphonsi Rodríguez.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

REGULAE

FRATRUM COADIUTORUM

1. Fratres Coadiutores, cum sint unius eiusdemque Societatis membra¹, eundem in ea ac reliqui omnes finem sibi propositum habent², scilicet suae et proximorum saluti et perfectioni operam dando³, sub crucis vexillo Deo militare et soli Domino ac Ecclesiae, Ipsius Sponsae, sub Romano Pontifice, Christi in terris Vicario, servire⁴.

² AR XIII 438.

³ S. BENEDICTI *Reg. Monaster.*, c. II; cfr. AR XIII 404.

¹ *Const.* P. V c. 1 [510]; cfr. ib. l^{itt}. A [511].

² Cfr. *Form. Inst. Iul.* III n. 9.

³ Cfr. *Ex. Gen.* c. 1. n. 2 [3].

⁴ *Form. Inst. Paul.* III et *Iul.* III, n. 1.

2. Quemadmodum vero in Corpore Christi Mystico, quod est Ecclesia Catholica, diversa quidem sunt membra, unum tamen est corpus, plures sunt divisiones gratiarum et ministrationum, idem autem est Spiritus qui unicuique se manifestat secundum utilitatem idemque Dominus qui omnia operatur in omnibus ⁵; ita, praesertim est nostrorum Sacerdotum, secundum gratiam a Spiritu Sancto subministratam et proprium vocationis gradum ⁶, Societati allaborare in Confessionibus audiendis, in exhortationibus habendis, in doctrina christiana aliisque litteris edocendis ⁷, Fratrum autem Coadiutorum, pro gratia a Domino eis concessa, imprimis in rebus temporalibus et exterioribus pariter Societatem iuvare ⁸; sic enim alii qui in vinea Christi Domini Nostri laborant, vel litteris dant operam ut postmodum in ea laborent, sublevantur ⁹, in iis praesertim rebus in quibus sine detrimento maioris boni occupari non possunt ¹⁰.

3. Quia Religiosi diversarum classium seu graduum in Societate unum Ordinem constituunt ¹¹, eiusdem familiae filii ¹² fratresque in Domino sunt ¹³; idem animae pabulum Constitutionum, Instituti, Exercitiorum et rerum spiritualium ita participant, ut quidquid universo Ordini collatum est in singulorum graduum Socios eo ipso dimanet. Communia sunt merita eorum, quae pie sancteque a singulis Nostris suscipiuntur; communes quoque fructus et gratiae ¹⁴. Quo fit ut Fratres non solum mercedem suam integram habeant, sed participes sint omnium bonorum, quae Deus per universam Societatem ad obsequium et laudem suam operari dignabitur et omnium indulgentiarum et gratiarum, quae a Sancta Sede ei concessa fuerint ¹⁵.

⁵ Cfr. I Cor. XII 4-30; Rom. XII 3-8; Eph. IV; Col. I 13-29; Mon. Ign. ser. I, Ep. et Instr. 4 p. 50 n. 2301; AR X (1942) p. 438; XI (1948) p. 524 n. 17.

⁶ Form. Inst. Paul. III et Iul. III n. 1.

⁷ Cfr. Ex. Gen. c. 6 n. 2 [113].

⁸ Cfr. Const. P. I c. 2 n. 2 [148]; P. III c. 2 n. 7 [305]; Ex. Gen. c. 6 n. 3 [114].

⁹ Const. P. I c. 2 litt. A [149].

¹⁰ Const. P. I c. 2 n. 2 [148].

¹¹ Cfr. AR II (1917) p. 380; XI (1948) pp. 524 s., 528.

¹² Cfr. Coll. decr. d. 47.

¹³ Cfr. Paul. III, Litt. Ap. Exponi nobis; CG XXVIII d. 23.

¹⁴ Cfr. AR II (1917) p. 381.

¹⁵ Ex. Gen. c. 6 n. 3 [114]; cfr. Litt. Ap. Paul. III Exponi nobis et Licet debitum, Iul. III Exposcit debitum.

4. Maiori suo progressui in vita religiosa semper intenti, studium rerum spiritualium rem summi momenti, immo rerum omnium nostrarum animam habeant; illud ceteris omnibus anteferant, quippe cum bonus Societatis status huic studio innitatur¹⁶; ideoque in praescripta pietatis exercitia statis temporibus obeunda diligentiam omnem impendant.

5. Serio quoque incumbant in illarum virtutum studium, quae vitam Fratrum Coadiutorum in Societate ornant, et sine quibus ipsi statui vocationis suae digno modo respondere vix possunt. Quare in eis praesertim eluceant pura intentio, caritas in Deum et proximum, sincera humilitas et pietas, animi quies atque modestia, amor laboris, studium paupertatis, fidelis oboedientia, iuxta Societatis Institutum, quod enixe diligant et secundum cuius normas se semper perficere ad maiorem Dei gloriam conentur¹⁷.

6. Quo maiore alacritate et consolatione suis fungantur officiis, crebro secum recolant Christum Dominum Nostrum, qui *non venit ministrari sed ministrare*¹⁸, similia per tot annos in Domo Nazaretana exercuisse et exercendo consecrasse, ideoque vere dici posse domestica munera et officinarum opera, utique propter salutem animarum suscepta, evecta esse ad dignitatem quasi divinam¹⁹.

Itaque Fratres Coadiutores considerent eos in conspectu Creatoris et Domini Nostri magis mereri, qui maiore caritate se impendunt auxilio et obsequio omnium ex amore divinae Maiestatis, sive in rebus altioribus, sive in aliis inferioribus et humilioribus²⁰; immo, pro suo amore erga Christum Dominum humiliatum, officia potius obscuriora desiderent²¹.

7. Peculiares porro tamquam sui gradus patronos et magistros colant Sanctum Ioseph Opificem, Iesu et Mariae coadiutorem, cuius exemplum vitae absconditae, humilis, purae intimeque cum Deo coniunctae constanter prae oculis habeant, necnon Sanctum Alphonsum, gradus sui ornamentum gloriosum, quem in iis praesertim imitandum sibi proponant quae ad vocationis aestimationem et

¹⁶ Cfr. *Coll. decr.* d. 51 (*Epit.* n. 181 § 1).

¹⁷ Cfr. *Const.* P. I c. 2 n. 2 [148] (*Epit.* n. 165 § 1).

¹⁸ MATTH. XX 28.

¹⁹ Cfr. *CG* XXVIII d. 23, 1; *AR* II (1917) p. 377; X (1942) p. 441; XI (1948) pp. 520, 522, 525; XIII (1958) pp. 438 s.; cfr. *Col.* I, 24.

²⁰ *Ex. Gen.* c. 1 n. 9 [13].

²¹ *Cfr. Ex. Gen.* c. 4 nn. 44-46 [101-103]; (*Summ. Const.* reg. 11, 12).

sanctam indifferentiam attinent animique ardorem proximos orationibus et laboribus adiuvandi²². Item sibi exemplum petant a Sancta Martha quae, cum in actione esset contemplativa et amore erga Dominum impulsata, ei occurrebat, in domum suam eum excipiebat, ei ministrabat, propterque vivam suam fidem et fiduciam ab eo diligebatur²³.

8. Quo expeditius in via Domini progrediantur, diligenter praeparent puncta meditationis matutinae, sive haec in communi traduntur sive, Praefecto spiritus duce, a singulis privatim leguntur, prout ad maiorem eorum utilitatem Superior statuerit²⁴.

Si quis communi orationis mentalis vel examinis tempore aliis occupationibus consuetis detineatur, Superiorem admoneat et tempore ab hoc designato ea exercitia peragat²⁵.

9. Sicut decet viros religiosos menti Ecclesiae, spiritui Instituti, directioni Superiorum obsecundantes, fructum qui propriam institutionem perficiat quam maximum percipere sedulo conentur tam ex hebdomadariis instructionibus in quibus fides christiana, Sacra Scriptura, Liturgia sacra, praecepta asceseos, historia et Ecclesiae et Societatis, similiaque sibi explicantur²⁶, quam ex cotidiana lectione spirituali qua iisdem materiis operam dabunt; quae lectio tamen, si privatim fiet, directioni Praefecti spiritus subiciatur²⁷. Quo eveniet ut in via perfectionis multum iuventur, et cum externis quibuscumque agendum est sermones miscere possint atque communiores eorum difficultates solvere²⁸.

10. Quo tutius et securius in via spirituali proficiant, Praefectum spiritus, de rebus animae suae tractaturi, adeant primo post noviciatum biennio, bis in mense; deinde, singulis mensibus²⁹.

11. Quoniam Societas universa in omnibus suis gradibus ad eum finem recta tendit, ut non solum sua membra sed et alii quam plu-

²² Cfr. AR II (1917) pp. 374-394.

²³ Cfr. LUC. X 38, 40; IO. XI 5, 20 ss.

²⁴ Cfr. CG XXX d. 63 (Coll. decr. 13 n. 4); AR XI (1948) p. 517; XIII (1958) p. 447.

²⁵ Cfr. Coll. decr. d. 53 § 1 (Epit. n. 183 § 1).

²⁶ Cfr. CG XXX d. 41 § 3; AR XI (1948) p. 517; XIII (1958) pp. 440, 443, 445; Epit. n. 169 § 3.

²⁷ Cfr. AR XIII (1958) pp. 443, 445.

²⁸ Cfr. CG XXX d. 41 § 3.

²⁹ Cfr. Coll. decr. d. 283 (Epit. nn. 166, 840); CG XXX d. 41 § 2; AR XIII (1958) pp. 443.

rimi ipsius opera ad ultimum et supernaturalem finem hominibus a Deo propositum perveniant³⁰, Fratrum quoque Coadiutorum vita est apostolica, atque omnia eorum munia, etiamsi in aestimatione mundi videri possint infima, hoc fine excellentissimo nobilitantur³¹.

Quapropter ipsi quoque dicendi sunt Deo segregati ad opus ad quod assumpti sunt a Spiritu Sancto³², i. e. *in opus ministerii, in aedificationem Corporis Christi*³³.

12. Vocatio apostolica Fratrum Coadiutorum diverso modo exercetur: sive sanctis desideriis et orationibus pro universa Ecclesia effusus³⁴; sive — pro occasione data ac salva debita humilitate prudentique discretione — piis colloquiis et consilio et exhortatione proximum ad bona opera, praesertim ad Confessionem et frequentem Communionem excitando³⁵; sive spectaculo vitae laboriosae et Deo plene deditae, ac fulgore caritatis et internae pacis et modestiae, quae invitationes sunt omni verbo fortiores³⁶.

Praeterea memores sint se ipsa sua vita ipsisque muneribus quibus fungantur, salutem animarum, ad quam tota Societas vergit, consequi³⁷.

13. Tanta debent esse humilitate et caritate ut prompti sint ad officia quaevis, quae eis credita fuerint, quaecumque ea sint, fideliter, diligenter et constanter obeunda³⁸, licet hominibus quibus datum non est nosse mysterium Regni Dei³⁹, talia inferiora esse videantur; paratique sint ad vitam omnem in eis exigendam, sibi persuadendo quod ea in re obsequium et laudem praestant suo Creatori et Domino, dum omnia propter divinum Ipsius amorem et reverentiam agunt⁴⁰.

³⁰ Cfr. *Form. Inst. Paul. III* et *Iul. III* n. 1; *Ex Gen.* c. 1 n. 2 [3]; *Const.* P. IV Proem. n. 1 [307] et litt. A [308]; P. X n. 2 [813], etc. (*Epit.* n. 597).

³¹ Cfr. *AR* II (1917) pp. 379 s.

³² Cfr. *Act. Ap.* XIII 2; *AR* II (1917) p. 380.

³³ *Eph.* IV 12.

³⁴ *Const.* P. VII c. 4 n. 3 [638].

³⁵ Cfr. *Ex. Gen.* c. 6 n. 4 [115]; *Const.* P. VII c. 4 n. 8 [648]; *Reg. Com.* 42.

³⁶ Cfr. *AR* X (1942) p. 447; *Const.* P. VII c. 4 n. 2 [637].

³⁷ Cfr. *AR* X (1942) pp. 440 s.

³⁸ Cfr. *AR* II (1917) pp. 385-388.

³⁹ Cfr. *MARC.* IV 11.

Quod obsequium suum praestent *non ad oculum servientes, quasi hominibus placentes, sed ut servi Christi, facientes voluntatem Dei ex animo, cum bona voluntate servientes, sicut Domino* ⁴¹, Deumque Dominum Nostrum in alio ut in Illius imagine agnoscere studeant ⁴², probe scientes Dominum tamquam Sibi Ipsi exhibita remunerari quaecumque in ministerium fratrum suorum praestita fuerint ⁴³.

14. Omnes perfectiorem cognitionem et usum officiorum domesticorum sedulo acquirant. Illi, porro, quos Superiores alicui arti addiscendae destinaverint, pro suo talento in ea se perficiant; ita ut, omnia ad maiorem gloriam Dei Creatoris et Domini Nostri semper dirigendo, peritia sua aequent vel superent bonos operarios externos, nec minus arte quam exemplo vitae aliis sint aedificationi ⁴⁴.

15. Omnes, porro, quoniam maior Societatis et ipsorum utilitas id postulat, eum gradum culturae atque humanitatis, etiam in rebus profanis, sibi acquirere studeant, qui et coaetaneorum plerorumque communis est et ipsorum statum decet; maxime, vero, linguam patriam recte eloqui et scribere discant ⁴⁵.

16. Iis tantum libris, periodicis, diariis utantur quae aut in comuni eorum bibliotheca vel aula recreationis proponuntur, aut singulis, sive spiritualis eorum profectus vel cultus humani perficiendi causa, sive intuitu artis vel officii, a Praefecto spiritus aut a Superiore conceduntur. Caveant quoque ne lectione eorum quae nonnisi inania seu futilia sapiunt, tempus terant.

17. Postquam propriis officiis diligenter satisfecerint, si quid temporis vacui superfuerit, id ne inaniter terant, sed impendant

⁴⁰ Cfr. *Ex. Gen.* c. 6 n. 3 [11]; n. 7 [118]; *AR* II (1917) pp. 376 ss.; *Eph.* n. 164.

⁴¹ *Eph.* VI 6-7.

⁴² Cfr. *Const. P.* III c. 1 n. 4 [250]; (*Summ. Const. reg.* 29).

⁴³ Cfr. *MATTH.* XXV 31-46.

⁴⁴ Cfr. *CG* XXX d. 41 § 4 (*Coll. decr.* 13 nn. 2, 3); *CG* XXVIII d. 23 n. 3; *AR* III (1919) p. 154; X (1942) pp. 458 ss.; XI (1948) p. 522; XIII (1958) pp. 440, 442 ss.; cfr. *Const. P.* III c. 2 n. 7 [305]; *P.* IV c. 10 n. 6 [428]; (*Eph.* n. 154, 2).

⁴⁵ Cfr. *CG* XXX d. 41 n. 3 (*Coll. decr.* d. 13 n. 3); *AR* XIII (1958) pp. 440, 443.

vel aliis exercitiis pietatis aut corporalibus, vel institutioni propriae suae vocationis perficiendae, prout Superior statuerit.

18. Ministro domus aliisque officialibus, a quibus peculiariter pendent in officio fungendo, Fratres Coadiutores statis temporibus operae suae rationem reddant atque eisdem in omnibus eam praebeant oboedientiam, quae a mundano independentiae spiritu ita immunis servetur ut, quamvis hac vel illa arte sint instructi, libenter se dirigendos permittant ⁴⁶.

In aliorum vero Fratrum officia se non ingerent; semper tamen prompti erunt ad eos adiuvandos vel supplendos; immo, promptius ea suscipiant a quibus sensus magis abhorret ⁴⁷. Plurimum insuper interest eos, ob Societatis sociorumque amorem, paratos esse artem suam cum aliis Fratribus plene communicare.

19. Amorem paupertatis religiosae imprimis eo comprobent quod pro suo quisque munere ipsam domum diligenter curant atque eius apparatus universum et suae operae instrumenta, quippe quae Ipsius Domini Nostri Iesu Christi veluti propria sint ⁴⁸, fideliter et prudenter tractant. Deinde, cum propter multiplicem administrationem sibi commissam facilius ceteris in periculum incidunt paupertatis violandae ⁴⁹, magnopere caveant ne quid, sive pecuniam, sive quidquid aliud, aut sibi vel aliis sumant, dent, commodent, mittant, aut sine licentia Superioris ab externis petant vel accipiant. Denique, si pecunia utendum est, accurate inscribant accepta et expensa, de quibus rationem temporibus designatis reddant.

20. Quae de munditie curanda omnibus Nostris commendantur in sua quisque persona, in cubiculo, officina, universa denique domo, sedulo observare studeant. Consuetudinem quoque omnia ex ordine faciendi et conservandi, necnon religiosam humanamque urbanitatem et decentem modum cum hominibus agendi, quae tantopere opus apostolicum Societatis adiuvant, omnes colant ⁵⁰.

§
21. In cotidiana recreatione, in qua tot offeruntur occasiones exercendi hilarem caritatem, religiosam urbanitatem, dominium

⁴⁶ CG XXVIII d. 23, 1 (*Epit.* n. 165 § 1).

⁴⁷ Cfr. *Ex. Gen.* c. 4 n. 28 [83]; AR II (1917) pp. 382 s., 385 s.

⁴⁸ Cfr. *Const.* P. III c. 2 n. 7 [305].

⁴⁹ Cfr. *Epit.* n. 165 § 1.

⁵⁰ Cfr. AR III (1949) p. 155; X (1942) p. 453; XIII (1958) p. 442; *Reg. Com.* 28; *Epit.* n. 154, 3°.

sui, omissis rebus mundanis, eos potissimum sermones misceant quibus in spiritu, in mutua unione, in amore vocationis et Societatis et proprii officii inter se iuvare possint. A communis autem recreationis loco ne seorsum secedant sine Superioris facultate ⁵¹.

22. Sociis omnibus, praesertim vero Sacerdotibus, quippe qui munere in Corpore Christi Mystico sibi collato et caractere sacramentali ceteris praestent, reverentiam et submissionem externam exhibeant simulque internam excolant; verumtamen, uti decet membra eiusdem familiae, cum simplicitate et moderatione religiosa ⁵².

23. Quod externos spectat, etiam Fratres Coadiutores, prout eorum status et munus exigunt, sensu sociali Evangelii opportune instructi et imbuti, eum in actione vitae adhibere discant, ut, amore erga opifices affecti, sano iustoque criterio dignitatem et iura filiorum Dei in omnibus hominibus sponte agnoscant ⁵³.

24. Cum officii causa domo exire debent, sciant a Superiore quando, cum qua facultate, quo eundum sit. Ii autem quibus cum externis agendum est, cavebunt ne nimiam familiaritatem cum eis ineant; potius, vero, gravitatem, pietatem, discretionem alacremque laboris amorem ita manifestent, ut alios semper aedificatos in Christo relinquant ⁵⁴. Atque ita efficient exemplo vitae simul ac meritis et orationibus, ut Deus ministeriis sacris Societatis abunde benedicat ad Sui sancti Nominis gloriam et animarum salutem ⁵⁵.

25. Etiam Fratres Coadiutores sibi dictum existiment illud S. P. N. Ignatii: iacto fundamento virtutis qua Deo instrumentum coniungitur, media illa naturalia, quae Dei ac Domini nostri instrumentum in proximorum utilitatem disponunt, in universum ad conservationem et incrementum totius corporis Societatis conferent; si tamen et addiscantur et exerceantur sincere ad solum Dei obsequium; non ut illis fiducia nostra innitatur, sed potius ut divinae gratiae iuxta summae Providentiae suae ordinem per haec coope-

⁵¹ Cfr. *Epit.* n. 228.

⁵² Cfr. *Const.* P. III c. I n. 4 [250] (*Summ. Const.* reg. 29); *Coll. decr.* d. 44; *CG XXVIII* d. 23 n. 1; *AR XI* (1948) p. 523.

⁵³ Cfr. *CG XXX* d. 53; *AR XI* (1948) pp. 710 ss., praes. nn. 25, 26.

⁵⁴ Cfr. *Const.* P. I. c. 2 n. 2 [148]; *Coll. decr.* d. 71 (*Epit.* nn. 239, 228).

⁵⁵ Cfr. *AR X* (1942) p. 461.

remur; qui ad gloriam suam tam dona naturalia quae Ipse ut Creator, quam supernaturalia quae ut gratiae Auctor donat, vult referri ⁵⁶.

40.

8 decembris 1959

Territorium Osornense, e Provincia Chilensi, tribuitur Provinciae Marylandiae.

D E C R E T U M

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Cum Provincia Marylandiae, enixe petente Episcopo Osornensi, alacri et generoso zelo Collegium in civitate Osornensi suscipiendum acceptaverit, ut ad magnas animarum necessitates in illa dioecesi sublevandas auxilium afferret simulque cum Patribus et Fratribus Provinciae Chilensis, iam tot operibus apostolicis pro numero personarum graviter oneratis, fraterne collaboraret, quo efficacius novum Collegium aliaque opera futura Provinciae Marylandiae in territorio nationis Chilensis evolvantur, re mature perpensa, auditis quoque Praepositis utriusque Provinciae eorumque Consultoribus necnon Patribus Assistentibus in consilium adhibitis, haec quae sequuntur in Domino decernimus:

Territorium dioeceseos Osornensis, quod ad Societatem attinet, cum omnibus domibus et operibus quae Societas ibi habet vel habitura est, a Provincia Chilensi ideoque ab Assistentia Americae Latinae Meridionalis seiungimus idque Provinciae Marylandiae et Assistentiae Americae tribuimus tamquam territorium a reliqua Provincia separatum.

Socii autem, qui forte in eodem territorio nati sint vel tempore ingressus in Societatem domicilium habuerint itemque qui ibi nunc laborant vel laboraturi sint, Provinciae vel Viceprovinciae, ad quam hucusque pertinebant, adscripti maneant, nisi in singulis casibus Praepositus Generalis aliud statuerit.

Hoc nostrum decretum, quod iam nunc plenam suam vim habere incipit et in omnibus utriusque Provinciae domibus ad mensam opportuno tempore legendum est, Dominus Noster, interceden-

⁵⁶ *Const. P. X* n. 3 [814]; cfr. *AR XIII* (1958) p. 448.

te eius Immaculata Virgine Matre Maria, de coelis ratum habere atque tum hoc novum inceptum tum omnia opera Provinciarum Chilensis et Marylandiae benedictionibus copiosis cumulare ad suam maiorem gloriam et bonum animarum dignetur.

Datum Romae, die 8 decembris 1959,
in festo Immaculae Conceptionis B. M. V.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

41.

25 decembris 1959

DE NOSTRORUM IN SACRA LITURGIA INSTITUTIONE INSTRUCTIO ATQUE ORDINATIO

INSTRUCTIO

I. Introductio

1. — Sicut litteris meis « *De praecipuis laboribus Congregationis Generalis XXX* » ad universam Societatem datis iam scripsi, voluit Congregatio ut, in spiritu Ecclesiae, Nostris plenior procuraretur ab initio vitae religiosae et per eius decursum, intelligentia et devotio sacrae Liturgiae quo perfectius, in spiritu S. Patris Ignatii, « Domino et Ecclesiae Ipsius Sponsae, servire » valeremus¹; quod votum decreto suo 16 n. 4 expressit, quo « commisit Patri Nostro ut videret quomodo et quibus limitibus ad mentem S. Pa-

INDEX SIGLORUM

- MD = Encyclica « *Mediator Dei* »
Instr. MS = Instructio S. Rituum Congr. de *Musica Sacra et Sacra Liturgia*
Div. Cult. = Constitutio Apostolica « *Divini Cultus* »
My. C. = Encyclica « *Mystici Corporis* »
M. s. D. = Encyclica « *Musicae Sacrae Disciplina* »

¹ AR XIII 241.

tris Ignatii fovenda esset, inde a Noviciatu, liturgica Nostrorum institutio »².

Peropportune Patres Congregatos de hac re tractasse probavit *Instructio de Musica Sacra et Sacra Liturgia*, quam Sacra Rituum Congregatio, speciali modo a Pio Pp. XII approbatam eiusque auctoritate confirmatam, die 3 septembris anno 1958 promulgavit³. Haec Instructio praecipua et gravissima ordinavit et pressius declaravit ex documentis pontificiis quae intra decennium proxime elapsum de utraque materia egerunt. Officium quidem mihi a Congregatione Generali XXX commissum ex una parte inde factum est facilius; ex altera, vero, gravius dici potest quippe quod exigit ut omnes impensius attentos faciam ad mentem Sanctae Matris Ecclesiae de sacra Liturgia. Considerandum simul est quo modo Societatem oporteat, secundum Institutum suum, fovere activam illam sacrae Liturgiae participationem quam Instructio Sacrae Congregationis ab omnibus fidelibus, maxime vero a clericis et Religiosis, postulat.

2. — Non defuit hucusque directio a Praepositis Generalibus data, quae pari passu cum renovato sacrae Liturgiae studio progressa est. Iam anno 1922 veneratus meus decessor litteras « *de sacra Liturgia pro nostra vitae ratione peragenda* » dedit⁴, et post decem annos elapsos alias « *de spiritu sacrae Liturgiae in nostris templis et operibus impensius promovendo* »⁵, quibus studuit respondere dubiis ex aliquibus Provinciis allatis. Monuit R. P. Ledóchowski in votis Sanctae Sedis esse intimiorem fidelium participationem sacrae Liturgiae, ac proinde membra Societatis, secundum spiritum Fundatoris sui, vel minimo desiderio Sanctae Sedis obsecundantes vitam liturgicam, ad mentem Ecclesiae recte intellectam, alacri animo et omnibus viribus promovere debere⁶.

Eius exemplum secutus in « *Epistola de vita interiore fovenda* » Nostros exhortatus sum, ne timeant a via tuta aberrare, dum orationem nutriunt libris Sacrae Scripturae ab Evangeliiis diversis vel textibus sacrae Liturgiae⁷. Eandem viam monstrare conatus sum in Instructione « *de assidua Sacrae Scripturae lectione* »⁸, in Epistola « *de Fratribus Coadiutoribus* »: ut profundius instruantur in doctrina de Corpore Christi Mystico, de gratia, de Sacramen-

² AR XIII 313.

³ AAS L (1958) 630-663.

⁴ AR III 475.

⁵ AR VII 227.

⁶ Cfr. I. c.

⁷ AR XI 171.

⁸ AR XI 262 ss.

tis, de Liturgia utque eis permittatur communicare intra Missam, ad Communionem sacerdotis, quae « praxis conformior est spiritui Ecclesiae et significationi ipsius Sacrificii, in quo astantes se sacerdoti sociant participando eamdem Hostiam »⁹. Nonnihil fusius in « *Epistola de Ramo Orientali Societatis* » tractata est quaestio toties iam in medium prolata, num Institutum nostrum a colenda Liturgia potius alienum dicendum sit; et illustrare satagi quantum suo officio deesset Iesuita qui in Liturgia persolvenda ritus praescriptos vel mutaret vel omitteret, vel perfunctorie servaret, aut, neglectis animo et profunda intelligentia quae studio et meditatione pariuntur, ei corpore tantum interesset vel partem in ea sumeret. Qui enim Liturgiam ecclesiasticam non amat, Ecclesiam ipsam non recte amat¹⁰.

3. — Nunc urget vos impensius hortari ut recentioribus quoque ordinationibus et legibus Sanctae Sedis toto animo respondeatis, « ad gloriam Dei et universalis Ecclesiae bonum »¹¹.

Haud scio an Societati referri possit querela « nonnullis in regionibus sacrae Liturgiae sensum, intelligentiam ac studium mancum interdum esse »¹², — non quidem ex defectu oboedientiae sed ex quodam praeiudicio animi, quasi in hac re, inter sacrae Liturgiae spiritum et Societatis, inter vitam monasticam et apostolicam, inter orationis internae aestimationem et externae, inter mentem Sancti Ignatii et normas Sanctae Sedis foret nobis eligendum. Neminem latet hucusque non ubique terrarum tempestive habitam fuisse rationem illius sacrae Liturgiae renovationis quam Mater nostra Ecclesia hac aetate promovere non desiit¹³.

⁹ AR XI 517-518; cfr. XIII 443; Pius XII, Enc. *Mediator Dei* AAS XXXIX (1947) 565; (indicabitur in posterum: MD et pagella).

¹⁰ Cfr. AR XI 887-901.

¹¹ Cfr. *Prooem. in Decl. et Ann. Const.* [136].

¹² MD 524.

¹³ « Si l'on compare la situation actuelle du mouvement liturgique avec ce qu'il était, il y a trente ans, on constate qu'il a accompli un progrès indéniable tant en extension qu'en profondeur. L'intérêt porté à la Liturgie, les réalisations pratiques et la participation active des fidèles ont pris un développement qu'il eût été difficile de pressentir à ce moment » (Pius XII, Alloc. Convent. Intern. de Lit. Past. AAS XLVIII 711).

« (Le mouvement liturgique) est apparu ainsi comme un signe des dispositions providentielles de Dieu sur le temps présent, comme un passage du Saint-Esprit dans son Eglise, pour rapprocher davantage les hommes des mystères de la foi et des richesses de la grâce, qui découlent de la participation active des fidèles à la vie liturgique » (*ibid.* 712).

Nititur praecipue haec mea Instructio Summorum Pontificum et Sanctae Sedis documentis; imprimis, vero, Litteris Encyclicis **MEDIATOR DEI** ¹⁴.

Pars prima seu historica inquit in mentem Sancti nostri Parentis de sacra Liturgia, ex eius scriptis aliisque documentis erutam; deinde, doctrina Ecclesiae de sacra Liturgia cum traditione Societatis de vita spirituali comparatur brevique investigationi subicitur; tertio loco, pauca efferuntur verba de nexu inter cantum sacrum et sacram Liturgiam; quibus adiungitur conclusio de plene sentiendo cum Sancta nostra **MATRE ECCLESIA**.

Hanc Instructionem sequitur **ORDINATIO** quae Sacrae Rituum Congregationis normas praecipuas, in textum utilitatis causa insertas, ad usum universae Societatis servandas statuit.

II. Mens S. Patris Ignatii de Sacra Liturgia

4. — Mentem Sancti Parentis haud difficile colligere possumus ex eius verbis et exemplo, normisque quas in Constitutionibus et Exercitiis Spiritualibus statuit, praesertim si nos etiam ad rationes eius aetatis referimus.

Suae enim aestimationis ac amoris sacrae Liturgiae clarum dedit signum S. Ignatius cum Manresae degebat et « cotidie Missae maioris sacrificio intererat, et Vesperis et Completorio, quibus rebus magnam capiebat consolationem » ¹⁵. Mirum non est quod nomine « *Exercitiorum Spiritualium* » intelligi vult quemlibet modum « orandi secundum mentem et vocem » ¹⁶. Immo habebat preces liturgicas tamquam integram Exercitiorum partem, nam ubi insistit ut qui ea peragit tanto maiorem progressum spiritualis vitae facturus sit, quanto magis ab amicis notisque, et ab omni rerum humanarum sollicitudine sese abduxerit, expresse addit: « ipsi liberum securumque sit egredi ad Matulinum, sacrum Missae, vel ad Vesperarum officium cum libuerit audiendum » ¹⁷.

¹⁴ Pius XII, Enc. *Mediator Dei*, AAS XXIX (1947) 521-600; praeterea adhibentur sequentia: S. PII X, Motu pr. *de musica sacra*, ASS XXXVI (1903), 329-339 et 387-395; Decretum *de quotidiana SS. Eucharistiae sumptione*, ASS XXXVIII (1905) 400-406; PII XI, Const. Apost. *Divini Cultus*, AAS XXI (1929) 33-41; PII XII, Enc. *Mystici Corporis*, AAS XXXV (1943) 193-248; Alloc. 2 nov. 1954, AAS XLVI (1954) 666-677; Enc. *Musicae Sacrae disciplina*, AAS XLVIII (1955) 5-25; Alloc. 22 sept. 1956, AAS XLVIII (1956) 711-725; S. RITUM CONGREG., *Instructio De Musica sacra et sacra Liturgia*, AAS L (1958) 630-663.

¹⁵ *MHSI*, *Fontes Narrativi* I n. 20 p. 391.

¹⁶ *Exerc. Spir.* Ann. 1 [1].

¹⁷ *Ibid.* Ann. 20 [20].

Cur autem intellexerat Sanctus Ignatius usum officii in choro in Societate non esse secundum Dei voluntatem? « Quoniam occupationes, quae ad animarum auxilium assumuntur, magni momenti sunt, ac nostri Instituti propriae, et valde frequentes, cumque aliqui nostra habitatio tam sit in hoc vel in illo loco incerta; non utentur Nostri choro ad horas canonicas, vel Missas, et alias officia decantanda ... Per Nostros autem ea tractari convenit quae nostrae vocationis ad Dei gloriam magis sunt propria »¹⁸. Ratio igitur erat *apostolica*: Nostros scilicet omnimodo laboribus apostolicis, imprimis praedicando, docendo doctrinam christianam, audiendo confessiones, aliaque sacramenta administrando, fidem tuendo et spargendo, ubicumque requirentur, occupari debere¹⁹.

Aliis verbis: rationem apostolicam S. Ignatius petit a libertate quae convenit bono universaliori prosequendo, cui obstaret ea stabilitas et diuturna in officiis celebrandis mora quae communitatibus ad chorum obligatis esset omnino necessaria.

5. — Illam vero rationem vix plene perspicere possumus nisi temporalem formam Officii Divini consideramus quod Religiosi ante reformationem a S. Pio V anno 1568 promulgatam, in choro cantare solebant. Mos enim vigeat officio iam longo alias addere preces; sic officio diei communitas adiungebat integrum officium Defunctorum decantatum pro defunctis benefactoribus; ad haec, pro benefactoribus viventibus, ante Matutinum quindecim Psalmos Graduales et post Primam septem Psalmos Paenitentiales; immo, merae devotionis causa, etiam addebatur officium parvum B. Mariae Virginis. Summum vero locum in toto officio obtinebat Missa conventualis, forma nondum renovata, cantibus praeter modum involutis exornata, et Sequentiarum prolixitate abundans; vix intra tres horas absolvebatur.

Patet utique opus Dei tantae durationis persolvere non potuisse nisi ab Ordinibus potius contemplativis qui, ad talem scopum instituti, minore labore apostolico detinebantur. S. Ignatius, autem, seposita monastica vita, impense apostolicam pro suis volebat. Officium proinde in suo Ordine sit brevius; privatim igitur recitetur. Missa forma simplici, ideoque ut plurimum — sed non semper²⁰ — sit lecta.

¹⁸ *Const. P. VI c. 3 n. 4* [586].

¹⁹ *Form. Inst.; Const. P. VII c. 4* [636-654].

²⁰ Nam ex illis longissimis actionibus S. Ignatius penitus excludebat officium tantum quotidianum in choro cum Missa conventuali. Cum autem sentiebat aliquas sollemnitates liturgicas adiumento fore apostolati, illas permisit, immo, teste P. Polanco, eas interdum ordinavit diebus dominicis et festis cantandas, modo autem quo solebant Religiosi auste-

Aliud est intellegentia et amor Liturgiae, aliud usus chori. Liturgiam coluit S. Ignatius, chorum in Societate noluit. Eius mens, omissis testimoniis quae ostendunt quantum ipse afficiebatur erga officia liturgica omnia, patet ex Regula tertia ad sentiendum cum Ecclesia: « laudare Missae auditionem frequentem, item cantus, psalmos, et longas orationes in Templo et extra illud; item horas ordinatas tempore destinato ad omne officium divinum, et ad omnem orationem, et omnes Horas canonicas » ²¹.

6. — Quo altius intellegamus hodiernam mentem Ecclesiae iuvabit breviter percurrere quam renovationem, vel potius quam evolutionem conceptus Liturgiae a tempore S. Ignatii subierit et quam partem ipse Sanctus iure dici possit in ea habuisse.

Studium sacrae Liturgiae tempore S. Ignatii, et pluribus inde saeculis, se fere unice referebat ad officium chori huiusque annexa, praesertim Missam conventualem; aliis verbis, imprimis respiciebat usum eius monasticum; (quo factum est ut, inde a Medio Aevo, actio liturgica monachis et clericis reservaretur, exclusis fere omnibus fidelibus, qui pietatis suae nutrimentum et formas aliunde potius quaerebant); dein renovatio pietatis liturgicae, saeculo XVIII modo tamen abstracto inchoata, ineunte saeculo XIX exorta est sub influxu monastico, in gratiam aliquorum coetuum potius selectorum, qui soli eius impulsu sentire eiusque fructibus frui potuerunt; Liturgiam communiter interpretati sunt tamquam meram summam rituum externorum quos Ecclesia ad cultum publicum peragendum adhibebat. Unde haud mirum est quod studiosi sacrae Liturgiae, formis monasticis inhaerentes, necessario promoverunt nonnulla quae minus consona erant illi vivendi rationi quam S. Ignatius pro suis intendebat.

Conceptus hodiernus Ecclesiae de sacra Liturgia, ut postea ex documentis pontificiis eruemus, multo amplior ac profundior factus est. Iam non consideratur sacra Liturgia tamquam summa caeremoniarum externarum cultus divini, sed tamquam integer cultus

riores, id est sine cantu figurato vel firmo, « sed tono quodam devoto, suavi et simplici » (cfr. *Const. P. VI c. 3 n. 4 et B* [586, 587]; *POLANCO: MHSI*, Chronicon S. I. vol. V, 33; *Monumenta Lainii*, vol. V 290. — Rationem excludendi chorum a Societate fuisse apostolicam apprime confirmatur responso S. Ignatii huic quaesito: « Quale fuit motivum non habendi chorum? R. Existimabam quod, si choro careremus, omnes statim adverterent nos otiosos esse si minime nos viderent animabus profectui esse; et ita, hoc nobis esset stimulo ut in eandem profectum incumberemus » *MHSI*, Fontes Narrativi I n. 137, 11°, p. 609.

²¹ *Exerc. Spir.* [355].

²² Cfr. *MD* 528-529.

publicus totius Corporis Christi mystici qui ad omnes fideles pertinet²² et in quem Ecclesia depositum fidei et gratiae effundit²³; neque ut actio alicuius coetus selecti et privilegio quodam dotata, sed potius ut actio omnium fidelium. Neque coartatur liturgia hodierna ad usus monasticos; e contra, in eius participationem, modo quidem conscio et activo, vocatur tota Ecclesiae communitas²⁴; intelligentia sacrae Liturgiae unum ex adminiculis efficacioribus curae pastoralis habetur²⁵. Quanto zelo et amore S. Ignatius illam sic intellectam atque exercitam in auxilium animarum arriperet!

Nonne Sanctus noster Parens hunc conceptum pastorem iam in animo fovebat? Audax enim ille innovator, tribus saeculis antequam nexus inter frequentem Communionem et sacram Liturgiam a S. Pio X denuo illustrabatur²⁶, piam praxim frequentioris Communionis tantopere propugnavit, ut Inquisitionis suspensiones excitaverit; eandem diffundere pergebat per Exercitia Spiritualia, illam in suis Constitutionibus assumpsit²⁷; ad illam propagandam primos Patres contra acerrimam etiam cleri oppositionem animavit. Divina gratia illuminatus videtur securo quodam sensu percepisse animas fidelium illa sacramentali sanctae Missae participatione indigere quam hodierna documenta pontificia et ecclesiastica vocant *perfectam*²⁸. Ad hanc doctrinam et praxim pervulgandas in Hispaniam P. Favre et P. Araoz, in Italiam P. Landini misit; deinde a P. Salmeron petivit ut librum scriberet; denique Patres Salmeron et Lányez eadem argumenta propugnarunt in Concilio Tridentino quod, anno 1562, Ignatio iam defuncto, declaravit se optare « ut in singulis Missis fideles adstantes non solum spirituali affectu, sed sacramentali etiam Eucharistiae participatione communicent, quo ad eos sanctissimi huius Sacrificii fructus uberius perveniret »²⁹.

Mirum est quantopere Patres nostri cooperati sint operi Reformationis a Concilio Tridentino suscitatae tam in defendenda et illustranda Liturgia catholica quam in christiani cultus exercitatione apud populum renovanda. Primis enim saeculi XVIII decenniis, dum plurimi peritissimi viri ut Iacobus Gretser, Nicolaus Serrarius, Augustinus de Herrera, Ioannes Baptista Scortia, Petrus Halloix, Aloisius Cresol, doctis editis libris, historiam sensumque sacrorum ri-

²³ Cfr. Alloc. Pii XII 1956 AAS XLVIII 713.

²⁴ Cfr. MD 530-537; Instr. MS n. 22.

²⁵ Cfr. Div. Cult. p. 34; MD 584; Alloc. Pii XII 1956, p. 712.

²⁶ Cfr. ASS XXXVIII (1905) 400.

²⁷ Exam. c. 4 n. 25 [80]; Const. P. VI c. 3 n. 2 [584]; P. III c. 1 n. 11 [261]; P. IV c. 4 n. 3 [342] B [343].

²⁸ MD 565; Instr. MS 22-c.

²⁹ Sess. XXII c. 6; DENZINGER n. 944.

tuum qui Protestantibus despectui erant patefaciant, missionarii sicut Michael Coyssard, Fridericus Von Spee, Beatus Iulianus Maunoir totque alii non dedignabantur preces et cantica, quorum multa hucusque in usu permanent, componere eaque fideles rite docere tamquam apostolatus medium necessarium ac efficax.

Praxis tamen frequentioris communionis, decreto Tridentino non obstante, in usum generalem non prius est inducta quam S. Pius X fideles adhortatus est, ut religionis spiritu ex primario fonte fruerentur, quae est « participatio divinorum mysteriorum atque Ecclesiae communium et sollemnium precum »³⁰ ac deinde illud decretum celeberrimum edidit de frequenti et quotidiana communione, qua fideles ex sacrificio « pleniores sanctificationis hauriant effectus »³¹, quam praxim utique Sanctus Ignatius summam ex omnibus participationis formis iamdudum habebat.

Exinde per Constitutionem Apostolicam « *Divini cultus* » Pii XI³², Litteras Encyclicas « *Mediator Dei* »³³ et « *Musicae sacrae disciplina* »³⁴ Pii XII, documenta pontificia magis magisque efficacitatem pastorem sacrae Liturgiae explanant et propagant, qui ad facultatem Ritualis Romani linguis vernaculis edendi, ad restaurationem Hebdomadae Sanctae, ad Missam vespertinam, ad mitigationem ieiunii eucharistici aliasque reformationes aditum patefecerunt, usque ad recentem S. Congregationis Rituum « *De musica sacra et sacra liturgia* » Instructionem³⁵, quae potiora capita « pastoralis efficaciam respicientia » in unum collegit « quo facilius et securius ea quae in iisdem documentis exposita sunt, in praxim deducantur »³⁶.

Fere proinde evanescat oportet quilibet timor ne, sacram Liturgiam secundum mentem Ecclesiae colendo, a spiritu S. Fundatoris declinemus neve formas monasticas, quibus ille ob rationes apostolicas renuntiavit, assumamus.

Unum ceterum idque longe praecipuum nobis sufficiat: sanctus Parens, qui nihil sanctius habuit quam « sentire cum Ecclesia », si Ecclesiam hodiernam audivisset hortantem ut fideles usque intimius introducerentur in intellegentiam et participationem sacrae Liturgiae, quid quaeso fecisset nisi totis viribus nos hortari ut

³⁰ Motu proprio *de musica sacra*, ASS XXXVI (1903) 388.

³¹ ASS XXXVIII (1905) 404.

³² AAS XXI (1929) 33-41.

³³ AAS XXXIX (1947) 521-600.

³⁴ AAS XLVIII (1956) 5-25.

³⁵ AAS L (1958) 630-663.

³⁶ *Ibid.* 631.

omni ope, servata sane indole propria sui Instituti, Ecclesiae morem gereremus atque in omnibus nostris ministeriis procuraremus ut in rem deducerentur ea quae Summi Pontifices commendant, sicuti olim strenuus zelator fuit ad executionem Concilii Tridentini?

Pressius nunc examinemus, quid Sancta Mater Ecclesia nos hac aetate de sacrae Liturgiae indole, scopo, usuque doceat.

III. Doctrina Ecclesiae et S. P. Ignatii

7. — *Sacra Liturgia* intellegitur cultus divinus Ecclesiae qui ab ipsa ordinatur et perficitur. « Quod ab una parte ab Hierarchia ecclesiastica confertur atque ex altera a fidelibus, non aestimantur tamquam res disiunctae; potius vero operam coniunctam indicant membrorum unius eiusdemque corporis, quod agit utpote unum aliquid vivens... In hoc uno, quidem, Ecclesia orat, offert, se sanctificat; iure, igitur, sacra Liturgia vocatur opus Ecclesiae universae »³⁷.

Eam ita describit Pius Papa XII: « Sacra Liturgia cultum publicum constituit, quem Redemptor noster, Ecclesiae Caput, caelesti Patri habet, quemque christifidelium societas Conditori suo per ipsum aeterno Patri tribuit; utque omnia breviter perstringamus: integrum constituit cultum mystici Iesu Christi Corporis, Capitis nempe membrorumque eius »³⁸.

In huiusmodi cultu primatum habent Sacramenta, hoc est « septem praecipui salutis fontes » et « divinae laudis celebratio » quam christifideles etiam invicem coniuncti exhibent; cuius fons et caput est sanctae Missae Sacrificium³⁹, quod in hac Instructione peculiari modo prae oculis habemus.

Quamquam ad indolem publicam et communem Sancti Sacrificii non requiruntur rationes diversae quibus astantes Missae participant (vel sacerdotis verbis respondendo, vel cantus edendo, vel in Sacris sollemnibus sacerdotis precibus alternas voces dando unaque cantus liturgicos concinendo), sunt nihilominus signa et adminicula intimae cum Sacrificio unionis. Missa autem sollemnis peculiari fruitur dignitate atque Ecclesiae in votis est ut frequens ac pietate praestans populus ei adsit⁴⁰. Modus quo officium divinum a clero recitatur, sive in choro vel in communi, sive privatim, ad essentiam ipsius cultus liturgici non pertinet⁴¹.

³⁷ *Alloc. Pii XII 1956 p. 714.*

³⁸ *MD 528-529; cfr. Instr. MS n. 1; CIC can. 1256.*

³⁹ *Cfr. MD 522; 529-530; 523; 547-562.*

⁴⁰ *Cfr. MD. 561.*

⁴¹ *Cfr. MD. 572-576.*

Sacramentalia quae vocantur, atque varia pietatis exercitia, quibus Ecclesia fidelium animos spiritu Christi suaviter imbuat et consolatur, sicut et sacra cantica et reliqui liturgici ritus quibus mentes nostrae ad caelum eriguntur, nobis carissima quoque sint oportet ⁴².

Licet, summatim utique, iam eruere aliquam conclusionem quae in diiudicanda relatione Nostrorum cum sacra Liturgia maxime interest: Societas nempe in omnibus essentialibus sacrae Liturgiae elementis partem habet, — in Missae sacrificio celebrando, in divino officio recitando, in Sacramentis et Sacramentalibus administrandis, in piis exercitiis cum fidelibus peragendis. Quo fit ut omnia praecepta et desideria, quae ipsam indolem sacrae Liturgiae respiciunt, ad nostram Societatem non minus quam ad omnes alios sacerdotes et christifideles spectent.

8. — Quae generalis ratio confirmatur si paulo pressius consideramus doctrinam quam documenta pontificia de cultus divini *elemento interno ac externo* exponunt.

« Quoniam vero sociale huiusmodi Christi Corpus ex Conditoris sui voluntate adspectabile esse debet, conspiratio illa membrorum omnium etiam extrinsecus se manifestet opus est, cum per eiusdem fidei professionem, tum per eorum communionem sacrorum, per eiusdemque participationem sacrificii, tum denique per actuosam earum legum observantiam » ⁴³.

Quod cultus quem Ecclesia Deo exhibet, tam externus quam internus esse debeat, id ipsa natura humana, quae ex anima et corpore constat, postulat: internus sit, nam in spiritu et veritate oportet adorare; externus autem, nam quidquid ex anima profluit, naturali modo per sensus exprimitur et expressum rursus in animam influit; ac praeterea, cultus divinus non tantum ad singulos pertinet sed etiam ad humanam societatem, ideoque socialis sit oportet, quod esse nequit nisi in rebus religionis etiam externa habeantur vincula externaque manifestationes ⁴⁴.

⁴² Cfr. My. C. 238.

⁴³ My. C. 227.

⁴⁴ « Id denique Mystici Corporis unitatem peculiari modo patefacit in suaque luce ponit, sancta eius studia auget, eius vires corroborat eiusque actionem impensiores cotidie efficit. Licet enim ipsae caeremoniae nullam secundum se perfectionem, nullam contineant sanctitatem, sunt tamen actus externi religionis, quibus, quasi signis, excitatur animus ad rerum sacrarum venerationem, mens ad superna elevatur, nutritur pietas, fovetur caritas, crescit fides, devotio roboratur, instruuntur simplices, Dei cultus ornatur, conservatur religio » (MD 530-531).

Identidem insistent quoque Litterae Encyclicae in elemento interno, quod praecipuum est quodque externam executionem sacrorum rituum quasi informare et ab ea nutriri debet: « oportet enim semper in Christo vivere, eidem se totum dedere, ut in eo et per eum debita caelesti Patri attribuantur gloria. Sacra autem Liturgia postulat, ut intime duo eiusmodi elementa inter se coniungantur; quod ipsamet etiam atque etiam commendare non praetermittit, quotiescunque externum aliquem praecipit religiosi cultus actum » ⁴⁵.

Immo ratio, cur nemini privato ulla sit facultas externas publici cultus consuetudines, leges, rubricas moderari haec est: quia « cum Ecclesiastica disciplina et cum Mystici Corporis ordine, unitate et concordia, immo haud raro cum catholicae fidei integritate coniunguntur quam maxime » ⁴⁶.

Severe admonet Summus Pontifex, eos « a vera germanaque sacrae Liturgiae notione et sententia » aberrare « qui eam utpote divini cultus partem iudicant externam solummodo ac sensibus obiectam vel quasi decorum quendam caeremoniarum apparatus » ⁴⁷; eos non minus errare « qui eam veluti meram legum praeceptorumque summam reputent, quibus ecclesiastica Hierarchia iubeat instrui ordinarique ritus » ⁴⁸; omniaque breviter perstringens necesse esse statuit ut haec elementa externa « internus nostri spiritus motus ita comitetur, ut eosdem sensus illos efficiamus nostros, quibus ad caelum erigamur, quibus sanctam adoremus Trinitatem, et quibus laudes et grates ei tribuamus debitas » ⁴⁹; quibus tandem « animus noster Summo Sacerdoti Novi Testamenti assimiletur oportet » ⁵⁰.

9. — Quinam autem sunt illi *habitus, affectus, motus interni* quos vita liturgica in animis nostris pariat oportet?

Si quando actioni liturgicae nos pia mente coniungimus, fieri nequit « quin sua cuiusque fides per caritatem alacrius operetur, pietas vigeat atque inflammescat ac singuli divinae procurandae gloriae se consecrent vehementerque cupientes, Iesu Christo dolores perpresso acerrimos sese arctissime assimilare, cum ipso Summo Sacerdote et per ipsum se quasi spiritualem hostiam offerant » ⁵¹. Omnia enim Liturgiae elementa eo contendunt « ut animus noster

⁴⁵ MD. 531; cfr. *ibid.* 556; 584-587.

⁴⁶ MD 544; cfr. CIC can. 1257, 818; *Const.* P. IV c. 8 n. 2 [401]; *Epit.* n. 365; *Instr.* MS n. 94.

⁴⁷ MD 532.

⁴⁸ *Ibid.* 532.

⁴⁹ *Ibid.* 574.

⁵⁰ *Ibid.* 560.

⁵¹ *Ibid.* 558.

Divini Redemptoris imaginem per Crucis mysterium in se referat ... ad augendam Aeterni Patris gloriam » ⁵²; Summus Pontifex adhortatur fideles ne obliviscantur « semetipsos suasque sollicitudines, dolores, angustias, miserias, necessitates una simul cum divino Capite Cruci suffixo offerre » ⁵³; quam veram cum Domino nostro internam coniunctionem ab omnibus christianis idem postulat « ut eo modo animum in se referant affectum, ... quo divini Redemptoris animus affectus erat, cum sui ipsius faciebat Sacrificium; humilem nempe referant mentis dimissionem, summaeque Maiestati adorationem adhibeant, honorem, laudem gratiarumque actionem ». Postulat insuper ut fideles seipsos ad Evangelii praecepta abnegent, poenitentiae dent operam, admissa peccata detestentur et expient. ⁵⁴.

Supervacaneum est singula nostrorum Constitutionum et Exercitiorum Spiritualium capita adducere ad illustrandum quomodo eorum vitae et praxis medullam in illis verbis complexam inveniamus. Societas igitur nostra, propter specialia dona a divina Bonitate ei concessa, praeprimis vocata esse videtur ut efficaciter cooperetur ad hos vitae liturgicae internos sensus in suis membris et in fidelibus excitandos illamque vitam liturgicam in Ecclesia provehendam, quae huius desiderii et voluntati plene satisfaciatur.

10. — Sed videor mihi aliquos audire dicentes: « *quid de pietate privata*, quae haud facile cum illa pietate liturgica componi posse videtur? ». Seriae difficultates contra *motum liturgicum*, qui vocatur, ultimis decenniis ab eis prolatae sunt, qui de vera vita interiore, omnis pietatis anima, solliciti erant. Disceptationes non paucae nec non controversiae vitatae fuissent, si interdum modestiora iudicia de oratione mentali, examine conscientiae, exercitiis spiritualibus plurimisque pietatis formis populi christiani prolata fuissent. Huiusmodi sententiis, quae exercitia pietatis non stricte liturgica parvipendunt, non solum iure opponi possunt Divini Magistri exempla et doctrina ⁵⁵, sed etiam mens Ecclesiae de sacra Liturgia iam lucide declarata. Atqui nullam haberi oppositionem inter pietatem *obiectivam*, quam vocant, et *subiectivam* seu privatam, clare docent Litterae Encyclicae « *Mediator Dei* ». Sacramenta et Sacrificium *obiectiva*, quae dicitur, virtute pollent, « quae reapse animos nostros divinae Iesu Christi vitae facit participes. Ideo non ex nostra, sed ex divina virtute eis effectrix illa vis inest, quae membrorum pietatem

⁵² *Ibid.* 559.

⁵³ *Ibid.* 560.

⁵⁴ *Ibid.* 552, 553.

⁵⁵ Cfr. MATTH. X 1-11; XIV 23; XXVI 36-46; MARC. I 35; LUC. VI 12;

cum Capitis pietate coniungit, eandemque quodammodo reddit totius, communitatis actionem. Quibus ex acutis argumentis nonnulli concludunt christiana omnis pietas in Mystici Corporis Christi mysterio consistat oportere, nulla habita *personali* seu *subiectiva*, ut aiunt, ratione; atque adeo cetera religionis opera neglegenda reputant, quae cum sacra Liturgia arcte non devinciantur et extra cultum publicum absolvantur ».

« Quas tamen circa duplicis pietatis genera conclusiones, quamvis optima sunt, quae supra proponuntur, principia, fallaces omnino esse, insidiosas ac perniciosissimas nemo est qui non videat ».

« Utique retinendum est Sacramenta altarisque Sacrificium intimam habere in semetipsis virtutem, utpote quae sint ipsius Christi actiones, quae divini Capitis gratiam in Mystici Corporis membra transmittant atque diffundant; verumtamen ut eadem debitam efficaciam habeant, opus est prorsus ut rectae animi nostri dispositiones accedant ... Asseverandum igitur est Redemptionis opus, quod in se res est a voluntate nostra non dependens, internum animi nostri nisum requirere, ut sempiternam nos salutem assequi possimus »⁵⁶. Docet Summus Pontifex veri nominis pietatem, quae *devotio* ab Angelico nominatur quaeque principalis est religionis virtutis actus, meditatione et spiritualibus exercitationibus indigere, ut alatur, excitetur, vigeat, ad perfectioris vitae institutum nos moveat⁵⁷.

Deinde pergit: « In spirituali igitur vita nulla intercedere potest discrepantia vel repugnantia inter divinam illam actionem, quae ad perpetuandam Redemptionem nostram gratiam in animos infundit, ac sociam laboriosamque hominis operam; ... itemque inter externi Sacramentorum ritus efficacitatem, quae ex opere operato oritur, atque eorum bene merentem actum, qui eadem impertiunt vel suscipiunt, quem quidem actum opus operantis vocamus; ac pari modo publicas supplicationes inter privatasque preces, inter rectam agendi rationem supernarumque contemplationem rerum; inter vitam asceticam et Liturgiae pietatem »⁵⁸. Hac de causa Ecclesia graviter insistit ut omnes sacerdotes, clerici, Religiosi meditationi, conscientiae examini, ceterisque pietatis exercitiis stans temporibus vacent, quandoquidem ii peculiari modo liturgicis actionibus destinantur⁵⁹. Et cum postea de cura pastoralis fidelium in universum agit idem effert: multimodas scilicet exercitationes non stricte liturgicas fideles ad

⁵⁶ MD 533-534.

⁵⁷ Cfr. MD 534.

⁵⁸ Ibid. 537.

⁵⁹ Cfr. *ibid.*

publica sacra participanda uberioribus fructibus inducere atque a periculo prohibere « quominus liturgicae preces in inanes ritus dilabantur » ⁶⁰, atque huiusmodi exercitia — examen conscientiae, devotiones eucharisticas et mariales, frequentem confessionem, pietatis exercitationes in honorem Sacratissimi Cordis, etc. — valde utiles, immo necessarias esse « ad sinceram pietatem animis instilandam, ad eos ita sanctitate morum confirmandos, ut ex sacra Liturgia efficaciora possint uberioraque educere beneficia. Exercitia pietatis non reformanda sunt ad modum ritus liturgici, sed imbueda spiritu liturgico » ⁶¹.

Brevi: pietas privata non solum proderit cultui publico dilando, qui in bonum totius corporis Ecclesiae sua vice redundabit, sed vere necessaria est ut Altaris et Sacrificium et Sacramentum suam efficacitatem in animabus habeant; participatio enim Sacrificii et Sacramentorum, meditatione et pietatis exercitiis destituta, haud minus languescit quam pietas personalis, Sacrificio Altaris et Sacramentis omissis, inanis evadit. Non orationis modo, sive liturgicae sive privato, anima est cum Deo unita, sed eo quod fit sanctior, seu quod maiorem erga Deum praestat amorem.

Neque illud praetermittendum est quod eadem Litterae Encyclicae dum ob miram suam efficacitatem laudant et confirmant Exercitia spiritualia quae ratione et norma Sancti Ignatii peragantur, addunt, eorum fructuum supernaturalium indicem esse efficacitatem qua haec Exercitia efficere poterunt, ut divinus cultus cotidie magis admetur ac latius promoveatur, utque christifideles impensiore desiderio compellantur « ad Sacramenta rite participanda et ad omnes res sacras debito obsequio debitoque honore proseguendas »; immo quod Summus Pontifex graviter animadvertit, si haec Exercitia « divini cultus principiis et normis impedimenta praebeant vel iisdem obstent atque officiant » procul dubio existimandum esse, « eadem non recto consilio, non prudenti studio ordinari ac dirigi » ⁶².

Clarioribus verbis Vicarius Christi in terra affirmare vix potuit non modo nullam repugnantiam intercedere vitam liturgicam inter et spiritum Exercitiorum S. Ignatii, sed et rectam praxim ea tradendi dimetiendam esse ex vero spiritu liturgico quem in animis excitent. Quod facile intelleget quisquis finem Liturgiae prae oculis servat.

⁶⁰ *Ibid.*

⁶¹ Cfr. MD 584-586.

⁶² MD 586.

11. — Cum ipso usu Liturgiae per annum dispersitae natura sua coniunctum est *Divinum Officium*, quippe quod in Sacrificio Eucharistico et Sacramentorum usu penitus nitatur et ad cultum pertineat quem Ecclesia, Christo suo Capiti unita, divinae Maiestati tribuat quodque diei horas, hebdomadas, totumque anni cursum amplectatur, omniaque tempora variasque humanae vitae condiciones attingat⁶³. Quo firmius Societas adhaeret suo Instituto quo ab officio *in choro* dicendo eximitur, idque sartum tectum servare desiderat, eo impensius operam det oportet, ne verus divini officii sensus communis et publicus privata recitatione languescat. Est enim « Mystici Iesu Christi Corporis precatio, quae christianorum omnium nomine eorumque in beneficium adhibetur Deo, cum a sacerdotibus aliisque Ecclesiae ministris et a religiosis sodalibus fiat, in hanc rem ipsius Ecclesiae instituto delegatis »⁶⁴. Fructus tam nobis quam universae Ecclesiae inde percipiendos augebimus, quo profundius praesertim in intellegentiam Psalmorum penetramus, singulas officii partes digne et devote recitamus necnon, quantum fieri potest, ita per diem dividamus ut arctissime et continenter cum Deo coniuncti maneamus⁶⁵.

Universus annus liturgicus non solum tamquam magnificus hymnus laudis habendus est, quem Ecclesia per Iesum Christum caelesti Patri exhibet, sed a nobis postulat « diligens etiam ordinatumque studium, quo magis in dies ... divinum cognoscamus et laudemus Redemptorem ... validumque nisum atque indefessum requirit exercitium, quo eius imitemur mysteria »⁶⁶. Sacra Liturgia totum Christum nobis proponit in omnibus suae vitae condicionibus, qui Aeterni Patris est Verbum, a Beata Maria Virgine nascitur « qui veritatem nos docet, qui aegrotos sanat, qui maerore affectos solatur, qui dolores patitur, qui moritur; ac deinde qui ex triumphata morte resurgit, qui in caeli gloria regnans Paraclitum in nos inmittit Spiritum, qui perpetuo denique in Ecclesia sua vivit ... Ac praeterea non modo eum nobis imitandum praebet, sed magistrum etiam ostendit, cui pronas demus aures, pastorem quem sequamur, ac salutis nostrae conciliatorem, sanctitatis nostrae principium et Mysticum Caput, cuius nos membra vita sua fruuntur sumus »⁶⁷.

⁶³ Cfr. MD 572.

⁶⁴ *Ibid.* 573.

⁶⁵ Cfr. MD 572-575.

⁶⁶ MD 579.

⁶⁷ MD 579-580.

Propterea annus liturgicus « non frigida atque iners earum rerum repraesentatio est, quae ad praeterita tempora pertinent, vel simplex ac nuda superioris aetatis recordatio. Sed potius est Christus ipse, qui in sua Ecclesia perseverat, quippe immensae misericordiae suae iter pergit, quod quidem in hac mortali vita ... incepit, ut hominum mysteria sua attingerent, ac per eadem quodammodo viverent; quae profecto mysteria ... praesentia continenter adsunt atque operantur; quandoquidem ... et eximia sunt christianae perfectionis exempla, et divinae gratiae sunt fontes ... et effectum suum in nobis perdurant. [Ecclesia] dum Redemptoris nostri Mysteria nobis proponit contemplanda, precibus suis superna ea dona efflagitat, quibus filii sui eorundem mysteriorum spiritu quam maxime ex virtute Christi imbuantur. Cuius quidem afflatu et virtute nos possumus, per sociam voluntatis nostrae operam, vitalem vim nobis assumere, sicut palmites ex arbore atque ex capite membra; itemque nos pedetemptim laborioseque transformare possumus in mensuram aetatis plenitudinis Christi (*Eph. IV 13*) »⁶⁸.

Nonne haec verba Summi Pontificis, quibus spiritum, decursum et effectum anni ecclesiastici delineat, ante oculos nostros ponere videntur seriem Exercitiorum Spiritualium, quae iure haberi possunt tamquam anni liturgici tempora ad quattuor « hebdomadas » reducta? Per quattuor Hebdomadas, qui Exercitia peragit non alio itinere a Creatione ad Incarnationem et Ascensionem cum Christo progreditur ac quo in sacra Liturgia Adventu, per cyclum Nativitatis, infantiae Christi, vitae publicae, Passionis et Paschatis devenitur ad S. Pentecosten. Etenim sicut hic pro tota Ecclesia sic ibi pro eo qui exercetur nulla alia habetur Via, nulla Veritas, nulla Vita nisi Christus in suis mysteriis: cum eo qui nostram humanitatem assumpsit ut nos divinitatis suae faceret participes, ad Calvariam ascendendum est ut, mortis eius participes effecti, novae etiam vitae consortes fiamus et in caelo eius concives. Exercitia proinde ad modum brevioris anni liturgici, eo nos adducunt ut mystice una cum Christo moriamur resurgamusque ope sacrorum signorum eorundem, mysteriorum scilicet quae sunt facta et verba eius vitae terrestres, per fidem Ecclesiae in nobis praesentia et agentia. Vita proinde liturgica non solum non repugnat nostrae doctrinae spirituali et nostrae vitae asceticae, sed pro nobis quoque, sicut pro omni membro Ecclesiae, fit vitae nostrae in Christo fundamentum per participationem Mysteriorum eius. Immo, vita litur-

⁶⁸ MD 580-581.

gica confortat vinculum vitale quo Societas nostra cum Domino suo et Rege atque cum Matre Sancta Ecclesia ligatur.

Quomodo unquam decedere possumus a recto tramite vitae spiritualis si eam ex iisdem fontibus primariis ac S. Parens haurimus, nempe Sacra Scriptura, divitiis traditionis Ecclesiae, mysteriorum Redemptionis? Fieri nequit, data vitae liturgicae viva participatione tam interna quam externa, quin singulorum ultro crescant coniunctio cum Christo Domino et familiaritas, quae ipsius vitae spiritualis sunt cardo simulque *actionis apostolicae* validissimum incitamentum et subsidium.

12. — Sumus Ordo *apostolicus* cuius finis est « non solum saluti et perfectioni propriarum animarum cum divina gratia vacare, sed cum eadem impense in salutem et perfectionem proximorum incumbere »⁶⁹. Cum vero bonum fidelium sit praecipua ratio ex qua originem ducunt renovationes liturgicae, tantum abest ut Societas pro sua indole apostolica seorsum manere possit ut e contra summa contentione ei allaborare oporteat.

Sententia Ecclesiae est clara et identidem manifestata: « cultum ..., quem Ecclesia, una cum divino Capite suo coniuncta, Deo praestat, sanctitudinis adipiscendae habere efficacitatem quam maximam »⁷⁰; esse « actionem ... sanctitatis effectricem, qua sacra Liturgia adoptionis filios ad caelestem Patrem salutariter dirigit »⁷¹; actionem liturgicam cultu publico, Sacramentis et Sacramentalibus totam vitam sanctificare⁷²; haberi necessitudinem intimam inter cultum christianum et populi sanctificationem⁷³.

Societatis praeprimis est, intuitu eius finis apostolici, pro viribus efficere, ut christifideles, maxime qui eius curae peculiariter commissi sunt, « satius intellegant plurisque faciant pretiosissimum thesaurum, qui in sacra Liturgia continetur »⁷⁴, cuius praecipua elementa supra exposuimus. Nullo modo sinamus nos superari a ceteris qui in vinea Domini laborant, in iis quae respiciunt opus Societatis adeo proprium, populum nempe christianum « de pietatis thesauris, quos sacra continet Liturgia [docere] diligenter per opportunas conciones, ac praesertim per dissertationes et acroases certis temporibus indictas ... ac per cetera huiusmodi »⁷⁵, necnon

⁶⁹ *Exam. c. 1 n. 2* [3].

⁷⁰ *MD* 532.

⁷¹ *Ibid.* 546.

⁷² *Cfr. ibid.* 528.

⁷³ *Cfr. Div. Cult.* 34.

⁷⁴ *MD* 594.

⁷⁵ *Ibid.* 593.

per ipsa S. Patris nostri Exercitia Spiritualia, vita liturgica Ecclesiae illustrata et quasi informata.

Apostolatus liturgicus, sensu Ecclesiae intellectus et exercitatus, nedum alienus sit a formis apostolatus Instituti propriis, totipotius nostro labori apostolico, qui alius esse nequit ac ipsius Matris Ecclesiae apostolicus labor, uberem afferet fecunditatem et nosmet ipsos magis arcte cum Christo rege et duce nostro coniunget.

IV. - De Musica Sacra.

13. — Fieri tamen nequit ut tractetur de sacra Liturgia, quin etiam de Musica sacra agatur: arctissime enim inter se connectuntur.

Ad sacram Liturgiam integre pertinet cantus sacer, ad quem accedunt cantus religiosi populares, plerumque lingua vernacula concepti qui, etsi etiam quandoque in actionibus liturgicis et, Sancta Sede permittente, in Missis sollemnibus adhiberi possint, haberi solent in piis exercitiis, « et in sacris non sollemniter celebratis, mirum in modum iuvare possunt, ut christifideles Sacro Sacrificio non tantum ut muti et quasi inertes spectatores assistant, sed sacram actionem mente et voce comitantes suam pietatem cum sacerdotis precibus coniungant » ⁷⁶.

14. — « Haec enim est sacrae Musicae dignitas, hoc sublime eius propositum, ut voces sive sacerdotis offerentis, sive populi christiani Summum Deum laudantis pulcherrimis suis modulationibus suisque fulgoribus decoret et exornet, adstantium fidelium mentes vi quadam et virtute sibi innata ad Deum rapiat, liturgicas christianae communitatis preces vividiores ferventioresque reddat, quo validius, impensius, efficacius omnes Deum Unum et Trinum laudare eique supplicare possint » ⁷⁷. Illa enim communem cum sacra Liturgia habet scopum pastorem; nam « S. Pius X in praescriptionibus illis *Motu proprio* promulgandis, quae ad cantum Gregorianum et Musicam sacram pertinent, hoc in primis sibi proposuit ut christianum spiritum in populis excitaret et aleret » ⁷⁸.

15. — Hac virtute praeclare praestat ille cantus *Gregorianus*, qui per tot saeculorum decursum in Ecclesiae usu est, eiusque quasi patrimonium vocari potest; est enim cantus sacer Ecclesiae Romanae proprius et principalis; ideoque in omnibus actionibus liturgicis concentus Gregoriani aliis Musicae sacrae generibus sunt

⁷⁶ *M. s. D.* p. 20; cfr. *Instr. MS* 19 et 21.

⁷⁷ *M. s. D.* p. 12.

⁷⁸ *Div. Cult.* p. 35.

praeferendi, non solum quia sacrorum Mysteriorum celebrationem magis decoram magisque sollemnem efficiunt, sed quia summo-pere conferunt ad adstantium fidem pietatemque adaugendam ⁷⁹.

16. — Praescripta Ecclesiae sunt clara necnon iterum iterum-que repetita. Si ubique terrarum sedulo curandum est ut omnes christifideles faciliores et magis usitatas modulationes Gregoriana addiscant, eisque in sacris ritibus liturgicis uti sciant ⁸⁰, « magna cura providendum est, ut qui in... Seminariis et in Missionum vel Religiosorum Institutis ad sacros assequendos Ordines contendunt, musicae sacrae et cantus Gregoriani doctrina et usu ad Ecclesiae mentem recte instituantur a magistris harum artium peritis, qui quidem mores et instituta maiorum magni aestiment et Sanctae Sedis praeceptis ac normis omnino obsequantur » ⁸¹. Vel magis accurate: « Esto igitur in Seminariis ceterisque studiorum domiciliis, utrique clero recte conformando, brevis quidem sed frequens ac paene cotidiana cantus gregoriani et musicae sacrae lectio vel exercitatio, quae si liturgico spiritu peragitur, solatium potius quam onus alumnorum animis affert » ⁸².

17. — « Forma nobilior eucharisticae celebrationis habetur in Missa sollemni in qua caeremoniarum, ministrorum atque Musicae sacrae cumulata sollemnitas divinorum mysteriorum magnificentiam patefacit, et adstantium mentes ad piam eorumdem mysteriorum contemplationem conducit. Adnitendum proinde, ut fideles hanc celebrationis formam, ea qua par est aestimatione prosequantur, congrue eidem participando » ⁸³. « Magni quoque facienda est Missa cantata, quae etsi sacris ministris et plena caeremoniarum magnificentia careat, decoratur tamen cantus et musicae sacrae venustate » ⁸⁴.

V. Conclusio.

18. — Profecto, Summorum Pontificum Litterae ceteraeque Instructiones S. Sedis, dum formis quoque externis sacrae Liturgiae communibus insistent, nulla ratione intendunt clerum et populum qui ad ritus linguae latinae pertinent, ad usus proprie mo-

⁷⁹ Cfr. *M. s. D.* p. 15; *Instr. MS* n. 16; *MD* 589.

⁸⁰ Cfr. *M. s. D.* p. 16; *Instr. MS* n. 25-b.

⁸¹ *M. s. D.* p. 23; cfr. « *Tra le sollecitudini* »; *Div. Cult.* II et V; *CIC* can. 1364, 1°, 2°; can. 1365 § 2; *Instr. MS* n. 109; *Rat. Stud. Sup.* n. 267 § 2.

⁸² *Div. Cult.* p. 37.

⁸³ *Instr. MS* n. 24.

⁸⁴ *Instr. MS* n. 26.

nasticos adducere; neque nos, si magis nos imbuimus spiritu sacrae Liturgiae eiusque formas externas, vere ecclesiasticas, participamus, ea utique qua par est discretione quam S. Ignatius semper commendat, ullum assumimus usum monasticum sed catholicum.

Quodsi omnes fideles monentur ut quidquid suadeat sacra Liturgia ne facile spernant, sed, e contra, — nisi obstet causa rationabilis — perficiant « ea omnia, quibus vivens Mystici Corporis unitas clarius ad altare patescat »⁸⁵, quid, quaeso, facere debent filii S. Ignatii, qui indicium supremum ac locum actionis Spiritus Sancti semper quaerebat in Ecclesia Hierarchica?

Deus nobis concedat ut una mente unoque animo sacrae Liturgiae vitam vivamus eamque secundum normas practicas ubique participemus, Sanctae Matri Ecclesiae secundum S. Patris N. Ignatii spiritum dociles nos praebentes; ille enim proprium sensum et amorem Ecclesiae hierarchicae, eundem quem nobis in Exercitiis Spiritualibus tradidit colendum, hisce verbis aptis constrinxit in litteris quas Imperatori Ethiopiae dedit: « Esse unitum Corpori mystico Ecclesiae catholicae, quae a Spiritu Sancto vivificatur atque conducitur aestimari debet beneficium — quod revera est — rarum et singulare. Enimvero, idem Spiritus est qui eam docet eique inspirat omnem veritatem »⁸⁶.

ORDINATIO

I. Introductio.

I. — *Ordinatio*, quae sequitur, nullum alium habet finem pro Societate eiusque ministeriis quam S. Rituum Congregationis Instructio cui nititur pro universo clero et populo Ecclesiae latinae, scilicet: praecipua documenta pontificia, imprimis Litteras Encyclicas egregias « *Mediator Dei* » ratione uniformi simul et efficaci in effectum adducere; spectat praecipue, non tamen unice, Domus nostras formationis. In iis enim ita formandi sunt nostri iuvenes ut possint ipsi postea apte formare pueros in Collegiis, studentes in Universitatibus, Seminaristas, fideles cuiusvis ordinis, tam in patria, quam in missionibus exteris, secundum mentem hodiernam Ecclesiae.

⁸⁵ MD 566.

⁸⁶ MHSI Monum. Ignat. Ep. et Instr. vol. VIII, p. 473.

Nullum est dubium quin filii Societatis praeceptis Ecclesiae ipsis impositis eiusdemque instantibus votis, quae consciam et activam participationem respiciunt, satisfacere non possint, nisi sacrae Liturgiae excellentiam et fructus plene ipsi cognoverint; « quidquid ad externum religionis cultum attinet suam profecto habet gravitatem; atque perneceesse potissimum est ... liturgicam vivere vitam »⁸⁷.

2. — Hoc vero non obtinebitur nisi nostri Scholastici et Fratres Coadiutores inde a Noviciatu cum sacra Liturgia familiares facti fuerint et longo usu assueverint simul cum ritibus externis illam quoque internam mentem coniungere, quae instructione quadam angusta et abstracta comparari nequit, sed tantum meditatione, usu constanti et exercitatione fere cotidiana. Ordinatio igitur initium sumit a mediis quae in hac institutione tradenda adhibenda sunt.

Proinde, omnes pro suo quisque officio, Rectores praesertim, Praefecti spiritus et studiorum Nostrorum atque ipsi Scholastici ad se referant verba Pii Papae XII: « alacriter ... consulite ut adolescens clerus, cum ad asceticas, theologicas, iuridicas et pastorales disciplinas instituitur, ita etiam concordiae ratione conformetur, ut sacras caeremonias intellegat, earum maiestatem pulchritudinemque percipiat, easque normas diligenter addiscat, quas rubricas vocant. Idque non modo culturae causa, non ea solummodo ratione, ut debito ordine, decore, dignitateque sacrorum alumnus religionis ritus peragere aliquando valeat, sed ea praesertim, ut arcissima cum Christo sacerdote coniunctione devinctus educetur, ac sanctus fiat sanctitatis administer »⁸⁸.

3. — Quamquam praecepta concreta quae Instructione S. Rituum Congregationis continentur tantum valent de ritu latino, spiritus autem omnibus ritibus communis sit oportet, ac proinde studendum est ut in quolibet ritu, servatis utique propriis rubricis aliisque legibus, clerus praecipue et populus necnon iuvenes qui apud scholas, etiam ceterum acatholicas instituuntur, totam liturgiam cui interesse solent intellegant, aestiment pioque animo sequantur. Quare etiam pro ritibus Orientalibus quaedam normae generales adiunguntur.

Quamquam illius progressus qui iam fit in variis regionibus ratio prudens habenda est, haec mea Ordinatio non proponitur ad libitum uniuscuiusque Superioris servanda, sed ubique vi gaudet praeceptiva, atque de eius executione erit Patrum Provincialium

⁸⁷ MD 591.

⁸⁸ MD 591-592.

in relationibus Visitationum Domorum ad Patrem Generalem referre. Nec mirentur sicubi usus inoliti vel omissiones diuturnae, immo et perpetuae, corrigenda sunt. Ex iis quae hac ordinatione praescribuntur, nihil *impossibile* dicatur; siquidem in nonnullis locis Societatis ea fere omnia iam diu cum optimo fructu fiunt. Valde diversa fuit enim *adaptatio* Provinciarum ad progressus liturgicos; est ubi Nostri iam ad exemplum Ecclesiae mentem induerunt: quos imitemur oportet ut veri simus filii Matris illius, a Spiritu Sancto inspiratae.

II. Ordinatio de Nostrorum in sacra Liturgia et Musica sacra institutione et de apostolatu liturgico.

A. PRO DOMIBUS FORMATIONIS ET STUDIORUM

I. INSTITUTIO NOSTRORUM

4. — Ut Nostri solidam institutionem biblico-liturgicam, eamque imprimis internam atque variis eorum temporibus formationis adaptatam acquirere possint, illa prae aliis adhibeantur media quae ipsum nostrum Institutum eis praestat. Unde in punctis pro oratione mentali, in Exhortationibus domesticis, necnon in Collationibus casuum conscientiae, saepius tractetur de argumentis liturgicis; dirigantur Nostri ut pro lectione spirituali solidos inter alios legant libros qui de spiritu et de re liturgica agunt; adducantur ad legendas et meditandas magnas litteras Encyclicas « *Mediator Dei* », « *Mystici Corporis* » similiaque documenta Pontificia quae de momento sacrae Liturgiae tractant; in tradendis Exercitiis Spiritualibus, sive triginta dierum sive octiduanis, conveniens ratio habeatur sacrae Liturgiae⁸⁹.

5. — Haec autem media vix efficacia erunt, nisi ipsi Magistri Noviciorum, Instructores Tertiae Probationis, Praefecti spiritus versati sint in re biblico-liturgica atque in bibliothecis prae manibus habeantur opera ex quibus Nostri uberiores de rebus liturgicis formationem haurire et propriam vitam spiritualem vita liturgica nutrire possint. Fortasse non omnes satis cognoscunt opera auctorum non tantum recentioris Societatis sed etiam illorum venerandorum qui ab eius initio de sacra Liturgia vel de praecipuis eius partibus pulcherrime egerunt; e quibus memorari libet « *Confessiones* » S.

⁸⁹ Cfr. AR XI 171 « *De Vita Interiore fovenda* »; AR XI 262: « *De assidua S. Scripturae lectione* ».

Petri Canisii, « *Memoriale* » B. Petri Faber, exhortationes aliaque opuscula S. Roberti Bellarmini, quaedam scripta Ven. P. Lessii, etc.

6. — In unaquaque Provincia, vel saltem natione, adsit saltem unus vir vere peritus, qui Nostrorum formationem dirigere atque iuvare et etiam partem habere possit pervestigationum scientificarum et pastoralium in re liturgica-catechetica.

7. — Locus maxime proprius ad sacram Liturgiam atque Cantum sacrum addiscendum est *Noviciatus*. Novicii igitur scholastici et coadiutores solide instruantur in his duobus sacrae Liturgiae fundamentis, scilicet: in anno ecclesiastico et sancta Missa, nec non in natura generali sacrae Liturgiae.

Singuli habeant *Missale* atque doceantur quomodo illo uti possint ad meditandum de orationibus, de pericopis biblicis, etiam festorum propriis; eis meditandi proponantur textus liturgici etiam ex Ordinario Missae, ex formulis Missarum festorum magis sollemnium. Similiter discant paulatim meditari de Psalmis, de Hymnis, de aliquibus precibus Ritualis Romani, administrationis Sacramentorum, et similibus.

8. — In *Noviciatu* iuvenes nostri, Scholastici et — ratione habita eorum aptitudinis — Fratres Coadiutores solide addiscant cantum sacrum imprimis Gregorianum ad mentem Ecclesiae ita ut, elapso *Noviciatu*, recte et facile cantare valeant saltem Ordinarium Missae secundum varia anni tempora, in cantu Gregoriano. Deligantur inter eos peritiores qui et partes Missae proprias facile cantare discant.

9. — Absoluto autem *Noviciatu* ita per totum studiorum tempus continuetur haec formatio tam omnibus communis quam *scholae cantorum* propria ut revera « progressiva ac solida institutio » vocari possit, « eorum ad quos spectat onerata conscientia » ⁹⁰, assignato tempore sufficienti et apto instructionis et exercitationis. Provideatur proinde, ut in omnibus Domibus Formationis et Studiorum idonei habeantur magistri, qui cantum sacrum docere, moderari et comitari valeant. Curent earundem Superiores ut in suis communitatibus, non tantum selecti coetus, sed universi sodales, non exceptis Fratribus Coadiutoribus, bene in cantu sacro exerceantur ⁹¹.

10. — Particulari modo rerum omnium liturgicarum solida instructio *Fratribus Coadiutoribus* tradatur, praesertim eis quibus munus aeditui committitur.

11. — Intra studia *Iunioratus et Philosophiae* materia Tonorum et sermonum sumatur etiam ex sacra Liturgia atque doceantur

⁹⁰ *Instr. MS* nn. 109, 110; *MD* 589.

⁹¹ *Instr. MS* n. 110.

Scholastici quomodo sit adhibenda. In Exhortationibus domesticis partem habeat instructio ascetico-liturgica, atque institutio de anno ecclesiastico et sancta Missa magis in particulari perficiatur. Intra Philosophiam, (e.g. per ferias minores) edoceantur de *Tonsura et ordinibus minoribus*, cum brevi repetitione antequam conferuntur.

12. — In *Magisterio* Scholastici, quantum opportunitas praebeatur, curam gerant ministrantium ad altare et, si ad hoc praeparati sunt, cantorum et cantus sacri. Exerceant Lectoris et Commentatoris munera.

Extra Collegia, cura ministrantium committi quoque potest alicui Fratri Coadiutori, dummodo bene fuerit in hac parte Rubricarum institutus.

13. — Curet Praefectus studiorum ut ab initio *Theologiae* Scholastici nostri scite doceantur quomodo possint privatim quoque *studio rerum liturgicarum* incumbere. Ad quod sufficiet si vir peritus, una alterave hora Scholasticos dirigit in seligendis libris ad hoc aptis; vel si brevis conficietur elenchus de rebus legendis, addita ratione eis incumbendi⁹². — Curent quoque Professores qui de Sacramentis agunt, ne tractatio de *Sacramentalibus* praetermittatur, quae multum prodest vitae spirituali fidelium promovendae.

Tempestive (e.g. per ferias minores) tractetur de *Subdiacnato, Diaconatu, Presbyteratu*; item de *Breviario et Rubricis*. Breviarium tempore praeparationis, interdum communiter recitari potest, exercitationis causa, ratione etiam habita participationis Officiorum quae postea erit necessaria (e.g. in Officio Defunctorum)⁹³. — Quod ad Rubricas debita scientia atque fidelis observantia praescriptorum Ecclesiae sunt inculcandae⁹⁴.

Ad mentem S. Sedis⁹⁵ et nostrae Rationis Studiorum Superiorum⁹⁶ Professores Scripturae Sacrae peculiari modo immorentur in declarandis tum Psalmis tum pericopis quae in Liturgia publica praelegi solent, vel certe alumni illa subsidia litteraria indicent quibus possint per seipsos iis penitus studere.

14. — Institutio pastoralis de Sacramentis et de Liturgia compleatur, quantum opportunum est, in *Tertia Probatione*. Ad quod efficiendum necesse erit virum ex peritioribus arcessere; etiam ex sacerdotibus saecularibus vel alius Instituti, si talis inter Nostros

⁹² Cfr. Instr. Pont. Comm. Bibl.; AAS XLII (1950) 495-505 passim; *Rat. Stud. Sup.* nn. 183 § 2; 184 §§ 1 et 2; 185 § 2.

⁹³ Cfr. *Instr. MS* n. 46.

⁹⁴ Cfr. CIC can. 1257, 818; *MD* 544; *Const. P.* IV c. 8 n. 2 [401].

⁹⁵ Cfr. Instr. Pont. Comm. Bibl.; AAS XLII 499-501.

⁹⁶ Cfr. *Rat. Stud. Sup.* nn. 183, § 2; 184, §§ 1 et 2; 185, § 2.

pro tempore non inveniatur. — Instruantur Tertiarii quomodo in Exercitiis Spiritualibus tradendis sacra Liturgia cum fructu adhiberi possit.

15. — Tempore studiorum vel in Tertia Probatione aliqua saltem cognitio impertienda est actionum liturgicarum quae non in usu sunt in Societate (e. g. de participatione Consecrationi Episcopi, Ecclesiae; visitatione alicuius monasterii, et similibus).

II. SANCTAE MISSAE PARTICIPATIO

16. — Imprimis doceantur Nostri actiosa et conscia ratione participare in ea Missa ad quam communitas convenire solet et quae in non paucis Provinciis sub nomine *Missae communitatis* in usu est. Haec Missa sensu Sacrae Rituum Congregationis vocari potest « *Missa principalis* »⁹⁷ et quidem « *Missa principalis dominicalis* » pro diebus dominicis et festis, « *Missa principalis ferialis* » pro reliquis diebus. Pro ea valent normae quae sequuntur:

a) Missa principalis tam dominicalis quam ferialis celebretur in omnibus Noviciatibus et Domibus Studiorum necnon in omnibus Domibus in quibus maior adest numerus Fratrum Coadiutorum. Si vero his Domibus annexa est ecclesia aut sacellum publicum in quo diebus dominicis et festis Missa paroeccialis vel principalis celebratur pro populo, iudicio Provincialis linquitur utrum Nostri, omitta his diebus propria, ei intersint necne.

b) Ad participandum Missae principali dominicali obligentur omnes qui sacerdotes non sunt, vel in Tertia Probatione versantur nisi iudicio superioris legitime impediuntur; plerumque sacerdotibus theologis et Patribus Tertiariis, sub vigilantia Superiorum ex ordine committatur celebratio tamquam eorum futurorum ministeriorum praeparatio.

c) Iis autem sacerdotibus qui formationem absolverunt et aliis ministeriis non impediuntur, participatio Missae principali dominicali enixe commendatur, nulla tamen obligatione imposita. Suadendum est ne privatim inter eam Horae canonicae recitentur⁹⁸.

d) Quo tempore diebus dominicis et festis Missa principalis celebratur, quantum fieri potest, nulla alia Missa dicatur in eadem ecclesia vel sacello.

e) Nostri qui Missae principali participant et sanctam Communionem accipere volunt, de more communicent in ipsa Missa principali post Communionem celebrantis; quo manifestius incul-

⁹⁷ Cfr. *Instr. MS* n. 26.

⁹⁸ Cfr. *Instr. MS* n. 36.

cetur sacram Communionem esse participationem Sacrificio Missae, iuvat (ubi id commode fieri potest), ut accipiant hostias in eodem Sacrificio consecratas, immo quae ab ipsis oblatae fuerint ⁹⁹.

17. — Festis principalioribus Ecclesiae et Societatis secundum Consuetudinaria approbata, cantetur *Missa sollemnis*, forma nobilior eucharisticae celebrationis, in qua actiuosa participatio tribus gradibus perfici potest:

a) *Primus gradus* habetur, cum omnes *responsa liturgica* cantando reddunt: *Amen; Et cum spiritu tuo; Gloria tibi, Domine; Habemus ad Dominum; Dignum et iustum est; Sed libera nos a malo; Deo gratias*. Omni cura adlaborandum est ut fideles omnes, ubique terrarum, haec responsa liturgica in cantu reddere valeant.

b) *Secundus gradus* habetur, cum omnes partes quoque *Ordinarii Missae* decantant, scilicet: *Kyrie, eleison; Gloria in excelsis Deo; Credo; Sanctus, Benedictus; Agnus Dei*. Adnitendum est, ut fideles easdem partes ex Ordinario Missae, simplicioribus praesertim gregorianis modulis, decantare sciant. Si omnes vero partes a fidelibus cantari nequeant, nihil prohibet quominus faciliores, uti *Kyrie, eleison; Sanctus, Benedictus; Agnus Dei*, seligantur a fidelibus omnibus decantandae, *Gloria in excelsis Deo* vero et *Credo* a clero vel *schola cantorum*.

Ceterum curandum est, ut ubique terrarum sequentes faciliores gregoriani moduli a fidelibus addiscantur: *Kyrie, eleison; Sanctus, Benedictus*, et *Agnus Dei* iuxta num. XVI Gradualis Romani; *Gloria in excelsis Deo* una cum *Ite, Missa est - Deo gratias* iuxta modum XV; *Credo* autem iuxta num. I vel III.

c) *Tertius* denique *gradus* habetur, si omnes adstantes ita sint in cantu gregoriano exercitati, ut partes quoque ex *Proprio Missae* cantare valeant. Quae quidem plena in cantu participatio urgenda est praesertim in communitatibus religiosis et in seminariis ¹⁰⁰.

18. — Reliquis diebus dominicis et iis festis quibus a scholis vacari solet, in omnibus domibus formationis et studiorum, sit *Missa cantata*, et quidem in cantu gregoriano, qui consuetae simplicitati quam Societas colit etiam est conformis. — Quae vero de participatione in Missa sollemni superiore numero dicta sunt, eadem prorsus valent etiam pro Missa cantata ¹⁰¹.

19. — In modum quo licet adiungere alios versus *Antiphonae ad Introitum, ad Offertorium et ad Communionem*, in omni Missa

⁹⁹ Cfr. MD 555, 556, 565; Instr. MS n. 22-c, 31-b.

¹⁰⁰ Cfr. Instr. MS n. 25.

¹⁰¹ Cfr. Instr. MS n. 26; Const. P. VI c. 3 n. 4-B [587].

in cantu, sive sollemni sive cantata, animadvertit S. Rituum Congregationis *Instructio de Musica sacra*, numero 27.

20. — In nostris domibus formationis et studiorum participatio Missae cantatae et sollemni saltem secundi gradus sit oportet; enitendum autem ut ad tertium gradum perveniatur.

21. — Meditatio matutina diebus dominicis et festis ne abbreviatur¹⁰².

22. — Reliquis diebus, iis scilicet de quibus non agunt numeri superiores 17 et 18, Missa principalis sit ferialis, seu *Missa lecta* celebretur secundum varias participationis formas quas *Instructio S. Congregationis Rituum* statuit:

a) *Primus modus* habetur cum singuli, *propria industria*, participationem praestant, sive internam, piam scilicet ad potiores Missae partes attentionem, sive externam, iuxta varias regionum probatas consuetudines. Ii potissimum in hac re laude digni sunt, qui parvum missale, proprio captui accommodatum, prae manibus habentes, una cum sacerdote, eisdem Ecclesiae verbis comprecantur. Cum vero animorum necessitates non eadem in omnibus semper sint, alia vel aptior vel facilior participationis ratio occurrit, scilicet « Iesu Christi mysteria pie meditando, vel alia peragendo pietatis exercitia aliasque fundendo preces quae, etsi forma a sacris ritibus differunt, natura tamen sua cum iisdem congruunt »¹⁰³.

b) *Secundus participationis modus* habetur, cum ii qui Sacrificio eucharistico participant, *communes* preces et cantus proferunt. Providendum ut et preces et cantus singulis Missae partibus apprime congruant, firmo praescripto, ne partes *proprii, ordinarii* et *canonis* elata voce una cum sacerdote celebrante lingua latina vel verbotenus conversae, dicantur — nisi approbatio S. Sedis, Ordinariorum Statuta vel legitima consuetudo aliud permittunt¹⁰⁴.

c) *Tertius* denique et *plenior modus* obtinetur cum omnes sacerdoti celebranti *liturgice respondent*, quasi cum illo *dialogando*, et *partes sibi proprias clara voce dicendo*. Quattuor vero gradus plenioris huius participationis distingui possunt:

a) *Primus gradus*, si adstantes sacerdoti celebranti faciliora responsa liturgica reddunt, scilicet: *Amen; Et cum spiritu tuo; Deo gratias; Gloria tibi, Domine; Laus tibi, Christe; Habemus ad Dominum; Dignum et iustum est; Sed libera nos a malo;*

¹⁰² Cfr. MD 537.

¹⁰³ MD 560-561; Instr. MS n. 29.

¹⁰⁴ Cfr. Instr. MS nn. 30, 31-c, d, 14-c.

b) Secundus gradus, si adstantes insuper proferunt, quae a *ministrante*, iuxta rubricas, sunt dicenda; et si sacra Communio infra Missam distribuitur, confessionem quoque dicunt et ter *Domine, non sum dignus*;

c) Tertius gradus, si adstantes partes quoque ex *Ordinario Missae*, scilicet: *Gloria in excelsis Deo*; *Credo*; *Sanctus*; *Benedictus*; *Agnus Dei*, una cum sacerdote celebrante recitant;

d) Quartus denique gradus, si adstantes partes quoque ad *Proprium Missae* pertinentes et in Missa sollemni a choro vel ab astantibus cantari solitae: *Introitum*; *Graduale*; *Offertorium*; *Communio*, una cum sacerdote celebrante proferunt. Hic ultimus gradus a selectis tantum cultioribus coetibus bene institutis digne, prouti decet, adhiberi potest ¹⁰⁵.

23. — Praeterea haec de Missis lectis animadvertenda sunt:

a) A consecratione usque ad *Pater Noster* sacrum suadetur silentium ¹⁰⁶.

b) Totum *Pater Noster* ab adstantibus una cum sacerdote celebrante recitari potest, lingua tamen latina tantum, et addito ab omnibus *Amen*, exclusa quavis recitatione in lingua vernacula ¹⁰⁷;

c) Cantus populares religiosi cantari possunt, servata tamen hac lege, ut singulis Missae partibus congruant ¹⁰⁸;

d) Sacerdos celebrans, potissimum si aula ecclesiae magna sit et populus frequentior, ea omnia, quae secundum rubricas clara voce pronuntiare debet, adeo elata voce dicat, ut omnes sacram actionem opportune et commode sequi possint ¹⁰⁹;

e) Nihil obstat quominus variorum modorum et gradum partes, debita habita ratione ordinationum quae a respectivis Directoriis dioecesanis fortasse latae sunt, in una eademque Missa digne colligantur; immo firmis his condicionibus, opportuna varietas secundum momentum et sensum singularum Missarum commendanda est.

24. — Salva hac varietate in nostris communitatibus ad formas plenioris participationis contendendum est.

25. — Attamen saltem semel vel bis in hebdomada Missa principalis ita celebretur, ut singuli adstantes prout supra proponitur n. 22, a) sua propria et interna participatione piaque animi attentione et cordis affectibus ei assistere possint, intuitu etiam futurae

¹⁰⁵ Cfr. *ibid.* n. 31.

¹⁰⁶ Cfr. *ibid.* n. 14-c.

¹⁰⁷ Cfr. *ibid.* n. 32.

¹⁰⁸ Cfr. *ibid.* n. 33, n. 14-b.

¹⁰⁹ Cfr. *ibid.* n. 34.

formae Missae, quam et Scholastici aliquando sacerdotes facti et Fratres Coadiutores aliquando in aliis domibus degentes, saepissime colere coguntur ¹¹⁰.

III. CETERAE ACTIONES LITURGICAE

26. — In Domibus formationis et studiorum, non exclusa Tertiae Probationis, diebus dominicis et festis quibus a scholis vacatur, *Vesperae* aut *Completerium* canentur. Sint vero de more in modulatione simplici gregoriana et ea sequatur Benedictio Eucharistica prouti in Rituali Romano describitur ¹¹¹; in Vesperis autem cantandis, ratio etiam habeatur illius formae quae in usu est in dioecesibus ubi Nostri postea ministeria peragant oportebit. His iisdem diebus in iisdem domibus omittuntur Litaniae Sanctorum ¹¹².

27. — In communi recitatione Psalmorum nova versio est adhibenda; et quocumque modo fit, sive in modulatione gregoriana sive sine cantu, et ubicumque fit, sive in ecclesia aut sacello sive in refectorio, semper sit gravis et conveniens, servata apta tonorum ratione, congruenti vocis mora, et plena vocum concordantia ¹¹³.

28. — Praeter aliquas exercitationes breviarii de quibus sermo est superiori numero (n. 13 Ordin.) reliquum Officium Divinum nunquam *in choro* recitatur; salvo legitimo usu quoad Officium Defunctorum Societatis et Triduum Sacrum.

29. — In Benedictione ad mensam, verba « *Iube, Domne, benedicere* » dicantur a solo lectore, secundum Rubricas.

B. PRO COLLEGIIS EXTERNORUM

I. INSTITUTIO LITURGICA ALUMNORUM

30. — In nostris scholis secundariis, talis institutio liturgica urgenda est, qua adulescentes maturitatem illam consequi deberent, quae ad vitam socialem et religiosam recte ducendam requiritur ¹¹⁴. Ipsi enim, absolutis studiis, fiant oportet pars activa et apostolica paroeciarum ad quas pertinebunt.

¹¹⁰ Cfr. *ibid.* n. 22-a.

¹¹¹ *Rituale Rom.* Tit. IX c. V n. 5.

¹¹² Cfr. *Instr. MS* nn. 44-46; CIC can. 1367, 3°; *Const. P.* V c. 3 n. 4-B [587].

¹¹³ Cfr. *Instr. MS* n. 43.

¹¹⁴ Cfr. *ibid.* n. 107.

31. — Ut vero conscia et actuosa alumnorum participatio obtineatur, eis frequenter aliquid ex his quae in Missa leguntur exponatur et mysteria huius Sacrificii declarentur; quod fieri potest sive in scholis instructionis religiosae sive inter Missae celebrationem, post Evangelium, sive intra ceteras eius partes ope « *commentatoris* » ut infra dicitur ¹¹⁵.

32. — Cum cantus sacer integre ad ipsam Liturgiam pertineat, cantus vero religiosus popularis amplissime in piis exercitiis, quandoque etiam in actionibus liturgicis adhibeatur, facile evincitur institutionem de Musica sacra deque sacra Liturgia ad vitam christianam pertinere; propterea omnes alumni eam institutionem adipiscantur oportet, quae proprio statui et aetati congruat ¹¹⁶.

33. — Curandum igitur est ut ab omnibus discipulis ubique terrarum saltem illi faciliores gregoriani moduli addiscantur, qui supra n. 17, b) numerantur, cantus quoque popularis religiosus colatur, atque valde optandum est, ut in singulis Collegiis externorum et Convictibus « *schola cantorum* » instituatur ¹¹⁷.

34. — Provideatur igitur ut in omnibus nostris Collegiis externorum et convictibus idonei habeantur magistri, qui cantum sacrum docere, moderari et comitari valeant ¹¹⁸.

35. — Qui ad altare ministrant peculiari cura instituantur modo Missae participandae sibi proprio atque exerceantur ita ut servitium digne, pie et accurate praestare valeant ¹¹⁹.

36. — Omnibus discipulis, praesertim vero cantoribus, pro eorum captu, praebeatur actionum liturgicarum et textuum, quos canere debent, cognitio, ut ipsum cantum ea mentis intelligentia et cordis affectu possint promere, quem requirit servitutis eorum *rationabile obsequium*. Edoceantur quoque latina verba recte et distincte pronuntiare ¹²⁰.

37. — Maxime vero in Seminariis ubique terrarum Societati concredit, omnes Nostri alacriter conspirent, ut adolescens clerus in profundo sensu liturgico educetur, sacras caeremonias penitus intellegat, earum spirituali pabulo alatur, maiestatem et pulchritudinem percipiat, easque normas diligenter addiscat, quas rubricas vocant ¹²¹.

¹¹⁵ Cfr. *ibid.* n. 22-d.

¹¹⁶ Cfr. *ibid.* n. 104.

¹¹⁷ Cfr. *ibid.* nn. 25-b, 9, 99, 93-c; *M. s. D.* p. 16.

¹¹⁸ Cfr. *Instr. MS* n. 110.

¹¹⁹ Cfr. *ibid.* nn. 113, 93.

¹²⁰ Cfr. *ibid.* n. 98-c.

¹²¹ Cfr. *MD* 591-592.

38. — Cum discipuli in coniunctione cum ceteris in Collegio vel Convictu unam constituent familiam convenit ut Nostri necnon reliqui magistri, quantum fieri potest, Missae principali dominicali et festivae alumnorum, intersint; hoc enim modo discipuli facilius eam induent mentem quae postea in vita paroeciali ab eis iure expectatur.

39. — Educatio liturgica et musica altius denique protrahenda est in maximis illis institutis, quae *Universitates Studiorum* appellantur. Summopere enim praestat ut qui, altioribus studiis absolutis, ad graviora vitae socialis officia assumuntur, pleniorum quoque totius vitae christianae institutionem adepti sint. Adnitantur proinde omnes nostri sacerdotes, quorum curae studentes universitarii quomodocumque commissi sunt, hos theoretice et practice ad penitentiorem sacrae Liturgiae cognitionem et participationem conducere ¹²².

II. ALUMNORUM ACTUOSA PARTICIPATIO

40. — In Collegiis externorum vel Convictibus participatio Missae cantatae et sollemni saltem secundi gradus sit oportet ¹²³; in Missis vero lectis, quantum fieri potest, etiam ad formas pleniores participationis contendendum est salva varietate quae alibi commendatur ¹²⁴. Curandum autem est:

a) ut debita ratio habeatur aetatis et praeviae praeparationis discipulorum;

b) ut varii modi ita temperentur, ut praecipuus participationis finis obtineatur, plenior scilicet Dei cultus et adstantium aedificatio ¹²⁵. Ad hunc finem iuvabit si interdum Missa celebratur paucioribus discipulis eiusdem aetatis vel associationis adstantibus;

c) ut saltem semel vel bis in hebdomada ita celebretur, ut discipuli addiscant et assuefiant etiam illi participationi internae personali, quae in posteriore vita tam frequenter adhibenda erit, nempe suo quisque modo piam animi attentionem et cordis affectus excitando, una cum Summo Sacerdote arctissime se coniungendo atque una cum Ipso et per Ipsum Sacrificium offerendo, unaque cum Eo se devovendo ¹²⁶;

¹²² Cfr. *Instr. MS* n. 108.

¹²³ Cfr. super. *Ordinat.* nn. 17, b; 18.

¹²⁴ Cfr. super. *Ordinat.* nn. 22-25.

¹²⁵ Cfr. *Instr. MS* n. 23.

¹²⁶ Cfr. *MD* 552; *Instr. MS* 22-c.

d) diebus dominicis et festis, in Convictibus et ubicumque alumni etiam his diebus Missae intersunt in Collegio, servata diversitate liturgicae sollemnitatis, sit Missa in cantu, sive sollemnis sive cantata;

e) concio habeatur tantum post Evangelium, interim interrupta Missa, et nunquam dum ipsa sacra actio continuatur.

41. - Actuosa alumnorum participatio plenior effici potest interventu alicuius lectoris necnon alicuius a lectore distincti « *Commentatoris* » qui, momento opportuno et paucissimis verbis, ritus ipsos, aut sacerdotis celebrantis vel sacrorum ministrorum preces aut lectiones interpretetur, et alumnorum responsiones, preces et cantus moderetur.

Intuitu *Commentatoris*, vero, servandae sunt hae normae:

a) munus commentatoris a sacerdote vel saltem a clerico absolvatur.

b) cotta sit indutus, consistat in presbyterio, ad cancellos, in ambone vel pulpito;

c) scripto praeparet explicationes et monitiones tradendas, paucas, sobrietate perspicuas, tempore opportuno et voce moderata proferendas; orationibus sacerdotis celebrantis nunquam superponendas; uno verbo: ita illas disponat, ut discipulorum pietati adiumento sint, non nocumento;

d) stricte prohibetur partes *Proprii*, *Ordinarii* et *Canonis* Missae elata voce dicere una cum sacerdote celebrante, lingua latina vel verbotenus conversas; nunquam commentator, qua talis, orat cum populo;

e) commentator sacerdotis celebrantis rationem habeat et sacram actionem ita comitetur, ut haec nec retardari debeat nec interrumpi, adeo ut tota actio liturgica harmonica evadat, digna ac pia ¹²⁷.

42. — Conentur ubi id fieri potest usum introducere vel instaurare ut diebus dominicis et iis festis, quibus a scholis vacatur, in Convictibus *Vesperae* aut *Completorium* canantur.

43. — Omnia quae supra de alumnorum Collegiorum externorum institutione et participatione in sacra Liturgia et Musica sacra statuta sunt, etiam valent, mutatis mutandis atque pro captu iuvenum vel fidelium, pro iis piis associationibus quibus Nostri praesunt necnon pro Domibus Exercitiorum.

¹²⁷ Cfr. *Instr.* *MS* n. 96; coll. nn. 14, 31-c et d.

C. PRO NOSTRIS ECCLESIIS

44. — In omnibus nostris ecclesiis et oratoriis publicis, Ordinarii loci praescriptiones de cultu divino ad amussim servantur ¹²⁸.

45. — Cavendum est ne propter actiones liturgicas quae in nostris ecclesiis vel oratoriis publicis non-paroecialibus habentur, fideles a propria paroeciali ecclesia abalienentur. In ecclesiis vero nostris paroecialibus (et in non-paroecialibus quandocumque ob iustam causam et sine aliorum iusta offensione peragi possunt), actiones liturgicae fidelissime conformentur normis in Instructione S. Rituum Congregationis statutis, (observatis quoque Ordinarii loci praescriptis). — Praeter ea, quae iam supra pro Collegiis externorum allata sunt, quaedam in memoriam revocare iuvat:

46. — Peragi debent actiones liturgicae ad normam librorum liturgicorum rite ab Apostolica Sede approbatorum, sive pro universa Ecclesia sive pro aliqua ecclesia particulari; pia autem exercitia fiunt secundum consuetudines et traditiones locorum aut coetuum, a competente auctoritate ecclesiastica approbatas. — Actiones liturgicas et pia exercitia inter se commisceri non licet; sed, si casus ferat, pia exercitia actiones liturgicas aut praecedant aut sequantur ¹²⁹.

47. — Optandum est ut diebus dominicis et festis Missa paroecialis vel principalis sit in cantu ¹³⁰, atque in Missis lectis Evangelium et etiam Epistola, a quodam lectore, lingua vernacula ad utilitatem fidelium legantur ¹³¹.

48. — « Prisca et veneranda consuetudo, Vesperas in dominicis et festivis diebus una cum populo, ad normam rubricarum decantandi, ubi viget, servetur; ubi non est, quantum fieri potest, indicatur, aliquoties saltem in anno » ¹³².

49. — Omnes qui in Musica sacra partem habent, quippe qui sacrae Liturgiae directe vel indirecte participant, ceteris fidelibus vitae christianae exemplo praecellant, et pro eorum condicione et liturgica participatione, in sacra Liturgia et Musica sacra, maiore vel minore institutione ornati esse debent ¹³³.

¹²⁸ Cfr. CIC can. 1261 § 2.

¹²⁹ Cfr. *Instr. MS* n. 12.

¹³⁰ Cfr. *ibid.* n. 26.

¹³¹ Cfr. *ibid.* n. 14-c.

¹³² Cfr. *ibid.* n. 45.

¹³³ Cfr. *ibid.* nn. 97, 98.

50. — Parochi ecclesiarumque rectores diligenter curent, ut ad actiones liturgicas piaque exercitia peragenda, praesto sint pueri aut iuvenes aut etiam viri *ministrantes*, pietate commendati, de caeremoniis bene edocti, et in cantu quoque sacro ac populari religioso satis exercitati ¹³⁴.

51. — Optandum est ac nitendum, ut omnes ecclesiae proprium habeant chorum cantorum, qui in sacra Liturgia et praesertim in arte bene et pie canendi egregie instituti sint ¹³⁵.

52. — Quod si organarii, chori magistri, cantores, artifices musici operam suam gratis praestare nequeant, iustitia christiana aequae ac caritas postulant ut Superiores ecclesiastici, iuxta varias ac probatas locorum consuetudines, servatis quoque legum civilium ordinationibus, iustam ipsis tribuant mercedem et pro iisdem personis ea omnia accurate disponant, quae ad sic dictam *praevidentiam socialelem* referuntur ¹³⁶.

53. — Quatenus a Nostris dependet, praesertim in paroeciis a Societate susceptis, provideatur ut pueri in scholis quae primariae aut elementares appellari solent, cantus populares et sacros addiscant, praecipue vero, ut de sancto Sacrificio Missae ac de modo eidem participandi, pro eorum captu, penitius instituantur, ac simpliciores cantilenas gregorianas decantare incipiant ¹³⁷.

D. PRO MISSIONIBUS EXTERIS

54. — Sacram Liturgiam et Musicam sacram ¹³⁸ in Missiones exteras introducendi ibique temperandi ratio peculiaris habenda est quippe quae Missionariis nostris aptissimas praebeant normas in instruendis catechumenis adhibendas, necnon media opportuna quae animas alliciant, illuminent, reddantque conscias arctae cum Christo Domino unionis dum servitium Deo debitum exsequuntur.

55. — Distinguendum est imprimis inter gentes humana cultura, quandoque millenaria eaque ditissima, praeditas, et gentes, altiore cultura adhuc expertes.

His positis quaedam regulae generales prae oculis habendae sunt, scilicet :

¹³⁴ Cfr. *ibid.* n. 113.

¹³⁵ Cfr. *ibid.* n. 114.

¹³⁶ Cfr. *ibid.* nn. 101, 103.

¹³⁷ Cfr. *ibid.* n. 106.

¹³⁸ Cfr. *ibid.* n. 4.

a) Nostri qui ad exterarum Missiones mittuntur aptam de sacra Liturgia et cantu sacro institutionem habere vel acquirere debent.

b) Si agatur de gentibus qui propria cultura musica excellent, studeant missionarii musicam quoque ibi indigenam ad usum sacrum trahere, servatis servandis; pia praesertim exercitia ita disponere satagant, ut fideles, propria quoque lingua vernacula et modulis genti suae accommodatis religiosum animum pandere valeant. Neque obliviscantur, ipsas gregorianas cantilenas, uti compertum habetur, facili modo a fidelibus cani posse, quippe quae saepius cum eorum cantilenis affinitatem quandam praeseferant.

c) Si agatur vero de gentibus minus cultis, ea quae modo proposita sunt, ita temperare oportet, ut peculiari illarum gentium captui et indoli aptentur. Ubi vero harum gentium vita familiaris et socialis magno sensu religioso imbuitur, sedulam missionarii impendant curam, ut eundem religiosum spiritum non solum non extinguant, sed potius, superstitionibus depulsis, ope praesertim piorum exercitiorum christianum reddant ¹³⁹.

56. — Etiam in Stationibus missionariis, quae veluti paroeciae habendae sunt, ordinationes Instructionis S. Rituum Congregationis, quantum prudenter fieri potest, observentur; ratione tamen habita eorum quae in litteris Encyclicis « *Musicae sacrae* » dicuntur ¹⁴⁰.

57. — Qui in Seminariis futurorum sacerdotum institutioni se devovent, peculiari modo sibi dicta existiment ea quae supra n. 37 commendantur.

58. — Si quando in Missionibus difficultates circa sacrae Liturgiae formam sequendam oriantur, adeatur Ordinarius loci qui saepe specialibus facultatibus gaudet, vel per eum ipsa Sancta Sedes ¹⁴¹.

E. PRO RITIBUS ORIENTALIBUS ¹⁴²

59. — Cura fovendae sacrae Liturgiae fructus plurimos edere potest in communitatibus rituum orientalium, ubi vita religiosa mo-

¹³⁹ Cfr. *ibid.* n. 112.

¹⁴⁰ Cfr. *M. s. D.* p. 22.

¹⁴¹ *Const.* P. V c. 1 n. 3 [552].

¹⁴² Elenchus fontium:

— Litterae Encyclicae « *Mortalium animos* » AAS XX (1928) 5-16.

— » » « *Rerum Orientalium* » AAS XX (1928) 277-288.

— » » « *Orientales omnes Ecclesias* » AAS XXXIX

(1946) 33-63.

do peculiari in ea alimentum invenit. Fidelibus, tamen, illorum Rituum non minus quam Ritus latini, opus est institutione et adiumento ut eorum fides ex fontibus cultus liturgici et Sacramentorum reapse nutriri possit. Quare Nostri qui apostolatus fidelium rituum Orientalium dant operam, peculiari cura studere debent ut in praxim deducantur — ratione habita diversorum rituum eorumque propriae indolis — principia renovationis liturgicae quae in documentis pontificiis enuntiantur et in Instructione S. Rituum Congregationis referuntur; ad quem finem assequendum iuvabit haec quae sequuntur principia in memoriam Nostrorum revocare.

60. — Persuasum habeant ritus orientales plurimi faciendos esse; eos aestiment tamquam thesauros Ecclesiae caveantque ne eos invicem opponant vel de eorum dignitate et numero comparationes instituant.

61. — Praesertim imbuantur ritu in quo orant, celebrant, ministerium implent sive in ipso baptizati sunt sive apostolatus causa ei aggregantur ita ut eius spiritum, historiam, linguam, praxim, leges, cum ea qua par est reverentia, fortitudine, modestia plene amplectantur. Quare diligenter observent praescriptiones liturgicas quae ad suum ritum pertinent easque non solum quae a S. Sede sed etiam quae a Patriarchis et Ordinariis, tamquam rituum custodibus, edicuntur.

62. — Propriam liturgiam intellegant in rebus tam generalibus quam particularibus; ex ipsa vitae suae spiritualis nutrimentum hauriant eamque frequenter populo explicent sive in Missa dominicali, decurrente anno liturgico, sive cum ad recipienda Sacramenta et Sacramentalia fideles praeparant sive cum iisdem illa administrant.

63. — Cavendum est, quod facilius accidere potest apud eos qui biritualismo utuntur, ne ritus liturgicos tantummodo leviter perstringant citiusque quam par est addiscant, ipsisque sine praevia consideratione modos agendi latinorum permisceant; quare convenit ut nonnisi post serium examen cuiquam biritualismus petatur.

— Litterae Encyclicae «*Orientalis Ecclesiae decus*» AAS XXXVI (1944) 129 ss.

— Litterae Encyclicae «*Sempiternus Rex Christus*» AAS XLIII (1951) 625 ss.

— Epistola Encyclica «*Orientales Ecclesias*» AAS XLV (1953) 5-14.

Cfr. AR XI 887-901: Epistola et ordinatio de «*Ramo Orientali*» Societatis Iesu.

AR XIII 523-528: Instructio pro Nostris qui in India ritibus Orientalibus ascribuntur.

64. — Peculiaris cura adhibenda est ut se in cantu proprii ritus exercent utpote qui primum maneat medium quo populus in sacra Liturgia suas partes agere possit; haud facile partibus decantandis substituent simplicem recitationem textuum; iis etiam sit curae illos cantus colligere eosque fideles docere.

65. — Fovendum est studium praeparandi et edendi *Missalia* et libros manuales fidelibus destinatos ipsorumque lingua conscriptos ut partem habere valeant in ritibus et precibus perspiciantque non solum partes fixas Liturgiae, quae a sacris Ministris cantantur vel recitantur, sed etiam partes mobiles, sicque thesauros sui ritus prae manibus habeant.

66. — In scholis nostris et regionibus ubi ad plures ritus pertinent fideles, curetur, quantum fieri potest, ut omnibus satisfiat. In huiusmodi scholis nobis certe providendum est, ut iuvenes cuiusvis ritus in proprio ritu a nobis instituantur, ceterique alumni discant ritus a proprio diversos et satis nosse et quidem plene aestimare.

67. — Onus omnino peculiare incumbit Nostris qui munus Praefecti spiritus exercent in Seminariis orientalibus. Tam perfecte enim sacram Liturgiam linguamque ritus cognoscere debent ut apud Seminaristas fovere valeant eius intellectum, amorem, aestimationem; hac enim ratione praecavetur ne unice redeatur ad traditionem latinam, simulque alii Ecclesiae thesauri in lucem magis produntur. Vita spiritualis futurorum horum sacerdotum praecipue eorum traditione liturgica niti debet: oportet denique ea omnia possideant quae necessaria sunt ministerio pastoralis, praesertim ad Sacramenta fidelibus cum fructu administranda secundum eorum ritum.

68. — Viri ad hoc idonei studio rerum liturgicarum orientalium se dedant et, praeter opera scientifica, parent etiam libros ad institutionem cleri cuiusque ritus et libros de cura pastoralis liturgica.

69. — Caveatur ne, dum ritum quendam colunt, inconsulte discedant a non-catholicis eiusdem ritus qui suae traditioni liturgicae adhaerere pergunt.

70. — Cum proponuntur introducendae in ritus Orientales vel devotiones vel actiones ex ritu latino sumptae, monet Sancta Sedes ne illae simpliciter transferantur intactae, sed potius, tam in modo loquendi quam in caeremoniarum ordinatione, accommodentur formis quae unicuique ritui sunt propriae.

71. — Serio consideretur auxilium quod pro missionibus derivari potest e quibusdam ritibus orientalibus in iis regionibus ubi decursu saecularis traditionis christianae, modo utique cum inco-

larum cultu civili illarum terrarum congruenti, iam coeperant radices figere; cum prudentia, tamen, procedatur ut vitentur non solum querelae quae ex varietate rituum oriantur, sed defectus ille etiam boni amplioris si quando omnia una eademque forma fiunt.

Romae, 25 decembris 1959.

In festo Nativitatis D. N. I. C.

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

42.

28 decembris 1959

Nova ratio communicandi MEMORABILIA facta Societatis cum Provinciis et Domibus.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Non ignorat R^a V^a quantum S. P. Ignatius ad animorum conjunctionem iuvandam praescripserit, ut crebro alii de aliis certiores fierent ac audirent quae ex variis locis ad aedificationem et eorum, quae gererentur, cognitionem afferrentur¹. Quod olim per litterarum commercium, dein ope periodici typis impressi fieri poterat, hodiernis necessitatibus non amplius satisfacere videtur. Ne quidem editio latina nostrorum «*Memorabilium*» intentum scopum apte attingere valet. Cum latino idiomate scribatur hoc periodicum pluribus aditui grato ac simplici non est et nostris Fratribus Coadiutoribus prorsus imperviae lectioni evadit.

Quare duplex excogitatus est modus cognitionem rerum nostrarum diffundendi in universam Societatem atque inter amicos nostros et benefactores.

Primo: mens mihi est ut quotannis in lucem prodeat liber seu *Annuario*, variis linguis modernis accommodatum, conspectum praebens laborum Societatis. Amplioris molis descriptiones et tabulas dabit, quae progressus notabunt et varia opera nostra complectentur. Si quid consilii de hoc proposito R^a V^a communicandum mihi habet, gratus recipiam.

¹ Cfr. *Const. P.* VIII c. 1 n. 9 [673].

Secundo: ut efficaciore et promptiore modo ad omnes deriventur nuntii notatu digni, ostendentes momentum alicuius eventus vel aspectum particularem vocationis nostrae vel illustrationem alicuius puncti vitae Instituti, singulis mensibus, quatenus res tempusque ferent, a Curia nostra aliqua folia imprimentur. Quae ad Praepositos Provinciarum et ad Moderatores et Redactores periodicorum, sive qui ad Nostros tantum, sive qui ad amicos et benefactores destinantur, missa, praebebunt materiam, cuius translationem in linguam propriam unusquisque curabit, ut eam ex toto vel ex parte in propriis periodicis inserat. Diversae Provinciae eadem lingua utentes ex mutuo consensu cuidam ex ipsis laborem traductionis committere possunt et versionem sibi invicem communicent.

E priore editione « *Memorabilium* » pauca omnino Redactores Nuntiorum Provinciarum desumebant; iure autumantes nuntios eosdem iam ad singulas domos recta via pervenire. Cum vero in posterum fasciculus *Memorabilium* ad singulas domos e Curia nostra iam non mittatur, instanter rogo Redactores Nuntiorum Provinciarum ut abundant potius in ea admittenda quae ipsis a nobis tradentur; amor enim vocationis, animus ardens in laboribus, mens catholica, propriam scilicet Provinciam et Nationem excedens, maxime iuvabitur cognitis operibus ab universa Societate exantlatis.

Commendatur insuper iisdem Redactoribus ne in posterum desumant nuntios de alienis Provinciis nisi de duobus fontibus: vel e Nuntiis Provinciarum cum notitias referunt de *sua ipsorum* Provincia, vel e fasciculis *Memorabilium* Societatis Iesu; secus enim periculum est, ut experientia docet, ne notitiae erratae diffundantur².

Ultimum commendandum videtur ut omnes fasciculi singulorum periodicorum cum nuntiis Provinciarum rite ad Curiam nostram mittantur.

Velit R^a V^a has litteras nostris domibus et praesertim cum Periodicorum Moderatoribus et Redactoribus, quorum interest, sollicite communicare.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 28 decembris 1959.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

² Cfr. AR XII 94; 283.

43.

31 decembris 1959

De libris et articulis eorumque informationibus Romam fideliter mittendis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Re mature considerata, Patri Generali visum est Superioribus Maioribus eorumque Sociis in memoriam revocare atque, quatenus oportet, authentice interpretari Epitomes n. 894 § 2, quo praescribitur ut « statim post editionem tam primam quam posteriorem Romam mittantur duo exemplaria omnium librorum qui sint alicuius momenti (tria vero si agant de rebus nostris historicis) sive a Nostris confecti sint, sive translati; duplex autem exemplar ephemeridum et periodicorum, quae sub Nostrorum quacumque directione eduntur; ad Provincialem unum saltem horum omnium exemplar mittatur ».

Finis huius praescripti est in primis ut Pater Generalis et Patres Assistentes directe cognoscant, **uti par est, opera quae Nostris edunt**; dein ut haec conserventur, ad usum praesentem et futurum, in Bibliotheca centrali Curiae Generalitiae. Tum Nostris tum etiam non pauci externi religiosi et ecclesiastici et non raro laici exultant qui ad hanc bibliothecam adeunt, merito sperant ibi se inventuros non tantum informationes, sed et ipsos libros a Nostris conscriptos.

Datis autem difficultatibus quas experientia docet in hoc praescripto fideliter et ordinate servando oriri posse, Pater Generalis cum R^a V^a eiusque Socio communicat has normas in posterum sequendas¹:

1. Ipsius Patris Socii est, secundum Regulam 29 sui officii, curare ut sive per se sive per auctorem aut editorem Romam mittatur numerus praescriptus exemplarium librorum a Nostris conscriptorum vel translatorum itemque periodicorum sub Nostrorum directione editorum.

2. Tum libri tum periodica mittenda sunt plerumque non aliis in Curia Generalitia degentibus, sed (nullo personae nomine inscripto):

¹ Cfr. etiam AR VII 530.

PATRI BIBLIOTHECARIO - *Borgo Santo Spirito*, 5 - C. P. 9048

ROMA, ITALIA.

Nihil tamen impedit quominus auctor, si velit, exemplar libri, opportunis verbis inscriptum, Patri Generali directe mittat tamquam obsequium quoddam personale. Librorum autem acceptorum Pater Bibliothecarius alterum exemplar Patri Assistenti sine mora tradit; alterum vero defert Patri Generali cum reliquis libris unaquaque hebdomada acceptis; tertium denique, si casus fert, Praefecto bibliothecae Instituti Historici Societatis Iesu rite transmittit.

3. Quod ad periodica attinet, duo exemplaria omnium, qualiacumque sunt, sive parva sive magna, mittenda sunt Romam².

4. Item, nulla iam facta distinctione inter eos qui sint « alius cuius momenti » necne, deinceps omnes libri omnesque libelli, licet parvae sint molis, ad Curiam Generalitiam mittantur iuxta numerum praescriptum, quibus in posterum adiungendi sunt etiam articuli maioris momenti, qui in periodicis non Societatis eduntur; hi enim pretiosiores interdum sunt quam aliqui libri.

5. Notandum est hoc Epitomes praescriptum complecti non tantum primam, sed etiam omnes subsequentes editiones necnon omnes versiones librorum Nostrorum, etiam versiones ab externis factas, quatenus hoc fieri potest.

Quo facilius hae normae serventur, abs re non erit recordari ea quae de editione librorum statuta sunt in *Instructione de Administratione Temporalis*, n. 127: « Si opus externi bibliopolae sumptibus edatur (quod regulariter fieri debet), statuendum est diserte, nisi haec iam lege civili regionis determinentur, operis proprietatem ad unam solum alteramve editionem cedi, neque extendi ad ius versionis. Statuatur quoque quid a bibliopola auctori debeatur: aut iustum pretium pro manuscripto, aut certus numerus exemplarium (quae vendere Nostri non vetantur), aut certa pro numero exemplarium quae a bibliopola venduntur retributio ». Semper autem curandum est ut sufficiens numerus obtineatur ad exemplaribus sive Romae sive Provinciali destinandis providendum.

Ut autem Patribus Sociis, tot tantisque laboribus iam oneratis, aliquod forsitan auxilium in hac re afferam, conficiendas curavi annexas « Notas de libris et libellis a Nostris edendis atque Romam iuxta praescriptum Epitomes n. 894 § 2 mittendis », quorum etiam aliquot exemplaria pro Provinciis extra Europam via ordinaria

² AR VIII 507.

transmitto. Si pluribus opus erit, petentibus libenter mittentur. Hae notae utiliter cum singulis Nostris scriptoribus, e. g. occasione eis concedendi *Imprimatur* communicari poterunt.

Hac autem data occasione non possum quin R^{ae} V^{ae} et Patri Socio in mentem revocem etiam necessitatem et momentum Romam mittendi schedas informationum de libris et articulis a Nostris conscriptis¹. Informationes per has schedas obtentae magnum subsidium ferunt ad *Indicem Bibliographicum Societatis Iesu* conficiendum. Huius vero operis nunc paratur volumen V, quod omnes libros et libellos necnon omnes maioris momenti articulos Nostrorum ab anno 1951 ad annum 1958 conclusum editos recensebit. Neminem certe fugiet quantum intersit ne tantum opus, cuius novum volumen plures subnotatores, etiam maximae bibliothecae, iamdiu exspectant, incompletum vel mendosum in lucem edatur. Quare, dum sinceram gratias ago de informationibus iam missis, enixe rogo Patres Socios, quibus etiam hoc onus incidit, ut sive per se sive per alios aptos haec, quae sequuntur, attente et tempestive exsequenda curent:

1. Schedae informationum, de libris vel articulis ab anno 1951 ad annum 1958 conscriptis, quae Romam nondum missae sunt, ante finem mensis februarii proximi ad nos mittantur. In singulis Provinciis, Viceprovinciis et Missionibus ita procedendum erit, iuxta rationem agendi in hac re a singulis hucusque adhibitam, ut lacunae rite compleantur.

2. Item mittantur schedae de libris vel articulis toto anno civili 1959 conscriptis; atque in posterum, pro singulis annis futuris, idem praestetur mense ianuario, quo tempore *Tabulae statisticae* aliaque documenta praescripta mittenda sunt.

3. Antequam autem mittantur, Pater Socius vel alius ab ipso designatus schedas diligenter recognoscat iuxta normas quae infra sequuntur, id quod iuvabit etiam ad rectam et completam bibliographiam propriae Provinciae conficiendam.

4. Omnes normae et notulae in ipsis schedis indicatae fideliter servantur. Praesertim autem curetur ut responsa clare et perspicue scribantur, adhibita machina dactylographica, quoad fieri potest.

5. Omnibus et singulis quaesitis schedae fideliter respondeatur, ita ut omnia elementa habeantur quae ad bibliographiam technice conficiendam requiruntur, indicato quoque veri auctoris nomine, si forte sub pseudonymo absconditur.

¹ AR XII 821; XIII 195.

6. De libris vel articulis qui sunt impressi typis non latinis (ut iaponicis, arabis, russis, etc.) detur nominis auctoris, tituli, loci ubi editi sunt translitteratio in litteris alphabeti latini, si fieri potest, et insuper eorundem versio in linguam latinam vel aliquam ex magis notis linguis europaeis.

R^{ae} V^{ae} et Patri Socio de auxilio, quod nobis in hac re iam praestiterunt vel praestituri sunt, meos grati animi sensus exhibens, rogo ut haec epistola cum omnibus nostris domibus opportuna ratione communicetur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 decembris 1959.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

NOTAE DE LIBRIS ET LIBELLIS A NOSTRIS EDENDIS
ATQUE ROMAM IUXTA PRAESCRIPTUM EPITOMES N. 894 § 2 MITTENDIS

1) In libris vel libellis edendis, « si opus externi bibliopolae sumptibus edatur (quod regulariter fieri debet), statuendum est diserte, nisi haec iam lege civili regionis determinantur, operis proprietatem ad unam solum alteramve editionem cedi, neque extendi ad ius versionis. Statuatur quoque quid a bibliopola auctori debeatur: aut iustum pretium pro manuscripto, aut certus numerus exemplarium (quae vendere Nostri non vetantur), aut certa pro numero exemplarium quae a bibliopola venduntur retributio » (*Instructio de Adm. Temp.* n. 127).

2) Ubi primum liber aut libellus editus est, Patri Socio (vel alii ab ipso designato) mittantur exemplaria *tria*, vel si de rebus historicis Societatis agit, inclusis etiam biographiis, quattuor. Quorum exemplarium Patris Socii est duo (vel, de rebus historicis, *tria*) Romam transmittere ad Patrem Bibliothecarium Curiae Generalitiae.

3) Mittendi sunt non solum omnes libri a Nostri conscripti vel in alias linguas conversi, sed etiam libelli parvae molis; non tantum primae editiones, sed etiam posteriores; itemque omnes versiones etiamsi ab externis factae sint. Mittantur quoque articuli maioris momenti, qui in periodicis non Societatis eduntur.

4) Quod attinet ad opera impressa typis non latinis (ut iaponicis, arabis, russis, etc.), curet ipse auctor, nisi id in ipso libro iam provisum sit, adiungere tum nominis auctoris, tituli, loci ubi edita sunt translitterationem in litteris alphabeti latini, si fieri potest, tum eorundem versionem in linguam latinam vel aliquam ex magis notis linguis europaeis.

Romae, die 31 decembris 1959.

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

44.

10 ianuarii 1959

De valore apostolico collegiorum catholicorum.

AD QUEMDAM PROVINCIAE PRAEPOSITUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Bene perpendi quae R^a V^a mecum agebat de ministerio collegiorum, referens quorundam opiniones, num attentis adiunctis hodiernis et praelucente criterio delectus ministeriorum, vim et momentum apostolicum adhuc retineant.

Considerando conditionem rerum in istis regionibus statim apparet quantum occaecantur qui putant eas sine collegiis catholicis a nobis salvari posse. Nec ideo collegia catholica dici possunt quia iis praesunt viri ecclesiastici vel quia in eis docetur religio. Revera catholica non erunt nisi tota institutio in rebus *profanis* animata sit et penetrata spiritu fidei; secus formamus *laicistas*¹. « Sane — sic scribebam in epistola de Ministeriis nostris² — ut Collegiorum ministerium eos ferat fructus, ob quos Societati adeo carum fuit et manet, necesse est ut secundum normas nostri Instituti et nostrae paedagogiae illi vacemus³.

Itaque si volumus ut Societas crescat merito et numero, opus est genuinorum collegiorum catholicorum. In aliqua civitate Americae Latinae, ut ab aliquo Episcopo recens accepi, Collegium nuper fundatum a Religiosis Statuum Foederatorum plures vocationes tulit intra quinque annos quam Collegium Societatis in eadem civitate per 25 annos.

Nihil proinde alterandum habeo in meis litteris de delectu ministeriorum quas anno 1947 cum Societate communicabam. Ast

¹ Cfr. AR XI 320.

² *Ibid.*

³ *Epit.* n. 376.

cum iuvenibus nostris praestabit non appellare auctoritatem Societatis, sed patienter eis ostendere quantum errent.

.

45.

21 ianuarii 1959

Litterae quibus Pater Noster Generalis gratulatur ob primum expletum saeculum a Manilano Athenaeo (Vcpr. Philipp.) inito.

46.

29 ianuarii 1959

De collegiorum nostrorum Professoribus Societatis et laicis.

AD QUEMDAM PROVINCIAE PRAEPOSITUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Rae Vae promisi me paulo fusius acturum de admittendis pluribus magistris laicis in nostra collegia humaniorum studiorum.

Minime consentio iis qui autumant nostris diebus institutionem iuvenum per se esse relinquendam laicis, excepta tantum institutione in rebus religionis. Talis enim ratio agendi nos magis magisque adduceret ad *laicismum* istum quo in ista regione multorum mentes inficiuntur, qui res profanas omnes etiam culturam non tantum distinctam sed separatam vellet a fide. Perinde ac si Deus Dominus non foret Creator rerum omnium nec eas omnes ordinasset ad unicum finem. De qua re mentem meam iam alias aperui¹.

Hac quoque aetate Societas servatum vult praescriptum Constitutionum et Congregationum generalium: « Professores omnes, si fieri potest, sint de Societate »². Simul tamen prae oculis habendum id quod ipse sanctus Ignatius addidit: « Quamvis si necessitas urgeret, externi esse possent »³.

Intellego autem in ista regione « necessitatem urgere » non tantum admittendi professores laicos sicut hucusque factum est, sed etiam eorum numerum ulterius augendi. Plures enim sese offe-

¹ Cfr. AR XI 450; 321.

² Epit. n. 398 § 1.

³ Const. P. IV c. 13 B [457].

runt instituendi iuvenes e familiis catholicis; qui si nostras vel alias catholicas scholas adire non poterunt, cogentur scholis Status nomen dare: hae autem, quamquam in eis docetur Religio catholica ceterarumque disciplinarum magistri obligentur qui *neutrale* se praebeant, non eae sunt quas Ecclesia pro suis filiis approbet: « Pueri catholici scholas acatholicas, neutras, mixtas, quae nempe etiam acatholicis pateant, ne frequentent » ⁴. Iamvero tam inter professores quam inter alumnos scholarum Gubernii in ista regione non pauci sunt increduli, acatholici, athei. Atque diuturna experientia vobis patefecit quantum sit periculum integritatis fidei in scholis illis. Cui periculo sane non omnes, non pauci tamen succumbunt. Nec sine causa voluerunt ii qui rei catholicae infensi sunt, toto decursu vestrae historiae, scholas Gubernii semper promovere prae scholis catholicis.

Hinc est quod scholae catholicae se obligatas sentiant quae pueros catholicos quantum fieri potest quam plurimos ascribant. Societas aequae ac reliquae scholae catholicae se hoc officio devinctam iure sentit. Proinde, ubicumque desunt aliae scholae catholicae ad quas pueri commode adire possint, nostrum erit, etiam moderate aucto numero professorum laicorum iisque sub omni respectu selectorum, eos recipere.

Verum ad duas praesertim res attendendum vobis erit:

Prima est ut Nostri, non tantum in docenda Religione, in cura spirituali alumnorum, in dirigendo collegio occupentur, sed sicut hucusque contigit, etiam in docendo disciplinas profanas, imprimis eas quae maioris valoris *culturalis* sunt, quales litterae classicae et hodiernae una cum historia, ulterius se probent. Id enim vix non necessarium est si velimus mente christiana iuvenes imbuere.

Altera autem est ut magistri laici vestris curis instituantur praesertim per Exercitia Spiritualia in spiritu illo apostolico quo nostra collegia emineant oportet, ne a suo unico fine deflectant ⁵; ut rationem docendi Societatis addiscant et sequantur; ut inter se et cum Nostris uniti communi consilio collaborent. Ad quod requiritur vicissim ut et Praefecti studiorum auctoritas plene a Nostris pariter et externis agnoscat, ita ut sub eius ductu, et non secundum proprium ingenium et iudicium, omnium labor in collegiis ordinetur.

Quae si ab omnibus Nostris in spiritu humilitatis et ignatianae oboedientiae servabuntur, confido fore ut moderate auctus nu-

⁴ CIC can. 1374.

⁵ Cfr. *Epit.* n. 381.

merus professorum laicorum non modo non noceat labori apostolico nostrorum collegiorum, sed eum promoveat et augeat ad maiorem Dei gloriam.

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, 29 ianuarii 1959

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

47.

15 februarii 1959

De Noviciorum experimentis quibusdam.

AD QUEMDAM MAGISTRUM NOVICIORUM

.....
Dum de experimento *nosocomii* a Noviciis Scholasticis tanto cum fructu peracto laetor, de eorum catechesi haec observare velim. S. Ignatius voluit *experimenta*, i. e. aliquas probationes praeter eas quae cotidie domi fiunt, ut pateat num vocationes sint solidae, quid faciant iuvenes cum sibi ipsis relinquuntur. Proinde ne deterreatur R^a V^a eo quod Novicii aliquibus difficultatibus vel periculis exponuntur, moderate quidem et secundum eorum vires.

Cum R^a V^a crediderim plus fructus spiritualis inventuros Novitios Coadiutores in producto ad sex hebdomadas experimento in hospitali, quam e *peregrinatione*. Haec enim nimis amisit indolem quam habebat tempore S. Ignatii et timeo ne nostris diebus fructus sint longe minores quam fructus quos S. Ignatius exspectabat.

.....

48.

18 februarii 1959

De auctoritate Praefectus Studiorum vel Praesidis in Collegiis externorum, atque Rectoris.

AD QUEMDAM RECTOREM COLLEGII

.....

Negari non potest quasdam difficultates oriri posse ex eo quod, coram auctoritate publica, Praefectus studiorum (« Headmaster ») eiusmodi scholis praeest etiam in iis quae ad res pecuniarias pertinent. Ex altera parte, non exaggerandae sunt difficultates, neque admitti potest — ut profitetur R^a V^a — potentiam Praefecti studiorum (« Headmaster ») *praxi* esse Rectoris, quamvis *nomine* res aliter sit; nam Praefectus studiorum, sicut ceteri qui in Collegio docent, utpote religiosus subest Rectori. In adiunctis, utique, ipsi Praefecto relinquere debet Rector omnem administrationem immediatam Collegii; nequit autem suum officium vigilantiae depocere. Ceterum, optandum est ut saepe, et fere cotidie, per breve tempus (hora statuta) Rector cum Praefecto ita agat de statu scholae ut de actis et agendis certior fiat. Ad haec, in Consultationibus Domus, erit Rectoris exquirere sententias Consultorum de omnibus rebus gravioribus, ac proinde, de Collegii quoque administratione in quantum haec bonum commune et alumnorum et communis tangat. Tali arcta cooperatione, necnon bona voluntate, quae ex utraque parte supponi potest, sperare licet istas « difficultates » multo minores evasuras esse, immo, ad plenam solutionem venturas.

.....

49.

25 februarii 1959

Primo expleto saeculo a fundatione Limerichensis Collegii SS. Cordis Iesu (Prov. Hibern.) Pater Noster Generalis litteras gratulatorias dedit.

50.

14 martii 1959

Anno centenario recurrente a fundatione Portumontensis Collegii S. Francisci Xaverii (Prov. Chil.) Pater Noster Generalis litteras gratulatorias misit.

51.

17 maii 1959

De translatione territorii Portoricensis ad Prov. Neo Eboracensem, litterae ad Socios.

AD SOCIOS PROV. NEO EBORACENSIS
ET VICEPROV. ANTILLENSIS

REVERENDI PATRES AC FRATRES IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Decreto de translatione territorii Insulae Portoricensis ad Societatis Provinciam Neo Eboracensem nuper edito, hanc ultro oblatam opportunitatem libenter arripio vobiscum omnibus, dilectae Provinciae Neo Eboracensis nec non Antillensis Viceprovinciae sociis breviter quasi coram colloquendi.

Pauci quidem anni elapsi sunt ex quo laetus commemorabam ea quae, Deo dante, per socios Viceprovinciae Antillensis incepta atque perfecta conspiciuntur. Accedit nunc quod Societas nostra latius adhuc dilatata ac firmitus stabilita est, laudanda illa alacritate qua Viceprovinciae socii per omnes hosce annos labori apostolico incumbere contenderunt. Facere proinde nequeo, Reverendi Patres Fratresque in Xto carissimi, quin vehementer gaudeam atque ex animo vobis gratuler, meritasque Deo referam gratias qui munificam suam benedictionem tam large tribuit.

Minime tamen nos praeterire potest quantum manifestetur in dies spiritualis gentium Americae Latinae miseria, animarumque necessitas, quantoque auxilio sit opus, si quo modo tot hominum aeternae felicitati procurandae iuvare velimus. Arduum quidem opus, si propriis viribus et operariorum paucitati prorsus haereamus.

Hinc factum est ut, habita omnino ratione penuriae operariorum in America Latina, qua penuria Antillenses quoque insulae laborant, simulque commercii intercedentis inter Portoricensem insulam et Status Foederatos Americae, imprimis vero Statum Neo Eboracensem, illius insulae Territorium cum Societatis Neo Eboracensi Provincia coniunxerimus, quo melius viribus ac labori Nostrorum Antillensium provideri posset.

Vobis igitur, carissimi Patres ac Fratres Viceprovinciae Antillensis, paulo quidem minor prostat apostolicus campus; in quo tamen, maiorum secuti vestigia, vires pro animarum salute impendatis oportet eo quo adhuc fecistis ardore, gratissimo autem ani-

mo erga socios vestros Provinciae Neo Eboracensis, qui fraterno auxilio vobis veniunt operam collaturi.

Vos autem, dilectae Provinciae Neo Eboracensis socii, quorum generoso ferventique zelo novus hic campus spiritualis committitur, omni invicem adiutorio confirmati, commune munus ea quae optimo fundamento in insula Portoricensi incepta sunt perficiendi, tamquam a Christo Domino datum omni corde suscipite. Vestrae omnium liberalitatis, vestrae caritatis, qua praeclaro praebentes exemplum Provinciam Philippinam et Missionem Insularum Carolinarum et Marshallensium iamdudum adjuvatis, sit etiam novo huic vestrae Provinciae territorio excolendo operam dare.

Habetis quidem, sicut in recenti decreto commemoratum est, opera Patrum Legionensium et Antillensium creata Aiboitense Seminarium Interdioecesanum, cui exstat Exercitiorum domus annexa; habetis Collegium Sancti Ignatii quod, crescente in dies adulescentium numero, prospera tutaque via procedat necesse est; magnam deinde paroeciam ad Río Piedras Nostri regunt; opus maximi influxus exercent per assistantiam alumni Universitatis praestitam; Centrum denique Sociale pro tota dioecesi magno cum fructu dirigunt. Quod si ad aliorum generum opera oculos animumque convertetis quibus christiana fides defendi ac promoveri iis in regionibus debet, quis ex vobis erit qui non se magno desiderio commoveri sentiat vires vitamque totam pro animarum salute Dei servitio consecrandi?

Hoc si animo sincero persequi curabitis, optime de Societate nostra, optimeque de gloria Dei meritos esse aliquando laetabimini.

Nihil igitur aliud mihi restat, Reverendi Patres ac Fratres in Xto carissimi, nisi ut ex toto corde vobis omnibus vestrisque laboribus pro Ecclesiae bono et pro animarum salute susceptis benedicam, atque a Deo enixe postulem ut in rebus omnibus dilectas Provinciam Neo Eboracensem et Viceprovinciam Antillensem suis donis magis magisque in dies augere dignetur.

Omnium vestrum precibus et SS. Sacrificiis me valde commendo.

Romae, die 17 maii 1959,
in festo Pentecostes.

Vestrum omnium servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

52.

17 maii 1959

Litterae Patris Nostri Generalis quibus gratulatur ob centenarium a Glasguensi Collegio Sancti Aloisii (Prov. Angliae) condito.

53.

25 maii 1959

Nostris famulis opportunitas praebeatur assistendi cotidie Missae et diebus festis Sacro Sollemni, si cupiunt.

AD QUEMDAM PROVINCIAE PRAEPOSITUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

.
Si rem bene intellexi, famulis opportunitas in aliquibus domibus istius Provinciae non praebetur ut Missae sacrificio intersint infra hebdomadam, secus ac fit in aliis Societatis Provinciis, in quibus cotidie Sacro interesse solent et plures ad Communionem saepe in hebdomada accedere. Dicet fortasse quis nos hac agendi ratione fere supponere communionem frequentem, secus ac Sanctus Pius X commendabat et Ecclesia sentit, non esse pro fidelibus in saeculo viventibus. Equidem negaverim Nostros ita sentire, at cavendum crediderim ne de facto ita procedamus ac si ita sentiamus.

Diebus praeterea dominicis, ni fallor, ex iis quae R^a V^a scribit fas non est famulis sollemni alicui Sacro interesse, si velint, et mane laborare coguntur. Intellego sane in quibusdam domesticis officiis (v. g. coqui, ubi desunt Fratres) labori renuntiari non posse; idem tamen non dixerim de omnibus nostraque religiosa professio exigit ut laicis exemplo simus.

.

54.

29 maii 1959

De ratione tradendi Exercitia Spiritualia etiam laicis.

AD QUEMDAM SUPERIOREM DOMUS EXERCITIORUM

.....
 Gratus accepi informationes de progressu istic habito in augenda aestimatione Exercitiorum Spiritualium S. P. Ignatii, et in applicanda fideliter methodo Ignatiana.

Exercitia spiritualia enim, ab externis quoque ecclesiasticis vel laicis, *facienda* sunt, non subeunda; momentum est in oratione privata, personali potius quam in contionibus. Mihi compertum est in quibusdam nostris domibus Exercitiorum ab omnibus exigi veram eamque haud brevem meditationem (a dimidia hora usque ad integram horam). Puncta danda sunt secundum annotationem S. Ignatii, breviter et quoad substantiam tantum, ita ut exercitans *per se ipsum* ulteriora inveniat. Saepe deest nobis fiducia in potentiam gratiae Dei, et quae eam sequitur audacia.

Quod spectat Exercitia 30 dierum plurimum talia commendo pro Sacerdotibus et Seminaristis theologis, uti iam fit multo cum fructu in quibusdam Provinciis. Ne simus nos in hac re nimis timidi ita ut vix, et ne vix quidem, audeamus ab animabus exigere id ad quod gratia Dei eas bene impellat.

Demum, utinam in unaquaque Domo Exercitiorum curam Nostrum habere excolendi praesertim viros cultiores ex magnis civitatibus, qui influxum exercent in vitam publicam!

.....

55.

29 iunii 1959

Ad Socios Bombayensis Provinciae primo saeculo recurrente a Bombayensi Missione condita.

TO THE FATHERS AND BROTHERS OF THE PROVINCE OF BOMBAY ON THE CENTENARY OF THE BOMBAY MISSION

REVEREND FATHERS AND DEAR BROTHERS,
 P. C.

Although Father Walter Steins of the German Province landed in Bombay in 1853, it was not till August 1858 that the two Vica-

riates of Bombay and Poona were formally entrusted to the Society and the immense Bombay Mission established. It was therefore fitting that you should have begun the celebration of the centenary of that event in August 1958. I have read with pleasure the accounts of those celebrations in different Houses of the Society in the Province of Bombay. Before you conclude the commemorative year with a final ceremony of Thanksgiving, I wish to offer to you my own congratulations and good wishes, and to join you in thanking the Divine Goodness for the many signal graces and favours bestowed upon you during these eventful hundred years.

At the very outset it is pleasing to recall the figures of the two men of eminent holiness whose cooperation enabled the Society of Jesus to begin her work in Bombay. It was Bishop A. Hartmann of holy memory who more than once urged the General of the Society, the Venerable Servant of God, John Roothaan, to send our Fathers into his ecclesiastical territory. When, after some time, the Father General succeeded in sending a few Fathers there, their work was so highly appreciated that the Holy See asked us to accept responsibility for the two Vicariates of Poona and Bombay. Today that vast territory is divided, as far as the work of the Society is concerned, into three units, the Vice-Province of Ahmedabad, the Province of Bombay and the Vice-Province of Belgaum-Poona; and a fourth one, Karachi: now entrusted to the Franciscan Fathers. In a certain sense therefore it is the centenary of all four that we are now celebrating. But in a very special manner it is the centenary of the Bombay Province which retains the largest part of the area, and has inherited the most important works established in the Mission.

When the Fathers came to Bombay the fortunes of the Catholic Community there were indeed at a low ebb. The rest of the Province was forging ahead taking full advantage of English education; but the Catholics had no schools worth the name. Moreover, they were divided into groups based upon differences of ecclesiastical jurisdiction, often at variance among themselves and involved in wasteful litigation. The first task of the new Fathers was to raise the morale and prestige of the Catholics by providing higher education. The Society founded several highly efficient schools which are still flourishing: St. Xavier's, St. Mary's, and St. Stanislaus' in Bombay, St. Patrick's in Karachi, St. Vincent's in Poona, and St. Paul's in Belgaum. Most important of all was the founding of St. Xavier's College which came to be recognized very soon as one of the major educational institutions of India. In recent years many more High Schools and an important Institute of Education have been started in the territory of the Bombay Province, to speak only of that. These schools and Colleges have produced men of outstand-

ing ability both among Catholics and non-Catholics who have graced the learned professions and taken a leading part in the public life of the country.

While the main achievement of the Bombay Province has been in the educational field, missionary work in the villages and among the backward classes has not been neglected. It is true that many of these flourishing mission stations are now in territory given to the Vice-Provinces of Ahmedabad and Belgaum-Poona. It was therefore with great satisfaction that I learnt recently that the Bombay Province accepted the charge of three Marathi-speaking districts of Poona where mission work is being carried out with zeal and success.

A point of particular satisfaction to the Society is the work of the Bombay Province in training the secular Clergy of the Archdiocese. The Church by a series of wise and opportune decisions has removed the causes of disunion among the Catholics. Today a great and unified Archdiocese is being ruled by an efficient secular clergy of which the Church in India has every reason to be proud. It has given to other Dioceses of India several distinguished Bishops and has at its head His Eminence Cardinal Valerian Gracias, whose priestly virtues and administrative ability are admired by all. He has now undertaken the construction of a great new Major Seminary, to which will move in due course the two sections of the Diocesan Seminary now housed in different parts of the city. I desire most earnestly that our Fathers in Bombay should continue to cooperate zealously with His Eminence in this important task of the training of the Clergy, and they should give to the numerous young men coming from fervent Catholic families a formation which will enable them to maintain and increase the prosperity of the Church in Bombay.

Along with the secular Clergy, the Society too has by the grace of God grown and prospered greatly. But this has not been without serious setbacks and unforeseen difficulties. The prosperity to which the German and Swiss Fathers had raised the Mission was threatened gravely by the First World War when the majority of the Fathers were interned and later repatriated. The Swiss Fathers of the Mission and a few more lent by the other Jesuit Missions of India maintained the work with conspicuous courage in the face of difficulties. Some time after the end of the War, in 1922, the Mission was handed over to the Spanish Fathers of the Province of Aragón who had to give up their ancient and flourishing mission in the Philippines in order to accept this task. The more recent developments are all well-known to you: the handing over of Karachi to the Franciscans; the creation of the Ahmedabad Mission,

later the Ahmedabad Vice-Province, entrusted to the Province of East Castile after the reorganization of the Spanish Provinces in 1948; and the entrusting of the Poona Mission, now the Vice-Province of Belgaum-Poona, to the Fathers of the South German Province who returned to India after their interrupted work in Bombay, in 1929.

The Bombay Mission under the Fathers of the renamed Tarragona Province has made notable progress in recent years. The number of vocations from among Indians has been steadily increasing. There is now a flourishing Novitiate and Juniorate in Andheri. The Scholasticate of Poona is a joint undertaking of Bombay along with other Provinces. In 1953 the Mission was raised to the status of a Vice-Province and three years later — in 1956 — it became a Province. In the Schools, Colleges, and Parishes the works proper to the Society like the Sodality and the Apostleship of Prayer are promoted with earnestness. An important National Sodality Centre has been inaugurated. The Messenger of the Sacred Heart in English, and the Morning Star, Organ of the Sodalities, have wide diffusion. There is a Retreat House which draws large numbers of exercitants from all classes.

In thanking God for these manifold blessings let us not forget to pray for all those who have made it possible for the Bombay Province to render this service to the greater glory of God. Let us remember all our benefactors in our prayers and Sacrifices in a special manner during these days. Among others, our gratitude should go to the Superiors and Fathers of the Tarragona Province, which, notwithstanding the juridical independence of the Bombay Province, continues to give to her daughter assistance in men and resources which the Province still needs. A mark of that interest of the Mother Province was the recent visit of Rev. Fr. Provincial of Tarragona to the Bombay Province. I listened with satisfaction to his expression of appreciation of the work of the Fathers in Bombay, and the assurance of the continued interest of his Province in the progress of the Bombay Province.

While the past has been meritorious, I do not doubt that an even more important and fruitful future lies before the Bombay Province. You are placed as it were at the Gateway of India, in a great modern city where the currents of life and thought from East and West meet more continually than perhaps anywhere else in India. You see around you the forces that are struggling to capture the soul of India. Not all these forces will work for the true good of your great country. It is your special responsibility, along with the Hierarchy and Clergy of the Diocese, to safeguard

the highest spiritual ideals among the youth, and to bring the masses of the people ever more and more to the light of the Gospel. I pray earnestly to the Sacred Heart of Our Lord to uphold, encourage, and guide you in this supernatural task. To all of you I impart most cordially a paternal blessing.

Commending myself to your prayers and holy sacrifices,
Rome, June 29th, 1959.

Yours devotedly in Our Lord
JOHN B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

56.

6 iulii 1959

Centesimo recurrente anno ab inita Missione Indonesiana litterae P. N. ad Socios Prov. Neerlandiae et Vcpr. Indonesianae.

AAN ALLE LEDEN VAN DE NEDERLANDSE PROVINCIE
EN VAN DE INDONESISCHE VICE-PROVINCIE

EERWAARDE PATERS EN BEMINDE BROEDERS IN CHRISTUS,
PAX CHRISTI!

Bij de honderdste verjaardag van de aankomst der eerste Paters van de Nederlandse Provincie in het huidige Indonesië zou ik met U een blik willen werpen in die voorbije eeuw, om in de talrijke bewijzen van Gods vaderlijke Voorzienigheid een opwekking te vinden tot een innige, blijvende dankbaarheid en een aansporing tot een onwankelbaar vertrouwen.

Zoals aan geen enkel werk dat de zegen van Christus' Kruis over de wereld wil helpen verspreiden, zo zijn ook aan Uw Missie de moeilijkheden niet bespaard gebleven. Nijpend gebrek aan werkkrachten, politiek misverstand en wantrouwen zijn geen belemmeringen, die alleen aan onze tijd eigen zouden zijn. Hoe vaak heeft God ook niet toegelaten, dat jonge krachten door ziekte of zwakheid gedwongen werden om al te spoedig het pas betreden gebied te verlaten! In plaats van werkzame jaren, waarop zulke rijke verwachtingen waren gebouwd, heeft Hij niet zelden van hen het offer gevraagd van hun jong leven. En toen na de laatste grote

oorlog de missionarissen met een heilig ongeduld het werk wilden hervatten, heeft Zijn goddelijke beschikking niet alleen hun plannen jarenlang vrijdeld, maar bovendien ook van velen het bloedige offer van hun leven als een kostbaar zaad in de Javaanse bodem gelegd. Velen van U zullen zich nog herinneren, hoe het de missionarissen te moede was, toen zij zagen hoe gehavend de Java-Missie uit de oorlog en de daarop volgende verwarringen was te voorschijn gekomen. Maar gij zijt er ook getuige van geweest, met welk een onweerstaanbare groeikracht de Kerk er zich onder Gods wonderbare zegen heeft hersteld en gij hebt ondervonden hoe ieder van U, elk op zijn eigen manier, daarbij een door de Voorzienigheid aangewezen taak heeft kunnen vervullen.

Gaarne wil ik bij deze gelegenheid ook enkele feiten en bijzonderheden uit die honderd jaren vastleggen, niet omdat deze de enige zijn of belangrijker dan andere, maar omdat zij mijzelf bij het nagaan van het verleden tot troost zijn geweest en dit ook voor U mogen zijn.

Het snelle en comfortabele hedendaags verkeer doet ons zo gemakkelijk de lasten vergeten, die het reizen een eeuw geleden met zich meebracht. Toen op 9 Juli 1859 de beide eerste Paters Martinus van den Elzen en Joannes Palinckx in Indië voet aan wal zetten, was er bijna een half jaar verstreken sinds zij in Rotterdam aan boord waren gegaan en hun ongeriefelijk zeilschip had bovendien twee maanden moeten wachten op een gunstige wind. De acht wereldgeestelijken, die zij bij hun aankomst over het wijd uitgestrekte eilandenrijk verspreid aantroffen en wier taak vooral de reeds aanwezige en in hoofdzaak Europese Katholieken betrof, hadden toch niet vergeten dat het Evangelie ook aan de eigen volken van de Archipel moest worden gebracht; maar wat vermochten zo weinigen tegenover zovelen? Zouden zij zich in hun stoutste dromen ooit hebben durven voorstellen wat wij nu als een werkelijkheid mogen zien, die ook nog grotere vruchten belooft?

In 1859 waren er na aankomst van onze beide Paters slechts 10 Priesters, terwijl de overige hulpkrachten der Missie werden gevormd door een veertiental Zusters Ursulinen en de gehele Archipel niet meer dan vier scholen telde. Een halve eeuw later blijkt het aantal Priesters gegroeid tot 80, waarvan 60 Jesuïeten; er waren bovendien 48 Broeders werkzaam, waaronder 10 van de Sociëteit; en bijna 400 Zusters, waaronder meerdere uit Indië zelf geboortig; het aantal scholen was gestegen tot 60 en werd door ongeveer 7000 leerlingen bezocht; we noteren een aanwas van het aantal Katholieken tot ongeveer 60.000.

Thans na een eeuw, vooral gedurende de laatste vijftig jaren, zijn talrijke leden van andere Orden en Congregaties onze eerste Paters gevolgd, is het oude Vicariaat van Batavia verdeeld in 22 Apostolische Vicariaten en 5 Apostolische Prefecturen, met meer dan 1000 Priesters, waarvan bijna 150 uit het eigen volk; zij worden bijgestaan door ruim 500 Broeders en ongeveer 2400 Zusters; 360.000 leerlingen bezoeken de 2400 Missiescholen; het aantal Katholieken, dat vóór vijftig jaren nog bijna voor de helft uit Europeanen bestond, is aangegroeid tot ongeveer 1.250.000, waarvan de Europeanen slechts een klein percentage uitmaken.

Geografisch gezien, is in de loop van deze eeuw de oppervlakte van het aan de Sociëteit toevertrouwde gebied geslonken tot slechts 1.25 % van het oorspronkelijke, terwijl in dat gebied ongeveer 7.50 % van alle Katholieken en nog bijna 16 % van de gezamenlijke Indonesische bevolking leven.

Wanneer we nog een vluchtige blik werpen op de krachten die aan de Indonesische Vice-Propincie voor haar werk onder al deze zielen ter beschikking staan of in voorbereiding zijn — 160 Priesters, 33 Broeders en 76 Scholastieken — dan wordt er een gevoel van grote dankbaarheid in ons gewekt, dat de goede God zo vroeg en zo veelvuldig edelmoedige jonge mensen uit het eigen land heeft willen roepen: sinds de eerstelingen van de nog geen twintig jaar oude Java-Missie zich in 1915 voor het Noviciaat meldden, is hun aantal toegenomen tot 32 Priesters, 34 Scholastieken en 24 Broeders uit het ons zo dierbare volk van Java en zijn ook van de Chinese bevolkingsgroep de roepingen niet uitgebleven: reeds zijn zij met 3 Priesters, 7 Scholastieken en 2 Broeders vertegenwoordigd. Een zeer bijzondere reden tot blijde dankbaarheid ligt voorzeker ook in het feit, dat de Sociëteit aan de beide haar op Java nog toevertrouwde Vicariaten zonen uit het eigen volk als Bisschoppen heeft kunnen geven.

Ook al zijn cijfers op zich zelf slechts tekenen van uiterlijk zichtbare resultaten, zij doen toch ook vermoeden, hoe rijk en vruchtbaar het werk van Gods genade in de zielen is geweest; onze Paters en Broeders waren slechts instrumenten van die goddelijke Goedheid en Almacht, maar zij waren dit niet en konden het ook niet zijn, zonder hun edelmoedige en soms ook heldhaftige medewerking.

Zo heeft de ondernemende en begaafde Pater Cornelius Le Cocq d'Armandville, die zich als pionier en apostolische ontdekkingsreiziger tot het uiterste heeft gegeven, het volste recht op onze bewondering. Op een geheel andere wijze en in een wel zeer verschillende omgeving werkte niet minder tot meerdere eer van

God de zo beminde en beroemde soldaten-pastoor Henricus Verbraak. Typerend voor de lasten en ongeriefelijkheden van de eerste tijd is het leven en sterven van Mgr. Walterus Staal, de eerste Apostolische Vicaris van Batavia uit de Sociëteit; de vier jaren van zijn al te kort bestuur bracht hij bijna geheel door met lange visitatiereizen door zijn onafzienbaar groot Vicariaat en hij stierf op zee, uitgeput door koorts en afmatting, terwijl hij het ene eiland na het andere bezocht.

Ook denken wij aan de grote ijver waarmede zovele missionarissen zich hebben toegelegd op de studie der inheemse talen, aan de van hun hand verschenen of als manuscript bewaarde vruchten van dit taaie, baanbrekende werk.

En welk een gave Gods voor de Missie van Java is de waarlijk grootse figuur geweest van Pater Franciscus van Lith, die met een onovertroffen juistheid van oordeel en scherpzinnig inzicht ontwaarde wat de Missie nodig had en dit met zoveel wijsheid wist te formuleren, dat zijn raadgevingen en beschouwingen ook nu nog hun actualiteit hebben behouden! Naast de stuwende krachtfiguur van Pater van Lith vereert Java terecht Pater Jacobus Mertens als een apostel van goedheid. En niemand die ook maar vluchtig de geschiedenis der Java-Missie overziet, kan voorbijgaan die andere grote apostel van liefde, die zich met hart en ziel aan de zielen, vooral rondom Jogjakarta, heeft gewijd: Pater Franciscus Sträter; het is in het geheel niet onwaarschijnlijk dat de levenswijze die hij zichzelf oplegde in de Japanse gevangenis om « fit » te blijven voor zijn taak, mede oorzaak is geweest van zijn te vroege dood. In diezelfde zware jaren, toen de Nederlandse Missionarissen in gevangenissen en kampen slechts door offer en gebed voor hun Missie konden werken, hebben de nog weinig talrijke Javaanse Paters zich met bewonderenswaardige moed en Godsvertrouwen aan een plotseling bovenmate en boven hun krachten gegroeide taak gewijd; de volijverige en begaafde Pater Damianus Hardjasoewonda bekroonde zijn grenzenloze toewijding met de dood.

Naast de Paters hebben sinds 1870 ook onze Broeders met grote zelfverloochening hun aandeel gehad in het Missiewerk; voor het materiële werk zijn zij overal, met name in de Staties buiten Java, van onschatbaar nut geweest en zij hebben bovendien niet zelden op loffelijke wijze meer direct apostolisch kunnen arbeiden op de scholen, ook de ambachtsscholen, en als catechisten.

Het heeft voorzeker de Missie in de loop der jaren niet ontbroken aan uitstekende mannen, noch onder de Paters noch onder de Broeders; maar vergeten wij niet de ontelbare stille werkers, die meer een schouwspel waren voor God dan voor de mensen en die

door hun vanzelfsprekende trouw en hun innig gebedsleven de dauw van Gods onmisbare genade hebben doen neerdalen. Aan hen mischien meer dan aan onszelf zijn de heerlijke vruchten te danken die wij nu plukken: zij zaaiden in tranen, wij oogsten in vreugde. En mocht ons werk soms pijnlijk wezen omdat het onvruchtbaar schijnt, dan zullen anderen na ons de in de aarde begraven korrel zien opkiemen en het honderdvoudige zien opbrengen. Dit alles te mogen herdenken betekent tevens het uitspreken van een hoge lof voor de edelmoedige hulp die de Nederlandse Provincie en haar Oversten aan de Missie hebben geschonken.

Omstandigheden die buiten haar macht liggen belemmeren, heelaas, de Nederlandse Provincie, om op dezelfde wijze als vroeger haar hulp voort te zetten. Toch moge zij niet vergeten, dat de banden die in een eeuw van toewijding zijn gesmeed, door geen politieke verwickelingen kunnen worden verbroken. Het is en blijft daarom ook mijn verlangen, dat zij — op alle wegen waarop de mogelijkheid zich mocht voordoen — de Missie in Indonesië blijft steunen. Zeker, de huidige toestand, zowel binnen als buiten de Nederlandse Provincie, laat terecht niet meer toe, dat zij haar missie-activiteit op dezelfde exclusieve wijze als vroeger op Indonesië richt; maar zij mag haar aloude Missie in Indonesië niet afschrijven. Zoals de huisvader bij het groeien van zijn gezin zich inspant om meer te kunnen geven, opdat de nieuwe zorg voor een jonger kind die voor de oudere niet geheel uitsluit, zo is het mijn vurige hoop en mijn wens, dat de taak die de Nederlandse Provincie met mijn volkomen instemming in het Nabije Oosten heeft aanvaard, moge bijdragen tot een verlevendiging van haar Missiegeest, waarvan zowel het Nabije Oosten als Indonesië, elk volgens bestaande behoeften en reële mogelijkheden, voordelen mogen blijven trekken tot meerdere eer van God.

Aan onze Missionarissen in Indonesië wens ik van harte toe, dat dit eeuwfeest voor hen een krachtige spoorslag moge zijn om met een onwankelbaar vertrouwen op God voort te gaan in hun dagelijks veelzijdig werk voor de Kerk en tot heil van de hun toevertrouwde zielen. Zij mogen er steeds diep van overtuigd zijn, dat God het is, die het werk voor de zielen vruchtbaar maakt, maar dat Hij in Zijn aanbiddelijke Wijsheid en Goedheid ons wil gebruiken als Zijn werktuigen en dat het onze allereerste plicht is om steeds betere en geschiktere instrumenten te worden, die zich voegen naar Zijn hand, in edelmoedige en volledige verbondenheid met Hem.

Naast het directe werk aan de zielen in de parochies en Staties zullen zij steeds blijven erkennen de grote apostolische waarde van vele andere niet minder belangrijke apostolaatsvormen. Op de eerste plaats noem ik hier graag het werk van de Geestelijke

Oefeningen, zowel in de Retraitehuizen als in de vorm van volksmissies in de parochies. Het is in het licht van de honderdjarige traditie wel overbodig om de apostolische waarde van ons opvoedkundig werk in de scholen te beklemtonen: zij zijn de ruggegraat van de Missie. Toch wil ik niet nalaten er U aan te herinneren, dat allen die bij het onderwijs werkzaam zijn zich er van bewust mogen blijven, dat de hoge wetenschappelijke en pedagogische standing van ons opvoedkundig werk steeds moet worden gedragen door een ware apostolische zieleijver. Geldt dit voor allen, toch wel op zeer bijzondere wijze voor hen die uitverkoren zijn om mede te helpen aan de vorming van de toekomstige Priesters. Tenslotte moge ook de grote waarde van het sociaal apostolaat in een steeds helderder licht worden geplaatst. Meer dan ooit heeft de Kerk mensen nodig, juist bij de jongere naar zelfstandigheid hunkerende volkeren, die doordrongen zijn van de juiste christelijke beginselen en begrippen van menselijke samenleving en sociale rechtvaardigheid, met al hun consequenties.

Eerwaarde Paters en beminde Broeders in Christus, zeer veel is er in deze laatste eeuw voor de Kerk in Indonesië tot stand gebracht, nog meer blijft er te doen over; met Gods genade en Uw standvastige en edelmoedige medewerking zal ook dit volgens Gods plan en op de juiste tijd verwezenlijkt worden.

U en al Uw medewerkers van harte gelukwensend bij dit eeuwfeest en Gods overvloedige zegen afbiddend, beveel ik mij aan in Uw gebeden.

Rome, 6 Juli 1959.

Uw dienaar in Christus
J. B. JANSSENS, S. J.

57.

11 iulii 1959

Promulgatur Consuetudinarium in Vicepr. Aequatoriana.

AD SOCIOS VICEPROVINCIAE AEQUATORIANAE

REVERENDOS PADRES Y HERMANOS EN CRISTO CARÍSIMOS
P. Xti

Prolijamente elaborado y después de una cuidadosa revisión, puede ya salir a la luz el texto de las Costumbres que, con el sello de la legítima aprobación, se os entrega ahora precisamente al

tiempo en que se va consolidando el completo desarrollo de vuestra Viceprovincia.

Sobra desde luego exhortaros a que Superiores y súbditos recibáis este Costumbrero como de manos de vuestra Madre, la Compañía, y con ánimo pronto os dispongáis a cumplir fielmente cuanto en él se ordena como medio de asegurar mejor la unión de ánimos y fraterna caridad tan ardientemente recomendada por nuestro Padre San Ignacio a todos sus hijos.

Pero valiéndome de esta oportunidad quisiera, Reverendos Padres y Carísimos Hermanos, detenerme algo más largamente con vosotros con el fin de llamar vuestra atención sobre algunos puntos que en el momento del actual adelanto de vuestra Viceprovincia me ha parecido conveniente inculcaros de manera más especial.

En primer lugar desearía recomendaros como constante preocupación de cada uno el vibrar al unísono con las nuevas y siempre crecientes necesidades de las almas, para acudir a ellas como lo requiere la índole y calidad del apostolado de nuestro tiempo, que supone ya la adecuada adaptación de nuestra actividad a típicas modalidades y exigencias, ya la adopción de medios de organización y trabajo en consonancia con las obras que se nos encomiendan.

Esto sin embargo no ha de ser motivo u ocasión de que en vosotros sufra en algún momento menoscabo la sincera e íntegra observancia de nuestro Instituto, que es la norma dentro de la cual nos quiere Dios para servirse de nosotros como de sus instrumentos en la obra de la santificación de las almas.

Y con particular insistencia quisiera os apliquéis a meditar uno de los puntos más importantes de nuestro santo Instituto cual es el de la sobrenatural obediencia tal como nuestro Padre San Ignacio quiso que resplandeciera en todos los de la Compañía. Esta obediencia característica nuestra, es decir aquella en que se armonizan el espíritu de prontitud filial de parte de los súbditos y de paterna solicitud de parte de los Superiores, sea para vosotros, Reverendos Padres y Carísimos Hermanos, una de las gracias que con más ardiente afán os dediquéis a alcanzar de Jesucristo hecho obediente por nosotros. Ya desde el Noviciado y primeros años de vuestra vida religiosa, y más a medida que váis alcanzando las diversas etapas de vuestra formación y actividad dentro de la Compañía, trabajad por hacer criterio práctico y constante en vuestra vida espiritual el recibir con amorosa fe y como venidas de Dios mismo las disposiciones ya de los Superiores ya de las Reglas y legítimas Costumbres de nuestro Instituto.

La entera sumisión de cada día a estas disposiciones, como bien lo sabéis, lejos de destruir o amenguar en lo más mínimo la

propia personalidad, la vuelve por el contrario más vigorosa, y definida y la eleva y ennoblece con fuerza misteriosa: así estábamos ciertamente convencidos y así lo sentíamos sin duda el día en que hacíamos a Dios el completo holocausto de nuestra propia voluntad per medio de los votos. Y esa es la convicción y esos son los sentimientos que debemos mantener siempre vivos en nosotros.

Juntamente con el espíritu de la perfecta obediencia os recomiendo, Reverendos Padres y carísimos Hermanos en Cristo, el de la mutua colaboración en el trabajo. Dejad a un lado cuanto tenga de estéril individualismo, y aunad todos con ánimo entusiasta y generoso los mejores esfuerzos en el empeño de emprender y llevar adelante en primer lugar la obra común de la Viceprovincia en cuanto tal, que, como os insinuaba al principio va, gracias a Dios, en camino de visible crecimiento y consolidación. No permitáis pues, que vuestras energías y afanes se disgreguen y disuelvan sin alcanzar a fructificar con la plenitud que debieran; ponedlas bajo la dirección de los Superiores para la necesaria organización de conjunto que requiere la empresa común de todos, en el intenso campo de vuestras obras; y estad todos a punto para acoplar el trabajo propio, y aun para subordinarlo si fuere menester al de los otros en prosecución del bien más universal.

Finalmente os invito, Reverendos Padres y Hermanos en Cristo Carísimos, a pensar cuán obligados estáis para con el Señor que, no obstante ingentes dificultades y vicisitudes, se ha dignado comunicar a vuestra querida Viceprovincia el crecimiento de que ahora puede justamente alegrarse. No son pocas ni de escaso valor las obras que lleváis entre manos; vuestras casas de formación están sólidamente establecidas y comienzan a acudir a ellas aun alumnos de otras Instituciones; se han multiplicado vuestros Colegios y gozan del aprecio de la ciudadanía; es consolador el número de vocaciones en relación al número de habitantes de la nación; y aun habéis podido inaugurar no menos de cinco nuevos edificios en el lapso de los últimos tres años.

Para mostraros reconocidos a la divina bondad por tanta predilección no podréis hacer mejor cosa, Reverendos Padres y Carísimos Hermanos, que con humilde regocijo llenar vuestro corazón de un santo optimismo y ofreceros al Señor con cuanto sois y tenéis para todo aquello que por medio de la obediencia pidiere de vuestros el interés de la gloria de Dios y de la sanctificación de las almas a vosotros encomendadas.

Quiera obteneros esta gracia nuestro Padre San Ignacio a quien pongo por intercesor ante la bondad divina, mientras a todos os bendigo de corazón.

Me encomiendo en los santos Sacrificios de los Padres y oraciones de los Hermanos.

Roma, 11 de julio 1959.

De todos sirvo en Cristo

JUAN B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

58.

26 iulii 1959

De lege ecclesiastica fideliter servanda in sumptibus maioribus faciendis et praesertim debitis contrahendis.

AD QUEMDAM PROVINCIAE PRAEPOSITUM

.....

Haud semel comperi in Provincia usum invaluisse, vel potius abusum, ut Superiores locales sumptus extraordinarios, etiam ingentes faciant vel permittant, cum pecunia praesto est (immo cum praesto non est) nulla praehabita saltem Generalis facultate. Item in constructionibus saepe accidit ut impavide pergant ultra limites a Superioribus maioribus impositos et sic debita sine ulla facultate contrahant.

Cum de re gravi agatur attentis tum lege ecclesiastica, tum disciplina religiosa, tum voto paupertatis, cum R^a V^a insistere cogor ut huiusmodi abusus penitus extirpetur, monitis omnibus Superioribus de non praetergredienda summa ipsis ab Instituto concessa sive in sumptibus extraordinariis sive in debitis contrahendis: R^{mo} V^{mo} autem erit invigilare, reos, si qui fuerint, pro gravitate culpaepunire ac de eis ad me quamprimum referre.

.....

59.

31 iulii 1959

Litterae gratulatoriae Patris Nostri Generalis ob primum expletum saeculum ab inita Lavantina ad S. Andreae Domo Probationis (Prov. Austr.).

60.

13 augusti 1959

Ad Noviciatum ne admittantur Scholastici nisi qui studia lycealia absolverint.

AD OMNES PRAEPOSITOS PROVINCiarUM ITALIAE

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum iam instet tempus quo solent candidati Scholastici, praesertim ex Seminariis minoribus, in Noviciatum admitti, recolere iuvat quae iam ab aliquot annis statuta sunt, non esse nempe adlegendos nisi eos qui saltem studia media superiora iam compleverint, aut iis aequalia, scilicet qui cursum lycei, ut in Italia instructus est, absolverint.

Ne autem in posterum quid ab hac norma detrahatur, confirmata facultate admittendi non sine hac condicione, si qui casus rarissimi quidem et gravissimis rationibus suffulti excipiendi Provinciarum Praepositis videantur, ad me deferantur ut quid pro Societate expediat in Domino decernam. Pro Societate, inquam, nam motiva eaque gravissima tantum in bonum Societatis vergere debent. Singuli enim maiora bona e fecundo sinu Societatis participabunt, si meliori qua fieri possit ratione, eius institutionem suscipere poterunt.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 13 augusti 1959.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

Puncta quaedam de Scholis Apostolicis seu Seminariis minoribus Societatis; deque vocationibus Societati procurandis.

AD QUEMDAM PROVINCIAE PRAEPOSITUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

De rursus componendis et ordinandis Scholis Apostolicis pro Scholasticis et pro Fratribus Coadiutoribus, nonnulla proponenda habui.

1. Laudo quidem quam maxime sollicitudinem et studium, quibus R^a V^a ac Patres, in Provincia optime de hac re meriti ac prae ceteris in tanto opere insignes, satagunt vocationes ad Societatem quam plurimas detegere, invenire, coadunare et colere. Cuius rei apertum mihi exemplum est conventus habitus nuper eiusque conclusiones ad me missae ut in rem deducantur.

2. Praeciactum tamen volo ex Instituto et ex historia Societatis Scholas Apostolicas nedum unicum sed neque primum fontem vocationum ad Societatem dici haberive posse.

3. Maxime vero ac, in ordinariis adiunctis, mire cohaeret cum Instituto et historia Societatis ordinarios fontes vocationum, seu eius *seminaria* fieri ministeria ipsa et opera apostolica Societatis, praecipue autem eius collegia ad inventam instituendam et alia his similia.

4. Quae principia, Nostorum *omnium* alte figenda mentibus, maxime cordi fuerunt etiam A. R. P. Włodzimiro Ledóchowski, qui v. g. in ipsis litteris quibus praefatur et promulgat Instructionem de Scholis Apostolicis instaurandis et promovendis in Assistentia Italiae, totus est in commendandis operibus et ministeriis Societatis rite, ad mentem ac probatas methodos Societatis peragendis, ex quibus praecipua et ordinaria spes est fore ut vocationes eaeque optimae oriantur, eaeque explicite appellat et definit « media traditionalia Societatis »¹.

Ad commendandas autem Scholas Apostolicas clarissime compellitur ex adversis istius regionis adiunctis, quae nostrum debet esse, quantum in nobis est, vincere et immutare ut ad ordinarias condiciones quam citissime perveniamus, non autem ea passive agno-

¹ AR VI 638.

scere, recipere ac ut in se immutabilia tolerare ut ideo consolidentur utque nos et Societatem ipsis aptemus non ea nobis et exigentiis Societatis inflectamus.

5. Unde fluit, quandiu necesse est, nos uti debere etiam Scholis Apostolicis ad vocationes quam plurimas et optimas corrogandas, easque promovendas esse principiis et methodis propriis Societatis.

6. Nusquam, nisi extrema ratione cogente, supprimenda esse ministeria et opera *propria* Societatis, praesertim ad iuventam instituendam, ut locus fiat Scholis Apostolicis.

7. Primas ac praecipuas sollicitudines et curas eo vergere debere in inquirendis et inveniendis causis iisque tollendis, cum opus sit, cur opera et ministeria Societatis quae nata sunt ex eorum constitutione vocationes ad Societatem excitare et fovere, minime id praestent vel non ea ratione quae par sit.

8. Defectum ordinarium vocationum ex iis operibus irrefragabile argumentum esse ea vel non esse opera reapse Societatis, nisi ad speciem tantum, vel non esse instructa nec regi methodis ac principiis Societatis.

Utrumque enixe inquirendum est, atque statim cum causa comperita fuerit, aut ea supprimenda sunt si ab Instituto nostro aberrent, aut illico ac totis viribus sine ulla tergiversatione aptis mediis restauranda et funditus reformanda sunt ut ad ideam Societatis veram et integram componantur.

9. Si quis vero e Nostris proprio Marte ductus ac privata quadam experientia innixus principia et experientiam Societatis universae, quae per tot saecula in variis mundi regionibus feliciter et maximo cum fructu obtinent ubique, negligit scienter nec admittere velit, sine debilitate compescatur: magni fortasse eius passus videbuntur aliquibus, sed extra viam. Societatem non aedificat, sed destruit.

IOANNES B. JANSSENS
Prep. Gen. Soc. Iesu

62.

22 augusti 1959

De quinquagesimo anno ab erecta Provincia Hungariae independenti.

AD SOCIOS PROVINCIAE HUNGARICAE

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI
P. XTI

Occasione recurrentis anniversarii quinquagesimi seiunctionis Provinciae Hungaricae a Provincia Austriaca, factae scilicet die 7 septembris 1909, perlibenter vos alloquor his litteris, quae illustrent qua peculiari dilectione vobis in tantis discriminibus his diebus versantibus Pater Generalis prospiciat. Nemo est enim quin videat angustias molestiasque quae in praesenti, sive in ipsa patria sive in regionibus ab ea dissitis, vobis sunt sustinendae; ac propterea, sicut pater se ad filio subveniendum inclinans, velim vobis omnibus paternum afferre solatium atque, Dei gratia opitulante, animabus vestris addere fortitudinem: eo quidem magis quo difficultates quas superari oportet, maiores in dies fiunt.

Historiam quinquaginta Provinciae annorum repetere nolo. Sex tantum abhinc annis, litteris datis occasione anni centenarii post reditum Societatis in fines Hungariae¹, totam fere illam historiam percurri. Nunc, autem, nonnullas rationes praebere velim cur vos omnes, in spiritu vocationis crucem Regis ac Domini nostri amplectentes, imperturbata fortitudine in via quae perducit ad finem gloriosum, progredi pergatis.

Mihi liceat, tamen, quamvis breviter, commemorare eventus qui dolore et anxietate me affecerunt per annos recentiores: incursus infestos in permultas scholas catholicas istius patriae ut methodi sat notae communistarum ibi stabilirentur; casum P. Iosephi Vág, Universitatis cappellani, perfidiae crimine ad octo annos coacti laboris damnati et in Russiam deportati; neque sum immemor dissolutionis quam anno 1946 patrarunt publicae auctoritates, illius florentis iuvenum agricultorum consociationis, cuius fundator, P. Eugenius Kerkai, paucos post annos sex annorum carceris damnatus est.

Quid dicam de conatu, anno 1947 facto, abolere religionem in omnibus scholis docendam, qui nonnisi resistantia populi irritus evasit? Non autem destitit gubernium atrocibus preli oppugnatio-

¹ AR XII 431.

nibus quominus legem ferret qua scholae catholicae ipsius potestati cederentur. Tres ex Nostris praeter alios sacerdotes multos qui iniquae legi repugnarunt, poenae carceris damnati sunt. Invigilabatur concionibus sacris; vicini domorum nostrarum, immo ipsi Nostrorum amici, cogebantur Nostros et internam Domus vitam observare ut de « politico animorum habitu » et de Superiorum consiliis referrent, ut catalogos consociationum catholicarum necnon exemplaria litterarum machinis dactylographicis Patrum conscriptarum compararent.

Nec satis. Mense iunio 1948, duo gymnasia nostra optime instructa una cum convictoribus adimebantur, Colocense, nempe, Collegium et Collegium Pianum, unum in tota Hungaria per fere 100 annos celebratum, alterum ubi ad nongenti alumni educabantur. Patres vetiti sunt aedificia adempta intrare, et monebantur parentes alumnorum litteris datis ne pueris permitterent ut Nostros adirent. Eodem anno — ut alia ingrata omittam — nostri Scholastici apud Szegedinense Collegium Maximum, post factam contumacem iuvenum communistarum in nostra domo commorationem, alia loca studiorum, alias condiciones vitae religiosae quaerere coacti sunt.

Neque superesse poterant — post monitum directoribus scholarum decreto secreto anno 1949 traditum — consociationes catholicae iuvenum, ideoque fere deletae sunt Congregationes Marianae necnon cohortes illae Sacratissimi Cordis ad instar Cruciatiae Eucharisticae. Opera apostolica Patrum variis modis impediabantur, et aliqui pluribus ex locis ubi labori incumbabant, sunt eiecti. Vel plures et maiores ortae sunt tempestates anno 1950 ubi Domus Exercitiorum et Novitiatus Nostris tota erepta est: Novicii qui usque ad mensem iunium cum iuvenibus communistis in eadem domo habitabant, simul atque alii religiosi, detenti, in domibus remotioribus et perangustis includebantur. Dein, fere omnes ex Nostris facti sunt aut capti et domibus deportati, aut extorres et profugi. Vix necesse est commemorare illud decretum diei 7 septembris, festi BB. MM. Cassoviensium, quo — uti aiebant — « facultas activitatem exercendi familiis religiosis retraheretur ». Qua derepta facultate, amittunt religiosi vitam communem; habitu saeculari induti versari tenentur; nec ministeria sacra exercere possunt nec Superiores qua tales agnoscere. Qui, denique, fuerunt liberati die 15 septembris a castris quae vocantur 'concentrationis', vetiti vocationem religiosam sequi, muñera saecularia suscipere coacti sunt.

Longum est disserere dolores afflictationesque quas ille tumultus hungaricus anni 1956 aerumnis anteactis adiunxit: alii exsilium commorationi in patria anteponant oportet; aliis, proh dolor, nondum affulget ea lux quae adiuncta vitae faustiora praenuntiet.

Haud scio an nosipsos rogemus, Reverendi Patres Fratresque carissimi, quo iure tot ac tantis calamitatibus affecti simus. Nonne optime servierat Societas nostra non solum bono Ecclesiae sed etiam patriae? Nonne Provincia Hungarica inde e sua fundatione egregio zelo incubuerat educationi iuvenum, Exercitiis Spiritualibus et Missionibus popularibus tradendis, Congregationibus Marianis aliisque consociationibus catholicis promovendis, ministeriis aliis in auxilium alterius cleri praestandis? Num spernenda sunt alia mutui adiutorii servitia quae tempore duorum bellorum et interiacentibus quoque annis cum vera magnanimitate persolvebantur?

Minime, quidem, Societati illa omnia vitio verti possunt. Non agitur de facinoribus improbandis vel puniendis; agitur de passionibus quas in nomine Iesu patimur. Teste historia, qui fidei divinitus revelatae resistunt, non desinunt filios lucis persecutione afficere: « Cain ... ex maligno erat, et occidit fratrem suum. Et propter quid occidit eum? Quoniam opera eius maligna erant; fratris autem eius iusta »². Nemo ex Nostris utique dixerit Societatis membra defectibus, immo peccatis, carere, neque omnia ipsis perficienda semper esse perfecta; sed debet admittere qui res vere et iuste iudicat, intentionem primariam Societatis atque contentionem semper fuisse et esse ut Regnum Dei sincere promoveatur. Ipse Rex ac Dominus noster iam praemonuit: « Si me persecuti sunt, et vos persequentur »³; atque decursu eius historiae, Societas nostra ex multis territoriis et regnis cum contumeliis eiecta est, sed postquam in easdem regiones, secundum Divinae Providentiae consilium, etiam cum honore iterum revocata est, omnibus doloribus postpositis, numquam omisit omnibus, etiam hostibus praeteritis infensissimis, tenerum amorem impertire.

Proinde, vos omnes, Patres et Fratres carissimi, instanter rogo ne ullam impatientiam in corda vestra intrare sinatis; ut persecutoribus ignoscatis multasque preces ad Deum pro iis fundatis; ut vobis bene persuadeatis eas persecutiones, eos dolores esse quoddam dispositum divinum, ac proinde proficuum, quod vos conducat ad exercenda virtutes et opera quae secus fuissent omissa.

Quae consideratio ad alteram ducit quam vobiscum disserere mihi proposui, actualement nempae vitae vestrae statum.

Toti sane nostrae Societati sunt magnae aedificationi ea alacritas qua difficultates iamdudum superatis, ea fidelitas erga Dominum Christum manifestata, ea perseverantia in sacra vocatione

² 1 IOANN. III 12.

³ IOANN XV 20.

custodita. Qui in patria manserunt, sicut his temporibus tot populi, privationem libertatis sustinent; qua vero privatione sese impediri non sinunt quominus relationes fraternas pro viribus colant, et Superioribus religiosis a Deo sibi datis adhaereant atque obediant. Fateor sane nonnulla signa huius coniunctionis filialis ad meipsum pervenisse quae animo meo grates ac laetitiam infuderint. Bene conscius sum quo fervore vos omnes, atque imprimis aetate provectiores, pro Societate eiusque operibus, necnon pro patria adeo cara semper oretis, quanta animi fortitudine ad omnibus implorandam divinam Misericordiam dolores vestros offeratis.

Illorum, vero, qui in dispersione atque in territoriis exteris vivunt, probatio fidei haud minus clara affulget; participes facti sunt exsilii in quod hodie hominum multitudines item coguntur. Hunc statum sanctificant, posita in divinis consiliis fiducia; linguae difficultates superant et aptationis minime facilis ad consuetudines alienas in omni patientia et modestia praestant exemplum. Solliciti, tamen, manent de sociis in patria iam degentibus, et vias semper quaerunt quibus illorum necessitatibus sive spiritualibus sive materialibus subvenire possint. Nec silentio praetermittendum est egregium illud iuvamen quod curae animarum ac aliis Societatis Provinciis praestant: curam agunt profugorum Hungarorum in omnibus fere nationibus terrae dispersorum; dirigunt periodica in exsilio redintegrata componuntque alia scripta; laborant in Missionibus exteris; munus docendi apud varias Provincias cum laude suscipiunt. Uno verbo, Provincia Hungarica, dispersa in 37 Provincias Societatis laboribus apostolicis cum eximio fructu animarum iam incumbit.

Quae omnia apprimè demonstrant quam praesens suos usque custodit Divina Providentia; neque enim libertatis privatio neque exsilium vocationi nostrae potest esse impedimento insuperabili. Arduam sane se praebet via qua peregrini utimur; spem autem victoriae nemo nobis eripere potest: « diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum » ⁴.

Quis miratur quod qui longe a patria degunt ferventer exoptant in eam quam primum redire ut fratribus fidelibusque afflictis iuvamen afferant? Oportet, vero, nutum Dei, cuius consilia sunt abscondita, patienti fiducia exspectent; interim, vero, mutuae unionis spiritualis semper memores atque ad quodcumque adiutorium praebendum, duce Praeposito Provinciae dispersae, promptissimi, muneribus ad quae obedientia se vocaverit, totis viribus incumbant. Qui autem libertati valde mancae obnoxii sunt, meminerint illius prae-

⁴ Rom. VIII 28.

clarae sententiae quam S. P. N. Ignatius, in carcere Salmanticensi detentus, cuidam ipsum invisenti protulit: non existere in illa urbe tot vincula quot pro amore Iesu Christi sustinere desideraret.

Finem iam imponens hisce litteris quas velim praeprimis haberi tamquam signum meae cum singulis vobis arctae unionis atque pignus quoddam illius divini amoris qui cum omnibus participatur, nihil mihi restare iudico nisi ut Sacratissimo Cordi Salvatoris nostri, fonti vitae et sanctitatis, vos ac totam Provinciam Hungaricam enixe commendem. Utinam instet dies qua sollemnis pompa theophorica, sicut antea, in Eius honorem, plaudente ingenti hominum multitudine, per plateas urbis capitis patriae vestrae iterum se evolvat! Interim, vero, ubique terrarum serventur viae vestrae in illa plena fide qua patriarcha Abraham « obedivit ... et exiit, nesciens quo iret »⁵. Absolvantur vincula vestra eadem potentia qua, Angelo ministrante, Beatus Petrus Apostolus, a vinculis absolutus, illaesum abire potuit. Denique, beatissima nostra Mater semperque Virgo Maria, pro tenero suo amore erga socios Filii sui, singulis vobis divinam clementiam quotidie impetrare dignetur.

Commendo me sanctis Sacrificiis et orationibus vestris.

Romae, festo Immaculati Cordis B. M. V.
die 22 augusti 1959.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

63.

22 augusti 1959

De quinquagesimo anno ab erecta Missione Croatiae et quadagesimo a constituta Viceprovincia Iugoslaviae.

EPISTOLA AD SOCIOS VICEPROVINCIAE CROATIAE

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI
P. XTI

Duplex iubilaeum, quod vobis hoc anno feliciter celebrandum occurrit, decimum scilicet lustrum ab instaurata Missione Croatiae et octavum ab eadem elevata ad gradum Viceprovinciae independen-

⁵ *Hebr.* XI 8.

tis Iugoslaviae, gratam mihi praebet facultatem vos hisce litteris alloquendi atque paterna cordis sensa vobis pandendi.

Dignum enim opportunumque duco illos faustos eventus in vestram memoriam, Patres et Fratres amatissimi, revocare, gesta-que maiorum vestrorum ac vestra ipsorum opera commemorare, ut Deo gratias demissas agam, vobiscum congratuler, atque animos vestros excitem, ut ad maiora usque in dies progrediamini.

Die igitur 15 augusti 1909, R. P. Franciscus Wernz, temporum vicissitudinibus consideratis, ut tot necessitatibus vestrarum regionum occurreret, Missionem Croatiae erexit tunc temporis complectentem territoria Croatiae, Slavoniae, Bosniae et Hercegovinae¹, addita anno proxime sequenti, die 8 decembris 1910, Dalmatia cum insulis adiacentibus²; quo Decreto statutum est, ut Missio Croatiae interim a Provincia Austriae dependere pergeret, salvis tamen omnibus iuribus et facultatibus, quibus Missiones Maiores Societatis gaudere solent. Exeunte autem eodem anno, die 27 decembris 1910, idem P. Generalis Wernz ad Socios novae Missionis Croatiae litteras miserat, quibus divinae Providentiae gratias agebat de bonis fructibus, a Missione, unius anni spatio, allatis: «... Quae si omnia consideremus, est profecto quod providentissimi Dei consilium et auxilium animo gratissimo celebremus»³. Ut autem Societas ibidem ulterius progrediretur Sociis novae Missionis animi magnitudo commendabatur cum fiducia coniuncta, prudentia religiosa in agendo, atque orationis et Instituti studium. «Neque dubium est — ita epistola absolvebatur — quin, divina gratia adjuvante, verba haec in campo tam fertili Missionis vestrae fructus multiplices ferant vosque adiuvent, ut omnes ... magnos faciatis progressus et ad Missionem Croatiae, nobis carissimae, prosperum et floridum statum in dies magis conferatis»⁴.

Priore Europaeo atrocissimo bello vix sedato, anno 1918, rerum publicarum condiciones postularunt, ut iam plene disiungeretur Missio Croatiae a Provincia Austriae. Quod anno sequenti factum est Decreto R. P. Wlodimiri Ledóchowski, diei 8 decembris 1919, cum Missio elevata est ad gradum independentis Viceprovinciae, Iugoslaviae appellatae⁵. Erectae Viceprovinciae omnes Domus in territorio novae Reipublicae Iugoslaviae sitae tribuebantur, cum voto, ut Socii «ad slavicae gentis pacem, prosperitatem

¹ Cfr. AR I (1909) 150.

² *Ibid.* II (1910) 90.

³ *Ibid.* 108

⁴ *Ibid.* 113.

⁵ *Ibid.* III 147.

aeternamque salutem operam strenue conferre numquam desistant »⁶.

Itaque nova Viceprovincia apostolicum campum colendum suscepit, in quo antiqua Societas tanto cum fructu et prospero successu, praesertim in Collegiis Zagrebiensi, Ragusino et Labacensi, laboraverat. Nec remissiore zelo nec pauciore frugi dicenda est nuper erecta Viceprovincia adlaborasse, vires animumque impendens, benedictione SS. Cordis Iesu et protectione BMV. suffulta et adiuta.

Non est cur vobis, filii carissimi, commemorem labores vestros, non paucos, nec faciles, nec spernendos fructus, quos Providentis Dei consilio, medias inter difficultates omnis generis, perficere et carpere contenditis alacri diligentia prudentique industria sive in templis Societatis sive in missionibus ad populum sive in paroeccialibus operibus, nec minus in Missionibus exteris.

Ab annis enim delecti quidam ex vobis paupertatis, aerumnarum, meritorum praeconum Evangelii in magna missione, nunc Viceprovinciae Calcuttensi participes facti sunt. Quibus cum, propter temporum iniquitatem, auxilium ipsi ferre non potestis, eo intimius oratione et caritate coniuncti manetis.

Accedit quod Dominus quotannis solidas et plures vocationes ad vos mittere dignatur; quos tirones plene in vita religiosa instituere fas est et pro futuro apostolatu praeparare in propriis Domibus formationis et studii Noviciatus, Philosophiae, Theologiae et Tertiae Probationis: nonne haec signa sunt divinae bonitatis, quae vos hisce calamitosis temporibus protegit et ad futuros labores conservat ac disponit; nonne graves apparent rationes, ut ferventes diuturnasque Deo laudes agamus ob tot ac tanta beneficia vobis etiamnum impertita?

Dum autem Deo gratias habeo et vobiscum intime in spiritu coniunctus sincere gratulor de eximio labore tam a maioribus vestris quam a vobis ad bonum patriae vestrae carissimae et animarum salutem exantlato, nolo his litteris finem imponere, quin pauca addam, quae vobis utilia fore puto.

Primum est, ut eximiam curam habeatis vitae spiritualis et unionis intimae cum Christo, a S. Patre Ignatio tantopere filiis suis commendatae, de cuius praestantia ac necessitate et ipse litteris ad Societatem datis olim fusius egi⁷, et Congregatio Generalis XXX, speciale Decretum⁸: non restat nisi ut haec omnia legendo et considerando in rem quotidie deducatis.

⁶ *Ibid.* III 365.

⁷ *Ibid.* XI 147.

⁸ CG. XXX d. 39; AR XIII 331.

Emolumento vobis erit in hac vita interna fovenda fervens quem promovetis cultus erga SS. Cor Iesu, cuius veluti centrum exstat illa basilica eidem SS. Cordi dicata, ex qua salutaris haec devotio inter vestrum populum ample diffusa est. Sed Viceprovincia etiam Immaculato Cordi Mariae sollemniter consecrata est; nec frustra, nam fatendum vobis est ipsam Matrem Salvatoris animos vestros semper corroborasse, in omnibus periculis Domos vestras atque vos ipsos protexisse ita ut etiam in posterum tutam fore vobis inter ventura nubila ac tempestates adiutricem ac patronam fidelem sperare debeatis.

Cum autem Viceprovincia Croatiae inter Orientem et Occidentem mundi christiani sita sit, memores estote, Patres et Fratres in Christo carissimi, missionis vestrae ut vos ad Unionem illam, quae Cordi Iesu adeo cara exstat, quaeque in votis est Summi Pontificis Ioannis XXIII, « Ut unum sint », operibus vestris, et praesertim assiduis orationibus ad Dominum, conferre aliquid valeatis.

Memores denique estote tot Patrum et Fratrum vestrorum, qui in Viceprovincia Croatiae laboraverunt atque in Ecclesia Dei, sive zelo apostolico sive exemplo et solidarum virtutum exercitio, praeluxerunt et nunc vestri intercessores facti sunt. Peculiari autem fiducia illum invoke iuvenem Petrum Barbarić, qui postquam fama sanctitatis Collegium Travnicense decoravit, moriens in Societatem admissus est, cuius beatificationis causa iam agitur.

Quo uberiores et duraturi fiant fructus huius duplicis iubilaei: renovatio vitae internae, devotionis ad SS. Cor Iesu et Immaculatum Cor Mariae, orationis et unionis cum Christo intimae, caritatis fraternae, zeli apostolici, fiducia in Deum ac roboris in superandis omnibus temporum difficultatibus, quingenta SS. Sacrificia pro vobis, desideratissimi filii, libenter applico.

Permanenter insuper, hac fausta occasione, vobis benedico et me SS. SS. et Orationibus vestris commendo.

Datum Romae, die festo Immaculati Cordis B. Mariae V.
die 22 Augusti 1959.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

64.

26 augusti 1959

De Scholasticorum institutione et disciplina puncta quaedam revocantur.

AD QUOSDAM PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum iamiam studia instauranda maneant, quaedam veniunt cum R^a V^a recolenda non parvi momenti et ad praxim quam fidelissime deducenda in bonum Ecclesiae et Societatis.

1. Maximum quidem et praecipuum est in omnium mentem revocare nemini vestrum iam licere ad theologica studia quemlibet Scholasticum nostrum promovere, quem moraliter certo non constet *iam nunc* iudicandum esse dotibus idoneum et virtutibus dignum qui simul ad Sacerdotium in Societate exercendum accedat. Clarissima nunc est Ecclesiae mens, quae novissimis annis evolvantibus severior in dies facta est. Perquam manifesta est voluntas Societatis per eius statuta, quae diuturnas nec perfunctorias probationes imponunt non annis computandas, sed ex profectu in solidis virtutibus pensandas.

Sacerdotium autem, inquam, non quomodolibet exercendum, sed prout decet Societatis filium atque instituta nostra clarissime effingunt et requirunt. Perperam igitur quis sufficere putet idoneitatem quae communiter in dioecesibus pro suis sacerdotibus ab Ordinariis praescribitur. Societatem enim nostram Ecclesia vult sibi constantem eiusque filios imagini conformes requirit, quam praebent constitutiones legitime probatae.

Quapropter si ante studia theologica dubium aliquod *positivum* exstet de idoneitate alicuius Scholastici ad Sacerdotium in Societate capessendum, nefas est, inscio nec probante Patre Generali, eum nihilominus in theologiam mittere, nisi *prius* positive dubium solutum fuerit ac moralis certitudo succedat.

2. Aliud commemorandum habebam quod video non semel oblivione peremptum cum non parvo detrimento in instituendis carissimis Scholasticis nostris.

Compertum enim habeo cum mittantur Scholastici in alias domos formationis ad studia prosequenda non semper cum Rectore de iisdem simul informationes communicari, quibus novus Superior adjuvetur in eis instituendis, quod praxi acceptae et probatae plane contradicit.

3. Accedit et aliud incommodum, sane removendum, ne disciplinae religiosae nervi omnes frangantur. Quandoque nempe Scholastici directe et immediate a Praeposito Provinciali facultates consequuntur, inscio et omnino ignaro Superiore. Mitto plerumque a prudenti agendi ratione recedere qui unos tantum Scholasticos audiat nec easdem res sibi velit confirmari vel saltem collustrari a Superiore. At numquam suaserim, nisi gravissima et ideo rarissima causa obstet, ut Praepositus Provincialis recto tramite facultates faciat Scholasticis. Prudentius certe, ac dicam aequius et rectius, nonnisi per Superiorem et post consultum et plerumque consentientem Superiorem, facultates, cum opus fuerit, Scholasticis concedet.

4. Attentam denique reddere velim R^{an} V^{am} ad necessariam scholarum frequentiam pro philosophis et theologis non tantum in ordine ad gradus academicos consequendos¹, sed etiam ad plura alia quae determinata studia, extra cursum academicum, praerequirunt, ut Tonsura, Ordines Minores ac Maiores, prout praescribitur art. 42 § 4 Statutorum Generalium, quae Constitutioni Apostolicae *Sedes Sapientiae* diei 31 maii 1956 annexa sunt, ubi haec habentur:

« 1) In curriculis philosophico ac theologico, studiorum et scholarum intermissio etiam non culpabilis, quae una simul tres menses attigerit, annum scholarem nullum ac invalidum reddit.

2) Si intermissio intra tres menses complexive contineatur, sed mensem excedat, ipsa necessario supplenda est, cuiusvis Superioris facultate dispensandi sublata, per scholas privatas sub ductu adprobatī Magistri qui testimonium de omissis rite suppletis redat et in examinibus alumnus de iis quae omisit interrogetur ».

Vi praeterea art. 44 § 5, 3) et art. 45 § 5 eorundem Statutorum dispensatio Sacrae Congregationis requiritur ad examina sustinenda quoties alumni « ex complexu iam per tres menses etiam interruptos quacumque ratione a schola abfuerint ».

Quae omnia si fideliter servantur et disciplinae religiosae et rectae Nostrorum institutioni consulitur.

Commendo me ss. SS.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

¹ *Ordin S. C. d. S. a. 29 § 1; Rat. Stud. n. 44 § 3.*

De lectionum recta distributione in Collegiis externorum.

AD QUEMDAM COLLEGII RECTOREM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Litteras accepi quibus me R^a V^a certiore faciebat de difficultatibus quas nunc praesertim Collegium patitur. Attamen et complura laudanda ex allatis intercepi, praesertim propter impigram sollertiam R^{ae} V^{ae} ad promovendum et perficiendum delectum alumnorum ita ut plures nunc numerentur in infima classe quam cum scholae elementares, nuper feliciter suppressae, in Collegio exercerentur. Aliud quidem laudo quamplurimos Nostros ibi docere, quod fortasse et numero horarum augeri poterit si firma quadam suavitate praecidat ministeria aliqua extra domum non maximi momenti nec vere necessaria, quae impedire possint quominus Nostri maiori nisu et spatio temporis disciplinis tradendis se dedant.

Pro certo enim habeo brevi Collegium etiam in civium existimatione erectum iri, si perseveranti conatu omnia in hunc finem perducantur.

Ad quem scopum maxime conferet etiam redditus ad integra principia et methodos paedagogiae et Instituti Societatis, quae per Visitatorem a me electum et delegatum quam primum in praxim enixis omnium viribus deducenda fideliter sunt.

Caput primum et veluti condicio sine qua cetera nequeunt innovari et confirmari ad mentem Instituti est praelectionum distributio in duas diei partes, matutinam scilicet et vespertinam. Ideo sine mora urgenda est eius praxis. Abhorrenda rerum eversio quae, difficultatibus bellicis cogentibus, inducta est ut alumni vel pueruli, nedum adolescentes, ad quinque continentes horas obligarentur magistros audire docentes, reliquo autem diei tempore sibi ipsi relinquerentur se exercendi in disciplinis addiscendis veluti « autodidactae » susdeque vertit quaslibet leges ne dicam psychologicas verum potius biologicas.

Quis nostrum tanta patiatum et non incriminet fere impietatis Superiores qui talia patrent? Et qui fructus talis studiorum ordinationis, cum *physice* nequeant adolescentes alumni intentum animum et intellectum habere per tot continentes horas? Haec autem

quoad physicas facultates et in studendo profectum. At nostrae vocationis est non venditare verba quaedam et notiones per quoddam horarum spatium, verum potius, praesertim in Collegiis, animas salvare et ad *perfectionem* deducere, hominem effingere moribus vere christianis, qualem nunc exigit Ecclesia, scilicet militem Iesu Christi in eius regno propugnando et dilatando. Num quidquam fieri possit ad educationem huiusmodi, prout exigunt Ecclesia et Societas, cum instructione coniugendam, ita ut prior per posteriorem at prae posteriore primas partes ferat?

Tandem aliquando ordo finium et mediorum *naturalis* redire omnino debet et firmiter vigere.

Finis autem docendi est bonum alumnorum, non commodum magistrorum.

Ipsi vero non nomine proprio et ex libera nostra voluntate alumnos docendos suscipimus, sed nomine, auctoritate, iussu, virtute, delegatione Societatis, cuius personam gerimus, ac tandem Ecclesiae, quae eius Institutum probavit ac sanctum habuit. Eius legibus igitur in apostolatu exercendo obligamur funditus, prout ipsa rerum natura exigit, nec fas est pro lubitu nostro nos gerere.

Meminerimus etiam oportet leges naturae quandoque infringi posse, at numquam sine maximo vel etiam irreparabili damno. Ad nostra Collegia quod attinet undenam sterilitas quaedam spiritualis, quae se maxime prodit in gravissimo ac diuturno vocationum defectu, nisi ex eo quod nosmetipsos condicionibus inductis aptantes, posteriores, ne deteriores dicam partes, fecerimus rebus spiritualibus in instituendis iuvenibus et in ipsa religione docenda, quae ex adverso primas omnino partes obtineant oportet in omnibus?

Video et doleo iamvero maximas difficultates congeri cum primum ad recta et germana principia Societatis in ordinando Collegiorum apostolatu redire coeptum est. Quod autem primo gressu statutum est veluti praevia ceterorum condicio seu aptior distributio praelectionum velut haedus piacularis habetur, in quem omnium peccata et errores coniciuntur, ac si fiat origo omnium malorum. Difficultates quaelibet sive ex parte magistrorum, sive ex parte alumnorum, sive oeconomicae, ac si quae sunt aliae, novae horarum distributioni omnes tribuuntur. Pessime autem quis hac ratione procedet, quia semper in « non causa pro causa », quam vocant philosophi, versabitur, nec umquam *vera* remedia inveniet quia numquam ea inquirat.

Alumni autem tenentur post meridiem redire non cotidie: cur horae huiusmodi non distribuuntur inter Nostros, quam reserventur magistris externis, inducta aptiori in hunc finem disciplinarum

distributione? Nullus erit questus, nullaue difficultas exsurget ex magistris externis.

Mitto difficultates ex parte alumnorum, quae certe non ex hoc capite procedunt, quia numquam antea instaurata est nova disciplina. At vigeat haec quidem ante bellum, quando itinera difficiliora erant, nec umquam obfuit tunc neque ab alumnis neque a familiis incongruum quid habebatur. Cur minuantur vero numero quotannis iamdiu accurate investigandum esset, ne temere in causis recensendis erremus.

Incommoda oeconomica patet alia ratione obeunda esse, cum clare pateat alias habere sui causas antecedentes, quibus remedia fortiter et per aptissimum oeconomum, qui non sit tantum rationum computator, apponenda sunt.

.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

66.

12 septembris 1959

Fideliter exsequendae normae iam traditae de FF. CC. institutione.

AD QUEMDAM PROVINCIAE PRAEPOSITUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Dolenda experientia recentis dimissionis iterum iterumque clare ostenditur, quantum intersit ut despecta necessitate domorum, iuvenes Fratres in virtute maturescant, antequam periculis exponantur¹. Scholasticos, multo melius contra pericula praeparatos per vitam anteriorem, per 12-15 annos peculiari modo protegimus. Fratres autem saepius, vix expleto biennio post prima vota quod Epitome Instituti praescribit, per domos distribuuntur, laboribus non raro obruuntur, et interdum fere soli relinquuntur in domibus ubi non sunt alii Coadiutores qui eos adiuvari possint. Non est mirandum si in talibus adiunctis eorum amor vocationis et affectus erga Societatem sensim minuuntur, fidelitas in exercitiis pietatis agendis paulatim evanescit, quia nimis occupationibus disti-

¹ Cfr. AR XIII 444, n. 8.

nentur, et tandem ipse fervor spiritualis tepescit. Oportet ut Fratres, praesertim iuniores, per plures annos post prima vota retineantur in domibus ubi facilius iuvare possint in spiritu et solidas acquirere virtutes eorum vocationi necessarias; secus enim fere tot vocationes amittimus quot accipimus. Insuper tria particularia notare velim.

1. Cum Fratres Coadiutores etiam non adeo maturi sat multum cum externis agere debeant, curet R^a V^a, ut solida et apta directione spirituali erudiantur etiam de modo se gerendi in talibus adiunctis. Delectus tamen fiat eorum, qui sic exponuntur, ne ullus periculis ultra vires obnoxius sit.

2. Si candidati ad gradum Coadiutorum temporalium adeo rudes sunt, ut R^a V^a explicabat, requiritur, ut eorum postulatus vel tempus aequivalens tamdiu prolongetur, donec eam « culturam » adepti erunt, quae ad vitam religiosam recte intellegendam necesse est. Sine ea praeterea non multum praestare poterunt in gratiam Societatis eiusque operum. Quae meis litteris de hac re scribebam ², etiam ibi, non obstantibus maioribus difficultatibus, — vel potius propter maiores illas difficultates, — perfecte servare conemini.

3. Placet adesse in illo Collegio aliquos iuvenes, qui de vocatione non cogitent, dummodo dociles sint, bonorum morum et studiis bene dediti. Ipsa Sacra Congregatio de Religiosis nobis enim commendat, ut in Scholas Apostolicas aliquos acceptemus, qui sacerdotes fieri vel religionem ingredi non intendunt. Ita nempe liberior et solidior erit vocatio eorum, qui novitiatum aliquando ingredientur, quod magni certe est momenti.

.....

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

² *Ibid.* XIII 440.

*Urgenda executio Instructionis de Instrumentis ad nuntios diffundendos.*AD OMNES PRAEPOSITOS ET SUPERIORES LOCALES
CUIUSDAM ASSISTENTIAEREVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

1. Post datam universae Societati Instructionem de instrumentis ad nuntios diffundendos¹, ex relationibus annuis de domorum visitationibus certior factus sum ab omnibus Provinciarum Praepositis ut plurimum principia et normas latas scite pro singulorum domorum et operum condicionibus aptata et propius ad praxim deducta esse. Quod iucundum accepi ac laudo et probo.

2. Verum ex nonnullis indiciis nec solida probabilitate destitutis, vereor ne non ubique fideliter servantur quae pro sua prudentia et experientia Praepositi statuerunt.

Sunt enim qui nulla rationabili causa suffragante sed ex immoderata curiositate vel oblectamenti tantum desiderio moti, quamlibet occasionem sibi arripiant aspiciendi vel audiendi huiusmodi spectacula, saepe sine ullo discrimine, temere autumantes sibi nullum periculum imminere eo quod assueti passio fieri non soleat.

Alii autem, ex quadam animi levitate, veluti iure quodam sibi vindicare praesumunt quidquid in hac re citra peccatum sit, ac si omnia sibi non solum licite scrutanda verum etiam appetenda sint, quae lege divina vel ecclesiastica fidelibus omnibus non prohibeantur.

Nec desunt qui, visiones et auditiones has cum maximi faciant, audeant ex adverso quamlibet disciplinam religiosam iisdem posthabere; nec ideo curant de communionem vitae in domestico consortio, neque saepe de exercitiis pietatis statis temporibus peragendis, neque de recollectione vespertina quam S. Parens et universa religiosa traditio semper extollunt. Atque utinam in aliud ac congruum tempus exercitia pietatis remittant, quae statutis horis non peregerunt, neve, extenuatis iam animi viribus vel mente rebus mundanis obruta aut excitata, perfunctoria quadam ratione terant ea potius quam perficiant.

¹ *Instructio*, 27 dec. 1955; AR XII 826-833.

Invenies etiam quos quasi pudeat in hac re cum reliquis hominibus non posse certari, quasi probrosum quid sibi existimantes si ceteros ideo nequeant superare; ac si in vitae commoditate et oblectatione excellere sit viri religiosi, non vero ad Iesum eumque crucifixum quam maxime et ad aliorum exemplum affici.

Accedit necessitas mentem his novissimis inventis excolendi, quod apprime congruum foret, nisi exclusiva quasi existimatione quis ea mallet prae ceteris mediis. Quae postrema vero ideo praeferenda nobis sunt quod actuosa participatione ad finem praestitutum adhiberi debent, dum priora passiva quadam susceptione spectare aut audire quilibet solet: quod maxime impingit contra principia rectae paedagogiae. Plurima ceterum proferuntur quae, nedum excolant, mentem debilitant.

3. Non diffiteor arduum esse in adiunctis practicis ac saepius vix fieri posse ut media via tuto secernatur et seligatur, nisi plurimis experimentis doceamur. Nolim tamen difficultates aciem mentis ac tenacem propositi voluntatem infringant, ita ut paulatim oblivioni mandentur quae praecepta sunt ac in desuetudinem paulatim tradantur, dum contrarii mores de facto convalescere, nisi iure obtinere sinuntur.

4. Attamen nemo non videt quam huiusmodi mores, si alicubi invaluerint, recto tramite institutis nostris et ipsis religiosae vitae fundamentis adversentur. Sole clarius elucescit legenti v. g. huiusmodi Epitomes praecepta, a Congregatione Generali XXVII statuta, n. 208:

« Provideant Superiores et curent subditi:

1° Ne affectus erga propria commoda sensim irrepāt, animos Nostrorum infringat, a laboribus apostolicis, vocationis nostrae propriis, abstrahat, ad otii denique amorem propellat;

2° Ut foveatur religiosa indifferentia ad quaevis munia Societatis in quolibet domo obeunda;

3° Ut mundi spiritus, qui superbiae spiritus est, omnis obedientiae impatiens, constanti conatu a Nostrorum animis repellatur; eique spiritus nostri Instituti, qui in ipsa obedientia et humilitate praecipue consistit, strenue opponatur ».

Intentio enim totius vitae nostrae, secundum quam singulae actiones ordinantur oportet et ex qua vim sumit easdem imperandi, ex sollemni votorum sacramento, quo nos nostraque omnia Deo devovimus, eadem ipsa est quam Societas sibi et filiis suis ut finem proprium praestituit, scilicet « non solum saluti et perfectioni propriarum animarum cum divina gratia vacare, sed cum eadem impense in salutem et perfectionem proximorum incumbere »².

² *Ex Gen. c. I n. 2* [3].

Si quis igitur nisus in perfectionem propriam et animarum sibi ipse obtundit, eadem mensura et ratione dicendus est a fine et instituto propriae vitae deficere quem libere sed religione voti iam sacrum sibi proposuit. Atque ideo officium maximum et obligationem sui status praecipuam positive negligit, nisi spernat. Fieri itaque nequit ut quis sibi illudat se obsequi et servare quae potiora in vita religiosa sunt, nisi habitualiter in maximam sui ipsius abnegationem incumbat ac continuam mortificationem viribus omnibus quaerat, cum necessario haec praerequiratur ad illum in Christum crucifixum amorem attingendum et fovendum, qui ratio et scopus est totius vitae nostrae.

Numquid dicendi sunt in altissimum hunc finem se totos dedere ii, quos supra commemoravimus, aliique quos longius est recensere?

Mitto temporis dispendium, quod iam per se grave quid obiective censendum est, si quis penset quam idem profuisset e contra in salutem et perfectionem animarum, ad quam vocatio nostra tota nata est intendere.

Perpende potius plurima animae detrimenta, confractos domesticae disciplinae nervos, vim obedientiae impetitam, austeritatem vitae sublatam, extinctum proficiendi fervorem, mentem ipsam labefactatam, quatenus mundum pro Christo magis in dies sapit. Atque rursus haec omnia gravissima sunt, seu quis ea sibi procuret, seu quis aliis permittat, cum negare teneatur.

5. Nec facile igitur insontem se existimet atque iudicet, qui in huiusmodi defectus impingere soleat. Graviter dixerim eum potius reprehendendum esse, quod in re non levi, ut ex dictis abunde patet, saepius delinquat ac e diametro opponatur spiritui nostri Instituti, vi cuius diligenter advertere debet quisque Nostrum « quantopere iuvet ac conferat ad vitae spiritualis profectum, omnino, et non ex parte, abhorre ab omnibus quae mundus amat et amplectitur; et admittere et concupiscere totis viribus quidquid Christus Dominus noster amavit et amplexus est »³. Immoderatum enim novarum istiusmodi rerum studium et conquisitio, quam omnium maxime natum est labefactare ac demum extinguere verum spiritum religiosum.

Nec latet Societatem valde severam esse in re affini, cum de libris et periodicis statuatur ut Nostri ab iis abstineant etiam « qui, etsi prohibiti non sint, periculosi tamen esse possint, sive moribus, sive spiritui religioso; immo, nisi gravis adsit ratio, de qua Superiores iudicent, ne fabulas romanenses legant, aliave opera mere

³ *Ibid.* c. IV n. 44 [101].

mundana. Superiores autem in hac re, et in primis erga Scholasticos, severos potius quam molles se praebeant » ⁴.

Neque supervacaneum erit commemorare in Iure canonico inter graves causas, quae sufficiunt ad dimissionem e religione, recenseri imprimis defectum spiritus religiosi « qui aliis scandalo sit, ... si repetita monitio una cum salutari paenitentia incassum cesserit » ⁵.

6. Fluit igitur imprimis Superiorum conscientiam non leviter onerari in hac re pro cura boni spiritualis domus universae et singulorum religiosorum necnon finis per virtutes religiosas proprias assequendi, quam adhibere ex officii munere tenentur et de qua coram Deo, Ecclesia suisque Superioribus maioribus districtam rationem reddere debent.

Subditi autem salutem et perfectionem animae suae ipsi agunt quam per se ipsi votis interpositis Deo, non hominibus, iuxta Constitutiones Societatis sponponderunt ac religionis sacramento cum Deo firmarunt. Innoxii, si deficient, numquam abibunt a iudicio Dei.

7. Ut autem res ad praxim tandem urgeatur, haec statuenda censui:

a) Singuli Superiores locales quam dedi Instructionem de hac re rursus perlustrantes et adamussim considerantes atque peculiare Praepositi Provincialis pro sua domo forte latas perpendentes, severe recognoscant quae sit nunc rerum condicio in domo sua, quomodo se gerant cum universa simul communitate, cum singulis eius classibus, quas facultates concesserint vel praxim permiserint aut silentio praeterierint, qua ratione moti vel innixi haec duxerint facienda, quae commoda vel incommoda inde secuta notaverint, quid tandem censeant in his adiunctis prodesse, quaeve, si necesse sit, remedia proponenda; atque haec omnia quamprimum Praeposito Provinciali fideliter ac singillatim exponant.

b) Praepositi vero Provinciales cum suis Consultoribus diligenter omnia perpendant ac severae trutiniae subiciant quae pro singulis domibus, classibus ac subditis probanda vel reprobanda sint diligenter adnotent; ac denique de omnibus et singulis ad me quamprimum referant, adiectis documentis rite descriptis et appositis ad singula capita iudiciis suo ac Consultorum, ut possim ipse de vero rerum statu certior fieri et quid in Domino postea sentiam sincere aperire ac statuere, quae sint tuta ac prudentia lau-

⁴ *Epit.* n. 461 § 1.

⁵ CIC can. 647 § 2, 2°; cfr. pro Societate: *Instructio de dimittendis*, AR V 320.

dare et confirmare, abusus e vestigio evellere, fontes si qui fuerint cum congrua paenitentia redarguere resipiscentes, poena multare duos et perveraces.

c) Quod hic nunc statuitur in praesens agendum, proximis annis singuli Superiores locales Praeposito Provinciali et Praepositus Provincialis Patri Generali, occasione annuae visitationis domorum, praestare tenentur.

8. Atque utinam summa Sapientia et Bonitas Dei Creatoris nostri ac Domini, quae usque conservatura, gubernatura atque promotura est in suo sancto servitio hanc minimam Societatem Iesu, illam inveniat in omnibus nobis caritatis et amoris legem bonorum operum feracem, quam Sanctus Spiritus scribere et in cordibus imprimere solet, sine qua nulla externa constitutio umquam iuvare poterit ad melius in via incepta divini obsequii procedendum, iuxta Instituti nostri rationem⁶.

Romae, die 15 septembris 1959.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

68. 7 octobris 1959

Quaedam considerata proponuntur circa executionem instructionis de usu tabaci.

AD CUIUSDAM SCHOLASTICATUS RECTOREM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ante aliquot hebdomadas, R^a V^a ad me transmisit aliqua quae passim in ista Provincia audit de usu tabaci qualis post meas litteras diei 21 dec. 1957¹ optatur.

Ea quae istic obiciuntur contra normas datas, alibi quoque audiuntur. Verum, si R^a V^a ea attente consideret, videbit agi de is-

⁶ Cfr. *Prooem. Const.* n. 1.

¹ AR XIII 244.

tis sophismatibus quas nostra omnium natura humana, cum aliquid sibi subconscie displicet, callide sibi fingit ne austeriora ad actum deducere teneatur, si ad perfectionem vitae evangelicae contendere efficaciter velit.

Res enim ita se habet. Vicarius Christi, et summus noster omniumque Religiosorum Superior, publice a nobis petit determinatum aliquod sacrificium, rei nempe non inutilis, (sicuti multa alia delectabilia inutilia non sunt), sed non necessariae. Pontificis verba refero: « Quae autem superflua sunt, illa ex amore paupertatis et studio continuae illius in rebus omnibus mortificationis, quae Instituti vestri est propria, simpliciter et forti animo resecate. Inter ea annumerandus est usus, qui hac nostra aetate tantopere diffunditur, tabaci, quo variis formis adhibito homines delectantur. Religiosi cum sitis, *curate ut usus iste de medio vestri tollatur* secundum spiritum Conditoris vestri. Religiosi non verbis tantum, sed exemplo praedicent paenitentiae studium, sine qua non est spes fundata salutis aeternae »².

Societas peculiarem profitetur obedientiam erga Summum Pontificem. Id omnes norunt; ipsi enim de hac re quoties publice gloriamur! Societatis quoque nota peculiaris perfecta obedientia sit oportet: quis in orbe christianus hoc non novit? Obedientia, nisi valde imperfecta esse velit, complectatur oportet illam humilitatem qua proprio iudicio facile abdicato, a qualibet crisi temperantes, cum reverentia et « voluntate parendi cupida » id exsequi conamur quod a nobis petitur, « licet nihil aliud quam signum voluntatis Superioris, sine ullo expresso praecepto, videretur »³.

Pro incredibili aestimatione quam Pius XII b. m. de Societate nutriebat, ausus est, ut Ipse mihi dicere dignatus est, talia a nobis petere, qui adeo sollicitus erat de progressu in spiritu omnium Religiosorum atque anxius de periculis quas vita magis commoda huius aetatis secumfert minoris spiritus abnegationis et paenitentiae christianae, ut in nonnullis eius allocutionibus ad Religiosos videretur est.

Haud parum nos aedificant bene multi illi, e quavis Societatis parte, maxime ex quibusdam Missionibus exteris, qui, provecta iam aetate, diuturnam ex legitima facultate partam consuetudinem hauriendi fumum liberali et forti animo deposuerunt ex spiritu paenitentiae, obedientiae, caritatis in Deum. Laudandi pariter ii, qui quamvis ob valetudinis statum, longo usui, in secundam na-

² *Ibid.* 295.

³ *Const. P. VI c. I n. 1* [547].

turam facto, penitus renuntiare non valuerunt, tabacó tamen longe maiore moderatione uti coeperunt, atque in illis adiunctis in quibus nec Nostris nec externis oriri possit suspicio neglecti prorsus voti Pontificis.

Quis autem laudet paucos istos qui, quasi consulto, aperte omittunt ea quae nobis commendata sunt? Coram Domino considerent illi textus ipsius sancti Ignatii de obedientia ⁴ et in secreto cordis sibi rationem reddant de spiritu quo in hac re reguntur.

In litteris quibus normas promulgavi ad exsequendum desiderium Vicarii Christi, Ipso consentiente, rationem habui inolitae iam consuetudinis eorum praesertim qui aetate proveciores sunt. Si autem vota Pontificis vacua esse non decet, oportet iuvenes sese conforment severiori in hac re disciplinae.

Ad perfectionem evangelicam vi nostrae vocationis tendere nos publice profitemur. Evangelica perfectio autem sine obedientia praepositis Ecclesiae consistere non potest. Reliqua quae in hac re adducuntur vana sunt, utpote extra argumentum versantia.

Mihi in memoriam venit id quod Scriptura Sacra narrat de Naaman Syro; qui cum ad curandam lepram qua laborabat a propheta Eliseo monitus erat ut sese septies lavaret in Jordano, iratus abibat ... Cui tamen servi eius: « Pater, et si rem grandem dixisset tibi propheta, certe facere debueras, quanto magis quia nunc dixit tibi: Lavare et mundaberis!... » ⁵. Si rem grandem a nobis petiisset Pontifex, uti heroicam missionem in medio persecutionum, vel plurium annorum ingratisimum laborem, nonne facere oportebat? Quanto magis cum rem in se parvam, quae ex sola nostra imaginatione maior fit, a nobis petiit?

Neminem latet usum tabaci esse rem de se indifferentem; nemo pariter nostrum ignorat posse et solere sanctam Matrem Ecclesiam a nobis petere paenitentias in sacrificio rerum indifferentium. Talis est abstinencia a carnibus vel ieiunium, tales sunt plures ex « obligationibus clericorum », quas recenset Codex praeceptorum Ecclesiae.

Nonne potius quam crisi indulgere proprium iudicium sequentes praestat humiliter recurrere ad orationem et a Domino nostro Iesu Christo gratiam implorare humilitatis, perfectae obedientiae, hilaris alacrisque sacrificii? Quantum Societati eiusque operibus prodesset efficax ille amor Domini Crucifixi, qui sicut in magnis

⁴ *Ibid.* P. VI n. 1 et 2 [547; 551].

⁵ Cfr. 4 *Reg.* IV 4-14.

rebus, ita et in minimis « maiorem sui abnegationem et continuam in rebus omnibus mortificationem » quaerat?

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, 7 octobris 1959.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

69.

7 octobris 1959

De quodam periodico edito a Centro Studii Iustitiae Socialis Internationalis.

AD QUOSDAM SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Apud Universitatem Catholicam Lovaniensem institutum est Centrum Studii Iustitiae Socialis Internationalis, quod edit periodicum trimestrem cui nomen datur « World Justice » seu « Justice dans le Monde ».

Finis huius Centri eiusque periodici est doctrinam sociale catholicam, cooperantibus hominibus ex omni mundi parte scientiarum socialium peritis, ad campum internationalem extendere atque, si fieri potest, scientiam iustitiae socialis internationalis creare. Propterea Centrum, per novum periodicum, appellat oeconomistas, sociologos, peritos scientiarum moralium et iuridicarum etc., ut problematibus iustitiae internationalis nostri temporis solutiones doctrinae Ecclesiae conformes mutua opera praebeant. Si enim ubique terrarum humanum genus miseria premitur, eversionibus politicis et periculo belli anxiatur, cum bonorum copia in genere omnibus hominibus sufficere potest, oportet ut offeratur nationibus etiam bonae voluntatis doctrina socialis necessitatibus hodiernis adaequata.

Cum autem praesertim regiones Missionum pleniore iustitiae internationalis applicatione egeant, editores censent novum periodicum utili adiumento fore apologistis, professoribus, consultoribus socialibus, scriptoribus imprimis qui in territoriis Missionum labo-

rant. Missionariis igitur, qui in Missionibus actu degunt, periodicum offerunt pretio dimidio, 150 scilicet francis belgicis seu \$ 3. 00 U. S.A.

Quoniam iudico hoc inceptum nostra cooperatione dignum esse ipsumque periodicum Nostris non parum utile, valde commendo ut R^a V^a ultiores informationes de periodico, quas editores in posterum mittent, benevolenter accipiat atque curet ut, quatenus fieri potest et expedit, aliquae subnotationes periodici a suis subditis fiant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 7 octobris 1959.

R^{ae} V^{ae}
 Servus in Xto
 IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

70.

11 octobris 1959

Epistola Patris Nostri Generalis primo recurrente saeculo ab inito Calcuttensi Collegio S. Francisci Xaverii.

71.

15 novembris 1959

De Missa cotidiana pro alumnis nostrorum Collegiorum.

AD CUIUSDAM COLLEGII RECTOREM

REVERENDE IN XTO PATER,
 P. XTI

Gratus accepi sinceram litteras R^{ae} V^{ae} ad me datas de Missa cotidiana in collegiis.

Equidem novi et noveram nec Nostros nec externos immo ne Episcopos quidem de hac re, hoc saltem tempore, unius esse sententiae.

In agibilibus secus ac in speculativis, qui coram Deo onus fert « *responsabilitatis* » unum aut alterum eligat oportet, optime sciens esse argumenta contraria ex utraque parte, proinde etiam contra illam partem in quam ipse statuit esse agendum. Nec sibi licet dicere: « Lavo manus ego; viderint alii ».

Experientia Societatis per amplius quattuor saecula fretus, quae ceterum sanis principiis paedagogicis innititur, statui proinde obligationem missae cotidianae in collegiis, quae sine ulla legitima facultate in multis locis sublata fuerat, — nam solus Generalis poterat eximere a consuetudine totius Societatis, antiqua nostra Ratione studiorum inferiorum tradita, — esse instaurandam. Ad id me movit quoque id quod experimur ubi sublata est.

Postquam legitimus Superior statuit, conemur omnes concordi animo ita iuvenes formare ut haec consuetudo fiat ipsis grata et salutaris. Ad quod non parum proderit observata ultima instructio S. Congregationis Rituum.

Mentem meam de tota hac re dilucide quamquam breviter exposui apud AR XIII 546-547.

Commendo me ss. SS.

Romae, 15 novembris 1959.

R^{ae} V^{as}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

Cum optima alia epistola iam extet de eadem re, a Patre Nostro scripta die 5 ianuarii 1960, eam statim publici iuris facimus, quin proximum futurum fasciculum Act. Rom. expectemus.

72.

5 ianuarii 1960

De Missa cotidiana in nostris Collegiis externorum.

AD R. P. HENRICUM GIRALDO

VISITATOREM COLLEGIORUM PRO AMER. LAT. HISPAN.

REVERENDE IN XTO PATER,

P. Xti

Cum res sit magni momenti pro omnibus collegis quae R^a V^a visitanda habebit, liceat mihi paulo fusius exponere mentem meam de missa cotidiana pro alumnis in scholis secundariis. Principium in Societate tenendum de hac re enuntiatur a sancto Ignatio in Constitutionibus P. IV, c. 16, 1 et A [481; 482]. Loquendo de alumnis nostrarum Universitatum, cupit ut omnes missae cotidie in-

tersint; et addit: « Qui facile compelli possint, compellantur ... Aliis amanter quidem persuadere convenit; sed ad id ne cogantur ... ».

Ex hoc enuntiato statim patet *spiritus* in quo commendanda vel urgenda est missa cotidiana.

Nostra antiqua Ratio studiorum inferiorum (quae hodie vocamus « studia secundaria ») missam cotidianam, pro scholis secundariis, voluit de facto obligatoriam; singuli magistri alumnos ad eam ducere cotidie conentur. Nota, in antiqua Societate missam ut plurimum, ni semper, celebratam fuisse post scholas matutinas absolutas, antequam iuvenes discedant ad prandendum. Erat proinde pars consueta ordinis diurni.

Societas proinde mentem sancti Ignatii ita interpretata est: alumni minus proveci, qui nondum vacant studiis superioribus ad missam cotidianam compelli facile possunt.

Haec ratio agendi per 4 saecula observata est, nec quod scio quidquam contra eam motum est nisi his ultimis 15 vel 20 annis. Crediderim tamen aliquas Provincias Americae Septemtrionalis missam cotidianam numquam praecepisse sed commendasse.

Principium paedagogicum quo nititur antiqua praxis Societatis hoc mihi videtur esse: pueri et iuvenes, usque ad aetatem qua solent studiis secundariis finem imponere, non satis maturi sunt ut sibi ipsi relinquantur in re quae tanti momenti est ad eorum formationem christianam.

Sicuti matres nostrae, cum parvuli eramus, nos de facto obligaverunt, — modo sane materno et suavi, — ad orandum mane et vespere, ante et post refectiones, sicque paulatim crearunt in nobis persuasionem christianum decere orare mane et vespere, ante et post refectionem, ita « arundines illas vento agitatas » quae sunt nostri alumni in collegiis secundariis, suavi obligatione paulatim eo adducere debemus ut intellegant iuvenem christianum omnino decere cotidie interesse Sacro. Ita ceterum et vix alio modo iis praebetur opportunitas frequenter et cotidie accedendi ad Sacram Communionem, secundum mentem Ecclesiae a Concilio Tridentino enuntiatam, a sancto Pio X manifestius inculcata.

Crediderim difficultates quae fiunt contra illam obligationem plerumque procedere a *modo* quo illam, — perperam eheu, — urgere solemus.

Plerumque enim in collegiis quae novi, obligatio missae cotidianae urgetur eo modo quo obligatio pensi cotidiani in scholis impositi: si quis deest missae, punitur sanctione disciplinari et odiosa, sicuti solent puniri cum desunt aliis praescriptis disciplinae collegii. Qui, mea humili mente, est gravis error.

Redeamus ad spiritum sancti Ignatii in Constitutionibus de hac re, aliis verbis: huic rei applicemus modos quibus bonae matresfamilias pueros « obligant » ad orandum.

Equidem novi illam paedagogiam maternam et religiosam multo difficiliorem esse quam methodum « puniendi » sanctionibus disciplinaribus. Plus requirit aptitudinis, plus temporis, plus abnegationis proprii commodi ex parte educatoris.

Haec proinde consulerim:

1. Missa cotidiana locum servet in ordine diurno consueto nostrorum collegiorum. Nil impedit quominus, loco « missae obligatoriae » loquamur de « missa communi », de « missa collegii » vel alio simili modo.

2. In singulis collegiis videant quae hora magis faveat qua possint iuvenes sine rationabili incommodo interesse missae. Novae leges de ieiunio eucharistico facile sinunt missam dici post absolutas scholas matutinas (interposita ut patet aliqua recreatione, ne fessi ad missam accedant). In nonnullis collegiis Americae Septemtrionalis, communiones cotidianae ad 50 % auctae sunt ex quo missam non ante scholas, sed eam post scholas obtulerunt.

3. Immo est ubi, ob numerum alumnorum, missas communes habent, mane post scholas matutinas atque post scholas vespertinas.

4. Essentiale est ut magistri et Patres spirituales iuvenes doceant naturam, pulchritudinem, praestantiam Sacrificii missae, atque promoveant modos *activos* assistendi Sacro, secundum recentem Instructionem S. Congregationis Rituum.

5. Si qui missae desunt, suaviter reprehendantur, iterum iterumque (prout cum pueris et iuvenibus necesse est); aliqua suavis sanctio imponatur, potius voluntaria et ultronea (sibi ipsis imponant paenitentiam ob pigritiam et negligentiam, v. g. orationem aliquam supererogatoriam). Si qui sint qui etiam saepius moniti nolint missae cotidianae interesse, applicetur norma a sancto Ignatio data: dummodo alios non turbent nec, ut patet, contra assistentiam missae alios incitent, sinantur in pace agere prout volunt, donec gratia Dei eorum corda ad meliora moveat.

Ne turbetur R^a V^a ob varia quae contra missam cotidianam, hoc modo « obligatoriam » afferuntur.

Dicunt: cum Ecclesia nobis imponat tantum missam dominicalem, quid nos addimus novam obligationem? Responsum habetur in ipso fine nostrorum collegiorum, qui est formare eos christianos qui prae ceteris emicent, seu formare ad perfectionem christianam. Cf. Epit. 381, § 1; Summ. Const., Reg. 2.

Dicunt: obligatio missae cotidianae odiosam efficiet etiam obligationem missae dominicalis! Sunt utique iuvenes qui hoc addu-

cunt ad contegendam pigritiam et negligentiam qua missam dominicalem omittunt. Sed est merus praetextus; missam dominicalem aequè neglexissent si non adacti fuissent ad missam cotidianam.

Dicunt: Pius XII commendavit ne iuvenes ultra modum onerarentur exercitiis pietatis. Ego ipse Pium XII consului de sensu illius exhortationis: Ipse mihi confirmare dignatus est se nullo modo intendisse missam cotidianam, quae (sic Ipse) pars esse debet ordinis diurni cuiusvis iuvenis christiani; proinde, mihi addidit, servate vos vestrum usum missae cotidianae in collegiis.

Dicunt: ad pietatem non sunt adigendi iuvenes; eam sponte colant. Supra iam satis meam mentem dixi. Nisi ad pietatem me suaviter coegisset olim mater atque regula Collegii, ego probabiliter nullam acquisissem; nimis piger eram quam ut vim mihi, illa aetate, sponte imponerem.

Id denique addere possum: ubi ego rem videre potui, in nonnullis collegiis quae melius noveram, sublata obligatio missae cotidianae nullum commodum, gravia autem incommoda causavit, imminutae pietatis et frequentiae sacramentorum, ac proin imminuti cultus puritatis animi et integritatis morum.

Si hortationibus sancti Pii X de frequenti communione, sine qua frustra exspectamus florentem virtutem atque inde oriundas vocationes altiores in iuvenibus, fideles esse velimus, toto animo incumbamus in promovendam modis aptis, — inter quos per studia secundaria « obligatio » sui generis, qualem descripsi, — assistentiam cotidianam, intellegendam et piam, missae, in qua facilis omnibus praebetur opportunitas accedendi ad S. Eucharistiam.

In iis regionibus ubi maiora sunt pericula corruptionis pro iuvenibus atque peiora exempla quae in familiis propriis quoque vident, eo maiori diligentia promoveamus media illa supernaturalia sine quibus alia nil prosunt.

Summa erroris eorum qui impugnant missam obligatoriam haec est, — et est error omnino communis huius temporis —: iuvenibus non formatis nec maturis applicant normas quae valent de adultis. Applices novitiis nostris, qui sunt « pueri » in vita spirituali, normas quas solemus applicare Patribus formatis, et ... mira videbis; eheu, non mira tantum sed ruinas!

R^{ae} V^{ae} ss. SS. me commendo.

Romae, 5 ianuarii 1960.

R^{ae} V^{ae}
 Servus in Xto
 IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

73.

7 decembris 1959

De vocationibus Societati procurandis.

AD QUEMDAM PROVINCIAE PRAEPOSITUM

.....

Velim R^m V^{re}, cum pace et quiete, magis magisque studere nitatur problemati vocationum ex nostris collegiis. Non enim convenit, quidquid est de experientia annorum, concludere collegia vix ac ne vix quidem dare vocationes, proinde de iis ibi suscitandis et colendis vix sollicitos nos esse licere, cum Scholae Apostolicae ad hoc destinentur.

Vocationes ad Societatem quaerendae sunt: 1° inter studentes in Universitatibus; 2° inter alumnos Collegiorum externorum; 3° inter alumnos Scholarum Apostolicarum. Hae ultimae, praesertim si eis adiungantur quae istae vocantur « *praeapostolicae* » subsidium afferre debent si aliunde candidatorum numerus non sufficiat.

Dum igitur eodem zelo promovere pergitis has vestras scholas apostolicas, penitius inquirete de causis quare ex Collegiis et Universitatibus vocationes vix inveniuntur, atque de remediis quae huic malo afferri possint.

Obicitur mens parum christiana familiarum et mores earum pravi. Hanc causam influere minime negarim; at dubitarim num ea talis sit quae nos sinat ulteriore conatu abstinere. Video enim in aliis quibusdam regionibus, ubi familiae quoque mente materialistica et fruitione omnium commodorum vitae mundanae inficiuntur, haud paucas vocationes oriri ex nostris Collegiis adeo ut, sine subsidio ullius Scholae Apostolicae, abundent candidati.

Inquiratis velim accurate in ratione institutionis tam in studiis quam in pietate in nostris collegiis; pariter in ratione praebendi auxilia spiritualia et directionem in gratiam eorum qui in Universitatibus student (Congregationibus Marianis etc.). Ibi forsitan latent nonnullae causae penuriae vocationum.

Optime novi, carissime Pater Provincialis, Nostros istae supra vires humanas laborare. Hoc ne impediat quominus a nobis percontemur num iste improbus labor totus quantus ordinetur prout id requirit vel consulit supernaturalis prudentia. Humiliter inquirendo, lumen Spiritus Sancti impetrabimus; quo Deo donante fieri potest ut in ista Provincia vocationum numerus multiplicetur!

Nolim minutiora proponere R^m V^{re}; non omnia ubique eadem

ratione fieri possunt; ex aliis tamen locis et regionibus utilia discere possumus.

.....

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

74.

15 decembris 1959

De Scholis Apostolicis « apertis » et « clausis ».

AD RECTOREM CUIUSDAM SCHOLAE APOSTOLICAE

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XI

Crediderim Scholas Apostolicas quas R^a V^a vocat « *apertas* »¹ magis conformes esse hodiernae intentioni Ecclesiae, qualis eruitur e documentis Sanctae Sedis his ultimis annis editis, magisque respondere necessitati huius aetatis, quamquam minus conformis est plurimorum praeiudiciis ex longo usu (de quo tamen vix ut videtur meditati sunt) ortis.

Videtur R^a V^a innuere praeparationem ad statum religiosum perfectiorem et meliorem fore si iuvenes in Schola Apostolica instituantur. De qua re dubitarim, saltem si ut veritatem universalem enuntietur. Non crediderim R^{an} V^{an} experientiam habuisse illarum Provinciarum quae Scholas Apostolicas non habent. Ibi patet institutionem spirituales in collegiis externorum et convictibus haud ita difficile talem esse posse quae eximie praeparet ad vitam religiosam. Regula proinde generalis dari non potest. Utraque ratio, Collegiorum et Scholarum Apostolicarum bona, immo optima esse potest.

Multum laudo id quod R^a V^a habet de discernendis veris et supernaturalibus vocationibus *antequam* iuvenes in Scholam Apostolicam ascendant. Quantum Ecclesiae nocent istae scholae quibus congregantur pueri quivis, qui vix non omnes (si serio fit delectus ab Instituto religioso) iterum dimittendi sunt.

¹ Scholae Apostolicae « *apertae* » eae intelleguntur quarum alumni separatis quidem aedibus inhabitant ad quietem nocturnam et ad quosdam actus vitae spiritualis; ad reliqua vero quod attinet, una vivunt cum alumnis alicuius Collegii, Convictus aut Semi-convictus, vel saltem studia et lectiones scholasticas in Collegio externorum frequentant.

R^a V^a certe etiam cavebit et cavet id quod monebat P. Ledó-chowski, ne Schola Apostolica fiat quidam quasi anticipatus noviciatus. Pueri ita instituantur ut, si forte non perseverent, apti sint qui vitam in saeculo degant nec *eradicati* videantur. Si comparatione uti licet, dixerim fere « schola sit vera atque efficax Congregatio Mariana, potius quam incoeptus quodammodo Noviciatus ».

.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

III. — PRO EXTERNIS

75.

26 maii 1959

*Litterae Postulatoriae pro introductione Causae Beatificationis
Pii XII, Summi Pontificis.*

76.

10 octobris 1959

*Quarto recurrente centenario a condita Eborensi Universitate
(Lusit.) gratulationes Patris N. Generalis.*

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

spectatissimis singulis viris qui conventum indixerunt
ad annum quater centenarium

inde a condita studiorum Universitate Eborensi
concelebrandum

S. P. D.

Gratissimae quidem mihi vestrum omnium Litterae fuerunt, quibus cognovi sic dictam Societatem Internationalem Francisci SUAREZ, cui dignissime praest Rector Magnificus Universitatis Conimbricensis, una cum Pontificia Facultate Philosophica Bracaraensi atque Eborensi Municipali Senatu, in eo esse ut peritissimorum virorum conventum peragat, quo quater centenarii anni inde a condita Studiorum Universitate Eborensi memoria celebretur.

Universitas Eborensis, cum flagitante Henrico, Regis nobilissimo filio ac Sacrae Romanae Ecclesiae Cardinali, a Paulo IV Pontifice Maximo, condita esset, cumque ab eodem perillustri Fundatore Societati Iesu committeretur, per duo eaque integra saecula, in excolendis scientiis theologicis, philosophicis, iuridicis, ac simul in litteris quas humaniores dicunt fovendis, ita excelluit, ut digna prorsus evaserit quae ab hominibus nostrae etiam aetatis nota atque insignis habeatur. Praeterea non minoris memoriae digna

exstant opera illa omnia quae, cum Religionis Ministrorum ac Dei Verbi praeconum sint propria, clarissimae Universitatis Eboensis Magistri atque Alumni, tum in Transtagana Regione tum etiam in dissitis Patronatus Lusitani plagis, alacri animo exsecuti sunt. Quis denique memoria non teneat optima fortissimorum alumnorum nomina qui pro Christo eiusdemque Ecclesia, fuso sanguine, martyres occubuerunt?

Ego vero, qua Praepositus Generalis illius Religiosi Ordinis qui, quamdiu Eboensis Universitas viguit, eam semper aluit atque rexit, facere certe non possum quin pro mea omni parte vobis veluti socius adiungar, in agendo anno quater centenario a condita insigni illa totius doctrinae palaestra.

Libentissime quidem illuc ipse me conferrem, si per officia commissi muneris mihi facultas daretur. Cum vero id fieri, pro dolor, nullo modo liceat, qui meam apud vos personam gerat Reverendum Patrem Paulum Durão designavi, qui quidem et Rector exstat Pontificiae Facultatis Philosophicae Bracaraensis et, una cum praeclarissimis aliis viris, illi etiam Coetui praesidet qui tantum Conventum indixit.

Illud vero non sine magno animi mei gaudio accipio, praeter Lusitanas Universitates alia insuper studiorum Instituta bene multa tum vestrae ipsius Nationis tum etiam exterarum Gentium, statuisse operam conferre suam, quantum valerent, in celebrandis tot tantisque litterarum humanarum documentis, quibus Universitas Eboensis inde ab eius initiis ad medium Saeculum XVIII animos mentesque illustravit. Maxime autem semperque gratum iam illud est quod Excellentissimus Reipublicae Praeses, liberali sane animo, non solum in honoris Coetu computari annuerit, cuius est Conventum indicere, verum etiam sollemni frequentique Concioni praeesse statuerit, cum Excellentissimus Minister Educationis luculentissima oratione egregia Universitatis facta commemorabit. Mire animos omnium certe percellet gratissima utriusque praesentia.

Quid multa? Id mihi semper cordi erit quod Municipum Eboensium Senatus iam tum incepta omnia studio suo fovere constituerit, cum de re cogitari coeptum est; quodque dignissimus clarissimusque Successor Magni illius Henrici, Regiae Lusitanae Principis et Romanae Ecclesiae Cardinalis, nempe Eboensis Dioeceseos hodiernus Archiepiscopus, simili omnino voluntate, Eucharistico Sacrificio Pontificum more sollemniter peracto eloquentissimae oratione habita, egregiam veluti coronam tanto Iubilaeo impositurus sit.

Nihil reliquum est nisi ut auspicer — id quod ex animo praesto — ut optimus Conventus vester et ad bonum Ecclesiae et ad Lusitanae Nationis decus pulchros in posterum gignat fructus.

Romae, a. d. VI Id. Oct. anni MCMLIX
in festo Sancti Francisci Borgiae.

IOANNES B. JANSSENS
Praep Gen. Soc. Iesu

77.

22 decembris 1959

Litterae Postulatoriae pro reassumptione Causae Beati Innocentii XI, Summi Pontificis.

IV. — RESPONSA

A) Instituti declarationes Societati universae propositae

(Cfr. Epit. n. 18 § 1)

Hoc anno nihil

B) Alia Responsa

(Cfr. Epit. n. 18 § 2)

78.

26 iulii 1959

De tempore quo Patres Tertiae Probationis vota renovare possint (Cfr. Const. P. IV c. 44 n. 5 et D [346; 347]).

R^a V^a a me petierat num Patribus Tertiam Probationem agentibus liceret alteram renovationem votorum facere decurrentibus Exercitiis Spiritualibus, quibus concluditur Probatio.

Re considerata, satius videtur si servabitur praxis in Constitutionibus praescripta: renovationes fiant circa festa Nativitatis Domini et Paschatis Resurrectionis: ita fere tres menses intercedent inter ultimam renovationem et Exercitia annua, quae in fine Probationis peragi solent.

Si in Provincia alio tempore fieri solet altera renovatio, Tertiarii eam faciant circa festum Resurrectionis Domini, v. gr. Dominica in Albis, cum iam omnes e ministeriis domum redierint ¹.

¹ Hoc responsum uni Provinciae datum est; cuius principium ubique, mutatis mutandis, applicetur.

79.

25 septembris 1959

De Nostrorum domo vacationis destinanda, labente anno, ad Exercitia Spiritualia etiam pro mulieribus (Cfr. Epit. n. 459).

Petierat R^a V^a num liceat domos in Provincia vacationibus aestivis Nostrorum destinatas, labente anno concedere ut Exercitia Spiritualia pro coetibus mulierum in eis habeantur, vel cursus instituantur ad formationem socialem vel familiarem, nunc pro viris, nunc pro feminis, interdum pro iis simul congregatis.

Considerato spirituali bono quod inde speratur, ad petitionem accedo, duas tamen apponens condiciones. Et prior quidem haec est: tempore feriarum nullo modo fas sit mulieribus, inclusis Sororibus, domos illas inhabitare vel in eis laboribus operam dare. Posterior autem clausula Nostros respicit, quibus extra vacationum tempus minime liceat domicilium habere in aedibus illis; sed accedant tantum ad Exercitia tradenda, quibus expletis recedant sicuti facimus cum extra domos nostras ministerio Exercitiorum incumbimus.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XIII

FASCICULUS VI — ANNO 1960

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPÓSITI GENERALIS

1961

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I - PRO SOCIETATE

	<i>Pag.</i>
1. - 19 <i>ianuarii</i> 1960. - Quaedam facultates liturgicae pro nostris Domibus Exercitiorum	749
2. - 20 <i>ianuarii</i> 1960. - Renovatur quaedam facultas benedicendi Aquam S. P. Ignatii	750
3. - 29 <i>ianuarii</i> 1960. - De relationibus inter Pont. Opera Missionalia et Promotores S. I. (<i>Summ.</i>)	750
4. - 2 <i>februarii</i> 1960. - De praecepto confessionis annuae et Communionis paschalis in Missionibus et Exercitiis spir.	751
5. - 9 <i>februarii</i> 1960. - Intentiones Apostolatus Orationis in annum 1961	752
6. - 9 <i>februarii</i> 1960. - Renovatur facultas ut prima vota emitti possint extra domum Noviciatus	754
7. - 13 <i>februarii</i> 1960. - De religiosis migrantibus ex Amer. Lat. vel Philippinis in Amer. Septentr.	754
8. - 24 <i>februarii</i> 1960. - De « nihil obstat » pro Facultatum Professoribus a S. Sede impetrando (<i>Summ.</i>)	756
9. - 5 <i>decembris</i> 1960. - Lectiones contractae de festis Reginae Soc. Iesu et SS. Reliquiarum probantur	757
10. - 12 <i>decembris</i> 1960. - Probatur variatio in Lectione contracta S. Iosephi Pignatelli	758

II - PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

11. - 2 <i>februarii</i> 1960. - Approbantur Statuta Fac. Philos. Quintens (Aequat.) (<i>Summ.</i>)	760
12. - 17 <i>februarii</i> 1960. - De iubilaeo Pontif. Instituti Biblici (<i>Summ.</i>)	760
13. - 25 <i>februarii</i> 1960. - Erigitur Institutum Theolog. in Sem. Reg. Tananarivensi (<i>Summ.</i>)	760
14. - Anno 1960. - Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris	760
15. - Anno 1960. - Nominati sunt secretarii, vel membra, vel consultores Commissionum ad praeparandum Concilium Vaticanum II Patres e Soc. Iesu	761

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I - PRO SOCIETATE

	<i>Pag.</i>
16. - 2 <i>februarii</i> 1960. - De relationibus inter Pontificia Opera Missionalia et Promotores pro Missionibus Societatis	767
17. - 16 <i>februarii</i> 1960. - Rescripta de quibusdam liturgicis facultatibus. De mittenda relatione de Institutione Pastoralis in Tertia Prob.	770
18. - 21 <i>martii</i> 1960. - Communicatur facultas de praecepto confessionis annuae et Communionis pascalis in Missionibus et Exerc. spir.	771
19. - 22 <i>aprilis</i> 1960. - R. P. Ioannes L. Swain nominatur Vicarius Generalis temporaneus adiutor Patris Generalis	772
20. - 21 <i>mai</i> 1960. - R. P. Haroldus Small Assistens Americae Sept. et R. P. Thomas Byrne Substitutus Assistantis Angliae nominantur	775
21. - 30 <i>mai</i> 1960. - De itineribus in familiam casibus peculiari- bus occurrentibus.	776
22. - 5 <i>iunii</i> 1960. - Decretum de erectione Prov. Buffalensis, seiunctae a Prov. Neo Eboracensi	777
23. - 5 <i>iunii</i> 1960. - De regimine Viceprov. Madecassensis sub uno Praeposito Viceprovinciae	780
24. - 21 <i>iunii</i> 1960. - De Tertia Probatione monita et consilia quaedam in memoriam revocantur	781
25. - 22 <i>iunii</i> 1960. - De erectione Congregationis Marianae in «locis curae Societatis commissis»: interpretatio	783
26. - 10 <i>augusti</i> 1960. - De duabus dissertationibus circa Societatem eiusque ministeria	784
27. - 15 <i>augusti</i> 1960. - Decretum quo erigitur Keralensis Viceprovincia independens, seiuncta a Prov. Madurensi	785
28. - 15 <i>augusti</i> 1960. - Congregatio Procuratorum in annum 1961 indicitur et consueta documenta mittuntur	788
29. - 30 <i>augusti</i> 1960. - De refectionibus faciendis in Loyolaeo Sanctuario S. P. Ignatii	805
30. - 3 <i>septembris</i> 1960. - Orationes et opera commendantur ad Fratrum separatorum reditum in Ecclesiae sinum	806
31. - 8 <i>septembris</i> 1960. - Instructio de ratione Cosmologiae in nostris Scholasticatibus docendae	808
32. - 12 <i>septembris</i> 1960. - R. P. Severianus Azcona nominatur Admonitor Generalis	815
33. - 15 <i>septembris</i> 1960. - De Societatis ministerio docendi in Collegiis et Universitatibus	816
34. - 16 <i>septembris</i> 1960. - De variationibus in proprio Societatis Calendario inducendis	825

	<i>Pag.</i>
35. - 27 <i>septembris</i> 1960. - Promulgatur Summarium Constitutio- num recognitum	826
36. - 21 <i>octobris</i> 1960. - De « Annuario Societatis Iesu - 1960 » mox edendo	830
37. - 8 <i>novembris</i> 1960. - Notanda quaedam communicantur de Calendario liturgico S. I. pro anno 1961	831
38. - 17 <i>decembris</i> 1960. - Communicantur Rescripta de quibus- dam Lectionibus contractis divini Officii	834

II - PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

39. - 21 <i>ianuarii</i> 1960. - De Missae celebratione die renovationis votorum	835
40. - 28 <i>ianuarii</i> 1960. - De scholis secundariis et superioribus in Africa suscitandis	836
41. - 8 <i>februarii</i> 1960. - De regimine domorum communium	837
42. - 12 <i>februarii</i> 1960. - De pleno conceptu muneris Superioris in Societate	838
43. - 15 <i>februarii</i> 1960. - Remedia quaedam ad deficientem fidei spiritum in Nostrorum institutione	840
44. - 4 <i>martii</i> 1960. - Patris Generalis licentia exquirenda ante- quam collectio eleemosynarum incipiat	841
45. - 7 <i>martii</i> 1960. - De Universitatibus nostris, etsi canonice non erectis, informationes et Statuta a S. Sede requiruntur	842
46. - 29 <i>martii</i> 1960. - Peritorum Commissiones commendantur pro tutiore temporali administratione	843
47. - 25 <i>aprilis</i> 1960. - Iubilaeum periodici « Recherches de Scien- ces Religieuses » (<i>Summ.</i>)	844
48. - 5 <i>iunii</i> 1960. - Post Conventum Praefectorum Studiorum in America Latina quaedam puncta commendantur	814
49. - 5 <i>iunii</i> 1960. - Post erectionem Prov. Buffalensis, epistola ad eiusdem Socios et ad Prov. Neo Eboracensis	847
50. - 21 <i>iunii</i> 1960. - Ad Socios in India degentes de opere apo- stolico in nostris Collegiis	849
51. - 30 <i>iunii</i> 1960. - De Nostris ex Amer. Lat. vel Philippinis mi- grantibus in Amer. Sept.	855
52. - 22 <i>iulii</i> 1960. - Fines inter Prov. Romanam et Prov. Tauri- nensem clarius determinantur	856
53. - 29 <i>iulii</i> 1960. - De virtutibus solidis atque de « consuetu- dinibus »	857
54. - 31 <i>iulii</i> 1960. - De primo expleto saeculo ab inito Noviciatu Prov. Lusitanae (<i>Summ.</i>)	858
55. - 10 <i>augusti</i> 1960. - De vitando interventu Praefectus spiritus Collegiorum in ludis sportivis vel in dimissione alum- norum	858
56. - 15 <i>augusti</i> 1960. - Post erectionem Viceprov. Keralensis, epi- stola ad Socios eiusdem Viceprovinciae et Prov. Maduresis	859

	<i>Pag.</i>
57. - 22 <i>augusti 1960.</i> - De remediis ex parte nostra afferendis penuriae vocationum	863
58. - 22 <i>augusti 1960.</i> - De primo Conventu delegatorum Congreg. Marian. Europae	867
59. - 27 <i>septembris 1960.</i> - De voce activa et passiva in Congr. Prov. pro iis qui Romae degunt in domibus interprovin- cialibus	868
60. - 28 <i>septembris 1960.</i> - Nostris vetantur competitiones sporti- vae cum externis laicis	870
61. - 29 <i>septembris 1960.</i> - Excerpta notularum de iuvenibus Nos- tris spiritualiter dirigendis	870
62. - 3 <i>octobris 1960.</i> - De intermissione in lectionibus audiendis ex qua annus scholaris invalidus redditur	872
63. - 16 <i>octobris 1960.</i> - Consilia iterantur et urgentur de insti- tutione atque actione christiana sociali in America Latina	873
64. - 21 <i>novembris 1960.</i> - De numero 147 novarum Rubricarum atque de vespertina conscientiae examinatione	877
65. - 1 <i>decembris 1960.</i> - Primo recurrente saeculo a Provincia Hiberniae condita, litterae ad Socios	878
66. - 25 <i>decembris 1960.</i> - De Foederatione antiquorum alumno- rum et de munere Assessoris Foederum	881

III - PRO EXTERNIS

67. - 18 <i>mai 1960.</i> - Litterae Postulatoriae pro Causa Canoniza- tionis Beati Ioannis de Avila (<i>Summ.</i>)	884
68. - 31 <i>iulii 1960.</i> - Litterae Postulatoriae pro reassumptione Cau- sae Coetus Quadraginta MM. Anglorum et Gall. (<i>Summ.</i>)	884
69. - 12 <i>novembris 1960.</i> - Litterae Postulatoriae pro Causa P. Fe- terici Rubio ex Ord. Hospital. S. Io. de Deo (<i>Summ.</i>)	884
70. - 14 <i>novembris 1960.</i> - Litterae Postulatoriae pro Causa Matris Janet Stuart, e Soc. SS. Cordis Iesu (<i>Summ.</i>)	884

IV - RESPONSA

71. - 21 <i>februarii 1960.</i> - Promotores Missionum vocentur qui in Provincia pro Missionibus exteris aolaborant	885
--	-----

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

1.

19 ianuarii 1960

Quaedam facultates liturgicae pro nostris Domibus Exercitiorum (Rescr. S. Rit. C.).

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

Prot. N. S. 14/960

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu ad pedes S. V. humillime provolutus implorat facultatem qua in Oratoriis Domorum Soc. Iesu Spiritualibus Exercitiis tradendis benedictio Candelarum in festo Purificationis B. M. V., et Cinerum die prima Quadragesimae, peragi queant iuxta Memoriale Rituum Benedicti Papae XIII.

Et Deus, etc.

SOCIETATIS IESU

Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro IOANNE PAPA XXIII tributis, preces remisit prudenti arbitrio Rev.mi Proc. Gen. Societatis Iesu, ut, nomine et auctoritate Sanctae Sedis, permittat ad proximum quinquennium sacras suprascriptas Functiones in Oratoriis Domorum eiusdem Societatis Iesu Spiritualibus Exercitiis tradendis peragi iuxta Memoriale Rituum sa. me. Benedicti Pa-

paе XIII iussu editum anno 1725 pro ecclesiis minoribus; dummodo certo constet in dictis Oratoriis decori ac reverentia sacerorum Mysteriorum satis esse consultum. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 19 ianuarii 1960.

HENRICUS DANTE, S. R. C. *a Secret.*
JOACHIM SORMANTI, *Subst.*

2.

20 ianuarii 1960

Renovatur quaedam facultas benedicendi Aquam S. P. Ignatii
(Rescr. S. Rit. C.).

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

Prot. N. S. 13/960

SOCIETATIS IESU

Petitioni Rev.mi Procuratoris Generalis Societatis Iesu circa prorogationem Rescripti dici 3 iunii 1954 sub n. S. 95/954, pro delegatione sacerdotum ad benedictionem Aquae Sancti Ignatii de Loyola, Sacra Rituum Congregatio, omnibus mature perpensis, respondit:

Pro gratia iuxta preces ad proximum quinquennium, in terminis et clausulis praecedentis concessionis. Servatis de cetero servandis. Contrariis non obstantibus quibuset.

Datum Romae, die 20 ianuarii 1960.

HENRICUS DANTE, S. R. C. *a Secret.*
JOACHIM SORMANTI, *Subst.*

3.

29 ianuarii 1960

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE, *accepta notitia de epistola*
Patris nostri Generalis quae agebat de mutuis relationibus

inter Promotores Missionum Societati Iesu commissarum et Opera Pontificia Missionaria, litteras dedit gratias agens atque confirmans: « haec Sacra Congregatio, non modo plene approbat litteras de quibus agitur, sed vehementer laudat Paternitatem Tuam, quae adeo sapienter contulit ut concors necessitudo inter Pontificia Opera et Ordinem Vestrum augeretur », (Cfr. inferius: Acta Praep. Gen. 2 febr. 1960).

4.

2 februarii 1960

De praecepto confessionis annuae et Communionis paschalis in Missionibus et Exercitiis spir. (Rescr. S. C. Concilii).

SACRA CONGREGATIO
CONCILII

N. 49362/D.

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, perdurantibus iisdem causis, a Sanctitate Vestra humiliter postulat ut sibi prorogetur indultum iampridem concessum per rescriptum Sacrae Congregationis Concilii diei 8 martii 1955, n. 1805/D., vi cuius, Christifideles, qui Sacras Missiones vel Spiritualia Exercitia a Sodalibus Societatis Iesu quocumque anni tempore tradita frequentant et tunc ad Sacramenta Paenitentiae et Eucharistiae accedunt, hoc actu adimplere possint, posito loci Ordinarii consensu, praeceptum annuae confessionis et Communionis.

Sacra Congregatio Concilii, attentis expositis, petitam prorationem, in terminis et forma praecedentis rescripti, benigne impertita est ad aliud quinquennium.

Datum Romae, die 2 februarii 1960.

P. Card. CIRIACI, *Praefectus*
P. PALAZZINI, *a Secretis*

5.

9 februarii 1960

Intentiones Apostolatus Orationis in annum 1961 a Ioanne PP. XXIII commendantur (Epist. Substit. Secr. Status).

INTENTIONES GENERALES

IANUARIO	—	Ut impedimenta, quae unioni christianorum iterum efficiendae obsunt, veritate et caritate Christi removeantur.
FEBRUARIO	—	Ut ea, quae Concilio Oecumenico parando fiunt, prospere procedant.
MARTIO	—	Ut familiae inter hodierni progressus insidias per doctrinam fidei et frequentiore Sacramentorum susceptionem roborentur.
APRILI	—	Ut sacerdotum penuriae, per sollertem operam praestitam ab Actione Catholica ceterisque laicorum consociationibus apostolatus hierarchico, rite occurratur.
MAIO	—	Ut Sancti Spiritus virtute indifferentismus in re religiosa pessumdetur.
IUNIO	—	Ut cultus SS. Cordis secundum Ecclesiae mentem et ope mediorum hodiernis hominibus congruentium promoveatur.
IULIO	—	Ut tempus liberum secundum legem Dei ad sanitatem mentis et corporis fovendam insumatur.
AUGUSTO	—	Ne vigilantia contra athei communismi periculum, doctrina et re vigentis, falsae desiderio pacis remittat.
SEPTEMBRI	—	Ut publica opinio rectae rationi atque Ecclesiae Magisterio sedulo conformetur.
OCTOBRI	—	Ut Catholicae Studiorum Universitates numero atque opibus augeantur.
NOVEMBRI	—	Ut tempus senectutis rite aestimetur et transigatur.
DECEMBRI	—	Ut bona terrae iusta et aequa ratione inter homines distribuantur.

INTENTIONES MISSIONARIAE

- IANUARIO — Ut digna Sacrificii Altaris liturgica celebratio gentes universas ad veram Christi Ecclesiam adducat.
- FEBRUARIO · Ne inter conatus consequendi libertatem politicam populi eo studio ducantur, quod bono communi adversetur.
- MARTIO · Pro firma atque apta formatione numerosi Cleri autochthonis, hodiernis necessitatibus accommodata.
- APRILI · Ut vocationes ad exterarum Missionum inter christifideles studiose foveantur.
- MAIO — · Ut religiosa laicorum conformatio ad apostolatatum in Missionibus strenue curetur.
- IUNIO · Ut in Missionum scholis christiani veri nominis a magistris catholicis educantur.
- IULIO · · Ut Actio Catholica ac laicorum ceterae sodalitates ad locorum condiciones et necessitates congruenter accommodentur.
- AUGUSTO — Ut per praedicationem Evangelii ac doctrinae Ecclesiae rectus ordo socialis in nationibus infidelium constituatur.
- SEPTEMBRI · Ut Evangelii praecones patrimonium cultus atque humanitatis, cuique genti proprium, servant atque cum doctrina fidei sapienter componant.
- OCTOBRI — Ut apostolatus inter cultiores homines, nondum tamen fidei lumine illustratos, efficacius promoveatur.
- NOVEMBRI — Ut etiam in technicis excolendis artibus iuvenes in Missionibus spiritu fidei informantur.
- DECEMBRI · Ut ductu Sacrae Congregationis de Propaganda Fide salutare Evangelii lumen ad extremos usque terminos terrae proferatur.

6.

9 februarii 1960

*Renovatur facultas ut prima vota emitti possint extra domum
Noviciatus* (Rescr. S. C. de Relig.).

SACRA CONGREGATIO
DE RELIGIOSIS

Prot. N. 178/50

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae humillime provolutus, implorat prorogationem Rescripti diei 18 februarii 1950 n. 178/50 vi cuius in Societate Iesu prima vota simplicia, exacto Noviciatu, emitti possint etiam extra Noviciatus domum, nonobstante praescripto Canonis 574 § 1.

Et Deus, etc.

* * *

Vigore facultatum a Ssmo Domino Nostro concessarum, S. Congregatio Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita, attentis expositis, Rev.mo P. Praeposito Generali benigne committit ut petitam enunciati indulti prorogationem ad aliud decennium pro suo arbitrio et conscientia concedat, servata in reliquis enunciati indulti forma et tenore.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, die 9 februarii 1960.

P. PHILIPPE, O. P., *Secr.*
C. ADDIVINOLA, *Ad. α Studiis*

7.

13 februarii 1960

*De religiosis migrantibus ex Amer. Lat. vel Philippinis in Amer.
Septemtr.* (Decr. S. C. Consist.).

SACRA CONGREGATIO
CONSISTORIALIS

DECRETUM

Ad fovendam ecclesiasticam disciplinam sacerdotum qui ex America Latina necnon ex Insulis Philippinis quacumque de

causa, studiorum ratione non excepta, in Americam Septemtrionalem se conferunt, ad tempus vel in perpetuum permansuri, Sacrae huic Congregationi visum est pro iis easdem proferri leges quae vi Constitutionis Apostolicae « Exsul Familia » art. 3, tit. alt.¹ pro sacerdotibus, qui ex Europa vel Mediterraneis oris ad exteras transmarinas regiones migrare desiderant, statuuntur.

Ideoque posthac: § 1. 1) Unius Sacrae Congregationis Consistorialis est sacerdotibus, qui ex America Latina vel ex Insulis Philippinis ad exteras has regiones: Status Foederatos Americae Septemtrionalis et Canadensem Dicionem, per quodvis temporis spatium, sive breve sive longum sive indefinitum, aut in perpetuum, migrare desiderant, licentiam proficiscendi ibique manendi aut diutius commorandi concedere.

2) Nuntii, Internuntii et Delegati Apostolici eandem licentiam concedere poterunt sacerdotibus illius nationis, apud quam legatione stabili funguntur, dummodo huiusmodi facultas eisdem attributa sit et reservata.

§ 2. 1) Quam licentiam obtinere debent sacerdotes, de quibus in § 1 n. 1), ut, servatis ceteris de iure servandis, alienae dioecesi in regionibus transmarinis incardinentur.

2) Eadem licentia religiosi quoque indigent, nisi agatur de iis qui a Superioribus ad alias religionis suae domus mittantur; pariterque exclaustriati durante exclaustriationis tempore; necnon saecularizati ab Episcopo benevolo, sive pure et simpliciter sive experimento, recepti.

§ 3. Haec autem licentia, firmis ceteris legibus in decreto *Magni semper negotii* statutis, ne concedatur nisi certo constet:

- 1) de bono oratoris vitae testimonio;
- 2) de iusta et rationabili migrandi causa;
- 3) de consensu tum Episcopi a quo discedit, aut Superioris si agatur de religiosis, tum Episcopi ad quem accedit;
- 4) de habito Sacrae Congregationis Concilii indulto si agatur de parochis, quoties absentia ultra duos menses protrahi debeat.

§ 4. Sacerdotes sive saeculares sive religiosi qui, obtenta praedicta migrandi licentia, de una in alteram dicionem demigrare desiderant, nova indigent licentia.

¹ AAS XLIV (1952) pp. 693-694.

§ 5. Sacerdotes qui, his legibus non servatis, temere arroganterque demigraverint, suspensi a divinis ipso facto maneant: qui nihilominus sacris (quod Deus avertat) operari audeant, in irregularitatem incidant: a quibus poenis absolvi non possint nisi a Sacra hac Congregatione².

Quae, in Audientia diei 13 mensis februarii huius anni SSmo D. N. IOANNI PP. XXIII ab infrascripto Cardinali a Secretis Sacrae huius Congregationis relata, Summus Pontifex rata habuit et confirmavit ac praesens ad rem Decretum expediendi iussit.

Datum Roma, ex Aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 13 mensis februarii 1960.

MARCELLUS Card. MIMMI, *a Secretis*
IOSEPHUS FERRETTO, *Adessor*

L. † S.

8.

24 februarii 1960

S. CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS *ad Patrem Generalem scribit de Nihil obstat impetrando a S. Sede antequam aliquis Professor cooptetur in Collegium Professorum Facultatis Ecclesiasticae pro externis. Praeter alia admonet: —* quamvis in Constitutione Apostolica « *Deus scientiarum Dominus* » Art. 21 *Nihil obstat* Sanctae Sedis requiratur tantum ut quis in Professorum Collegium cooptetur, tamen S. Congregatio praxim inducere intendit ut *Nihil obstat* petatur etiam ad successivas promotiones inducendas.

² Decretum *Magni semper negotii*; 30 decembris 1918, III, 16 — AAS XI (1919) p. 43.

9.

5 decembris 1960

Lectiones contractae de festis Reginae Soc. Iesu et SS. Reliquiarum probantur.

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

Prot. N. 0. 165/60

SOCIETATIS IESU

Rev.mus hodiernus Generalis Societatis Iesu Procurator, iuxta Novum Rubricarum Breviarii Codicem, a Sacra Rituum Congregatione die 26 iulii 1960 promulgatum, tertias Lectiones, in Officio *SACRARUM RELIQUIARUM*, quae in Societatis Iesu Ecclesiis asservantur, necnon *BEATAE MARIAE VIRGINIS, Societatis Iesu REGINAE*, recitandas, adparavit, Eiusdemque Sacrae Rituum Congregationis iudicio reverenter pro opportuna approbatione subiecit.

SACRA porro RITUUM CONGREGATIO, vigore facultatum, a Sanctissimo Domino Nostro IOANNE Divina Providentia PAPA XXIII sibi tributarum, exhibita duarum dictarum Lectionum schemata diligenter revisit ac emendavit, et, prouti in adiectis prostant exemplaribus, probavit atque adhibendas mandavit.

Servatis de cetero Rubricis.

Quibuslibet contrariis nihil obstantibus.

Die 5 decembris 1960.

HENRICUS DANTE, S. R. C. a Secret.

JOACHIM SORMANTI, Subst.

L. ✠ S.

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

Prot. N. S. 165/60

Die 5 Novembris

SACRARUM RELIQUIARUM

(quae in Societatis Iesu Ecclesiis asservantur)

Qui habet affectum ad aliquem, etiam ea quae de ipso post mortem relinquuntur, veneratur, non solum corpus aut partes

corporis eius, sed etiam aliqua exteriora, puta vestes et similia. Manifestum est autem quod sanctos Dei in veneratione habere debemus, tamquam membra Christi, Dei filios, et amicos, et nostros intercessores. Et ideo eorum reliquias qualescumque honore congruo in eorum memoriam venerari debemus; et praecipue eorum corpora, quae fuerunt templa et organa Spiritus sancti in eis habitantis et operantis, et sunt corpori Christi configuranda per gloriosam resurrectionem. Unde et ipse Deus huiusmodi reliquias convenienter honorat, in earum praesentia miracula faciendo.

Prot. N. S. 165/60

Die 22 Aprilis

BEATAE MARIAE VIRGINIS
SOCIETATIS IESU REGINAE

Beatus Ignatius, qui militantis Ecclesiae castra novis sub sanctissimi Nominis Iesu vexillo conscriptis legionibus auxit, aptissimum sibi praesidium in Beatae Virginis tutela statuendum esse sapientissime iudicavit. Cum primo commilitonum delectu habito, ipsos iam iam in aciem ducere institueret, non alibi quam in aedem Virginis Parisiis apud Montem Martyrum solemnem sacramento se cum illis adstrinxit. Itaque ipsi, per omnem terrarum et marium amplitudinem portantes adorabile Nomen Iesu, dulcissimum simul Matris eius nomen ubique annuntiare non destiterunt. Exeunte anno a Societate Iesu condita quater saeculari, Summus Pontifex Pius duodecimus eidem Societati peculiare beatae Virginis festum concessit sub titulo Reginae Societatis Iesu quotannis recolendum.

10.

12 decembris 1960

Probatur variatio in Lectione contracta Officii S. Iosephi Pignatelli.

SACRA CONGREGATIO
RITUM

Prot. N. 318-30/960

R O M A N A

Rev. mus P. Timotheus L. Bouscaren, Societatis Iesu Procurator Generalis, ad pedes Sanctitatis Suae provolutus, humiliter

postulavit ut Lectio contracta in festo Sancti Iosephi Pignatelli, Confessoris, sequenti verborum circuitu clauderetur, nempe: « ... *atque a Pio Papa duodecimo Sanctorum catalogo adscriptus est* », loco verborum ambitus: « ... *atque a Pio undecimo, Redemptionis anno iubilari, Beatorum albo adscriptus est* ».

SACRA porro RITUUM CONGREGATIO, vigore facultatum sibi a Ss.mo Domino nostro IOANNE PAPA XXIII tributarum, attentis expositis, benigne annuit pro gratia iuxta preces: servatis Rubricis.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 12 decembris 1960.

HENRICUS DANTE, S. R. C. *a Secret.*

JOACHIM SORMANTI, *Subst.*

L. ✠ S.

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

11.

2 februarii 1960

S. CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS *approbat Statuta iam erectae Facultatis Philosophicae Quintens in Viceprov. Aequatoriana* (N. P. 1010/56/20).

12.

17 februarii 1960

SUMMUS PONTIFEX IOANNES XXIII *allocutionem habuit, adstantibus Em.mis Cardinalibus, multisque Praelatis et Athenaeorum Moderatoribus, quinquaginta expletis annis ex quo Pontificium Institutum Biblicum eius Decessor S. Pius X in Urbe erexit* (AAS. LII 152).

13.

25 februarii 1960

S. CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS *decreto n. 1330/59/6 erexit Institutum Superius Sacrae Theologiae in Seminario Regionali Tananarivensi, illudque aggregavit Facultati Theologicae Neapolitanae, cum iure tribuendi gradus tum baccalaureatus tum licentiae in Theologia ad normam approbatorum Statutorum* (AAS LII 492).

14.

Anno 1960

Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris.

12 ianuarii 1960 - R. P. GILBERTUS RAMANANTOANINA (Vcpr. Madec.) nominatur Episcopus tit. Acmoniae et Auxiliaris Exc.mi Xaverii Thoyer, Archiepiscopi Fianarantsoani.

- 17 aprilis 1960 — P. AEMILIUS JESUS RAMÍREZ (Pr. Colomb.) approbatur Rector Pontificiae Universitatis Xaverianae in Bogotá (*Rescr. S. C. de Seminariis*).
- 2 iunii 1960 — Exc. ANDREAS LEFEBVRE, S. I., evectus est ab Eccl. tit. Raphanotana ad Cathedralem Ecclesiam Kikwitensem (Congo).
- 2 iunii 1960 — Exc. ALFONSUS VERWIMP, S. I., evectus est ab Eccl. tit. Ucculensi ad Cathedralem Ecclesiam Kisantuensem (Congo) (AAS LII 375).
- 28 iunii 1960 — P. ANTONIUS WUYTS (Pr. Belg. Sept.) nominatur Consultor S. Congregationis pro Ecclesia Orientali (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).
- 10 augusti 1960 — P. VINCENTIUS CAPORALE (Pr. Neapol.) confirmatur Rector Pontificii Seminarii Campani (*Epist. S. C. de Seminariis*).
- 12 augusti 1960 — Exc. FERDINANDUS PERIER, S. I., hactenus Archiepiscopus Calcuttensis, nominatur Eccl. tit. Metrop. Rhoinensis (AAS LII 911).
- 22 augusti 1960 — P. APOLLINARIS MORÁN (Pr. Legion.) approbatur et confirmatur Rector Pontificiae Universitatis Comillensis (*Rescr. S. C. de Seminariis*).
- 19 decembris 1960 — P. HIERONYMUS D'SOUZA (Assist. Indiae et A. O.), nominatur Consultor S. C. de Propaganda Fide (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).

15.

Anno 1960

Nominati sunt secretarii, vel membra, vel consultores Commissionum ad praeparandum Concilium Vaticanum II Patres e Soc. Iesu qui sequuntur:

In Comm. Centrali:

Exc. ALFONSUS VERWIMP, Ep. Kisant. (Congo) — *membrum*.
Exc. ALBERTUS SOEGIJAPRANATA, Vic. Ap. Semarang (Indonesiam) — *membrum*.

A. R. P. IOANNES B. JANSSENS, Praepositus Generalis — *membrum*.

P. ALBERTUS VACCARI (Pr. Taur.) Instit. Biblici Romae — *consultor*.

In Comm. theologica:

P. SEBASTIANUS TROMP (Pr. Neerl.) Pont. Univ. Gregoriana — *Secretarius*.

- P. EDUARDUS DHANIS (Pr. Belg. Sept.) — Pont. Univ. Gregoriana — *membrum*.
 P. FRANCISCUS HÜRTH (Pr. Germ. Inf.) Pont. Univ. Gregoriana — *membrum*.
 P. FRANCISCUS DANDER (Pr. Austriae) Innsbruck — *consultor*.
 P. GUSTAVUS GUNDLACH (Pr. Germ. Or.) Pont. Univ. Gregoriana — *consultor*.
 P. HENRICUS DE LUBAC (Pr. Lugd.) Lyon — *consultor*.
 P. IOACHIMUS SALAVERRI (Pr. Legion.) Comillas — *consultor*.
 P. IOANNES WITTE (Pr. Neerl.) Pont. Univ. Gregoriana — *consultor*.

In Comm. de Episcopis et de dioecesium gubernatione:

- P. FELIX M. CAPPELLO (Pr. Rom.) Pont. Univ. Gregoriana — *membrum*.
 P. IACOBUS MARTEGANI (Pr. Ven.-Mediol.) Assist. Italiae — *consultor*.

In Comm. de disciplina cleri et populi christiani:

- P. IOSEPHUS GRISAR (Pr. Germ. Inf.) Pont. Univ. Gregoriana — *membrum*.
 P. EDUARDUS REGATILLO (Pr. Legion.) Madrid — *membrum*.
 P. IOSEPHUS CRAVEIRO DA SILVA (Pr. Lusit.) Visit. Brasil. — *consultor*.
 P. GODEFRIDUS HEINZEL (Pr. Austriae) Innsbruck — *consultor*.

In Comm. de religiosis:

- P. PETRUS M. ABELLÁN (Pr. Tolet.) Pont. Univ. Gregoriana — *membrum*.

In Comm. de disciplina Sacramentorum:

- P. RAYMUNDUS BIDAGOR (Pr. Tolet.) Pont. Univ. Gregoriana — *secretarius*.
 P. MICHAËL FÁBREGAS (Pr. Tarrac.) Pont. Univ. Gregoriana — *consultor*.
 P. MARCELLINUS ZALBA (Pr. Castell. Or.) Oña (Burgos) — *consultor*.

In Comm. de Sacra Liturgia:

- P. IOSEPHUS A. JUNGMAN (Pr. Austriae) Innsbruck — *membrum*.
 P. IOANNES HOFINGER (Pr. Extr.-Or.) Manila — *consultor*.
 P. HERMANNUS SCHMIDT (Pr. Neerl.) Pont. Univ. Gregoriana — *consultor*.

In Comm. de Studiis et Seminariis:

- P. PAULUS DEZZA (Pr. Ven.-Mediol.) Curia Gen. — *membrum*.

P. PAULUS MUÑOZ VEGA (Vicepr. Aequat.) Pont. Univ. Gregoriana — *membrum*.

Exc. LUDOVICUS MANRESA, Episc. Quezaltenango Guatemala — *consultor*.

P. LEOPOLDUS DENIS (Vicepr. Afr. Centr.) Mayidi (Congo) — *consultor*.

P. AEMILIUS JOMBART (Pr. Camp.) Toulouse — *consultor*.

P. STANISLAUS DE LESTAPIS (Pr. Franc.) Paris — *consultor*.

In Comm. de Ecclesiis Orientalibus:

P. MAURITIUS GORDILLO (Pr. Baet.) Inst. Orient. Rom. — *membrum*.

P. CLEMENS PUJOL (Pr. Tarrac.) Inst. Orient. Rom. — *membrum*.

P. ALPHONSUS RAES (Pr. Belg. Sept.) Inst. Orient. Rom. — *membrum*.

P. PELOPIDAS STEPHANOU (Pr. Lugd.) Inst. Orient. Rom. — *membrum*.

P. MICHAËL LAČKO (Vicepr. Slovak.) Inst. Orient. Rom. — *consultor*.

P. IOSEPHUS VALENTINI (Pr. Ven.-Mediol.) Milano — *consultor*.

In Comm. de Missionibus:

Exc. VICTOR SARTRE, Archiep. tit. Beroe (Madagascar) — *membrum*.

P. PASCHALIS D'ELIA (Pr. Neap.) Pont. Univ. Gregoriana — *membrum*.

P. HIERONYMUS G. D' SOUZA (Pr. Madur.) Assist. Ind. et As. Or. — *membrum*.

P. DOMINICUS GRASSO (Pr. Neap.) Pont. Univ. Gregoriana — *membrum*.

P. TIMOTHEUS L. BOUSCAREN (Pr. Chicag.) Proc. Gen. Soc. — *consultor*.

P. LUDOVICUS BUIJS (Pr. Neerl.) Pont. Univ. Gregoriana — *consultor*.

P. ALOISIUS CIVISCA (Pr. Iap.) Tokyo — *consultor*.

P. IOANNES STAFFNER (Vicepr. Belgau-Poon.) Poona — *consultor*.

P. AEMILIUS GATHIER (Pr. Madur.) Pont. Univ. Gregoriana — *consultor*.

In Comm. de Apostolatu Laicorum:

P. IOANNES HIRSCHMANN (Pr. Germ. Inf.) Frankfurt a. M. — *membrum*.

P. PAULUS LÓPEZ DE LARA (Pr. Mex. Sept.) Guadalajara — *membrum*.

P. ROBERTUS TUCCI (Pr. Neap.) Civiltà Cattolica, Roma — *membrum*.

P. GEORGIUS JARLOT (Pr. Lugd.) Pont. Univ. Gregoriana — *membrum*.

P. SALVATOR LENER (Pr. Rom.) Civiltà Cattolica, Roma — *consultor*.

In Secretariatu de prelo et spectaculis:

P. ALBERTUS MORENO (Pr. Colomb.) Assist. Amer. Lat. Sept. — *membrum*.

P. ANTONIUS STEFANIZZI (Neap.) Radio Vaticana — *membrum*.

P. HENRICUS BARAGLI (Pr. Rom.) Civiltà Cattolica, Roma — *consultor*.

In Secretariatu ad unionem christianorum fovendam:

Emmus Card. AUGUSTINUS BEA — *Secretariatum dirigit*.

P. CAROLUS BOYER (Pr. Tolos.) Roma — *membrum*.

P. MAURITIUS BEVENOT (Pr. Angl.) Heythrop — *consultor*.

P. GUSTAVUS WEIGEL (Pr. Neo Ebor.) Woodstock — *consultor*.

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE

16.

2 februarii 1960

De relationibus inter Pontificia Opera Missionalia et Promotores pro Missionibus Societatis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES ET MISSIONUM PROMOTORES

REVERENDI IN XTO PATRES,
P. XTI

His ultimis annis saepius dubia mihi proposita sunt de relatione nostra et Missionum nostrorum Promotorum cum Pontificiis Operibus Missionalibus. Libenter quaedam de hac re in mentem revocare et, ubi videbitur, magis explicare conabor.

Imprimis omnes Nostri qui quomodolibet de Missionibus curam habent, bene cognoscant maiora documenta quae huc spectant. Talia sunt: Declaratio Pro-Secretarii Generalis Pontificii Operis « a Propagatione Fidei », diei 9 iulii 1928¹, quam praedecessor meus R. P. Włodimirus Ledóchowski p. m. litteris diei 27 septembris eiusdem anni cum omnibus Provinciarum Praepositis communicavit², simul in memoriam revocans quae superiore anno 1927 die 15 augusti³ statuerat de « *Die Missionum* » fovendo et promovendo; necnon Instructio recentior a S. Congregatione de Propaganda Fide die 29 iunii 1952 data de apto modo pro Missionibus stipem corrogandi⁴.

Ad praxim autem nostram quod attinet, enixe desidero ut Nostri omnes grato et liberali animo instent apud omnes nostros

¹ AAS XX (1928) 226.

² AR VI 82 sqq.

³ AR V 676.

⁴ AAS XLIV (1952) 549.

alumnos omnesque fideles, qui ministeria nostra expetunt, opportuno modo fovere inscriptionem ad Pontificia Opera Missionalia « *a Propagatione Fidei* », « *a S. Petro Apostolo pro clero indigena* » et « *a S. Infantia* », necnon celebrationem efficacem « *Diei Missionum* » iuxta normas in praecitatis documentis datas. Praesertim inter alumnos nostrorum Collegiorum interque sodales Congregationum Marianarum, quas Nostri dirigunt, obtinere conemur ut omnes nomen dent Pontificiis Operibus Missionalibus eorumque obligationes spirituales et materiales fideliter adimpleant. Libenter etiam laudo generositatem illorum Collegiorum et Operum nostrorum, quae pecuniam « *De Missionum* » collectam integram, ne deductis quidem celebrationis expensis, Directoribus dioecesanis Pontificiorum Operum Missionalium tradere solent.

Bene etiam agnoscant velim Nostri praecedentiam, quam dicunt, quae illis Pontificiis Operibus competit. Quia omne opus quo universalius eo praestantius est in genere suo, illis Operibus est praecedentia universalitatis, cum auxilia sua extendant ad omnes Missiones a S. Congregatione de Propaganda Fide dependentes, neque cetera territoria ecclesiastice minus evoluta excludant. Insuper ornantur vera praecedentia honoris, cum ab ipsis Summis Pontificibus electa sint tamquam specialia Apostolicae Sedis instrumenta ad iuvandas Missiones destinata. Semper etiam memores simus gratitudinis quam Pontificiis Operibus Missionalibus debemus ob liberalia subsidia Missionibus operibusque missionalibus nobis concreditae elargita. His omnibus consideratis vehementer exopto ut nostrae relationes cum Pontificiis Operibus Missionalibus semper prae se ferant illam religiosam notam gratitudinis et modestiae S. Patri Nostro Ignatio tam caram.

Minime autem exspectare nobis licet ut Pontificia Opera Missionalia omnem curam necessitatum materialium Missionum sibi assumant. Multum abest! Horum enim Operum proprium est auxilia praestare, nullo autem modo assumere veram responsabilitatem de Missionum necessitatibus materialibus. Illam responsabilitatem Sancta Sedes modo explicito nobis imposuit, cum territoria vel opera missionalia nobis committens declarare soleat nostram fore obligationem procurandi homines et media necessaria, quae utraque sine semper crescenti pecuniae vi procurari nequeunt. Ex illa obligatione sequitur non solum quoddam ius, sed vera obligatio quaerendi illam necessariam vim pecuniae, cum luce clarius sit neque Sanctam Sedem lateat tales divitias ad manus nobis non esse, qui ne formationis quidem ipsorum nostrorum iuvenum expensa ex propriis foundationibus sustinere possumus. Oportet igitur ut a generosis christifidelibus in munere nostro adimplendo adiuvemur, utque eos ad id praestandum aptis modis moveamus

et alliciamus. Summi Pontificis ideo voluntati obtemperamus Eiusque Missiones, in quantum explicit nobis concreditas, provehimus cum pro illarum necessitatibus stipem necessariam corrogare conamur.

Talis igitur nostra actio vel « propaganda » non solum licita esse censenda est, sed et necessaria, neve ullo modo extra normas consuetas vagare. Immo ab ipsa Directione Pontificiorum Operum Missionalium supponitur et desideratur, cum ipsa de omni necessitate materiali Missionum respondere neque possit neque velit. Patet etiam munus illud conquirendi stipem Missionibus a Sancta Sede nobis concreditis necessariam, nobis explendum non esse tamquam mandatariis Pontificiorum Operum Missionalium, sed ex virtute ipsius voluntatis Summi Pontificis qui illas Missiones illaque opera nobis evolvenda commisit.

Ex altera autem parte Nostri in stipe corroganda semper et ubique cum omni prudentia procedant oportet, evitantes quidquid confusionem cum actione universaliori Pontificiorum Operum Missionalium gignere possit, religiose observantes normas quas S. Congregatio de Propaganda Fide et singuli locorum Ordinarii in hac re iuste et sancte statuerunt⁵. Semper etiam memores simus non esse media efficaciora ad dissipanda praeiudicia et errores circa nostram propagandam missionalem quam religiosam modestiam et humilitatem in exponendis nostris rationibus.

Hanc nactus occasionem, libenter et ex toto corde maximas ago gratias omnibus nostris Promotoribus Missionum, ceterisque omnibus qui cum vero zelo suique sacrificio curam gerunt de Missionibus. Praesertim enim vestri indefessi labores tanta tamque necessaria auxilia spiritualia et materialia nostris missionariis afferunt. Vestrum munus, naturae nonnumquam difficile immo et taediosum, verissimum tamen est opus caritatis eximiae, quod unice dirigitur ad dilatandum Christi Regnum, ad animas salvandas. Pergatis igitur velim quaerere, rogare, mendicare illa auxilia Missionibus, numquam autem obliviscentes Deum esse qui incrementum dabit; quare auxilia spiritualia, etiam inter maxime urgentes necessitates materiales, manent primum necessarium, etsi non unicum!

Vobis omnibus grato et paterno animo benedicens, commendo me ss. SS. precibusque vestris.

Romae, die 2 februarii 1960,
in festo B. M. V. Purificatae.

Omnium vestrum servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

⁵ Cfr. etiam CIC canones 621-624.

17.

16 februarii 1960

*Rescripta communicantur de quibusdam liturgicis facultatibus.
De mittenda relatione de Institutione Pastoralis in Tertia
Prob.*

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Mandante Patre Generali, cum Ra Va communico tria Rescripta Sanctae Sedis:

1) Rescriptum S. Congregationis de Religiosis die 9 februarii huius anni datum (Prot. N. 178/50), quo conceditur ad aliud decennium prorogatio indulti vi cuius in nostra Societate prima vota simplicia, exacto Noviciatu, emitti possint etiam extra Noviciatus domum. Pater Generalis omnibus Superioribus Maioribus iam nunc concedit ut, si adiuncta id postulent, hanc facultatem adhibeant, servata tamen condicione ut adnotatio fiat in regesto professionum singulis vicibus, quibus indultum adhibetur¹.

2) Rescriptum S. Congregationis Rituum die 19 ianuarii huius anni datum (Prot. N. S. 14/960), quo ad proximum quinquennium in Oratoriis Domorum nostrae Societatis Exercitiis Spiritualibus tradendis benedictio Candelarum in festo Purificationis B. M. V. et Cinerum die prima Quadragesimae peragi queat iuxta Memoriale Rituum Benedicti Papae XIII. Pater Generalis concedit hanc facultatem omnibus nostris Domibus Exercitiorum, dummodo condiciones in rescripto appositae servari possint. Rae Vae autem erit in annua Domorum visitatione vel alia occasione videre utrum « certo constet in dictis Oratoriis decori ac reverentiae sacrorum Mysteriorum satis esse consultum », et pro sua conscientia hanc facultatem concedere vel negare, prout sibi in Domino videbitur².

3) Rescriptum S. Congregationis Rituum die 20 ianuarii huius anni datum (Prot. N. S. 13/960), quo ad aliud quinquennium prorogatur facultas communicandi cum quibuslibet Sacerdotibus idoneis potestatem benedicendi Aquam S. P. Ignatii atque subdelegandi Praepositos Provinciarum ac Superiores Missionum ad hanc potestatem concedendam. Pater Generalis hanc facultatem cum Nostris communicat eodem modo eisdemque condicionibus atque anno 1919 concessa est³.

¹ Cfr. AR III 218; XI 800.

² Cfr. AR XI 650.

³ Cfr. AR III 15, 16.

Hanc nactus occasionem Rae Vae in mentem revoco id quod Pater Generalis in Instructione de Anno institutionis pastoralis die 31 maii 1957 data statuit, ut scilicet, triennio experimenti labente, « referant Provinciales et Instructores de fructu percepto et de opportunis forte inducendis mutationibus » ⁴. Velit igitur Ra Va suam relationem de hac re praeparare atque Patrem Instructorem de eadem obligatione monere, ita ut utraque relatio ante diem 1 maii Romam perveniat.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 16 februarii 1960.

Rae Vae
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

18. 21 martii 1960

*Communicatur facultas de praecepto confessionis annuae et
Communions paschalis in Missionibus et Exerc. spir.*

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Generali, cum Ra Va communico Rescriptum Sacrae Congregationis Concilii die 2 februarii datum (Prot. N. 49362/D), quo ad aliud quinquennium prorogatur facultas de adimplendo praecepto annuae confessionis et Communions Paschalis in sacris missionibus ad populum vel in Exercitiis Spiritualibus a Nostreis, quocumque anni tempore traditis ¹.

Velit Ra Va id cum iis, quorum interest, opportuna ratione communicare, simul advertens eandem clausulam perdurare de consensu Ordinariorum locorum.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 21 martii 1960.

Rae Vae
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

⁴ AR XIII 219.

¹ Cfr. *Elenchus Facultatum* n. 11.

R. P. Ioannes L. Swain nominatur Vicarius Generalis temporaneus adiutor Patris Generalis.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Feliciter per Dei bonitatem crescente numero sociorum Societati ascriptorum, crescente praesertim zelo novorum operum, quae requirit hodiernus status Ecclesiae in non paucis regionibus, crescit in dies onus laboris Praepositi Generalis. Quod Congregatio Generalis XXX ex una parte benigne levare conata est (d. 30), ex altera tamen parte non potuit non augere, assignando varios labores necessarios, immo urgentes, diligenter perficiendos. Et quamquam suavit ut Pater Generalis opera Commissionum virorum peritorum uteretur, efficere tamen non potuit quominus ipsi Generali incumberet laborem harum Commissionum aliquatenus dirigere, et certe accurate recognoscere per seipsum antequam ultima manus ei imponeretur, resque in Commissione praeparatas suas faceret et servandas Societati promulgaret.

Aliqua a Congregatione commendata iam executioni dari potuerunt. Promulgatae sunt novae Regulae Fratrum Coadiutorum¹ atque missa ad Societatem Instructio, qua normae de Fratribus in Congregatione decretae in usum aptarentur²; datae normae de Litanis Sanctorum recitandis³; de legendis ad mensam Regulis⁴; de Liturgia eiusque usu⁵. Pauca haec sunt; ad plura perficienda otium requisitum deficit.

Iam fere parata sunt, deficiente tantum ultima revisione a Praeposito Generali, nova editio Collectionis Decretorum, emendata ad normas Congregationum XXVIII, XXIX et XXX; novum Summarium Constitutionum Cfr. CG XXX, d. 8, 3; actu parantur Instructio de studiis Iunioratus (d. 15), Regulae scholasticorum in magisterio versantium (d. 14, 2), Enchiridion spirituale (d. 9. 1, b), nova Instructio de administratione temporali (d. 23, 2); schema futuri iuris nostri de paupertate (d. 22); hoc ultimo praesertim summe

¹ CG XXX, d. 13.

² AR XIII 438 ss.

³ CG XXX, d. 10, 4, e; AR XIII 434 ss.

⁴ *Ibid.* d. 8, 4; AR XIII 436 s.

⁵ CG XXX d. 16, 4; Instr. et Ordin. 25 dec. 1959 AR XIII 638-675.

laboriosum est, nec pro rei gravitate perfici potest sine continua fere opera ipsius quoque Praepositi Generalis.

Nonnulla alia sunt, minoris tamen momenti si cum reliquis comparentur, quibus nondum manum admovere potui.

Onus dirigendi et perficiendi hos labores, si vel solum foret, vires unius hominis facile totas requireret. Quid autem quod simul cum labore cotidiana administrationis totius Ordinis illorumque negotiorum extraordinariorum quae nequeunt non occurrere (et bene gravia occurrunt), iussa Congregationis sine nimia mora complere totius Societatis interest?

Mihi proinde diu multumque cogitanti et oranti, semel iterumque auditis Patribus Assistentibus, visum est ad institutum recurrere quod ipse sanctus Ignatius satis praevidit, Vicarii generalis scilicet adiutoris⁶. Causae quidem quas recenset sanctus Ignatius ad illum constituendum, ad litteram non verificantur; per singularem Dei bonitatem, vires Praepositi Generalis, proficiente aetate, nec minus validae nec minus expeditae ad laborem hucusque factae sunt. Ex analogia tamen, — onus nempe nimium factum est pro unius huius viri humeris, — et attento decreto 71 Congregationis XXX, res omnino conformis non tantum sanae rationi et prudentiae, sed ipsi Instituto Societatis mihi visa est. Decretum 71 ultimae Congregationis explicite agnoscit Praeposito Generali facultatem quam decessores mei aestimarunt sibi iam competere ex ipsis Constitutionibus, Vicarium generalem *sibi substituendi* cum extraordinarium negotium pertractandum venit; a fortiori ut videtur licet Vicarium generalem non quidem « sibi substituere », sed sibi *in adiutorem* assumere.

Haud facile iam nunc definitur per quantum tempus tale adiutorium opportunum praevideatur; certe donec absoluti erunt praecipui labores a Congregatione XXX mihi commissi. Onus autem inter Vicarium et Praepositum Generalem sic fere dividendum praevideo: Vicarius, dirigente Generali, exsequatur delegata iurisdictione ea quae ad administrandam Societatem pertinent, Generalis autem sibi ipsi servet ea quae ad eam gubernandam ordinantur. « Administrare » voco negotia cotidiana et ordinaria expedire, « gubernare » autem normas generales praescribere, negotia graviora atque perpetua dirimere; quae « gubernatio », ut monet sanctus Ignatius, requirit ut Generalis plurimum tempus dare possit orationi, considerationi, deliberationi cum Assistentibus et officialibus⁷; quod in hodierna rerum condicione non tantum difficile sed fere impossibile effectum est. Haud sapiens foret velle Ordinem 34.000

⁶ Cfr. *Const. P. IX c. 4 n. 6* [773].

⁷ *Const. P. IX c. 6 n. 13* [809].

amplius sociorum eadem ratione gubernare qua regebatur cum 1.000, 5.000 vel etiam 15.000 sociorum numerabat.

Propterea de hoc gravi negotio, quod ad maius bonum totius nostrae Societatis eiusque ministeriorum plurimum conferre poterit, ab omnibus Provinciarum Praepositis iudicium petivi; quibus omnibus ad normam Constitutionum P. IX c. 4 n. 6 [773] libenter consentientibus, mihi visum est sine ulteriore mora ad Vicarium Generalem constituendum procedere.

Re igitur Domino Nostro in oratione saepius commendata, cum Praepositi Provinciarum suum consensum simul dederint etiam de persona eligenda, universam Societatem his ipsis litteris certiore facio me Vicarium Generalem adiutorem hodie elegisse

R. P. IOANNEM SWAIN

Assistentem Angliae, qui ab hac die, donec aliud statuendum videbitur, mecum ordinariam administrationem Societatis iuxta normas supra expositas delegata iurisdictione curabit.

Quod ad litteras de negotiis vel ex officio, sive a Superioribus vel officialibus sive a privatis, ad Generalem mittendas attinet, nihil in praxi hucusque servata est immutandum: omnes litterae ad Generalem dirigantur, non ad Vicarium, quamquam hic responsa de ordinariis rebus dabit; de laboribus inter Generalem et Vicarium dividendis necnon de modo litteras acceptas in nostra Curia tractandi normas aptas statuendas curabo.

Nihil igitur restat, carissimi Patres Fratresque in Christo, nisi ut omnium vestrum sanctis Sacrificiis et precibus felicem huius negotii successum et simul me meumque Vicarium Generalem enixe commendem.

Romae, die 22 aprilis 1960,
in festo B. M. V. Reginae Societatis Iesu.

Omnium vestrum servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

20.

21 maii 1960

R. P. Haroldus Small Assistens Americae Sept. et R. P. Thomas Byrne Substitutus Assistantis Angliae nominantur.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Nominato die 22 aprilis huius anni Vicario Generali adiutore R. P. Ioanne L. Swain, opportunum iudicavi procedere ad Substitutum Assistantis Angliae ad tempus constituendum, qui loco Patris Swain, ex analogia « absentis »¹ labores Assistantiae ferat, ne vires et labor Patris Vicarii, oneri Assistantis magnae Assistantiae onere totius Societatis administrandae addito, detrimentum patiantur.

Accedit quod R. P. Vincentius A. McCormick, cuius status valetudinis medicum sollicitum tenebat et in deterius mutatum iri videbatur nisi quieti et vitae minus constrictae indulgere sineretur, litteris die 7 februarii huius anni munus Assistantis et Admonitoris Generalis deponendum mihi obtulit, cum sentiret se, 75um aetatis mox ingressurum, exigentiis laboris pro illa florente Assistantia simul cum officio Admonitoris debito modo respondere diutius non posse.

Itaque, auditis reliquis Patribus Assistantibus iisque ad unum assentientibus, sincero autem omnium dolore, pro facultate Praeposito Generali in Constitutionibus², et Congregationum Generalium decretis³ collata, P. Vincentium A. McCormick munere Assistantis, quod sapientia, moderatione, caritate eximius magna cum sinceritate, rectitudine et modestia simulque singulari erga Societatem eiusque Praepositum fidelitate per amplius tredecim annos sustinuit, itemque munere Admonitoris Generalis, quod eadem cum fidelitate ab anno 1954 implevit, exonerandum esse decerno et exoneratum declaro, ei nomine universae Societatis maximas ex corde gratias referens ob tantum servitium in commune bonum collatum.

Quod reliquum est, cum de Substituto Assistantis Angliae et novo Assistente Americae constituendis omnia fuerint peracta quae in Constitutionibus⁴ et Congregationum Generalium decretis⁵ ea de

¹ *Const. P. IX c. 5 n. 3 [781].*

² *Const. P. IX c. 5 n. 3 [781].*

³ *Coll. Decr. d. 269 § 2, 4°.*

⁴ *Const. P. IX c. 5 n. 3 [781].*

⁵ *Coll. Decr. d. 269.*

re praescribuntur, Ram Vam his litteris certiore facio R. P. Thomam Byrne, e Provincia Hiberniae, hactenus Superiorem Regularem Missionis Hongkongensis, Substitutum Assistantis Angliae, atque R. P. Haroldum O. Small, e Provincia Oregoniensi, hactenus Rectorem et Instructorem in Port Townsend Domo Tertiae Probationis S. Ignatii, Assistantem Americae rite esse constitutos. De novo autem Admonitore Generalis constituendo postea agetur.

Hae litterae proximo die 31 maii 1960, festo Beatae Mariae Virginis Reginae, in omnibus domibus ad mensam legantur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 21 maii 1960,
in festo S. Andreae Bobola.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

21.

30 maii 1960

De itineribus in familiam casibus peculiaribus occurrentibus.

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

.....

Numerus 247 Epitomes Instituti de itinere in familiam, cum casus peculiare occurrunt, benignius quam severius interpretandus est. In iubilaeo 50 vel 60 annorum matrimonii, qui eventus potius raro occurrit, haud ita difficile concedam ut filius parentes senescentes adeat. In gravi morbo fratris vel sororis, qui spirituali adiutorio indigeant, Praepositus Provincialis ne sit severior quam cum agitur de externis quibusvis. Si quis bonam spem nutrit se animam in extremis positam ad Deum reducere posse, facile etiam itinera ad hoc efficiendum aggredietur. Spiritus consilii Praepositum illuminabit ut in huiusmodi casibus debita moderatio servetur; non enim ab extremis terrae Nostri sunt revocandi, spreto omni spiritu paupertatis; sed moderatio rationi consentanea servetur oportet. Ubi tempus suppetit recurrendi ad Generalem (uti plerumque accidit pro parentum iubilaeo), secundum Institutum facultas a Generali petatur.

JOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

22.

5 iunii 1960

Decretum de erectione Prov. Buffalensis, seiunctae a Prov. Neo Eboracensi.

D E C R E T U M

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Provincia Neo Eboracensis, quae abhinc septemdecim annos a Provincia Marylandiae separata sui iuris constituta est, copiosa benedictione benignissimi Domini Nostri continenter perfruens, numero ita aucta est ut, etiam post erectionem Provinciae Philippinae, ad quam ineunte anno 1958 plus trecenti socii transcripti sunt, nunc fere millequadringentos socios numeret. Multitudine quoque ac momento opera et ministeria, quibus tot socii occupantur, pariter creverunt et usque crescunt, quorum recentissimum nominare liceat, curam nempe anno superiore susceptam illorum operum quae Societati in Insula Portoricensi erant commissa.

Propterea magis in dies apparuit utilitas, si non necessitas, administrationis dividendae ne felix Provinciae progressus ullo modo impediatur. Cum vero intra spatium comparate parvum civitatis Neo Eboracensis congeratur hodiernae Provinciae maior pars et hominum et coeptorum, quibus opera quoque civitatis Caesariensis naturali quodam vinculo coniunguntur, haud sine difficultate inveniri potest divisionis ratio quae respondeat necessitatibus omnium operum per totum Provinciae territorium sparsorum eorumque ordinatae evolutioni secure provideat, eo magis quod vocationes in parte septentrionali Provinciae, quamvis multum pro futuro promittant, nondum abundanter suppeditant. Nobis autem visum est iam nunc procedere ad eam divisionem qua pars numero minor Provinciae, quae pro exigentiis occurrentibus ab altera parte hominibus commodatis interim adiuvabitur, non solum opera iam existentia bene curare possit, sed etiam ad sibi vocationibus excitandis et colendis quam copiosissime providendum ulterius stimuletur.

His igitur omnibus attente consideratis divinoque lumine enixe implorato, auditis Praeposito Provinciae Neo Eboracensis eiusque Consultoribus, necnon aliis eiusdem Provinciae Patribus gravioribus, Patribus quoque Assistentibus in consilium adhibitis, pro ea potestate quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis nobis conferunt, haec quae sequuntur in Domino decernimus:

Provinciam Neo Eboracensem in duas pleni iuris Societatis

Iesu Provincias dividimus, alteram Neo Eboracensem etiam in posterum nuncupandam, alteram, qua etiam pristina illa Missio eiusdem nominis recolitur, Buffalensem nominandam, utramque cum omnibus iuribus et officiis quae ceteris Societatis Provinciis iuxta nostrum Institutum competunt.

Novae Provinciae Buffalensi, quod ad Societatem eiusque gubernationem attinet, territorium tribuimus quod complectuntur Dioeceses Buffalensis, Roffensis, Syracusensis, Albanensis, et Ogdenburgensis; reliquum vero territorium, id est, quod comprehenditur Archidioecesibus Neo Eboracensi et Novarcensi atque Dioecesibus Brukliniensi, Petropolitana in Insula Longa, et Patersonensi, necnon territorium separatam Insulae Portoricensis Provincia Neo Eboracensis retinebit. Insulam autem parvam, cui est vulgatum nomen Fishers Island, ante tres annos a Dioecesi Brukliniensi separatam et Dioecesi Norvicensi tributam, territorio Provinciae Novae Angliae adiungimus.

Missio Carolinensis et de Marshall Provinciae Buffalensi conceditur ab ipsaque in posterum dependebit. Provincia autem Neo Eboracensis etiam pro futuro Provinciam Philippinam, quamvis iuridice independentem, sibi peculiari modo commissam et sustinendam habebit.

Praeter Neo Eboracensem Domum Scriptorum et Periodicum « Jesuit Missions », quae omnibus Assistentiae Americae Provinciis communia sunt, domus utrique Provinciae Buffalensi et Neo Eboracensi, simul cum Provincia Marylandiae, communes erunt Auriesvillensis Domus Tertiae Probationis Dominae Martyrum, Monroensis Domus Valetudinaria SS. MM., Isaaci Jogues et Sociorum, Shrub Oak Collegium Nostrorum S. Ignatii Loyolae, necnon, in territorio Provinciae Marylandiae, Woodstockense Collegium Nostrorum SS. Cordis Iesu. Port Kent Villa Loyolae autem solis Provinciis Buffalensi et Neo Eboracensi posthac erit communis. Ceteras vero domos omnes, cum ipsarum bonis et iuribus et obligationibus, sive iam conditas sive posthac condendas, intra fines supra descriptos unaquaqueque Provincia obtinebit, salva tamen conventionione oeconomica ineunda.

Ad res pecuniarias quod attinet, Praepositi ambarum Provinciarum cum suis Consultoribus communi consilio inter se conferant atque conventionem de divisione honorum temporalium nobis approbandam proponant.

Socii hodiernae Provinciae Neo Eboracensis, etiamsi aliis Provinciis vel Viceprovinciis vel Missionibus sunt in praesens applicati, Provinciae Buffalensi pleno iure adscribantur si in huius territorio nati sunt vel, si extra hodiernae Provinciae fines nati, tempore ingressus in Societatem domicilium stabile in illo habuerunt; et vicissim iuxta eandem normam ceteri socii novae Provinciae

Neo Eboracensi maneant adscripti. Ii vero socii, qui intra territorium hodiernae Provinciae Neo Eboracensis nec nati sunt nec domicilium stabile tempore ingressus habuerunt, alterutri Provinciae assignentur prout duobus Praepositis Provincialibus fraterna conventionem videbitur.

Socii vero, qui nunc stabiliter laborant intra territorium alterutrius Provinciae ad quam iuxta normas supra expositas posthac non habebuntur adscripti, ibidem applicati maneant quamdiu, etiam ad plures annos vel ad totam vitam, bonum animarum et progressus operum apostolicorum id requirent, neque in propriam Provinciam revocentur nisi de mutuo utriusque Provinciae Praepositorum consensu. Ii autem socii ex alienis Provinciis, qui Provinciae Neo Eboracensi nunc sunt applicati, utricumque novae Provinciae applicati maneant in qua ministerium vel officium stabili ratione exercent.

Quo denique securius exigentiis Collegiorum Provinciae Buffalensis interim provideatur, Praepositi Provinciales nostrae approbationi subiciant conventionem, qua ad decennium Provincia Neo Eboracensis certum numerum sociorum, qui ad Provinciam Buffalensem applicandi sint singulis annis cedit.

In mutui amoris gratiaeque memoriae testimonium socii omnes, qui ad hodiernam Provinciam Neo Eboracensem hucusque pertinebant, etiam post peractam divisionem, per decennium usitata pro defunctis suffragia inter se persolvant. Quae autem conventio, decennio expleto, renovari poterit, prout Praepositis Provincialibus videbitur.

Dubia autem, si quae occurrant de hoc decreto in executionem mandando, nobis proponantur solvenda.

Hoc nostrum decretum proximo die 21 iunii 1960, in festo Sancti Aloysii, in omnibus domibus utriusque Provinciae secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim obtineat.

Quod reliquum est, enixe precamur ut Deus Dominus Noster, intercedente Beatissima Virgine Maria et deprecantibus Sanctis nostris Martyribus Isaaco, Ioanne eorumque Sociis, una cum Sancto Aloysio, ea quae decrevimus rata habere dignetur atque utriusque Provinciae sodales omnes Sui Spiritus Sancti illustratione dirigat cunctaque eorum ministeria fructibus copiosis usque cumulet ad Suam maiorem gloriam.

Datum Romae, die 5 iunii 1960,
in festo Pentecostes.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

De regimine Vicepr. Madecassensis sub uno Praeposito Viceprovinciae.

D E C R E T U M
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Cum die 25 decembris 1957 erecta est independens Viceprovincia Madecassensis, simul cum Viceprovinciali constituti sunt duo Superiores Regionum cum potestate Superioris Maioris a Viceprovinciali delegata. Ratio enim habenda erat distantiae locorum et morum, ut notatur in Ordinatione diei 6 martii 1958, *De munere Superioris Regionum aliquatenus autonomarum intra Viceprovincias independentes constituendarum.*

In Madecassensi autem Viceprovincia, post duos annos huius regiminis, passim percipitur desiderium cuiusdam gubernationis magis simplicis magisque efficacis. Propterea, auditis Praeposito Viceprovinciali Superioribusque Regionum, cum respectivis eorum Consultoribus, necnon Provincialibus Campaniae, Tolosanae, Siciliae et Taurinensis Provinciarum, haec quae sequuntur decerno:

1. Madecassensis Viceprovincia independens ab unico Superiore Maiore gubernatur, qui est Praepositus Viceprovinciae.

2. Domus religiosae omnes gubernantur a Superiore locali directe dependenti a Praeposito Viceprovinciae.

3. In iis quae ad vitam religiosam pertinent, missionarii Praefecti Stationum et Parochi dependent a Superiore Residentiae in quam singulis mensibus conveniunt ad recollectionem spiritualem et ad collationem casuum conscientiae, necnon ad necessarias facultates petendas aut renovandas. Superior localis singulos subditos bis vel ter in anno visitabit. Optandum vero, immo fere necessarium est ut interdum ipse Praepositus Viceprovinciae omnes omnino Stationes et missionarios visitet, praeterquam quod eisdem semper patere debet facilis aditus, litteris vel etiam persona, ad Praepositum. Res ita fere vel simili modo ordinari posse videtur, si uno anno Praepositus aliquas Stationes, sequenti alias, tertio reliquas adeat, ut et homines et res totius territorii etiam per seipsum noscat.

4. De opibus ex Provinciis matribus in Viceprovinciam missis per se disponit Viceprovincialis salva semper, ut patet, intentione donantis. Plerumque tamen opes ex Provincia matre missae ei regioni tribuat quae Provinciae mittenti peculiari modo commen-

data est. Oeconomum Viceprovinciae adiuvant duo Vice-Oeconomi, unus pro regione septentrionali, alter pro regione meridionali, secundum facultates ipsis a Viceprovinciali concessas.

Hoc nostrum decretum proximo die festo Sancti Patris Nostri Ignatii, 31 iulii 1960, in omnibus Viceprovinciae Madeassensis domibus secundum morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam suam vim exserere incipiat.

Quod ad maiorem cordium unionem maioremque actionis unitatem, per Spiritus sui infusionem fovere dignetur Dominus Noster Iesus Christus.

Datum Romae, die 5 iunii 1960,
in Dominica Pentecostes.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

24.

21 iunii 1960

De Tertia Probatione monita et consilia quaedam in memoriam revocantur.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum in plerisque Societatis regionibus instet proximus annus academicus, Ram Vam attentam facere mihi liceat ad aliqua quae ad Tertiam Probationem spectant, quippe quae sit tanti momenti, his praesertim diebus, ad formationem Nostrorum perficiendam.

Ante omnia velim Ra Va attente relegat, v. g. tempore « considerationis », Monita quae de hac re dedi, auditis omnibus Instructoribus Societatis Romae congregatis, atque Instructionem de Anno Institutionis pastoralis, apud AR XIII 208 ss. Mihi enim satis constat nonnullas ex rebus quae ibi commendantur, alicubi pro infirmitate humana, iam in oblivionem abiisse.

Praeterquam quod inter illa Monita praecipuum quoddam inserebam de recolenda integra formatione ascetica et spirituali Nostrorum, num respondeat normis institutionis solidae et plenae

qualis in Societate requiritur, advertebam finem Tertiae Probationis, etiam post promulgatam Instructionem Sanctae Sedis de Anno Institutionis pastoralis, ex intentione eiusdem Sanctae Sedis eundem prorsus manere quem S. P. Ignatius descripserat: profectum nempe in humilitate et abnegatione universi amoris sensualis, voluntatis et iudicii proprii, et maiorem cognitionem et amorem Dei¹. Errant proin cari illi Patres qui, laudabili quidem zelo incensi at minore prudentia et sapientia ducti, velint in Tertia Probatione sese ad vitam apostolicam parare praesertim assiduo exercitio ministeriorum. Eis pro eorum et animarum bono obsistendum est, eosque paterne cogere oportet ut sese conforment intentioni et rationi agendi Societatis.

Aliquando nec Tertianis ipsis nec immo eorum Superioribus satis ob oculos versatur Tertiam Probationem esse veram « probationem », ad instar noviciatus. Qui in ea non satisfaciunt, Societati non satisfecerunt, nec ad ultima vota proponi possunt. Restat proinde aut ut annum probationis repetant, idque cum satisfactione plena Societatis, aut ut bona nostra pace et caritate ad vitam liberiolem, puta in clero saeculari transeant. Error foret gravis, — qui non ita raro auditur, — nos Religiosos, quos per 15 et amplius annos in Societate servavimus, in perpetuum servare debere, quidquid demum est de eorum ratione agendi parum religiosa. Nihil magis contrarium menti sancti Patris Ignatii, uti patet legenti Constitutiones. Qui probationibus Societatis usque ad ultimam non satisfacit, ad eam aptus iudicari non potest. Nonne etiam in oculis Domini magis praestat sacerdos saecularis officiis sui status fidelis, quam sacerdos Religiosus, officiis proprii status, inter quae computatur vita sub Regula oboediens, habitualiter infidelis?

Ne proinde haesitet Ra Va cum videt, in Tertia Probatione, integrum iugum vitae Societatis alicui esse iusto durius, ei consilium dare in pace abundi. Securius animae saluti incumbet et ad maiorem perfectionem caritatis perveniet si gratiae in alio vitae statu fideliter cooperetur.

In casibus autem minus gravibus, ne cunctetur Ra Va si oportebit applicare id quod monet Epitome Instituti, n. 438: « Qui in hac probatione non proficerent, mature educantur et alibi in humilibus officiis exerceantur, postea denuo ad eandem mittendi ». Haud semel eheu vidi Tertiam Probationem exiguum vel vix ullum fructum dedisse, quia unus alterve, assiduus querelis et ratione agendi pervicaci plurimorum animos turbavit, et contra Instructorem vel contra ipsam Societatem commovit. Qui si ab initio fuisset ex Probatione advocatus, haec ceteris fructum tulisset qualem op-

¹ Cfr. *Const. P. V*, c. 2, n. 1 [516].

tant Constitutiones. Paterna gubernatio firmitatem supponit: quis potest dici bonus paterfamilias qui filiis in omnibus rebus quas sibi libet conivet, nec unquam eos auctoritate compescit ut recto tramite incedere cogantur? « Paterna » gubernatio serena sit, benigna, longanima, misericors, at recta: « Eo modo didicerit rectitudinem ac severitatem necessariam cum benignitate et mansuetudine miscere ut nec se flecti sinat ab eo quod Deo ac Domino nostro gratius fore iudicaverit; et tamen filiis suis, ut convenit, compati noverit ... »².

Nec plura. Unctio Spiritus Sancti Ram Vam rationem docebit qua haec Probatio id fiat quod ex intentione sancti Ignatii sit oportet: corona et ultima perfectio formationis Societatis.

Romae, die 21 iunii 1960,
in festo S. Aloysii.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

25.

22 iunii 1960

De erectione Congregationis Marianae in « locis curae Societatis commissis »: interpretatio.

AD P. LUDOVICUM PAULUSSEN
PRAESIDEM SECRETAR. CC. MM.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Rae Vae epistola agebat de competentia in erigendis Congregationibus Marianis.

In Constitutione Apostolica « Bis saeculari » legitur Ordinarium competentem ad legitimam Congregationem Marianam erigendam esse Praepositum Generalem « in locis propriis Societatis Iesu aut eius curae commissis ». Cum in hac postrema clausula interpretanda detur apud NN. diversitas, operae pretium esse duxi hanc normam *practicam* dare, omnibus NN. tenendam. In locis ita

² *Const. P. IX c. 2 n. 2* [727].

Societatis Iesu curae commissis, ut non subsint *plena*e eius directioni, ad Congregationem Marianam ibidem erigendam recurratur ad Ordinarium loci.

.....

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

26.

10 augusti 1960

De duabus dissertationibus circa Societatem eiusque ministeria.

AD QUOSDAM SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ab aliquo iam tempore in variis locis privatim transcribitur et spargitur aliqua dissertatio cui titulus « Progressio seu evolutio Societatis » (alias « Progressus an evolutio Societatis »).

Haec lucubratio, quae inscio auctore et contra eius intentionem publici fere iuris facta est in nonnullis Provinciis, cum agat ex professo de Instituto Societatis, non poterat spargi sine facultate Generalis¹. Talis autem facultas nec concessa nec petita fuit.

Cum praeterea eo tendat dissertatio ut ostendatur Institutum hodiernum Societatis² non esse conforme primigenio atque genuino nostro spiritui, ac proinde de facto minuat aestimationem Instituti, curet Ra Va ut, vitato quantum fieri potest scandalo atque rumore publico (ne res peiores fiant quam nunc sunt), omnia exemplaria istiusmodi dissertationis e manibus Nostrorum retrahantur atque sine exceptione destruantur.

Poterit quivis ex Nostris de argumento dissertationis, si sibi videbitur, adire Congregationem Generalem, vel Praepositum Generalem, vel altiore auctoritatem; permittere autem non possum ut in Societate directe vel indirecte spargatur spiritus inobedientiae et minor aestimatio ministerii « ex primariis Societatis ..., a Summis Pontificibus saepe laudati, et cui Societas proprium incrementum et fructum animarum conspicuum debeat »³.

Eadem opportunitate Ram Vam moneo me ordinasse ut dis-

¹ *Epit. Inst.* n. 879 § 2, ex *Coll. Decr.* 295 § 2.

² *Coll. Decr.* 131; apud *Epit.* 376.

³ *Coll. Decr.* 131; *Epit. Inst.* n. 376.

sertatio ad Lauream Patris Stephani Miecznikowski, S. I., «*Ministerium Verbi Dei; introductio in conceptum apostolatus Ignatiani*», ex prelo Universitatis Gregorianae anno 1960 excussa et publici iuris facta, e commercio retraheretur, ob easdem causas de quibus supra. E bibliothecis proinde Nostrorum, si istic delata est, auferatur, nec ullo modo ulterius diffundi permittatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, 10 augusti 1960

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

27.

15 augusti 1960

Decretum quo erigitur Keralensis Viceprovincia independens, seiuncta a Prov. Madurensi.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Quantae sint mutationes non solum in adiunctis politicis Indiae, sed etiam in ipsius Societatis Provinciae ac deinde Assistentiae Indiae et Asiae Orientalis ordinatione, haud ignoratur. Nec semel his annis recentibus, quo magis efficaciter Regnum Dei in parte meridionali continentis Indiae promoveatur, auctum, variatum, iterumque descriptum est territorium Provinciae Madurensis cuius Patres et Fratres, in exercendo apostolatu arduo magnamque fortitudinem exigenti, indefessos operarios in vinea Domini se semper praebuerunt. Rationes historicae autem sat intricatae aliquatenus prohibebant quominus opera quae Societati ab Ecclesia sunt commissa in regione Keralensi cum optata efficacitate peragerentur. Recens vero, postquam introductae sunt divisiones regionales etiam civiles secundum diversas linguas ibi adhibitae, facilius videbatur procedere ad eam problematum, quae in hodierna Provincia Madurensi sunt Regioni Malabaricae peculiaribus, solutionem quam praevimus tempore quo illa Regio constituta est. Merito quidem ascribenda est Provinciae Madurensi sollicita cura unde opera etiam in Regione Malabarica olim Missionibus Belgau-mensi et Calicutensi incepta et optime exulta floruerunt et in dies

magis florent; sed iam nobis videtur adesse tempus quo separatio definitiva Regionis a Provincia matre executioni mandanda est.

Proinde, informationibus maturioribus ex utraque parte acceptis et rite consideratis, auditis Patribus Assistantibus et re iterum coram Deo perpensa, Eius gloriam solam intuentes haec quae sequuntur in Domino decernimus:

1. Pars Provinciae Madurensis, quae inde a die 10 octobris 1956 vocabatur Regio Malabarica, seiungitur ab ea Provincia et erigitur in Viceprovinciam independentem, omnibus iuribus et officiis ei tributis quae Viceprovinciae independenti ex Instituto Societatis competunt. In posterum nuncupanda est Viceprovincia Keralensis, quae Assistentiae Indiae et Asiae Orientalis iam adscribitur.

2. Territorium novae Viceprovinciae, ut omnibus inserviat linguae Malayalamensis, totam civitatem Keralensem complectitur prout haec iam legibus civilibus constituitur, cum omnibus Societatis domibus quae ibi iam existunt vel in posterum erigentur. Iam decretum est ut Noviciatus fundaretur pro nova Viceprovincia, cuius Praepositi erit etiam providere, si opus erit, in loco eligendo Seminarium ininus pro candidatis ad nostrum Noviciatum, itemque alias domus ubi Iuniores sive Scholastici sive Fratres Coadiutores rite instituantur. Communes et Provinciae Madurensi et Viceprovinciae Keralensi erunt Kodaikanalensis Domus Tertiae Probationis et, simul cum Viceprovincia Kanarensi, Shembaganurensis Philosophatus.

3. De sociis statuta sunt haec: salvis exceptionibus quas Praepositi Provinciales ob peculiaria in illa regione adiuncta Praeposito Generali proponent, ad Viceprovinciam Keralensem pertinent et pleno iure adscribuntur omnes socii hodiernae Provinciae Madurensis, etiamsi alienis Provinciis vel Viceprovinciis vel Missionibus sunt in praesens applicati, qui in territorio novae Viceprovinciae nati sunt aut, si extra hodiernae Provinciae Madurensis fines nati, tempore ingressus in Societatem domicilium stabile in illo habebant; et vicissim iuxta eandem normam ceteri socii Provinciae Madurensi manent adscripti. Ii autem socii hodiernae Provinciae Madurensi adscripti, qui intra huius territorium nec nati sunt nec domicilium stabile tempore ingressus habuerunt, — nisi aliter in hoc decreto statuitur — alterutri Provinciae vel Viceprovinciae assignentur prout earum Praepositis fraterna conventionem Praeposito Generali probanda videbitur.

Ii autem socii ex alienis Provinciis qui Provinciae Madurensi, inclusa Regione Malabarica, iam sunt applicati, aut Provinciae aut novae Viceprovinciae maneant applicati intra cuius territorium ministerium vel officium stabili ratione nunc exercent; salvo tamen

quod omnes qui prius ad Calicutensem Missionem pertinebant sed iam habentur Regioni Malabaricae applicati, post hoc decretum editum, adscripti novae Viceprovinciae recensentur.

Socii vero, qui nunc stabili ratione laborant intra territorium aut Provinciae Madurensis aut Viceprovinciae Keralensis, ad quam iuxta normas supra expositas posthac non habebuntur adscripti, ibidem applicati maneant quamdiu, etiam ad plures annos vel ad totam vitam, bonum animarum et progressus operum apostolicorum id requirent, neve in propriam Provinciam vel Viceprovinciam revocentur nisi de mutuo utriusque Praepositi consensu.

4. Conventio de divisione honorum, postquam inter Provincialem et Viceprovincialem composita erit, nobis approbanda referatur.

5. Item Praepositi Provinciae et Viceprovinciae inter se conveniant et nobis approbandum consilium proponant de suffragiis pro defunctis etiam in posterum ad tempus statuendum invicem peragendis, in mutui amoris gratique animi testimonium.

Si quae oriantur dubia aut de iis quae in hoc decreto continentur aut de eius executione, Praeposito Generali solvenda referantur.

Hoc nostrum decretum die 27 septembris 1960, confirmatae Societatis anniversario, in omnibus Provinciae Madurensis et novae Viceprovinciae domibus ad mensam iuxta morem legatur, ex quo die plenam vim suam obtinebit.

Beatissimam Virginem Mariam, cuius gloriosa in coelum Assumptio pignus certum praebet peculiaris benevolentiae ante thronum Dei filiis in terra versantibus, humiliter obsecramus ut tamquam Regina nostra favores divinos mensura supereffluenti etiam pro sociis Provinciae matris et novae Viceprovinciae a Divina Bonitate impetret, eosdemque, quamvis hoc die decreti promulgati iuridice discedentes, vinculo tamen mutuae divinaeque caritatis coniunctos retineat et genuino Societatis spiritu continenter augeat. Nostri autem in illis regionibus laborantes, tali auxilio potenti suffulti, una cum valida coram Deo intercessionē SS. Thomae Apostoli, Patris Nostri Ignatii, Francisci Xaverii, Ioannis de Britto, quibus omnibus animae in India tanto cordi fuerunt, fructus in dies uberores colligant ad maiorem Dei gloriam.

Datum Romae, die 15 augusti 1960,
in festo Assumptionis B. M. V.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

28.

15 augusti 1960

Congregatio Procuratorum in annum 1961 indicitur et consueta documenta mittuntur.

AD PRAEPOSITOS PROVINCiarUM
ET VICEPROVINCiarUM AC SUPERIORES MISSIONUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI.

Cum proximo anno 1961, ex Instituti praescripto, habenda sit Congregatio Procuratorum, eam, adhibitis in consilium PP. Assistentibus, iam hodierno die, B. V. Mariae in caelum Assumptae sacro, indicare statui quo commodius ubique Congregationes Provinciales haberi et documenta Romam afferenda tempestive parari possint.

Itaque decerno die 26 septembris proximi anni Provinciae Procuratores Romae adesse debere, ut postero die, quo natae confirmataeque primum Societatis memoriam quotannis recolimus, primus habeatur Congregationis consessus. Conveniendi locus erit praesens Praepositi Generalis sedes.

Praepositorum Provinciae erit opportuno tempore Congregationem Provinciale indicere, eos qui ius habent convocare, et curare ut, statim post indictam Congregationem Provinciale, ad mensam legantur ea quae hac occasione legi debent¹.

Quinam autem Superiores locales, utpote a P. Generali nominati, convocandi sint, et quatenus ii qui in territoriis a reliqua Provincia separatis, non tamen in Missionem aut Viceprovinciam dependentem erectis, ad eam vocandi sint, in Elencho huic epistolae adiuncto declaratur.

Post Congregationem Generalem XXX², omnes *Viceprovinciae independentes* ius habent Romam mittendi Procuratorem, qui eligi debebit ad normam Formulae³; quod vero ad *Viceprovincias Missionesque dependentes* attinet, ut videri potest in Elencho allato, quibusdam conceditur ut eodem iure utantur atque ipsa Provincia; — aliis, ut Patrem aliquem mittant ad Congregationem Provinciae a qua pendet; — quibusdam denique, ut Patrem aliquem mittant

¹ Cfr. Libellus: *Ad mensam legenda variis anni temporibus*, n. 9 (Ed. 1926), n. 7 (Ed. 1951).

² d. 75.

³ Form. Congr. Prov. nn. 91 ss.

ad Congregationem Provinciale eundemque Romam, seu Relatorem, occasione Congregationis Procuratorum.

Dubia, si quae occurrant, de iure vocis sive activae sive passivae ad Congregationem Provinciale, mihi mature solvenda proponantur ⁴.

Meminerint Superiores omnes, nullius praeter Generalis censurae obnoxium esse litterarum commercium cum Procuratore a Provincia electo, vel cum Relatore Viceprovinciae aut Missionis. Procuratorum autem privilegium durat donec Congregatio Procuratorum solvatur; Relatorum vero, donec officium Romae impleverint ⁵.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo B. V. Mariae in caelum Assumptae,
15 augusti 1960.

R.^{ae} Vae

Servus in Xto.

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. Xti.

Mandante Patre Generali, ad Ram Vam mitto haec documenta:

1) Litteras Patris Generalis quibus in diem 27 septembris 1961 indicitur Congregatio Procuratorum (exemplaria pro omnibus domibus).

2) Elenchos Viceprovinciarum dependentium et Missionum, Domorum maiorum, Domorum et Operum communium, necnon Notanda Quaedam, quae omnia occasione Congregationis Procuratorum mitti solent (tria exemplaria).

3) Instructionem pro Procuratoribus et Relatoribus Romam anno 1961 venturis (tria exemplaria).

Cum praeterea iuxta decreta recentium Congregationum Generalium hoc anno recognitae et typis mandatae sint et Formula Congregationis et Praxis Congregationis Provincialis, mitto etiam utriusque (via ordinaria):

a) ad Provincias quinquaginta quinque exemplaria;

⁴ Cfr. Form. Congr. Prov., n. 14.

⁵ Cfr. Epit., n. 256 § 3.

b) ad independentes Viceprovincias, necnon ad dependentes Viceprovincias et Missiones maiores viginti exemplaria;

c) ad reliquas Missiones, necnon ad Regiones tria exemplaria.

Si autem sive Formulae sive Praxis plura exemplaria utilia erunt, Ra Va ea a me petere poterit.

Si in Elenchis Domorum et Operum sub n. 2 supra indicatis aliquis error forte irrepsit, velit Ra Va curare ut de eo sine mora certior fiam. Ex altera parte, cum ex inspectione Catalogorum Provinciarum appareat quasdam Domos maiores atque Domos, Opera et Periodica pluribus Provinciis communia non indicata esse quae talia, curandum quoque est ut in nova Catalogi editione ea omnia iuxta normas statutas discrete designentur (cfr. Pract. Quaed. n. 32, e, et AR. XIII p. 220, n. 3).

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 augusti 1960.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu.

INSTRUCTIO PRO PROCURATORIBUS ET RELATORIBUS

ANNO 1961 ROMAM VENTURIS.

1. — *Meminerint Procuratores duplex* sibi officium committi a Societate: primum, vi ipsarum S. Patris Constitutionum, Praepositum Generalem informandi de statu suae Provinciae; alterum, a Congr. Gen. II additum, decernendi num adsint rationes secundum Institutum nostrum Congregationem Generalem cogendi.

Porro primum officium tanti fecit Sanctus Pater Noster ut illud habuerit unum ex tribus mediis, quibus frequentiam Congregationum Generalium suppleri possit; atque ea de causa voluerit, eo etiam tempore quo itinera adeo difficilia et periculosa essent, ut ex Indiis, quarto saltem quoque anno, aliquis mitteretur¹.

Quare necesse est Procuratores hanc quoque partem sui officii magni faciant et ad illud exercendum diligenter se praeparent.

2. — *Ad has informationes parandas* Procuratores non debent quasi inquisitionem aliquam in Provincia instituere vel ratione mu-

¹ *Const. P. VIII c. 2, B [679].*

neris sui per domos Provinciae excurrere (Form. Congr. Prov. n. 89, 1°), sed satis habeant sedulo colligere ea quae ipsi animadverterint vel quae a Provinciali acceperint, vel quae ab aliis audierint, sive tempore Congregationis Provincialis sive post, aut quae ad se per litteras afferantur; hanc enim unam ob causam eorum litterarum commercium a cuiusvis, praeter Generalis, censura immunis est toto hoc tempore². Haec autem omnia ita collecta coram Deo attente perpendat Procurator, et maiorem Dei gloriam bonumque Provinciae et Societatis unice intendens atque perfecta indifferentia munitus³ curet ad certa capita reducere et breve quoddam commentarium conficere⁴, cui addere ne omittat indicem quo veluti conspectu totius rei summa percipiatur.

Duo autem potissimum ante oculos habeat et Praeposito Generali praesertim significet: quibus in rebus Provincia progressus fecerit; quaenam detrimenta passa sit vel passura videatur.

3. — *Ad negotia quod attinet* Procuratoribus commissa, ut ea cum Patre Generali peculiari ratione pertractent, ante omnia ne ea sint quae ordinaria administratione peragi possint; talia enim melius ipse Provincialis vel Superiores locales vel subditi per litteras exponent. Negotia vero quae pertractanda assumentur, sicut de relatione status Provinciae dictum est, in unum commentarium, indice instructum, redigantur.

4. — Cum primum Procuratores Romam advenerint utrumque commentarium Secretario Societatis tradant, praeter res soli Generali fortasse reservandas, quae separatis pagellis ipsi Generali afferendae erunt. Sciant porro ad omnia negotia quae alicuius sunt momenti, opportuno tempore in scriptis suum datum iri responsum.

5. — Quae in Formula Congregationis Provincialis⁵ de negotiis saecularibus non suscipiendis et de ratione iter faciendi commendantur, omnes Procuratores diligenter servent, ut bonum Christi odorem ubique diffundant, memores se suae quemque Provinciae personam agere eiusque famam secum ferre.

6. — Quoniam autem, secundum n. 31 Formulae Congregationis Procuratorum, informatio de statu Provinciae Praeposito Ge-

² Coll. Decr.-d. 75 § 2; Epit. n. 256 § 3.

³ Form. Congr. Proc. n. 33.

⁴ Form. Congr. Proc. n. 32.

⁵ *Ibid.* n. 89 § 1, 2° et 3°.

nerali praebenda est *ante* vel *post* Congregationem, cumque omnino oporteat ut tempus idoneum ad hoc habeant, ex altera vero parte, Procuratorum numero haud parum aucto, impossibile prorsus sit ut sub ipsa Congregatione omnes cum Patre Generali commode agant, necesse est ut Patres sua itinera ita disponant ut etiam post Congregationem peractam ad aliquod tempus in Urbe manere possint. Qui autem necessitate vere coacti reditum in Provinciam maturare debeant, aliquibus diebus ante Congregationem (sed non ante 20 septembris) Romam veniant. Velint igitur singuli Procuratores de die sui in Urbem adventus Secretarium Societatis tempestive certiores facere, ut dies pro colloquio cum Patre Generali cuique assignetur.

7. - Quae de Provinciarum ac Viceprovinciarum independentium Procuratoribus hic dicuntur, etiam *Viceprovinciarum dependentium et Missionum Relatores*, qui Romam venturi sunt, sibi dicta (congrua congruis referendo) existiment⁶. Quo autem commodius cum Patre Generali agere possint, cum ii « non necessario eodem tempore ac Provinciarum Procuratores in Urbe adesse debeant »⁷, non sub ipsa Congregatione, sed ante diem 15 iulii aut post diem 10 octobris venire curent, monito, ut supra dictum est, Secretario Societatis de tempore sui adventus. Qui vero ex dissitis regionibus exspectantur, eundem P. Secretarium edocere velint de ipso suo in Europam adventu, etsi non statim Romam venire possint, et de loco in quem litterae ad se mitti debeant in Europa.

Romae, die 15 augusti 1960.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

⁶ De privilegio Relatoribus concesso quod ad litteras, cfr. *Epil.* n. 256 § 3.

⁷ Cfr. Resp. d. 31 maii 1927 (*AR.* V, 736 sq.).

ELENCHUS VICEPROVINCiarUM DEPENDENTIUM ET MISSIONUM

I. - MISSIO INDEPENDENS

Ex qua in praesens nullus Relator mittetur:

(Form. C. Prov. n. 90 § 3)

Missio Lettoniae et Estoniae.

II. - VICEPROVINCIAE ET MISSIONES DEPENDENTES MAIORES

Quibus conceditur ut aliquis adeat Congregationem Provinciae, a qua Viceprovincia vel Missio dependet, idemque Romam mittatur Relator, occasione Congregationis Procuratorum:

(Form. C. Prov. n. 9 § 3; n. 90 § 3; n. 91 § 1).

1. - Viceprov. Bahiensis (*Prov. Ven.-Med.*)
2. - » Boliviana (*Prov. Tarrac.*)
3. - » Goiano-Minensis (*Prov. Legion.*)
4. - » Paraquariensis (*Prov. Baet.*)
5. - Missio Hongkongensis (*Prov. Hibern.*)
6. - » Jamaicensis (*Prov. Nov. Angl.*)
7. - » Salisburiensis (*Prov. Angliae*)

III. - MISSIONES DEPENDENTES MINORES

A) Quarum sociis conceditur idem ius adeundi Congregationem Provinciale quod viget in Provincia a qua Missio dependet:

(Form. C. Prov. n. 9 § 2)

1. - Missio Adamantea (*Prov. Bras. Merid.*)
2. - » Barrancabermejensis (*Prov. Colomb.*)
3. - » Chiapasensis (*Prov. Mex. Merid.*)
4. - » Manabitana (*Viceprov. Aequat.*)
5. - » Marannonensis (*Viceprov. Peruv.*)
6. - » Tarahumarensis (*Prov. Mex. Sept.*)

B) *Quibus conceditur ut aliquis adeat Congregationem Provinciae a qua Missio dependet:*

(Form. C. Prov. n. 9 § 3)

1. - Missio Alaskana Borealis (Prov. Oreg.)
2. - „ Belizensis (Prov. Missouri.)
3. - „ Carolinensis et de Marshall (Prov. Buffal.)
4. - „ Chikunensis (Prov. Hibern.)
5. - „ Gallensis (Prov. Neap.)
6. - „ Guianensis Britann. (Prov. Angl.)
7. - „ Iraquensis (Prov. Nov. Angl.)
8. - „ Lusakensis (Prov. Polon. Min.)
9. - „ Sinoiensis (Prov. Germ. Or.)
10. - „ Tchadiensis (Prov. Lugd.)
11. - „ Trincomaliensis (Prov. Neo Aurel.)
12. - „ Zambeziana (Prov. Lusit.)

C) *E quibus nullus in praesens adibit Congregationem Provinciale:*

(Form. C. Prov. n. 9 § 1)

1. - Missio Coreana (Prov. Wisc.)
2. - „ Yorensis (Prov. Missouri.)

IV. - TERRITORIA SEPARATA A RELIQUA PROVINCIA

A) *In quibus idem ius adeundi Congregationem Provinciale viget atque in reliqua Provincia:*

(Form. C. Prov. n. 8 § 3)

1. - Alaska Australis (Prov. Oregon.)
2. - Algeria (Prov. Lugdun.)
3. - Baleares insulae (Prov. Tarrac.)
4. - Canariae insulae (Prov. Baet.)
5. - Corsica insula (Prov. Lugdun.)
6. - Dania (Prov. Germ. Infer.)
7. - Douala (Cameroun.) (Prov. Franc.)
8. - Sardinia insula (Prov. Taur.)
9. - Suecia (Prov. Germ. Infer.)
10. - Temara (Maroc.) (Prov. Franc.)

B) *In quibus permittitur ut unus ad Congregationem Provinciale veniat:*

(*Form. C. Prov. n. 8 § 3*)

1. - Aethiopia (*Prov. Can. Inf.*): Rector Collegii Universitarii.
2. - Birmania (*Prov. Maryl.*): Rector Seminarii.
3. - Graecia (*Prov. Lugd.*): Rector Atheniensis Semin. Interdioec.
4. - Goa (*Prov. Lusit.*): Delegatus Patris Provincialis.
5. - Haiti (*Prov. Can. Inf.*): Superior Semin. Interdioec.
6. - Macau (*Prov. Lusit.*): Superior Residentiae.
7. - Portoricensis Insula (*Prov. Neo Ebor.*): Rector Riopiedrasensis Collegii.

C) *E quibus nullus in praesens adibit Congregationem Provinciale:*

(*Form. C. Prov. n. 8 § 3*)

1. - Albania (*Prov. Ven.-Mediol.*)
2. - Osorno (*Prov. Maryl.*)

ELENCHUS

DOMORUM MAIORUM, DOMORUM ET OPERUM A PRAEPOSITO GENERALI IMMEDIATE DEPENDENTIUM, DOMORUM ET OPERUM COMMUNIORUM PLURIBUS PROVINCIIS VEL VICEPROVINCIIS VEL MISSIONIBUS MAIORIBUS.

occasione Congregationis Procuratorum anni 1961 confectus

I

DOMUS MAIORES

Domus maiores ipso iure sunt eae omnes, quarum Superior, quocumque appellatur nomine, a Praeposito Generali, ternis propositis nominibus, constituitur (cfr. Epit. n. 733, 2°; A. R. V, 285; VI, 345; VII, 175; VIII, 812; XI, 122, 689; XII, 246; XIII, 113).

Tales sunt:

- a) Omnes Domus professae.
- b) Omnia Seminaria Nostrorum (Domus probationis, sive primae et secundae, sive tertiae; Collegia Nostrorum).
- c) Omnia Collegia alumnorum, quocumque nomine vocantur, etiam tantum inchoata (cfr. Epit. n. 29 1, 3°).
- d) Seminaria minora Societatis (cfr. Epit. ibid.), quae scholas proprias habeant.

e) Seminaria clericalia, quae Societatis curae stabili aliqua ratione concedita sint.

f) Residentiae maiores.

g) Domus Scriptorum maiores.

* * *

Ad *Residentias maiores* et *Domus Scriptorum maiores* quod attinet, earum elenchum completum hic exhibere visum est, inclusis etiam illis quae in Viceprovinciis et Missionibus habentur.

Si autem in hoc elencho quaedam referantur Residentiae vel Domus quae hucusque inter maiores non recensebantur, eo ipso maiores declarantur.

Assistentia Italiae

PROV. ROMANA: Romanae Residentiae ad SS. Nom. Iesu et ad S. Rob. Bellarmino.

PROV. NEAPOLITANA: Neapolitana Residentia ad SS. Nom. Iesu.

PROV. SICULA: Panormitana Residentia.

PROV. TAURINENSIS: Calaritana, Genuensis, et Taurinensis Residentiae.

PROV. VENETO-MEDIOLANENSIS: Mediolanensis, Mutinensis et Veneta Residentiae.

Assistentia Germaniae

PROV. AUSTRIAE: Klagenfurtensis Residentia.

PROV. GERMANIAE INFER.: Coloniensis, Francofurtensis, et Holmiensis Residentiae.

PROV. GERMANIAE ORIENT.: Berolinensis Residentia S. Ignatii.

PROV. GERMANIAE SUPER.: Monacensis Residentia S. Ignatii; Monacensis Domus Scriptorum S. Petri Canisii.

VICEPROV. HELVETICA: Turicensis Domus Scriptorum.

PROV. NEERLANDICA: Haga-Comitana Resid. B. M. V.

Assistentia Galliae

PARISIENSES DOMUS INTERPROV.: Domus Christi Regis, Domus B. M. Virginis ad Institutiones Paedagogicas, Domus Scriptorum « Etudes », Domus S. Pauli ad Institutiones Sociales.

PROV. CAMPANIAE: Argentinensis, Insulana Immac. Conc. B. M. V., Nanceiensis Residentiae.

PROV. FRANCIAE: Parisiensis Residentia ad S. Germani.

PROV. LUGDUNENSIS: Gratianopolitana et Lugdunensis Residentiae.

VICEPROV. MADECASSENSIS: Fianarantsoana Residentia et Tananarivensis Residentia S. Francisci Xaverii.

VICEPROV. PROXIMI ORIENTIS: Cairensis Residentia S. Athanasii.

PROV. TOLOSANA: Tolosana Residentia.

Assistentia Hispaniae

PROV. BAETICA: Granatensis et Hispalensis Residentiae.

PROV. CASTELLANA OCCID.: Vallisoletana Residentia.

PROV. CASTELLANA ORIENT.: Caesaraugustana et Sebastianensis Residentiae.

PROV. LEGIONENSIS: Coruniensis et Santanderiensis Residentiae.

PROV. LUSITANA: Olysiponensis Domus Scriptorum.

PROV. TARRACONENSIS: Barcinonesis Residentia SS. Cordis.

PROV. TOLETANA: Matritensis Domus Scriptorum.

Assistentia Angliae

VICEPROV. AFRICAE CENT.: Kisantuensis Residentia.

PROV. ANGLIAE: Londinensis et Mancuniensis Residentiae.

PROV. AUSTRALIAE: Melbournensis Residentia S. Ignatii et Sydneiensis Residentia SS. Cordis.

PROV. BELGICA SEPTEMTR.: Bruxellensis et Mechliniensis Residentiae.

PROV. CANADAE INFER.: Marianopolitana Domus Scriptorum; Quebecensis Residentia.

PROV. CANADAE SUPER.: Torontina Residentia S. Roberti Bellarmini.

PROV. HIBERNIAE: Dublinensis Residentia S. Francisci Xaverii.

Assistentia Americae

PROV. CHICAGIENSIS: Mundeleinensis Residentia.

PROV. NEO EBORACENSIS: Neo Eboracensis Domus Scriptorum.

PROV. NOVAE ANGLIAE: Bostoniensis Residentia S. Mariae.

Assistentia Slavica

VICEPROV. CROATIAE: Zagrebiensis Residentia.

PROV. POLONIAE MAI.: Varsaviensis Residentia B. M. V. de Gratia.

PROV. POLONIAE MIN.: Cracoviensis Residentia S. Barbarae.

Assistentia Americae Latinae Meridionalis

PROV. ARGENTINENSIS: Bonæerensis et Cordubensis Residentiae.

VICEPROV.: BRASILIAE SEPTEMTR.: Fortalexiensis Residentia.

VICEPROV. PERUVIANA: Limensis Residentia S. Petri Apostoli.

Assistentia Indiae et Asiae Orientalis

VICEPROV. INDONESIAE: Djakartensis Residentia B. M. V. Assumptae.
PROV. MADURENSIS: Madurensis et Palayamcottensis Residentiae.

Assistentia Americae Latinae Septemtrionalis

VICEPROV. ANTILLENENSIS: Habanensis Residentia SS. Cordis Iesu.
PROV. MEXICANA MERID.: Mexicopolitana Residentia II B. M. V. a SS. Corde.
PROV. MEXICANA SEPTEMTR.: Guadalajarensis Residentia.

II

CURIA GENERALICIA AC DOMUS ET OPERA
A PRAEPOSITO GENERALI IMMEDIATE DEPENDENTIA
(Form. C. Prov. n. 21)

IN URBE:

Curia Generalicia
Pont. Universitas Gregoriana
Collegium NN. S. Roberti Bellarmino
Pont. Institutum Biblicum
Pont. Institutum Orientale
Domus Scriptorum « La Civiltà Cattolica »
Domus Scriptorum S. Petri Canisii
Pont. Collegium Pium Latinum Americanum
Pont. Collegium Pium Brasiliense
Institutum S. Ioannis Damasceni pro Orientalibus
Pont. Collegium Germanicum et Hungaricum
Pont. Collegium Russicum
Residentia ad Castrum Gandulfi

Qui his domibus vel operibus assignati sunt, praeter Praepositum Generalem, Vicarium Generalem, Assistentes et Assistentium Substitutos, in propria Provincia utramque vocem retinent; atque adeo Secretarius Societatis, Procurator Generalis, Oeconomus Generalis et Rectores vel Superiores domorum vocem activam in propria Provincia habent etiam vi muneris, at supra numerum, nisi iam eam habeant intra numerum ratione antiquitatis professionis. Omnes tamen ab obligatione adeundi Congregationem Provincialem a Praeposito Generali dispensari possunt; firmo etiam praescripto Form. C. Prov. n. 17 § 1.

III

DOMUS ET OPERA
COMMUNIA PLURIBUS PROVINCIIS VEL VICEPROVINCIIS
VEL MISSIONIBUS

(Form. C. Prov. n. 22)

IN ASSISTENTIA ITALIAE:

Florentina Domus tertiae probationis	<i>Communis omnibus Provinciis Italiae.</i>
Cherienne Collegium NN. (Theol.)	} <i>Communia Provinciis Taurinensi et Veneto-Mediolanensi.</i>
Gallaratenae Collegium NN. (Phil.)	
Columbensis Residentia	} <i>Communis Missionibus Gallensi et Trincomaliensi.</i>

IN ASSISTENTIA GERMANIAE:

Frankfurtense Collegium NN. (Theol.)	} <i>Communia omnibus Provinciis Germaniae.</i>
Pullacense Collegium NN. (Phil.)	
Monacensis Domus Scriptorum	
Periodicum « Die Katholischen Missionen »	
Lavantina Domus tertiae probationis	<i>Communis Provinciis Austriae et Germaniae Super.</i>
Monasteriensis Domus tertiae probationis	<i>Communis Provinciis Germaniae Infer. et Germaniae Orient.</i>
Periodica « Bijdragen » et « Streven »	} <i>Communia Provinciis Neerlandicae et Belgicae Septentrionali.</i>

IN ASSISTENTIA GALLIAE:

Lavallienne Collegium NN. (Iunioratus)	} <i>Communia omnibus Provinciis Galliae.</i>
Parisiensis Domus Christi Regis	
Parisiensis Domus ad Institutiones Paedagogicas	
Parisiensis Domus Scriptorum « Études »	
Parisiensis Domus ad Institutiones Sociales	
Tolosana Domus Apostolatus Orationis	
Valsense Collegium NN. (Phil.)	

Sancti Martini de Aureis Domus	tert. prob.	{	<i>Comunis Provinciis Campaniae et Tolosanae.</i>
	secund. prob.		<i>Communis Provinciis Campaniae et Franciae.</i>
Cantiliacense Collegium NN. (Theol.)		{	<i>Commune Provinciis Campaniae et Franciae</i>
Lugdunense Collegium NN. (Theol.)		{	<i>Commune Provinciis Lugdunensi et Tolosanae.</i>
Parediensis Domus tertiae probationis		{	<i>Communis Provinciis Franciae et Lugdunensi.</i>

IN ASSISTENTIA HISPANIAE:

Gegionensis Universitas Laboralis	{		<i>Communia omnibus Provinciis Hispaniae.</i>
Matritensis Domus Scriptorum			
Opus « Cathedrae Salmanticensis Univ. Pont. »			
Opus « Confoederatio Congregationum Marianarum »			
Opus « Fomento Social »			
Periodicum « El siglo de las Misiones »			
Gandiensis Domus tertiae probationis			<i>Communis Provinciis Castellanae Orient. et Tarracoenensi.</i>
Loyolaicum Collegium NN. (Phil.)	{		<i>Communia Provinciis Castellanae Occident. et Castellanae Orient.</i>
Oniense Collegium NN. (Theol.)			
Salmanticensis Domus tertiae probationis			<i>Communis Provinciis Castellanae Occident. et Legionensi.</i>
Granatense Collegium NN. (Theol.)	{		<i>Communia Provinciis Baeticae et Toletanae.</i>
Complutense Collegium NN. (Phil.)			
Murciensis Domus tertiae probationis			

IN ASSISTENTIA ANGLIAE:

Opus Hagiographicum Bollandistarum	{		<i>Communia utrique Provinciae Belgicae.</i>
Opus « Lumen Vitae »			
Periodica « Bijdragen » et « Streven »			<i>Communia Provinciis Neerlandicae et Belgicae Septentrionali.</i>

IN ASSISTENTIA AMERICAE:

Neo Eboracensis Domus Scriptorum	}	<i>Communia omnibus Provinciis Assistentiae Americae.</i>
S. Ludovici Residentia Operis Reginae		
Periodicum « Jesuit Missions »		
Opus « Institute of Social Order »	}	
Auriesvillensis Domus tertiae probationis	}	<i>Communia Provinciis Buffalensi, Marylandiae et Neo Eboracensi.</i>
Monroensis Domus Valetudinaria		
Shrub Oak Collegium NN. (Phil.)		
Woodstockiense Collegium NN. (Theol.)		
Port Townsend Domus tertiae probationis	}	<i>Communia Provinciis Californiae et Oregoniensi.</i>
Almanum Collegium NN. (Theol.)		
Montis Sancti Michaëlis Collegium NN. (Phil.)		
Decaturensis Domus tertiae probationis	}	<i>Communia Provinciis Missouriana et Wisconsinensi.</i>
S. Mariae Collegium NN. (Theol.)		
S. Ludovici Collegium NN. (Phil.)		
Badense Occid. Collegium NN. (Phil. et Theol.)	}	<i>Communia Provinciis Chicagensi et Detroitensi.</i>
Clevelandensis Domus tertiae probationis		
Columbensis Residentia		<i>Communis Missionibus Gal- lensi et Trincomaliensi.</i>

IN ASSISTENTIA SLAVICA:

Czechowicensis Domus tertiae probationis	}	<i>Communia utrique Provinciae Poloniae.</i>
Cracoviense Collegium NN. (Phil.)		
Varsaviense Collegium NN. (Theol.)		

IN ASSISTENTIA AMERICAE LATINAE MERIDIONALIS:

Cordubensis Domus tertiae probationis	}	<i>Communia Provinciis Argentinensi et Chilensi.</i>
S. Michaëlis Collegium NN. (Theol. et Phil.)		
Trespocensis Domus tertiae probationis	}	<i>Communia Provinciis Brasiliae Centralis et Brasiliae Meridionalis ac Viceprovinciis Brasiliae Septemtrionalis, Bahiensi et Goiano-Minensi.</i>
S. Leopoldi Collegium NN. (Theol. et Ph.)		
Fluminensis Pont. Universitas		

IN ASSISTENTIA INDIAE ET ASIAE ORIENTALIS:

Poonense Collegium NN. (Theol. et Phil.)	}	<i>Communia omnibus Provinciis et Viceprovinciis Indiae et Ceylon.</i>
Poonense Pontificium Seminarium		
Poonense Institutum Ordinis Socialis	}	<i>Commune omnibus Provinciis et Viceprovinciis Indiae.</i>
Hazaribaghensis Domus probationis		
Kurseongense Collegium NN. (Theol.)	}	<i>Communia Provinciae Ranchiensi et Viceprovinciis Calcuttensi, Jamshedpuren-si et Patnensi.</i>
Shembaganurense Collegium NN. (Phil.)		
	}	<i>Commune Provinciae Madurensi et Viceprovinciae Kanarensi.</i>

IN ASSISTENTIA AMERICAЕ LATINAE SEPTEMTRIONALIS:

Capulhuacensis Domus tertiae probationis	}	<i>Communia utrique Provinciae Mexicanae.</i>
Magnopontanum Collegium NN. (Iunioratus)		
Mexicopolitanum Collegium NN. (Theol. et Phil.)		
Mexicopolitana Universitas Iberoamericana		
Montezumense Pont. Seminarium Nationale		
Opera « Centro de Información y Acción Social » et « Buena Prensa »		

Qui his domibus vel operibus assignantur, utramque vocem retinent in propria Provincia, dummodo ipsi pertineant ad unam ex Provinciis quibus domus vel opera sunt communia; si vero ad nullam ex his pertineant, servantur normae generales Form. C. Prov. — Rector vel Superior harum domorum vocem quidem passivam in sua Provincia retinet, sed vocem activam habet in Congregatione illius Provinciae in qua domus sita est.

NOTANDA QUAEDAM

OCCASIONE CONGREGATIONIS PROCURATORUM
ANNO 1961 HABENDAE

I. - IN PROVINCIIS

1. *Ad Formulam Congr. Prov.*, n. 19 § 1, 2°: renovatur declaratio a R. P. Wlodimiro Ledóchowski anno 1926 facta: Professi quattuor votorum qui (ad normam n. 7 § 2 Formulae) sunt quidem de Provincia,

sed versantur sive in Viceprovincia vel Missione ab eadem Provincia dependenti sive in aliis Provinciis, vocem passivam habent, si intra hebdomadam commode vocari et Provinciale convenire possunt; in dubio, res decidatur a coetu praevio de quo in Formula n. 16¹.

2. *In Congregatione ipsa habenda et Actis conscribendis* accurate servantur praescripta Formulae (ed. 1960), prout explicantur in libello qui inscribitur « Praxis Congregationis Provincialis » (ed. 1960)². Nominatim commendatur id quod in n. 54 « Praxis » legitur: ut tribus separatis fasciculis scribantur:

a) Acta Congregationis;

b) Votum de cogenda aut non cogenda Congregatione Generali;

c) Postulata proposita Praeposito Generali (inter quae non referenda sunt postulata a Congregatione *reiecta*).

3. *Procuratori electo* mox tradatur a Provinciali exemplar « Instructionis pro Procuratoribus et Relatoribus », quae nunc mittitur.

4. *Nomen Procuratoris* electi eiusque Substituti quam primum Patri Generali aut Secretario Societatis notum fiat.

5. *Post Congregationem Provinciale* Romam quam primum mittantur eius Acta, Votum, Postulata, tribus separatis fasciculis disposita, ut supra (n. 2) dictum est³.

II. - IN VICEPROVINCIIIS INDEPENDENTIBUS

6. *Ad eligendum Procuratorem* Viceprovinciae independentis et Substitutum Procuratoris, cogenda est Congregatio Viceprovinciae secundum normas nn. 91-98 Formulae Congregationis Provincialis (ed. 1960), quae in libello « Praxis Congregationis Provincialis » (ed. 1960) explicantur⁴. Huic Congregationi emittendum est votum de cogenda aut non cogenda Congregatione Generali, eique competit ius mittendi postulata ad Praepositum Generalem⁵. Nominatim commendatur id quod in n. 54 « Praxis » legitur: ut tribus separatis fasciculis scribantur:

¹ A. R. V 545.

² Cum Formula tum « Praxis » Congregationis Provincialis, hoc anno iuxta recentium Congregationum Generalium decreta recognitae, in Provincias nunc mittuntur. « Praxi » additi sunt duo appendices, « Schema Actorum » et « Schema documentorum Romam cum Actis mittendorum », quae auxilio erunt Secretario Congregationis ad haec documenta rite conscribenda.

³ Cfr. Form. C. Prov. n. 86 § 3.

⁴ Cum Formula tum « Praxis » Congregationis Provincialis, hoc anno iuxta recentium Congregationum Generalium decreta recognitae, in Provincias nunc mittuntur. « Praxi » additi sunt duo appendices, « Schema Actorum » et « Schema documentorum Romam cum Actis mittendorum », quae auxilio erunt Secretario Congregationis ad haec documenta rite conscribenda.

⁵ Form. C. Prov. n. 96 § 2; n. 97 §§ 1-2.

- a) Acta Congregationis;
- b) Votum de cogenda aut non cogenda Congregatione Generali;
- c) Postulata proposita Praeposito Generali (inter quae *non* referenda sunt postulata a Congregatione *reiecta*).

7. *Vocem passivam* in electione Procuratoris eiusque Substituti habent omnes ac soli Professi quattuor votorum qui (secundum principia Formulae, n. 7 § 2) sint de Viceprovincia. Excluduntur tamen tam is qui actu est Viceprovinciae Praepositus, etiamsi ante Procuratorum Congregationem officium sit dimissurus, quam is qui Praepositus Viceprovinciae iam sit nominatus et ante eandem Congregationem munus sit suscepturus⁶.

8. *Procuratori electo* mox tradatur a Viceprovinciali exemplar « Instructionis pro Procuratoribus et Relatoribus », quae nunc mittitur.

9. *Nomen Procuratoris* electi eiusque Substituti quam primum Patri Generali aut Secretario Societatis notum fiat.

10. *Post Congregationem Viceprovinciae* Romam quam primum mittantur eius Acta, Votum, Postulata, tribus separatis fasciculis disposita, ut supra (n. 6) dictum est⁷.

III. - IN VICEPROVINCIIIS MISSIONIBUSQUE DEPENDENTIBUS

11. Praepositi Viceprovinciarum dependentium et Superiores Missionum dependentium maiorum, quibus ius conceditur Relatorem occasione Congregationis Procuratorum Romam mittendi, Praepositum Generalem mox certiores faciant utrum ipsi venturi sint an alium, et quem alium, sibi impeditis substituerint⁸. Attente autem considerent ipsi (aut iis qui eorum loco venturi sunt considerandam tradant) « Instructionem pro Procuratoribus et Relatoribus », quae nunc mittitur.

12. Cum omnes Viceprovinciae ac Missiones, etiam eae quibus non conceditur ius mittendi Relatorem, possint postulata proponere⁹, Praepositi Viceprovinciarum dependentium et Superiores Missionum dependentium omnes ad se tempestive convocent suos Consultores et alios graviore Patres quos ad hoc arcessendos ipsi censuerint, eorumque sententiis auditis, ea postulata ad Praepositum Generalem mittenda parent, quae opportuna iudicaverint¹⁰. Haec postulata, ad normam Formulae, talia sint oportet, ut Praeposito Generali utilem notitiam afferant de iis quae in Viceprovincia vel Missionem sive corrigenda sive promovenda sunt, quod ad propriam perfectionem animarumve auxilium attinet, vel ut ei apta media proponant ad eundem finem procurandum¹¹. Scribantur duo exemplaria, utrumque sigillo Viceprovinciae vel Missionis obsignandum

⁶ Form. C. Prov. n. 90 § 2; n. 91 § 2, 2°; n. 96 § 2.

⁷ Cfr. Form. C. Prov. n. 86 § 3.

⁸ Cfr. Form. C. Prov. n. 91 § 1; n. 9 § 3.

⁹ Cfr. Form. C. Prov. n. 97 § 1.

¹⁰ Cfr. Form. C. Prov. n. 97 § 3.

¹¹ Cfr. Form. C. Prov. n. 74 § 2, 2°.

(*Praeposito vel Superiore subscribente*): alterum servetur in Archivo Viceprovinciae vel Missionis, alterum Romam quam primum mittatur ¹².

N. B. *In Regionibus*, quae in quibusdam Provinciis et Viceprovinciis erectae sunt, nulla fit Congregatio. Patres Regionis eodem modo ius habent ad Congregationem Provinciale ac reliqui Provinciae vel Viceprovinciae Patres. Viceprovincialis vero seu Superior Regionis, ex admessa consuetudine, ius semper habet adeundi Congregationem, at supra numerum, nisi iam ius habeat eam ingrediendi intra numerum vi antiquitatis professionis.

Romae, die 15 augusti 1960.

29.

30 augusti 1960

De refectionibus faciendis in Loyolaeo Sanctuario S. P. Ignatii.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Non multum abhinc tempus repente compertum est ligna, quibus constant diversa tabulata et contignationes aedificii Sanctuarii Loyolaei — ubi includitur domus paterna Sancti Patris Ignatii — pluribus locis destructa esse a sic dictis « *termiles* », quae bestiola, cum lucifuga sit, non conspicitur donec opus destructivum consummatum fuerit.

Post accuratum examen status totius domus, ab architectis et ab aliis in re peritis factum, necessarium visum est omnia tabulata inferiora sanare mediis chimicis, supremam autem contignationem, praecipuum in modum corruptam ab aliis etiam insectis et valde ad incendia et ruinam expositam, ex integro contignatione nova et incombustibili commutare.

Expensa totius operis attingunt 5.500.000,00 pesetarum (id est, 91.666,00 dollariorum USA). Provincia Castellana Orientalis, cuius in territorio Sanctuarium Loyolaeum invenitur, diversis mediis summam 3.000.000,00 pesetarum (id est, 50.000,00 dollariorum USA) se obtenturam sperat; reliquas autem 2.500.000,00 pesetarum (id est, 41.666,00 dollariorum USA) ad universam Societatem accedit expetitura.

¹² Cfr. Form. C. Prov. n. 86.

Cum agatur de domo in qua est natus et totum ad Deum se convertit Sanctus Pater Ignatius, etsi uni e nostris Provinciis custodienda commissa sit, quodammodo tamen ad universam Societatem pertinet. Quare non dubito quin Superiores Maiores, pro devotione qua Sanctum Nostrum Parentem prosequuntur, et iuxta modulum quo diversa adiuncta eis permittent, libenter et generose conferre velint, nisi id iam fecerint, ad Loyolaei Sanctuarii restorationem. Quorum liberalitatem Dominus Noster, intercedente S. P. Ignatio, abundantibus gratiis remuneretur!

Donationes mitti possunt vel: R. P. Rectori - Santuario de San Ignacio; LOYOLA-AZPEITIA (*Guipúzcoa*) España. Vel: R. P. Provinciali - Colegio de San Ignacio; Bergamín, 32 PAMPLONA. - España.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 30 augusti 1960.

R^{oo} V^{oo}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

30.

3 septembris 1960

Orationes et opera commendantur ad Fratrum separatorum redditum in Ecclesiae sinum.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Anno praeterito, in festo Sacratissimi Cordis Iesu instituta nova sectio Apostolatus Orationis, quae pro intentionibus « oecumenicis » seu pro unione omnium christianorum in unicum ovile Christi orare intendit¹, praeterquam quod plene respondet intentioni Summi Pontificis, plurimum inter fideles ut videtur accepta fuit. Omnes enim persentimus ardens Cordis Iesu desiderium, « ut unum sint »!

Rae Vae certe cordi erit promotores Apostolatus Orationis in Provincia pro posse stimulare ut orationem oecumenicam apud socios illius foederis impense foveant. Neminem nostrum latet quan-

¹ AR XIII 599.

tum undique, tum apud catholicos, tum apud dissidentes, optimus quisque unitatem in veritate anhelet. Nuntius mox futuri Concilii Oecumenici spem unionis in multorum animis acuit; neque erraverit qui censeat magnos iam passus in viam unitatis factos esse. Simul tamen nobis dissimulare non possumus maxima adhuc obstare impedimenta quae, si quis res humano tantum modo consideret, viam fere praecludant. Sed « non erit impossibile apud Deum omne verbum »². Gratia Spiritus Sancti, eaque sola, id potest quod homines non possunt. Sane, nos latet consilium divinum, nec nobis revelata est quae sit hora gratiae unionis concedendae. Ideo ferventer, constanter, cum fiducia nobis orandum est, ut Divina Bonitas dignetur brevare tempus lugendi schismatis inter filios eiusdem Dei fratresque eiusdem Christi. Det nobis quidem, catholicis, veritatem facere in caritate; det fratribus a nobis separatis idem desiderare, in caritate nempe veritatem quaerere et agnoscere.

Si quid spei elucet, ex fructu orationis multorum elucet. Haud scio an alio tempore nostris orationibus intentio aliqua proposita fuerint quae nobis adeo cordi esse debeat si Cordis Domini intentiones persentimus.

Optandum videtur ut Nostrorum conatus in hunc eundem finem unanimiter conspirent et interim omissis aliis operibus huic similibus, magnum et si fieri potest universalem « *motum* » quem dicunt orationum promoveant. Cui ceterum plene se associare poterunt fratres nostri separati, prout id iam faciunt per « *octavam pro unitate Ecclesiae* », ab ipsis, ut notum est, olim coeptam.

Certus ceterum sum Ram Vam tum inter Nostros tum inter fideles quorum aliqua saltem cura nobis obvenit totis viribus promovere orationem et oblationem bonorum operum ad intentionem futuri Concilii Oecumenici de quo tam magna iure exspectant credentes in Christo.

Videbit Ra Va cum consultoribus quid in ista regione fieri a nobis in hunc sensum conveniat. Atque gratus ero si, data opportunitate, aliquid ad me de hac re referre favebit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 3 septembris 1960,
in festo S. Pii X.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

² LUC. 1, 37.

31.

8 septembris 1960

Instructio de ratione Cosmologiae in nostris Scholasticatibus docendae.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI.

Mense aprili in Urbe congregatus est parvus coetus Professorum Cosmologiae ad rationem huius disciplinae in nostris Scholasticatibus docendae examinandam.

Coetus conclusiones in adnexa Instructione continentur, quae imprimis Cosmologiae Professores respicit, sed etiam Superiores praesertim quoad Scholasticorum studia scientifica ante Philosophiam absolvenda et quoad aptam Professorum Cosmologiae praeparationem.

Quare Instructio omnibus Provincialibus mittitur et communicanda est cum Scholasticatum Rectoribus, Praefectis studiorum, Decanis Facultatum Philosophiae et omnibus Cosmologiae Professoribus.

Plura exemplaria, si opus est, a Secretario Societatis peti possunt.

Rogantur praeterea Professores Cosmologiae ut post annum, vel directe vel per Praefectum studiorum, accuratam informationem mittant circa proprias difficultates in Instructione applicanda ac circa fructus ex ipsius applicatione obtentos.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 8 septembris 1960,

in festo Nativitatis B. M. V.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

INSTRUCTIO DE COSMOLOGIA

IN NOSTRIS SCHOLASTICATIBUS DOCENDA

1. Inter disciplinas philosophicas peculiarem difficultatem nostris temporibus praebere solet Cosmologia in curriculo philosophico docenda. Etenim cum scientiae naturales, cum quibus Cosmologia arcte connectitur, tam rapido gressu progrediantur et evolvantur, periculum adest cuiusdam hiatus inter ea quae in schola Cosmologiae docentur et ea quae a viris scientiae proponuntur.

Ad hunc hiatus superandum atque difficultates quae inde oriuntur solvendas constans debet esse conatus ita ut Cosmologia in nostris Scholasticatibus ea ratione tradatur quae nostrorum temporum necessitatibus vere respondeat.

Considerantibus vero statum praesentem in docenda Cosmologia, imprimis agnoscendum est professores Nostrorum generatim fideliter stare praescriptis Ecclesiae et Societatis de doctrina, ratione et principiis S. Thomae fideliter sequendis. Quod absque dubio laudem meretur et in posterum diligenter servandum est.

Simul tamen notandum est non ubique sufficienter attendi ad nova problemata, quae ex progressu scientiarum nostri temporis suscitantur. Cum enim scientiae hodiernae, in particulari physica et mathesis, tam magnum momentum habeant tum in se tum in hominum aestimatione, omnino necesse est ut Scholastici nostri sedulo instituuntur in his scientiis et in problematibus philosophicis, cosmologicis, epistemologicis, metaphysicis et religiosis ab illis suscitatis. Quod apte fieri nequit nisi a professoribus Cosmologiae et Quaestionum scientificarum cum philosophia connexarum: Cosmologia enim, inter ceteras disciplinas philosophicas, est quae maxime cum scientiis, praesertim physica et mathematica, connectitur.

Ut autem doctrina cosmologica plenius necessitatibus nostrorum temporum aptetur, nec tamen a rectis solidisque philosophiae principiis deficiat, quaedam magis in particulari exponenda videntur.

2. — In primis, notandum est Cosmologiam esse et permanere debere disciplinam stricte philosophicam, quae cognitionem scientificam, sensu hodierno intellectam, essentialiter transcendat, methodo et argumentis utens inquisitioni philosophicae propriis, ita ut nullo modo evadat mera synthesis vel vulgarizatio scientiarum naturalium. Quamvis enim hoc vario modo intelligatur apud pro-

batos philosophos scholasticos nostri temporis, nullus tamen negare potest quaestiones cosmologicas a quaestionibus stricte scientificis differre et arte esse cum ipsa metaphysica et gnoseologia coniunctas, eo saltem sensu quod problemata ex mundo corporeo orta examinare et solvere debet in luce principiorum metaphysicae et gnoseologiae, quae non tantum modo implicito et inconscio assumantur, sed explicitè recognoscantur et critice examinentur. Cosmologiae nexus cum metaphysica, ergo, ita exponatur ut indubie appareat eius indoles vere philosophica. Exinde ostendatur tum in quam mensura independens sit a progressu scientifico, tum quamnam relationem positivam habeat cum scientiis.

3. - Nec solum cum metaphysica, sed etiam cum gnoseologia, ut iam innuebatur, cosmologia aetios nexus habet. Aspectus iste recentiori tempore maximum momentum accepit, quoniam quaestiones praeliminare et nostro tempore maxime discussae circa relationes inter philosophiam et scientias et circa problemata philosophica ex scientiis orta non sunt quaestiones strictu sensu cosmologicae, sed quaestiones proprie epistemologicae, quae scilicet de natura, valore et methodo cognitionis scientificae tractant. Hinc omnino curandum est ut in nostris scholis philosophicis philosophia scientiarum seu epistemologia speciali tractatione exponatur, sive una cum gnoseologia generali, sive cum cursu quaestionum scientificarum, sive etiam cum ipsa cosmologia, ita tamen ut in hoc casu cosmologia non evadat philosophia scientiarum, i. e. disciplina gnoseologica, sed maneat semper disciplina ontologica atque ut talis maxime evolvatur atque attendatur.

4. — In diversis quaestionibus philosophiae naturalis tractandis, prae oculis habeantur non solum traditionales adversarii, ut mechanicistae, atomistae, dynamistae, sed etiam diversae scholae philosophicae hodiernae, quae de relationibus inter philosophiam et scientias maxime agunt, ut sunt positivismus logicus, analysis linguae, hegelianismus, neokantismus, diversa genera realismi, materialismus dialecticus et phaenomenologia. De his diversis tendentiis notitia sufficiens praebetur et iudicium criticum ac profundum instituitur in luce principiorum philosophiae scholasticae, simul etiam elementa bona diversarum scholarum seligendo et in synthesim philosophiae scholasticae recta methodo introducendo.

5. - Quamvis relationes cosmologiae cum diversis systematibus philosophicis peculiarem attentionem mereantur, nihilominus relationes cum scientiis naturalibus quam maxime in cosmologia atten-

di debent. Animadvertendum est enim quod circuli stricte philosophici hodie relative tantum paucos homines numerant, dum e contra cultores scientiarum in dies numero crescunt et maiorem auctoritatem nanciscuntur apud homines nostri temporis; periti scientiarum autem, imbuti inconscie saepe principiis positivismi vel etiam materialismi, tanquam conclusiones certas scientiarum doctrinas proponunt, quae revera ex falsis principiis philosophicis proveniunt; quod maximum periculum pro ipsa philosophia et, quod peius est, pro religione creat. Tale periculum praecavere, insidias detegere, errores confutare non poterit nisi vir non solum in philosophia sed etiam in scientiis vere peritus, qui profunde consideraverit problemata philosophica cum ipsa scientia eiusque evolutione intime connexa. Haec autem omnia, in divisione traditionali tractatum philosophicorum, proprium vel saltem aptiorem locum obtinent in cosmologia, necnon in cursibus ex quaestionibus scientificis cum philosophia connexis. Animadvertendum insuper est quod tum ratio psychologica alumnorum, tum exigentia temporis scholarum, tum ipsa ordinata synthesis doctrinalis suggerunt ut tractatio haec locum non habeat in mera appendice aut in disciplinis mere auxiliaribus, sed quantum fieri potest organice in ipsam disciplinam philosophicam principalem includatur, relicta tamen cursui quaestionum scientificarum pleniore expositione aspectus scientifici in tractatione philosophica praesupponendi.

6. — Ceterum, sive in ipsa cosmologia, sive in cursu quaestionum scientificarum, adaequate tractandae sunt omnes et singulae quaestiones maioris momenti, quae in praesenti evolutione scientiarum exsurgunt, in primis theoria relativitatis et mechanica quantum, quae maximum momentum habent et sub aspectu scientifico et sub aspectu philosophico. In his enim praecipua problemata agitantur de natura et relationibus spatii et temporis, de materia et energia, de causalitate et indeterminismo, de duplici natura undulatoria et corpusculari realitatis physicae, de generali conceptione universi physici, de ipsa fundamentali natura et de methodo cognitionis scientificae. Nec etiam aliae theoriae scientificae praetermittendae sunt, quae momentum philosophicum habent, ut theoriae magis experimentales de physica moleculari, atomica et nucleari, (de radioactivitate naturali et artificiali, de isotopis, de massa et energia in transformationibus physicis, de radiatione cosmica, de theoria cinetica aëriiformium) thermodynamica et electromagnetismus, cosmologia et cosmogonia; et insuper theoriae mathematicae, quae quaestiones philosophicas de quantitate et continuo respiciunt, ut theoria numerorum, geometriae non euclideae, critica principio-

rum mathesis, theoria probabilitatis et calculus statisticus cum suis applicationibus ad leges physicas.

Tractatio horum argumentorum, quantum spectat eius amplitudinem, profunditatem, partitionem per varios cursus et annos necnon inter varios magistros, aptanda erit nonnullis adiunctis contingentibus, quae varia erunt in diversis regionibus et Scholasticatibus. Duo tamen criteria ipsam tractationem moderentur: 1) tempestive tradantur alumniis notitiae scientificae, quae ordinariam culturam mediam excedunt, at praerequiruntur, ut quaestiones philosophicae cosmologiae rite proponi et intelligi possint; 2) profundior tractatio unius vel alterius quaestionis etiam post expositionem cosmologiae remitti poterit, ut alumni saltem unum argumentum scientificae et criticae plene tractatum habeant et ita aptam methodum quaestiones scientifico-philosophicas aggrediendi addiscant.

Tandem quaestiones philosophicae vitae organicae, diversorum graduum vitae eorumque evolutionis, quae in hodierna disceptatione cum materialismo permagni momenti sunt, non tantum per modum introductionis in psychologiam humanam seu anthropologiam philosophicam, sed vel in speciali parte philosophiae naturalis, ut indicatur in *Ratione studiorum* n. 138, 5^a, vel in speciali parte psychologiae rationalis (psychologia inferior sive «bio-philosophia»), a perito in biologia professore accurate tractentur.

7. In hac tractatione philosophica scientiarum praetermittendum non est momentum studiorum scientiarum ad formationem generalem et humanisticam et ad plenum accessum ad culturam modernam, quo nostri Scholastici aptiores fiant ad commercium habendum cum hominibus excultis nostri temporis et apostolatam apud eos exercendum. Pari modo convenit considerationem philosophicam extendere ad aspectum axiologicum mundi physici, scilicet ad delegendum et iudicandum valorem mundi physici relate ad personam humanam psychologicè et metaphysicè spectatam.

8. Haec renovatio rerum tractandarum in cosmologia consequenter exigit etiam aliquam renovationem in ipsa terminologia, quae, quantum fieri potest, aptanda est non quidem terminologiis peregrinis ab uno vel altero auctore usitatis, bene vero communi virorum peritorum in scientia usui hodierno. Similiter etiam nostra tractatio allevanda erit quaestionibus superfluis vel obsoletis; et quidem non solum doctrinis antiquis et mediaevalibus, quae ex errata cognitione scientifica illorum temporum derivabantur, sed etiam illis quaestionibus subtilioribus, quae nullum aut vix ullum momentum actuale retinent. Quaedam quaestiones, quae in philo-

sophia scholastica saeculis XVI-XVIII magnam extensionem obtinuerunt, brevius absolvi poterunt in praenotandis vel in scholiis, quin tempus teratur urgentioribus quaestionibus nostrae aetatis tribuendum: ita v. g. quaestiones de effectu formali quantitatis, de loco et ubicatione, de compenetracione, reduplicacione et similibus.

9. — Hoc tamen non significat omittendas esse quaestiones quae theologiam sive naturalem sive supernaturalem spectant; nam illud prae oculis habendum est: « Philosophia scholastica ad hoc insuper necessaria est, ut sacrae Theologiae inserviat » (Rat. Stud. n. 134). Proinde, professores attendant ad relationes cosmologiae cum argumentis existentiae Dei et cum creatione, prae oculis habitis quaestionibus tum de evolutione mundi tum de contingentia et finalitate sive in cosmologia anorganica sive, et eo magis, in tractatione de viventibus. Etiam principia philosophica, quae doctrinam de miraculo spectant, accurate tractentur, ratione in primis habitae rectae doctrinae de legibus scientificis, sive exactis sive statisticis. Aliae quaestiones traditionales cosmologicae connexae cum theologia (praesertim cum praesentia eucharistica) praetermittendae non sunt, sed brevius tractari possunt pro earum momento.

10. — De reliquo, professores cosmologiae prae oculis habeant quae in Ratione studiorum praescribuntur sive de cosmologia in particulari (n. 138, 4°), sive de philosophia scholastica in universum (nn. 80 et 133-137) et de methodo scholastica adhibenda (n. 87). Quae omnia ipsa Ratio studiorum ita breviter resumit: Professores « probe intelligant se non suo sed Ecclesiae et Societatis nomine docere, ideoque discipulorum animos non suis privatis opinionibus, sed ea doctrina, quae cum legibus Ecclesiae et Societatis plene concordat, imbuiere debere » (n. 78).

11. — Ut autem normae hic traditae in praxim efficaciter reduci possint, necesse omnino est ut tum nostri professores tum etiam Scholastici ad cosmologiam docendam vel addiscendam cum convenienti praeparatione accedant. Ad praeparationem atumnorum quod spectat, rite executioni mandentur ea quae in Ratione studiorum (nn. 119-120) de hac re praescribuntur. In dubio de praeparatione requisita, res ad professores cosmologiae et quaestionum scientificarum deferatur, qui si opportunum iudicaverint praeparationem scientificam esse complendam, servetur quod in n. 120 dicitur. Animadvertendum est enim institutionem classicam, quae in scholis mediis in multis nationibus hodie praebetur, esse vere insufficientem pro cursu cosmologiae, qualis hic proponitur, cum

fructu audiendo. Propterea indicabitur in Appendice elenchus quaestionum scientificarum, quarum cognitio ordinarie requirenda est ab iis qui cosmologiae daturi sunt operam.

12. — Praeparatio specifica professorum cosmologiae quam maxime curanda est; ab ea enim maxima ex parte dependet futurus status cosmologiae. Sedulo seligantur viri qui ingenio vere philosophico praediti sunt et simul naturalem aptitudinem habeant ad scientias profundius intelligendas. Praeparatio professoris cosmologiae initium sumere debet ab aliqua seria et profunda cognitione scientiarum, qua ipse non tantum libros divulgationis legere possit, sed tractationem stricte scientificam et mathematicam intelligere valeat, magnas theorias hodiernas profunde teneat et personalem cognitionem methodi scientificae habeat.

Hoc assequi nequit qui superficiali vel mere privato studio vacaverit; sed omnino necessarium est studia regularia scientifica in aliqua bona universitate perficere per tres saltem annos, quod regulariter fieri debet tempore magisterii, statim post triennium philosophicum, quando ingenium iuvenum adhuc vividum et mollè est. Post theologiam, biennium philosophicum perficiendum est cum explicito respectu ad disciplinam in futurum docendam et in ordine ad lauream congruentem consequendam. Tota autem haec praeparatio sub ductu professoris in hac materia vere competentis perficienda est, ita ut inde ab initio illae disciplinae scientificae seligantur, quae utiliores pro studio cosmologiae erunt.

13. — Tandem, etiam praeparatione expleta et magisterio inito, professores cosmologiae debent continuum progressum scientiarum prosequi et indefesso studio novis theoriis attendere, illas critice diiudicando et synthesim philosophico-scientificam semper renovando. Nec solum in scholis ad incessantem renovationem doctrinae attendant ut suos discipulos iuvent, sed etiam in disceptationibus scriptis et in tractatibus publici iuris faciendis philosophiam scholasticam, modo qui actuali progressui scientiarum vere aptatus sit, exponant et evolvant, ut singuli quantum fieri potest partem suam conferant in bonum totius Societatis, immo et totius Ecclesiae. Hoc autem requirit ut Superiores nostri professoribus facultatum philosophicarum praesertim in cosmologia congruum tempus concedant, quod ad haec studia et continuum progressum attendere possint.

Romae, die 8 septembris 1960,
in festo Nativitatis B. M. V.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

APPENDIX

CONSPECTUS DISCIPLINARUM SCIENTIFICARUM quae in praesenti ordinarie praesupponendae sunt ante initium cursus philosophiae:

Mathematica: Arithmetica, geometria plana et solida, algebra usque ad aequationes secundi gradus inclusive, progressionem et logarithmum, trigonometria; prima elementa calculi differentialis et geometriae analyticae.

Physica: Mechanica (cinematica, dynamica et statica), thermologia, acustica, optica, electrologia et physica atomica. Tractatio non sit mere empirica et qualitativa, sed saltem cum expressione algebraica legum physicarum.

Chimia: Conceptus et leges fundamentales combinationum chemicarum et diversorum statuum aggregationis; structura atomica et molecularis; elementa chimiae specialis, anorganicae et organicae, crystallographiae et mineralogiae.

Biologia: Biologia generalis, cum elementis anatomiae, histologiae, physiologiae et geneticae humanae; zoologia et botanica.

Geographia et astronomia: Geographia physica particularis et generalis; elementa geologiae, meteorologiae, astronomiae.

32.

12 septembris 1960

R. P. Severianus Azcona nominatur Admonitor Generalis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum de novo Admonitore Generalis extra Congregationem Generalem constituendo peracta iam fuerint omnia quae in Instituto nostro¹ ea de re praescribuntur, reliquum est ut Ram Vam his lit-

¹ Coll. decr. d. 272 § 2.

teris certiore faciam, in locum R. P. Vincentii A. McCormick, qui ob deficientem valetudinem munera Assistantis Americae et Admonitoris Generalis hoc anno deposuit, R. P. Severianum Azcona, Assistantem Hispaniae, novum Admonitorem Praepositi Generalis rite esse constitutum.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 12 septembris 1960,
in festo SS. Nominis B. M. V.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

33.

15 septembris 1960

De Societatis ministerio docendi in collegiis et universitatibus.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ministerium docendi in collegiis et universitatibus, a Sancto Ignatio oriundum, a Summis Pontificibus et Congregationibus Generalibus non modo approbatum sed laudibus evectum, a tota traditione Societatis maximi factum, his ultimis annis a paucis quibusdam quorum sententiae sive clam sive interdum publice sparguntur, argumentis speciosis perhibetur tamquam aliqua dolenda immutatio Instituti primigenii qua Societas decidit a vero spiritu Fundatoris.

Quid de hac re sentiendum sit filiis Sancti Ignatii, manifeste describitur a Congregatione Generali XXVII, decreto 131 Collectionis decretorum, qua unico conspectu exhibetur totum ius Congregationum antiquiorum: « Iuventutis institutio in doctrina ac moribus, ex caritate suscepta, magni fiat a Nostreis, utpote quod sit unum ex primariis Societatis ministeriis », a Summis Pontificibus saepe laudatum, et « cui Societas proprium incrementum et fructum animarum conspicuum debeat »¹.

¹ Cfr. *Epit. Inst.* n. 376.

Tamquam « unum ex primariis Societatis ministeriis », Institutum secutus, ministerium collegiorum descripsi in litteris die 22 iunii 1947, datis de ministeriis nostris²; quam Instructionem velim relegant Nostri si meam mentem de collegiis nosse cupiunt. Postquam per plures annos usu res Societatis penitus novi, idem quod tunc scripsi nunc plene confirmo.

* * *

Mens Sancti Ignatii in hac re sicut in aliis non minoris momenti, non ab initio et a priori maturuit, sed ut virum tantae sapientiae decebat, paulatim duce experientia in oratione et consideratione ad perfectiora pervenit³. Primitus enim intendebat pro suis fere unice id quod vocarunt « ministerium verbi directum »; mox ministerio verbi « indirecto » imprimis in docendo et educando saltem par momentum tribuit; primum intendebat in Societatem recipere tantum homines iam studiis formatos; cum tamen tales pauci invenirentur, suadente Laynez, statuit convictus seu « Collegia » admittere in quibus iuvenes Societatis cupidi, qui tunc temporis non iis solebant satis institui studiis quae requiruntur ad nostram vocationem, alerentur, dum scholas humaniores alicuius Universitatis vel alius Collegii externi frequentant; mox in eisdem collegiis, — quae hodie « scholas apostolicas » nominamus, — coeperunt Nostri docere; admissi quoque sunt externi, nondum candidati ad Societatem, qui tamen tales forent ut non excluderetur similis vocatio; immo etiam admitti potuerunt qui spem vocationis non praeberent, etiam filii divitum, dummodo suis sumptibus viverent (non sumptibus foundationis)⁴.

Immo ulterius processit ipse Conditor noster. Advertens quantum ad maiorem Dei gloriam prodesse posset institutio iuventutis, ab anno 1548 plura admisit collegia pro externis, quorum prima intentio bonum reipublicae christianae erat, quamquam ut patet non excluderetur finis suscitandi vocationes ad Societatem. Anno obitus Sancti Patris in sola Italia 20 collegia suscepta vel inchoata erant, praeter varia alia in Germania, Bohemia, Austria, Gallia, Hispania, Brasilia. Inter ea eminet propter ulteriorem progressum Collegium Romanum, « *schola* » illa « *latina, gralis* », quae omnibus omni-

² AR XI 319-322.

³ Inter se conferas ambas « *Formulas* » Instituti, priorem anni 1540 cum altera anni 1550; v. TACCHI VENTURI, *Storia della Compagnia di Gesù in Italia*, vol. II p. II, Roma 1951, pp. 538-540.

⁴ *Const.* P. IV, Proem. A [308]; c. 3, B [338].

no externis, nec tantum candidatis ad Societatem, patuit a primis initiis, anno 1553.

Iam anno 1551, die 1 decembris, — quinque annos ante obitum, — litteras dare iubebat ad plures extra Italiam Superiores, PP. Araoz, Torres, Villanova, Strada in Hispania, Simonem Rodríguez in Lusitania, commendantes ut instituerentur collegia ea forma qua instituta iam erant in Italia « in quae acceptentur omnes qui volunt, qui legere et scribere sciant et incipiant grammaticam ». Inter condiciones autem ut acceptari possint, minime ponitur ut signa dent futurae vocationis. Immo, inter commoda quae obvenient ex talibus collegiis illud recensetur « quod ex iis qui nunc studiis operam dant, labente tempore diversi exhibunt, quidam ad praedicandum et curam animarum sumendam, quidam ad gubernandam patriam terram et administrandam iustitiam, quidam ad alia munera; demum, siquidem ex pueris crescunt adulti, bona institutio eorum in vita et doctrina christiana multis aliis proderit, magis in dies se diffundendo fructu ». Praevidet quidem Sanctus Ignatius vocationes ad Societatem etiam ex talibus collegiis pro externis prodituras: « Quamquam nemo persuadere possit auditoribus, praesertim pueris (mochachos) ut Societatem intrent, tamen cum bono exemplo et conversatione, et cum declamationibus quae fiunt diebus dominicis de virtutibus, pueri sponte afficiuntur, et multi operarii conscribi possunt pro vinea Christi Domini nostri »⁵.

Hinc patet finem quem Sanctus Ignatius intendebat in collegiis omnino eumdem fuisse quem nos, hac aetate, adhuc intendimus.

Immo tanti momenti duxit hoc ministerium, ut eodem tempore, quo ad varios illos Patres scribebat, instructionem daret ad totam Societatem de ratione procedendi in collegiis; primo quidem quantum ad illos scholasticos qui iam nomen dederunt Societati; dein quantum ad externos; et repetit quod scripserat ad Patrem Araoz aliosque: « acceptentur omnes, pauperes vel divites, ad lectiones et exercitia litterarum, gratis et ex mera caritate ... »⁶.

Collegia humaniorum litterarum anno 1551, in quibus pauci studebant scholastici Societatis, simul locum sumebant hodierni « Iunioratus », qualis in plerisque Provinciis usu venit. Iam vero ex his documentis patet ea saltem ab hoc anno (immo ab anno 1548), probante et commendante Sancto Ignatio, imprimis destinata fuisse ad instituendam in litteris et moribus christianis iuventutem saecu-

⁵ *Mon. Hist. S. I.*, Mon. Ignat. ser. I, Epist. et Instr. IV, n. 2226, pp. 5-9; cfr. *ibid.* nn. 2228, 2229, 2234, 2236, 2238, 2241, 2246.

⁶ *Mon. Hist. S. I.*, l. c., n. 2227.

larem seu externam. Nisi quod postea Iuniores nostri non amplius in collegiis externorum instituebantur sed in propriis domibus studiorum, ipsa collegia ea nunc sunt qualia erant tempore Fundatoris ⁷.

Sane, inter fines collegiorum tempore Sancti Ignatii, pariter ac aetate ulteriore usque ad nostros dies, ille momento et consecrariis minime ultimus est, suscitare vocationes ad sacerdotium et vitam religiosam, in specie ad vitam Societatis. Quid quaeso fuisset antiqua Societas, quid esset Societas per orbem instaurata ab anno 1814, sine collegiis? Ex iis — collegia dico externorum, — processit et adhuc procedit longe maior pars candidatorum nostrorum, ita ut pleraeque ex florentissimis Provinciis tam in Europa quam in America et Asia ex collegiis externorum vel universitatibus vocationes adipiscantur, sine ullo adminiculo « Scholarum Apostolicarum ».

Sicuti illi errarent qui censerent Ecclesiam catholicam principia a Divino Fundatore posita non evoluisse, — sane « in suo dumtaxat genere, in eodem scilicet dogmate, eodem sensu eademque sententia » ⁸ — ad pleniora et perfectiora consecraria, ita ille erraret qui contenderet Institutum Sancti Ignatii, ipso e vivis defuncto, mathematice idem atque immobile manere debuisset. Quisquis tale quid instituere intendisset, utinam a coepto potius destitisset, nam semen mortuum terrae commisisset.

Voluit sanctus Fundator ut Societas « ad fidei defensionem et propagationem et profectum animarum » omnibus rationibus efficacibus uteretur, quarum postquam magis suo tempore usitatas enumeravit, addit « ac reliqua caritatis opera, prout ad Dei gloriam ac commune bonum expedire visum erit » ⁹. Ipse autem adhuc vivens aestimavit «ad Dei gloriam ac commune bonum » plurimum expedire instituendam in litteris et moribus iuventutem saecularem suscipere.

⁷ Qui plenam de ratione agendi Sancti Ignatii quod ad collegia externorum relationem quaerit, legat TACCHI VENTURI, *Storia della Compagnia di Gesù in Italia*, vol. II p. II, Roma 1951, pp. 325-500; qui informationem cupit de evolutione mentis sancti Fundatoris in hac re, recolat ibidem originem collegiorum pro candidatis ad Societatem (quae hodie vocare solemus « scholas apostolicas » vel « seminaria minora ») pp. 27-29; 305-324. Ibidem quoque inveniet lector fontes Sancto Ignatio coaetaneos. — Orlandini 50 collegia numerat ante mortem Sancti Ignatii suscepta; recentius P. Farrell eorum recenset 33 pro externis, praeter 6 approbata a Sancto Patre sed post eius mortem tantum aperta: TACCHI VENTURI, I. c., p. 536.

⁸ VINCENT. LERINEN., *Commonitorium*, cfr. *Conc. Vatic.*, DENZ., 1800.

⁹ *Formula* a Iulio III approbata, n. 1.

Nec aliter iudicavit Societas, quae ex voluntate Conditoris plenam obtinet facultatem condendi leges et perficiendi ea quae ipse statuerat. Atque, dum haud semel hortata est Praepositos in Congregationibus Generalibus, ad moderationem in acceptandis collegiis externorum, eadem quae iam a tempore Sancti Ignatii inter primaria Societatis ministeria recensenda venerunt, aperte laudavit et promovit.

Dixerit quis: igitur ipse Fundator mentem primigeniam mutavit? Mutavit quidem ab anno 1540, at manifeste in melius; atque ulterius Societas in melius evolvit principium sibi a Sancto Ignatio traditum. Tantum igitur abest ut deflexerit in hac re a primigenio spiritu, ut potius dicenda sit illum spiritum plenius evolvisse « sed in suo dumtaxat genere, ... eodem sensu eademque sententia », prout in alia re dicebat Vincentius Lerinensis.

* * *

Neminem latet quanti momenti sit hac nostra aetate influxus quem Ecclesia exercere potest et debet in vitam publicam, tam « nationalem » uti dicere nunc solemus, quam « internationalem ». Ministeria illa nostra quae ad convertendos et iuvandos in spiritu singulos spectant, numquam non servabunt momentum quod ab initio Ecclesiae habuerunt. Tamen vix non frustra singulos ad Deum allicimus, si propter vitam publicam, quae legibus imprimis et Guberniorum decretis atque coetuum « internationalium » coeptis informatur, integri populi omni ope praepediuntur a serviendo Domino, immo ad infima quaeque et mere temporalia alliciuntur vel vi reducuntur. Hodierna Gubernia plura possunt pluraque regunt quam Gubernia quae « absoluta » dicebantur saeculis praeteritis. Si ipsa velint, vita familiae, scholae, Radiophonium, Televisio, observatio diei Dominicae, sors operariorum, libertas actionis coetuum qualiumcumque, tota vita oeconomica, quidquid praeter spiritualia et simul mere interna, vitam hominum determinat, a se omnino pendent et determinantur. Quantum proinde interest ut principia secundum quae gubernant et praesunt, sana sint, fidei conformia, aeterno quoque hominum bono conducentia? In vitam autem publicam, in gubernantes eorumque consiliarios non influemus nisi ope hominum doctorum, plene formarum, et qui simul fide vera totam mentem totumque animum informaverunt. Unum autem ex mediis quae huc spectant, nec minus efficax, sunt collegia nostra et universitates.

Est qui contenderit ad hoc sufficere ut, praeter institutionem profanam, quae « neutralis » esse poterit, accipiant illi aliunde, extra scholam, principia christiana.

Sane, ubi quis scholam catholicam frequentare non potuit, expedit ut extra scholam in fide erudiatur. Verum tamquam norma generalis asseri potest mentem catholicam extra seu iuxta mentem « laicalem » inculcatam, fore, secundum tritum dictum, quasi fermentum non *in*, sed *iuxta* fermentandam farinam positum. « Laicistas » plerumque formabis qui tamen missam dominicalem frequentent et privatim mandata Dei servant. Institutio non erit vere catholica nisi tota quanta, in modo intellegendi historiam, litteras, technicas artes, oeconomiam, fide simul cum scientia imbuatur. Hinc est quod Sanctus Ignatius voluit ut in scholis nostris, — de disciplinis etiam profanis, ut patet ex contextu, — « omnes Praeceptores, si fieri potest, ex Societate sint »¹⁰. Haud semel iam in illam rem institi¹¹ atque superfluum videtur ulterius immorari.

* * *

Velim proinde ut paucissimi illi, qui contra collegiorum ministerium alicubi disputare coeperunt perinde ac si esset a genuino Societatis spiritu alienum, meminerint reverentiae quam verum et authenticum Societatis Institutum sibi vindicat. Nec leves sunt poenae statutae contra perturbatores¹². Cari autem nostri iuvenes recordentur non esse unius alteriusve privati, sed Superiorum Societatis, imprimis Congregationum Generalium, statuere quid ab omnibus praestandum sit.

Ex toto corde, ubi oboedientia id iniungit, se dent ministerio quod nostra aetate ex maxime necessariis est; quod vel inde patet quod hodierni adversarii nominis Domini, toto nisu contendunt clerum et Religiosos a scholarum directione amovere, easque omnes in ditionem Status vindicare, quo plene laicales fiant atque fides catholica, ut ipsi aiunt, in solam sacristiam relegetur.

* * *

Ut collegia nostra, ad mentem Sancti Ignatii, sint seminaria vocationum ad Societatem, sane in votis est atque, ut aiebam, per Dei gratiam, in plerisque regionibus obtinet. Ubi autem in collegiis externorum et universitatibus vocationes ad vitam perfectiorem et nominatim ad Societatem deficiunt, velim nostri humiliter, quòvis praetextu adiunctorum externorum seposito, seipsos examinent; culpa enim vix non certo magna ex parte est nostra. Rectores quae-

¹⁰ *Const. P. IV c. 13, B [457]; Cfr. Coll. Decr. 141, apud Epit. Inst. n. 398, § 1.*

¹¹ *Cfr. AR XI 450, XIII 545, 682, 683; etc.*

¹² *Coll. Decr. 305; apud Epit. Inst. n. 905.*

so una cum Praefectis et ipsis praeceptoribus e Societate, accurate et funditus studeant capiti ex Epitome Instituti quod agit « de institutione religiosa et morali » in nostris scholis (nn. 381-392), nec unquam cedant praeiudicio « haec apud nos fieri non posse ». Ipse video in eisdem locis ubi « propter locorum adiuncta » haec « apud nos » fieri non posse dicuntur, ab aliis Religiosis fieri, atque cum fructu interdum non spernendo vocationum. Ne nobis illudamus: ea collegia externorum e quibus non moraliter quotannis nonnulli egrediuntur candidati ad sacerdotium vel vitam religiosam, in re non levis momenti a fine suo deficiunt. In regionibus quidem Missionum interdum collegia aperimus quorum vix non omnes alumni sint acatholici, cum sit illa ratio magis efficax animos populorum lucrandi; fructus tunc erit imprimis conversionum ad veram fidem. Ubi autem dudum christiani nostra collegia frequentant, carentia vocationum indicium dici debet deficientis formationis praesertim moralis et religiosae.

* * *

Unum sane est in quo nostra collegia differunt ab iis quae Sanctus Ignatius bene multa instituit: dum in primaeva collegia omnes admittendi erant, pauperes aequae ac divites, atque gratis omnino instituendi, hac nostra aetate vix non ubique cogimur minervalia petere, et quidem plerumque satis alta, ita ut pauperioribus praepediatur aditus. Paucae, tres quattuorve, Provinciae subsidiis Guberniorum adiutae, nunc vel omnino vel ex parte gratis docere possunt, praeterquam quod in nonnullis locis sectio gratuita collegio addi potuit. Ubique experimur quantum hoc noceat Ecclesiae, quae dicitur de divitibus tantum sollicita esse; quantum noceat vero ac christiano spiritui sociali, dum soli ditiores institutionem profectionem eamque catholicam accipiunt, atque a pauperioribus pariete divitiarum separati animo quoque alieni manent.

Cum fere semper desint ditissimi illi qui possint integrum collegium fundare, non restat nisi ut omni ratione conemur promoveri foundationem « bursarum studiorum » quae dicuntur. Id iam ante 20 amplius annos commendabat Congregatio Generalis XXVIII, d. 31, 3. Aperte tamen fateri cogimur parum in hac re factum esse. Nec tamen si sincere loquimur, difficile nec certe impossibile dici potest. Si Nostri voluntarie quibusdam sumptibus superfluis renuntiabunt, si antiquos alumnos de re adibimus, si Superiores quotannis sed constanti perseverantia accuratiori gestione et quae se magis conformet Instructioni de administratione temporali aliquas pecunias seponent, post 10 vel 20 annos, haud paucos alumnos gratis accipere poterit collegium. Oculis meis video pauperes quosdam operarios qui abstinendo vino, tabaco, cinema, itineribus, ex tenui

mercede seponunt unde sibi agros, domum acquirant. Quod pauperiores atque laici saeculares faciunt, nos Religiosi praestare non valemus?

Pergant igitur Nostri, imprimis iuvenes, toto animo illud ministerium praediligere quod, sicuti tempore Sancti Ignatii, ita et nunc, si bene et ad mentem Instituti exercetur, plurimum conducit ad bonum animarum, ad Ecclesiae dilatationem et prosperitatem, ideoque maxime exosum est inimicis Domini nostri.

* * *

Semper voluit quidem Societas, et adhuc vult, ut aequa servetur proportio inter varia ministeria nostri Instituti propria: nec Exercitia spiritualia, nec labor scientificus, nec administratio Sacramentorum et praedicatio, nec directa evangelisatio infidelium, nec alia huiusmodi sunt neglegenda propter collegia; sed neque collegia sunt neglegenda propter apostolatatum magis directum.

Suprema norma nostri laboris semper esse debet oboedientia Summo Pontifici et Ecclesiae. Iamvero Summi Pontifices instanter commendant Societatem propter collegia, idque tum temporibus praeteritis tum hac nostra aetate. Nec aliter iudicant Episcopi maxime diversarum regionum. Adeo ut non desint, ne in Curia Romana quidem qui me hortentur ut omissis fere ceteris ministeriis, quippe quae ab aliis quoque assumi possint, collegiis et universitatibus vix non omnes nostras vires demus; quibus tamen uti dixi morem gerere non convenit.

Id praesertim notatu dignum est, Societatem post suppressionem a Clemente XIV, propterea imprimis fuisse restitutam, ut instituendae iuventuti in collegiis vacaret; adeo ut Leo XII, Constitutione « *Cum multa* », 17 maii 1824, dicere potuerit: « Cum ... nutu fel. rec. Pii VII ... Societas Iesu in pristinam dignitatem restituta fuerit, ex illa potissimum causa, ut iuventutem et litteris et moribus instituendam susciperet ... » (eidem iterum committitur regendum Collegium Romanum). Idem Pontifex eodem documento institutionem iuventutis vocat « unam et expeditissimam emendandi generis humani rationem ... ».

Societatem ingressi sumus non ut nostro talento, ingenio, inclinationi satisfiat et mos geratur, sed ut Ecclesiae, mystico Corpori Christi serviamus ubicumque et quacumque in re bonum eiusdem mystici Corporis id requirit. De illa autem necessitate obiectiva animarum et totius Ecclesiae, quis iudicat in terris nisi Vicarius Christi atque illi quibus vices suas tenendas ipse commisit? Salva utique semper libertate animum nostrum sincere pandendi Superiori, huius denique tandem est statuere quae pars laboris in vinea

Domini singulis nobis assignanda veniat. Nostrum est humiliter oboedire; nec alia maior est manifestatio caritatis erga Deum quam oboedientia: « qui habet mandata mea et servat ea, ille est qui diligit me »¹³; voluntas autem Patris, quidquid quidam in sensum diversum contendere conantur, semper est ut exsequamur praecepta legitimae auctoritatis.

Praeceptum enim legitimae auctoritatis, si rem bene consideremus, non interpretatur sed constituit voluntatem Dei in casu determinato. Dummodo ut patet non praecipiat peccatum, — quo casu contradicit voluntati Dei nobis aliunde authentice manifestatae, — voluntas Dei est ut auctoritati, etiamsi forte erret et minus perfecta vel minus opportuna praecipiat, oboediamus: « Qui vos audit me audit »¹⁴.

Sanctus Ignatius optimum quemque, et ad multa alia atque speciosiora aptum, misit in collegia externorum: ab initio quidem Nadal, Canisium, de Freux, Wischaven et post eos bene multos alios ex peritioribus suis professis; nec unquam concessit ut huic ministerio nonnisi per transennam vacarent, sed quamdiu Superiori visum fuerit doctissimum quemque sacerdotem in collegiis perseverare voluit. Fundatoris exemplum secuti, Superiores maiores in determinanda singulorum destinatione, solius gloriae Dei Eiusque melioris servitii rationem habere tenentur. Nostrum omnium est ex Dei et proximi amore nobismetipsis nostrisque inclinationibus et libitui renuntiare ut Domini nostri Regnum in terris adveniat.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 septembris 1960,
in festo VII Dolorum B. M. V.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

¹³ IOAN. 14, 21.

¹⁴ LUC. 10, 16.

34.

16 septembris 1960

De variationibus in proprio Societatis Calendario inducendis.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

Rae Vae iam notum est Summum Pontificem, Litteris Apostolicis motu proprio die 25 iulii huius anni datis ¹, approbasse et promulgandum mandavisse novum Rubricarum Breviarii et Missalis romani Codicem, quem deinde S. Congregatio Rituum in novas Breviarii et Missalis romani editiones inserendum, et ab omnibus ad quos spectat, inde a die 1 ianuarii proximi anni 1961 servandum decreto generali diei 26 iulii promulgavit ². Eodem autem die 26 iulii in lucem editus est ipse codex rubricarum, simul cum Calendario Breviarii et Missalis romani, Tabellis dierum liturgicorum, Tabellis occurrentiae et concurrentiae, necnon Variationibus in Breviario et Missali romano ad normam novi codicis rubricarum, Variationibus in Martyrologio romano, Declaratione de servandis in Calendariis particularibus inde ab anno 1961, et Ordinationibus ad librorum liturgicorum editores circa editiones Breviarii ac Missalis romani iuxta novum rubricarum codicem conficiendas ³.

Iam vero definitiva revisio Calendarii particularis nostrae Societatis fieri non poterit donec S. Congregatio Rituum « opportunas tradet instructiones circa Calendaria particularia et officiorum atque Missarum Propria revisenda » ⁴. Interim igitur, mandante Patre Generali, velit Ra Va curare ut ii, quorum est Calendaria nostra pro anno 1961 praeparare, diligenter servent ea quae in supradicta Declaratione statuuntur de Calendariis particularibus iuxta normas novi codicis rubricarum iam nunc adaptandis. Postea vero, acceptis novis instructionibus S. Congregationis auditisque peritis, normae de nostris Calendariis revisendis a Patre Generali cum Ra Va communicabuntur, id quod tamen, ut videtur, nonnisi post aliquod tempus fieri poterit. Interea, si Ra Va vel periti in Provincia quid habeant animadvertendum de futura revisione nostrorum Calendariorum, id Patri Generali libere proponant.

Rae Vae

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

¹ AAS. LII 1960 pp. 593-595.

² *Ibid.* p. 596.

³ *Ibid.* pp. 597-734.

⁴ *Ibid.* p. 730.

35.

27 septembris 1960

Promulgatur Summarium Constitutionum recognitum.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Congregatio Generalis XXX, decreto 8, 3, Praeposito Generali commisit *Summarii Constitutionum* recognitionem ex parte facienda iuxta hanc normam: « Servato hodierno numero et ordine Regularum, argumentum aliquarum non solum ex Examine et tertia Parte Constitutionum sumatur, ubi de solis candidatis et noviciis proxime agitur, sed compleatur aliis Constitutionum locis, in quibus de Professis aliisque religiosis formatis perpulchra atque aptioribus fortasse verbis expressa continentur ». Iam vero, lumine divino saepe implorato sententiisque Commissionis Patrum peritorum ad hoc constitutae habitis, haec *Summarii Constitutionum* recognitio demum in finem deducta est.

Propterea cum Ra Va communico mutationes factas in quibusdam Regulis (nn. 16, 18, 20, 23, 24, 25, 33, 40), atque, potestate a Congregatione Generali XXX eodem decreto mihi facta usus, his litteris universae Societati novum *Summarium Constitutionum*, iisdem mutationibus introductis, promulgo atque promulgatum declaro, priore forma, in quantum ab hac discrepat, abrogata.

Singulis autem Provinciis, vel simul pluribus eiusdem linguae, relinquitur, in usum praesertim Fratrum Coadiutorum, versiones in linguas vernaculas conficere earum Regularum quae mutatae sunt.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 27 septembris 1960,

in anniversario confirmatae Societatis.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

SUMMARIUM CONSTITUTIONUM

REGULAE RETRACTATAE

16. — Ad conservationem et incrementum non solum corporis, id est eorum quae externa sunt, sed etiam spiritus Societatis, atque ad assecutionem finis quem sibi praefigit, auxilii animarum ad ultimum et supernaturalem suum finem consequendum, media illa quae cum Deo instrumentum coniungunt ac disponunt ut a divina manu recte gubernetur, efficaciora sunt quam quae illud disponunt erga homines. Huiusmodi est probitas et virtus, ac praecipue caritas, et pura intentio divini servitii, et familiaritas cum Deo in spiritualibus devotionis exercitiis, et zelus sincerus animarum ad gloriam Eius qui eas creavit ac redemit, quovis alio emolumento posthabito. Videtur itaque in universum curandum esse ut omnes, qui se Societati addixerunt, in virtutum solidarum ac perfectarum et spiritualium rerum studium incumbant; ac in huiusmodi maius momentum quam in doctrina vel aliis donis naturalibus et humanis constitutum esse ducant. Illa enim interiora sunt, ex quibus efficaciam ad exteriora permanere ad finem nobis propositum oportet¹.

18. — Quo difficilius est membra huius Congregationis cum suo capite et inter se invicem uniri, quod tam diffusa in diversis mundi partibus inter fideles et infideles sint; eo impensius quae iuvant ad unionem quaerenda sunt; quandoquidem nec conservari nec regi, atque adeo nec finem ad quem tendit Societas ad maiorem Dei gloriam consequi potest, si inter se et cum capite suo membra eius unita non fuerint².

Praecipuum autem vinculum ad membrorum inter se et cum capite suo unionem amor est Dei ac Domini nostri Iesu Christi, cum Cuius divina ac summa Bonitate, si Superior et inferiores valde uniti fuerint, perfacile inter seipsos unientur; idque per eundem illum amorem fiet, qui, a Deo descendens, ad omnes proximos ac peculiari ratione ad corpus Societatis pertinet. Caritas itaque et, ut in universum dicatur, omnis probitas ac virtus, qua iuxta spiritum procedatur, ad unionem ex utraque parte iuvabit; et, quod inde sequitur, omnis rerum temporalium contemptus, in quibus sui

¹ P. X. n. 2 [813].

² P. VIII c. 1, n. 1 [655].

ipsius amor, gravissimus huius unionis ac boni universalis hostis, errare solet³.

20. — Postquam aliquis in corpus Societatis cooptatus fuerit in aliquo gradu, ad alium progredi curare non debet; sed in suo perfici, et obsequio Dei et gloriae sese impendere, ac Superiori, qui scilicet Christi Domini nostri vices gerit, curam aliorum omnium relinquere⁴.

23. — Paupertas, ut murus Religionis firmus, diligenda et in sua puritate conservanda est quantum, divina gratia aspirante, fieri poterit⁵. Ut nihil proprium domi teneri, ita nec foris apud alios potest. Et quisque iis, quae de communi data fuerint ad usum suum necessarium aut convenientem, resecatis superfluis, sit contentus⁶.

Unusquisque autem sibi persuadeat quod quae vilissima erunt ex iis quae domi sunt ei tribuentur, propter ipsius maiorem abnegationem et spiritualem profectum, et ut ad quandam aequalitatem et veluti mensuram ab omnibus perveniatur. Cum enim, qui primi in Societatem convenerunt, per huiusmodi indigentiam probati fuerint, qui post eos accedent curare debent ut, quoad poterunt, eo pertingant quo illi pervenerunt, vel ulterius etiam in Domino progrediantur⁷.

24. — Diligent omnes paupertatem, ut matrem, et, iuxta mensuram sanctae discretionis, suis temporibus eius effectus aliquos experiantur⁸. Parati quoque sint ad mendicandum ostiatim, quando vel oboedientia, vel necessitas id exiget⁹.

Quandoquidem exigit nostrae professionis ratio ut parati et in procinctu simus ad ea omnia, quae quovis tempore in Domino nobis iniuncta fuerint, nec petendo nec exspectando praemium ullum in praesenti hac et labili vita, sed eam quae undequaque aeterna est, ex summa Dei misericordia semper sperando¹⁰.

25. — In iis quae ad rationem victus, somni ac usus reliquarum rerum vitae necessariorum vel convenientium spectant, quamvis communis illa sit, minimeque diversa ab eo quod medicus illius loci in quo vivitur iudicabit, ita ut, quod quisque sibi inde subtra-

³ P. VIII c. 1, n. 8 [671].

⁴ P. V c. 4, n. 5 [542].

⁵ P. VI c. 2, n. 1 [553].

⁶ P. VI c. 2, n. 11 [570].

⁷ Ex. c. 4, n. 26 [81].

⁸ P. III c. 1, n. 25 [287].

⁹ P. VI c. 2, n. 10 [569].

¹⁰ Ex. c. 4, n. 27 [82].

xerit, ex devotione, non ex obligatione subtrahat; habenda tamen semper erit ratio humilitatis, paupertatis ac spiritualis aedificationis, quae semper nobis in Domino ob oculos versari debet ¹¹.

33. — Omnes sanctam oboedientiam plurimum observare et in ea excellere studeant; nec solum in rebus obligatoriis, sed etiam in aliis, licet nihil aliud quam signum voluntatis Superioris, sine ullo expresso praecepto, videretur. Versari autem debet ob oculos Deus, Creator ac Dominus noster, propter quem homini oboedientia praestatur: et, ut in spiritu amoris, et non cum perturbatione timoris procedatur, curandum est ¹².

40. — Omnibus itidem maxime commendatum sit ut multum reverentiae et praecipue in interiori homine, suis Superioribus exhibeant; Iesum Christum in eisdem considerent, ac revereantur, eosdem ex animo, ut patres, in Eodem diligant; ac sic in spiritu caritatis in omnibus procedant ut nihil ex externis vel internis eos celent; quin potius ut omnia prorsus intellegant, quo melius in via salutis et perfectionis se dirigant, optare debent. Et ea de causa omnes, tam Professi quam formati Coadiutores, semel singulis annis, et quoties praeterea Superiori visum fuerit, ad suas conscientias in Confessione, vel secreto, vel alia ratione eidem aperiendas, propter magnam eius rei utilitatem, parati esse debebunt ¹³.

Reliqui, postquam admissi sunt, progredientes in gratiae atque spiritus incremento, plenoque cum desiderio ingrediendi et perseverandi quamdiu vixerint in Societate, sexto quoque mense rationem hanc sui quisque reddent. Ultima vero, circiter triginta dies antequam Professi futuri suam professionem et Coadiutores sua vota emittent, reddetur ¹⁴.

Romae, die 27 septembris 1960,
in anniversario confirmatae Societatis.

¹¹ P. VI c. 2, n. 16 [580].

¹² P. VI c. 1, n. 1 [547].

¹³ P. VI c. 1, n. 2 [551].

¹⁴ Ex. c. 4, nn. 37-38 [94-95].

De « Annuario Societatis Iesu - 1960 » mox edendo.

AD OMNES SUPERIORES

REVERENDE IN XTO PATER,
P. Xti

Per litteras die 28 decembris 1959 ad omnes Superiores Maiores datas¹ consilium annuntiavi singulis annis in lucem edendi librum seu *Annuario*, variis linguis modernis accommodatum et conspectum vitae et laborum Societatis praebens. Nuncupatur autem « *Annuario* » tantum ex eo quod singulis annis edetur; sed in eo non inveniuntur elenchi nec personarum nec operum, qui communiter in « *Annuariis* » habentur. Iam vero *Annuario* pro hoc anno, cuius titulus est « *Iesuitae, 1960* », fere praeparatum est et mox sub prelo erit. Agitur de libello circiter 130 paginarum, aspectus moderni, etiam typographice pro omni genere personarum decoroso, sobrio tamen nec sumptuoso.

Constat articulis sat productis ad patefaciendum praesentem Societatis statum in variis mundi partibus et ad exponenda nonnulla genera laborum apostolicorum quos Nostri praestant; accedunt etiam notitiae et informationes breviores de eventibus recentioribus, et omnia imaginibus photographice illustrantur. Cum praeterea *Annuario* nunc primum edatur, notitiae etiam ex annis praecedentibus dantur.

Hoc opusculum ea praecipua intentione praeparatum est ut omnibus Nostriis, Superioribus et subditis, Societas aliquantulum magis nota sit, ideoque ab iis magis ametur, et ut sic promoveatur ille spiritus universalis, quem Congregatio Generalis commendavit, omnes exhortans ut « apostolicos aliarum Provinciarum labores ... cordi habeant, cognoscere studeant, crebris precibus ac sanctis desideriis constanter iuvent ... » (d. 49). Iure quoque sperari potest fore ut Provinciae, exemplo alienarum Provinciarum per *Annuario* edoctae, in suis operibus apostolicis adiuventur et ulterius stimulentur.

Annuario autem ita praeparatum est ut etiam externis gratum esse possit, e. g. familiis Nostrorum, benefactoribus, alumniis et ex-alumniis nostrorum Collegiorum, etc., tamquam donum quoddam ad exprimendum erga eos nostrum grati animi sensum, eosque cer-

¹ AR XIII 675.

tiores faciendos de laboribus Nostrorum per totum mundum sparsorum.

Quapropter omnes Superiores enixe hortor ut generose collaborent in exemplaribus huius Annuarii inter Nostros et inter externos diffundendis, et ut in hunc finem sine mora numerum congruum exemplarium a nostra Curia Generalicia petant. Propter difficultates in Annuario praeparando et typis mandando, quae praesertim hoc primo anno habentur, certum non est id ad omnes Provincias, in primis extra Europam, pervenire posse ante proximum festum natalitium Domini Nostri, ut illa data occasione nostris amicis et benefactoribus tamquam obsequium convenienter donetur; sed omne id agetur ut quam primum in lucem edatur et in Provincias mitatur.

Rae Vae iam nunc gratias ago de collaboratione quam in toto hoc negotio praestabit, quod non parum ad cognitionem et amorem nostrae Societatis augendum collaturum esse sincere spero.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 21 octobris 1960.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

37.

8 novembris 1960

Notanda quaedam communicantur de Calendario liturgico S. I. pro anno 1961.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Post promulgatum die 26 iulii 1960 novum *Rubricarum Breviarii et Missalis romani Codicem*, Patres periti in Provinciis sine dubio praeparant vel iam praeparaverunt in annum 1961 Calendaria particularia pro Nostris iuxta S. Congregationis Rituum « Declarationem de servandis in Calendariis particularibus inde ab anno 1961 »¹.

¹ AAS. LII (1960) 730, 731.

Revisio quidem definitiva Calendarii particularis Societatis, prout in litteris Secretarii Societatis die 16 septembris datis notatur, fieri non poterit donec S. Congregatio Rituum « opportunas tradet instructiones circa Calendaria particularia et Officiorum atque Misarum Propria revisenda »². Interim tamen Romae constituta est Commissio Patrum peritorum quae, approbante eadem S. Congregatione, in utilitatem nostrorum Calendaristarum praeparavit « Notanda Quaedam » circa nostra privilegia et nostrum Calendarium pro anno 1961 conficiendum. Ad Ram Vam igitur cum his litteris mitto haec « Notanda » cum Calendaristis communicanda.

Etiam velit Ra Va, auditis de re peritis, *ante diem 15 decembris* huius anni me certiore facere num sint pro Calendariis particularibus sive Provinciae sive singularum Domorum aliquae mutationes quae S. Congregationi Rituum approbandae proponi debeant: e. g. particularia privilegia, festa indulta, ritus superiores aliquorum festorum etc., quae novis rubricis obstant ideoque revocantur, sed quae propter iustam rationem videntur retinenda; item privilegia, festa indulta etc. quae novis rubricis non abrogantur, sed quibus nunc renuntiandum esse videtur. Convenit enim ut omnes petitiones pro huiusmodi mutationibus S. Congregationi simul proponantur.

Definitivo Calendario in posterum approbato et promulgato, necessariae variationes in nostrum Martyrologium inducendae cum omnibus Provinciis communicabuntur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 8 novembris 1960.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

NOTANDA QUAEDAM

Post novum Codicem Rubricarum promulgatum

1. *In Calendario pro anno 1961* (usque dum definitivum « Calendarium perpetuum in usum Societatis Iesu » promulgetur):

a) Retineantur, et quidem in eodem die ac hucusque cele-

² *Ibid.*, 730.

brabantur, omnia festa particularia, sive propria sive indulta, quae nunc in nostris Calendariis inscripta inveniuntur¹.

b) Ex iis ea, quae tamquam *duplicia I classis* indicantur, in novo Calendario fient *festa I classis*; *duplicia II classis* fient *festa II classis*, sicut etiam festum S. Ioannis Nepomuceni, Patroni secundarii Societatis, 16 maii; reliqua omnia, etiam festa simplicia nostrorum Beatorum, fient *festa III classis*.

c) Cum eodem die occurrunt festum nostrum particulare III classis et festum universale III classis (30 ian.; 4, 5 febr.; 22 apr.; 12 maii; 3, 15 iul.; 7 aug.; 2 sept.; 13, 15, 17, 26 nov.), celebratur festum particulare cum commemoratione festi universalis.

d) Reliquae normae a S. Congregatione Rituum in « Declaratione de servandis in Calendariis particularibus inde ab anno 1961 »² diligenter applicentur.

2. In festis B. Mariae Virg. Reginae Societatis Iesu, die 22 aprilis, et Sacrarum Reliquiarum quae in Ecclesiis Societatis Iesu asservantur, die 5 novembris, ad Matutinum, cum lectiones « contractae » deficient, interim dicentur lectiones propriae (olim secundi Nocturni) simul coniunctae³.

3. Revocatur nostrum privilegium *anticipandi Matutinum et Laudes ab hora 12:00* (meridie)⁴.

4. *Matutinum*, ex iusta causa, anticipare licet, non tamen ante horam quartamdecimam diei praecedentis. De *Laudibus* in recitatione a solo facta anticipandis inter peritos disputatur⁵.

5. Interim ratum manet *nostrum privilegium de celebranda Missa de SS.mo Corde Iesu, prima feria sexta cuiusque mensis*, servatis tamen normis *Cod. Rub.* nn. 384, 386.

6. De Missis pro gratiarum actione:

a) Diebus 7 aug. et 27 sept. serventur normae additae « Calendario Perpetuo in usu Societatis Iesu », 1956⁶.

b) Die 12 mart., hoc anno 1961, occurrente DOM. IV QUADRAGESIMAE (I classis), nulla additur Oratio pro gratiarum actione.

7. De Missa in anniversario pro Defunctis Societatis Iesu: servandae sunt normae *Cod. Rub.* nn. 418, 419, 422.

Romae, die 8 novembris 1960.

¹ Cfr. AR. XIII 25-29; 185-189; 578, 579.

² AAS LII (1960) 730, 731.

³ *Cod. Rub.* n. 221, b. Cfr. tamen epistolam sequentem.

⁴ Cfr. *Litt. Apost.* motu proprio die 25 iulii 1960 datis, n. 3; AAS. LII (1960) 594.

⁵ *Cod. Rub.* n. 144; sed vide declarationem S.R.C. diei 28 dec. 1960, qua prohibetur anticipatio *Laudum* etiam in recitatione privata.

⁶ AR. XIII 90.

38.

17 decembris 1960

Communicantur Rescripta de quibusdam Lectionibus contractis divini Officii.

AD OMNES SUPERIORES MAIORES

“ REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Generali, cum Ra Va communico Rescriptum die 5 decembris huius anni datum (Prot. N. O. 165/60), quo S. Congregatio Rituum iuxta Novum Rubricarum Breviarii Codicem approbavit atque adhibendas mandavit duas Lectiones tertias, alteram (ex Litteris Apostolicis Benedicti Papae decimi quarti *Bulla Aurea* « Gloriosae Dominae ») pro festo Beatae Mariae Virginis Reginae Societatis Iesu (die 22 aprilis), alteram (ex S. Thomae Aquinatis *Summa Theologica* P. III, Q. XXV, art. 6) pro festo Sacramentum Reliquiarum, quae in Societatis Iesu Ecclesiis asservantur (die 5 novembris).

Simul transmittito Rescriptum eiusdem S. Congregationis die 12 decembris huius anni datum (Prot. N. 318-30/960), quo conceditur ut in fine Lectionis tertiae seu contractae S. Iosephi Pignatelli (die 15 novembris), loco verborum « ... atque a Pio undecimo, Redemptionis anno iubilari, Beatorum albo adscriptus est », substituantur « ... atque a Pio Papa duodecimo Sanctorum catalogo adscriptus est »¹.

Velit Ra Va curare ut haec cum Redactoribus Calendarii aliisque quorum interest opportuna ratione communicentur.
Commendo me ss. SS.

Romae, die 17 decembris 1960.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

¹ Cfr. sup. pp. 757, 758.

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

39.

21 ianuarii 1960

De Missae celebratione die renovationis votorum.

AD QUEMDAM RECTOREM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Quod autem Ra Va occasione renovationis votorum permisit, ut Sacerdotes plures, proprii Sacri celebrationem omittentes, Missam communiter recitaverint, intra quam sacram Communionem receperunt, approbare nequeo. Non parum praeterea miror, quod talis innovatio ab Instituto aliena¹, quae praeterea in hodiernis adiunctis facile spargitur, introducta est sine praevia licentia Praepositi Generalis. Omnino faveo actuosae participationi Missae Scholasticorum non-sacerdotum et Fratrum Coadiutorum, ut ex Instructione de Sacra Liturgia elucet. Minime vero praxi alicui, quae nata est falsis opinionibus et exaggerationibus, viam parare intendo. Sunt enim etiam inter Nostros, immo inter iuvenes Scholasticos aliquarum regionum, qui « illa omnino Sacrificia reprobant, quae privatim ac non adstante populo offerantur, quasi a prisca sacrificandi forma aberrent; nec desunt qui asseverent sacerdotes non posse eodem tempore pluribus in aris divina litare hostia, quod hac agendi ratione communitatem dissociet, eiusque unitatem in discrimen adducant: itemque non desunt, qui eo usque procedant, ut oportere prorsus reputent plebem confirmare ratumque habere Sacrificium, ut illud vim virtutemque sortiatur suam ». Ita scripsit Summus Pontifex Pius XII in Litteris Encyclicis « *Mediator Dei* »², addens, quomodo perperam hac in re ad socialem Eucharistici Sacrifici indolem provocetur.

Contra huiusmodi superlationes et traiectiones iterum monet idem Pontifex in sua Allocutione anno 1954 de hac re habita. Bene fieri potest, ut aliqui maiorem fructum capiant ex Missa pie re-

¹ Cfr. *Epit.* n. 425 et 421 § 2.

² AAS XXXIX (1947), p. 556.

ligioseque audita quam ex Missa leviter et negligenter celebrata, maioremque consolationem subiectivam. Sed agitur hac in re imprimis de statuenda et inculcanda « *natura actus*, qui est in Missae auditione et celebratione, unde alii fructus sacrificii profluunt; fructus scilicet — ne de cultu divino adorationis et gratiarum actione loquamur — placationis et impetrationis pro illis, pro quibus sacrificium offertur, etsi ipsi sacrificio non adsint; item fructus “pro fidelium vivorum peccatis, poenis, satisfactionibus et aliis necessitatibus, sed et pro defunctis in Christo, nondum ad plenum purgatis”³. Re ita perspecta, assertio quae his nostris temporibus non solum a laicis, sed interdum et a quibusdam theologis et sacerdotibus auditur ab iisque spargitur, tamquam opinionis error reiici debet, scilicet idem esse unius Missae celebrationem, cui centum sacerdotes religioso cum obsequio adstant, atque centum Missas a centum sacerdotibus celebratas. Non ita profecto. Quoad sacrificii Eucharistici oblationem tot sunt actiones Christi Summi Sacerdotis, quot sunt sacerdotes celebrantes, minime vero quot sunt sacerdotes Missam episcopi aut sacri presbyteri celebrantis pie audientes; hi enim, cum sacro intersunt, nequaquam Christi sacrificantis personam sustinent et agunt, sed comparandi sunt christifidelibus laicis qui sacrificio ‘adsunt’⁴.

.....

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

40.

28 ianuarii 1960

De scholis secundariis et superioribus in Africa suscitandis.

AD SUPERIOREM CUIUSDAM MISSIONIS

.....

1. — His diebus, meis cogitationibus et precibus adsunt problemata quae progressum operis S. Ecclesiae in ista Missione plurimum afficiunt. Haud ignoro sententias de solutionibus apponendis non solum inter populos stirpe europaea et africana ortos sed etiam inter cives eiusdem gentis, existere diversas. Quamquam non nostrum est in partem alterutram mere politicam inclinare, ha-

³ *Conc. Trid.* Sess. XXII, c. 2; DENZINGER, n. 940.

⁴ AAS XLVI 668-669.

bemus tamen officium, utpote missionarii S. Ecclesiae, sanam doctrinam tam religiosam quam socialem tutari.

2. Cum formatio indigenarum, in quantum a Nostri pendet, in campo educationis plurimum efficiatur, hoc de scholis statuo: sicut alibi experti sumus, lente procedendo in scholis secundariis et superioribus fundandis pro Afris, tardiores venimus. Ideoque, pro viribus datis, etiam cum quadam audacia supernaturali, potius festinetur. Immo hoc consuluerim: prudenter quidem sed constanter et sine timore displicendi, conentur Nostri eo tendere ut « interraciales » quam primum fiant omnes scholae in quibus utraque gens pari prorsus passu habeatur. Nisi enim eo tendimus, vereor ne quando difficultatibus gravissimis, quibus nullae duntur solutiones, obviam ire teneamur. Exinde spero, Dei gratia opitulante, excitatum iri vocationes tam urgenter in terra illa requisitas; quod ut cum fructu tam pro Societate quam pro clero indigera fieri possit, Nostri conari pergant quam primum ita minuire discrimen inter educationem Alborum et ceterorum ut intra paucos annos utrique ad eundem gradum perveniant. Necesse est insuper ut quantum possunt nostri vocationes in loco tum inter Albos tum inter Afros aliosve magis magisque foveant.

.....

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

41.

8 februarii 1960

De regimine domorum communium.

AD QUOSDAM PRAEPOSITOS PROVINCIARUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Gubernatio domorum communium exclusive spectat ad Provincialem in cuius territorio sitae sunt. Convenit tamen ut ille, ex caritate et reverentia, in aliquibus rebus maioris momenti, quales sunt nominatio Rectoris, graviores mutationes in re disciplinari quae ipsam formationem iuvenum substantialiter afficiunt, determinanda quantitas pensionis solvendae a Scholasticis et similibus, audiat Provinciales quibuscum domus est communis.

Multae difficultates vitari possunt si pensio Scholasticorum determinetur ad modum pensionis convictorum in collegiis, ita

nempe ut omnes omnino sumptus (nec tantum victum et consuetum vestitum) ordinarios includat, una cum modica contributione annua ad sumptus extraordinarios. In Provinciis ubi ille modus adhibetur, se optime probavit.

Si ipsa domus formationis fontes redituum habet, secundum mentem Instituti, eatenus minuatur pensio ibi solvenda quatenus proprii redditus id permittunt. Caritati Provincialis competentis linquitur statuendum num haec imminutio pensionis concedatur tantum in favorem sociorum illius Provinciae quae fontes redituum constituit, an extendatur etiam ad socios aliarum Provinciarum, praesertim pauperiorum. Alterum certe magis concordat cum spiritu Evangelii, qui est spiritus sancti Ignatii et Instituti.

Professores et officiales domorum communium ex omnibus Provinciis cogantur oportet quibus domus sunt communes. Quantum fieri potest, convenit ut in hac re servetur aequa proportio inter Provincias.

Singuli Provinciales possunt, et per se debent, visitare suos subditos in domibus communibus. Si quid de eorum formatione etc. animadvertendum habent, id Rectori domus vel Provinciali loci manifestare ne vereantur. Nullam facultatem, dispensationem, permissionem, etc. propriis subditis in domo communi concedant, cum hoc pertineat ad Provinciale localem.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

42.

12 februarii 1960

De pleno conceptu muneris Superioris in Societate.

AD QUOSDAM PRAEPOSITOS PROVINCiarUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. Xti

Cum animadverterim incertum esse nonnullorum conceptum de partibus quae Superiori in domibus Societatis obveniunt, praetermittere non possum quin pauca de hac re Rae Vae proponam.

Sanctus Ignatius conceptum traditione perenni in Ecclesia transmissum Superioris religiosi, qui « abbas » est, pater suorum imprimis in ordine ad perfectionem evangelicam consequendam, coniunxit cum conceptu ordinatoris et ducis laboris apostolici. Munus Superioris ante omnia est per se vel per alium curare de bono

spirituali singulorum subditorum; ipse coram Deo primus de eorum animabus respondet, idque non tantum, ut quidam putavit, eo quod de bono communitatis curat, quae cura redundat in singulos. Ratio conscientiae in Societate Superiori reddenda, primario ordinatur in bonum singulorum, secundario, salvo secreto, uti nos monet Institutum¹, etiam in bonum Societatis. Difficultates quas non pauci experiuntur in reddenda vera ratione conscientiae, solvuntur tantum si tam subditus quam Superior ex purissima caritate, fide utique fundata, agent². Si Superior erit vere vir Dei, facile multos suaviter et quasi sponte adducet ad plenam illam fiduciam sibi exhibendam, qua gubernium Societatis vere illa nota paterna insignietur quam toties queruntur se vix invenire. Superior agat ut pater, benignus quidem sed sincerus et firmus; subditus agat ut filius, obsequens, apertus, docilis: admirari poteris illam unionem animorum quae familiae fratrum Domini propria sit oportet.

Religiosi formati ex Constitutione³ tenentur semel singulis annis, — ideoque regulariter Provinciali in visitatione domus, — « vel crebrius si Superiori videbitur » rationem conscientiae reddere. Inde olim statuerat Congregatio XXII graduatos teneri ad rationem Superiori locali reddendam « si vocentur; non teneri si non vocentur »; haec autem determinatio in Collectionem Decretorum assumpta non fuit, ideoque vim retinuisse non videtur⁴. Dixerim proinde optandum certe esse ut graduati etiam Superiori locali saltem semel in anno conscientiam aperiant; verum ad hoc ne adigantur; paternum illud consilium dare poterit Provincialis.

Certe a mente sancti Ignatii, etiam nunc ab Ecclesia plene probata, recedit qui velit Superiorem continere intra ambitum fori externi, forum internum totum quantum soli Patri spirituali committendo. Non esset haec paterna illa et spiritualis gubernatio Superioris, cuius sententia secundum Fundatorem nostrum, etiam sententiae Patris spiritualis praevaleat oportet⁵.

Si quis veram effigiem sibi fingere velit Superioris religiosi, in specie in Societate, eam praeclare descriptam inveniet in libello anonymo (auctore Patre AUG. COEMANS †) « *De religiosa gubernatione* », quem multum commendo Superioribus omnibus, utpote referunt thesauris totius traditionis christianae et Societatis.

Ea quae vobis commendo altae sunt perfectionis, utique; nec

¹ *Epit.* 204, § 2.

² Cfr. *Epit.* 202.

³ *Const.* P. VI c. 1. n. 2 [551].

⁴ *Coll. Decr.* 1 § 2.

⁵ Cfr. *Const.* P. III c. 2 n. 5 [390]; P. VI c. 3 n. 1 [582].

dubito ea commendare, eo quod ex vestro coetu luce clarius appareat quantum solliciti sitis de spiritu vocationis nostrae quam plenissime assequendo.

Commendo me ss. SS.

Romae 12 februarii 1960.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

43.

15 februarii 1960

Remedia quaedam ad deficientem fidei spiritum in Nostrorum institutione.

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIALEM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ad detrimentum quod Ra Va advertit de deficiente spiritu fidei quaedam remedia considerationi Rae Vae proponere possum:

1. In Noviciatu, *formatio tam Scholasticorum quam Coadiutorum*, ea sit quae ante omnia insistat in profundam et « personalem » iudicandi rationem religiosam secundum substantialia Exercitiorum sancti Ignatii. Insistatur in *fide*, — assensu propter auctoritatem Dei revelantis, non propter intrinsecam rei evidentiam nec eius convenientiam cum meis affectibus vel desideriis, — et ostendatur quomodo firmiter fundetur in fide tota ascesis religiosa et praxis nostrae vitae¹. Quod difficile obtinebitur nisi Magister noviciorum (et post eum Praefecti spiritus domorum formationis) solide fuerint formati in theologia spirituali. Hinc opportunitas ut non pauci ex ipsis biennio illorum studiorum formati fuerint.

2. Curet Ra Va ut praesertim in domibus formationis et studiorum, *Exercitia spiritualia annua* proponantur a Patribus securae doctrinae et sanae praxeos spiritualis, qui plene servent spiritum et normas libelli sancti Patris, nec proprias praedicationes propriasque ideas substituant « punctis » illis, quae sanctus Ignatius voluit summaria tantum: in Exercitiis enim tota vis et efficacia est in actione Dei in singulas animas, ope praesertim ora-

¹ Cfr. C. G. XXVIII, d. 21, 2.

tionis personalis et privatae. Si oporteat Patres aliunde arcessere ut tradantur vera illa Exercitia, ne haesitet Ra Va. Sibi reservet designandos Patres qui Exercitia tradant in maioribus illis domibus.

3. Pluries in anno si fieri potest, — bis vel ter non foret nimium, — convocet Ra Va omnes Superiores, vel Rectores ex una parte, Superiores autem seorsum, ut cum eis agat de gubernatione Nostrorum, eosque instruat et formet.

4. *Quod ad disciplinam in genere*: timeam ne defectus unionis oriaturo pro parte ex quodam defectu firmitatis in Superioribus. Semper vidi, ubi Superiores nimis conivent inferioribus, unionem animorum pessumdari. Multum loquimur, et recte, de « gubernio paterno »; pater quidem filios amet oportet, benigne eos tractet, misereatur debiliuro, longanimus sit, condonet multa, onera adaequet viribus ... Sed simul, si officii sui conscius est, firmiter recusabil ea quae filiis (quamvis ipsi hoc non videant nec pro tempore admittant) nocere nata sunt, imponet ea quae iis profutura ipse novit. Quantum gratitudinis debemus omnes genitoribus nostris qui severe interdum nos cohibuerunt vel duxerunt! Severitas tamen Superioris sit semper serena, moderata, prorsus sincera: subditi admodum multa admittunt ex parte Superioris recti et sinceri. Dicebat quidam senex non adeo facilis indolis: « Iste Superior ingrata imponit, sed recte mecum agit! ... ».

.....

44.

4 martii 1960

Patris Generalis licentia exquirenda antequam collectio eleemosynarum incipiatur (v. gr. ad aedificium construendum).

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

.....

Rae Vae litteras rite accepi, in quibus inquit utrum licentia mea prius sit petenda antequam mendicationes pro pecuniis ad aedificia erigenda inchoantur. Clarum est hanc licentiam ad aedificium exstruendum iam ante petendam esse quam consilia definita id faciendi et pecunias ad expensas solvendas colligendi a Superioribus localibus declarentur. Alias Praepositi libertas tales licentias renuendi in periculum adducitur.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

45.

7 martii 1960

De Universitatibus nostris etsi canonice non erectis: informationes et Statuta a S. Sede requiruntur.

AD QUOSDAM PRAEPOSITOS PROVINCIARUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ad notitiam Rae Vae probabiliter iam venit Declaratio S. Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus diei 17 novembris 1959, edita in Actis Apostolicae Sedis, Vol. LI (1959) p. 920, qua ad dubium solvendum affirmatur studiorum Universitatem Clero saeculari vel Familiae Religiosae quomodocumque concreditam, etsi canonicam erectionem consecuta non sit, ab eadem S. Congregatione dependere.

Posita proinde hac declaratione, communicare debemus cum S. Congregatione peculiaria Statuta quibus singulae nostrae Universitates reguntur, etiamsi tantum ab auctoritate civili erectionem et approbationem acceperunt. Curet igitur Ra Va ut Auctoritates academicae respondeant (duplici exemplari) variis quaesitis quae infra exponuntur; et duo exemplaria Statutorum cuiuscumque Universitatis ad nos mittant.

Titulus: . . . ; - Annus foundationis, ut schola cuiusvis gradus: . . . ; - ut Universitas: . . . ; - Facultates-Scholae: . . . ; - Gradus academici quos conferre potest: . . . ; - Numerus Professorum: . . . ; - Numerus Auditorum: . . . ; - Volumina omnium bibliothecarum: . . . ; - Periodica edita ab Univ.: . . . ; - Inscriptio postalit Univ.: . . .

S. Congregatio interim ad me benigne scripsit affirmans nostras Universitates ob huiusmodi relationem erga S. Congregationem nullam molestiam vel incommodum passuras esse.

Gratus ero si Ra Va curaverit ut quae supra exposui Romam sollicite mittantur.

.....

Commendo me ss. SS.

Romae, die 7 martii 1960.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

46.

29 martii 1960

Peritorum Commissiones commendantur pro tutiore temporali administratione.

AD QUOSDAM PRAEPOSITOS PROVINCiarUM

.....
Velim Ra Va consideret opportunitatem instituendi *Commissionem peritorum* quae Oeconomum Provinciae et Revisorem administrationis domorum consiliis iuvet, et quam in quolibet maiori negotio audire teneretur.

Si difficultates opponant Superiores locales et Rectores, opportunum erit eis in memoriam humanissime revocare se independenter gerere non posse bona Collegii vel domorum, eo quod omnium bonorum administrator est Pater Generalis¹; auctoritate ab eo delegata tantum omnes Superiores locales bona administrant. Generalis autem Provinciales constituit ad administrationi Collegiorum et domorum invigilandum. Ideo Superior localis tenetur se inspectioni ex parte Provincialis vel Generalis submittere normisque ab iis acceptis se conformare. Has ergo normas ne vereatur Ra Va cum serena firmitate in executionem deducere.

3. Commissio autem constet aliquibus e Nostris vere peritis (minime requiritur ut Rector et Minister domorum socii sint commissionis provincialis) et numero aequali vel vix minori laicorum peritorum et nobis devotorum. Nihil insuper obstat, immo oportebit ut, cum de aliquo peculiari negotio agatur, alii etiam advocentur qui illius negotii peculiarem cognitionem habent.

Conclusiones commissionis vim habent mere consultivam, dum decisio ab eis ferenda erit quibus ex Instituto competit; attamen patet rationem habendam esse eorum quae mature examinata ab ea proponentur.

Hac ratione procedentes, plura damna vitare poteritis in bonis materialibus gerendis, quae non raro ex plurium Nostrorum imperitia in re oeconomica et ex frequenti Superiorum et Oeconomorum mutatione oriuntur.

.....
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

¹ *Const. P. IX c. 3, n. 3-7* [740-745].

47.

25 aprilis 1960

Litterae gratulatoriae Patris Nostri Generalis ad R. P. Ioannem M. Le Blond, Delegatum Praepositorum Provincialium Galliae pro periodico « Recherches de Sciences Religieuses », occasione quinquagesimi anniversarii ab inito periodico.

48.

5 iunii 1960

Post Conventum Praefectorum Studiorum in America Latina quaedam puncta commendantur.

AD PRAEPOSITOS AMERICAЕ LATINAE

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Congressus Praefectorum Studiorum Americae Latinae, felici quidem exitu, uti Ra Va novit, locum habuit transacto mense februario.

Cum opus praecipuum Societatis in America Latina sit educatio iuventutis, non est cur in agendo de momento huius Congressus Praefectorum Studiorum immorer. Dum enim inimici Ecclesiae intense laborant ut illud opus e manibus nostris eripiant, in dies minuitur numerus nostrorum sacerdotum qui huic ministerio, tantopere a Congregationibus Generalibus commendato, operam dent. Accedit etiam quod nimis facile aliquando mutantur ii qui vel munera praecipua in Collegio gerunt vel qui disciplinas non parvi momenti docent, et quod Scholastici, magisterii tempore, aut nimio onerantur labore aut facile sibi ipsis relinquuntur tum in rebus spiritualibus tum etiam in iis quae ad modum docendi et agendi cum pueris attinet. Inde fit ut post sacerdotium pauci inveniantur qui ad ministerium Collegiorum spontanea et libenter redire exoptent, et quod Scholastici paulatim amittant aestimationem huius ministerii aut eam numquam acquirant cum desit exemplum maiorum.

Ne itaque plura, *Conclusiones* quae tamquam fructus Congressus propositae sunt, meam approbationem merentur; multa enim et optima proponunt, quae si executioni fideliter mandentur, non dubium erit quin collegia nostra in tota America Latina novum splendorem obtineant.

Inter has autem *Conclusiones* nonnullae sunt quae peculiarem attentionem merentur, quaeque magni momenti esse duco, et proinde Rae Vae enixe commendaverim ut ad praxim quam primum deducantur.

1. — Ut melius praeparentur omnes Nostri ad docendum in collegiis, quantum fieri poterit, acquirant saltem titulum sufficientem. Curandum est ut in praecipuis disciplinis homines habeamus peritia peculiari et titulis ornatos qui possint exemplo et consilio ceteros dirigere.

2. — Ut instauretur vera hierarchia nostrae Rationis Studiorum: Rector omnia regenda habeat; ut instrumentis vero utatur: a) Praefecto studiorum qui sit primarius officialis, et praevaleat Praefecto disciplinae; b) Praefecto disciplinae; c) Praefecto spiritus. Primus conatus Rae Vae sit efficere ut ubique hae quattuor personae sint distinctae. Novi quidem penuriam personarum in America Latina; sed nisi ad hoc deveniamus, multum laborem in vanum impendimus in collegiis, et haec eos fructus non gignunt quos gignere possunt et debent.

3. — Muneribus Praefecti studiorum addiderim officium curandi formationem didacticam Scholasticorum in magisterio. Valde commendandum est ut talis studiorum Praefectus ab omni alio munere liberetur, ita ut diligenter suo officio quod, si bene intellegitur, totum hominem requirit, se dare possit.

4. — Secretariatus Studiorum curam habebit ut quam primum fieri poterit paretur Directorium aliquod seu « Ratio Studiorum » collegiorum, quod ad experimentum imponi possit. Curetur quoque ut, ex parte Provincialis, statis temporibus collegia visitentur a Praefecto Studiorum Provinciae, qui ad Provincialem referre teneatur de executione.

5. — Omnino necessarium videtur ut unus saltem Pater in singulis collegiis peculiari praeparatione peritus sit in Religione docenda, (minime sufficit praeparatio nostra sacerdotalis communis) qui sit quasi Subpraefectus Studiorum Scholarum Religionis in toto collegio.

6. — Quod sint etiam quasi Subpraefecti studiorum pro diversis Sectionibus, ut litterarum, scientiarum etc., ut iam alicubi cum fructu factum est, multum commendandum videtur.

7. — Exigentia titulorum ad docendum universalior in dies fit et, nisi properemus ad eos acquirendos, saltem in quibusdam nationibus iure docendi carebimus. Necessitas quoque alicuius sal-

tem Patris periti de « *orientatione professionali* » in unoquoque collegio urgenda est, nam in dies magis exigitur a Guberniis talis orientatio.

8. — Ut vero omnia haec non in scriptis tantum maneant tanquam optanda quaedam pulchra nimis sed impossibilia, et de facto intra paucos annos bonus numerus peritorum habeatur in singulis Provinciis ad collegia cum fructu sustinenda, praecipiendum esse censui ut: a) singulis annis ex Scholasticis qui Philosophiae finem imponunt, unus saltem destinetur ad studia scientifica vel litteraria etc. peragenda, qui postea munus assumere possit Subprae-fecti in tali sectione; b) singulis annis ex Scholasticis qui alteri anno magisterii finem imponunt, unus saltem destinetur qui postea sese praeparet in Paedagogia et titulo in hac materia ornetur; c) singulis annis ex iis qui Tertiam Probationem peragunt, unus saltem destinetur ad cursus Religionis perficiendos. Multum commendandum iudico ut in singulis Provinciis iam nunc studium accuratum perficiatur de necessitatibus collegiorum ut, iis prae oculis habitis, ordinate procedatur in praeparandis hominibus qui talibus necessitatibus satisfacere possint: hoc enim non parum iuvabit ad Scholasticos apte dirigendos eosque ad specialia studia destinandos.

Ad Secretariatum Studiorum Americae quod attinet, de quo agebatur etiam in Conventu Praefectorum, crediderim pro tempore posse esse unicum pro tota America Latina. Postea patebit num aliud magis expediat.

Haec sunt praecipua quae circa executionem Conclusionum Congressus Praefectorum Studiorum Rae Vae commendanda aut praecipienda habebam; quae si fideliter fiant neque nomen nostrorum collegiorum paulatim minuetur neque educationis ministerium cui tot e Nostris istic operam navant, illo fructu carebit quem genere natum est.

Commendo me ss. SS.

Romae, 5 iunii 1960, in festo Pentecostes.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

49.

5 iunii 1960

*Post erectionem Prov. Buffalensis, epistola ad eiusdem Socios
et ad Prov. Neo Eboracensem.*

TO THE FATHERS AND BROTHERS OF THE PROVINCES
OF NEW YORK AND BUFFALO

REVEREND FATHERS AND DEAR BROTHERS IN CHRIST
PAX CHRISTI,

When considering the workings of Divine Providence in the growth of the American Assistancy, it is not the least of our reasons for humble thanksgiving that its numbers over the past forty years have risen from 2892 to almost 8000. In that increase, the development of the Society within the territory assigned to the New York Province is notable. Erected less than twenty years ago (1943), this Province grew rapidly so that its members soon numbered about 1600. In 1958 more than three hundred of these were transferred to constitute the independent Province of the Philippines, and yet today the Province of New York counts almost 1400 members. Watered by divine grace and tended by the devotion and zeal of the Fathers and Brothers assigned to labor there, the seed planted long ago in what is now the State of New York has grown up and become a great tree, in the branches of which the flowers of many and diverse apostolic works have developed into abundant fruitfulness. God has assuredly given the increase.

In contemplating all such developments, one chief thought has always to be kept in the forefront of the mind: the Society is not an end in itself; it was not instituted to acquire glory by its foundations, its buildings or equipment, or even by the excellence of the talents of its members. It is there « to fight God's battle beneath the standard of the Cross and to give its whole service to Our Lord and to the Church, His Spouse, in obedience to the Sovereign Pontiff, Vicar of Christ on earth ». This it is pledged to do « wherever there is hope of God's greater service and the help of souls », and the government of the Society will be directed to helping this service become constantly more efficient and fruitful.

You have just heard, Reverend Fathers and Dear Brothers in Christ, the decree which divides the New York Province by the erection of the new Province of Buffalo. The same generosity on the part of all is expected as has been shown on previous oc-

casions when Divine Providence indicated that new dispositions should be made so that the true end of the Society — the good of souls in the various fields of its apostolate — may be the better attained. God has blessed that lively faith in the past by opening out before the Society's members new opportunities of service in His honor, and at the same time arousing a generous response among the youth committed to its care, so that the laborers have not been wanting for the reaping of the harvest.

Yet, mixed with their thanksgiving for God's abundant favors, some may experience within themselves a feeling of regret at the thought of a separation, however slight, from companions or from places to which ties of friendship or association have bound them. Once again, we must look back on the pledge to live our life « according to the Constitutions of the same Society » and to « give our whole service to Our Lord and to the Church, His Spouse ». Whatever our human inclinations, we have been invited, as Abraham was, « Come away into a land I will shew thee »¹. Come, not go; a welcome — to cultivate whatever land God has chosen through His instruments, the Superiors of the Society, and to raise up there for Him a chosen people. We allow another to make the choice of territory, — again as Abraham did — accepting what we receive as our inheritance².

We may have come to think of the saying, « divide et impera » in a somewhat cynical sense as it was used by its original author; but we can adapt it to the idea that the Society is deploying its resources so as to conquer, it is true, but to conquer for God; and we cherish the hope that an increase of vocations in the territory of the new Province will make possible the advance of Christ's cause both at home and in the foreign mission field. And so, though the division just now promulgated may seem indeed a small thing, and the mere physical distances are not very great, we shall with a generous apostolic spirit take advantage of the occasion to view our work more widely, as part of the great activity of the Church on earth, part of that struggle to establish the Kingdom of God among men to which we offer ourselves every time we make the Spiritual Exercises of St. Ignatius. You have the great models of the past — from those whose sanctity has been officially crowned by the Church and who shed their blood within the territory so familiar to you, to those Fathers and Brothers of more recent times whose religious life and zeal have been a continuing example and stimulus to all among whom they live.

¹ *Gen.* 12, 1.

² *Cfr. Hebr.* 11, 8.

Linked, then, closely to God as His instruments, « strong in faith » and in imitation of the Queen and Mother of us all, renew that offering of yourselves that God Our Lord may at all times do with you according to His Will.

While I bless with all my heart, Reverend Fathers and Dear Brothers, each and every one of you, I commend myself most earnestly to your holy Sacrifices and prayers.

Rome, June 5, 1960.

The servant of you all in Christ,
JOHN B. JANSSENS
General of the Society of Jesus.

50.

21 iunii 1960

Ad Socios in India degentes de opere apostolico in nostris Collegiis.

A LETTER TO THE FATHERS AND BROTHERS
OF THE INDIAN PROVINCES
CONCERNING THE WORK OF OUR SCHOOLS AND COLLEGES

REVEREND FATHERS AND DEAR BROTHERS,
P. C.

Among the reports which Rev. Fr. Assistant gave me after his recent visit to the Indian Provinces, one which afforded me particular satisfaction was of the meeting of Rectors and Principals of our Colleges held in Bombay in January. Later on I received detailed Minutes of it from the Secretary of the meeting; and the careful reading of these has increased my satisfaction with the discussions held on that occasion. The conclusions reached on various points reflect to a large extent the impressions which I have myself gathered in recent years from the annual letters of Superiors and Consultors regarding the work we are doing in our Schools and Colleges. I know that the Report of the meeting has been sent to all Superiors, Principals and Headmasters, and has been studied by them. I have also learnt with pleasure that several Provinces have held or propose to hold special meetings of their educationists to discuss measures to implement the resolutions. The subject is of such importance and the need to carry out those resolutions so urgent that I think it my duty to point

out once again some of the more important recommendations and to urge on all, at the beginning of this new academic year, to make earnest efforts to carry them out. This letter is addressed to all our Fathers and Brothers in India because every one has his part to play in reviving the quality of our educational work and increasing its apostolic effectiveness; but it is addressed more specially to those who are actually engaged in the work of education.

Let me begin by a preliminary remark which, while it must have been a subject of discussion at the meeting, does not find a place in the Report: the rapid and to some extent disproportionate development of our educational works in India during recent years. Schools and Colleges have increased in numbers with surprising quickness, and what is more disturbing, the numbers of students have risen everywhere to such an extent that many institutions have become unwieldy. The result of this has been, in the first place, an inevitable diverting of personnel into educational activity to the detriment of necessary works of the direct apostolate in mission stations, in certain areas more than others. But perhaps an even more serious consequence has been the deterioration in the quality of the education imparted. This is due to the admission of many students unsuited for higher education; to the presence of such large numbers that personal contact between students and teachers has diminished and in some cases hardly exists; to the preoccupation with academic success represented by percentage of passes, without real intellectual and moral formation; to the lack of provision in most of our University Colleges for research and original work in the Sciences and the Humanities. If we continue along these lines our educational work will not be any longer what Catholic education ought to be, second to none.

In these circumstances I have no hesitation in saying that our educational policy in India should be towards consolidation rather than expansion, improvement of quality rather than of quantity. We shall never satisfy the demands of people who either ask for new institutions, or for new Departments in existing Colleges, or for admissions of excessive numbers. Proposals therefore for new schools should not be entertained or encouraged unless there are grave reasons well discussed in all their aspects. If these reasons are not convincing, such proposals will not be approved by me. Secondly I want earnest efforts to be made to reduce numbers wherever they have become unwieldy and make very difficult personal contact between teacher and student. It was not without painful surprise that I learnt that in certain institutions even when Government are urging a reduction of numbers our own

Superiors or Principals are hesitating on grounds of various administrative needs and difficulties. Let them also remember that such a reduction will necessarily increase the proportion of Catholics and improve the religious atmosphere of the school. This is an improvement which should be welcomed by us, all the more so as the Hierarchy of India and the Holy See clearly desire it.

I now come to the specific recommendations made at the meeting to intensify the spiritual and religious side of our educational work. Obviously the indispensable base for all other measures is the thorough teaching of religion to the Catholics and moral philosophy to the non-Catholics, due attention being given to social doctrine in both these courses. It is distressing to read in the letters and reports which I get that sometimes in our institutions the teaching of these vital subjects is neglected or not treated with the seriousness they imperatively demand, that incompetent teachers are appointed, that classes are dropped on slight excuses, and so forth. I have no hesitation in saying that Superiors are bound in conscience to treat this as a matter of grave obligation on them, to appoint the best of their men for these subjects, and to base the enforcement of discipline in their institutions on the right understanding of moral and religious principles by their students. Every Province or group of neighbouring Provinces should organise Summer Schools for teachers of Religion and Morals, to discuss their problems, to study new catechetical methods, and to adapt their teaching to continually changing environments. It is only by personal contact with our students in the first place, and secondly by a thorough grounding in Christian doctrine that we shall be able to maintain intelligent discipline among students in a scholastic world which, according to almost all observers, is threatened by a grave crisis of indiscipline.

Next in importance comes the need to promote the missionary spirit among the Catholic students. The resolutions on this point and the various measures which are recommended there are well thought-out. The starting of Student Missionary Leagues and the holding of missionary academies, talks by experienced missionaries, the circulation of missionary literature which brings out the great missionary activities of the Society in the past and the present, the adoption of mission stations by particular schools or sections of schools, are admirable means of fostering this spirit. Moreover zeal for missions is one of the surest means of promoting vocations among our students. An increased interest in the mission field and an ardent desire to follow the glorious example of our missionaries from St. Francis Xavier to Fr. Constantine Lievens will be a stimulus to excellent missionary vocations among our

students. Such knowledge and interest will also increase fervour in the pursuit of perfection among Ours. The thought of the vast horizons calling us in India and abroad will be effective means of overcoming the spirit of narrow « provincialism » and destroying all minor personal ambitions which are apt to grow even in the religious life when the zeal for souls grows cold.

To return to the question of vocations. Let no one be under the impression that the establishing of a certain number of Apostolic Schools in various Provinces in India and the likelihood of a steady stream of candidates to the Society from these dispenses the others from the duty of constant effort to promote vocations. Apostolic Schools are indeed admirable means of protecting and developing the germs of vocations which may be found among young people. But neither the number nor the quality of the vocations to the Society would be satisfactory if we confined ourselves to a single source. The spiritual direction in our Schools and Colleges should be such as to promote vocations among the best of our Catholic University students and matriculates outside the ranks of the Apostolics. In India as elsewhere there are numerous Catholic families where vocations can grow and mature without the special assistance provided for in Apostolic Schools. The Church and the Society will reap many advantages by recruiting to the priesthood candidates with such a background.

Of the capital importance of imparting a sound moral teaching to the non-Catholic students I have spoken already. But we would be greatly mistaken if we thought that our spiritual responsibility towards them stopped with this. They are souls entrusted to our care. Before God we have a grave responsibility for their eternal salvation. It is our duty to use every fair means to give to them a knowledge of our faith and lead them to an acceptance of it. I know that the special conditions in India imposed on us up to now a certain reserve on this point. But signs are not wanting to show that these conditions are beginning to change. Caste, along with many social and religious prejudices, is breaking down. Materialism and sometimes a positively anti-religious secularism are said to be spreading among the youth of the country. Parents are justly alarmed by this and there must be many among them, specially those who have been students of our Colleges, who will not object to a serious study of the Christian religion by their children. A sympathetic approach to Indian culture on our part in the spirit of the Instruction on Adaptation, which I once again exhort you to study and carry out, cannot but help this tendency. If the social and cultural obstacles are removed, may we not hope that the spirit of enlightened inquiry and freedom of personal choice

in religion which characterise University circles in Japan, Indonesia, Formosa, and Vietnam, may develop in Indian Universities also?

To promote this much desired development certain other means mentioned in the Report are worth recalling here. They are, a greater diffusion of good books on religious topics and on Catholicism, well written lives of the Saints — possibly through a series specially written by our Catholic Colleges and translated into the languages of India, — films of religious interest, and so forth. In the dissemination of Catholic literature the Catholic students imbued with the apostolic zeal which it is your intention to foster in them, should take their part; they should be ready to answer questions and indicate the right sources of information. The suggestion to set up an Inquiry Bureau at a convenient place in every Campus should be carefully studied.

A point to which I fear sufficient attention has not been hitherto given in our Colleges is that of training our Lay Staff so as to make them apt and efficient collaborators in our work of Christian education. Obviously the choice of these men should be based not only on their intellectual and pedagogical attainments but also on their upright character and conduct. We should give them conditions of service, facilities of housing, provision for pensions and Provident Fund, in conformity with Catholic social principles. I am glad already a good deal is being done along these lines. But most important of all, we should see to it that they receive suitable opportunity to study the history and educational methods of the Society, that they take their due share in the spiritual and apostolic activities of the College. Opportunities should be given to them to make closed retreats and recollections, without of course any compulsion being exercised in these matters. By preparing such precious collaborators we shall not only set free Fathers who are indispensable for other types of spiritual and apostolic work, but we shall be preparing excellent leaders of Catholic Action capable of rendering valuable service to the Community and the Country. The names of some of our Lay Professors eminent in public life in India will easily occur to you. Let us appreciate at its proper worth the value of having such helpers, conscientious in their professional work, devoted to public service, and exemplary in their family life.

The meeting rightly dealt with the question of Old Boys' Associations and the contact to be maintained with our former students after they leave College. Not all our educators realise that the full fruit of our training of Catholics and non-Catholics can be gathered only after they leave College, when the lessons

and the principles of conduct we have taught them come home to them with age and responsibility. To neglect the « after care » of our students may sometimes mean a tragic waste of earlier effort. So let the Superiors of our Colleges and Schools not deem it irksome to spend time and money on organising meetings of old boys, in welcoming them to their alma mater on special occasions, sending them publications concerning the College, finding time to listen to their difficulties, and guiding them in their perplexities. Often these former students are parents of actual students, and contacts with them are necessary for the common task of educating their children. The celebration of Parents' Days is a happy innovation which I should like to see more widely followed.

Somewhat in this line of « after care » but even more important is the suggestion which is more particularly addressed to the Major Superiors to found Hostels for students in University centres where we have no Colleges. You are aware that many of these students, often former students of our own Colleges and High Schools, live in moral and material conditions which are utterly unsatisfactory. To provide suitable lodgings for them in crowded cities, and to organise a Hostel with all the amenities which this implies is not an easy task and we should not launch upon such an enterprise without counting the cost and securing beforehand the needed resources in men and money. But if they could be made available the work would bring the happiest results from almost every point of view. The faith and morals of many Catholic students in professional Colleges would be safeguarded if we had such Hostels. Our experience of such institutions in other parts of Asia — Japan, Formosa, Indonesia, Hongkong, Thailand and Vietnam — and in Australia amply testifies to the success of the effort. Major Superiors in India should seriously consider the possibilities of this suggestion along with the Rectors of our University Colleges.

There are other suggestions and recommendations in this valuable Report about which I hope to hear more later on, and therefore I shall reserve my comments on them to a future date. I refer in particular to the proposals concerning Social Centres, the training of Student Counsellors, the starting of Technical Courses, the constitution of a Jesuit Educational Advisory Board. But I have said enough to draw the attention of all our Fathers and Brothers in India to the exceptional importance of the matters discussed at the meeting of the Rectors and Principals in January. Through our educational work the Providence of God has placed in our hands an instrument of immense utility in the service of God and country. The faithful implementation of the recommendations of that meeting will enable us to achieve much greater

apostolic success than we have secured hitherto. Let us pray to the Holy Spirit to give you wisdom and strength to make this many sided effort.

I recommend myself to your prayers and holy Sacrifices.

Rome, June 21st, 1960,
Feast of St. Aloysius Gonzaga,
the Patron of Youth.

The Servant of all in Christ,
JOHN B. JANSSENS
General of the Society of Jesus

51.

30 iunii 1960

De Nostris ex Amer. Lat. vel Philippinis migrantibus in Amer. Sept.

AD PRAEPOSITOS PROVINCiarUM ET VICEPROVINCiarUM
AMERICAE LATINAE, INSULARUM PHILIPPINARUM
ET AMERICAE SEPTEMTRIONALIS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Generali, cum Ra Va communico decretum Sacrae Congregationis Consistorialis die 13 februarii 1960 datum ¹; quo statuuntur quaedam normae servandae « ad fovendam ecclesiasticam disciplinam sacerdotum qui ex America Latina necnon ex Insulis Philippinis quacumque de causa, studiorum ratione non excepta, in Americam Septemtrionalem se conferunt, ad tempus vel in perpetuum permansuri ».

Licentia pro huiusmodi sacerdotibus emigrantibus, sive ab ipsa Sacra Congregatione Consistoriali sive a Nuntiis, Internuntiis vel Delegatis Apostolicis petenda, ut Ra Va sub § 2, 2 et § 4 eiusdem decreti notabit, requiritur etiam pro religiosis, « nisi agatur de iis qui a Superioribus ad alias religionis suae domus mittantur ».

Superiorum Maiorum igitur erit curare ut debita licentia tempestive impetretur pro Nostris sacerdotibus ex America Latina vel Insulis Philippinis quacumque de causa in Status Foederatos Americae vel Canadam mittendis, dummodo extra nostras domos ob

¹ AAS LII (1960) 410-411; cfr. superius p. 755.

aliquam gravem rationem ibi habitare cogantur. Idem quoque valet pro Nostris sacerdotibus sive exclaustratis, durante exclaustationis tempore, sive saecularizatis.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 30 iunii 1960.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

52.

22 iulii 1960

Fines inter Prov. Romanam et Prov. Taurinensem clarius determinantur.

AD PRAEPOSITOS PROV. ROMANAE ET PROV. TAURINENSIS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Accepi Rae Vae litteras diei 10 iulii, de finibus Provinciae Taurinensis et Romanae determinandis, iisque breviter rescribo.

Attenta utriusque Praepositi sententia, libenter statuo ut, ex Dioecesibus ad Regionem conciliarem Etruriae pertinentibus, *Apuania et Pontremoli* Provinciae Taurinensi assignentur, *reliquae* vero *Dioeceses* eiusdem Regionis conciliaris Provinciae Romanae tribuantur; ita ut fines meridionales Provinciae Taurinensis finibus constituentur meridionalibus Dioeceseos Apuanensis, septemtrionales vero Provinciae Romanae, qua parte respiciunt Provinciam Taurinensem, finibus septemtrionalibus Archidioecesium Pisanae et Lucensis.

Commendo me ss. SS.

Romae, 22 iulii 1960.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

53.

29 iulii 1960

De virtutibus solidis atque de «consuetudinibus».

AD QUEMDAM MAGISTRUM NOVICIORUM

Quod hodiernis iuvenibus saepe deest, Societati autem est proprium, est reverentia erga *res*, immo etiam erga *formas quasdam religiosas* traditas. Educandi proinde sunt nostri Novicii, ut illam foveant pietatem, quae illos etiam rerum valores agnoscat, qui sensu mere naturali — hodie nimis eheu vigente — non percipiuntur.

Non me latent tam religiosae quam naturales condiciones, quae nostro tempori ac nostrae iuventuti sunt propriae. Has iam in literis meis «*De vita interiore fovenda*» exposui et de iis monui. Quo melius perspectae habentur, eo prudentius et efficacius fundamenta nostrae spiritualitatis iacentur, quae alia non est ac illa ipsius Evangelii, bonaeque qualitates confirmabuntur et defectus corrigentur. Praecipuum studium eo tendat, ut suaviter et firmiter nostri tirones educantur in vera, i. e. «*religiosa*» et «*evangelica*» oboedientia et humilitate. Hae virtutes etiam nunc post traditionem fere viginti saeculorum aptae sunt ad veram personalitatem formandam. Sicut illi tirones, qui in hodierna arte militari instituuntur, haud levibus et facilibus mediis adducuntur ad illam «*metanoiam*» et dexteritatem, ad illam «*humilitatem*» et abnegationem proprii iudicii, sine quibus apti milites in praelio esse nequeunt, pari modo oportet, ut nostri Novicii et Scholastici, filii huius temporis et plus minusve spiritu alicuius naturalismi imbuti, ad fortitudinem animi et mentis adducantur, quae ab universa nostra formatione intenditur et fructus est intimae cum Christo Eiusque Sponsa, sancta scilicet Ecclesia, unionis.

Societas omnino parata est suppressere «*consuetudines*», quae sint antiquatae et vacuae; verum ne facilius quam par est pronuntiemus tales omnes usus, qui prima fronte iuvenibus displicent. Non pauci enim «*usus*» nituntur vel veritate dogmatica (et hi ne unquam nutent!), vel lege perpetua psychologiae humanae, quam legem iuvenes nostri, prorsus inexperti, haud facile admittunt. Demum sunt usus, quos auctoritas legitima nondum abolere vult; illos servemus ex simplici humilitate, quae fundamentum est totius oboedientiae, sine qua Deo placere non possumus.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

54.

31 iulii 1960

Epistola gratulatoria Rev. Patris Generalis ad R. P. Lucium Craveiro, Praepositum Prov. Lusitanae, de expleto primo saeculo ab inito Noviciatu eiusdem Provinciae.

55.

10 augusti 1960

De vitando interventu Praefectus spiritus Collegiorum in ludis sportivis vel in dimissione alumnorum.

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

.....
In collegiis bene insistat Ra Va ne res mere naturales, uti sunt « sport » et similia, de facto maius momentum acquirant quam media consequendi gratiam divinam. In genere, quamvis regula rigida vix dari possit, crediderim parum expedire ut Pater spiritualis curet de « sport », excursionibus et aliis huiusmodi; immo plerumque potius expedire ut a participandis talibus rebus abstineat.

Plene approbo ut a nostris collegiis amoveantur iuvenes, qui nimis deficiunt quod ad fidem et pietatem, si cura diuturnior et repetita non prodest. Verum maximi momenti est ne in hoc negotio Pater spiritualis ullo modo partes habeat; praefecti disciplinae vel Rectoris est iudicare et agere ex elementis fori externi.

.....

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

56.

15 augusti 1960

*Post erectionem Viceprov. Keralensis, epistola ad Socios eiusdem
Viceprovinciae et Prov. Madurensis.*

A LETTER TO THE FATHERS AND BROTHERS
OF THE MADURA PROVINCE AND KERALA
VICE-PROVINCE

REVEREND FATHERS AND DEAR BROTHERS,
P. C.

The goodness of God Our Lord has blessed the work of the missions of the Society in India so abundantly that we may say in all truthfulness that their development during the last thirty years has surpassed all expectations. When the Assistancy of India and East Asia was erected by the 30th General Congregation in 1957 there were already nine Provinces and Vice-Provinces in India and four Regions. Since then one more Region, that of Raigarh-Ambikapur, has been constituted, and now one of the four earlier Religions, that of Malabar, is being erected into the independent Vice-Province of Kerala.

This development has been a source of peculiar satisfaction to me. No one acquainted with the history of the Society in India is ignorant of the great achievements of the Fathers of the old Society in the region now covered by the State of Kerala. St. Francis Xavier went to Travancore within two years after he reached India. Starting from Cape Comorin he went upwards and visited places as far north as Cannanore. Early in the 17th century the Province of Goa was divided, and the Vice-Province of Malabar, soon to be a Province, was erected. This Province lasted till the suppression of the Society. The Founder of the Madura Mission and the great missionaries who first laboured there were members of the Malabar Province. To that Province belonged the first scholars who mastered Sanscrit, and many writers who wrote notable books in Indian languages. The first books in Indian languages printed in India were produced by our Fathers in Cochin. They worked among Catholics of both the Syrian and the Latin Rites. Among the prelates appointed by the Holy See to rule the Church in Malabar some of the most distinguished during three centuries belonged to the Society.

Historical circumstances did not permit the restored Society to begin work in Malabar on a wide scale. It was the Mangalore Mission, entrusted to the Fathers of the Venice Province, who initiated systematic work in Malabar in 1879, with their institutions and parishes in Calicut, Cannanore and Tellicherry. Later on they developed the successful Chirakkal Mission. Then in 1908 the Fathers of the Goa Mission started their Minor Seminary, and in 1910 their High School, in Alleppey. But these works do not represent all the activity of the Society on behalf of Malabar during the last 80 years. A large number of priests who were to work in the Dioceses of Malabar were trained in our Seminaries in Mangalore and Kandy. Above all, the youth of the best Catholic families began to frequent St. Joseph's College in Trichinopoly. The interest of the Fathers of that College in the young men was such that one of them, Fr. D. Honoré, came to be called the Apostle of Malabar Youth. Nor must we forget the services of the Jesuit Bishop Lavigne and Msgr. Medlycott, whom the Holy See appointed as Vicars Apostolic of Kottayam and Trichur, as a temporary measure in preparation for the establishment of the Syrian Hierarchy in 1896.

Recent events in India, and in particular the formation of linguistic States, have given the Society the opportunity to unify these different activities and create a single unit for the entire territory of Kerala. It was natural that the preparations for this should have been entrusted to the Madura Mission. Historical antecedents which I have already mentioned, geographical proximity, and cultural and linguistic affinities between Kerala and Tamilnad, made this very desirable. Already in 1951 the Goa-Belgaum Mission had handed over the management of the High School in Alleppey to the Madura Vice-Province. Then, when the Calicut-Mangalore Mission was erected into the Karnataka Vice-Province and directed to develop its apostolate in the Canarese speaking area, the Malabar section of the Mission was detached and added to the Madura Province in 1955. A few months after that the Madura Province established a residence at Ernakulam. The following year in 1956, all these institutions and stations were combined to form the Malabar Region, with a separate Regional Superior dependent on Madura.

In the decree of erection of the Malabar Region I expressed the hope that before long it would develop into an independent Vice-Province. That hope is now fulfilled within the short space of four years. Undoubtedly there would have been many advantages in waiting for some time until more stations and institutions were

established and material resources increased. We could have confidently expected the Madura Province to foster these developments with sympathy and generosity. But the reasons in favour of the immediate creation of the Vice-Province — namely, the special problems of the area, the need for training the Jesuits of Kerala in the surroundings where they would have to work, the certainty that an independent unit would promote even more efficaciously works and vocations in the region, as it has happened everywhere else in the Society, — convinced me that the creation of the Vice-Province should not be delayed. The Superiors and Consultors of the Province and the Region have shown genuine religious spirit and mutual understanding in settling the details of the division. I have no doubt that they will show the same spirit of cooperation and mutual adjustment in the regulation of such questions as may still remain to be decided.

My first words to the members of the new Vice-Province will be to exhort them to profound thankfulness, first, to Our Lord who, mindful of His ancient mercies, opens out before them a new chapter of apostolic endeavour and progress for the Church and for the Society in their motherland; next, to those who have been instrumental in preparing this realization, to Goa-Belgaum Mission, the Calicut-Mangalore Mission which has created and developed the majority of the institutions and mission stations of the new Vice-Province, the Madura Province which has formed and will continue to form intellectually and spiritually the men who are destined to work there, and has made the sacrifices necessary to start the new Vice-Province on its career as an independent unit. May the bonds of charity and mutual helpfulness among these different Provinces continue to be as firm as before.

It is on the same virtue of union and fraternal charity that I would insist upon among the members of the Vice-Province itself. There is no Province or Vice-Province in India composed of members of such diverse origin and such variety of traditions and customs: European and Indian Fathers who have received their religious formation in three different Provinces and their Indian missions. If you add to this the diversity due to difference of Rites, you will see how necessary it is to cultivate the spirit of perfect charity and mutual understanding. Concerning the two Rites I have nothing to add to the Instruction already sent, that all the members of the Vice-Province should be instructed in both the Rites and should be ready to practise them according to the place or group among whom they carry out their ministry. Let Superiors see to it that this Instruction is carried out in letter

and in spirit. They will thus be giving an example of union and respect for one another which will have a happy effect on all those who witness it.

United among themselves and formed in the zeal and apostolic spirit proper to the Society, the Fathers and Brothers of the new Vice-Province will cultivate with success the great and promising field which opens out before them. Education in all its grades has made exceptional progress in Kerala, and Catholic Colleges and Schools are numerous there. There is no urgent need for us to devote our resources to the founding of educational institutions. The Vice-Province should therefore develop works of direct apostolate with zeal and earnestness: mission stations among non-Christians, and an intellectual and social apostolate among the educated. How urgently this is needed has been recognised by all. The high degree of literacy in Kerala has opened the door to a flood of subversive literature of which the evil consequences are all too evident. The people of Kerala have overcome a threat to their religious liberties with a courage and unity which have evoked the admiration of the Catholic world. But the main task of re-educating the people who have been misled by the propaganda of the enemies of the Church remains to be done. That work has to be carried out both among Catholics and non-Catholics. Let our publications, our social works, and our retreats for all classes of people play a great part in this work of thorough instruction.

It only remains for me now to thank the Fathers of the Madura and Karnataka Provinces for the sacrifices they have made to make the creation of the Vice-Province possible. To Madura in particular has fallen the burden of taking the final and the most difficult steps. The Madura Mission received great benefits from her own Mother Province, the Toulouse Province, — a fine spiritual and apostolic tradition, and material resources gathered and administered with prudence and foresight. It is her privilege now to communicate these traditions and make a fair material provision to her own daughter. But let her not consider her maternal role ended with the creation of the Kerala Vice-Province. There is another area calling for her services. She has already established a flourishing College in Andhra Desa. It will be her responsibility to cultivate that area in ways and in the measure that the interests of the Church will demand. Let the Fathers and Brothers of the Madura Province stir themselves to renewed zeal and fervour in order to fulfil that mission.

I earnestly commend the new Vice-Province to the protection of the Sacred Heart and the Immaculate Virgin and to the interces-

sion of St. Thomas and St. Francis Xavier, Apostles of India. To one and all of you I impart a paternal blessing.

Rome, 15th August, 1960.

Feast of the Assumption of the Blessed Virgin Mary.

The servant of all in Christ,

JOHN B. JANSSENS

General of the Society of Jesus

57.

22 augusti 1960

De remediis ex parte nostra afferendis penuriae vocationum.

AD QUEMDAM PROVINCIAE PRAEPOSITUM

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI.

Novi Ram Vam aliosque non paucos in ista Provincia sollicitos esse de penuria vocationum ad Societatem qua his ultimis annis affligimini. Quae res cum non sit isti Provinciae tantum propria, sed ad non paucas Provincias continentis terrae Europae extendatur, me pariter iamdiu oratione et consideratione occupatum tenet.

Vocatio, imprimis vocatio ad vitam religiosam et ad Ordinem nostrum qui longa formatione et austeritate ministeriorum peculiarem fere locum inter reliquos obtinet, est res mysterio plena, cuius solus Spiritus Sanctus arcanas vias novit. Nec est semper culpandus is qui vocationibus suscitandis vel dirigendis operam dat: cum ipsa Sapientia aeterna, Christus Dominus, iuvenem divitem ad sequendum se explicite invitasset, ille « abiit tristis, erat enim habens multas possessiones »¹; vocationem oblatam libere recusavit.

Nec infitiandum est vocationem, ut florescat, plerumque optare terram feracem, qualis saepe non est ratio familiae hodiernae, multo minus vitae publicae huius aetatis. Deficiens spiritus sacrificii et mortificationis, vita commodior, delectationes omnis generis, non disponunt animam ad sequendum Christum crucem baiulan-

¹ MATTH. 19, 22.

tem. Vita autem religiosa, quamquam « dux paradisi »² « crux » est³ et manere debet.

Verum ne facilius nos excusemus adducto « spiritu huius aetatis » tanquam causa praecipua difficultatis. Nonne in determinatis regionibus, ubi spiritus aetatis non minus sed plenius dominatur quam in ista, — cogites Americam Septentrionalem, — videmus plurimas florescere vocationes?

Safius duco omittere considerationem earum rerum quae, praeter voluntatem nostram, vocationibus obstant, et nos humiliter convertere ad inquirendum de iis quae forte ex inadvertentia, negligentia, errore nostro proveniant.

Et primum hoc occurrit. Num inter parentes nostrorum alumnorum satis spargimus praedicatione, scriptis, conventibus apud nostra collegia, Exercitiis spiritualibus, aestimationem vocationis ad Societatem? Quot vocationes ubique terrarum suffocantur eo quod parentes, aut in genere obloquuntur vocationi altiori quasi solae divitiae et honores humani digni sint qui considerentur, aut obstant vocationi filii, praetextu maxime vario, sicque tenerum germen gratiae suffocant? Non crediderim abs re fore si in pluribus Provinciis fundentur periodica qualia alicubi existunt, parentibus destinata, quae eos erudiant de veris normis institutionis christianae filiorum, tam in hac re quam in bene multis aliis.

Alterum gravius videtur, nec ita facile describitur. Timuerim ne pluribus in locis, forsitan non excepta ista Provincia, nimis praevaluerit in institutione collegiorum aliquis « humanismus » nimis naturalis, qui, recedens a solida norma nobis in Constitutionibus⁴, tradita, potius mediis humanis fidit quam gratiae omnipotentis Dei ac Domini nostri Iesu Christi⁵. Adverto enim quidquid pietatem sapit alicubi potius ad minimum reduci, quidquid autem institutionem humanam (immo interdum dixerim mundanam), promoveri.

Ante aliquot annos et usque ad nostros dies, haud ita rarus erat in certis regionibus error iste pastoralis oportere ut sacerdos et Religiosus ratione agendi, loquendi, sese habendi, quam maxime laicis assimilaretur, dissimulata indole clericali. Mox autem adverterunt quantum laicis displiceat iste modus agendi; ipsi enim a nobis expectant ut simus in hoc mundo testes rerum aeternarum

² *Imit. Chr.*, I, 3, c. 56, 5.

³ *Ibid.*

⁴ P. X n. 3 [814].

⁵ *Ibid.* n. 1 et 2 [812, 813].

habitudinisque hominis ad Deum et ad res quae sunt Dei. Iam auidi a iuuenibus nostrorum collegiorum qui de vita religiosa cogitant, « Vos non estis Religiosi »; nos siquidem conabamur nos gerere perinde ac si non essemus. Statisticis numeris ultimorum annorum constat Ordinem Trappistarum praeter ceteros omnes laetum novisse augmentum quod in paucis annis ad 50 % pervenit, dum eodem tempore Societas vix 4 % augebatur; immo, si numeri absoluti considerentur, Trappistae qui 4.000 vix excedeabant, 2.123 sociis aucti sunt, dum eodem tempore Societas, quae ultra 31.500 numerabat, vix 1.357 sociis crevit; 15 Instituta religiosa quod ad incrementum relativum nos antecedunt. Nonne signum est iuvenes hodie nos non paucos in vita religiosa sui ipsius maiorem abnegationem et mortificationem quaerere, quas virtutes nos interdum « alius aetatis » esse autumamus, immo quas coram iuuenibus, quidquid est de Evangelio, ne appellare quidem convenire censemus!

Non parum nobis nocet deficiens quorundam ex Nostris affectus erga propriam vocationem, quem minime intra arcana cordis dissimulant, sed etiam coram externis manifestant. Qui deficiens affectus radicalur plerumque in defectu maturitatis, rectae considerationis rerum terrenarum quae omnes imperfectae sunt, in oblivione aeternarum legum Regni Dei quas Dominus in Evangelio nos docuit, in defectu spiritus fidei et abnegationis. Sobrie rem consideranti apparet Societatem quidem cotidie, quae est omnium sors in hac vita, a praeclaro gradu virtutis quem Sanctus Ignatius ei proponit, in multis rebus deficere, Ecclesiae tamen ardenti caritate et zelo servire niti, atque Eidem acceptam esse cui soli in terris competit nos iudicare.

Errare sane possum in re tam difficili; sed crediderim, ex parte nostra, nihil efficacius fieri posse ad suscitandas vocationes, quam si observantiae religiosae, mortificationi, orationi dediti, caritate Christi inter nos uniti, iuvenes plenius aedificemus. Sponte autem sequetur ut in eis instituendis ad criteria supernaturalia, fide nobis infallibiliter proposita, magis redeamus. Nonne in specie erramus cum, relinquentes saecularem traditionem Societatis (quae tempus praesens non exspectavit ut de sana paedagogia esset sollicita), usum Sacramentorum, confessionem frequentem, missam cotidianam, cum communione cotidiana feliciter instaurata a sancto Pio X, non tantum non adeo extollimus, sed non in uno loco (facta video) consiliis potius rarius participanda docemus? Quae tamen aetas magis indiget gratia Sacramentorum quam adulescentium? An forte inadvertentes praetermittimus dogma catholicum de necessitate gratiae supernaturalis etiam ad servanda diutius et fideliter mandata Dei, ne quid dicam de eius necessitate ad colendam virtutem

« sicut oportet » in ordine ad vitam aeternam? Ne quaeso neglegamus normas institutionis quae sive ipsa fide catholica sive legibus perpetuis naturae humanae, — quae hac nostra aetate aequae valent, — fundantur. Ne tam facile moveamur praeiudiciis nostrorum coetaneorum; ut fideles simus Evangelio, haud ita raro oportet *non* « esse huius temporis » sed antiquati videri.

Si institutio in nostris collegiis magis redeat ad solidam quidem sed ferventem pietatem, ad mentem Instituti⁶, persuasum habeo numerum nostrarum vocationum feliciter auctum iri. Rector collegii, immo et Provincialis in visitanda domo, ne vereatur cum adunatis magistris et sacerdotibus, ad praxim commentari partes Epitomes huc spectantes. quae vix non omnes desumuntur e iure Ecclesiae, Constitutionibus, decretis Congregationum generalium, altissimae proinde pro nobis auctoritatis in terris.

Praeter collegia autem, alia quoque opera Societatis curare tenentur de discernendis et nutriendis vocationibus quarum semen Divina Providentia in corda vix forte advertentium et distractionibus saeculi abreptorum iuvenum deposuit. Congregationes Mariae, praesertim inter iuvenes qui studiis operam dant in Universitatibus et Scholis superioribus, si ad mentem Constitutionis « *Bis saeculari* » reguntur, non possunt non favere vocationibus suscitandis, hac praesertim aetate ubi tot iuvenes tardius ad internam maturitatem perveniunt. Exercitia spiritualia autem, ex ipsa mente sancti Ignatii, ante omnia ordinantur ad rite eligendum statum vitae, si nondum immutabilis electus est. Si ut optandum est extendantur Exercitia ad 5 vel 8 dies, certe in iis ex professo agendum erit de « *electione* »; immo si ad 3 dies restringantur, aliqua saltem principia eo spectantia exponenda videntur. Id autem magnum erit et plurimum proderit, si normae rectae de quacumque re eligenda nitide exponentur. Quot vocationes quae nunc suffocantur levitate vel affectibus minus recte ordinatis salvari possunt dummodo iuvenes instruantur quomodo inquirenda sit Dei voluntas Eiusque beneplacitum.

Nonne facilius quam par est alicui respectui humano cedimus, dum putamus de vocatione, religiosa praesertim atque ad Societatem, loqui vix convenire? Ecclesia Dei munus suum implere non poterit nisi sponte se ei offerant iuvenes bonis dotibus ornati qui vitam integram in servitium Domini consecrent. Hanc Ecclesiae necessitatem quidni omni simplicitate et sinceritate exponimus, tam coram iuvenibus quam coram eorum parentibus? Gratia Dei no-

⁶ Cfr. *Epit. Inst.* 381 et ss.

stris diebus non minus potens est quam alias fuit; veritates illas fide nixas admittent coetanei, si sibi perspicue proponentur. Proponantur autem tamquam veritates fidei, non mere tamquam consilia quae nobis hac aetate magis arrident.

Brevi: in tota hac re, fides, non nuda ratio nobis praeceat, finem indiget, viam ostendat et perpetuo illuminet. Ea adminicula naturalia quae ratio fide illustrata nos docet, ne neglegantur; ne tamen iis fiducia nostra nitatur, sed soli gratiae Dei.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 22 augusti 1960,

in festo Immaculati Cordis B. M. V.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

58.

22 augusti 1960

De primo conventu delegatorum Congreg. Marian. Europae.

AD PROMOTORES NATIONALES
CONGREGATIONUM MARIANARUM
IN PLURIBUS EUROPAE NATIONIBUS

REVERENDI IN XTO PATRES,

P. XTI

Notitiae de primo conventu delegatorum Congregationum Marianarum e pluribus Europae nationibus, Lutetiae Parisiorum ineunte februario 1960 habito, mihi valde gratae fuerunt. Liquet enim huiusmodi congressus, Congregationibus vestrarum nationum plurimos fructus allaturos, cum hac ratione unio et cooperatio crescant, spiritus corroboretur, methodi formationis ac apostolatus emendentur, mutua inspiratio praebeatur et etiam Foederatio Mundialis iam florens, maiore interno vigore confirmetur.

Prae omnibus duo puncta in specie laudare velim. Sessio vestra clare testatur vos conscios esse vocationis specificae nostrae Societatis. Omnino recte desideratur ut Nostri non solum periti sint in Exercitiis Spiritualibus S. Ignatii intellegendis ac exponendis, sed eadem ratione etiam in dirigendis ac intellegendis Con-

gregationibus Marianis, utpote quae sint continuatio et applicatio ad vitam cotidianam horum Exercitiorum Spiritualium.

Altera res laudanda est agnitio responsabilitatis Congregationum Marianarum quoad problema hodie valde urgens, scilicet maioris unionis continentis Europaei. Nonne prima Congregatio Mariana, fundata in Collegio Romano, quo iuvenes ex tot nationibus conveniebant, nucleus apostolicus erat ad servitium Ecclesiae, praesertim pro Europae regionibus?

Ardenter spero fore ut ope huius conventus Europaei in dies crescat apud Nostros omnes, intima persuasio vocationis a divina Providentia acceptae tum quoad dirigendas Congregationes Marianas quae genuinae sint, tum quoad fovendum apud sodales spiritum supernaturalem et supernationalem, condicionem necessariam ad conflandam maiorem unionem animorum inter nationes non solum Europae sed totius mundi.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 22 augusti 1960,
in festo Immaculati Cordis B. M. V.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

59.

27 septembris 1960

De voce activa et passiva in Congr. Prov. pro his qui Romae degunt in domibus interprovincialibus.

AD OMNES SUPERIORES DOMORUM A PATRE GENERALI IMMEDIATE DEPENDENTIUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Generali, Rac Vae in mentem revocare velim normam, a Congregatione Generali XXX statutam, de iure et obligatione Patrum, qui Curiae Generalitiae vel domui aut operi a Generali immediate dependenti assignantur, in Congregationibus Provincialibus:

Hi Patres scilicet « in propria Provincia vocem activam et pas-

sivam retinent Secretarius quidem Societatis, Procurator Generalis, Oeconomus Generalis, necnon Superior huiusmodi domus vocem activam habent etiam vi muneris; at supra numerum, nisi iam eam habeant intra numerum ratione antiquitatis professionis »¹.

Omnes tamen, qui ad Congregationem Provinciam sive ratione gradus sive vi muneris ius habent, dispensationem ab obligatione adeundi Congregationem petere possunt a Praeposito Generali, cui eadem Congregatio Generalis hanc facultatem dispensandi tribuit². Praeterea, ad normam Form. C. Prov. n. 17 § 1, Coetus praevious in Provincia ius habet non dispensatos a Praeposito Generali declarandi impeditos, si « prudenti medici iudicio, sine notabili incommodo Congregationem adire vel ei interesse nequeant » vel si « nonnisi immoderatis sumptibus vel praeter communem morem Congregationem adire possint ».

Cum, Congregatione Procuratorum in diem 27 septembris 1961 indicta, in Provinciis hoc anno habendae sint Congregationes Provinciales, velit Ra Va curare ut Patribus suae communitatis nota fiant ea quae supra memorantur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 27 septembris 1960.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

¹ Form. C. Prov. n. 21.

² Ibid.

60.

28 septembris 1960

Nostris vetantur competitiones sportivae cum externis laicis.

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Innotuit mihi Scholasticos istius Collegii seu Scholasticatus interdum partem sumere competitionibus sportivis cum externis atque cum eis ludere ista « veste sportiva » indutos, quae nostris diebus usu recepta est, necnon in alia urbe longe a sede studiorum distante, praemia publice eis tributa reportasse, de quibus nunc gloriantur.

Cum huiusmodi usus non congruat cum modestia Religiosorum, Nostris omnino et sine exceptione interdico, ne cum externis, qui non item sint Religiosi vel Seminaristae, ludis sportivis partem habeant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 28 septembris 1960

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

61.

29 septembris 1960

Excerpta notularum de iuvenibus Nostris spiritualiter dirigendis.

AD QUOSDAM SUPERIORES ET PRAEFECTUS SPIRITUS

.
Bene meminerimus ascetim catholicam non esse aliquam philosophiam seu doctrinam mere naturalem perfectionis moralis, — uti saepe licet inconscie putant iuvenes, — sed ordinem supernaturalem spectare, caritatis nempe qualem eam describit Apostolus in I Cor., c. 13; quae minime est mera aliqua bonitas humana,

ut patet. Normae proinde nostrae asceseos desumendae sunt ex Revelatione, quam Ecclesia nobis proponit et interpretatur ex Scriptura et « sine scriptis traditionibus ». Doctrina de vita religiosa maxima ex parte haurienda est ex authentica traditione Ecclesiae, inde a S. Pachomio, Patribus deserti, Basilio Magno, Benedicto, etc., minime omisso S. Patre Ignatio in Exercitiis praesertim.

Aliae sunt traditiones seu usus mere humani. Si hi fundentur legibus perpetuis psychologiae etiam naturalis, — humana natura essentialiter eadem manet, — nequaquam secundum psychologiam variarum aetatum variantur oportet. (Sic v.g. sine apto cultu silentii, numquam obtinebis illam concentrationem et serenitatem quae vel ad vitam spiritualem vel ad studia seria requiritur).

Si autem traditiones sunt mere arbitrariae, — sicuti sunt multae ex his traditionibus quae ad « mode », uti gallice dicunt, pertinent, — nihil obstat quominus variantur, variante aetate. Quis adhuc censebit patrem vel matrem appellandos esse nomine « Domine mi pater », vel « Domina mea mater », uti tempore S. Aloysii usuveniebat?

Tamen simul sciant iuvenes aliqua esse praecepta quia bona, alia bona quia praecepta. Haec ultima quoque humiliter servare discant.

Cum v.g. Ecclesia imponit abstinentiam feria VI, ieiunium ante SS. Communionem, gerendam vestem ecclesiasticam, etc., intellegant talia servanda esse ex oboedientia qua tali. Idem valet de aliquibus Regulis Societatis vel cuiusvis Ordinis, quae non ideo incusari possunt de « *formalismo* ». Non deest Ecclesiae causa seria quare abstinentiam imponat; nec deest Societati causa seria quare vetet ne aliorum cubicula ingrediantur, unus alterum tangat, etc. Magni momenti est, immo essenziale in vita religiosa, ne perire sinamus illum rectum conceptum rerum quae bonae sunt quia praeceptae. Scopus enim oboedientiae « religiosae », — et in hoc se distinguit a qualibet alia oboedientia, — non est imprimis ordo exterior et socialis servandus, efficacitas apostolatus, sed exercitium humilitatis qua Deo coniungimur. Fundamentum oboedientiae « religiosae » est mysticum seu asceticum, non practicum.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

De intermissione in lectionibus audiendis ex qua annus scholaris invalidus redditur.

AD QUEMDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Interrogat Ra Va num scholarum intermissio de qua agit art. 42 § 4 Statutorum Generalium, quae Constitutioni Apostolicae « Sedes Sapientiae » annectuntur, locum quoque obtineat si quis per duas tantum tresve horas scholas cotidie frequentet.

Notaverim imprimis interruptiones, de quibus Statuta Generalia agunt, attento non solum spiritu sed etiam littera legis (cfr. art. 42 § 4, 1: « quae *una simul* tres menses attigerit » et art. 42 § 4, 2: « infra tres menses *complexive* contineatur ») inter se coalescere ideoque, secus ac Rae Vae significatum est, nullo modo satis de se fore, ad interruptionem vitandam, scholas per unam tantum horam cotidie frequentare. Obligatio ceterum adest, idque etiam de Facultatibus valet (cfr. Ordin. S. C. de Semin. et stud. Univ. art. 29 § 1), cotidie frequentandi non *aliquas* tantum scholas seu disciplinas, sed *omnes*, nisi in casu aliquo peculiari *competenti auctoritati scholasticae* aliud videatur.

Considerandus quoque est scholarum numerus quae cotidie praescribuntur. Aliud enim est unam horam cotidie ex quattuor praescriptis omittere, aliud unam ex tribus vel duabus: in priore enim casu, quarta lectionum pars relinquitur, in altero autem tertia vel dimidia pars; et quoniam « annus scholasticus novem saltem integros menses complecti debet » (art. 42 § 1), planum est vix umquam attingi tres interruptionis menses si quis tres horas cotidie frequentat, unam vero cotidie relinquit per integrum annum. Qui vero ex tribus horis cotidie habendis, duas tantum frequentat et unam *semper* omittit, exeunte anno scholastico, tertiam illius partem attingit, seu tres interruptionis menses qui annum scholarem nullum seu invalidum reddunt.

Id a fortiori obtinet cum quis ex duabus horis cotidie praescriptis unam tantum cotidie frequentat: tunc enim ad annum invalidum reddendum non opus est ut per integrum annum una hora omittatur, sed satis est ut id per sex menses anni scholaris fiat.

Simili quadam ratione computandae sunt et aliae interruptiones, scholis privatis necessario supplendae (art. 42 § 4, 2) quae mensem excedant, sed infra tres menses complexive contineantur: limes huiusmodi post duos, tres vel quattuor menses plus minusve attingetur prout respective ex duabus, tribus vel quattuor scholis impositis una cotidie omittetur.

Commendo me ss. SS.

Romae, 10 octobris 1960.

R^{ae} V^{ae}
 Servus in Xto
 IOANNES L. SWAIN
 Vic. Gen. Soc. Iesu

63.

10 octobris 1960

Consilia iterantur et urgentur de institutione atque actione christiana sociali in America Latina.

AD SUPERIORES MAIORES AMERICAЕ LATINAE

REVERENDI IN XTO PATRES,
 P. XTI

His mensibus crebriores et instantiores ad me deferuntur nuntii de celeri progressu communismi in vestris Provinciis, qui praesertim tres quattuorve ultimis annis assidue et ad suum scopum apte deliberata ratione laborat in Universitatibus, in coetibus iuvenum studiis superioribus vacantium, in collegiis operariorum, ubi nempe sperare potest se duces formatum, qui sua vice nullo negotio massam praesertim operariorum et agricolarum ad partes suas attrahant.

Communismi progressus opportunitatem nobis praebet ut sincere et accurate examinemus num nos, Sacerdotes et Religiosi, officio nostro plene functi simus et fungamur.

De ea re gravibus verbis nos admonuerunt Episcopi Americae Latinae « Declaratione » communi apud civitatem Bogotá mense novembri 1959 emissa¹.

Ab assuetis cheu non fit passio. Ab immemorabili tempore in istis regionibus sub oculis nostris versatur massa operariorum et

¹ Cfr. v. g. *Mensaje*, 1960, n. 86, Enero-Febrero, p. 55-56.

agricolarum miserrimam vitam ducentium, in penuria rerum temporalium, penuria maiore rerum culturalium et spiritualium, immo rerum religiosarum; dum e contra paucissimi proceres opibus abundant et redundant. Atque legi communi psychologiae humanae, fit ut talia nos iam vix percellant perinde ac si ordine consueto Divinae Providentiae ita disposita essent; falso appellamus istud Domini: « Semper pauperes habetis vobiscum »².

Pauperes utique semper habebimus nobiscum, aegrotos, infirmos, invalidos, orphanos et viduas, quos semper oportebit caritate christiana prosequi. Minime autem, uti perpetuo inculcarunt Summi Pontifices, conforme est ordini Divinae Providentiae ut homines ad laborem apti et laboris lucrativi cupidi sibi et familiae decenter, ut filiis Dei convenit, nequeant providere, sicque « transire per bona temporalia ut non amittant aeterna »³. Nos nostrique subditi omnes aperiamus oculos oportet, et videamus quam intolerabilis, Evangelio repugnans, sit status rerum in America Latina, atque remorsum sentiamus conscientiae qui tales res taciti et indifferentes fere praeterivimus.

Ante plus quam 20 annos, Congregatio Generalis anni 1938, impense attentos nos voluit ad talia (d. 29) et in specie rogavit ut foverentur « centra actionis socialis atque secretariatus defensionis et propagandae catholicae » (d. 29, n. 14); Congregatio anni 1946 positive statuit « ut in singulis Provinciis vel regionibus *Centrum* aliquod actionis et studiorum socialium ... quam primum constituatur » (d. 29, 1); ipse anno 1949 executionem urgebam in Instructione de Apostolatu sociali: « Peritiores ... 'Centrum informationis et actionis socialis' constituent, cuius munus sit non tam *operibus* quae dicuntur operam navare, quam doctrinam theoreticam et practicam ceteros, in primis sacerdotes, laicos cultos, cultiores ex opificibus, docere eosque consilio iuvare »⁴. Etiam si, quod absit, gravissima monita Romanorum Pontificum a tempore Leonis XIII neglexerimus, nonne voces Societatis, quae propius nostris auribus insonabant, audisse oportebat? Nunc terremur, quibus communismus foribus astat: quidni ante amplius 20 annos Congregationum generalium decreta executioni mandavimus?

Quapropter necessarium esse duxi, anno 1955, Visitatorem de re sociali pro America Latina constituere, qui nomine et potestate Praepositi Generalis executionem urgeret. Scio equidem hoc plerisque Provinciis durum fuisse; ultra vires enim iam onerantur; et quomodo possunt haec « nova opera » aggredi?

² MATTH. 26, 11.

³ Cfr. Liturg. Dom. III p. P.

⁴ AR XI 717.

Ne cunctemini ea suppressenda mihi proponere quae, etiamsi longa traditione veneranda censeantur, iam tamen nostri temporis necessitatibus minus accommodata sunt; nec terreamini difficultatibus quas suppressio alicuius domus vel operis secum ferre consuevit sive ex oppositione fidelium sive etiam ex petitione ipsorum Episcoporum. Haec omnia debita prudentia, sed debita etiam firmitate superanda sunt, ut tandem periculo urgenti obviam ire possimus.

Paterfamilias cuius domui ignis minitatur, num quaeso pacate pergit in consueto labore? Nonne pleraque, immo omnia derelinquit, ut igni omnia in discrimen laturo occurrat? Vestra collegia, vestrae domus Exercitiorum, vestra opera, summopere vix non omnia laudanda sunt; sed si crastina die, — uti iam oculis nostris videmus in determinata parte istarum regionum, — communistae rerum potiuntur, brevi actum erit de vestris collegiis, domibus, operibus. Ignis omnibus rebus nostris minitatur; totis viribus occurrendum est, etiam cum detrimento operum existentium.

Ne miremini proinde si quando Visitatorem, etiam contra vestram sententiam, mea auctoritate explicite approbavi. Certe non omnia in omnibus rebus ab initio perfecta sunt nec fuerunt in iis quae per me vel per Visitatorem disposui; sed ad finem ad quem oportet non deveniemus nisi a rebus imperfectis incipientes, ad perfectiora usque contendamus.

Scopus noster primarius non est, nec esse potest periculo communismi obviare et communismum debellare; longe altior est nostra obligatio. Tenemur ex caritate, et quidem gravi conscientiae officio, pro viribus malis mederi quibus maior adhuc pars hominum, cum periculo vitae christianae et salutis aeternae ex mala ordinata ratione rerum temporalium, affligitur.

« Caritas Christi urget nos »⁵. Ideo praesertim communismus celeri gressu progreditur, quia non christiani officium nostrum praetermisimus. Non in communismo debellando, sed in Regno Dei stabiliendo, quod est « Regnum iustitiae, amoris et pacis »⁶ stat officium nostrum⁷.

Singulos proinde Provinciales rogo ut in consultatione quamprimum fieri poterit post acceptas has litteras, advocatis etiam peritis quibusdam, percurrantur iterum *singula* puncta Instructionis de Apostolatu sociali⁸, simulque Memorialium Patris Visitatoris, atque de singulorum executione sententiae audiantur et

⁵ 2 Cor. 5, 14.

⁶ Praef. Missae Christi Regis.

⁷ Cfr. AR XI 725.

⁸ AR XI 710-726.

consilia statuuntur. Si necesse est, per plures coetus hoc studium continuetur. Atque ante initum mensem decembrem simul ad R. P. Visitatorem de re sociali atque ad me relatio mittatur de rebus deliberatis et statutis.

Maxime autem crediderim urgere nunc:

1. Ubi creatum nondum fuerit, creatio centri *studiorum* et actionis socialis, quod breviter CIAS vocare solemus⁹; ad quod requiritur ut plures destinentur ad studia socialia, secundum normas a R. P. Visitatore meo nomine stabilitas;

2. actio in Universitates, eosque qui in eis docent et discunt¹⁰, ut in eis formetur « mens socialis »; quae in specie per Congregationes Marianas aliasve formas actionis catholicae, Exercitia, Convictus universitarios, et si quid aliud magis aptum condicionibus in loco exerceri potest¹¹;

3. institutio socialis herorum seu datorum laboris, quae maioris fere momenti est in tota hac re¹²;

4. institutio ducum ex operariis pro operariis¹³.

Ne quaeso obliviscamur « indigenarum » qui servorum instar in latifundiis vel officinis operam dant. Color pellis vel stirps nullum legitimum discrimen inter eos et homines alius stirpis efficit; filii Dei sunt omnino sicut reliqui. Urget plurimum ut eorum sors ad dignitatem humanam et christianam reformetur.

Tardius non est, Reverendi Patres, Nostra « ideologia », uti nunc dicere solent, doctrina nempe et consilia Aeternae Veritatis adeo praestant inanibus commentis adversariorum ut, si rite exponantur et ad effectum deducantur, — ita ut splendor veritatis non tantum ex dictis sed multo magis ex actis eluceat, — non sine lucta quidem, sed efficaci tamen modo et satis brevi tempore, malum a bono vinci possit. Ubicumque apta ratione et strenue laboravimus, miros et inexpectatos fructus laeti collegimus.

Celebre dictum Patris Roothaan vobis omnibus ingeminare liceat: « Exsecutio, exsecutio, exsecutio ».

Scio quidem me vos interdum torquere, dum hominibus undique obrutis, nova onera addere videor. Consideretis quaeso uti supra dicebam onera iam suscepta non perinde ac si omnia ulterius ferenda forent; sed novis oculis, perinde ac si nunc tandem Provincia ex integro fundanda foret, considerate ea quae iam habetis et ea quae nondum habetis. Relinquite forti animo id quod

⁹ *Ibid.* 717, n. 13.

¹⁰ *Ibid.* 719-720, n. 19.

¹¹ *Ibid.* 722, n. 21.

¹² *Ibid.* 717, n. 14.

¹³ *Ibid.* 718, n. 14.

minoris momenti est; aggredimini id quod maioris. Conabor ex mea parte vos adiuvere, accitis quantum fieri poterit, hominibus aptis ex Europa vel America septentrionali. Verum ne plura quam potest Societas a me expectetis; homines enim ad talia studia formati, plerumque opera magni momenti in manibus habent, quae non adeo facile relinqui possunt. Memor tamen semper manebo urgentioris necessitatis Americae Latinae.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 10 octobris 1960,
in festo S. Francisci Borgiae.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

64.

21 novembris 1960

De numero 147 novarum Rubricarum atque de vespertina conscientiae examinatione.

AD QUEMDAM RECTOREM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI.

Ra Va interrogabat num expediret ut et Nostri vespertinum conscientiae examen in Completorium insererent, prout suadent novae Rubricae Breviarii et Missalis Romani n. 147.

Re bene perpensa, in examine conscientiae peragendo, servandum crediderim usum iamdiu in Societate receptum et a Sancto Patre Ignatio traditum. Ceterum, ut bene notat Ra Va, conscientiae examen de quo agunt Rubricae, ad tertium punctum reducitur nostri Examinis, quale in Exercitiis spiritualibus [43] nobis traditur, reliquorumque punctorum commixtio parum cohaeret cum Completorio eiusque unitatem frangit.

Conentur tamen Nostri consilium sequi de opportuniore tempore ad Completorium recitandum seligendo.

Commendo me ss. SS.

Romae, 21 novembris 1960.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES L. SWAIN
Vic. Gen. Soc. Iesu

Primo recurrente saeculo a Provincia Hiberniae condita, litterae ad Socios.

AD SOCIOS PROVINCIAE HIBERNIAE

REVEREND FATHERS AND DEAR BROTHERS IN CHRIST,
P. C.

We well know that a fully established Province is not something which appears suddenly: the ground is long prepared, the works of the Society are well organized within the territory, some insurance of permanence in the body created must exist. Ireland can claim to have been visited, though briefly, by two of St. Ignatius' first companions, and, during the century that followed that visit, Irishmen belonging to the Society made effective contribution to the work of the Church, and some were even called upon to surrender their life in the same cause. If the work of the Society in Ireland seems less spectacular during the hundred years which preceded the suppression of the Order in 1773, it can be attributed to the political conditions of the times; but the Irish Province still owes a great debt to the loyalty and zeal of the Fathers who remained in Ireland after 1773, carrying on priestly work, not only for the preservation of the spirit of the Order, but also for the guarding — so far as they could — of the material property which had belonged to its members. The name of Father Betagh is noteworthy, and he seems to have conveyed something of what the Society meant to himself, to his pupil, Peter Kenney, who was destined to be the first Major Superior of the Viceprovince of Ireland in 1829.

On 8th December, 1860, that part of the Society of Jesus established in Ireland was given the full status of a Province. It is, then, one hundred years since that event, and an occasion is thus provided for a glance at the work done during that period.

Progress can be measured in various ways: the year 1860 saw 146 men in the new Irish Province; in 1960 the Catalogue shows the names of more than 600, — and this, although some 150 men were transferred to the (then new) Viceprovince of Australia about thirty years ago. Your Province now directs, in addition to the usual Houses of formation, six Colleges for boys and one for the social and economic training of Catholic working men; three Re-

treat Houses in its home territory; and, in addition, it is responsible for Missions in Hongkong and Malaya as well as in Northern Rhodesia. In all these territories, as you well know, the work of education has a prominent place, not only at ordinary college level, but also among Seminarians and University groups in the former Mission area, and in the training of Teachers in the latter.

Such an increase in numbers and apostolic works would have little real significance without the talent and zeal which made it all possible. Your Province can claim men of note in many fields of learning and culture, — in theology, in classical and pedagogical studies, in a deep knowledge of the history and language of their own land — and these men have done honour to the Church and the Society before the world.

It would be possible also to praise, and with justice, the ministry exercised with distinction from the pulpit and in popular missions to the faithful both within the Province and abroad, as well as the teaching and practice of the Church's social doctrine both at home and in the Foreign Missions committed to your care; but there is one apostolate which seems to claim a special place — the work of the great Father James Cullen in promoting devotion to the Sacred Heart of Jesus, and in giving it a practical form which arouses the generosity and love of the truly Catholic heart desirous of making reparation to, and a return for, the great love which God has for men. It is, indeed, a subject of deep consolation that this work has spread so widely, and far beyond the confines of your Province.

Devotion to the Sacred Heart of Christ may be said to be a special characteristic of your Province. It is the very soul of that spirituality which has caused men of true holiness to make their mark among you, and we have had an important token of this in the recent steps taken in the Cause of Father John Sullivan. It is the answer to the appeal thrice-made which Christ addressed to His chief Apostle, and which He repeats to each one whom He has invited to follow Him: «Do you love me?».

We know that St. Ignatius stressed this above all: that we should be *insignes* in our love for Christ our King. It was this that our holy Father again emphasised in the introduction to his Constitutions: he appeals, as the first motive of loyalty on our part, to «the interior law of charity and love which the Holy Spirit is wont to write and imprint on our hearts». This centenary occasion will be a suitable opportunity for all to examine the strength of their return of love to the King they serve, and to renew their desire «to choose what is most for the glory of His Divine Majesty».

This can best be done by turning in confidence to the Mother of Fair Love, to Her whose Immaculate Conception is specially honoured on the day of the centenary of your Province. Assisted by Her prayers, we can unite to thank God Who, in His Goodness, has enabled so much work to be undertaken and brought to completion in His honour during the past century, and through Her intercession, we can beg for a further share of the divine favour and for that increase in numbers and merits which will permit all grades of the Society in your Province to serve God's Majesty worthily and faithfully. For this intention I invoke most earnestly also the powerful aid of our holy father St. Ignatius, and of all those many saints and martyrs of the Society who have brought glory and honour to the Assistancy to which the Irish Province belongs.

I commend myself to the Holy Sacrifices and prayers of all.

1st December 1960,

feast of Bl. Edmund Campion and Companions, S. J.

The servant of you all in Jesus Christ

JOHN B. JANSSENS

General of the Society of Jesus

66.

25 decembris 1960

De Foederatione antiquorum alumnorum et de munere Assessoris Foederum.

AD R. P. PHILIPPUM MAC GREGOR

ASSESS. SECRETAR. FOED. INTERAMER. ANT. ALUMN.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI.

Die 30 iulii proxime elapsi, Ra Va tamquam Assessor Secretariatus generalis Confoederationis Interamericanae Antiquorum Alumnorum, litteras ad me dabat quibus, dum refert de congressu ASIA apud Washington habito, aliqua a me petit de fine nostrorum Foederum Antiquorum Alumnorum eorumque Confoederationum.

In usum reliquorum Assessorum utriusque Americae pauca aliqua de hac re declarabo, quae possit Ra Va cum iis ex parte mea communicare.

Primus ac praecipuus finis illorum Foederum ille sit quem ita describebat Congregatio Generalis XXVIII, d. 31, 4: « Etiam alumnorum qui, studiis peractis, scholas nostras reliquerunt, praesertim illorum qui in Universitatibus student, cura spiritualis quantum fieri potest habenda est, ut tot laborum fructus conservetur et augeatur ».

Quae descriptio, si eius consecutaria ulterius evolves, plura complectitur:

1. Ante omnia, nisi qui eam aliunde abunde accipiant — prout optime fit in certis paroeciis —, cura spiritualis praebeatur sociis Foederum, ut praesertim ope directionis spiritualis, atque (sive ipsis tantum sive simul aliis oblatores) Exercitiorum, Sodalitatis Marianae quae Exercitiorum continuatio est, cursum altioris institutionis religiosae, etc., vitam christianam non tantum dignam sed ferventem ducere pergant.

2. Formentur et adiuventur ad omnem formam actionis apostolicae, singuli pro adiunctis in quibus versantur; quam si communi opera sive inter se sive una cum aliis coetibus promovere possint, efficacior erit maioraque efficere poterit. Influeret praesertim discant in vitam publicam sive patriae propriae sive totius societatis internationalis, quae dicitur. Maximi momenti in specie his diebus est ut principia socialia doctrinae catholicae non tantum noscant et nota faciant, sed opere ea complere discant atque iuvare ut ab aliis opere compleantur. Ad eos spectat ea praestare quae

sacerdos pro sua spirituali vocatione plerumque efficere non valet, magna nempe atque fundamentalia opera ordiri et regere quibus ordo socialis paulatim ad normas Evangelii reformetur.

In ordine autem actionis apostolicae poterunt etiam in re temporali iuvare Ecclesiam, Societatem et in specie eius Collegia. Nuper omnes in Societate attentos feci ad urgentem necessitatem fundandi, pro nostris Collegiis et Universitatibus, plures bursas studiorum, quo possimus etiam pauperioribus impartiri plenior formationem atque paulatim redire ad gratuitatem in docendo, quam nonnisi cum gravissimo incommodo et periculo deviationis nostrorum Collegiorum a genuino eorum fine, derelinquere coacti sumus. Quid magis consonum indoli Foederum antiquorum alumnorum? Nullo modo ceterum excluditur ut possint, cum graviore adiumento indiget Collegium, pro viribus ei opitulari.

3. Praeter illum finem ulterioris formationis christianae et apostolicae atque exercitii apostolatus omnimodi, ex ipsa rei natura, antiqui alumni Foederibus et Confoederationibus sociati, emolumentum capient mutui adiutorii, amicitiae, caritatis tam in rebus spiritualibus quam, opportunitate data, in temporalibus varii generis; non pauca eiusmodi iam praestiterunt varia Foedera atque plura, labente tempore et crescentibus Foederationibus, praestare poterunt.

In vestra America Latina vestri antiqui alumni, nisi paucissimos forte excipias, catholici sunt, quamvis non omnes officiis religiosi aequae fideles. Si qui autem inter eos acatholici reperiuntur, iis mutatis mutandis, similes normae applicentur. Illa « Carta Magna de Loyola », qua 31 iulii 1956, Congressus mundialis antiquorum alumnorum definivit habitudinem Confoederationis universalis ad Societatem Iesu, consulto talibus verbis concepta est, ut minime excluderentur e Foederibus et Confoederationibus acatholici, quales bene multos numeramus inter nostros antiquos alumnos in regionibus religionis mixtae et praesertim in Asia et Africa.

Minime omittendum est quantum ad bonum futurum reipublicae humanae et christianae prodesse possit commercium inter antiquos alumnos variarum regionum et mundi partium. Dum intimius in dies inter se agunt non tantum incolae unius alteriusve mundi partis, sed gentes totius orbis terrarum, plurimum refert ut commercium illud informetur spiritu christiano, ita ut, non tantum bonum oeconomicum seu mere materiale intendatur, sed cultus rerum spiritualium promoveatur, idque eo modo qui decet filios eiusdem Dei et fratres Christi Domini. In hac re sicut in tot aliis, quoties eheu filii tenebrarum longe peritiores et efficaciores sese

praebent filiis lucis! Ne contenti sint nostri antiqui alumni vitam duxisse virtutibus privatis tantum decoratam!

Interrogat Ra Va de munere Assessoris Foederum. --- Assessor ne regat, ad modum directoris vel superioris Foedus vel Confoederationem; eius est consiliis, sive requisitis sive sponte oblati, Foederi eiusque sociis adesse; amica opera dissidia si quae forte orta sint componere; rectum semper tramitem indigitare. Curet autem ut, non tantum iure sed facto quoque, Foedus regatur ab ipsis antiquis alumnis, Confoederatio ab ipsis promoveatur, coepta quaeque ab ipsis (consilio si oportet adiutis) pendeant.

A fortiori cavendum est Rectori Collegii ad quod pertinet Foedus ne se gerat tamquam illius Superior. Filii maiorem aetatem adepti sui iuris sint oportet, et errat paterfamilias qui eos sub paterna potestate tenere pergit, perinde ac si essent adhuc pueri immaturi. Iure graviter ferrent nostri antiqui alumni istum « clericalismum », quem vocant.

Foedera et Confoederationes nostrorum antiquorum alumnorum eximia esse possunt adminicula nostri apostolatus; immo, sociati cum antiquis alumnis reliquarum scholarum catholicarum, sive aliorum Religiosorum sive dioecesium illae sint, Ecclesiae Christi aciem selectam et efficacem offerre.

Commendo me ss. SS.

Romae, 25 decembris 1960.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

III. — PRO EXTERNIS

67.

18 maii 1960

*Litterae Postulatoriae pro introductione Causae Canonizationis
Beati Ioannis de Avila.*

68.

31 iulii 1960

Litterae Postulatoriae pro reassumptione Causae Coetus Quadraginta Martyrum Anglorum et Gallensium, in quo novem e Societate Iesu filii adnumerantur.

69.

12 novembris 1960

*Litterae Postulatoriae pro Introductione Causae Beatificationis
P. Federici Rubio et Quinquagintatrium Sociorum ex Ordine Hospitalario S. Ioannis de Deo in Hispania occisorum.*

70.

14 novembris 1960

*Litterae Postulatoriae pro Introductione Causae Beatificationis
Matris Janet Stuart, e Societate SS. Cordis Iesu.*

IV. — RESPONSA

A) Instituti declarationes Societati universae propositae

(Cfr. Epit. n. 18 § 1)

Hoc anno nihil

B) Alia responsa

(Cfr. Epit. n. 18 § 2)

71.

21 februarii 1960

« *Promotores* » *Missionum vocentur qui in Provinciis pro Missionibus exteris adlaborant.*

Litteris ex officio datis rogabat Ra Va utrum adhibendum sit titulum « oeconomi » Missionum ad designandum officium quod vulgo dicitur « Procure des Missions ».

Congregatio Generalis XXX, decreto 69, statuit: « In decretis 185, 214, 280 et 284 nomen *procuratoris* mutetur in nomen *oeconomi* ». In supradictis decretis agitur de officiis vere « oeconomicis », sive in singulis domibus sive in Provinciis, Viceprovinciis, Missionibus, prout fusius definiuntur in *Instructione de administratione temporali*.

Officium autem de quo nunc agitur definitur ab Instituto nomine « Promotoris »¹.

Nulla ergo adest ratio mutandi usum receptum et verba consueta in lingua vulgari: « Procure des Missions », « Procureur des Missions ». In catalogis latinis Provinciarum et in documentis officialibus, adhibeatur verbum « Promotor » ad designandos eos qui in Provinciis praecipuum habent officium promovendi cognitionem et amorem Missionum.

¹ Epit. 633a § 1; C. G. XXVIII d. 33, quod legi potest in AR IX, 36.

INDICES TOTIUS VOLUMINIS XIII

INDEX ACTORUM

HOC VOLUMINE CONTENTORUM

ORDINE CHRONOLOGICO DISPOSITUS

Acta Apostolicae Sedis

			Pag.
1956			
Oct.	10	(1955) Dispensatio ab inscriptione pro Ap. Or. (<i>Summar.</i>)	9
Ian.	5	Verba Pontificis ad delegatos operum Societatis in Italia occasione Anni Ignatiani	41
»	11	Facultas celebrandi diebus aliturgicis (<i>Summar.</i>)	9
Febr.	2	Instructio S. Off. de « Ethica Situationis »	9
»	11	Aggregatio Societatis ad Opus Vocat. Religiosarum	11
»	17	Facultates Lovan. et Eegenhov., Marianopol. et Torontina copulantur	43
»	22	Facultates liturgicae Anno Ignatiano	12
»	23	Facultas lintei loco petrae sacrae	13
»	24	Approbantur Intentiones Apost. Orat.	13
»	29	Mutationes in Vicariatibus Apost. Belizensi, Guianensi, Jamaicensi (<i>Summar.</i>)	44
Mart.	25	Allocutio Pontificis ad Instructores Tertiae Probationis	15
Apr.	16	Missa et Officium pro BB. Mangin et Soc.	19
Maii	11	Gratiae Pontificis pro obsequiis Societatis	22
»	14	Prorogantur facultates pro Anno Ignatiano (<i>Summar.</i>)	23
»	18	Lectiones contractae pro BB. Ogilvie, Spinola, Mangin et Soc.	23
»	18	Lectiones pro MM. Iaponiae sub unico festo	45
»	24	Kalendarium liturgicum perpetuum Societatis	25
»	25	Facultas lintei loco petrae sacrae	29
»	26	Extenditur facultas celebrandi Centenarium festi SS. Cordis Iesu	31
»	26	Indulgentia plenaria pro Apost. Orat. in festo S. Ioseph Opificis	32
Iun.	1	Indulgentiae perdurante Centenario festi SS. Cordis Iesu	33

1956

			Pag.
Iul.	3	Probantur Statuta Instituti Socialis in Universitate Gregoriana (<i>Summar.</i>)	46
»	6	Facultas Missae in vigiliis nocturnis tempore Missionum (<i>Summar.</i>)	34
Sept.	27	Allocutio Pontificis ad Moderat. et Promot. nationales Apost. Orat.	34
Oct.	15	In morte R. P. Theod. Monnens sensus doloris (<i>Summar.</i>)	47
»	22	Litterae Pontificis in Centenario periodici « Les Etudes »	47
Nov.	4	Erigitur Facultas Theologica in Univ. Sophia Tokyensi (<i>Summar.</i>)	48
»	7	Prorogantur Indulgentiae pro quadam prece R. P. Ledóchowski (<i>Summar.</i>)	37
»	8	Prorogatur facultas Missae votivae S. Ignatii in fine Exercitiorum (<i>Summar.</i>)	38
»	17	S. Pontifex approbat indictionem Congregationis Generalis	38
Dec.	10	Erigitur Facultas Philosophica in Univ. Catholica Quiltensi (<i>Summar.</i>)	48
Anno 1956		Acta quaedam in Causis NN. BB. et SS. Dei	39
»	»	Nominationes Pontificiae quorundam e NN.	49

1957

Ian.	24	Facultas sequendi Memoriale Rituum Benedicti XIII in nostris Domibus Exercit.	165
Febr.	2	Approbantur Intentiones Apostolatus Orationis in annum 1958	166
Mart.	2	De quibusdam Indulgentiis pro Congregatione Primaria Bonae Mortis	168
»	6	Summus Pontifex gratias agit ob preces et obsequia a Societate praestita	169
Apr.	10	Variationes in Officiis Reginae S. I. et S. Io. de Britto	171
»	10	Mutationes quaedam in quibusdam festis particularibus Provinciarum	185
Maii	16	Litterae Encyclicae tertio exacto saeculo a martyrio S. Andreae Bobolae	171
»	21	Gratiae Pontificis de obsequiis Societatis 40mo anno Eius Episcopalis Consecrationis	180
Iul.	30	Facultas in perpetuum admittendi ad Tonsuram post Philosophiam	181
»	31	Facultas conferendi Baccalaureatum in Theologia alumnus cursus minoris	182
Aug.	19	Festum B. M. V. Mediatrix omnium gratiarum pro NN. in Brasilia conceditur	188
Sept.	24	Nuntius telegraphicus quo Pontifex gratulatur Patri Nostro 50um in Societate annum explenti	183

1957

Pag.

Oct.	21	De aggregatione FF. CC. S. I. Unioni Missionali Cleri (<i>Summar.</i>)	183
Anno 1957		Acta quaedam in causis NN. BB. et SS. Dei . . .	184
»	»	Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris . . .	189

1958

Ian.	2	Summus Pontifex Pius XII gratias agit ob volumina <i>Institutum S. I. et Acta Romana</i>	389
»	6	Litterae Autographae Pii PP. XII quibus probantur <i>Normae ad Cruciatam Eucharisticam moderandam</i> . . .	390
»	6	Normae ad Cruciatam Eucharisticam moderandam . . .	391
»	24	Gratulationes de opere <i>Credit Union Movement (Summar.)</i>	417
Febr.	11	Oratio Summi Pontificis Pii XII ad Superiores Generales Religiosorum	401
»	22	Approbantur a Pio PP. XII intentiones Apostolatus Orationis in annum 1959	411
Mart.	7	Dubia solvuntur circa decretum de <i>Religiosis servitio militari addictis</i>	413
»	8	Indulgentia cuidam orationi B. M. V. a Strata declaratur ab omnibus fidelibus posse acquiri	414
»	25	Erectio Regionalis Semin. Salisburiensis (<i>Summar.</i>) . . .	417
Maii	20	Probantur <i>Normae Generales</i> pro Instituto Spiritualitatis in P. U. Gregoriana (<i>Summar.</i>)	417
»	24	Autographum Pii PP. XII primo recurrente saeculo ab inita Facultate Theologica Oenipontana	418
Iun.	6	Conceditur titulus Baccalaureatus pro cursu seminariistico theologico in P. U. Gregoriana (<i>Summar.</i>) . . .	419
»	25	Conceditur Missa votiva de Immaculato Corde B. V. Mariae, datis conditionibus	415
Iul.	14	Missio <i>sui iuris</i> Tarahumarensis elevatur ad Vicariatum Apostolicum (<i>Summar.</i>)	419
Nov.	21	Autographum S. P. Ioannis XXIII pro novis Aedibus Collegii Pio-Latino-Americani	420
Dec.	5	Mutatio finium Vic. Ap. Kisantuensis (<i>Summar.</i>) . . .	581
»	11	Eriguntur novae Provinciae Eccles. in Madagascar (<i>Summar.</i>)	581
Anno 1958		Acta quaedam in causis NN. BB. et VV.	416
»	»	Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris . . .	420

1959

Ian.	18	De allocutione Pontificis in Universitate Gregoriana (<i>Summar.</i>)	581
Febr.	4	Approbantur Statuta Instituti Philosophici Oenipontani (<i>Summar.</i>)	581

1959		Pag.
Febr.	16	Prorogatur facultas pro Noviciis ruri commorandi per aliquod anni tempus 569
»	17	Erigitur Praelatura nullius Aricensis, Nostris commissa (<i>Summar.</i>) 581
Mart.	4	Approbantur Intentiones Apostolatus Orationis 570
»	5	Facultas pro Nostris in regionibus sub S. C. de Prop. Fide erigendi et benedicendi Stationes Viae Crucis 572
Apr.	15	Omina et vota Pontificia pro nova Bibliotheca Universitatis S. Ludovici (Pr. Missouri.) 582
»	25	Erigitur Lusakensis Dioecesis Metropolitana (<i>Summar.</i>) 582
Iun.	9	De novo regimine Collegii Polonorum in urbe (<i>Summar.</i>) 583
Iul.	27	Facultas Missae vespertinae, datis condicionibus, in nostris domibus 573
Aug.	10	De valore votorum post Noviciatum in Societate et de eorum solutione 574
»	29	Gradus Baccalaureatus in Instituto Scientiarum Socialium Univ. Gregor. (<i>Summar.</i>) 583
Sept.	25	Translatio festi BB. L. I. Mangin et Soc. MM. ad diem 11 iulii 578
Oct.	10	Seminarium Montezumense (Mex. Sept.) affiliatur Univ. Gregorianae (<i>Summar.</i>) 583
Nov.	6	Summus Pontifex gratias agit de omnibus et precibus primo anniversario electionis 579
»	10	De erectione Hierarchiae Eccl. in Congo (<i>Summar.</i>) 583
Anno 1959		Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris 584
1960		
Ian.	19	Quaedam facultates liturgicae pro nostris Domibus Exercitorum 749
»	20	Renovatur quaedam facultas benedicendi Aquam S. P. Ignatii 750
»	29	De relationibus inter Pont. Opera Missionalia et Promotores S. I. (<i>Summar.</i>) 750
Febr.	2	De praecepto confessionis annuae et Communionis paschalis in Missionibus et Exercitiis spir. 751
»	2	Aprobantur Statuta Fac. Philos. Quitensis (Aequat.) (<i>Summar.</i>) 760
»	9	Intentiones Apostolatus Orationis in annum 1961 752
»	9	Renovatur facultas ut prima vota emitti possint extra domum Noviciatus 754
»	13	De religiosis migrantibus ex Amer. Lat. vel Philippinis in Amer. Septentr. 754
»	17	De iubilaeo Pontif. Instituti Biblici (<i>Summar.</i>) 760
»	24	De « nihil obstat » pro Facultatibus Professoribus a S. Sede impetrando (<i>Summar.</i>) 756

1960		Pag.
Febr. 25	Erigitur Institutum Theolog. in Sem. Reg. Tananari- vensi (<i>Summar.</i>)	760
Dec. 5	Lectiones contractae de festis Reginae Soc. Iesu et SS. Reliquiarum probantur	757
» 12	Probatur variatio in lectione contracta S. Iosephi Pi- gnatelli	758
Anno 1960	Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris	760
» »	Nominati sunt secretarii, vel membra, vel consultores Commissionum ad praeparandum Concilium Vatica- num II Patres e Soc. Iesu	761

Acta Congregationis Generalis XXX

1957		Pag.
Sept. 6	Initium Congregationis	301
» 10	Allocutio Summi Pontificis ad PP. Congregatos	291
Nov. 11	Congregatio Generalis XXX solvitur	330

Acta Praepositi Generalis

			Pag.
1956			
Ian.	1	De Conventu Instructorum Tertiae Probat.	53
»	5	Amovendus e bibliothecis liber P. Teilhard de Chardin	55
»	23	De tempore conferendo ad orationem mentalem cum nostri Sacerdotes « binare » vel « trinare » debeant	154
»	25	De tempore ponendo in Missae celebratione	154
Febr.	1	De obsequiis praestandis in duplici iubilaeo Pii Papae XII	56
»	2	Amovendus e bibliothecis liber Iacobi Leclercq	58
»	4	Eriguntur in India: Provv. Bombayensis et Ranchiensis, Viceprovv. Ahmedabad., Belgaum-Poonensis, Calcuttensis, Jamshedpur., Patnensis	58
»	4	Erigitur Viceprov. independ. Indonesiana	71
»	4	Normae pro Superioribus Regionum in India: Darjeeling., Hazaribagh., Santal.	126
»	4	De Arcis constituendis in novis Provv. et Viceprovv. Indiae et Indonesiae	128
»	11	Missio Pengpuensis tribuitur Prov. Romanae (<i>Summar.</i>)	131
»	11	Mutationes inducendae posita nova ordinatione Hebdomadae Sanctae	74
»	24	Pro introductione Causae S. D. A. Roveggio (<i>Summar.</i>)	148
»	28	Consilia ad iuvenem Rectorem Collegii	132
Mart.	2	De rescripto pro celebratione Anni Ignatiani	75
»	2	Epistola ad novas Provv. et Viceprovv. Indiae et Indonesiae	133
»	5	De facultate utendi linteo loco petrae sacrae	76
»	8	De colloquiis cum scriptoribus ephemeridum	135
»	19	Obitus et suffragia pro P. Tacchi Venturi	77
Apr.	6	Communicatur Instructio S. Officii de « Ethica Situationis »	79
»	9	De Supplemento Catalogorum et « Commentario in Regulas S. I. »	80
»	9	Promulgatur Consuetudinarium pro Germania	136
»	11	Celebratio Anni Ignatiani in Basilica S. Pauli	139
»	13	De centenario Hispalensis Coll. (<i>Summar.</i>)	140
Maii	24	Obitus et suffragia pro P. Carvajal	81
»	29	De Indulgentiis pro Anno Ignatiano; de renovandis facultatibus in usu dispensationis apostolicae	81
»	29	De centenario Scholae Altae Marquettensis Universitatis (<i>Summar.</i>)	140
Iun.	8	De mutationibus inducendis in Calendario liturgico Societatis	82

1956

Pag.

Iun.	8	De Encyclica Pontif. in Centenario festi SS. Cordis . . .	91
»	17	De centenario Bruxellensis Residentiae (<i>Summar.</i>) . . .	141
»	21	De facultate utendi linteo loco petrae sacrae . . .	92
»	29	De centenario Coll. Feldkirchensis (<i>Summar.</i>) . . .	141
Iul.	10	Ad Archiep. Genuensem pro Anno Ignatiano (<i>Summar.</i>)	148
»	16	De Catalogis Provinciarum deque statisticis Romam mittendis	93
»	21	De iurisdictione in Scholasticos extra Provinciam ratione studiorum versantes	95
»	25	Nuntius P. Generalis ad Antiquos Alumnos S. I. Loyolae coadunatos	148
»	31	Temporanea absentia P. Generalis valetudinis causa . . .	97
»	31	Principia et normae pro « Motione Internationali Antiquorum Alumnorum S. I. »	152
Sept.	3	De reditu P. Generalis Romam ad consueta negotia . . .	97
»	12	In Prov. Madurensi constituitur Regio Malabarica . . .	98
»	28	De Conventu Moderatorum et Promotorum Apost. Orat.	100
»	30	Mutatur nomen Viceprov. Mangalorensis	141
Oct.	2	De centenario Coll. Kalksburgensis (<i>Summar.</i>) . . .	141
»	5	De centenario Iacobopolitani Coll. S. Ignatii (<i>Summar.</i>)	142
»	15	De seligendis et praeparandis viris Societatis pro apostolatu islamico	142
»	15	De nostris Domibus Exercitiorum aliis commodandis necne	156
»	25	De centenario operum Societatis ad Resid. Groninganam (<i>Summar.</i>)	144
Nov.	15	De nova editione libelli « Elenchi praecipuarum Facultatum ... »	105
»	19	Quaedam tendentiae NN. iuvenum moderandae et regendae	144
»	30	De studiis et examinibus Universitatis deque operibus zeli in Scholasticatibus	146
Dec.	8	Indicetur Congregatio Generalis et documenta consueta mittuntur	106
»	8	Erigitur Missio Chikunensis	123
»	12	De centenario Belgaënsis Coll. (<i>Summar.</i>)	147
»	30	De Exercitiis Spiritualibus annuis	155

1957

Ian.	9	De usu dispensationis apostolicae quod ad Missarum stipendia	193
»	13	De Protestantismo in America Latina et de Confoederationibus Religiosorum	259
»	16	Petuntur informationes de libris vel articulis editis . . .	195

1957

Pag.

Ian.	23	De <i>Formula Congregationis Generalis</i> iterum typis impressa (<i>Summar.</i>)	196
»	26	Congregatio Antepreparatoria in Causa S. D. Francisci Tarín (<i>Summar.</i>)	196
»	28	De vitandis longioribus itineribus occasione Congregationum Provincialium	196
»	30	Litterae Postulatoriae in Causa Relig. Hospit. in Hispania occisorum (<i>Summar.</i>)	279
Febr.	2	Litterae Postulatoriae in causa S. D. Mariae Micarelli (<i>Summar.</i>)	279
»	11	De proximo Iubilaeo vitae religiosae A. R. Patris Nostri Generalis	197
»	16	Intentiones Missarum ad Oeconomum Generalem mittendae, non ad particulares	260
Mart.	2	De Noviciis Coadiutoribus et de Aspirantibus ad FF. CC.	280
»	6	Litterae Postulatoriae in causa S. D. Nazarení a M. Imm. (<i>Summar.</i>)	279
»	7	De obitu et suffragiis pro R. P. Iosepho Bolland, Assistente Angliae	199
»	8	Fines inter Missiones Lusakensem et Chikunensem clarius statuuntur	261
»	16	Communicatur Rescriptum de quibusdam indulgentiis pro Congregatione Bonae Mortis	201
»	19	De primo centenario Nostrorum laborum in Guiana Britannica	262
»	25	Missio Yorensis erigitur, separata a Miss. Beliziana et a Prov. Missouriiana dependens	202
Apr.	4	Electio Assistantis Angliae differtur ad Congregationem Generalem	204
»	17	Obsequia paranda pro 40mo anno Consecrationis Episcopalis Summi Pontificis Pii PP. XII	205
»	18	R. P. Severianus Azcona nominatur ad tempus Vicarius Generalis	206
»	18	De praesentia NN. ad spectacula cinematographica et theatralia in Italia ratione apostolatus	265
»	30	Communicatur Rescriptum circa officium Reginae S. I. et S. Ioan. de Britto	207
»	30	Variationes quaedam in Officiis particularibus communicantur	266
»	30	De centenario Collegii S. Ioseph Bangalorensis (<i>Summ.</i>)	266
Maii	27	R. P. Severianus Azcona cessat a munere Vicarii Generalis	208
»	31	Monita quaedam de Tertia Probatione	208
»	31	Instructio de Anno Institutionis Pastoralis	215
Iun.	1	Normae quaedam ad conficiendum Catalogum Provinciae	219
»	28	Obsequia colligenda pro Em. Card. V. Valeri iubilaeum sacerdotale explete	226

1957

Pag.

Iul.	15	P. Alphonsus Smetsters nominatur Praeses Secretariat- tus Missionum	227
»	22	De 75° anno Pacensis Collegii S. Callisti (<i>Summar.</i>)	266
»	26	De itineribus vel excursionibus Scholasticorum . . .	280
»	31	P. Paulus Molinari nominatur Postulator Generalis Cau- sarum Societatis	228
Aug.	2	De institutione pastoralis aliis Religiosis tradenda necne una cum nostris Tertianis	281
»	22	Centenario Provinciae Chicagiensis recurrente, litterae ad Socios	267
Sept.	3	De necessitudine inter Superiores et Moderatores Ope- rum	269
»	27	A. R. Pater Noster gratias agit Societati de obsequiis in iubilaeo vitae religiosae sibi oblatis	229
Oct.	2	De allocutione Pontificis ad Congregationem Generalem XXX in praxim fidelem deducenda	230
»	10	S. Franciscus Xaverius constituitur Patronus nuper erec- tae Assistentiae Indiae et Asiae Orientalis	271
»	28	Communicatur facultas in perpetuum promovendi ad tonsuram post Philosophiam et de Baccalaureatu in cursu minore theologiae	231
Nov.	6	Erigitur Viceprov. independens Africae Centralis . . .	232
»	6	Erigitur Viceprov. independens Proximi Orientis . . .	236
»	17	Litterae pro iubilaeo sacerdotali Card. V. Valeri (<i>Sum- mar.</i>)	279
»	21	De praecipuis laboribus Congregationis Generalis XXX	240
»	23	Initium Pontif. Seminarii Poonensis et consecratio ec- clesiae (<i>Summar.</i>)	272
Dec.	21	Normae de usu tabaci	244
»	25	Duae Provinciae veri nominis constituuntur Mexici Meridionalis et Mexici Septentrionalis	246
»	25	Provincia Extremi Orientis constituitur	251
»	25	Erigitur Viceprovincia Madecassensis	255
»	25	Epistola ad Socios nuper erectae Provinciae Extremi Orientis	272
»	25	De necessitate et ratione iuvandi nuper erectam Pro- vinciam Extremi Orientis	274
»	25	Litterae in erectione Provinciae Philippinae	275
»	25	Litterae in erectione Viceprov. independentis Made- cassensis	277
»	27	Principia errata vitanda cum iudicatur de promoven- dis ad gradum	281

1958

			Pag.
Ian.	6	Viceprovincia Chilensis in Provinciam veri nominis erigitur	425
»	10	Missio Hongkongensis declaratur denuo a Prov. Hiberniae dependens	494
»	12	Epistola ad Socios nuper erectae Prov. Chilensis	495
»	25	Epistola ad Socios nuper erectae Prov. Mexici Sept.	497
»	31	Expetuntur Relationes Triennales Facultatum Ecclesiarum Societatis	426
Febr.	6	De Noviciorum Spirituali Directore	500
»	7	Communicantur et commendantur <i>Normae ad Cruciatam Eucharisticam moderandam</i>	428
»	11	Viceprovincia Peruviana, erigitur in Viceprovinciam independentem	430
»	11	Viceprovincia Venezuelana erigitur in Viceprovinciam independentem	432
»	11	In America Latina commendantur Missiones Populares, earumque organisatio	501
»	13	Normae statuuntur de Litaniis Sanctorum recitandis	434
»	15	De Regulis Societatis ad mensam legendis	436
»	15	Instructio de Fratrum Coadiutorum Nostrorum institutione	438
»	15	Epistola ad Socios nuper erectae Viceprovinciae independentis Peruvianae	502
»	15	Epistola ad Socios nuper erectae Viceprovinciae independentis Venezuelanae	506
»	16	De innovando officio Revisorum generalium	449
»	19	Qui ad Curiam Generaliciam destinantur iam non applicabuntur Provinciae Romanae, sed propriae inscribi pergent	451
»	27	De transcribendis in Provinciam Iaponicam	451
Mart.	19	Verba decr. 73 C. G. XXX declarantur de suffragiis pro defunctis <i>sociis Provinciae</i>	557
»	7	Litterae gratulatoriae in centenario Oenipontani Collegii Canisiani (<i>Summar.</i>)	509
»	12	Viceprovincia Centro-Americana declaratur Viceprovincia independens	452
»	12	Epistola ad Socios nuper erectae Centro-Americae Viceprovinciae independentis	509
»	14	De Missis a Superioribus localibus pro communitate offerendis	512
»	15	Communicatur et commendatur Allocutio Pii PP. XII ad omnes Superiores Maiores Religiosorum	455
»	15	Litterae Postulatoriae pro introductione Causae Beatificationis P. Pii Keller, O. E. S. A. (<i>Summar.</i>)	554

1958

Pag.

Mart.	15	De Residentiis earumque statu et aptitudine in hodiernis adiunctis ad ministeria Societatis propria promovenda	513
Apr.	8	Quaedam circa Instructionem S. C. de Religiosis <i>De coeducatione</i>	456
»	9	P. Renatus Arnou nominatur Delegatus P. Generalis pro quibusdam domibus romanis interprovincialibus	457
»	10	Communicatur solutio dubiorum circa Instructionem de Religiosis servitio militari addictis	458
»	11	De applicatione Constitutionis Apostolicae <i>Sedes Sapientiae</i>	459
»	30	Communicatur <i>Instructio de servitio militari Nostrorum</i>	462
Maii	1	Cautelae adhibendae in admittendis candidatis ab alia Provincia reiectis	468
»	17	Quidam liber de Sacra Scriptura non adhibendus in scholis	468
»	24	De sexagesimoquinto anno Foederum SS. Cordis in Canada (<i>Summar.</i>)	517
»	25	Litterae gratulatoriae ob iubilaeum Facultatis Theologicae Oenipontanae (<i>Summar.</i>)	517
Iun.	3	Archiepiscopo Bostoniensi Richardo Cushing titulus Fundatoris erga Provinciam Novae Angliae tribuitur	554
Iul.	2	Decretum quo erigitur Viceprovincia Paraquariensis, dependens a Provincia Baetica	469
»	2	Epistola ad Socios duarum Viceprovinciarum dependentium Bolivianae et Paraquariensis	517
»	3	Communicatur Rescriptum pro Missa votiva de Immaculato Corde B. V. Mariae	471
»	21	De Antiquorum Alumnorum e nostris Collegiis Conventu Europaeo Bruxellis convocando	555
»	25	Consilia quaedam de perficienda formatione Fratrum Coadiutorum	520
»	30	Monita quaedam de conficiendo Catalogo Provinciarum	472
Aug.	2	Responsa quaedam ad dubia de Tertia Probatione	521
»	5	Cautelae commendantur ad vitanda infortunia aestivarum vacationum tempore	473
»	15	De conficiendis et Romam mittendis consuetis documentis triennialibus	475
»	15	Instructio de documentis triennialibus	477
»	28	Litterae gratulatoriae ob iubilaeum Arlunensis Domus Prob. et Exercit. (<i>Summar.</i>)	523
Sept.	11	Decretum quo Viceprovincia Iaponica in Provinciam veri nominis erigitur	484
»	15	Nova editio libelli: <i>Elenchus eorum quae a Ministris praestanda sunt</i>	487

1958

		Pag.
Sept.	21 Instructio pro Nostris qui in India ritibus Orientalibus ascribuntur	523
Oct.	10 Instructio pro Nostris in India de adaptatione missionali	528
»	10 Epistola ad Socios nuper erectae Provinciae Iaponicae	541
»	15 De opere apostolico in nostris Collegiis studiorum mediorum	545
»	16 Opera P. Teilhard de Chardin a bibliothecis communibus auferenda	488
Nov.	11 De primo recurrente saeculo ab inito Collegio Pio Latino Americano	547
»	27 Consilia quaedam de <i>Conventibus internationalibus</i> alumnorum Collegiorum	551
»	28 De dispensando necne a silentio dum antecoenium vel <i>merenda</i> assumitur	552
Dec.	12 Ad Patres Hispaniae qui Conventui interprov. de Exercitiis spiritualibus intererunt	553
»	25 Decretum quo erigitur nova Assistentia Americae Latinae Septentrionalis	488
»	25 P. Albertus Moreno nuntiatur Assistens nuper erectae Assistentiae Americae Latinae Septentrionalis	491
»	27 In memoriam revocantur normae de commercio epistolari cum P. Generali	491
»	29 Abstinendum nobis esse a devotione quadam diffundenda erga divinam Misericordiam	493

1959

Ian.	10 De valore apostolico collegiorum catholicorum	682
»	21 De centenario Athenaei Manilani (<i>Summar.</i>)	683
»	22 In Prov. Ranchiensi constituitur Regio Raigarh-Ambikaporensis	587
»	29 De collegiorum nostrorum Professoribus Societatis et laicis	683
Febr.	15 De Noviciorum experimentis quibusdam	685
»	18 De auctoritate Praefectus Studiorum vel Praesidis in collegiis externorum, atque Rectoris	686
»	19 Prorogatur facultas pro Noviciis ruri commorandi per aliquod anni tempus	589
»	25 De centenario Collegii Limerichensis (<i>Summar.</i>)	686
Mart.	7 Normae quaedam de ordinaria administratione Prov. et Viceprov. independ. quae aliquomodo sunt « Missiones »	590
»	14 De centenario Collegii Portumontensis (<i>Summar.</i>)	686
»	23 Nuntiatur mors et praescribuntur suffragia pro P. L. Dumoulin, olim Secretario Societatis	592

1959

Pag.

Apr.	17	Communicatur facultas erigendi et benedicendi Stationes Viae Crucis in territoriis sub S. C. de Prop. Fide	593
»	25	De renovatione facultatum in usu dispensationis apostolicae	594
Maii	3	Commendatio de « Office international de l'Enseignement catholique »	595
»	17	Territorium Insulae Portoricensis transfertur e Viceprov. Antillensi ad Prov. Neo Eboracensem	597
»	17	De translatione territorii Portoricensis ad Prov. Neo Eboracensem, litterae ad Socios	687
»	17	De Centenario Collegii Glasguensis (<i>Summar.</i>)	689
»	25	Nostris famulis opportunitas praebeatur assistendi cotidie Missae et diebus festis Sacro Sollemni, si cupiunt	689
»	26	Litterae Postulatoriae pro introductione Causae Beatificationis Pii XII, Summi Pontif. (<i>Summar.</i>)	736
»	29	De ratione tradendi Exercitia Spiritualia etiam laicis .	690
Iun.	21	In Apostolatu Orationis constituitur « Sectio ad unionem christianorum »	599
»	29	Ad Socios Bombayensis Provinciae primo saeculo recurrente a Bombayensi Missione condita	690
Iul.	6	Centesimo recurrente anno ab inita Missione Indonesiana litterae P. N. ad Socios Prov. Neerlandiae et Vcpr. Indonesianae	694
»	11	Promulgatur Consuetudinarium in Viceprov. Aequatoriana	699
»	26	De lege ecclesiastica fideliter servanda in sumptibus maioribus faciendis et praesertim debitis contrahendis	702
»	26	De tempore quo Patres Tertiae Probationis vota renovare possint	739
»	31	Missio Sinoiensis constituitur et Prov. Germaniae Orientali committitur	603
»	31	De centenario Lavantinae Domus Prob. ad S. Andreae (<i>Summar.</i>)	702
Aug.	6	Foedus « ad sanctitatem sacerdotalem » cum « Apostolatu Orationis » coniungitur et normae statuuntur .	605
»	13	Ad Noviciatum ne admittantur Scholastici nisi qui studia lycealia absolverint	703
»	15	Puncta quaedam de Scholis Apostolicis, deque vocationibus Societati procurandis	704
»	21	De ieiunio et abstinencia in pervigilio S. P. Ignatii norma declaratur	607
»	22	De quinquagesimo anno ab erecta Provincia Hungariae independenti	706

1959

		Pag.
Aug.	22 De quinquagesimo anno ab erecta Missione Croatiae et quadragesimo a constituta Viceprov. Iugoslaviae	710
»	26 De Scholasticorum institutione et disciplina puncta quaedam revocantur	714
Sept.	9 In Provincia Colombiana constituitur Regio Occidentalis, et normae administrationis statuuntur	608
»	11 De lectionum recta distributione in Collegiis externorum	716
»	12 Fideliter exsequendae normae iam traditae de FF. CC. institutione	718
»	12 Communicantur litterae pro secundo Conventu Foederationis Mundialis Congregationum Marianarum	610
»	15 De Societatis Iesu Missionibus: fructus, condiciones, necessitates	614
»	15 Urgenda executio Instructionis de Instrumentis ad nuntios diffundendos	720
»	21 De valore votorum post Noviciatum in Societate, relate ad Can. 647 § 2	623
»	25 De Nostrorum domo vacationis destinanda, labente anno, ad Exercitia Spiritualia etiam pro mulieribus	740
»	27 Communicatur Rescriptum de facultate Missae vespertinae in Domibus Societatis	625
»	29 Mutationes inductae in formula Consecrationis generis humani SS. Cordi Iesu	626
Oct.	7 Quaedam considerata proponuntur circa executionem instructionis de usu tabaci	724
»	7 De quodam periodico edito a Centro Studii Iustitiae Socialis Internationalis	727
»	7 Communicatur translatio festi BB. L. I. Mangin et Soc. MM. ad diem 11 iulii	627
»	10 Quarto recurrente centenario a condita Eborensi Universitate gratulationes Patris N. Generalis	736
»	11 De centenario Calcuttensis Collegii S. Franc. Xaverii (<i>Summar.</i>)	728
»	30 Promulgantur Regulae Fratrum Coadiutorum a Patre Nostro retractatae commissione habita a Congregatione Generali XXX	628
Nov.	15 De Missa cotidiana pro alumni nostrorum Collegiorum	728
Dec.	7 De vocationibus Societati procurandis	733
»	8 Territorium Osornense, e Provincia Chilensi, tribuitur Provinciae Marylandiae	637
»	15 De Scholis Apostolicis « apertis » et « clausis »	734
»	22 Litterae Postulatoriae pro reassumptione Causae Beati Innocenti XI, Summi Pontif. (<i>Summar.</i>)	738
»	25 Instructio et ordinatio de NN. Liturgica institutione	638

1959

Pag.

Dec.	28	Nova ratio communicandi MEMORABILIA facta Societatis cum Provinciis et Domibus	675
»	31	De libris et articulis eorumque informationibus Romam fideliter mittendis	677

1960

Ian.	5	De Missa cotidiana in Collegiis externorum	729
»	21	De Missae celebratione die renovationis votorum	835
»	28	De scholis secundariis et superioribus in Africa susci- tandis	836
Febr.	2	De relationibus inter Pontificia Opera Missionalia et Pro- motores pro Missionibus Societatis	767
»	8	De regimine domorum communium	837
»	12	De pleno conceptu muneris Superioris in Societate	838
»	15	Remedia quaedam ad deficientem fidei spiritum in No- strorum institutione	840
»	16	Rescripta de quibusdam liturgicis facultatibus. De mit- tenda relatione de Institutione Pastoralis in Tertia Prob.	770
»	21	«Promotores» Missionum vocentur qui in Provincia pro Missionibus exteris adlaborant	885
Mart.	4	Patris Generalis licentia exquirenda antequam collectio eleemosynarum incipiatur	841
»	7	De Universitatibus nostris, etsi canonice non erectis, informationes et Statuta a S. Sede requiruntur	842
»	21	Communicatur facultas de praecepto confessionis an- nuae et Communionis paschalis in Missionibus et Exerc. spir.	771
»	29	Peritorum Commissiones commendantur pro tutiore temporali administratione	843
Apr.	22	R. P. Ioannes L. Swain nominatur Vicarius Generalis temporaneus adiutor Patris Generalis	772
»	25	Iubilaeum periodicum «Recherches de Sciences Religieu- ses» (<i>Summar.</i>)	844
Maii	18	Litterae Postulatoriae pro Causa Canonizationis Beati Ioannis de Avila (<i>Summar.</i>)	884
»	21	R. P. Haroldus Small Assistens Americae Sept. et R. P. Thomas Byrne Substitutus Assistantis Angliae no- minantur	775
»	30	De itineribus in familiam casibus peculiaribus occur- rentibus	776
Iun.	5	Decretum de erectione Prov. Buffalensis, seiunctae a Prov. Neo Eboracensi	777
»	5	De regimine Viceprov. Madecassensis sub uno Praepo- sito Viceprovinciae	780

1960

Pag.

Iun.	5	Post Conventum Praefectorum Studiorum in America Latina quaedam puncta commendantur	844
»	5	Post erectionem Prov. Buffalensis, epistola ad eiusdem Socios et ad Prov. Neo Eboracensis	847
»	21	De Tertia Probatione monita et consilia quaedam in memoriam revocantur	781
»	21	Ad Socios in India degentes de opere apostolico in nostris Collegiis	849
»	22	De erectione Congregationis Marianae in « locis curae Societatis commissis »: interpretatio	783
»	30	De Nostris ex Amer. Lat. vel Philippinis migrantibus in Amer. Sept.	855
Iul.	22	Fines inter Prov. Romanam et Prov. Taurinensem clarius determinantur	856
»	29	De virtutibus solidis atque de « consuetudinibus »	857
»	31	De primo expleto saeculo ab inito Noviciatu Prov. Lusitanae (<i>Summar.</i>)	858
»	31	Litterae Postulatoriae pro reassumptione Causae Coetus Quadraginta MM. Anglorum et Gall. (<i>Summar.</i>)	884
Aug.	10	De duabus dissertationibus circa Societatem eiusque ministeria	784
»	10	De vitando interventu Praefectus spiritus Collegiorum in ludis sportivis vel in dimissione alumnorum	858
»	15	Decretum quo erigitur Keralensis Viceprovincia independens, seiuncta a Prov. Madurensi	785
»	15	Congregatio Procuratorum in annum 1961 indicitur et consueta documenta mittuntur	788
»	15	Post erectionem Viceprov. Keralensis, epistola ad Socios eiusdem Viceprovinciae et Prov. Maduresis	859
»	22	De remediis ex parte nostra afferendis penuriae vocationum	863
»	22	De primo Conventu delegatorum Congreg. Marian. Europae	867
»	30	De refectionibus faciendis in Loyolaeo Sanctuario S. P. Ignatii	805
Sept.	3	Orationes et opera commendantur ad Fratrum separatorem redditum in Ecclesiae sinum	806
»	8	Instructio de ratione Cosmologiae in nostris Scholasticatibus docendae	808
»	12	R. P. Severianus Azcona nominatur Admonitor Generalis	815
»	15	De Societatis ministerio docendi in Collegiis et Universitatibus	816
»	16	De variationibus in proprio Societatis Calendario inducendis	825
»	27	Promulgatur Summarium Constitutionum recognitum	826

			Pag.
1960			
Sept	27	De voce activa et passiva in Congr. Prov. pro his qui Romae degunt in domibus interprovincialibus . . .	868
»	28	Nostris vetantur competitiones sportivae cum externis laicis	870
»	29	Excerpta notularum de iuvenibus Nostris spiritualiter dirigendis	870
Oct.	9	De intermissione in lectionibus audiendis ex qua annus scholaris invalidus redditur	872
»	10	Consilia iterantur et urgentur de institutione atque actione christiana sociali in America Latina . . .	873
»	21	De «Annuario Societatis Iesu - 1960» mox edendo . .	830
Nov.	8	Notanda quaedam communicantur de Calendario liturgico S. I. pro anno 1961	831
»	12	Litterae Postulatoriae pro Causa P. Federici Rubio ex Ord. Hospital. S. Io. de Deo (<i>Summar.</i>)	884
»	14	Litterae Postulatoriae pro Causa Matris Janet Stuart, e Soc. SS. Cordis Iesu (<i>Summar.</i>)	884
»	21	De numero 147 novarum Rubricarum atque de vespertina conscientiae examinatione	877
Dec.	1	Primo recurrente saeculo a Provincia Hiberniae condita, litterae ad Socios	878
»	17	Communicantur Rescripta de quibusdam Lectionibus contractis divini Officii	834
»	25	De Foederatione antiquorum alumnorum et de munere Assessoris Foederum	881

INDEX ALPHABETICUS

PERSONARUM, LOCORUM, RERUM

- Abellán Petrus, P.** (Pr. Tolet.), 189; 762; - Secretarius Congr. Gen. XXX, 302.
- Abnegatio:** Amore paupertatis et abnegationis auferendus usus tabaci, 725.
- Abstinencia:** revocatur praescriptum de ieiunio cum abst. in pervigilio S. Ignatii, 607.
- « **Acta Romana** »: Pius XII gratias agit ob donum collectionis A. R., 389.
- Actio Catholica:** habitudo ad Ap. Or., 37; 101.
- Adaptatio missionalis,** 322; - media et necessitas, 343; - in India, 528-540.
- Administratio Societatis:** restringenda?, 325; - de divisione administrativa, 326; - normae de administratione Provv. et Viceprovv. independentium, quae sunt quasi « Missiones », 590-592.
- Administratio temporalis:** Instructio saepe citatur in normis de arcis in novis Provv., 128-131; 319; - Commissiones peritorum ut Adm. Temp. consulant, 843.
- Admissio:** in Societatem: interpretatio de quinto imped. essentiali, 305; 346; - pro eo qui pertinuit Instituto Saeculari, 305; 346; - diligenter seligendi candidati, 410; - cautelae circa candidatos ab alia Provincia reiectos, 468; - ne admittantur qui studia lycealia non absolverint (pro Ass. Italiae), 703. - **Ad Theologiam:** ne mittantur Scholastici de quibus sit dubia idoneitas, 714; - cui competat admittere ad Th. Scholasticos quarundam Provv., 591. - **Ad ultima vota:** acta in C. G. XXX, 315; - Informationes Romam perveniant saltem duobus mensibus ante diem promotionis, 592; - **Ad Professionem 4 vot.:** pro Laureatis vel Licentiatis in Theologia sine Examine ad gradum, 357.
- Admonitor Generalis:** nominatur P. Sev. Azcona, 815.
- Aequatoriana Vicepr.:** promulgatur consuetudinarium, 699; - erigitur Facultas Philos. in Univ. Cath. Quintensi, 48; - probantur Statuta Fac. Phil., 760.
- Africa:** necessitates Missionum, 619; - suscitandae scholae superiores, 836; - flant « interraciales », 837; - **Africae Centralis Vicepr.** independentens erigitur, 232; - creatur Hierarchia Episcop. in Congo et Ruanda-Urundi, 583. - **Africae Assistentia** erigenda relinquitur Patri Generali, 345.
- Ahmedabadensis Vicepr.:** constituitur independentens, 62; - commissa curis Prov. Castell. Or., 63; - epistola ad Socios, 133; - eius initia cum Miss. Bombayensi, 691.
- Alegre Hyacinthus, S. D.:** de eius Causa, 184.
- Alumni Collegiorum:** Lectiones recte distribuuntur ad normam sanae paedagogiae, 716; - quomodo inducendi ad Missam cotidianam, 729; - consilia de Convent. Internat. alumnorum, 551. - **Antiqui Alumni:** Nuntius P. Generalis ad Delegatos Antiq. Alumn. Loyolae adunatos, 148-151; - principia et

- normae pro «*Motione Internationali Ant. Alum.*», 152; - *Conventus Europaeus Antiq. Alumn. Bruxellis*, 555; - de munere *Assessoris Secretariatus Confoeder. Interamericanae*, 881. - Vide *Collegia*.
- America Latina:** iuvanda pro missionibus apud infideles, 320; - Protestantismo ibi obsistendum et quibus mediis, 259; - urgentiores necessitates, 620; - commendatio ut habeantur *Missiones ad populum*, 501; - inculcatur institutio et actio socialis, 873; - de *Conventu Praefectorum studiorum*, 844; - de religiosis inde migrantibus in *America Sept.*, 754; 855; - de *Coll. Pio-Lat.-Amer.*, 547; - *Americae Latinae Assistentia:* facultas fit *Patri Generali* eam dividendi, 344; - decretum quo erigitur nova *Assistentia Americae Latinae Septentrionalis*, 488; - eius caelestis *Patronus S. Petrus Claver*, 490; - *Assistens* nominatur *P. Moreno Albertus*, 491.
- America Sept.:** normae circa religiosos eo migrantes ex *Am. Lat.* vel *Philippinis*, 754; 855.
- Andreas Bobola, S.:** *Litterae Encyclicae* tertio saeculo a martyrio, 171.
- Angli et Gallenses Martyres:** *litterae postulatoriae* pro re assumptione *Causae*, 884.
- Angliae Assistentia:** electio novi *Assistentis* differtur ad *Congreg. Gen.*, 204; - *P. Ioannes L. Swain* eligitur, 328; - *P. Thomas Byrne* substituitur *Assistentis*, 776. - *Angliae Prov.:* de centenario *Missionis Guianensis Brit.*, 262; - seiungitur a territorio *Miss. Salisburiensis (Pr. Angl.) Missio Sinoiensis*, commissa *Prov. Germ. Orient.*, 603.
- «*Annuario S. I.*»: de rebus potioribus *Societatis* edendum variis linguis, 675; - mox edendum, 830.
- Annus: Ignatianus:** vide *Ignatianus annus*. - **Annus Liturgicus:** hymnus laudis Deo, 652; - exhibet *synthesim Exercit. Spir.*, 653. - **Annus scholaris:** de eius integra duratione, 872.
- Antillensis Vicepr.:** *Insula Puertorico* transfertur ad *Prov. Neo Eboracensem*, 579; - *epistola P. Generalis* ad *Socios*, 687.
- Antecoenium:** de dispensando necne a silentio dum merenda sumitur, 552.
- Antiqui Alumni:** vide *Alumni*.
- Apostolatus:** varia genera: ex delegatione et privatus, 101; - exercitus in *Collegiis*, 545; - erga *Universit. et opifices*, 342; - erga *Islamicos* parandi viri, 142-144; - inter pauperes *Centro-Amer.*, 510; + opera apostolica *S. I.* in *Italia* recensentur a *Pontifice*, 41. - *Apostolatus laicorum* in quo differat ab *Apost. Or.*, 35. - **Apostolatus socialis:** praescripta in *Instructione* revocantur, 784. - Vide *Socialis; Spiritus apostolicus*.
- Apostolatus Oratoris:**
- Allocutio Pontificis** ad *Moderatores et Promotores Nat.*, 34-37. - *Rationes Conventus*, 34; - differentiae inter *Ap. Or.* et *apostolatum laicorum*, 35; - cur desiderat ut omnes imbuantur spiritu *Ap. Or.*, 36; - «*medulla et essentia*» *Ap. Or.*, 36; - cohaerentia cum ceteris associationibus, 37. - De *Encicl. «Haurietis aquas»* de centenario festi *SS. Cordis*, 91; - illustretur *Tertianis et Theologis* 91; - rescripta de celebratione centennarii, 92. - **Allocutio P. Generalis** in finem *Conventus*, 100-105. - *Essentia Ap. Or.* in «interiore» et cum *Christo*, 100; - *Apostolatus* tt. ex delegatione *hierarchica?*, 101; - *habitus* *Ap. Or.* ad reliqua opera catholica, 101; - valor pastoralis «*oblationis*», 102; - iuvat *collaboratio Promotorum et erectio Sectionum*, 102; - *Cruciata Eucharistica et Communio frequens*, 103; - *solidum fundamentum theologicum ponendum*, 104. - *Pius XII* autographo approbat *novas Normas pro Cruciata Euch.*, 390. - In

- Apost. Orat. constituitur Sectio ad unionem christianorum promovendam, 599. - Ap. Or. medium obsistendi Protestantismo in America Latina, 259; - preces et opera pro unitate Christianorum commendantur, 806. - Approbantur Intentiones in annum 1957, 13; - in a. 1958, 166; - in annum 1959, 411; - in annum 1960, 570; - in annum 1961, 752. - Facultas aggregationis sine inscriptione, 9; - extenditur facultas celebrandi centenarium festi Cordis Iesu, 31; - indulgentia in festo S. Ios. Opificis, 32; - indulgentiae lucrandae in centenario festi SS. Cordis Iesu, 33.
- Arabica lingua:** eius necessitas in apostolatu islamico, 143.
- Arcae:** constituendae in novis Prov. et Viceprov. Indiae et Indonesiae, 128-131. - Arca Sumptuum communium; arca Seminarii, 128; - Arca Causarum piarum; - arca Fundationum, 129; - conventiones de bonis temporalibus; munus Promot. Missionis in Provincia, 130; - zelus Provinciae Matris pro bono Missionis, 131.
- Arca:** de nuper erecta Praelatura nullius Aricensis, commissa NN. Pr. Chilensis, 581.
- Arnou Renatus, P. (Pr. Camp.):** nominatur Delegatus Patris Gen. pro regendis Romanis Domibus interprov., 457.
- Articuli:** de eis a NN. conscriptis informationes mittendae, 94; 195; 473; 677; - tuendus valor scientificus art. a NN. scriptorum, 449.
- Ascesis in Soc. Iesu:** 145; - sit firma in regendis religiosis, 403; - virtutes solidae, 857; - instituenti plenius NN. in Theol. Ascetica, 210.
- Asia:** mutatae condiciones Missionum, 614; - necessitas formandi laicos cultos catholicos, 615; - vocationes missionales ad Asiam, 616.
- « Assecurationes », normae circa eas, 340.
- Assistentes Patris Gen.:** quam facultate gaudent absente Patre Nostro, 97; - de eorum munere, 326; - causae ob quas cessare a munere possunt, 358. - Assistentes: Angliae eligitur P. Io. L. Swain; Indiae et Asiae Or. P. Hier. D'Souza, 328; - P. Harold Small nomin. Ass. Americae, 775; - P. Thomas Byrne Substitutus Assist. Angliae, 776.
- Assistentiae:** Indiae et Asiae Or. erigitur, 343; - in futurum dividenda, 344; - Americae Latinae dividenda, 344; - Africae in futurum erigenda, 345.
- Associationes catholicae:** earum cohaerentia cum Apostolatu Orationis, 37.
- Austeritas vitae:** in usu tabaci, 244; - commendatur a Pio PP. XII., 294.
- Australiae Prov.:** Regionem Hazaribaghensem commissam habet, 61-62.
- Azcona Severianus, P. (Assist. Hisp.)** nominatur Vicarius Gen. ad tempus, 206; - cessat a munere, 208; - nominatur Admonitor Generalis, 815.
- Baccalaureatus:** alumnis cursus minoris Theologiae, 182.
- Bachelet Adulfus, P. (Pr. Rom.),** 49.
- Bangalorensis Coll. S. Ioseph:** eius centenarium, 266.
- Baragli Henricus, P. (Pr. Rom.),** 764.
- Barrancabermejensis Missio,** tribuitur Regioni Occidentali Colombiae, 608.
- Bea Augustinus, Emm.:** creatus Cardinalis, 584; 764.
- Belgaënsis Coll. S. Pauli (Vcpr. Belg. -Poon.)** centenarium foundationis, 147.
- Belgaum-Poonensis Vicepr.:** erigitur Viceprov. indep., 64; - commissa Prov. Germ. Sup. et Vcpr. Helv., 65; - epistola ad Socios, 133; - eius initia cum Miss. Bombayensi, 691.
- Belgica Merid. Prov.:** curas praebet Vcprov. Calcuttensi, 67; - de cen-

- tenario Arlunensis Dom. Prob., 523.
- Belgica Sept. Prov.** de erectione Prov. Ranchiensis, 62.
- Belizensis Vic. Apost.:** erigitur in Dioecesim, 44; - Belizensis Missio: Yorensis Missio erigitur separata a Miss. Belizensi, 202.
- Benedictini PP.:** offerunt Societati opus musivum «Regina Societatis», 139.
- Bertrams Guilielmus, P.** (Pr. Germ. Inf.), 49.
- Bevenot Mauritius, P.** (Pr. Angl.), 764.
- Biblicum Pont. Institutum:** de eius iubilaes, 760.
- Bidagor Raymundus, P.** (Pr. Tolet.), 584, 762.
- Binatio Missae:** de tempore tribuendo meditationi cum binas vel tres Missas NN. celebrant, 154.
- Boliviana Viceprov.:** seiuncta regione Paraquar., fit dependens a Prov. Tarracon., 469; - litterae ad Socios, 517.
- Bolland Iosephus, P.** (Assistens Angliae): de eius obitu et suffragiis pro eo, 199.
- Bombayenss Prov.:** erigitur et fines statuuntur, 59; - epistola ad Socios, 133; - de centenario Miss. Bombayensis, 690; - notitiae foundationis et laborum apostolicorum, 691.
- Bouckaert Petrus, P.** (Vcpr. Afr. C.), 421.
- Bouscaren Timotheus L., P.** (Proc. Gen.), 584, 763.
- Boyer Carolus, P.** (Pr. Tolos.), 584, 764.
- Breviarium spiritualitatis:** parandum P. Generali committitur a C. G. XXX, 307.
- Bruxellensis Resid.** (Pr. Belg. Sept.): centenarium foundationis, 141.
- Buffalensis Prov.:** erigitur seiuncta a Prov. Neo Ebor., 777; - epistola ad socios, 847.
- Buijs Ludovicus, P.** (Pr. Neerl.), 49; 763.
- Bursae studiorum:** pro alumnis Collegiorum, 822.
- Byrne Thomas, P.** (Pr. Hibern.); nominatur Substit. Assist. Angliae, 776.
- Calcuttensis Viceprov.:** erigitur Viceprov. indep. cum Regionibus Darjeelin. et Santal., 66; - epistola ad Socios, 133; - Calcuttensis Coll. S. Franc. Xav. centenarium, 728.
- Calendarium:** vide Kalendarium.
- Candidati:** diligenter seligendi, 410; - in admittendis quos alia Provincia reiecerat, 468. - Vide Admissio.
- Canadae Super. Prov.:** commissam habet Darjeeling. Regionem, 66.
- Caporale Vincentius, P.** (Pr. Neap.), 761.
- Cappello Felix, P.** (Pr. Rom.), 762.
- Caracensis Universitas:** commendatur Sociis Venezol., 507.
- Caritas vera in Deum et erga fratres,** 145; 507.
- Carolinae Ins.:** Kennally Vincentius I. (Pr. Nov. Angl.) nominatur Vicar. Apost. Insul. Carolinar. et Marshall, 49.
- Carvajal R. Henricus, P.** (Pr. Leg.) olim Secr. Soc.: obitus et suffragia, 81.
- Castellana Occid. Prov.:** ab ea seiungitur Vcpr. Centro-Americana, independens facta, 452.
- Castellana Orient. Prov.:** de erectione Vcp., indep. Ahmedabadens., eiusque cura habenda, 63; - ab ea seiungitur Vcpr. Venezolana, 432.
- Castitas:** praesidia habenda, 315.
- Catalogi Provinciarum:** de supplemento cat. 1957, 80; 93; - normae de Cat. conficiendo, 94; 219; - mittenda exemplaria ad ceteras Provinc., 472; - nomen Procuratoris mutandum esse in Oeconomum, 472.
- Catalogi triennales personarum:** 477.
- Catechetica:** peritus in ea habeatur in Collegiis et paretur in Prov., 845; - catechetica instructio fovenda in America Latina, 259.
- Censores:** officia circa rectam doctrinam tenendam, 335; - in Prov. adiuvantur a Revisoribus, 450.
- Centro-Americana Vicepr.:** declara-

- tur Viceprov. independens, 452; - epistola ad Socios, 509.
- «**Centrum Studii Iustitiae Soc. Intern.**»: commendatur periodicus «Justice dans le Monde» (Lovan. Univers. Cath.), 727.
- Chicagiensis Prov.**: curam praebet Vcpr. Patnensi nuper erectae, 70; - de eius centenario, 267.
- Chichester Aston, Exc. DD.**, resignat sedem Archiep. Salisburiensem, 49.
- Chikunensis Missio**: erigitur divisa e Missione Lusakensi, 123; - clarius fines eius statuuntur, 261.
- Chilensis Prov.**: erigitur, 425; - epistola ad Socios, 495; - nuper erecta: «Praelatura nullius» Aricensis ei committitur, 581; - territorium Osornensis Dioec. seiungitur e Prov. Chilensi et tribuitur Prov. Marylandiae, 637.
- Chorus**: mens S. Ignatii de choro in Societate, 642.
- Cinematographum**: de NN. praesentia ad spectacula cinemat., 265; - quatenus est subsidium apostolatus, 321; - vide Instrumenta.
- Civisca Aloisius, P.** (Pr. Iapon.), 763.
- Claver Petrus, S.**: constituitur Patronus novae Assist. Amer. Lat. Septentr., 490.
- Coadiutores Fratres**: de eorum Regulis et institutione, 309; - de signis caritatis erga eos, 310. - Biennium iunioratus instituendum, 332; - complenda institutio ante ultima vota, 333; - de institutione, abrogatur decr. 42 Coll. Decr., 346; - de meditatione et punctis, 346. - Instructio de eorum institutione, (15.2.58), 438-449. - Vocationes colendae et seligendae, 438; - aetas et idoneitas, 440; - scholae apostolicae et postulatus, 440; - Prima Probatio suppletur per postulatam, 441; - institutio spiritualis et humana in Noviciatu, 441; - sequatur saltem biennium iunioratus, 443; - gradatim perficiendi post iunioratum, 444; - de quasi «Tertia Probatione», 445. - Alia puncta: meditatio, suffragia, recreationes, 447. - De executione instructionis, 448. - Regulae FF. CC. retractatae promulgantur, 628; - de earum versionibus, 628. - Vocationes FF. CC. auctae et augendae, 629. - Textus Regularum Fratrum Coadiutorum, 629-637. - Postulatus protrahendus si necessitas adest, 719; - iuvenes boni et recti admitti possunt in Collegiis, quin de vocatione cogitent, 719; - Novicii pendent omnino a Mag. Nov., 280; - de Aspirantibus FF. CC., 280; - de experimentis Nosocomii et Peregrinationis pro Noviciis, 685; - habeant «Missale parvum», 660; - addiscant cantum sacrum in Noviciatu, 660; - peculiaris cura habenda de iunioribus, 718; - in eorum gratiam Litaniae SS. lingua vulgari, si expediet, 435; - consilia de eorum institutione cuturali, 521; - de tempore recreationis, 520; - instituendi in S. Liturgia, 658. - Declarantur aggregati «Unioni Missionali Cleri», 183; - Coad. non formati, quod ad dimissionem, reguntur ad normam Can. 637, de votis temporariis: declaratio S. Sedis, 10 aug. 1959, 574. - Epistola P. N. de hac re, 623-625.
- Coeducatio iuventutis**: (institutio puerorum et puellarum simul) in scholis secundariis non admittenda (Instr. S. C. de Relig.), 456; 314.
- Coemans Augustus P.**: «Commentarii in Regulas S. I.», 80.
- Collectio decretorum**: mutationes inductae a. C. G. XXX, 346.
- Collegia externorum**: Epistola de ministerio S. I. docendi in Coll. et Univers., 816-824. - Tale ministerium a quibusdam improbatur, 816; - mens CC. GG., 820; - momentum Coll. pro societate hodierna, 820; - reverentia habenda erga Institutum Societatis, 821; - fons vocationum sunt Coll., 822; - de minervalibus, 822; - proportio servanda inter ministeria, 823; - Ecclesia petit a Societate ministerium Coll., 824. - Errores circa

- Coll. inutilitatem, 682; - spiritus fidei permeare debet omnes lectiones, 682; - labor in Coll. vere apostolicus, 545; - momentum huius ministerii, 844; - in eis sit Pater vere peritus in Religione docenda, 845; - item in « orientatione professionali », 846. - Non admittenda coeducatio in scholis secundariis, 456; - de coeducatione; de scholis inferioribus; de obligatione Missae cotidianae, 314; - iterantur normae de Missa cotidianae, 728; 729; - cur et qua ratione exigenda est, 730; - responsa ad obiectiones, 731; - institutio liturgica tradenda, 666; - cantus sacer colendus, 667; - alumnorum participatio viva S. Liturgiae, 668. - Lectiones scholasticae recte distribuuntur ad normam sanae paedagogiae, 716; - de auctoritate Rectoris Collegii et Praefectus Studiorum, 686; - fines muneris Praefectus spiritus, 858; - Qua ratione admittendi Professores laici, 683; - Nostris ne reservetur tantum lectio Religionis, 684; - cura spiritualis de Profess. laicis ope Exercit. Spir., 684. - Collegia fons vocationum; si desit, inquirendae rationes, 733; - quomodo dare possint vocationes FF. CC., 439. - **Epistola ad Socios Indiae** de opere apostolico Collegiorum, 849-855; - non quantitas sed qualitas alumnorum, 850; - institutio religiosa vel moralis, 851; - de vocationibus, 852; - de adiutoribus laicis instituendis, 853; - Convictus pro studentibus aperiendi, 854. - Consilia circa Conventus Internat. alumnorum, 551; - de Antiquis Alumnis, 148; 152; 555; - vide **Alumni**.
- Colombiana Prov.**: constituitur Regio Occidentalis et normae administrationis dantur, 608.
- Commercium epistolare**: vide **Litterarum commercium**.
- « **Commissio Codicis** »: de responsu Comm. Cod. 19 iun. 1918 relate ad dimissionem e Societate, 575.
- Communio frequens**: eius momentum in vita spirituali iuvenum, 103; - defensiva et propagata a S. I., 644; - necessaria iuventuti hodiernae, 429; - pro pueris « Cruciatiae Euch. », 391; - pro alumnis Collegiorum, 732.
- Communismus**: in Asia, quomodo debellandus, 615; - item in America Lat., 620.
- Competentia technica** in operibus dirigendis et competentia iurisdictionis, 269.
- Competitiones sportivae** Nostrorum cum laicis vetantur, 870.
- Completorium aut Vesperae**: quando canenda in Dom. Format., 666; - in Collegiis, 669; - Completorium et Examen conscientiae vespertinum, 877.
- Concionatores futuri rite formandi**, 351.
- Concordia**: omnium Religiosorum in servitium Ecclesiae, 408.
- Confessarius**: Novicii habeant ut Praefectum spiritus Magistrum Nov.; Confessarium libere eligant, 500.
- Confoederatio**: vide **Foederatio**.
- Congo**: ibi creatur Hierarchia Episcop., 583.
- Congregatio Generalis**: Pontifex approbat propositum indicendi C. G., 38; - indicitur, documenta mittuntur, 106-109. - Rationes cogendae C. G.: paupertas, spiritus mundi, oboedientia, labores in gubernanda Societate, 107. - Tempus conveniendi; et Congr. Provinc. habendae, 108; - Superiores a P. Gen. nominati non mutandi ante trienn., 109. - De praecipuis laboribus ab ea perfectis, 240-243. - Plena oboedientia exsequantur NN. quae Pius XII dixit in Allocutione ad Congr. Gen. XXX, 230. - Allocutio Pii PP. XII, 291; - Decreta historica 301; - Decreta dispositiva, 331; - Mutationes in Collectione Decretorum, 346; - Mutationes in Regulis, 367; - Elenchus PP. Congregatorum, 369. - Vide singulas voces. - Ad mentem C. G. XXX statuuntur normae de Regulis S. I. ad mensam

- legendis, 436; - de illius praescripto circa S. Liturgiam, 638.
- Congregatio Procuratorum:** mutationes inductae a C. G. XXX., 366; - cur locum non habuit a. 1956, 106; - non habenda anno 1959, 475; - indicitur in annum 1961, 788; - elenchi Viceprov. et instructiones mittuntur, 789.
- Congregatio Provincialis:** habenda ante Congr. Gen.; Formula denuo edita, 108; - quaedam recensentur: duo catalogi; « Acta Congr. Provinc. »; Postulata; elenchus Professorum 4 vot., 120-123; - vitanda longiora itinera occasione Congr. Prov., 196. - Iudicium de impedimentis, 363; - vox residentium in Curia Gen. vel in dom. immed. a P. Gen. dependenti, 363; - lingua adhibenda, 364; - iura Viceprov., 364.
- Congregationes Bonae Mortis:** quaedam indulgentiae, 201.
- Congregationes Marianae:** epistola ad Promot. et Praesides CC. MM. in II Conventu Foederat. Mundiali (Newark), 610. - Aestimatio earum crevit, 611; - vocatio Sodalis in crisi hodierna, 611; - formatio Directorum CC. MM., 612; - munus Promotoris, 613; - Consecratio Sodalium perpetua, 613; - ratio regendi CC. MM. adultorum, 614. - Recte regendae inter Universitarios ad habendas vocationes, 733; - fontes vocationum, 866. - De primo conventu Promot. Nation. in Europa, 867. - Labor apostolicus in India et Indonesia, 134; - medium obsistendi Protestantismo in America Latina, 259. - De competentia Ordinarii loci in erectione, 783.
- Consistentiae ratio reddenda Superiori,** 839.
- Consecrationes variae Societatis servantur cum Litaniis Sanctorum,** 435; - mutationes inductae in formula Consecrationis generis humani SS. Cordi Iesu, 626.
- Constitutiones S. I.:** earum Summarium quando legendum ad mensam, quando privatim, 437. - Cohaerent cum S. Liturgia, 649.
- Consuetudinaria Provv.:** recognoscenda, 327. - Promulgatur Consuet. retractatum pro Provv. Germaniae, 136-139. - Mutationum ratio, 136; - necessitas uniformitatis, 137; - lex interior et normae exteriores, 137; - occasio virtutum, maxime oboedientiae, 138. - promulgatur in Vcpr. Aequatoriana, 699.
- Consuetudines:** de earum valore, 857.
- Contractus de libris edendis vel vendendis,** 678.
- Conventus:** Superiorum habendus in Provv., 841; - de statibus perfectionis, 402. - **Conventus:** alumnorum; antiquorum alumnorum; Apost. Orat.; CC. MM.; PP. Instructorum; de Exercitiis spirit., - vide singulas voces.
- Cor Iesu:** De Encicl. « Haurietis aquas » de centenario festi SS. Cordis, 91; - illustretur Tertianis et Theologis; 91; - rescripta de celebratione centenarii, 92; - extenditur facultas celebrandi centenarium festi 31; - indulgentiae lucrandae in centenario festi, 33. - Cultus commendatur, 327; - eius devotio est medium ad unionem christianorum, 601; - pro Cruciatu Euch., 393. - Mutationes inductae in formula Consecrationis generis humani, 626.
- Cosmologia:** Instructio de ratione C. docendae in Scholasticatibus, 808.
- Craveiro da Silva Iosephus, P. (Pr. Lusit.),** 762.
- Croatiae Vicepr.:** de opere praestando suo tempore in Vcpr. Calcutt., 66; - de quinquagesimo ab erecta Miss. Croatiae et quadragesimo a Vcpr. Iugoslaviae, 710; - historia Missionis, hodiernae tribulationes et Dei Providentia, 711.
- Cruciata Eucharistica:** Pius XII autographo approbat eius novas Normas, 390; - Normae approbatae a S. Sede: 391-401. - Natura et finis, 391; - media, 392; - admissio, 398; - adiutores, 399; - re-

- latio ad parentes, 400; - relationes ad alias consociationes, 401. - Normae novae cum Societate communicantur, 428-430. - Momentum pastorale Cruciatæ; institutio paedagogica ad Eucharistiam; Cruc. aliis operibus praeferenda, 429. - De eius essentia ut sit Eucharistica, 103.
- Curia Generalicia:** vox activa et passiva residentium in Curia Gen. pro Congr. Prov., 363; - destinati ad eam iam non applicabuntur Prov. Romanae, sed propriae inscribi pergunt, 451.
- Currus automobilis** vel «motocicletta»: prudentia adhibenda ad vitanda infortunia, 474.
- Cushing Richardus**, Em. Archiep. Bostoniensis; titulum recipit fundatoris erga Prov. Novae Angliae, 554.
- Dalmaïs Paulus**, P. (Pr. Lugd.) nominatur Episc. Fort-Lamy, 420.
- Danasami Ioannes**, P. (P. Madur.), 421.
- Darjeelingensis Regio:** constituitur cum Vicepr. Calcuttensi, 66; - de auctoritate Superioris et regimine, 126-127; - vide *Regiones*.
- Debita:** ne contrahantur sine licentia, 702.
- Defectus:** obstantes promotioni ad ultima vota, 281.
- Defuncti:** pro Summario vitae def. adhibeatur deinceps paradigma statutum, 475; 480; - vide *Suffragia*.
- Del Castillo Franciscus:** de eius Causa, 39.
- Delectus ministeriorum:** a Superioribus faciendus, 341; 513; - vide *Ministeria*.
- Delegatus Patris Gen. pro Romanis Domibus Interprov. nominatur** P. Arnou Rénatus, 457.
- D'Elia Paschalis**, P. (Pr. Neap.), 763.
- Denís Leopoldus**, P. (Vcpr. Afr. C.), 763.
- Dependentia:** habenda a Moderatore Operum erga Superiores, 269; - in labore apostolico, 498; - testimonium B. Petri Faber, 499.
- «**Deputati ad detrimenta**»: qua ratione eligendi, 359.
- Detroitensis Prov.:** cura habenda de Viceprov. Patnensi nuper erecta, 70.
- Devotiones:** abstinendum a diffundenda dev. erga div. misericordiam sub forma proposita a Sor. Faustina Kowalska, 493.
- Dezza Paulus**, P. (Pr. Ven. M.), 49; 762.
- Dhanis Eduardus**, P. (Pr. Belg. Sept.), 762.
- Dimissio:** liberatio a votis in dimissione extraordinaria, 305; - durante servitio militari, 464; - Scholastici et Coad. non formati, quod ad dimissionem, reguntur ad normam Can. 637, de votis temporariis: declaratio S. Sedis: 10 aug. 1959, 574-578. - Epistola P. N. de hac re, 623-625. - Ratio dubitandi in hac re post Codicem, 623; - expositio quaestionis S. Sedi, 624; - declaratio, 624; - munera Superiorum, 624.
- Disciplina religiosa:** scopus eius et fructus, 407; - firmiter urgenda a Superioribus, 408; - ratio eam servandi, 841.
- Discrimen stirpis superandum in Scholis Africae**, 837.
- Dispensatio** (de paupertate): renovandae facultates, 82; 193; 594.
- Doctrina:** fundamentum doctrinale ponendum in nostro apostolatu, 104. - Doctrina recta tenenda: reverentia erga Magisterium Ecclesiasticum, 335; - de investigationibus, 336; - nihil in occulto tradatur, 336; - officia Professorum, Censurum et Superiorum circa doctrinam, 336; - informandus P. Gen. si quid inveniatur in NN. scriptis contra rectam doctrinam, 450. - Doctrina socialis cognoscenda et in praxim adducenda, 342; - Doctrina spiritalis S. Ignatii: Enchiridion parandum, 307.

- Documenta triennalia** paranda in annum 1959, 475; - instructio de doc. trienn., 477-484.
- Domus: Communes** qua ratione gubernandae, 837. - **Domus communes** vel imm. a Praep. Gen. depend., 795. - **Domus Exerc.** ne commodentur aliis, vel si aliquando fit, tradantur Exerc. Ignatiana, 156; - de applicanda Ordinatione circa S. Liturgiam, 669; - quaedam facultates liturgicae, 749; 770. - **Domus Formationis:** in eis praefectus studiorum nominandus praevia approbatione Praep. Generalis, 460; - quotannis publice legenda praecipua de Const. Ap. «Sedes Sapientiae», 461; - exsequenda Ordinatio de S. Liturgia, 657. - **Domus interpr. Romanae:** de voce activa et passiva sociorum, 363; 368. - **Domus Professae:** commendatur earum erectio, 327. - **Domus Scriptorum:** earum paupertas statuitur a C. G. XXX, 357.
- D'Souza Hieronymus, P.** (Pr. Madur.): eligitur Assistens Indiae et Asiae Or., 328; - aliae nominationes, 761; 763.
- Dumoulin Ludovicus, P.** (Pr. Belg. Sept.) olim Secretarius Societatis: obitus et suffragia, 592.
- Eberschweiler Gulielmus S. D.:** de eius Causa, 416.
- Eborensis Universitas** (Pr. Lusit.): de eius centenario, 736.
- Ecclesiae Societatis:** servandae in eis praescriptiones de S. Liturgia, 670; - non-paroeciales, vitent offensionem parocorum, 670.
- Eegenhoven** (Prov. Belg. Mer.): binae Facultates Eccl. copulantur cum duabus Lovaniensibus, 43.
- «**Elenchus eorum quae a Ministris praestanda sunt**»: nova editio, 487.
- «**Elenchus praecipuarum Facultatum**», nova editio, 105.
- Elenchus Viceprov. et Missionum** occasione C. G. XXX, 110-113; - elenchus domorum et operum communium, et a P. Gen. imm. depend., 113-119; - idem occasione C. Proc. 1961, 793; 795.
- Enchiridion spirituale:** parandum P. Generali committitur a C. G. XXX, 307.
- Ephemerides et libelli:** ratio ea concedendi FF. CC. 634. - **Ephemeridum scriptores:** ne tradantur Romae «interviste» scriptoribus ephemeridum, 135; - nuntii de S. I. tradi possunt, 136.
- «**Ephemeris Spiritualis S. P. Ignatii**»: de edita latina versione, 231.
- Epistolare commercium:** vide **Litterarum commercium**.
- Escudero Iosephus, P.** (Pr. Legion.), 421.
- Esteban Thomas, M.:** de eius Causa, 39.
- «**Ethica Situationis**»: communicatur cum Soc. Instructio S. Off., 79: - **Instructio S. Officii, 9:** - norma agendi est ex individuali iudicio in concreta situatione, 10; - conceptus «naturae humanae» et «legis naturae» nititur in natura «existenti», ergo relativa, 10; - consuetudina et eiusdem prohibitio, 11.
- Examen ad gradum:** pro admissione ad vota ultima, 315.
- Examen conscientiae** verspertinum et Completorium divini Officii, 877.
- Examina scholastica** et examinatores, 354.
- Examinatores:** munera et officium, 354.
- Excursiones:** de eis normae pro Scholasticis in exteris regionibus, 280; - cautela ad vitanda infortunia in montibus, 474.
- Exercitia Spiritualia:** laudes Summi Pontificis, 17; - Ex. Spir. et Liturgia, 641; - augere debent amorem cultus divini, 651; - quomodo agenda a Scholasticis et Tertianis, 211; - conciones ne parentur in Tertia Prob., 213; - in domibus formationis, 840; - Ex. spir. per mensem concedenda FF. CC. si petant, 446. - Dare possunt vocationes FF. CC., 439. - Etiam laicis tradantur methodo Ignatiana; faciant, ne audiant tantum; commendantur Ex.

- Sp. per 30 dies, 690. - **Conventus** de Ex. spir. in Hispania, 553. - « **Exercitationes** pro mundo meliore », licet valde utiles, nequeunt locum tenere Ex. Spir. 155. - **Domus Exerc.** ne commodentur aliis, vel si aliquando fit, tradantur Exerc. Ignatiana, 156; - domus vacationum destinari potest durante anno ad Ex. spir. pro mulieribus, datis condicionibus, 740. - **Quaedam facultates** liturgicae, 38; 165; 749; 771.
- « **Existentialismus** »: ei ne indulgentum a religiosis, 402.
- Expensae**: debita facultate faciendae a Moderatoribus Operum, 270; - pro ipsis Moderatoribus, 340.
- Experimenta**: Nosocomii et Peregrinationis pro Noviciis Schol. et Coad., 685; - pro Coad. in Noviciatu, 442; - in quasi « **Tertia Probatione** », 446.
- Executio**: commendatur praesertim Superioribus, 289; 306; - urgetur occasione Allocationis Pii XII ad Superiores Generales, 455.
- Extremi Orientis Prov.**: constituitur, 251; - epistola ad Socios, 272. - necessitas et ratio eam iuvandi, 274; - eius progressus, opera et necessitates, 615.
- Fábregas Michaël**, P. (Pr. Tarr.), 584; 762.
- Facultates**: in usu dispensationis apostolicae renovandae, 82; 193; 594. - Facultates concessae a C. G. XXX Patri Generali, 329. - Nova editio libelli « **Elenchus praecipuum facultatum** », 105.
- Facultates Eccl.**: expetitur earum relatio trienn., 426; - explicatur quid referendum sit, 427. - Facultates Lovaniensis et Eegenhovensis copulantur, 43; - Sectio Torontina (Pr. Can. Sup.) erigitur aggregata cum Marianopolitana Fac. (Prov. Can. Inf.), 44. - Erigitur Fac. Theol. in Univ. Tokiensi, 48; - et Fac. Phil. in Univ. Cath. Quitensi, 48.
- Famuli in nostris domibus**: facultas adeundi cotidie Missam et in festis etiam Missam sollemnem, 689.
- Faustina Kowalska**: de revelationibus ab ea receptis, 493.
- Feldkirchense Coll.** « **Stella Matutina** » (Vcpr. Helv.): centenarium foundationis, 141.
- Fernandes Laurentius**, P. (Pr. Mad.), 49.
- Fianarantsoana Missio**; cum Miss. Tananarivensi, fit Viceprov. Madecassensis independens, 255. - Dividitur Prov. Eccl. Tananarivensis et constituuntur duae novae Provv.: Fianarantsoana et « de Diego Suarez », 581.
- Filograssi Iosephus**, P. (Pr. Rom.), 49.
- Foedera SS. Cordis Iesu in Canada**: iubilaeum, 517.
- Foederationes Antiq. Alumn.**: nuntius P. Generalis ad Delegatos Antiq. alumnorum Coll. S. I., Loyolae coadunatos, 148-151. - Principia et normae pro « **Motione Internationali Antiq. Alumn.** », 152. - **Foederatio Mundialis CC. MM.**: communicatur epistola ad Promot. et Praesides CC. MM. in II Conventu (Newark), 610. - **Foederationes Religiosorum fovendae**, 260. - **Foedus ad Sanctitatem sacerdotalem unitur** Apost. Orat., 605. - **Foederationes nationales de institutione catholica**, 596.
- Formula Congr. Gen.**: nova editio retractata, 196; - mutationes inductae a C. G. XXX, 359. - **Formula Congr. Proc.**: mutationes inductae a C. G. XXX, 366. - **Formula Congr. Prov.** denuo edita, 108. - mutationes inductae a C. G. XXX, 362. - **Formulae revisae** in C. G. XXX: Congr. Gen., 322; - Congr. Prov., 323; - de Congr. Proc., 324.
- Franciscus Xaverius**, S.: constituitur Patronus Assistentiae Indiae et Asiae Or., 271.
- Frequenta scholis**: praerequisita ad gradus academicos, sed etiam vi Const. Ap. « **Sedes Sapientiae** », 715.
- Friedl Riccardus**, S. D.: de eius Causa, 40.

- Galeota Gustavus, P.** (Pr. Neap.), 189.
- Garate Franciscus, S. D.:** de eius Causa, 39.
- Gathier Aemilius, P.** (Pr. Madur.), 763.
- Generalis Praepositus:** sublevandus in onere gubernationis, 325. - ingens labor; necessitas nominandi Vicarium Gen. temp., 772. - facultates ei concessae a C. G. XXX, 329.
- Germaniae Provinciae:** promulgatur Consuetudinarium retractatum pro Prov. Germaniae, 136-139. - Mutationum ratio, 136; - necessitas uniformitatis, 137; - lex interior et normae exteriores, 137; - occasio virtutum, maxime oboedientiae, 138. - **German. Or. Prov.:** Missio Sinoiensis committitur Prov. Germ. Orient., 603. - **Germaniae Sup. Prov.:** De erectione Vicpr. indip. Belgaum-Poon.; cura illius habenda, 65.
- Glasguense Coll. S. Aloisii** (Pr. Angl.): eius centenarium, 689.
- González Emmanuel, P.** (Pr. Iapon.), 189.
- Gordillo Mauritius, P.** (Pr. Baet.), 763.
- Gracias Valerianus, Em.:** eius relationes erga Prov. Bombayensem, 692.
- Gradus Academici:** conceditur Baccalaureatus alumnis cursus minoris Theologiae, 182; frequentia lectionibus requisita ad gradus academicos, 715.
- Grasso Dominicus, P.** (Pr. Neap.), 763.
- Gregoriana Univ.:** eam commendat C. G. XXX, 314. - Normae probantur pro « Instituto Spiritualitatis », 417. - aliqui Professores deputati ad revisionem scriptorum, 450. - De oratione habita a S. Pontifice in visitanda Universitate, 581. - Facultas dandi baccalaureatum in cursu minori Theol., 419. - Facultas ut Instit. Sociale tradat etiam baccalaureatum, 583. - Semin. Nation. Montezumense affiliatur ad quinquennium Facultati Theol. in PUG., 583.
- Grisar Iosephus, P.** (Pr. Germ. Inf.), 762.
- Groningana Resid.** (Pr. Neerl.): centenarium foundationis, 144.
- Gubernatio:** paternitas in gub., 324; - ratio administrationis, 325; - de sublevando onere Praep. Generalis, 325; - de Assistentium munere, 326; - de domibus romanis, 326; - gubernatio Prov. et domorum, 326. - Gubernandi forma in S. I. monarchica, 296; - non aristocratica (P. Laynes), 492; - recta idea, 838; - qua ratione gubernatio paterna esse debet, 841. - Consilia ad novum Rectorem: quid agendum cum ipse crisi subicitur; audiendi in dubiis seniores; qua ratione agendum cum Scholasticis, 132. - Qua ratione Domus Communes gubernandae, 837; - difficultas quaedam in gub. Universitatibus, 316. - Libellum « De religiosa Gubernatione » iterum editum, 231.
- Guianensis Brit. Vic. Apostol.** erigitur in Dioecesim, 45; - de centenario Guianensis Brit. Miss., 262.
- « **Haurietis aquas** »: De Encicl. « Haurietis aquas » in centenario festi SS. Cordis, 91; - illustretur Tertianis et Theologis, 91; - rescripta de celebratione centenarii, 92.
- Hazaribaghensis Regio:** constituitur dependens a Prov. Ranchiensi, 61; - de auctoritate Superioris et regimine, 126-127; - vide Regiones.
- Hebdomada Sancta:** mutationes inducuntur in recreatione, Litaniis, 74; 309; 347.
- Heinzel Godefridus, P.** (Pr. Austriae), 762.
- Helvetica Vicepr.:** cura habenda erga Vcpr. Belgaum-Poon. nuper erectam, 65.
- Hiberniae Prov.:** ei committitur Missio Chikunensis erecta ex divisa Miss. Lusakensi, 123. - Miss. Hongkong. cum domibus in Singapore et Malaya fit denuo a Prov. Hi-

- berniae dependens 494. - Litterae recurrente Provinciae centenario, 878.
- Hirschmann Ioannes, P.** (Pr. Germ. Inf.), 763.
- Hispalense Coll.** (Pr. Baet.): centenarium foundationis, 140.
- Hispaniae Martyres:** Card. Micara Ponens; de variis processibus, 40.
- Hodapp Robertus L., P.** (Pr. Wisc.), nominatur Episc. Belizensis in Hond. Brit., 420.
- Hofinger Ioannes, P.** (Pr. Extr. Or.), 762.
- Hongkongensis Missio:** cum domibus in Singapore et Malaya fit denuo a Prov. Hiberniae dependens, 494.
- Hospitalarius Ordo S. Ioann. de Deo:** litterae Postulatoriae pro 22 eius Martyr., 279.
- Huelin Henricus M., P.** (Pr. Baet.) de Missionibus ad populum in Amer. Lat., 501.
- Hungariae Prov.:** de quinquagesimo anno erectionis Prov. independentis, 706; - eventus recentiores sub persecutione, 706; - patientia habenda, ignoscendum persecutoribus, 708; - munera Sociorum in dispersione, 709.
- Hürth Franciscus, P.** (Pr. Germ. Inf.), 762.
- Iacobopolitanum Collegium** (Pr. Chil.) centenarium foundationis, 142.
- Iaponica Prov.:** erigitur, 484; - conceptus Provinciae inde a bello, 485; - de transcriptione sociorum aliarum Provv., 486. - Quinam transcribendi in eam post ultima vota, 451. - Epistola ad socios nuper erectae Prov., 541. - Evolutio et progressus, 616; - de conversionibus, 617; - gratitudo erga ceteras Provv. Societatis, 617. - Erigitur Facultas Theol. in Univ. Tokiensi, 48. - Iaponiae Martyres, vide Spinola et Soc. MM.
- Ibarguren Saturninus, S.D.:** de eius Causa, 40.
- Idoneitas:** ad Societatem, quae requiritur, 714; - Idoneitas naturalis et supernaturalis in FF. CC., 440.
- Ieiunium:** revocatur praescriptum de ieiunio cum abstinence in pervigilio S. Ignatii, 607.
- Ignatianus annus:** allocutio Pontificis ad delegatos operum S. I. in Italia, 41-43. - Opera Societatis exponit, 41; - memoriae S. Ignatii in Urbe, 42; - laudes et benedictio, 42. - Em. Card. Siri Iosephus Legatus Pontif. ad festa in Loyola, 148. - Opus musivum « Regina Societatis » oblatum a Benedictinis, 139; - actio religiosa pro Iesuitis et Benedictinis in Basilica S. Pauli, 140. - Facultates Liturgicae Anno Ign. perdurante, 12; - prorogantur, 23; 81; - communicantur, 75.
- Ignatius S. Pater:** eius mens de S. Liturgia, 641. - Revocatur praescriptum de ieiunio cum abstinence in eius pervigilio, 607. - Facultas benedicendi eius Aquam, 750; 770.
- Impedimenti admissionis:** interpretatio de quinto imped. essentiali, 305; - pro eo qui pertinuit Instituto Saeculari, 305; 346.
- Impensae:** extraordinariae ne fiant sine debitis licentiis; servandae leges ecclesiasticae, 702.
- « **Imborghesimento** » in S. I., 145.
- Imprudencia:** cautela habeantur ad vitanda infortunia tempore vacationum, 473.
- Index Bibliographicus:** urgetur petitio informationum de Libris et Articulis, 677.
- Indiae et Asiae Or. Assistentia:** erigitur, 343; - facultas Patri Generali ut eam dividat, 344. - Assistentiae Patronus S. Franciscus Xavierius, 271. - Indiae novae Prov. et Viceprov.: normae de Arcis, 128-131; - Litterae ad Socios Provinc. et Viceprov. nuper erectarum, 133; - zelus apostolicus; caritas et unio inter alienigenas et indigenas, 134; - fiducia in difficultatibus, 135. - Instructio de NN. qui ascribuntur ritibus orientalibus, 523. - Instructio de adaptatione

- missionali, 528-540; - in studiis philos. et theolog., 531; in exteriore ratione vivendi, 536. - Epistola ad Socios de opere apostolico docendi in Collegiis, 849-855. - Vide Collegia.
- Individualismus;** vitandus in operibus apostolicis, 701.
- Indonesiana Vicepr.:** constituitur independens, sed commissa Prov. Neerland., 71; - epistola ad Socios, 133; - zelus apostolicus; caritas et unio inter alienigenas et indigenas, 134; - fiducia in difficultatibus, 135; - normae de arcibus constituendis, 128-131; - Vcpr. evolutio, opera et necessitates, 618. - De centenario Miss. Indonesianae, 694.
- Indulgentiae:** pro Apost. Or. in festo S. Ios. Opificis, 32; - Indulgentiae in centenario festi SS. Cordis Iesu, 33; - renovantur pro quadam prece a R. P. Ledóchowski composita, 37; - pro Congregatione Bonae Mortis, 201; - pro oratione B. M. V. a Strada externis extenduntur, 414.
- Informationes:** dandae novis Superioribus cum Scholastici mittuntur in aliam domum formationis, 714; - non accipiendae a Praefectu Spiritus, 460; - **Informationes ad gradum:** principia errata vitanda in eis dandis, 281; - Romam perveniat saltem duobus mensibus ante diem promotionis, 592.
- Infortunia:** cautela habebantur ad ea vitanda tempore vacationum, 473.
- Innocentius XI:** litterae post., 738.
- Innovationes:** in Soc. Iesu, 145.
- Institutio NN.:** urgetur a Const. Ap. «Sedes Sapientiae», 459. - Institutio spiritualis, fovenda in Scholasticis, 209; - in spiritu fidei insistat, 840; - virtutes solidae, 857; - notae quaedam, 870; - vide Scholastici. - Peculiaris cura habenda de FF. CC. iunioribus, 718. - **Institutio iuventutis:** «Office international. de l'Enseignement catholique» commendatur Nostri, 595; - informationes de Officio, 595. - **Institutio iuvenum vere christiana in Collegiis**, 545.
- Institutum Saeculare:** minime sociandum Societati Iesu, 322; - impedimentum admissionis pro eo qui pertinuit, 305.
- Instructiones:** S. C. de Religiosis: «De coeducatione»; quid agendum a Societate, 456. - **Instructio et Ordinatio de NN.** in S. Liturgia institutione, 638-675. - **Instructio de FF. CC. institutione**, 438. - **Instructio de ratione Cosmologiae docendae**, 808. - **Instructio de usu instrumentorum ad nuntios diffundendos:** exigenda eius executio, 720; - munera et obligationes Superiorum, 723. - **Instructio de Dimissione:** nuntiatur nova retractatio, 625. - **Instructio de servitio militari NN.**, 462. - Vide singulas voces.
- Instructores Tertiae Prob.:** Argumenta et normae pro **Conventu Instructorum**, 53-55; - **Exercitia Spir.**; notiones Ascet. et Myst.; **Institutum**; **Experimenta**; **formatio pastoralis**, 54; - **ministeria**; **zelus**; **observantia religiosa**; **directio spir. privata**; **pericula futura**; post T. Prob., 55. - **Allocutio Pontificia post Conventum:** 15-18; - laudat **Instruct.** et **Societatem**, 15; - **momentum officii Instruct.**, 16; - **momentum hodiernum Tertiae Prob.**; **tempestive facienda**, 16; - **studium Instituti et Exercitiorum:** omnia integre servanda, 17; - **curae et diligentiae in munere Instruct.**, 17; - **amor Pontificis in S. I.**, 18. - **Monita quaedam**, 208; - **Instructio de Anno Instit. Pastoralis**, 215; - **in rebus biblico-liturgicis sint versati**, 659. - Vide **Tertia Probatio**.
- Instrumenta ad nuntios diffundendos:** de executione prioris **Instructionis**, 720.
- Intentiones Apostolatus Orationis**, 13; 166; 411; 570; 752.
- Intentiones Missarum:** quae superant mittantur ad Oeconomum

- Gen. pro Provv. pauperioribus, 260.
- Internationalis spiritus laboris** in S.I., 618, 620; - Internationales coetus; auxilium spirituale eis praestandum, 321.
- « **Interviste** »: ne tradantur Romae scriptoribus ephemeridum, 135; - nuntii de S.I. tradi possunt, 136.
- « **Introduction à la Bible** »: liber non adhibendus in scholis theologicis, 468.
- Ioannes de Avila, B.**, de eius Causa Canoniz., 884.
- Ioannes de Britto, S.**: mutationes de eius Officio, 170; 207.
- Ioannes XXIII**: de oratione habita a S. Pontifice in visitanda P.U.G., 581; - gratias agit ob omina et Missas a Societate oblata in anniversario electionis, 579.
- Joseph S. Patr.**: Indulgentia pro Apost. Or. in festo S. Ios. Opificis, 32. - Colendus a FF. CC., 631.
- Iosephus Pignatelli, S.**: variatio in eius Lectione contracta, 758; 834.
- Islamicus Apostolatus**: epistola de seligendis et praeparandis viris ad hoc, 142-144. - Necessitas urgens, 142; - feliciores dispositiones, 143; - usus linguae arabicae, 143 - omnes NN. ad hoc destinati eam addiscant, 144. - Apostolatus apud islamicos, 320; - spes et labores erga islamicos, 618.
- Itinera**: facultas ad it. pro Schol. extra Prov., 95; - ratio paupertatis servanda, 96; - normae pro Scholasticis in exteris regionibus quod ad excursions, 280; - extraordinaria ne concedantur ad relaxationem, 281; - in familiam, quando permittenda, 776; - longiora vitanda occasione Congr. Prov., 196. - Itinera neo-sacerdotum, 96.
- Iugoslavia**: Vide Croatia.
- Iunioratus**: pro Coadiutoribus temp. instituendus, 332; - qua ratione ordinandus, 443. - Peculiaris cura de FF. CC. iunioribus, 718.
- Iurisdictio**: in Scholasticos extra Provinciam, 95-96.
- Iuventutis institutio**: per Euchari-
- stiam et « vivendo Missam », 429. - « Iuventutis opera »: eis praeferatur Cruciata Euch. 429. - Vide Collegia.
- Jamaicensis Vic. Apost.** erigitur in Dioecesim, 45; - fructus per « Credit Union Movement » obtenti a P. Sullivan Io., 417.
- Jamshedpurensis Vicepr.** constituitur independens; vincula cum Prov. Maryland., 68; - epistola ad Socios, 133.
- Janssens Ioannes B.**, Praep. Gen.: eius temporanea absentia ab Urbe, 97; - eius reditus, 97. - Pius XII ei gratulatur ob iubilaeum vitae relig., 183. - Litterae Patris Bolland de eius iubilaeo, 197. - Nominatur membrum Comm. Centr. Conc. Oecum., 761. - Epistolae: - Monita de Tertia Probatione, 208-215. - Gratiae Societati de obsequiis in iubilaeo, 229. - De praecipuis laboribus C. G. XXX, 240-243. - Normae de usu tabaci, 244-246. - Normae de recitandis Litaniis SS., 434-436. - De Regulis S.I. ad mensam legendis, 436-438. - De innovando officio Revisorum, 449-450. - Normae de administrandis Provv. et Venr. indep. « quasi Missiones », 590-592. - De Missionibus Societatis, 614-622. - Promulgat novas Regulas Fratrum Coadiutorum, 628-629. - Relationes inter Pont. Opera Missionalia et Promotores Miss. S. I., 767-769. - De ministerio docendi in Collegiis et Universit., 816-824. - Promulgat Summarium Constitutionum recognitum, 826.
- Instructiones.** - De Anno Pastoralis, 215-219. - De FF. CC. Institutione, 438-449. - De servitio militari Nostrorum, 462-467.

- Instructio et Ordinatio de NN. in S. Liturgia institutione, 638-675.
 - De ratione Cosmologiae docendae in Scholasticatibus, 808-815.
Jarlot Georgius, P. (Pr. Lugd.), 764.
Jerphanion Albanus, P. (Vepr. Pr. Or.), 421.
Jombart Aemilius, P. (Pr. Camp.), 763.
Jungmann Iosephus A., P. (Pr. Austriae), 762.
 « **Justice dans le Monde** »: commendatur periodicus, 727.
Kalendarium S.I.: promulgatur Kalendar. perp. S.I. post innovationes liturgicas, 25; - de festis Dedicat., Titul. Eccles. et Patronorum, 29. - Ratio mutationum, 82; - qua ratione habita de singulis festis, 83-84; - casus peculiare, 85; - novae lectiones contractae, 85; 757; 758. - Notanda in Kal. S.I. in genere, 87-91. - Variationes post novam ordinationem liturgicam, 825; 831.
Kalsburgense Coll. (Pr. Austr.): centenarium funditionis, 141.
Kanarensis Vicepr.: ita vocabitur, loco Mangalorensis, 141.
Keller Pius O. Erem. S. Aug.: litterae postulatoriae, 554.
Kennally Vincentius I. (Pr. Nov. Angl.) nominatur Vicar. Apost. Insul. Carolinar. et Marshall, 49.
Keralensis Vicepr. indep. erigitur, 785; - epistola ad socios, 959. - Vide Malabarica R.
Kikwitensis Missio: unitur Miss. Kisantuensi et fit Viceprov. independens: Africae Centralis, 232. - creatur Hierarchia Episcop. in Congo, 583.
Kisantuensis Missio; unitur Miss. Kikwitensi in Viceprov. independ. Africae Centralis, 232. - Mutatio finium inter Vic. Apost. Kisant. et Leopoldop., 581. - Creatur Hierarchia Episcop. in Congo, 583.
Kowalska: vide Faustina.
Kozłowiecki Adam Exc.: transfertur ad sedem Archiep. Lusakensem nuper erectam, 582.
Lacko Michaël, P. (Vepr. Slov.), 763.
Laicismus: eius periculum in scholis, 683.
Lanz Arnaldus, P. (Pr. Taur.), 584.
Lavantina Domus Prob. ad S. Andree (Pr. Austr.): eius centenarium, 702.
Lefebvre Andreas Exc.: evehitur ad Sedem Resident. Kikwitensem., 583; 761.
Leclercq Iacobus: eius liber « L'enseignement de la morale chrétienne » auferendus e bibliothecis, 58.
Legionensis Prov.: eius opera in insula Puertorico, 688.
Lener Salvator, P. (Pr. Rom.), 764.
 « **Le phénomène humaine** »: liber P. Teilhard de Chardin auferendus e bibliothecis, 55.
 « **Les Etudes** »: Litterae Pontificis in centenario, 47.
Lestapis Stanislaus de, P. (Pr. Franc.), 763.
Libri: petuntur informationes de libris scriptis, 94; 195; 473; 677; - ad P. Generalem mittendi, 677. - Tuendus valor scientificus librorum NN., 449. - Libri liturgici ritus orientalis edendi, 674.
 « **Ligue de Sainteté Sacerdotale** »: unitur cum Apostolatu Orationis; normae, 606.
Limerichense Coll. SS. Cordis (Pr. Hibern.): eius centenarium, 686.
Lingua: regionis cognoscenda a Tertianis, 211; - Linguae classicae et hodiernae colendae, 348. - Quae nam adhibenda in Congr. Prov., 364.
Litaniae SS.: mutationes quaedam, 74; - de eis recitandis normae, 308; 434-436.
Litterarum commercium: litterae de negotiis cui dirigendae, 492; - testimonium de re tempore P. Laynez, 492.
Liturgia: Instructio et Ordinatio de NN. in S. Liturgia institutione, 638-675. - Introductio, 638; - Mens S. P. Ignatii de S. Liturgia, 641; - Doctrina Ecclesiae et S. P. Ignatii, 646; - De Musica Sacra, 655; - Conclusio, 656. - **Ordinatio**: Intro-

- ductio, 657; - Ordinatio, 659; - pro Domibus Formationis et Studiorum, 659; - pro Collegiis exter-
norum, 666; - pro nostris Eccle-
siis, 670; - pro Missionibus exte-
ris, 671; - pro Ritibus Orientali-
bus, 672. - In ea excolendi NN.,
210; - Tertiani, 461; - FF. CC.
632. - In ritibus orientalibus in
India, 523. - Promulgatur Kalend.
perp. S. I. post innovationes litur-
gicas, 25; - de festis Dedicat., Titul.
Eccles. et Patronorum, 29. - Etiam post innovation. in rubricis
valet Reg. V. Sac. de semihora in
Sacro faciendo, 154. \ communic-
antur variationes particulares in
Officiis, 266. - Variationes post no-
vam ordinationem, 825; 831. - Fa-
cultas Missae vespertinae in no-
stris domibus, 573; - communica-
tur, 625. - Facultas adhibendi lin-
teum loco petrae sacrae certis in
adiunctis, (S. C. de Relig.), 13;
76; - eadem facultas ex S. C. de
Prop. Fide, 29; 92. - Facultates lit.
Anno Ignatiano, 12; 75; - proro-
gantur, 23; 81. - Extenditur facul-
tas celebrandi centenarium festi
Cordis Iesu, 31. - Novae Lectiones
contractae probantur, 23; 757;
758; 834. - Approbantur Missa et
Officium pro MM. Sinensibus: L.
Mangin et Soc., 19; - de missa vot.
I. Cordis B. M. V. primo sabbato,
415, 471. - Mutationes particulares
in variis Provinciis, 185; - festum
B. V. Mediatricis, conceditur pro
NN. in Brasilia, 188. - variationes
in festis Reginae S. I. et S. Ioann.
de Britto, 170; 207; - transfertur
festum BB. I. Mangin et Soc. ad
11 iulii, 578; 627. - Quaedam fa-
cultates liturg. pro domibus Exer-
citiarum, 165; 749; 770. - Indul-
gentiae pro Apost. Or. in festo
S. Ios. Opificis, 32; - in centenario
festi SS. Cordis, 33; - pro oratione
ad B. M. V. a Strata, 414.
- Lopez de Lara Paulus, P.** (Pr. Mex.
Sept.), 764.
- Lovanium:** binae Facult. Eccl. copu-
lantur cum duabus Eegenhovensi-
bus, 43.
- Loyola:** refectiones in aedificiis fa-
ciendae, 805.
- Lubac Henricus de, (P.)** (Pr. Ludg.),
762.
- Lugdunensis Prov.:** ab ea seiungi-
tur Vcpr. Proximi Orientis, 236.
- Luhmer Nicolaus, P.** (Pr. Japon.),
49; 190.
- Lusakensis Missio:** dividitur et ex
parte meridionali constituitur Mis-
sio Chikunensis, 123; - clarius fines
eius statuuntur, 261; - Rhodesia
Sept. fit Provincia Eccles.; Lusa-
kensis Dioec. Metropolitana decla-
ratur, 582.
- Madecassensis Vicepr.:** independens
constituitur, 255; - epistola ad so-
cios, 277; - ratio regiminis muta-
tur, 780; - erigitur Institutum
Theol. Tananarivense, 760. - Divi-
ditur Prov. Eccl. Tananarivensis;
fiunt novae Provv. Fianarantsoa-
na et « de Diego Suarez », 581.
- Madurensis Prov.:** erigitur Regio
Malabarica ab ea dependens, 98; -
ab ea seiungitur Vcpr. Keralensis,
785; - epistola post separationem
Vcpr. Keral., 859
- Magister Noviciorum:** Novicii illum
habeant ut Praefectum spiritus;
Confessarium libere eligant, 500;
- analogia muneris cum Instruc-
tore Tertiae Prob., 521.
- Magisterium Scholasticorum:** regu-
lae pro eis conficiendae, 311.
- Malabarica Regio:** erigitur a Prov.
Madurensi dep., 98; - fit Vcpr. ind.
nomine Keralensis, 785; 959.
- Malaya:** domus S. I. ibi pendent a
Prov. Hiberniae cum Miss. Hong-
kong., 494.
- Mangalorensis Vcpr.:** nomen muta-
tur in Kanarensem, 141.
- Mangin Leo et Soc. BB. MM.:** ap-
probantur Missa et Officium eo-
rum, 19; - Lectiones contractae
probantur, 23; - festum transfer-
tur, 578; 627.
- Manilanum Athenaeum:** (Pr. Phi-
lipp.) de eius centenario, 683.

- Manresa Ludovicus, Exc. Episc. Quezalten.**, 763.
- Marannonensis Missio:** commendatur Sociis Peruv., 505.
- Maria B. Virgo:** commendatur devotio pueris «Cruciatæ Euch.», 391; 393; - Immac. Cordis Missa vot. primo sabbato 415; 471. - Regina Societatis: mutationes in eius Officio, 170; 207; - nova Lectio contracta, 757; 834. - B. V. a Strata: invocanda ad vitanda infortunia, 474; - pro externis etiam oratio cum indulgentiis, 414. - Festum «Mediatricis» conceditur NN. in Brasilia, 188.
- Markall Franciscus, P. (Pr. Angl.):** eligitur Episc. Coad. Salisburiensis cum iure succ., 49.
- Marquettensis Universitas (Pr. Wisconsin.):** centenarium foundationis, 140.
- Martegani Iacobus, Assist. Ital.**, 762.
- Martinez-Aguirre Salvator, P.:** primus Vic. Apost. in Tarahumara, 419; 421.
- Marylandiæ Prov.:** illi tribuitur territorium Osornensis Dioecesis, seionctum e territ. Prov. Chilensis, 637; - cura habet de nova Viceprov. Jamshedpurensi, 68.
- Maunoir Iulianus, B.:** de miraculis, 39.
- Mayer Rupertus, S. D.:** de eius Causa, 39.
- McCormick Vincentius A.,** 49; - munera Assist. et Admon. Gen. deponit, 775.
- McKeown Franciscus, P. (Pr. Angl.),** 421.
- Meditatio:** de tempore illi tribuendo cum binas vel tres Missas NN. celebrant, 154; - de tempore, loco et methodo, 307; - de visitandis NN., 308; 347; - de med. pro FF. CC., 346; - quomodo ordinanda pro FF. CC., 447. - Etiam a laicis fit in Exercitiis Spir., 690.
- Melitensis Viceprov.:** commissam habet Santalensem Regionem, 66.
- «**Memorabilia S. I.**»: mittentur non ad singulas domos, sed ad Praepositos Prov. et Redactores Nuntiorum, 675.
- «**Merenda**»: de dispensando necne a silentio dum ea sumitur, 552.
- Mexicanae Prov. Meridionalis et Septentr.:** constituuntur, 246; - epistola ad Socios, 497; - Semin. Nation. Montezumense affiliatur ad quinquennium Facult. Theol. in PUG., 583.
- Micarelli Maria, S. D.:** Litterae Postulatoriae, 279.
- Migrantes:** ex America Lat. vel Philippinis in Americam Sept., 754; 855.
- Militare servitium NN.:** Instructio P. Gen. (30.4.58): 462-467. - Servitium ordinarium, 463; - de votis, 463; - condicio iuridica religiosi tempore serv. mil., 464; - de paupertate, 464; - de probatione post serv. mil., 466; - condicio noviciorum, 466; - relatio ad ius praecedens, 466; - revocatio privilegiorum, 467. - Dubia solvuntur post editum decretum «de Religiosis s. m. addictis», 413; - communicatur solutio dubiorum pro Societate, 458.
- Ministeria:** quatenus propria Societatis, 784; - delectus a Superioribus faciendus, 341; - et coordinatio, 513-517; - De mutua unione, 498; - dependentia, 499; de Islamismo, de apostolatu sociali, et apud universitarios, 320; - subsidia apostolatus, 321; - adaptatio in Missionibus, 322. - Curet P. Prov. destinare PP. ad Cruc. Euchar., 429. - Qua ratione ad min. praeparandi Tertiani, 461; - et qua ratione exercenda ab eis, 213. - Inquirendum cur vocationes ad Societatem non afferant, 705. - Vide etiam Collegia.
- Ministri:** nova editio libelli «Elenchus eorum quae a Ministris praestanda sunt», 487.
- Misericordia divina:** abstinendum a difundenda devotione erga eam sub forma proposita a Sor. Faustina Kowalska, 493.
- Missa:** de semihora in Sacro facien-

- do, 154; - tempus tribuendum meditationi cum plures Missae NN. celebrant, 154; - a Superiore li-tanda pro Domo, 512; - Missarum Intentiones: quae supersunt mit-tantur ad Oeconomum Gen. pro Provv. pauperioribus, 260. - No-tanda de Missae celebratione pro S. I., 89. - Missa prima a NN., et itinera, 96. - Missae participatio, 662; - Sollemnis, 663; - Missa can-tata, 663; - Missa lecta; varii mo-dus participationis, 664. - Missa cotidiana et in festis M. cantata pro famulis, 689. - Missa cotidiana in Coll. extern., 314; 546; - Iteran-tur normae, 728; 729; - cur et qua ratione exigenda est, 730; - respon-sa ad obiectiones, 731. - Missa et Communio pro Cruciata Euch., 392. - Vide Liturgia. - Missae ve-spertinae in nostris domibus, 573; 625. - In pervigiliis nocturnis tem-pore Missionum, 34; - lintheum lo-co petrae sacrae, 13; 76; 29; 92. - de Missa vot. Immac. C. B. M. V. primo sabbato, 415.
- Missiones externae:** epistola P. N. de Societatis Missionibus, 614-622. - Condiciones M. praesertim in Asia mutatae, 614; - plurima ope-ra extra Sinas incipiunt, 615; - formatio catholicorum cultorum in Asia necessaria, 615; - maxime ne-cessarii viri pro Extremo Orien-te, 616; - evolutio, fructus et ne-cessitates Iaponiae, 616; - idem de Indonesia, 618; - momentum Pro-ximi Orientis pro Ecclesia, 618; - Missiones in Africa et reliquae, 619; - de necessitatibus Americae Latinae, 620; - augendus numerus missionariorum, 621. - Ratio gu-bernandi Miss. olim et nunc, 59; distributio subsidiorum ad Regio-nes depend., 62. - Caritas et unio inter indigenas et alienigenas, 134. - Normae de administratione Provv. et Viceprov. independentium, quae remanent quasi « Missiones », 590-592. - Applicanda in Miss. Ordina-tio de S. Liturgia et Musica S., 671; - ratio agendi cum fidelibus, 672; - candidati missionarii plene instruantur in S. Liturgia, 672. - Adaptatio missionalis, 322; - ne-cessitas et media adaptationis, 343. - Adaptatio in India, 528-540. - Relatio inter Promotores Miss. S. I. et Opera Pont. Mission., 750; - normae pro NN., 767. - « Pro-motores » vocentur qui in Provv. curam gerunt de Missionibus, 885. - Facultas erigendi et benedicendi Stationes Viae Crucis, 572; 593.
- Missiones populares:** valde commen-dantur pro America Latina, 501. - Missa in pervigiliis nocturnis tem-pore Missionum, 34; - de praecep-to Communionis paschalis, 751; 771.
- Missouriana Prov.:** Autographum Pontificis de perficienda Biblio-theca Univ. S. Ludovici, 582. - Yo-rensis Missio erigitur ab ea de-pendens, 202.
- Moderatio:** in laboribus externis a-postolatus, 496; 498.
- Moderatores Operum:** relatio erga Superiores, 269; - de eorum vita communi, 340.
- Molinari Paulus, P. (Pr. Taur.):** nominatur Postulator Generalis, 228; 189.
- Monnens Theodorus RR. DD.:** de eius obitu, 47.
- Montezumense Semin.:** affiliatur Fa-cult. Theol. in PUG., 583.
- Montréal:** Instit. Theol. et Philos. Torontinum copulatur cum Facul-tatibus Marianopolitanis velut Sec-tiones, 44.
- Moralis doctrina:** vide Ethica situa-tionis.
- Morán Apollinaris, P. (Pr. Leg.):** 761.
- Moreno Albertus, P. (Pr. Colomb.):** nominatur Assistens novae Assist. Amer. Lat. Sept., 491; 764.
- Moyano Petrus, P. (Pr. Argent.):** 189.
- Mulieres:** pro servitiis domesticis, 316. - Domus vacationum NN. de-stinari potest durante anno ad Exercitia spir. pro mulieribus, da-tis condicionibus, 740.

Mundus: a mundo sint separati religiosi affectu et effectu, 404; - abhorrere a mundo in agendo et in apostolatu exercendo, 406.

Muñoz Vega Paulus, P. (Vcpr. Aequat.), 189; 584; 763.

Murphy Iosephus J., P. (Pr. Maryl.), 420.

Musica Sacra: cum Liturgia conexas, 655; - cantus sacer.; cantus Gregorianus, 655; - in nostris Ecclesiis, 670. - Vide Liturgia-Instructio.

Mutua: ne contrahantur sine licentia, 702.

Neerlandica Prov.: de erectione Vcpr. Indones. indep., eiusque cura habenda, 71-73; - labor missionarius in Indonesia, 618; - de centenario Miss. Indones., 694.

Neo Eboracensis Prov.: Insula Puer torico ad eam transfertur e Vcpr. Antillensi, 579; - epistola ad Socios, 687. - Ab ea seiungitur Prov. Buffalensis, 777; - epistola ad socios, 847.

Neo-sacerdotes: itinera occasione primae Missae, 96.

Normae pro Cruciatu Euch.: vide Cruciatu Euch.

Novicii: segregatio ab aliis in Domino Prob. servanda, 501; - Ne admittantur qui studia lycealia non absolverint (pro Ass. Italiae), 703. - Novicii servitio militari addicti; eorum condicio, 466. - Revocatum est privilegium in computando tempore ante servitium militare ad biennium, 467. - Habeant ut Praefectum spiritus Magistrum Nov.; Confessarium libere eligant, 500. - Prorogatur facultas ruri commorandi, 569; - facultas communicatur, 589. - De experimentis Nosocomii et Peregrinationis pro Nov. Schol. et Coad., 685. - Institutio spiritualis et humana Nov. Coad., 441. - Facultas emittendi vota extra domum Noviciatus, 754; 770.

Novitates: in doctrina vitandae, 353.

Nuntii de S. I.: ne tradantur Romae

« interviste » scriptoribus ephemericum, 135; - nuntii de S. I. tradi possunt, 136. - « Nuntii Provinciarum » referre debent res memorabiles nuntiatas per « Memorabilia Soc. Iesu », 676.

Oboedientia: perfecta commendatur a Pio PP. XII, 292. - integre exsequantur NN. quae Pius XII dixit ad C. G. XXX, 230; - Summo Pontifici in usu tabaci, 725. - Oboedientia: Decretum de Oboed. C. G. XXX, 316. - Notio clara et exercitium perfectum, 337; - officia Superiorum, Mag. Nov., Scriptorum circa doctrinam oboedientiae, 337; - Oboed. supernaturalis commendatur, 700; - eius spiritus servandus, 784.

Observantia Regularum: in ea magni faciendus spiritus interior, 437.

« Octava precum »: ad obtinendam unionem Christianorum, 602.

Oeconomatus Generalis: Stipendia Missarum quae supersunt mittantur ad eum pro Prov. pauperioribus, 260.

Oeconomus: vocetur qui curat res temporales, 345; 357; 472; - adiuvandi Oeconomi in administr. temp. a Commissionibus peritorum, 843.

Oecumenica motio: in Apost. Orat. constituitur Sectio ad unionem christianorum, 599.

Oenipontana Fac. Theologica (Pr. Austr.): eius centenarium, 418; - item Coll. Canisiani et Convictus, 509; - approbantur Statuta Instit. Philos., 581.

Officium divinum: eius sensus verus ne languescat in recitatione privata, 652. - Officia divina tempore S. Ignatii, 642. - Notanda de Calendario S. I., 88. - Variationes post novam ordinat. liturg., 825; 831.

Ogilvie Ioannes, B.: Lectiones contractae probantur, 23.

Oleaga Guerequiz Iosephus, P. (Vcpr. Peruv.) nominatur Praefectus Apost. S. Francisci in Peruvia, 584.

- Olivaint Petrus et Soc. MM.:** de eorum Causa, 184.
- Opera: communia** in S. I., 618, 620; 795. - **Opera apostolica:** habitudo cum Ap. Or., 101. - **Normae** pro eis moderandis relate ad Superiores et Moderatores, 269. - **Inquirendum** cur vocationes non afferant, 705.
- Ordinationes:** in Domo Communi vel in Provincia, 96.
- Ordines Maiores:** cui competat admittere ad eos Scholasticos quorundam Provv., 591; - instructio de eis pro Theologis, 661. - **Ordines Minores:** facultas in perpetuum admittendi ad tonsuram post Philosophiam, 181; 231.
- Orientalis ritus:** Facultas litandi diebus aliturgicis, 9. - **Normae** de S. Liturgia et Musica S., 672; - agnoscat profunde ritus et Liturgia propria, 673; - Liturgia est fons vitae spiritualis, 673; - cantus; textus liturgici; devotiones curandae, 674. - **Orientalis Ritus** in India: instructio de NN. qui illis rit. ascribuntur, 523.
- « **Orientatio professionalis** », danda in Collegiis, 846.
- Osornensis Dioec.:** seiungitur a territorio Prov. Chilensis et tribuitur Prov. Marylandiae, 637.
- Pacense Coll. S. Callisti (Boliv.):** eius centenarium, 266.
- Paraquariensis Viceprov.:** constituitur dependens a Prov. Baetica, 469; - litterae ad Socios, 517.
- Paroeciae:** Societati commissae servant normas de S. Liturgia, 670.
- Pastoralis annus:** prout imponitur a Const. Ap. « Sedes sapientiae », 461.
- Pastoralis Institutio:** Instructio, 215-219. - **Annus impositus** a S. Sede coincidit cum Tertia Prob., 215; - apostolatus formae, 216; - Liturgia et Directio spiritualis, 217; - de futuris missionariis, 217; - libri necessarii procurandi, 218. - Relatio mittenda de experimento, 771. - **Pastoralis Institutio:** qua ratione alii Religiosi admittendi ad inst. past. cum NN. Tertianis, 281.
- Patnensis Vicepr.:** constituitur independens, 69; - vincula cum Provv. Chicag. et Detroit., 70; - epistola ad Socios, 133.
- Paupertas:** acta de ea in C. G. XXX, 316; - de externa vivendi ratione, de laboribus, 317; - de gratuite ministeriorum, 318; - de Domibus Scriptorum, 318; - Commissio de P., 319. - Norma de « Assecuracionibus », 340. - **Paupertas domorum Scriptorum** statuitur a C. G. XXX, 357. - **Ratio vivendi** in Societate, 338; - **paupertas singulorum**, 339. - de stipendiis, praemiis, pensione NN. durante vel post servitium militare, 464. - **Paupertas fideliter servanda**, 295; - vitanda longiora itinera occasione Congr. Prov., 196. - **Servanda a Moderatoribus Operum**, 270; - in quibus servanda a FF. CC., 635. - **Amore paupertatis**, ... auferendus usus tabaci, 725. - **Licentia** requiritur ad colligendos fundos pro novo aedificio, 841. - **Renovandae facultates** in usu dispensationis apostolicae, 82; 193; 594.
- Penguensis Missio:** tribuitur Prov. Romanae; socii ipsi inscribuntur, 131.
- Pensiones:** NN. post servitium militare, 465. - **Pensiones pro Scholasticis** in dom. commun., 838.
- Perier Ferdinandus, Exc.:** Episc. tit. Rhoinensis, 761.
- Persecutiones:** de NN. qui patiuntur, 327.
- Peruviana Vicepr.:** erigitur in Viceprov. independent., 430. - epistola ad Socios, 503.
- Petit Adolphus, S. D.,** de eius Causa, 39; 184.
- Petra Sacra:** facultas adhibendi lintheum eius loco (S. C. de Relig.), 13; 76; - (S. C. de Prop. Fide), 29; 92.

- Philippina Prov.:** erigitur, 249; - epistola ad Socios, 275. - De religiosis inde migrantibus in Americam sept., 754; 855.
- Philosophia:** Instructio de ratione Cosmologiae docendae, 808; - qui examen de universa Phil. non subeunt, dent specimen totius Phil., 460. - Moderanda opera apostolica tempore Philosophiae, 146.
- Picco Iosephus, S. D.:** de eius Causa, 184.
- Pietas privata:** qua ratione componitur cum S. Liturgia, 649.
- Pium Latinum Americanum Coll.:** de collectis pro novis aedibus, 420; - de eius centenario, 547.
- Pius XII:** Gratias agit de obsequiis, 22; de collect. Actorum Romanorum et Instituti S. I., 389; - Obsequia praestanda a Societate in eius anniversariis, 56; 180; 205. - De eius Encicl. « Haurietis Aquas », 91. - Aestimatio erga Societatem, 725. - Allocutio ad Superiores Generales, 401-410. - Vide Religiosi. - Litterae postulatoriae pro eius Beatificatione, 736.
- Poloniae Min. Prov.:** de divisione Missionis Lusakensis, 123.
- Polonium Colleg. Pont.:** transit sub immediata directione Episcop. Polon., 583.
- Pontifex Summus:** quid requirit a Iesuitis in usu tabaci, 244; - exsequantur NN. fideliter quae Pius XII dixit in Allocutione ad Congr. Gen. XXX., 230. - Devotio erga eum, 409; - oboedientia Pontifici pro Cruciata Euch., 394.
- Poonensis Vicepr.:** indep. erigitur cum Belgaum, 64; - Poonensis Semin. Pont. inauguratio, 272.
- Portumontense Coll. S. Franc. Xav. (Pr. Chil.):** eius centenarium, 686.
- Postulatus:** pro FF. CC., ubi, qua ratione agendus, 440; - protrahendus si necessitas adest, 719.
- Praefectus Missionum popularium:** in America Latina, 501.
- Praefectus spiritus:** conventus eorum fiant de institutione spirituali NN., 210. - Seligendi et praeparandi, 331; - eorum munus in S. I., post Const. Ap. « Sedes Sapientiae », immutatum, 460. - Doceant rationem vocaliter orandi: Litaniae Sanctorum, 435. - Quaedam consilia, 870. - Novicii habeant ut Praef. spir. Magistrum Nov., 500. - Praef. spir. domus non eximitur a regula segregationis relate ad novicios, 501. - Adeundus a FF. CC., 632. - Fines eius muneris in Collegiis, 858. - In Semin. Oriental. perfecte agnoscat liturgiam ritus, 674.
- Praefectus Studiorum:** in Dom. Form. nominandus praevia approbatione Praep. Generalis, 460. - De coexistentia auctoritatis Rectoris Coll. et Praef. Stud., 686. - Conventus Praef. Stud. in America Latina, 844; - hierarchia auctoritatis in Collegiis, 845; - de Secretariatu Studiorum, 845.
- Praepositus Gen.:** vide Generalis Praep.
- Probatio Prima:** pro FF. CC.: suppletur nunc per Postulatum, 441. - Probatio pecuniaris, post servitium militare NN., 466.
- « Procurator »:** nomen gerentis res temporales mutandum in « Oeconomum » 345; 357; 472. - **Procurator Missionis:** vocetur Promotor, 885; - eius munus in Provincia, 130.
- Procuratores:** Congregatio Proc. indicitur in annum 1961, 788; - Instructio pro eis, 790.
- Professio 4 vot.:** sine examine ad gradum pro laureatis vel licentiat in Theol., 357.
- Professores:** officia eorum de recta doctrina tenenda, 335. - Professores futuri formandi, 351. - « Nihil obstat » impetrandum a Prof. in Fac. Eccl., 756. - Professores laici Coll. spiritualiter instituendi, 684.
- Promotio ad gradus in Societate:** principia errata vitanda, 281; - Informationes Romam perveniant saltem duobus mensibus ante diem promotionis, 592.
- « Promotores »** pro Missionibus Nostris vocentur, non Procuratores,

- 885; - relationes inter eos et Opera Pontificia, 750; - normae pro NN., 767. - Promotores Cruciatæ Euch., 399.
- Protestantismus:** ei obsistendum in America Latina et quibus mediis, 259.
- Proximi Orientis Vicepr.:** independens erigitur, 236; - momentum praesens pro Ecclesia, 618; - requiruntur viri, 619.
- Puertorico:** transfertur e Vcpr. Antillensi ad Prov. Neo Eboracensem, 579; - epistola ad Socios, 687.
- Pujol Clemens, P. (Pr. Tarr.),** 421; 763.
- Puncta meditationis:** pro FF.CC., 447.
- Quitensis Universitas:** in ea erigitur Facultas Philos., 48.
- Radiophonium:** quatenus est subsidium apostolatus, 321; - vide *Instrumenta*.
- Raes Alphonsus, P. (Pr. Belg. Sept.),** 190; 763.
- Raigarh-Ambikapurensis Regio** constituitur, 587.
- Ramanantoanina Gilbertus,** nominatur Episcopus Fianarant., 760.
- Ramírez Aemilius Iesus, P. (Pr. Colomb.),** 761.
- Ranchiensis Prov.:** erigitur et fines statuuntur, 61; - adnexam habet Regionem Hazaribagh., 61; - epistola ad Socios, 133. - In ea constituitur Regio Raigarh-Ambikapur., 587.
- Ratio conscientiae reddenda,** 839.
- Ratio vivendi:** in Societate, plenius explicatur, 338; - paupertas et austeritas, 338; - itinera et media laboris, 339; - paupertas singulorum, 339.
- « *Recherches de Sciences Religieuses* »: iubilaeum periodici, 844.
- Recreatio in Hebdomada Sancta,** 74; 309; 347. - Recreationes ordinariae et extraordinariae pro FF.CC., 447.
- Rector Collegii:** de auctoritate eius et Praefectus Studiorum, 686. - Vide *Superiores*.
- Regatillo Eduardus, P. (Pr. Leg.),** 762.
- « *Regiones* »: natura et regimen regionum in India erectarum, 126-128. - Nominatio Superioris Regionis; dependentia; relatio ad Prov. « matrem »; auctoritas Superioris, 126; - de Sociis Regionis; domus communes; subsidia recepta; caritas et unio, 127. - Constituitur Regio Occidentalis in Prov. Colombiana, 608.
- Regulae Societatis:** ad mentem C. G. XXX statuuntur normae de eisdem ad mensam legendis, 436. - Summarii Constit. Reg. quaedam retractatae promulgantur, 826. - Regulae Communes recognitae et approbatae a C. G. XXX, 306; 367; - quando legendae ad mensam et privatim, 437; - Regula silentii dum merenda sumitur, 552. - Regulae FF.CC. retractatae promulgantur, 628; - de earum versionibus, 628. - Textus Regularum FF.CC., 629-637. - Nova editio « Commentarii in Regulas S. I. » auctore P. Aug. Coemans, 80.
- Reinert Paulus, P. (Pr. Missouri),** 582.
- Relatio triennalis:** Expeditur a Facult., Eccl., 426; - explicatur quid referendum sit, 427.
- Relatores:** ad Congr. Proc., instructio pro eis, 790.
- Religiosi:** Allocutio Pii XII ad Superiores Generales Relig. (11 febr. 1958) de vita relig. et gubernatione, 401-410. - Religiosi regantur ad mentem Ecclesiae, 401; - ad tramitem aeternae Veritatis, 402; - de regimine Superiorum, 403; - Religiosus omnino separatus a mundo, 404; - de disciplina religiosa, 407; - conspiratio omnium Religiosorum ad bonum Ecclesiae, 408; - attenta selectio candidatorum, 410. - Allocutio commendatur a P. Gen. toti Societati, 455. - Religiosi externi qua ratione admittendi ad annum pastorem cum NN. Ter-

- tianis, 281. - *Conditio iuridica religiosi durante servitio militari*, 464; - *egressus vel dimissio a religione*, 464; - *de paupertate*, 464. - *Religiosorum Confoederationes fovendae*, 260.
- Reliquiae**: probatur *Lectio contracta de Reliquiis*, 757; 834.
- Rem Iacobus, S. D.**: de eius Causa, 184.
- Renovatio votorum**: de reprehensione publica, 309. - *reprobatur ritus omittendi Missam die renov. vot.*, 835.
- Residentiae**: Superioris officium diligendi et coordinandi ministeria NN., 513-517.
- Reus Ioannes B., S. D.**: de eius Causa, 40; 416.
- Revisores generales**: innovatur eorum officium, 449.
- Rhodesia Sept.**: fit *Provincia Eccl.*; *Lusakensis Dioec. Metropolitana* declaratur, 582.
- Rioplatusenses BB. MM.**: de eorum Causa, 39; 184.
- Ritus orientales**: vide *Orientales ritus*.
- Romana Prov.**: ei tribuitur *Missio Pengpuensis cum sociis*, 131; - *clarius definiuntur fines cum Prov. Taurinensi*, 856. - *destinati ad Curiam Gener. iam non applicantur Prov. Romanae, sed propriae inscribi pergunt*, 451.
- Romanae domus**: ratio eas gubernandi, 326. - *pro eis nominatur P. Arnou Renatus, Patris Gen. Delegatus*, 457. - *De voce activa et passiva sociorum*, 868.
- Rovaggio Antonius, S. D.**: de eius Causa, 148.
- Rubio Federicus et 50 SS. (Hospitalarii)**: *litterae postulatoriae*, 884.
- Rusticatio**: facultas pro *Noviciis ruri commorandi*, 569; 589.
- Sacerdotium**: institutio sacerdotalis fovenda, 209; - *Reg. V Sac. de semihora in Sacro faciendo*, 154. - *Commendantur Exercitia spir. per 30 dies pro sacerdotibus*, 690. -
- Foedus ad Sanctitatem sacerdotalem unitur Apost. Or.*, 605.
- Sacramentalia**: curanda et adhibenda, 647.
- Saeculare Institutum**: minime sociandum *Societati Iesu*, 322. - *Impedimentum admissionis pro eo qui pertinuit*, 305.
- Salaverri Ioachim, P. (Pr. Leg.)**, 762.
- Salisburyensis Missio**: ab ea seiungitur *Missio Sinoiensis*, 603. - *Salisburyense Sem. declaratur Regionale*, 417.
- Santalensis Regio**: constituitur cum *Vepr. Calcuttensi*, 66; - *de auctoritate Superioris et regimine*, 126-127; - vide *Regiones*.
- Santolini (P. Nazarenus a M. Imm.)**: *Litterae Postulatoriae*, 279.
- Sartre Victor, Exc. Epist. tit. Beore**, 763.
- Schmidt Hermannus, P. (Pr. Neerl.)**, 762.
- Scholae Apostolicae**: «*apertae et clausae*» quatenam praeferrandae, 734; - *ne sint quasi anticipatus noviciatus*, 735; - *non unicus nec primarius fons vocationum*, 704; 733; - *admittendae ob adversis adiunctis regionum*, 704; - *admitti possunt iuvenes boni quin cogitent de vocatione*, 719.
- Scholae**: frequentandae, 715; - *ne intermittantur pro integritate anni scholaris*, 872. - **Scholae Cantorum**: constituendae in *Noviciatu*, 660; in *Collegiis alumnorum*, 667. - **Scholae catholicae**: «*Office internat. de l'Enseignement catholique*» commendatur, 595. - *Scholae secundariae*: non admittenda in eis *coeducatio iuventutis*, 456. - *Scholae superiores suscitandae in Africa*, 836.
- «**Scholarships**»: ad varia itinera agenda, pro NN. ne acceptentur, 281.
- Scholastici**: instituendi in doctrina spirituali, 209; - *plenius instituenti*, 333; - *in rebus spiritualibus et virtutibus propriis*, 334; - *in amore*

- vocationis, Regularum, 335; - eorum institutio secundum Const. Ap. «Sedes Sapientiae», 460; - instituendi in S. Liturgia, 658; - institutio humanistica, 311; - de studio linguae latinae, 312. - Scholastici animantur ad petendas Missiones exteras, 614-622. - In magisterio regulae pro eis conficiendae, 311. - Cui competat admittere ad Theologiam et ad Ordines Mai. Schol. quarundam Provv., 591. - Ne mittantur in Theologiam cum sit dubium positivum de idoneitate, 714. - Scholastici extra Provinciam, pendent a Provinciali loci, 95-96. - Provinciales plerumque ne concedat licentias suis Schol. recto tramite, 715. - In exteris regionibus degentes: normae de excursionibus, 280; - Sportivae competitiones cum laicis vetantur, 870. - Scholastici, quod ad dimissionem, reguntur ad normam Can. 637 de votis temporariis: declaratio S. Sedis: 10 aug. 1959, 574-578. - Epistola P. N. de hac re, 623-625.
- Scriptores:** officia circa rectam doctrinam tenendam, 335. - Scriptores e S. I. antiqui et recentes de S. Liturgia, 644; - magis cognoscendi sunt, 659.
- Scriptura Sacra:** in ea excolendi FF. CC., 632.
- «**Sedes Sapientiae**»: Constitutio Ap. (31 maii 1956) de eius applicatione in Societate, 459-461. De munere Praefecti Spiritus; Praefecti Studiorum in Dom. form.: examen post Philosophiae cursum, 460; - de Anno Pastoralis, 461.
- Seminaria:** tempore S. Ignatii, 549. - alumni instituendi spiritu liturgico et cantu sacro, 656; 667. - Exercitia spir. per 30 dies pro alumniis theologis commendantur, 690. - Alumni in Sem. Oriental. perfecte imbuendi spiritu liturgico, 674.
- Seminaria Min. S. I.:** vide Scholae Apostolicae.
- «**Sentire cum Ecclesia**»: norma S. Ignatii et nostra de S. Liturgia, 645.
- Servitium militare:** vide **Militare servitium**.
- Sevrin Anscarius, Exc.:** nominatur Episc. tit. Mossinensis, 420.
- Silentium:** de dispensando necne dum merenda sumitur, 552.
- Sinenses Miss.:** coalescunt in Prov. Extremi Orientis, 251. - Vide **Extremi Or. Pr.**
- Singapore:** Missio Hongk. cum domibus in Singapore fit a Prov. Hiberniae dependens, 494.
- Sinoiensis Missio:** seiungitur a territorio Miss. Salisbur.; committitur Prov. Germ. Orient., 603.
- Siri Iosephus, Em. Card.:** Legatus Pont. ad festa Ignatiana in Loyola, 148.
- Small Haroldus, P. (Pr. Oreg.),** nominatur Assistens Americae, 775.
- Smetzers Alphonsus, P. (Vcpr. Indon.)** nominatur Praeses Secret. Missionum, 227.
- Socialis doctrina:** cognoscenda et in praxim adducenda, 342. - Socialis institutio et actio in America Latina, 873. - Socialis cura erga adiutores nostros, 689; 761.
- Societas Iesu:** primaeva et hodierna, 144. - Societatis spiritus et liturgia plene cohaerent, 640. - Eius adhaesio Cathedrae Petri, 291. - De duabus dissertationibus circa spiritum et ministeria S. I., 784. - Ei proprium est ministerium Collegiorum, 682. - Eius historia a P. Tacchi Venturi conscripta, 78. - Nuntii de Societate ope «Memorabilia», 675; - et Annuarii S. I., 675; 830.
- Socius Mag. Nov.:** munus hoc ne committatur Tertianis, 214.
- «**Socius Provinciae**»: quid de suffragiis pro defunctis sociis, 577.
- Soegijapranata Albertus, Vic. Ap. Semarang,** 761.
- Solutio votorum:** vide **Dimissio**.
- Spectacula theatraalia vel cinemat.:** cautela a Superioribus habendae, 265; 316. - Vide etiam **Cinematographum**.
- Spinola Car. et Soc. MM.:** Lectiones contractae, 23; 45.

- Spiritualis Pater:** vide Praefectus spiritus.
- Spiritus apostolicus:** ratio cur S. Ignatius exclusit chorum e Societate, 642; - erga necessitates hodiernas, 700; - in FF. CC., 633. - **Interior** in observantia Regularum, 437. - **Religiosus:** servandus relate ad Cinemat. et Televisionem, 720; - ad commoditates vitae, 721; eius amissio est causa sufficiens dimissionis e Soc., 723; - contra commoditates, 725; - **Spiritus Societatis** genuinus, 144; 784. - **Universalis** seu catholicus fovendus, 341.
- Sportivae** competitiones Nostrorum cum laicis vetantur, 870.
- Squella Michaël, P.** (Pr. Chil.), nominatur Administr. Apost. Aricensis Prael. Nullius, 584.
- Staffner Ioannes, P.** (Vcpr. Belg.-Poon.), 584; 763.
- Stefanizzi Antonius, P.** (Pr. Neap.), 764.
- Stephanou Pelopidas, P.** (Pr. Lugd.), 763.
- Stipendia Missarum:** renovandae facultates accipiendi stipendia, 193; - quae supersunt mittantur ad Oeconomum Gen. pro Provv. pauperioribus, 260.
- Stuart Janet** (Soc. SS. Cordis): Litterae postulatoriae, 884.
- Studia:** mutationes inducendae in Coll. Decr. circa institutionem NN., 347-357. - De linguis classicis et hodiernis, 348; - de Philos. et Theol., 349; - studia specialia, 351; - futuri Professores et concionatores formandi, 351; - humaniora pro NN., 311; - superiora, 312; - de Liturgia, 313. - **Lycealia:** requiruntur pro admissione in Italia, 703.
- Subsidia:** pro Missionibus, ratio ea distribuendi, 62; 67; 127.
- Suffragia:** pro defunctis NN., 358; - quid veniat verbis « socii Provinciae », 557. - Concedenda pro consanguineis FF. CC., 447.
- Sullivan Ioannes, P.** (Pr. Novae Angl.): fructus apostolici et sociales in Jamaica, 417.
- Summarium Constitutionum;** recognoscendum a P. Generali, 306; - promulgatur, 826.
- Superiores:** exercent auctoritatem ad mentem Ecclesiae, 455; - considerent Allocutionem Pii XII ad C. G. XXX et ad Superiores Religiosos die 11 febr. 1958, 455. - Rectus conceptus muneris, 837; - de ratione conscientiae reddenda, 839. - Dotes in regendo, 293; - officia circa rectam doctrinam, 337; - oboedientiam supernat. promoveant, 338; - obligationes erga vitam spiritualem subditorum, 331; 721. - Missa ab eis litanda pro domo, 512. - Eis commendatur executio et lectio decretorum C. G. XXX, 289. - Consilia ad novum Rectorem, 132; - officia circa ministeriorum delectum, 341; 513-517; - relationes erga Moderatores Operum, 269; 340. - Ratio agendi in usu tabaci, 245. - Communicentur informationes de Scholasticis missis in aliam domum, 714.
- Superiores Generales:** allocutio Pii XII ad eos, 401-410; - vide Religiosi.
- Suspensio votorum;** durante servitio militari, 413; 463; 464.
- Swain Ioannes L., P.** (Pr. Can. Sup.) eligitur Assistens Angliae, 328; - nominatur Vicarius Gen. tempor., 772.
- Tabaci usus:** normae post Congr. Gen. XXX, 244. - Vita nostra crucifixa et pauper, 244; - oboedientia Pontifici, 244; - norma generalis et exceptiones, 245; - munus Superiorum, 245. - « De medio vestri tollatur » (Pius PP. XII), 295. - De executione Instructionis anni 1957, 724-726.
- Tacchi Venturi Petrus, P.** (Pr. Rom.): olim Secret. S. I., de eius obitu et suffragiis, 77.
- Tananarivensis Missio:** cum Miss. Fianarants. fit Vcpr. Madecassensis independens, 255. - Prov. Ec-

- clesiastica dividitur, 581. - Tannariv. Instit. Theol. erigitur, aggregatum Fac. Neapol., 760.
- Tarahumarensis Missio:** pertinet ad Prov. Mexici Septentr., 247. - commendatur Sociis, 500. - Missio evehitur in Vicariatum Apost., 419.
- Tarin Franc. de Paula, S. D.:** de eius Causa, 184; 196.
- Tarraconensis Prov.:** curam habet de Prov. Bombayensi, 60.
- Taurinensis Prov.:** socii in Miss. Pengpuensis inscribuntur Prov. Romanae, 131. - Clarius definiuntur fines cum Prov. Romana, 856.
- Teilhard de Chardin, P.:** eius opera omnia a bibliothecis Institutum Religiosorum auferenda, 488; 55.
- Televisio:** quatenus est subsidium apostolatus, 321.
- Tertia Probatio:** monita quaedam post Conveniunt PP. Instructorum, 208-214. - «Formatio spiritualis» antecedens, 209; - convenient Praefecti spiritus, 210; - institutio Theologiae Asceticae et Liturgiae deficiens, 210; - institutio «sacerdotalis» fovenda, 211; - cognitio linguae regionis, 211; - quando mittendi ad Tertiam Prob., 212; - de ministeriis, 213; - de munere Socii excluso pro Tertianis, 214. - Vide Instructores. - Perficienda institutio liturgica, 661. - Monita quaedam renovantur, 781-783; - T. Pr. est vera «probatio», 782; - responsa ad parva dubia, de examine conscientiae post meridiem in Exercitiis; de ratione conscientiae, 521; - de informationibus dandis ab Instructore, 522; - quo tempore anni renovanda vota, 739. - De Anno Institutionis Pastoralis, Instructio, 215-219. - Vide Pastoralis Institutio. - Tertia Probatio pro FF. CC.: qua ratione ordinanda, 445.
- Testore Caelestinus, P. (Pr. Taur.),** 584.
- Theologia:** de studiis universitatis tempore Theol., 146. - Moderatio in operibus apostolicis, 146. - Baccalaureatus conceditur alumnis cursus minoris, 182. - de admissione ad Theol., 591; 714. - Theses theol. examinandae a Revisoribus, 450.
- Thoyer Franciscus, Exc.,** evehitur ad sedem Archiep. Fianarantsoanae, 584.
- Tokiensis Univ.:** erigitur Fac. Theol., 48.
- Toletana Prov.:** ab ea seiungitur Vcpr. Peruviana, 430.
- Tonsura:** facultas in perpetuum admittendi ad eam post Philosophiam, 181; 231.
- Toronto (Can. Sup.):** Instit. Theol. et Phil. Toront. copulatur cum Facult. Marianopolitanis, 44.
- Transcriptio sociorum,** in quibusdam casibus, 451; 590.
- Tromp Sebastianus, P. (Pr. Neerl.),** 761.
- Tucci Robertus, P. (Pr. Neap.),** 764.
- «Unesco»: «Office Intern. de l'Enseignement catholique», 595.
- «Unio Christianorum»: in Apost. Orat. constituitur Sectio ad unionem promovendam, 599; - preces et opera commendantur, 806.
- «Unio Cleri Missionalis»: etiam FF. Coadiutores declarantur aggregati, 183.
- Unio fraterna:** commendatur, 504; - in operibus apostolicis, 498; 701.
- Universitates:** ministerium S. I. docendi in Univ., 816; - vide Collegia. - Etsi non canonice erectae, informationes tradant S. C. de Sem., 842. - Earum alumni plenius instituendi in S. Liturgia, 668; - eorum cura spiritualis habenda, 342; - inter earum alumnos requirendae vocationes, 733. - Universitates in Asia inchoatae ultimis annis, 615. - Quid de studia Univ. tempore Theol., 146.
- Usus:** eorum valor, 857; 870.
- Vaccari Albertus, P. (Pr. Taur.),** 761.
- Vacationes:** vitanda infortunia tempore vacationum, 473. - Vacatio-

- num domus quando destinari potest ad Exercitia spir. pro mulieribus, 740.
- Valentini Iosephus, P.** (Pr. Ven. Med.), 763.
- Valeri Valerius, Em. Card.:** de iubilaeo sacerdotii, 226; 279.
- Venezolana Vicepr.:** erigitur in Viceprov. Independ., 432; - epistola ad Socios, 506.
- Versiones librorum:** normae de contractu, 678.
- Verwimp Alphonsus, Exc. Episc. Kiantuensis,** 583; 761.
- Vesperae aut Completorium:** quando canenda in Dom. Format., 666; - in Collegiis, 669; - in Ecclesiis, 670.
- «**Via Crucis**»: facultas erigendi in terris sub Propag. Fide, 572; 593.
- Vicarius Generalis:** causae eum designandi, 358. - R. P. Severianus Azcona nominatur Vic. Gen. ad tempus, 206; - cessat a munere, 208. - Nominatur R. P. Ioannes L. Swain, 772.
- Viceprovinciae ind.:** iura circa Congr. Gen. et Proc., 364; - notae ad conficienda documenta triennalia, 483; - Normae de administratione quarundam, 590-592.
- Visitatio:** tempore meditationis et examinis, 308; 347.
- Visitor:** Collegiorum in Italia: 716.
- Vita spiritualis NN.:** acta in C. G. XXX, 307. - Qua ratione fovenda, 331. - Vivendi ratio in Societate plenius explicatur, 338; - paupertas et austeritas, 339; - itinera et media laboris, 339; - paupertas singulorum, 339.
- Vocationes:** remedia ad earum penuriam, 863; - parentes curandi: «humanismus» nimis naturalis auferendus e Collegiis, 864; - defectus in NN. amoris erga vocationem, 865; - Congregationes Marianae et alia opera, 866. - Societati procurandae, 733; - quaerendae ex alumnis Universitatum, Collegiorum et Scholarum Apostolicarum: inquirendum cur e Collegiis vocationes non oriantur, 733. - Vocationes e Collegiis, 682; 822; - e Collegiis et Dom. Exerc., 439; - e Cruciatu Euch., 429; - inveniendae et colendae, non unice ope Schol. Apostol. sed per opera apostolatus Societatis propria, 704. - Vocationes intense fovendae in Chile, 495; 499; - in Peruvia, 504; - in Venezuela, 507; - in Centro-America, 511. - Diploma quo Societas aggregatur Pont. Operi Vocat. Rel., 11.
- Vota:** facultas emittendi ea extra dum Noviciatus, 754; 770; - quando renovanda vota in Tertia Prob., 739. - Non omittenda Missae celebratio in renov. vot., 835. - Conditio votorum durante servitio militari NN., 413; 463. - Scholastici et Coad. non formati, quod ad dimissionem, reguntur ad normam Can. 637, de votis temporariis, 574; 623. - De admissione ad vota ultima acta in C. G. XXX, 315; - principia errata vitanda in promotione, 281.
- Weigel Gustavus, P.** (Pr. Neo Ebor.), 764.
- Witte Ioannes, P.** (Pr. Neerl.), 762.
- Wood Ioannes, P.** (Pr. Hib.), 189.
- Wuyts Antonius, P.** (Pr. Belg. Sept.), 671.
- Yorensis Missio:** erigitur dependens a Pr. Missouri., 202.
- Zalba Marcellinus, P.** (Pr. Cast. Or.), 762.
- Zambesiana Missio:** Vide Salisbur. Missio.

A2
1906
v.13

Acta Romana
Societatis Jesu

EX
3704
A2
1906
v.13

320164

GRADUATE THEOLOGICAL UNION LIBRARY
BERKELEY, CA 94709

GTU Library

3 2400 00324 8428

